

ERIC
LUSTBADER

**NATIONAL
BESTSELLER**

BLACK BLADE

A NOVEL

**"Eric Lustbader
is about as
sure as exotic
intrigue gets."**

—NEW YORK DAILY NEWS

Naslov originala Eric V. Lustbader
BLACK BLADE

Erik V. Lustbader

KRVAVI BODEŽ

Ovo je za Viktoriju i Piranove & W. A.

ZAHVALNOST DUGUJEM

Vašingtonskoj grupi:

Martha Pattillo, iz Svetske banke, Sichan Siv, iz Odeljenja za kontakte s javnošću predsednika SAD Mya Saw (Molly), Kolins, Australija, za istraživanje Lajtening Ridža i opala u Australiji Kerry Sharkey-Miller i Ray Tracey, što su mi otkrili svoju ljubav prema kulturi američkih Indijanaca Virgil England, majstoru za izradu oklopa, što je napravio Sumino koplje Bob Kunikoff, Mark Allan Travel, za aranžmane putovanja Sara Davison, South Fork Shelter Island Chapter, direktoru Sektora za očuvanje prirode.

Svetilište: tu, daleko od baštenske svetlosti, plivaju divlje ptice, usnule.

SHIKI Najjači od svih otrova potekao je iz Cezarove krune ovenčane lovorom

William Blake

Zahvaljujem se:

Svojoj supruzi, Viktoriji, iznad svega za neumornu uredničku pomoć Kate Medina, uredniku, najboljem autorovom prijatelju za suptilna rešenja kroz labirint, njenu predanost u objavljivanju ove knjige i autoru Svom ocu, za stelarno dokazivanje svima u Kolinsu, Australiji, i Novom Zelandu za inspiraciju.

Volim vas!

SVETILIŠTE

Tokio/Njujork

Vodeni pauk je prešao preko malog, mirnog ribnjaka, krećući se od stene do stene nečujno, ne stvarajući čak ni osećaj da se nešto kreće.

Izlazak Vodenog pauka iz plavih zimskih senki sa udaljene strane ribnjaka bio je lep i stravičan prizor.

Ravne, sive stene bile su prekrivene mahovinom, u ovo doba godine smeđom i pucketavom, ali Vodeni pauk izgleda nije uopšte narušio ovaj živi tepih.

Ribnjak se nalazio u maloj, ali sjajno uređenoj bašti oko koje su se sa svih strana pomaljali čelični neboderi Tokija podsećajući na futuristični prikaz šume. U bašti se nalazilo dvoje ljudi: čovek odeven u tamnosivo prugasto odelo, crne sportske mokasine, sa tankim zlatnim satom oko ruke i žena u svilenom kimonu. Čovek je stajao u blizini jedne moćne gromade, na vrhu male humke obrasle pospanim azalejama. Iza njega udesno klečala je žena u svilenom kimonu pognute glave, snežnobelih ruku poslušno skrštenih u krilu, zatvorenih očiju kao da je nju i azaleje ophrvao isti zimski san. Pred njom je stajao crni lakirani poslužavnik sa sastojcima za čađo, zvaničnu ceremoniju služenja čaja. Kimono koji ju je raskošno obavijao bio je kao srebro koje treperi na slabom suncu. Obrubljiivali su ga feniksi čije crveno-crno perje zatreperi kad god se ona pokrene.

„Mišicu ima potrebu da pored sebe u svako doba ima neku lepu ženu", pomisli Vodeni pauk.

Naoharu Nišicu bio je zgodan, dobro građen muškarac tek zašao u šestu deceniju, urednih brkova, čupavih obrva i gvozdene naravi. Dužica njegovog desnog oka bila je potpuno bela, ne mlečnobela kao što se katkad vidi kod slepaca, već svetlucava slična biseru.

Podalje od Nišicua i njegove družbenice u sobu tatami koja je gledala na ovaj neverovatan gradski proplanak, šunjali su se ljudi u tamnim odelima i naočarima za sunce, bez sumnje nelegalno naoružani, namrštenih lica kao i sve profesionalne ubice. Nišicu nije bio bez telohranitelja čak i ovde u Zabranjenim snovima gde je njegova reč bila zakon.

Pričalo se da ovaj čovek nikada nije podigao glas, a nije ni imao potrebe za tim; njegov bes se mogao osetiti na tako opipljiv način. Premda je bilo istina da je zastrašujuće bilo Nišicuoovo lice, bilo je takode istina da je on posedovao žestinu koja se može uporediti sa povećanjem gravitacije oko energije crne rupe.

„Pozvao si me i ja sam došao", reče Vodeni pauk kad istupi pred Nišicua. Njegovo ime bilo je Mizusumaši Kafu, što je značilo „Vodeni pauk", ali je prijateljima i neprijateljima bio poznat kao Suma. Imao je lice ptice grabljivice, stvorenja koje ne poznaje granice gravitacije, na kome su vetar, so i sunce ostavili traga. Usko, oštro lice bilo je uokvireno prosedom kosom ispod koje su se izvijale namrgođene obrve i oči koje su u svom blesku više ličile na rupe jer se izgleda nikad nisu pokretale. A ipak su registrovale sve u neposrednoj okolini.

Suma je bio odeven u crne sportske pantalone, cipele sa kao papir tankim donom, crno pripijenu majicu kratkih rukava koja mu je otkrivala dobro izvajani torzo. Njegova specifičnost bio je način prikrivanja pretnje koja je ponekad bila bolno opipljiva. Možda je to bilo povezano sa njegovom visinom malom čak i za jednog Japanca. Malu visinu je uvek koristio kao prednost, a po Nišicuoovom mišljenju, Vodeni pauk prihvatio je svoj nizak stas zato što je to bilo povezano sa nekom mističnom crtom ženstvenosti. Vodeni pauk je sadržao redak spoj kohe — gorljivosti o potrebi duhovnih iskušenja muškog roda — i ninkja — ličnog kodeksa časti. Ninkjo nimalo nije podsećao na zapadnu definiciju pravde koja je bila bezlična, objektivna; on je isključivo zavisio od odnosa Društva crne oštrice.

Stizao je čaj, ritual dug, složen, a za ovu dvojicu relaksirajući jer je dublje od bilo kakvih reci priznavao poštovanje koje su gajili jedan prema drugom. Iako Vodeni pauk nije bio čovek navikao na društvene udobnosti, on je, kao i Nišicu, uživao u ovoj ceremoniji poštovanja. Takode je imao priliku da primeti veštinu i preciznost sa kojom žena spravlja,

kao veličanstveni origami *(*Origami — umetnost pravljenja figura od papira.*)
ćutljiva, čekajući da im se šolje isprazne kako bi ih spremno ponovo nalila. Zavidio je Nišicuu na ovoj ženi; njen stav „tu sam, a nema me" bio je redak u ovo moderno doba.

„Tošin Kuro Kosai — Društvo crne oštrice — prima te natrag u svoja nedra, Sumo-San". Nišicu spusti šolju.

Suma je nagnuo glavu nešto niže od Nišicua, koliko da pokaže svoju pokornost.

„Pozvao si me", reče on. „Nešto se desilo?"

„Zaista, nešto", reče Nišicu.

„Koji bi neupućeni čovek poverovao u moć skrivenu u ovom svetilištu kao duh šapata?" — pomisli Nišicu. Tošin Kuro Kosai — Društvo crne oštrice — sakriveno od širokog sveta, bilo je zaštićeno, dok smo mi, nadareni ljudi u njegovom stožeru, živo pleli svoju mrežu moći i iz senke smišljali osvajanje sveta.

Niko, naravno, ne bi poverovao kolika je naša konačna moć. Nikakvih smetnji i nikog da nam se suprotstavi.

Ipak, čak i za nas vremena se, izgleda, menjaju. Nekada smo imali toliko vremena, „kudikamo više od jednog običnog ljudskog života,” da smislimo savršen plan za protezanje krila našeg uticaja do visina nezamislivih umovima ograničenijim od naših.

Sada je, međutim, Vreme, konačna granica čijoj smo uzici tradicionalno izmicali, postalo faktor, užasna sablast koja nas proganja kao da smo obični smrtnici. Posledice su zastrašujuće. Svi naši snovi, decenijama snivani u mraku, srušili bi se u prah i pepeo pred velikom kosom Vremena.

Naravno, Sumi nije rečeno ništa od ovoga. Nišicu reče samo: „Suma-san, izgleda da će nam biti potrebne tvoje veštine u Americi”.

U vazduhu se začu brujanje kao da cvrče cvrčci, ali bila je zima kada nema insekata. Nišicu u času postade svestan da ovo brujanje proizvodi Suma.

„Treba samo da zatražiš”, reče Vodeni pauk.

„Zadatak je složen”, reče Nišicu, „mogao bi potrajati nekoliko meseci”.

„Utoliko bolje”, na to će Suma. Činilo se kao da oblizuje usne.

„Ima jedno upozorenje”, reče Nišicu. „Biće potrebno da koordiniraš rad sa agentom koji je već tamo”.

Suma se namršti. „Ovo nije moja dogovorena metodologija.”

„Drugačije vreme nalaže drugačiju metodologiju”, odlučno reče Nišicu. „Naša je dužnost da se prilagodavamo kao što se vrba prilagođava promeni vremena.”

„Hai!”, pristade Suma. „Razumem.”

„Iskreno se tome nadam”, reče Nišicu, „jer pred nama je oluja. Okolnosti koje izmiču našoj kontroli diktiraju nam da uđemo u konačnu fazu, a svaki korak koji sada preduzmemo kritičan je.”

„Neću te izneveriti, Nišicu-san”.

„Ne”, reče Nišicu gledajući u povijenu glavu Vodenog pauka. „Ne mislim da hoćeš”.

* * *

Lorens Moravija ležao je na tepihu koji je koštao više od nečije godišnje plate. Za njega je to bilo normalno je to shvatao jedno od mnogih obeležja legije lične garde. Kao milioner osećao je da ima dužnost da podržava poslovanje sve manjeg broja istinskih zanatlija i umetnika preostalih u svetu.

Kao čovek koji je postao milioner vlastitom zaslugom naučio je da posedovanje tolikog novca ne utiče na njegov svakodnevni život. Ljude, ružne i podmitljive, lepe i grabljive, je novac privlačio kao medveda med. Pretpostavljao je da mu oni ne mogu odoleti i slično Pavlovljevim psima bili su programirani i namamljeni udicom bogatstva.

On se efikasno obračunao sa ovim ajkulama, isto kao što se odlično snašao sa promenama u svom poslu, tj. komercijalnom razvoju nekretnina. Od svih njujorških superpreduzimača Lorens Moravija je u vreme zahuktalih osamdesetih jedini bio dalekovid i izdvojio ogromna sredstva za slučaj vanrednih okolnosti, za loša vremena koja je predviđao početkom devedesetih. Ničija ne sija do zore, bilo je prvo i jedino pravilo koje mu je utuvio u glavu čovek koji ga je naučio poslu prodaje nekretnina u gradu.

Dok su svi drugi preduzimači ili jedva sastavljali kraj s krajem, ili se upuštali u rizik da bankrotiraju, Moravija je nastavljao da zarađuje novac.

Novac. Tako je lako bilo reći da novac nije važan kada ga imaš toliko da ga ni slučajno ne možeš potrošiti za života, a možda čak ni za još jedan s obzirom na to kako se i dalje gomilao. Ali pre nekoliko godina postao je svestan činjenice da mu ono što radi više ne pruža uzbuđenja.

Najzad, taj predlog ga je baš tako zainteresovao zato što je odmah shvatio da će mu ono u šta će biti umešan doneti uzbuđenja za kojima je žudeo. A mogao je da vidi koji je njihov cilj: on je bio savršen čovek za posao koji su imali na umu. Bio je čovek koji se bavio bezazlenim poslom, koji je proveo mnoge godine u Japanu, tečno govorio taj jezik, tamo uspostavio brojne kontakte i stekao prijatelje, koristio japanske proizvode i marketinšku tehnologiju i bio dobro verziran u japanskom načinu razmišljanja. Bio je takode dovoljno bogat da bi privukao pažnju pravih ljudi u Tokiju pa je tako dobio poziv za Zabranjene snove.

I naravno, ironija je bila u tome što je već poznao Naoharu Nišicua, lidera svemoćne i neverovatno imućne japanske Liberalne demokratske stranke. Dvojica ljudi su obavila niz poslova koji su Moraviji pomogli da se obogati, a Nišicuu obezbedili izvesne kontakte u Njujorku gde je u to vreme često imao poteškoća u poslovanju.

Nišicu je očigledno bio više no što se činilo; on je zapravo bio ključ za svet koji je Moravija mislio tajno da istraži. Predloženo mu je da postane špijun — ponuda koja mu je zvučala apsolutno neodoljivo.

Pored toga on nije osećao nikakvu grižu savesti što kuje zaveru da obori Nišicua. Nišicu je uništio toliko ljudi da više nije bilo moguće prebrajati žrtve. A uzgred, svojom kontrolom političke situacije upropastio je živote bezbroj drugih ljudi, a da oni toga nikada nisu bili svesni.

Nišicu je vodio tajni život kao i Moravija, a sada je Moraviji povereno da te tajne iznese na svetio dana. Bez sumnje opasan zadatak, ali utoliko interesantniji.

Moravija je sada posmatrao kako mu jedna lepa Japanka, gotovo devojčica, ponovo puni čašu. Činila je to ništa ga ne pitavši. Tako to rade Japanci, što je jedan od razloga što ga je Japan kao mladića toliko privukao.

Sedajući pored njega gola u maloj prostoriji bez prozora predstavljala je još jedno umetničko delo kojima je bila opremljena ova soba. Smeškala mu se onim iskrenim, ali praznim osmehom koji je postao simbol savremenog Japana; razmišljao je čime ga podseća na prvu Japanku koju je sreo u Njujorku kada je bio mladić. Ona je bila veoma neiskusna, a na polju seksa tako spremna da učini sve što je želeo. Zavarala ga je namamivši ga da se vrati u Japan i skoro ga ubedila da je oženi. Ali uzmakao je baš na vreme i od onda nikada nije razmišljao ponovo o ženidbi.

Nekada je mislio da njegovo veliko bogatstvo predstavlja zapreku za neki trajniji odnos sa bilo kojom ženom. Sada je znao više. Bio je to njegov tajni život, onaj koji mu se otvarao noću kao opijum, čiji je poljubac uspevao da oživi sve njegove slasne snove. A za zadovoljavanje njegovog apetita za seksualna preterivanja nije bilo boljeg mesta od Tokija.

Uzeo je crvenu svilenu vrpču, obmotao je oko ruke. Blago ju je trznuo i bliže primakao sebi ženu čiji je gležanj bio vezan drugim krajem vrpce. Ustao je i napustivši udobnost divana preneo je na tvrdu, prostu stolicu držača. Povukao je svilenu vrpču i ona je opkoračila stolicu okrenuvši leđa.

On kleknu, veza joj prvo jedan gležanj, onda drugi za nogare. Sada započne najbolji deo posla koristeći ostatak svilene vrpce. Kada je završio ona je bila vezana oko vrata, zglavaka, pojasa, grudi, preko očiju i otvorenih usta. Predstavljala je neku vrstu složenog spleta čvrstih omči i čvorova koji su, zajedno sa njenim nežnim čvrstim telom stvarali umetničko delo, živu skulpturu koja ga je estetski zadovoljavala onoliko koliko ga je i seksualno podsticala.

Njena bespomoćnost i njeno uživanje u toj bespomoćnosti za Moraviju su predstavljali neodoljiv erotski magnet. On stade, skinu se sa rukama na njenim ramenima, znajući da ona ne može da se pokrene čak i kad bi želela. Naravno, nije želela.

Njegove ruke skliznuše duž njenih vezanih leđa milujući joj bedra, a onda je zgrabi za kukove. Povijao je kolena dok se ne nade na pravoj visini, a zatim ude u nju povukavši čvrsto vezane vrpce.

Ona je dahtala kroz svilu zabacivši glavu na njegove grudi, vezanih očiju, što je doprinosilo da ga više oseća. Ali ova vrsta pojačanog zadovoljstva nije mogla biti dugog veka i prebrzo se završavala za oboje. 'Pa dobro', pomisli on zgrabivši je za grudi otvrdlih bradavica, 'biće repriza posle neophodne pauze za odmor i oporavak', znao je da je ona spremna odmah da nastavi.

Moraviju su, tek što se vratio sa poslednjeg putovanja u Tokio, preplavila sećanja na poslednju noć koju je tamo proveo sa devojkom po imenu Ivan. Shvatio je da je baš sada pokušavao da ponovi svoj nedovršen odnos sa izuzetnom Ivan. Zajedno su proslavili njegovu ponovo otkrivenu izdržljivost do u sitne sate. Tek kad se konačno zadovoljio začu se diskretno kucanje na fusumi koje je najavilo dolazak Naoharu Nišicua.

Moravija opazi da je Ivan, dok je Nišicu prolazio pored nje, spustila glavu tako nisko da je čelom dodirivala tatami kao da je Nišicu šogun feudalnog Japana. Kad je podigla glavu Moravija joj dade znak da zatvori fusumu. Ona pogleda u Nišicua da bi joj potvrdio komandu što ga je dosta iznerviralo. On na trenutak nagnu glavu i ona zatvori klizajuća vrata.

Moraviji nije promakla nelogičnost situacije: Nišicu, tradicionalista, u urednom zapadnjačkom odelu i kravati, a on, zapadnjak, u tradicionalnom svilenom kimonu.

Nišicu okrenu ono jezovito opalno oko ka Moraviji i obaviše ritual zvaničnog pozdravljanja. Ivan donese čaj. Mada to nije bio zeleni čaj niti je bio ručno ulupan u penu, Nišicu zahvalno prihvati jednu šolju.

„Moravija-san, prijatelju moj”, reče on kada popiše čaj a Ivan im ponovo napuni šolje. „Izvinjavam se što te uznemiravam u odmoru, ali rečeno mi je da ti je za nekoliko dana rođendan”. „Istina je, Nišicu-san”, reče Moravija koristeći složenicu koja je sadržala najviše poštovanje. „Ali zapanjen sam što vas interesuje tako beznačajan događaj.”

Nišicu je sedeo miran i ispravljen kao olovni vojnik. Šoljica za čaj izgubila se u dlanovima njegovih žuljevitih ruku. Ruku koje su poznavaoocu Japana odavale dugogodišnja marljiva vežbanja karatea na drvetu, kamenu, metalu i vreloj pesku.

„Mora da znate kako za nas imaju veliki značaj međaši proticanja vremena”, reče Nišicu. „A koji je važniji međaš od dana nečijeg rođenja. Napravićemo proslavu.”

Moravija pristade, doista veoma zadovoljan. „Hvala, Nišicu-san.”

Nišicu napravi najmanji mogući naklon, zatim ustade i izađe iz sobe ostavivši za sobom atmosferu nabijenu tragom njegovog Prisustva.

A kakva je to bila proslava poslednje noći u Tokiju! Ivan je bila predjelo. Nišicu i neki drugi iz unutrašnjeg kruga Zabranjenih snova napojiše ga i nahraniše. A onda kada je nebo iz

ružičasto-crnog prelazilo u sedefasto, a drugi učesnici zabave ili otišli ili ležali mrtvi pijani, Nišicu ga diže na noge rekavši: „Proslava nije gotova, Moravija-san”.

On i Nišicu umotaše se u ogrtače i krenuše u sam Tokio. Čekao ga je taksi, automatska vrata se otvoriše i on ude. Okrenu se polupijan i ugleda Nišicua kako stoji na ivičnjaku.

„Zar Vi ne idete?”

„Ne ovog puta.” Nišicu mu pokloni redak osmeh. „Uživaj, Moravija-san. Srećan rođendan!”

Vrata se zatvoriše i oni krenuše. Vetar koji ga je šibao kroz delimično otvorene prozore počeo da ga vraća u život tako da se malo povratio pre nego što su stigli.

Kad izađe iz taksija vide da se nalazi u četvrti skladišta u blizini Sumide. Osećao se veoma jak miris ribe, velika svetla osvetljavala su nebo koje tek što se obojilo. Pretpostavio je da se nalazi u blizini Cukidžija, tokijske džinovske riblje pijace.

Na ulazu u skladište čekala ga je jedna žena. Jedna retka svetiljka bacala je zlatnu svetlost pred njene noge.

„Lorens-san.”

On priđe ženi prepoznavši je. „Minako-san”. Ona je bila lepa žena neodređene starosti sa kojom ga je Nišicu upoznao jedne noći, možda pre godinu dana, u nekom od blještavih restorana iznad Ginze. Činilo se da je slobodna i željna da iz prve ruke upozna jednog Amerikanca. On je bio polaskan i na način Japanaca postadoše prijatelji. Nije bilo seksa, već pre uteha koju pruža poverenje u tuđem svetu.

Minako se nasmeja kada ugleda njegovo zbunjeno lice. „Jadni Lorens-san”, reče ona. „Povlače ga od nemila do nedraga.” Ona ga prijateljski uhvati pod ruku i povede u skladište. „Kako je protekla proslava tvog rođendana?”

„Nezaboravno”, promrmlja on.

„Dobro. Onda sada ne smemo da te razočaramo.”

Uđoše u ogroman lift od čelika i hroma čiji su servo uređaji radili gotovo nečujno. Mogao je da oseti miris nafte i dezinfekcionih sredstava, pa se upita gde se nalazi.

Liftom se popeše na treći sprat i Minako ga povede nekim hodnikom koji je mirisao na piljevinu i usijane mašine.

U jednoj prostoriji, dosta manjoj no što je očekivao na takvom mestu, on ugleda mat-crnu kocku na nekoj lutki. To ga neobjašnjivo podseti na neku ilustraciju koju je nekad negde video.

Kocka je bila postavljena sa svakojakim kablovima sa nekom vrstom olovne ploče ispred nje.

„Lorens-san”, reče Minako. „Želela bih da te upoznam sa Oraklom. Potom pritisnu minijturni daljinski upravljač u ruci i Oraklo ožive kao po nevidljivoj komandi nekog mađioničara.

„Pozdrav, Moravija-san”, začu se glas koji je bez sumnje dopirao iz mat-crne kocke. „Čekao sam ovaj trenutak već neko vreme.”

Moravija se trudio da ne deluje zaprepašćeno. Krajičkom oka mogao je da vidi primetan prezriv osmejak Minakonih stisnutih usana. Zatim progunda, ozlojeđen nelagodnošću koja ga istog trena obuze. „Ovo je neka vrsta snimljene trake.”

„Moram ispraviti ovu pretpostavku”, reče Orakle. „Premda sam opremljen da snimam ragovore i reprodukujem ih na zahtev”.

Moravija se zablenu u stvar pokušavajući da je dokuči. Ali se, istini za volju, borio da razume ono što se ne može spoznati.

Približi joj se. „Ispričaj mi nešto više o ovoj stvari”, reče on Minako.

Odgovor dade Orakle. „Stvoren sam od kombinacije heurističnih neuroloških krugova i jedne potpuno nove tehnologije nazvane Lapid. Lapid je akronim za svetlosni ulazak slika u bazi podataka po principu poluprovodničkih integracionih kola i prizme. Drugim rečima.”

„Dosta!”, oštro reče Minako a onda se nasmeja. „Ova objašnjenja su dosadna svakom osim najzagriženijim naučnicima”.

Moravija napravi još jedan korak unapred radoznalo zagledajući kocku. „Ali šta si ti?”

„Upravo ono što misliš”, reče Orakle. „Oblik života”. Narušivši tišinu koja je usledila, Moravija reče: „Ja sam oblik života. Ti nisi.”

„Pretpostavimo da više ne razgovaraš sa magnetofonom.”

Moravija nije znao da li da se smeje u potajnoj radosti ili da se smeje svojoj požudi. Čutke je buljio u Orakla.

„U svakom slučaju, jasno je, izgleda, da razgovaramo”, prijatno reče Orakle.

„Da, razgovor”.

„Sa čim?” Zapanjen time što ga je Orakle nadmudrio. Moravija nije mogao ni da bekne.

„Da li razgovaraš sa kamenom, drvetom, travkom, Moravija-san? Jesi li možda poludeo?”

„Ne budi smešan”, reče Moravija ne uspevši da se obuzda. Ujede se za usne, a lice mu se smrači zbog ovog razgovora.

„Ja sam oblik života”, reče Orakle.

„Ali nisi život”, na to će Moravija. „Nemaš živo tkivo ni organe u sebi.”

„Mislim. Zato jesam”, reče Orakle sa jednostavnom, ali dubokom logikom. „Ali u svakom slučaju i tu grešiš, Moravija-san. Tehnologija Lapid izmišljena za mene sadrži izvesnu količinu ljudske DNK koju ja neprestano raščlanjujem i analiziram. Tako, vidiš ja u sebi, sadržim život kakav ti poznaješ.”

„Lepršav kao leptir ispod staklenog zvona”, blago reče Moravija.

„Šta?”, upita Minako jer nije čula.

„Upravo tako”, reče Orakle jer on je čuo.

Sad se Moravija nasmeja. „Pa, šta misliš da možeš da učiniš za mene?”, upita on stojeći pred crnom kockom snažno kao sumo rvač.

„Ono što želiš već je učinjeno”, reče Orakle kao nestašno dete.

A sada je ponovo u Njujorku, špijun stavljen na led, pripijen uz slasno vrelo telo, čekajući poziv svog gospodara, provodeći najbolje vreme do tada. Nišicu je nehotice otvorio vrata u skrovito svetilište, a Moravija je prikupio sve informacije koje je mogao. A tek će ih biti! Poslao je šifrovani faks tražeći razjašnjenje u četiri oka. Ovo je svakako bio opasan presedan protiv striktnih pravila koja su mu objašnjena kada je regrutovan, ali, po njegovom mišljenju, opravdan, s obzirom na izuzetnu prirodu najnovijih informacija o Oraklu.

Upravo tada on oseti da mu nešto kao senka promače ivicom vidokruga. Bilo je slično osećaju koji ima čovek kada danju zaspi, a noću se probudi. Možda je osetio ubod igle, ali i da je tako, bio je tup i dalek, bez ikakve veze sa njim.

Njegove oči, pritvorene i zamućene posle seksa, registrovale su samo nejasnu tamu.

Probudio se omamljen i sa mučninom u stomaku. U životu je probao dovoljno droga i znao je da mu nešto vrlo jako teče niz vene. Pokušao je da se bori protiv toga, ali nikakve koristi.

Okrenu glavu i sa tupim iznenađenjem zapazi da više nije kod kuće, već da je prenet u kancelariju. Silom odvučen, ali čoveka svakako ne dovode silom na mesto koje je njegovo.

Osetivši neko kretanje, ponovo okrenu glavu, i sve mu se uzmuti a pravci i dimenzije zaljuljaše. Samo što mu se nije smučilo. Podrignuo je, pokušao da povrati, ali čak mu je i za to nedostajalo snage. Bilo je čudo da mu vazduh ulazi u pluća i izlazi iz njih.

Ugleda nekog kako pliva ka njemu poput raže. „Ko?” Leptao je velikim krilima i mahao velikim bodljikavim repom gore-dole. Moravija onda pokuša da vrisne, ali nešto mu se zabilo u grlo — ne, u usta, napunjena su mekim pamukom toliko da nije mogao da zagrije. Pokušao je da ga izbaci, ponovo refleksno podrignuo, ali nije uspeo da ga pokrene.

„Kako sada izgleda?” reče neki glas — muški? ženski? Nije mogao reći. „Biti bespomoćan.”

Moravija zatvori oči, pokuša da iskoristi nešto od novopronađene snage, vitalnosti, spremnosti da raskine unutrašnje okove koji su ga čvrsto držali, ali je uspeo samo da ubrza rad srca dok mišići nisu počeli da ga bole. Uplašeno zaškilji u ražin zastrašujući amorfni oblik žmirkajući ne bi li mu se pogled razbistrilo.

„Evo, daj da ti pomognem.” Digao ga je kao bebu, glavu mu ljuljkao u krilu. „Da li želiš da znaš ko sam, Moravija? Onda ću ti reći, baš kao što kažem svima njima.” Svima kojima? pomisli omamljeno Moravija. „Svakog jutra molim se bogovima za prosvetljenje, jer prosvetljenje rađa uspeh. Ima ljudi koji bi mi rekli da će me bogovi prezreti zato što nisam čist, umrljan krvlju koju sam prolio vlastitim rukama. Njima kažem, prepustite bogovima da čine šta mogu, ja nemam nikakve kontrole nad onim što oni mogu misliti ili činiti. Ali neću prestati sa molitvama; u tome sam čist.” Jedna ruka ga nežno pomazi po obrazu. „I u pravu sam, Moravija, jer ne znam za neuspeh.”

Ljuljkao ga je kao kad je bio dete.” To je sve što jesam, ono što ti upravo rekoh. Ostalo je samo lažni sjaj, dva luka rumenila naneta četkicom na obraze pred izvođenje važnih predstava u nečijem životu.” Četkica, nežna kao let leptira s jedne jagodice na drugu. „Nečiji rođendan, možda . . . nečija smrt.”

Usne meke kao puter, hladne kao kap rose utisnuše se u njegove, a onda je nešto čvrsto kao pesnica zgrabilo njegovo srce, pritiskujući ga snagom boga.

Moravija se borio da ne vrisne. Sve u njemu se cepalo kao oblaci pred ledenim severnim vetrom i osećao je snažnu potrebu da vrisne, ali izgleda ništa nije funkcionisalo. Osećao je samo bol i nepodnošljiv pritisak iznutra koji je postepeno gasio vitalne funkcije njegovog organizma.

I. KNJIGA

Troje mole da čuva tajnu, ako ih je dvoje — mrtvi su.

BENDŽAMIN FRANKLIN

Grad Njujork

U noći kada su gusti, ružni oblaci nalegli na pun mesec krajem februara Volf Metison čučao je na šutom zasutom vrhu krova šest spratova iznad smrdljive baruštine istočnog Harlema.

Bila je to duga hajka, gotovo sedam nedelja, duža nego na ijednom drugom slučaju, ali je sada, ove vlažne, smradne noći Volf bio siguran da je uhvatio svoju zverku. Izveo je pred sud pravde trojicu drugih višestrukih ubica, čije mu je slučajeve poverio Hejz Volker Džonson, komesar, pre godinu dana kada je Volfa postavio za šefa specijalnih snaga Odeljenja za ubistva Njujorške policije. Vukodlaci, kako su ih iz strahopoštovanja prozvali ostali policajci, bili su elitna jedinica sastavljena s ciljem da se „usmeri”Volfov talenat za hvatanje psihopatskih ubica najgore vrste koji inače, lukavstvom, pukim slučajem, a ponekad, nek im je svima Bog u pomoći, i jednini i drugim, frustriraju čitave divizije prezaposlenih gradskih detekiva.

Volf je prvi put skrenuo na sebe komesarevu pažnju kada je rešio ubistvo dve prostitutke — majke i kćerke. Svirepe okolnosti pod kojima su umrle bile su dovoljno jezive da privuku pažnju čak i najiscrpljenijeg uličnog policajca, ali, tipično za prezaposleno odeljenje, nije učinjeno ništa dok na isti način nije ubijen jedan turista manje-više iste starosti kao pokojna ćerka. Prostitutke su i inače ulična hrana ali turista je turista, i predstavlja dušu grada koji se spotiče ne poznajući one koji upravljaju svim njegovim staležima. Hitno sazvan sastanak sa Hejzom Volkerom Džonsonom, najmudrijim crnim političarem koji se ikad nalazio na dužnosti komesara i koji je mario za sud javnosti, potvrdio je ono što je Volf već znao: slučaj je dobio prioritet.

Nevolja je bila u tome što niko nije imao ideju odakle da počne potragu za ubicom. Ali ležeći sam u krevetu na kraju tog dugog dana kada je posetio mesto drugog zločina — Volf je znao. Posmatrajući treperava ulična svetla koja su u ovom gradu zamenjivala svetlost zvezda i prodirala kroz krovni prozor njegove spavaće sobe, on je polako zatvorio oči, ali ne tonući u tamu. U prozirnom crvenom žaru unutrašnje vreline video je lice ubice, mogao da omiriše njegov kiselkast zadah, oseti njegov čudni hod lak kao u igrača, čuje uporni zahtev stranih glasova. Nije bio u stanju da kaže kako je sve ovo znao. Ali je našao ubicu za 72 časa i, premda je već bio poručnik na glasu u pet okruga grada Njujorka, Volf se odmah probio u udarne vesti javnih glasila i udesio da reklamira komesara. Neposredna posledica publiciteta uspešnog zaključenja pomenutog slučaja bile su specijalne snage Odeljenja za ubistva. Komesar je morao da učini nešto vidljivo sa svojim junakom — zapravo, ako ćemo sasvim pravo, želeo je da Volfa nagradi na neki poseban način što mu je povećao popularnost i priznanje među stanovništvom. Stvaranje osnovnih uslova za formiranje jedinice dalo je Volfu vremena da porazmisli o čudnom talentu koji, posmatran u novom svetlu njegovog brzog napredovanja, mora da je imao u ovom ili onom obliku čitavog života.

Sada, čekajući sam na vrhu krova da se iz tame pojavi njegov progonjeni Volf je čučao miran kao oni kameni groteskni likovi koji čuvaju bogate i sigurne u njihovim prevelikim predratnim apartmanima u Zapadnoj četvrti. Bilo je skoro četiri ujutro, vreme kada sve boje iščile iz grada, vreme kada su živeli on i oni koje je progonio.

Njegova služba neće biti završena dok ne dovede ovog čoveka ili dok jedan od njih ne bude mrtav. Nimalo nalik na njegove omiljene dečije igre skrivalica u kojima nikada nije gubio. Ili jeste?

Nalazio se na ivici El Barija, spaljene gnojave rak-rane koja je nominalno bila deo grada Njujorka, ali je isto tako mogla biti deo Kalkute jer je podsećala na ona mesta savremenih metropola, u kojima se nalazila robna kuća Blumingdejl i katedrala Svetog Patrika.

Uskomešani vrtlog zasu nebo. U drugoj, manje neprijateljskoj klimi mogao je pasti sneg, ali ovde je na svom putu do zemlje upio toliko vrsta štetnih hidrokarbonata da su se meke pahuljice raspadale u dodiru sa starim gvoždem i izlokanim makadamom.

Na pločniku ispod njega nije se dešavalo ništa naročito. Sirene su se palile i gasile na ulicama, psi su lajali čarkajući se sa skitnicama oko ostataka hrane na gomilama smeća u slivnicima. Tu i tamo gorele su upaljene kante za smeće a nad njih su se nagli šćućureni likovi, okruženi visoko naslaganim kolicima iz supermarketa sa ukradenom starudijom. Nešto niže jedna razrušena parcela pretvorena je u stalni rezervat kartonskih šatora čiji su nahereni, kupasti oblici bacali prstaste senke na začepljene slivnike. Jedan starac, bosih stopala, belih kao larve pod šištavim natrijumskim svetiljkama, oprezno se kretao kroz slomljeno zeleno staklo koje je služilo kao granica rezervata. Opazivši pacova na putu, gađao ga je i pogodio obilnim ispljuvkom, bučno se nasmejavši kada je pacov odbauljao natrag u tamu. Crni „fajerbrd” sastavljen iz delova čekao je u zoni zabranjenoj za istovar, a izduvni ventil mu je blago klopotao. Preko puta stari frizirani Ševi sa stilizovanim plamićima naslikanim sa strane dao je gas, a onda otutnjao povećavši smrad noćnog vazduha.

Negde u toj džungli od čelika i vatre bili su skriveni njegovi ljudi, Bobi Konor i Džunior Ruic. U opisu njegovog radnog mesta stajalo je da Volf radi sam, ali je uvek imao podršku u neposrednoj okolini za slučaj da onaj koga progoni prede radijus njegove lične odbrane, ili ga, naravno, ubije. Sa takvim ljudima koje je imao zadatak da pronade moralo se računati na sve najgore mogućnosti.

Volfu nije bilo potrebno da gleda na sat. Vreme je postalo nevažno, beznačajno živeo je zadubljen u unutrašnji jezik koji su koristili njegovi progonjeni u pokušaju da daju smisao jednom nesređenom i disfunkcionalnom univerzumu.

Ovoga puta progonjeni je bio Kolumbijac po imenu Čučo Arkiljo, jedan od glavnih aktera u kupovini droge od Kari Kartela, kao i oružja koje je pametno proturao kroz američke vojne baze. Da li je Arkiljo napredovao iz vrhunskog majstora za prenošenje robe u vrhunskog ubicu ili jejednostavno poludeo? Mada zanimljivo, ovo pitanje nije bilo toliko važno za problem njegovog lociranja i privođenja. Dok ga je Volf premetao u mislima kao kristal, njegovi aspekti ostajali su neprozirni kao i zagonetka njegovog talenta za otkrivanje staništa najgnusnijih — i najopasnijih žitelja grada.

Nije postojalo utvrđeno vreme kada će se Arkiljo pojaviti; pojaviće se kad se pojavi, a Volf će osetiti njegovo primicanje. Kao i uvek kad bi identifikovao progonjenog, Volf je znao identitet Arkiljove sledeće žrtve. Postojala je neka sinhronost između žrtve i ubice, ustanovio je on, kao da je progonitelj nekako u stanju da uhvati životni puls žrtve i svoj puls prilagodi drugom identifikujući se na neki način sa žrtvom, sa onim što će doći, prekidom disanja, zvuka, toplote života. Volf zatvori oči, pomisli da može da oseti i Bobija i Džuniora, mada

istini za volju nije mogao biti siguran i nije se prvi put pitao da li je njegov talenat istinski ili neki oblik stravičnog salonskog trika van mogućnosti njegovog shvatanja.

„Ubiću te, marikone!”

Volf okrenu glavu ka tom oštrom uzviku i kretanju na ulici i ugleda zdepastog Portorikanca preširokih grudi kako trči za jednim okretnim mladićem, kože toliko crne da je kao ulje blistala na svetlosti koja se odbijala sa izlokanog pločnika. Dvojica ljudi dijagonalno pretrčaše preko ulice kroz sumporastu paru koja se dizala sa gvozdениh šahtova sa druge strane oko „fajerbrda”. Za njima se nje čula briga zbog potencijalnog ubistva, već smeh gledalaca koji su živeli u Brehtovom teatru a nisu imali kud kada padne zavesa u poslednjem činu.

Volf oseti nešto kao dašak vetra u mislima kada postade svestan Arklija. Začu jedno „škljoc!” koje je napravila teška britva. Iako je dolazilo iz neposredne blizine, ona se ne okrenu; imao je živ predosećaj da bi, kao kod ajkule koja oseti krv, svaki pokret s njegove strane izazivao početak napada sa kojim nije bio u stanju efikasno da se obračuna.

Arkiljo je čučao iza njega, veliki mišićav čovek sa osećanjem podsvesne pretnje koje je, kao okean čija plima i oseka razbija stene u gromade i šljunak, kod onih koji mu se približe izazivao poplavu iskonskog straha.

Arkiljo dopuza Volfu iza leda, siguran u svoju bezbednost i tajnost svog napada skriven u senci krova. Volf oseti da Arkiljo ima nameru da ubije dok se naginjao napred, oblizujući jezikom suve usne.

'Čekaj', prošapta sebi Volf. 'Čekaj!'

U poslednjem trenutku naglo se okrenu, već čučajući, a i Arkiljo je bio u pokretu. Bio je lepog lica sa brkovima, nalik na bika, četvrtastih ramena u veličanstvenoj pozi matadora, zamahujući ka njegovim bubrezima. Volf je bio svestan da je prestao snežni kovitlac, da gore lomače u rezervatu njujoroških prokletnika, da bruji saobraćaj glatkim pločnikom, da se nastavlja prepirka koja bi se mogla završiti ubistvom, da laje neki pas kome je uskraćen mršavi obrok sastavljen od otpadaka.

Sporo proticanje vremena uveličalo je događaj. Volf se okrenu u stranu, ugleda Arkiljovo lice izobličeno mržnjom i nastojanjem da ubije. Ugleda vlastiti odraz umanjen u kapljici znoja koja je visila na kraju Arkiljovog kratkog zaliska.

A zatim mir prekinu kretanje. Čas pre nego što će vrh noža proburaziti njegovo telo Volfov desni lakat sruči se u Arkiljovu podlakticu. Izvesno vreme stajali su obgrljeni u gotovo nepokretnoj borbi, napetih žila, srca koja su očajnički tukla nasrtali, navaljivali, udišući i izdišući, mišića vezanih u čvor, kidisali jedan na drugog kao bik i matador da bi se na kraju spojili u plesu smrti. Lepljiv sneg vejao je sve žešće, padajući sa njegovih obrva i trepavica, donoseći ukus gvožđa i pepela. A onda on zaškruta zubima napregnuvši poslednju trunku snage koju je mogao da sakupi. Sa sledećim otkucajem srca začu se oštro, odvratno krckanje kad prsnu prvo podlaktica, a onda i lakat.

Arkiljov težak nož ručne izrade, izvadi utrobu trojici slabijih — krijumčarima droge konkurentskog dilera. Bivši ljubavnici? Ili se veza između te četvorice može dokučiti samo u ludilu? Arkiljo tresnu Volfa dlanom zdrave ruke u hrbat nosa.

Volf polete za Arkiljom misleći da upozori Bobija i Džuniora preko grlenog mikrofona, ali promenivši mišljenje za pet sekundi, odmeravajući rastojanje i pravac kuda je pobegao njegov progonjeni, krenu gvozdеним stepenicama preskačući tri odjednom. Sebično

je od njega što želi Arkilja za sebe, ali između njih dvojice sada je postojalo nešto neosporno intimno, tajanstveni pristup, spori ples smrti na vrhu krova, lični izazov, onaj udarac u bubrege, šamar u lice koji nagoveštava nameru da se ide na dvoboj, što postaje pitanje časti. U Volfovo sećanje urezalo se Arkiljovo lice kako se trudi da ubije; mračne ženice fiksirane u smrt bile su, kako je Volf zamišljao, ono što su trojica jasnika videla trenutak pre nego što im je Arkiljo oduzeo život.

Devojka koju je Arkiljo ovog puta progonio živela je na četvrtom spratu u polunapušenom stanu, opustošenom vatrom. Stanje više odgovarao pacovima i bubababama koje su se legle po njegovim najmračnijim ćoškovima. A ipak, kako je Volf otkrio prtehadne večeri, ova devojka je imala tri dušeka prepuna gotovine, sa novčanicama najmanje od 50 dolara. To je dokaz da Arkiljo nije bio lud, već su ga pokretali poslovni razlozi? Možda. Ali zašto onda nije unajmio nekoga da ukloni konkurenciju; zašto je preuzeo rizik da sam obavi krvavi deo posla? Osim ako to nije ubrzavalo proces.

Volf nalete na vrata devojčinog stana u trku; drvo mu nije pružilo toliki otpor kao užasan smrad iznutra sličan onom sa groblja koje je prekopala armija kradljivaca leševa. Oči su mu se suzile kao da mu je neko bacio formaldehid u lice.

Začu kako devojka vrišti i pomisli: 'Arkiljo je želeo da je ubije pošto me je upozorio na svoje prisustvo. Ponovo nije znao otkud to saznanje, ali istinitost toga nije dovodio u pitanje. Drugo pitanje za razmišljanje bilo je kako je Arkiljo postao svestan njega pošto je odveden u pritvor. Za posmatrača je najblaže rečeno porazno kada postane posmatran.

Mogao je da poput hrta namiriše krv, gustu i otužnu. Njen ukus punio mu je usta, podstičući ga na povraćanje. Brzo prođe iz sobe u sobu, omamljen prevelikim smradom i od ogleđalima sa slikom predstojeće smrti devojke koje mu je držao Arkiljo. Kao da je kopile znalo — kako je mogao da zna za vezu koja je Volfa povezivala sa njim sigurno kao što sonarni uređaji dovode razarač do podmornice.

Trula krpa, korišćena da se stan koji se nije grejao zaštititi od hladnoće, tužno tresnu kao hirovito udaranje deteta koje muče noćne more. Volf skrenu iza ćoška, ugleda tanušnu ruku ... zapravo šaku, kako je zgrabila krpu da je spusti.

Postade svestan ritmičnog zvuka, nalik na mašinu koja radi pod opterećenjem prevelikim za nju, ali je on imao neki bestidan kvalitet koji ga je podsetio na početničke dane kada je patrolirao prljavim radnjama za pip-šou na Osmoj aveniji sa jeftinim podom od šperploče i zidovima lepljivim od sperme i vazelina.

Ciljao je u telo, jer bi pogodak kroz glavu značio kraj za obojicu, Volfa i Arkilja. Mnogo je želeo da ga dovede živog, iako je znao da ga to ponos sada bocka kao trn želja da dovuče ovu zver među bedne zveri u Prvoj policijskoj stanici kao trofej i da od njega napravi ako ne predstavu, a ono barem primer za druge monstrume napolju.

Pomisli na Rimljane, negdašnje velike ratnike nepobedive u doba procvata sa ogromnim štitovima, jer je Arkiljo baš na taj način koristio devojku razapevši je od ramena do cevanice. Arkiljov izraz ga još više podseti na bika. Usne je razvukao pokazujući zube, disao je kratkim, uzbuđenim brektanjem, a pogled mu je bio kao u ljudi kada rade nešto lično. Slomljenom rukom čvrsto je držao devojku, Volf je po njegovom licu mogao videti kako mu nadolazi endorfin koji umrtvljuje svaki bol koji bi mogao osetiti od pritiska koji trpi. Nije mario za svoj bol. Drugo mu je bilo na umu.

Volf je oklevao, fatalno, jer je možda imao samo delić sekunde kada je Arkiljova desna slepoočnica bila otkrivena, a za osvedočeno dobrog strelca Njujorške policije kakav je bio Volf postojao je visok procenat rizika, pa čak i pri ovoj slaboj svetlosti. Devojka zatim prostenja, lica bledeog i zgrčenog od bola i straha, i Volf ugleda da ona krvvari.

Koliko daleko je Arkiljo odmakao u svom koljačkom poslu? Nije se moglo reći, ali je Volf bio u moralnoj dilemi: šta ako je već izgubila toliko krvi da će umreti bez obzira na to kakvu akciju preduzeo. Ako digne pištolj i ispali tri hica u ljudski štiti sa kratkog rastojanja barem jedan metak bi pogodio Arkilja. Ali ta vrsta razmišljanja nikad ne koristi bez obzira na okolnosti.

Arkiljo se široko iskezi kao da njih dvojica igraju žestoku ali prijateljsku partiju golfa i, otkrivši ručno izrađenu kosu sastavljenu od tri oštrice brijača, uhvati devojku za kosu i zaseče pravo preko nje, preko grla, vrata, kičme, jedan, dva, tri, tek tako, otkinu joj glavu od ostatka tela i baci je Volfu uz osmeh kao krvavu loptu.

Sav u krvi, Volf skoči pored obezglavljene devojke stigavši do prozora kroz koji je izašao Arkiljo. On je silazio, već dva sprata niže zardalim vatrogasnim stepenicama koje su vodile duž kičme zgradurine kao ožiljak koji neće nikada zarasli. Volf se pokrenu, ali je ovoga puta uzbunio Bobija i Džuniora preko mikrofona i dao im Arkiljovu verovatnu tačku izlaska iz grade.

„Imam ga!”, začu Bobijev metalni glas iz prijemnika u slušnom kanalu.

Stigao je skoro do drugog sprata kada začu pucnje, niz erupcija koje nisu toliko neumesne u ovom nemirnom i neprijateljskom kraju.

Volf udari o pločnik u trku, iskrivi đon od cipela na beton smećem zatrane uličice. Zađe za ugao, ugleda Bobija Konora kako kleči nad ispruženom figurom Džuniora Ruica. Reče „sranje” u pola glasa, a onda kada prepozna prazan pogled u Džuniorovim očima, reče glasnije: „Gde je on?”

Bobi ustade. Ruke su mu bile oblivene Džuniorovom krvlju. Dvojica ljudi izgledala su kao da rade u klanici. Onemeo od šoka, on pokaza u jedan ćošak uličice. Volf pređe preko puta, nogom prevrnu telo, matadorsko lice Čuča Arkilja boje mahagonija bilo je pokriveno krvlju.

„Dobro obavljeno, Bobi, reče. „Ja, ja ništa nisam uradio, poručniče.”

Začuvši neki promukli i poluhisterični prizvuk, Volf se okrenu ka Bobiju. „Šta se događa, dovraga?”

„Pogledaj”, reče Bobi. Onda progutavši knedlu dodade: „Pogledaj kopiletu u lice.”

Volf okrenu Arkiljov leš čije mu je tamno lice postalo toliko blisko u poslednjih sedam nedelja pošto mu je lebdelo u mislima kao crni mesec. Činilo se da krv još uvek ključa iz rana koje nije mogao videti. Kleknu i pažljivije pogleda. Zaista ključa od neke strašne vreline koja je izbijala iz Arkiljovog tela. Lecnu se. Da li je video treperavi plamičak kako igra duž ivice jagodice? Ali ne, nemoguće. Ipak... Pruži ruku, položi je na lice i oseti vrelinu koju nije mogao da objasni.

Volf ustade i, shvatao je zašto Bobi neće da priđe Arkiljovom telu. Priđe Bobiju koji je drhtao. Bobi, momak tek zašao u tridesete, širokih ramena i jak, otvorenog lica čoveka sa srednjeg Zapada, bledoplavnih očiju i crvenkastožute kose, izgledao je kao da mu treba nekoliko žestokih pića. Volf mu umirujuće položi ruku na rame. „Samo mi reci šta se ovde desilo”.

Video je kako se Bobi bori da sačuva prisebnost pa reče: „Ako ćeš da povратиš, povрати, ne treba da se stidiš.”

Bobi klimnu, obrisa hladan znoj sa čela i reče pomalo nesigurno: „U redu, dobro sam, poručniče.” A kada mu Volf klimnu u znak ohrabrenja poče ponovo: „Džunior i ja ugledali smo Arkilja kako silazi i rekli ko smo. On je već bio u senci. ... Toliko toga je ovde.” On ponovo zadrhta kad se osvrnu po crnoj uličici. „U svakom slučaju, pošto je Arkiljo dotakao zemlju sve se izgleda desilo odjednom, ne znam kako, nisam siguran šta se desilo. Obojica smo izvukli pištolje. Džunior je pucao prvi i pomislio da ga je pogodio. Ušao je u senku, a ja sam ga pokrивao. Onda sam čuo dva hica i Džunior je bio bačen unazad gotovo meni u lice.” Tu stade kao da je završio objašnjavanje.

„A onda si ugledao Arkilja”, podsticao ga je Volf.

Bobi zatrese glavom. „Ugledao sam nešto, ali ne znam šta je to bilo. Ličilo je, ne znam, na vatrenu loptu, plavu vatrenu loptu. Začuo sam cvrčanje, osetio miris. Isuse miris je bio odvratn! Onda neko kriknu. Arkiljo, siguran sam, i on posrćući izađe iz mraka. Jedna ruka mu je visila kao daje slomljena ali se drugom držao za lice. Zapaljeno lice.”

Bobi izdahnu vazduh vrlo brzo kao da ovim svesrdnim izdisajima može da se oslobodi sećanja.

Volf reče, misleći na vrelinu, na trag plamena koji je treperio duž Arkiljove jagodice na ivici njegovog vidokruga: „Želim da o tome pažljivo razmisliš, Bobi. Arkiljo je bio u plamenu. Tačno?”

Bobi ga pogleda: „Njegovo lice. Samo njegovo lice.”

Do njih dopreše sirene. Čak i sa ove daljine Volf je uspeo da registruje njihovu poznatu buku. Blago reče: „A onda, šta se desilo?”

„A onda je nešto prošlo pored mene”.

„Misliš neko”.

„Da, pretpostavljam. Da budem pošten, poručniče, ne znam koji je đavo to bilo. Bilo je mračno i gusto.”

„Misliš, teško.”

„Ne.” Bobi zatrese glavom. „Gusto, kao sirup, kao gulaš koji je napunio uličicu. Imao sam utisak da je ovde iznenada postalo mračnije.”

Neki hladan osećaj počeo je da se izvija kao guja kroz Volfovu utrobu. Upotrebio je um da bi pretražio najbližu okolinu u potrazi za novom aurom, možda čak i jačom od Arkiljove, ali nije bilo ničeg, čak ni zaostalog mirisa. Već probuđena guja poče nemirno da se miče, uvija i odvija.

Bobi još jednom udahnu. „A onda se po svoj prilici mrak digao, okrenuh se i ugledah nekog kako izlazi iz uličice. Momak, pretpostavljam da je bio momak, imao je kola, poručnice. Crni 'fajerbrd' iz 87. Sastavljen iz delova, ličio je na sranje u sjajnom papiru. Neko ga je čekao da prođe pored nas.”

Volf se priseti da je video ta kola sa vrha krova.

„Imaš li uopšte neki opis te osobe, Bobi. Razmisli sada.”

„Razmislio sam, poručnice, ali nisam ni do čega došao. Mislim, kad bih morao da se zakunem ne bih čak znao ni da li je to bio muškarac ili žena.” Bobi uzdahnu. „Ipak, zapamtio sam deo registarskog broja.”

„Dobar posao.” Volf je cenio Bobijevo oštromno oko, ali je takode shvatao mladićevu potrebu da sada dobije pozitivno pojačanje, da ne spominjemo potrebu da se nečim zaposli. „Idi sada u Odeljenje za motorna vozila. Neka ti to propuste kroz kompjutere. Reci im da pretraže tablice sa tvojim opisom kola. Želim odgovor za jedan sat.”

On zatim kleče pored Džuniora Ruica. Volf će se kasnije setiti da je Bobijevo lice bilo bledo i zgrčeno kao kod devojke kojoj je Arkiljo odsekao glavu. Nesentimentalan i lojalan kao svaki terenac, on klimnu i požuri u oštru, kiselkastobelu lažnu zoru koju su stvarala rotirajuća svetla plavobelih koje je on naručio, ili možda Džunior u svom poslednjem pozivu. Svetla su blještala i gasila se kao nuklearne pečurke koje se rađaju i umiru u istom kratkom trenutku. Kad Volf saopšti komandu uniformisani ljudi počеше da zapečaćuju područje. Neki od njih su se malodušno vrzmali po zgradi da bi videli mesto zločina i našli bilo kakve svedoke. Čak i dok su to radili slučajno su lomili prozore, dizali pijanice i vadili ulaštene pendreke, uglavnom zato što im je dosadno, što se plaše, ili je ijedno i drugo, pretpostavio je. Imali su život, istina, ali je to bila vrsta života. To je život nezamisliv za civile u kome strah da ćeš postati meta ispunjava dane i noći kao trulež, kvaran zub.

U svemu tome Volf je još uvek klečao držeći mokru glavu Džuniora Ruica u rukama, držeći je pridignutu čak i kad su stigli ljudi medicinske ekspertize kao da je ovom čoveku i u smrti bila potrebna zaštita od ulice.

Sedište Vukodlaka nalazilo se u zapašćenom bioskopu u Kineskoj četvrti koji je prikazivao u nizu bezvredne, jeftine, rasističke kung-fu filmove (loši momci su uvek bili Japanci, lako shvatljivi, totalno zli) sve dok ovo mesto nije zatvoreno zbog tinejdžerskog međustranačkog rata žešćeg od ijednog filma.

Njegova trula spoljašnjost smestila se na propalnoj glavnoj ulici Istočnog Brodveja kao olinjali pas ispod vibrirajuće čelične donje strane mosta Menheten. U mostu su se sada otvorile velike rupe u kojima je rđa jela nosače, otkrivajući gole grede koje su tajanstveno nestajale usred noći da bi završile na lomačama sve brojnijih zajednica beskućnika ispod drumu na Ist riveru i na drugim mestima širom grada.

Volfu se sviđala anonimnost mesta, premda je bio donekle iznenađen što mu nije dodeljeno mesto u prvoj policijskoj stanici, jugozapadno od bioskopa. Zapravo, komesar Hejz Volker Džonson tražio je baš takvo mesto, a Vukodlacima bi ovde bio dodeljen čitav niz kancelarija da nije bilo potajnog mešanja šefa policije Džeka Bredarda kome se nije dopadao Volf niti njegovo brzo prodiranje u stratosferu Njujorške policije. Bredard je Volfa smatrao istinskim suparnikom u odeljenju, te je kao takav zasluživao svaku administrativnu zbrku koju je makijavelistički Bredardov mozak mogao da smisli.

Videvši unutrašnjost ruševnog bioskopa prvi put, Volf je odlučio da jednostavno povuče sedišta, stavi šper-ploču preko trulog, otrcanog itisona i postupa kao da je u pitanju neki pogon napravivši boksove za svakog, obezbedivši širi prostor bliže čelu gde je još uvek visilo filmsko platno sjajno kao kosa crne filmske junakinje iz 40-ih godina. Drugi zidovi su, međutim, još uvek bili tamni kao smola sa mrljama prolivene krvi mlade Kineskinje. Volfove ponovljene zahteve da mu se pošalju moleri Bredard je zaturao.

Posle neophodnog skretanja, pošto su umotali stvari sa mesta zločina, Volf i Bobi Konor požuriše u ovu čudnu kancelariju. Dotle im je stigao nazad materijal iz Odeljenja za motorna vozila. Nije postojalo podudaranje između delimičnog broja registarske tablice i

crnog „fajerbrda” iz 87. Prirodno. Ukradene tablice. Moglo se očekivati, ali je trebalo slediti svaku nit.

Volf i Bobi odoše da posete Džuniorovu ženu i dete, a Bobi je nem i ukočen posmatrao dok je Volf držao u naručju rasplakanu ženu i nežno je ljuljao. Dete, osmogodišnjak, sedelo je u ćošku na svetlom kauču držeći palicu za bejzbol u rukama ne govoreći ništa. Bobi se pitao šta bi mali mogao da misli, možda zamahuje da udari njihove glave što su mu uzeli tatu.

„Možda ti ovo neće značiti ništa Marija”, začu Bobi kako Volf govori Džuniorovoj udovici na španskom dijalektu. „Ali tvoj muž je bio hrabar. Radio je nešto važno, njegova snaga se osetila na ulici. To je nešto što ćeš moći da ispričaš Huliu kada bude dovoljno star da bi razumeo i to će promeniti njegov život.”

„Ne znam kako to radite, poručniče”, reče mu Bobi u kolima kad su se vraćali u bioskop. „Ja ne bih znao da kažem prave reči.”

„Jesu li to bile prave reci, Bobi?” Volf se zabljuje pravo kroz vetrobran, zaboravivši na Bobijevo vijuganje kroz rani jutarnji kamionski saobraćaj. „Drago mi je da tako misliš.”

„Zar nisu? Smirili ste je.”

Volf nije napravio nikakav pokret; bila je to ona neugodna sposobnost da utone u totalno mrtvilo koje je često obeshrabrivalo Bobija kao i Volfove progonjene. „Više ne znam da li verujem u ono što sam rekao ili je to bilo samo sranje.” „Ali bili ste u pravu.”

Volf, čije su misli odlutale na druge stvari, zapaljena lica, gust mrak, guje koje se odmotavaju u njegovoj utrobi, reče: „Možda u tom trenutku. Ali sada jedino stoje važno jeste da je Džunior mrtav.”

Bobij pričekava časak razmišljajući dok je zaobilazio kombi sa štampom. „Ne, poručniče”, reče najzad, „ono što je važno jeste daje Džunior mrtav, a njegov ubica još uvek na slobodi.”

Kancelarijom se širio nesnosan osećaj sete. Neko je ubacio fotografiju Džuniora Ruica na ekran kao neku vrstu sećanja. On je gledao široko otvorenih očiju, znatno stariji od svojih 29 godina i tako ozbiljan da ne biste znali kako je umeo da bude zabavan da niste sa njim bili. Volf uđe u svoj boks, sede u metalno-plastičnu rotirajuću stolicu i pomisli koliko samo prezire svoj život.

Kada je to došao do zaključka da grad nije mesto za njega? Prošle nedelje, prošlog meseca ili prošle godine? Bilo mu je dosta života u mekoj žutoj potrbušini trule metropole, svakodnevnog patroliranja njenim sporednim uličicama zasutim prljavštinom, glave pune monstuoznih glasova svojih progonjenih. Moj Bože, kako je dečak odrastao u Ekg Bejsinu u Vajomingu dospeo baš u ovu kloaku? On zatvori oči. Znao je zašto je pobegao iz Elk Bejsina. Istina je bila da nije želeo da razmišlja o tome. Stvarnost je bila da se sada nalazio ovde i da mu je proketo bolje da odluči šta će da učini s tim u vezi. Da živi u kloaki čitav svoj život ili. . . ili šta?

„Poručniče?”, začu glas Bobija Konora.

„Ne sada.”

Bobij se povuče. Osim čina, Volf Mateson je imao nešto jedinstveno impresivno sa svojim licem sa visokim jagodicama, pravom kosom koju je češljao unazad i očima zanimljivog oblika i boje cimeta. Uz sve fizičko, on je, međutim, posedovao intenzitet, Bobi nije siguran da je to prava reč, možda duboke tišine, koja ga je odvajala od svih drugih koje je Bobi sreo.

Volfovo disanje se uspori i produbi, o toliko stvari je imao da razmišlja. Kao, na primer, ko je ubio Arkilja i radi toga Džuniora Ruica? Lako je bilo reći da je u mraku Arkiljo oteo Džunioru pištolj i pucao u njega, ali da li se to zaista desilo? Vraćajući se u mislima u onu uličicu na krv Džuniora Ruica kojom se umrljao Volf je osetio trag aure svog ubijenog čoveka kao suzu zaostalu na obrazu prevarenog ljubavnika. I znao je, znao da Džuniora nije ubio Arkiljo.

Ko mu je onda oduzeo pištolj i okrenuo ga pravo u njega? Bobijeva antropomorfna tajanstvena figura, gusta kao sirup, jeziva kao sranje.

I ko je čekao na senku u onom skrpljenom crnom „fajerbrdu” iz 87? I kako je, dodavola, ova senka uspela da sakrije auru od njega?

Postajalo mu je jasno, kao što je trebalo odmah da mu postane jasno kad je video kako krv ključa gusta kao sirup na Arkiljevom ponosnom, ludom licu matadora da je ova istraga nešto više od ijedne druge.

Trudio se da razmišlja, ali je njegov um bio prenatrpan slikama devojke kojoj je Arkiljo odsekao glavu — ne nevine, svakako, ali koji je greh bio dovoljno težak da zasluži takav pokolj? Slikama Džuniorovih očiju nalik na bakarne novčiće već prekrivene patinom. Slikama njegove udovice koja je znala, jer svaka žena policajca čeka na to, plaši se toga. Zašto se on pojavio na njenim vratima na sablasnoj svetlosti pred zoru. I najživlje, slikama jezovite vatre koja je tinjala iz Arkilja.

Bolje da je poslušao sebe, čitav je niz jasnih nagoveštaja koliko daleko je ova zagonetka gurala njegove emocije...

„Ovde je tvoj um”, držala je jedna čvornovata, od vremena ogrubela ruka. „A ovde je tvoje telo.” Druga ruka držala je u luku podlakticu prve.

Mladi Volf je sa kombinacijom fascinacije i straha gledao kako je starac spojio njegove dve ruke. Prvo je izgledalo da se kreću tako sporo, ali na kraju su se spojile tako brzo i sa takvom snagom daje zvuk koji se začuo, oštar i zapanjujući kao iznenadni udar groma, nagnao Volfa da skoči. A kasnije, poznato zveckanje urezanih životinja, medveda, bizona, jastreba i vuka na starčevoj narukvici od perli.

Starac se smejavao kao da uživa da iznenadi svog unuka. Na mestu gde je obitavao sjedinjavali su se mirisi, opojni, prodorni, mirisi krzna koje se štavi u kožu, pepela i biljnih ulja previše egzotičnih i složenih da bi ih dete prepoznalo, i omamljivali Volfa.

Starčev osmeh postao je blagonaklon. „Ne veruješ mi. To je dobro. Verovanje u nešto, naročito u sebe, dolazi s vremenom.” Ispružio se tako da su se njegovi tanki, dugi prsti spustili na Volfova ramena. Bili su jaki ti prsti i Volf se sećao njihove snage kao malo čega iz prošlosti.

„Sada se smesti”, reče njegov deda nameštajući dečaka koji je pažljivo zurio. „Ne. Ovako. Da ti leda ostanu mirna, ovako, da, veoma mirna.” Bio je visok, zgodan čovek i mada ne naročito velik, Volf je zamišljao da je najveći čovek na zemlji. Možda je dete odgovaralo na starčevu auru, koja je bila izuzetna. „Sada posmatraj, uskoro ćeš prestati da osećaš svoje telo. Za trenutak postojaće samo tvoj um koji pohlepno proždire kaos mladosti. Da li si zadovoljan ovim: trčati, trčati a nikad ne misliti? Kako bi mogao? Samo u dobokom miru misli mogu se donositi odluke kako valja. Misli na planinu ili drvo, kako su oni mirni. Kada postaneš miran kao planina ili drvo moći ćeš da misliš.”

Volfu je trebalo mnogo da razume šta je mislio njegov deda. Kinetičizam je bio integralni deo njegovog života, kao i života njegovog oca. Volf je uvek igrao bejzbol, skrivalice, trkao se, posmatrajući kako raste njegova izdržljivost i snaga dok je trčao sa Šošonima sa Vetrovite reke na maratonskim trkama tako važnim za njih, koje ih podsećaju na zaboravljenu prošlost.

Volf se trže, otvorivši oči. Da li je zaspao ili ga još uvek progoni starac? Nešto ga progoni, sigurno. „Mateson.”

Volf je buljio u široko, crno brkato lice Džeka Bredarta, šefa policije i po Volfovoj proceni, krajnje opasnog čoveka. Bredardove male žute oči bile su hladne kao hladnjača, mada su se njegova široka usta osmehivala sa onim uvežbanim izrazom koji stiču samo ljudi iz javnih glasila ili oni kojima to prija. Iznad Volfa se pomoli Bredard, po svim merilima velik čovek, nalik na diva koji tek što je skliznuo niz Džekov čarobni pasulj.

„Kako je?”

„Dobro, šefe.” Ovo je bilo rečeno neutralno, ali pomalo oprezno jer je Bredard bio previše zauzet da bi traćio vreme na dokono ćaskanje.

„Čuo sam da si jutros izgubio čoveka, da je pogođen svojim službenim revolverom.” Lice mu poprimi izraz strogog učitelja. „To nije vest koju bih voleo da razglasim novinarima.” „Preneću vaš prigovor udovici Džuniora Ruica.” Bredardove ruke nalik na debela ukrutiše se kada se nagnuo i pritisnuo dlanove o Volfov sto. „Pazi sad, pametnjakoviću, nikome ne praštam takva sranja, čuješ? Kad god je moj čovek ubijen na dužnosti to je samo po sebi loše. Kad je ubijen svojim pištoljem, tu nešto smrdi. Znaš šta mislim. Zbog toga izgleda da smo nesposobni. Već je dosta sranja s kojim su nas zasuli civili za brutalnost, rasizam, mito i protekcijonizam i bez ovoga.”

„Vidim šta hoćete da kažete”, reče Volf zaškrkutavši zubima.

„Ne, jebem ga ako vidiš, gosn Veliki dasa dovedi ih žive ili mrtve.” On diže ruke sa stola i uperi u Volfa kažiprst sličan kobasici. „Ti si možda komesarov plavokosi beli dečko, ali nisi moj. Imam te na oku, Matesone. Samo čekam da nešto zajebesh da te izbacim odavde i stavim svoje ljude. Imaš li ti ovde ikog od mojih ljudi ?”

„Znate da Kockasti Ričards radi za mene.” „Jedan.” Bredard podiže kažiprst, kao da je ovim gestom mogao da testira atmosferu. „Jedan od mojih ljudi u osoblju kolikom ?”

„Ukupno šest” poslušno ga obavesti Volf, mada je proketo dobro znao da je Bredard prvi koji vodi računa o takvim stvarima.

Jedan od šestorice, Matesone, ne baš opravdan procenat afroamerikanaca. Uopšte nije opravdan.” „Biram najbolje ljude, šefe, znate to.”

„Znam da je to sranje koje ti iznosiš, znam da komesar to guta”, reče Bredard. „Ali ne ja.” On klimnu glavom. „Imam dvojicu najboljih ljudi, Vašingtona i Vajta koji samo čekaju da dođu ovde.”

„Znam ih obojicu”, reče Volf. „Jedan je dva puta pao na ispitu za detektiva; drugog je, čuo sam, njegov kapetan policijskog kvarta uhvatio da ucenjuje vlasnike radnji.” „To je laž. Belačko sranje.”

„Rezultati detektivskog ispita se nalaze u dosijeu”, reče Volf. „A Vajtov komandant policijskog kvarta je moj prijatelj. Znam ko ga je naterao da ogrezne u ucenu.” On se nagnu nazad na stolicu. „Osim toga, moj spisak ljudi je pun.”

Bredardove žute oči potamneše. „Siguran sam, Matesone, da će se ovde nešto desiti, a kad se desi ja ću biti taj koji će doći i počistiti ovaj haos.” On uputi Volfu svoj najbolji podrugljiv osmeh. „Ko zna? Možda je ovaj fijasko sa Ruicom baš ono što tražim.”

Nije čekao da mu Volf odgovori, već se okrenu na petama i izađe.

Gledajući kako Bredardova figura igrača odbrane u fudbalu nestaje u izmaglici bioskopa, Volf odahnu sa zviždukom. Pretpostavljao je da ovaj čovek korumpiran kao i gradonačelnik, Gradsko veće i svi ostali mačo-političari koji upravljaju gradom nije bio srećan zbog činjenice daje Volf neposredno odgovoran Hejzu Volkeru Džonsonu, komesaru. U ovom slučaju nije mu bilo prijatno da bude izvan omče lančane komande.

Nepotrebno je reći da se njegove ogorčene rasističke sklonosti nisu nikada uklapale u rang komesara ili gradonačelnika. Sa njima je bio pravi uzor nepristrasnog arbitra, hladni glas razuma. Bio je staložen saradnik kao moralna jegulja, bio je pasivan neprimetan dok se ne zaboravi da postoji. Tada je koristio priliku da se pojavi neočekivano kao smrt i pokuša da u vas ulije božiji strah.

Volf se odgurnu od stola i ustade. Nadđe se licem u lice sa Džuniorom Ruicom većim nego uživo na ekranu. „Skidaj to”, reče oštro jer ga podseti koliko je toga ostalo da uradi. I pošto je uhvatio Arkilja ostajalo mu je isto sranje, čak obimniji posao. Poslu nikad kraja. Naprotiv, nastavljao je da raste kao rak koji izmiče kontroli i on po prvi put oseti da mu je ta ideja nepodnošljiva.

Spoj tela i uma, unutrašnji spokoj i mir neophodan i za razmišljanje i za delovanje od značaja za Volfa je počeo sa aikidom. Po prirodi kinetičan, tražio je kanal za svoju energiju, ali mu je takođe bila potrebna neka disciplina da bi mogao da razazna suštinski mir čak i u najžešćoj eksploziji kretanja. Ovu disciplinu pronašao je u aikidu, harmoniji kontrole misli i tela koja mu je otkrila oblik istinske energije kružnih sila koje svako ima i može iskoristiti protiv suparnika. Suština ratnih veština za Volfa nije ležala u sposobnosti da pesnicom probije betonski zid, već u tome da upražnjava Ken, mir planine, da bi zauzdao istinsku energiju i savladao faktore haosa.

Njegov um, izmučen pitanjima bez odgovora, njegovo ničim izmoreno telo, neobično je da se nikada nije umarao bez obzira na to koliko se forsirao, očistilo se uz pomoć aikida. Proveo je sebe kroz strogi niz pokreta centralizacije, protezanja i izbegavanja, trojne funkcije samoodbrane ove discipline. Aikido je zapravo oplemenjavao takve instinktivne odgovore kao što su direktno srljanje u napad da bi pronašao načine da izbegne napad koristeći energiju da bi ga odvratio.

Odmerio je snage sa onoliko vukodlaka koliko je uspeo da namami na pod od tvrdog drveta koji je postavio na balkonu. Budući da je većina ili odlazila iz noćne smene, ili stizala u dnevnu, njegovi protivnici su se sveli na trojicu: Bobija Konora, kockastog Ričardsa i Tonija Tri Puta.

Toni Tri Puta, čije je pravo ime bilo Pjudžnejl, ali ga tako niko nije zvao pošto je počeo da muca kao dete, bio je jak ali impulsivan, navikao da rizikuje čak i kada je sumnjao da od njega prave budalu. Imao je gotovo isto snage koliko i Volf, ali ga je na kraju Volf oborio simulirajući udarac u levu stranu glave. Kada je Toni reagovao zgrabivši Volfa za košulju i pruživši se unapred, Volf primeni dva tenkana okrenuvši se prvo udesno i momentalno izbacivši Tonija iz ravnoteže, a onda ulevo. U tom manevru levom rukom šcepao je Tonija za

desni zglavak i nisko se sagnuo povukavši Tonija iznad sebe tako da je ovaj preleteo preko njega i ispružio se na podu da nije mogao ni da mrdne od Volfa.

Kockasti Ričards, crnac velik kao svaki lučki radnik, bio je okretan kao panter. Njegov stas je varao. Mogao je da prestigne svakog vukodlaka izuzev možda Volfa. Kockasti je voleo kontakt toliko da mu je uspevalo da iscrpi protivnika koji bi u suprotnom možda mogao da smisli način da ga porazi. Volf je radio sa njim možda desetak minuta kada se Kockastom učinilo da se Volf umara. Kockasti je iskoristio priliku koja mu se nudila i obema rukama je zgrabio Volfa za desni zglavak da bi ga imobilisao.

Volf sačeka do poslednjeg delića sekunde pre nego što zavrnu i okrenu ulevo. Povuče sa sobom Kockastog kojeg je njegov zamah nosio unapred dižući Volfov u ruku iznad glave. Volf postavi levo stopalo prebacivši ravnotežu dok je okretao donji deo tela udesno, skliznu ispod Kockastog kleknuvši na jedno koleno zgrabivši ruke Kockastog isprepletane oko njegovog zglavka i jako povukavši unapred. Kockasti izgubi tlo pod nogama preturi se preko Volfove pognute glave na pod ispred Volfa.

Bobi je bio nešto potpuno drugo. Ne tako snažan kao Volf on je bio ozbiljan mislilac koji je smišljao najneobičniju kombinaciju pokreta da bi porazio protivnika čak i boljeg od sebe. Volf ga je oborio primenivši ikio, prvu i najjednostavniju tehniku imobilizacije, napravivši kružni irimi sa prvog nivoa sa Bobijevom levom rukom da bi je okrenuo oko svoje glave a njega oborio na kolena.

Volf je proveo tri sledeća sata pokazujući ovoj trojici kako je uspeo da iskoristi njihovu slabost da bi ih porazio. Dok se tuširao ustanovio je da umire od gladi. Upravo se spremao da izvede Bobija na doručak kada je stigao poziv od komesara koji je tražio hitan sastanak.

„Nisam u kancelariji”, reče mu na uvo Hejz Volker Džonson. „Dođi kod mene kući, ali ne na prednji ulaz. Zapravo želim da koristite ulaz koji ja koristim kada izbegavam novinare. Niko to ne zna, izuzev nekolicine visokih oficira i ne pričaj nikome.” Volf i Bobi uđoše u jedna od neobeležanih kola Vukodlaka žuti taksi, čiji je krov bio ofarban infracrvenom bojom koja se mogla pratiti helikopterom. Ova novina je bila Volfova ideja, a mogao se setiti barem dva slučaja kada bi izgubili čoveka koga su lovili da nije bilo ove karike, ljudskom oku nevidljive.

Dok je Bobi vozio Volf je nagadao kakav je sastanak u pitanju. Komesar bi obično slao faksom iz svoje kancelarije slučajeve koje je želeo da Volf radi; sastanci u četiri oka bili su retki. Mora daje i Bobi ovo isto mislio jer reče: „Mora da je u pitanju neka važna žrtva ubistva, verovatno nešto politički od čega komesar može da napravi vest.”

Komesarova kuća od peščenjaka nalazila se u istočnom delu osamdesetih ulica, kitnjastom kraju na kome je insistirao kada ga je gradonačelnik Džejms Oliva zavrbovao da prede iz Hjustona u Njujork. Volf je naložio Bobiju da skrene u ulicu jedan blok južnije od zgrade, tu prešao preko i parkirao se ne ostavivši znak policije kao što je komesar naredio. Ovaj sastanak se odvijao u strogoj tišini što je bez sumnje bio razlog da komesar jutros ne ode na posao.

Volf provede Bobija kroz ulaz u suterenu od dekorativnog, doteranog vulkanskog kamena. Kao što je Džonson predvideo, crna gvozdena kapija bila je zatvorena ali ne zaključana i oni prodoše kroz nju. Isto je bilo sa vratima odmah do nje za malo zacementirano dvorište. Prodoše u podužoj šetnji savršeno pravim, slabo osvetljenim hodnikom koji je prijatno mirisao na aromatični dim od lule i neku tešku tkaninu, možda na somot.

Na kraju ovog hodnika bez prozora nalazila su se starinska drvena vrata sa staklenom pločom, matiranom i izrezbarenom, koja je unutra propuštala spoljnu svetlost.

Volf otvori vrata i nade se u zadnjoj bašti kuće. Par ogolelih engleskih platana pravio je luk iznad glave čuvajući kalinu i šimšir. Belo ofarbane kutije za jednogodišnje biljke obrubljivale su vidno polje. Zemlja za njih je stajala prekopana čekajući na sunce.

U udaljenom kraju bašte izdizala se ograda visine 12 stopa od mekog materijala nalik na korpu. U ogradi su se nalazila vrata, ali da mu Džonson nije opisao ovo mesto Volf ne bi znao da je to ovde. On otvori vrata dok ga je Bobi sledio i nađoše se u zadnjem dvorištu Hejza Volкера Džonsona, komesara. Zreli rogači, čije su se duge grane protezale uvis, bili su zasađeni ošišanom crnikom i božikovinom još uvek bleštavo zelenom. Ispod toga jedna stara glicina, kvrgava kao pesnica kavgađije, vila se uz četvorospratnu fasadu kuće.

Komesar ih je čekao kod zadnjih vrata dozivajući ih preko smeđe trave i kamenom popločane staze. Bio je to kri vonog čovek kože boje mlečne čokolade i obraza posutih crnim mladežima. Imao je sitne, ispitivačke oči i kao proti vtežu telegeničan osmeh koji bi mogao da ohrabri jednog Engleza, a kamoli Hispanika. To je bez sumnje bilo više zbog boje kože nego zbog njegovog ponašanja. U tamnom odelu, belo košulji i vojničkoj prugastoj kravati izgledao je dosta impresivno.

Uveo ih je u kuhinjski deo, sunčan i prijatan sa onom životnom i voljenom atmosferom koja se ne može novcem platiti niti reprodukovati dizajnom enterijera.

„Dobro je da ste došli”, reče komesar, baš kao da je postojala opasnost da njegov poziv bude odbijen. „Čuo sam da je otišao vaš čovek, Volf. Žao mi je.” Zatim dodade. „Uvek je teško, zar ne?” — ne očekujući odgovor. „Ali ste se barem pobrinuli za Arkilja.” Mahnuo im je ka tamnom drvenom trpezarijskom stolu koji je dominirao ovim delom kuhinje obložene lamperijom. Na njemu su servirana topla i hladna jela. Komesar je vodio računa o tome koliko je sati uzimajući u obzir da su njegovi junaci upravo dolazili iz smene.

Dok su sedeli Volf pomisli da očigledno nije stigao glas o čudnoj vatri koja je progutala Arkiljovo lice. Rekao je Bobiju da taj neobičan podatak izostavi iz pisanog izveštaja i da o tome nikom ništa ne priča, što je Bobiju odgovaralo. Sada je bio previše zauzet da bi se pitao zašto je Bobiju naredio da tako postupi.

Stojeći na čelu stola kao glava porodice za Dan zahvalnosti, Džonson im napuni tanjire dimljenim lososom, pilećim karijera, salatam od jastoga, očigledno željan da pokaže pokroviteljski odnos. Iz fioke skrivene s njegove strane stola izvuče kuhinjski nož i iseče veknu tek ispečenog ražanog hleba. „Poslužite se sokom i kafom. Ili da vam napravim espresso bez kofeina.” Volf primeti da je sebi napravio dupli espresso ali da nije uzeo ništa da jede. Dao im je možda desetak minuta da zahvalno galame oko njegovog doručka pre nego što je prešao na posao.

„Prvo, strašno mi je drago što je gotova ta stvar sa Arkiljom”, reče, „jer ono što sad imam za vas predstavlja prioritet.” Uruči im podebelu fasciklu. „Neko je sinoć ukokao Lorensa Moraviju, ništa manje nego u njegovoj kancelariji. Drsko je preskočio Moravijinu hvaljenu bezbednost, obavio stvar i zbrisao bez traga. Autopsija se radi dok mi razgovaramo.” Klimnu ka fascikli. „Recite mi šta mislite.”

Hejz Volker Džonson polako ispi tri šoljice duplog espresa dok su Volf i Bobi čitali dosije. Evo šta su saznali:

Lorens Moravija, koji je postao multimilioner pre nego što je prevalio 25-tu, bio je neka vrsta anomalije u gradu Njujorku. Čovek iz Bruklina, koji se obogatio vlastitom zaslugom, Moravija čiji roditelji imigranti nikada nisu tečno govorili engleski, izgradio je sve bujnije carstvo nekretnina kao konkurenciju Helmsliju i Kalikovsu.

Međutim, Lorens Moravija je bio izuzetak od pravila: umesto da pravi nagodbe sa gradom kada poseže za njegovim sve manjim vazдушnim prostorom, pronalazio je poreske rupe i pravio očajnički potrebne stanove za srednju klasu. To je delom uspevao zahvaljujući velikoj ekonomskoj efikasnosti zbog svojih veza sa Japancima. Proveo je niz godina u Tokiju učeći alternativne tehnike izgradnje i menadžmenta i do ubistva stalno je šetao tamo-amo između Njujorka i Tokija kako bi ostao u toku i ispunio složene ali zagonetne obaveze prema prijateljima, toliko važne za Japance.

Sve više polarizovan na grad elitnih bogataša i bedne sirotinje, Njujork je za 10 godina od 80-tih do početka 90-tih umirao usled egzodusa srednje klase kojoj su dosadili rastući troškovi iznajmljivanja osnovnih usluga i taksija i koju su plašile mračne i opasne četvrti preplavljene maloletnim narkomanima i beskućnicima.

Moravija se trudio da sve to izmeni u razmerama koje su mogle nešto stvarno da promene sve do prošle noći kada je ubijen u svojoj kancelariji na vrhu nebodera koji je posedovao na Petoj aveniji. Pucano mu je dva puta u potiljak, izgleda iz pištolja kalibra 9mm (balističari rade na tome) u klasičnom stilu pogubljenja, a jedino što se odmah videlo jeste da je u pitanju krajnje profesionalno ubistvo. Još nije nađeno oružje kojim je izvršeno ubistvo; nije bilo nikakvih otisaka prstiju osim otisaka preminulog i otisaka njegovog pomoćnika i sekretara. Moravijini ljudi iz bezbednosti koji su pronašli telo pazili su da ništa ne pipaju. Na prvi pogled jedino što je bilo čudno jeste da je Moravija pronađen sa narumenjenim obrazima. Ali bio je to Njujork u kome već izvesno vreme ništa nije čudno.

Bobi je još uvek pregledao poslednju stranicu izveštaja kada Volf reče: „Mora biti nešto više od ovoga. U suprotnom biste mi ovaj dosije poslali faksom.”

Hejz Volker Džonson spusti solju. „Naizgled je ovaj momak bio zlatan, zaista mislim zlatan. Verovatno je mislio više o revitalizaciji ovog grada od ikog drugog. Ali, u nečemu je odstupao od pravila. Rano jutros nazvao me je glavni sudski veštak lično. Za početak kaže da Moravija možda nije umro od metka u mozgu. Moraće da prođe neke najsavremenije toksikološke probe.” Komesar uzdahnu. „U svakom slučaju, ovo nije čisto ubistvo kao što se čini. A ja želim da vi ustanovite šta se zbiva pre nego što kriza dostigne vrhunac. A hoće, verujte mi, ako ne uspete da ovo odmah sredite. Jer, pođimo od ovoga. Ako je Moravija bio narkoman, njegove tesne veze sa visokim članovima gradske vlade uzdrmaće iz temelja ekonomiju ovog područja. S obzirom na Moravijin zao glas i uticaj u sklapanju poslova, garantujem vam da će njegovo sranje postati naše sranje i da će baciti dugu, ružnu senku. Povlačenje novih biznisa koje pokušavamo da vratimo u grad dobiće zamah stampe. To ne možemo dopustiti. Naš ekonomski opstanak je u rukama ovih ljudi.”

Volf je sedeo kad je Bobi vratio poslednju stranicu u fasciklu i zatvorio je. Komesar je uze iz Bobijevih ruku. Posmatrajući kako brižljivo Hejs Volker Džonson čuva dosije, Volf pomisli da zna zašto ga nije primio faksom.

„Drugim recima, želite da se ovo zabašuri”, reče Volf.

„Želim da se raščisti.” Komesar diže ruke. „Radi kako god hoćeš, Volfe.”

Samo osiguraj da se privede kraju što pre. Ne želim da štampa nanjuši bilo kakav prljav veš.” Oglasi se njegov sat i on baci pogled na njega. „Imam sastanak u pet. Još neko pitanje?” reče ustajući.

„Hoću molere”, reče Volf. „Dosta mi je da gledam krv po zidovima svoje kancelarije.”

„Dobićeš ih”, odgovori Hejz Volker Džonson. „Samo nazovi moju kancelariju i...”

„Ne”, reče Volf prostrelivši ga pogledom. „Sutra ujutro. Prva stvar. Neću više da uručujem zahteve vašoj kancelariji. Sredite to sami.”

„Uradiću to”, reče komesar. Njegov telegeničan osmeh gotovo izbrisa hroničnu strepnju iz njegovih očiju. „Samo obavite taj posao brzo, valjano i u najvećoj tajnosti da bismo svi mogli malo lakše da dišemo, O.K.?”

Pošto su izašli na ulicu kružnim putem kojim su i ušli, Bobi reče penjući se u taksi: „Šta mislite koja je prava priča?” On upali motor da bi se unutrašnjost malo zagrejala.

Volf htede da odgovori pa zastade. Pade mu na pamet da zaista ne mari mnogo za to kakav je Džonsonov motiv i to ga zabrinu. Još pre mesec dana ovo bi za njega predstavljalo intelektualnu zagonetku nad kojom će mozgati dok ne otkrije odgovor. Pitao se šta se sa njim dešava, da li pomalo ludi? Svaki pripadnik njujorške policije težio je moći koja je njemu data. Redovno je išao u posete ne samo kod glavnog istražnog sudije, već i kod državnog javnog tužioca koji su se prema njemu ponašali kao prema nekoj vrsti gurua koji ih je savetovao kako da dokažu krivicu najopasnijih razbojnika. Ukratko, ostvario mu se san svih koji se bave sprovođenjem zakona. Naporno je radio da bi stigao do ovog privilegovanog mesta. A sada kad je tu počeo je da shvata da mu više nije stalo do njega. Koji mu je vrug? Možda mu samo treba malo sna. Lov na Arkilja bio je u izvršnoj fazi i on nije spavao 36 časova. A sada ovo.

„Hajdemo do Moravijinog stana”, reče dok je Bobi ubacivao u brzinu.

„Ali Moravija je ukokan u svojoj kancelariji.” „Mislim daje bolje da osetimo čoveka pre nego što posetimo mesto zločina koje će verovatno biti sterilno.”

Lorens Moravija je živio na vrhu novog kondomijuma* (*Neka vrsta zajedničkog vlasništva*) koji je sagradio sa južne strane Centralnog parka. Zgrada je opsluživala Arape i Japance; njegovo stanište zauzimalo je čitav sprat.

„Isuse”, uzviknu Bobi kad ih propusti jedan uniformisani stražar. Volf ne reče ništa; Bobi je sve rekao.

Moravijin stan — kuća je bio bolji opis, mada donekle manje adekvatan, izgledao je kao da nema kraja. Pred njima se ponavljala soba za sobom, sve uređene sa izuzetno profinjenim i skupim ukusom i sve okrenute ka istoj polovini ostrva Menheten. Odavde je čovek gotovo mogao sebe da ubedi da je Njujork blistav i veličanstven kao na razglednici, da se u njemu ne čine monstruoza dela, mislio je Volf. Čovek se nalazio toliko visoko da ne bi čak čuo ni policijske sirene patrolnih kola, ali Volfu je bilo muka od ove panorame; imao je iskustva sa pirovskom vrednošću uzvišene, mirne perspektive monstruoza dela.

Bobi prevuče rukom preko Misonijevog mebl-štifa kojim je bio tapaciran ogroman polukružni kauč. „Ne znam kako ti, ali ja ne bih imao ništa protiv toga da imam jednu desetinu novca ovog momka”, reče.

Volf je buljio kroz prozore u svetlucave nebudere Menhetna. Smrad El Barija je možda osetio na drugoj planeti. „Vidi šta ovde možeš da iskopaš. Ja ću prošvrljati zadnjim delom stana.” Dok je išao iz sobe u sobu Volf nije proizvodio nikakav zvuk. Ovo mesto je imalo onaj dekorativni izgled soba koje izgledaju kao da u njima niko ne živi. Iritirali su ga

savršenstvo i harmonija boja, uzoraka, stilova nameštaja. Toliko je novca potrošeno za nameštanje ovog ogromnog prostora i dobilo se mesto koje ćeš radije gledati nego živeti u njemu. Volfti pade na pamet da gleda video-snimak, reklamu, možda smišljenu da podstakne trošenje teško zarađenih dolara.

Trudjo se da zamisli kako se Lorens Moravija kreće kroz ove sobe. Staje ovde radio? Da li je dizao noge na do maksimuma ispoliran sto od mahagonija u stilu Art de Ko? Je li mu kapao sladoled na tapacirung ove elegantne ali neudobne stolice koji košta 250 dolara metar? Da li je ostavljao kosu i perut u ručno izrezanom lavabou od zada autora Šerla Vagnera? Ko je čistio ovo mesto? Bio je to posao za Herkulesa.

Gazdina spavaća soba, izgledala je velika kao pola fudbalskog igrališta. Poput drugih soba i ona je bila prepuna umetničkih dela minimalista, čija imena Flavin i Levit Volfu nisu značila ništa, kao ni njihova dela. U blizini prozora koji je gledao severno na izbledelo golo drveće Centralnog parka, ogromnog kostura izbačenog u centar sumornog Menhetna, nalazila se velika okrugla kada u podu. Volf se pope u nju i zagleda kroz prozor. Šta je Lorens Moravija mislio dok je ležao u vodi koja se pušila? Možda ništa, ako nije bio sam u kadi.

Volf izađe, prođe po sobi i ispruži se na krevetu. On je gledao u čist zid, a ne kroz slikovit prozor. Zašto? Bilo je važno sroditi se sa psihološkim profilom žrtve pre nego što postanu poznati podaci o bilo kom slučaju ubistva. Nepoznavanje onoga stoje žrtvi bilo važno učinilo bi neefikasnim podatke koji pristižu ili, što je još gore, odvelo u pogrešnom pravcu. U šta je Moravija gledao ležeći u krevetu? Volf ustade sa kreveta i pogleda u čist zid. On je bio savršeno bezličan, nekako drugačije od drugih ofarbanih zidova u sobi, kao da ga je neko iz nekog razloga ispolirao peskom.

Između zida i kreveta stajao je jedan stočić. Na njemu je bio nekakav elektronski predmet. Volf ga uključi i ugleda Sarpov TV sa ravnim ekranom koji je projektovao sliku na glatkom zidu.

Ispod toga se nalazio video-rikorder i laserski kompakt-disk. Volf se sagnu i izvuče prvih pet-šest naslova na laserskim diskovima. Ovi na vrhu bili su Moravijini omiljeni. „Oči bez lica“, „U carstvu čula“, „Devojka u uniformi“, „Maska“, „Psiho“, „Žena u dinamama.“ Volf je gledao neke od ovih filmova, čitao kratak sadržaj na koricama drugih. Sve su ih povezivale čudne teme dvojne ličnosti i otkaćenog seksa. Nije baš tipična kućna zbirka filmova pomisli zamenjujući diskove. Ali već je imao bolji osećaj Lorensa Moravije nego da je pročitao lavinu policijskih papira o slučaju. Otišao je do zida u kome se nalazio Moravijin garderober je jedna za drugim otvarao vrata obložena ogledalima.

Odela od Brionija i Armanija, ručno šivene košulje od Askota Čanga, konfekcija od „Kom dejprson“, kravate od Sulke i Frenka Stele. Volf zaslade začuđen. Činilo mu se kao da je pred njim garderoba dvojice različitih ljudi, jednog konzervativnog, a drugog ležernog, modernog. Razmišljao je o temi podvojenosti koja se provlačila kroz scenarija filmova koje je Moravija očigledno najviše voleo da gleda; osećao je sada kao da su ovde živela dvojica ljudi, a ne jedan.

Nastavio je dalje, naišao na niz japanskih kimona prefNjeno obrubljenih feudalnim napravama, ždralovima, cvetovima božura, borovima, vijugavim tokom neke ljeskave reke. Tu nešto ima - šta?

Činilo se da fantastične slike podrhtavaju kao da je blagi lahor pokretao svilu i Volf se osvrnu po sobi ne bi li pronašao izvor. Ruka mu pode ka pištolju i on ga izvuče.

Obišao je svaki kutak spavaće sobe. Proturi glavu u mermerno kupatilo koje se nalazilo tik uz sobu. Bio je sam. Šta se nije uklapalo? Šta mu je izmaklo? Ili umišlja stvari? On zatvori oči, utonuvši u žar od vreline kojom je zračilo njegovo jezgro.

Mogao je da vidi Lorensa Moraviju, cev pištolja prislonjenu uz njegov potiljak. Ali nije bilo nikakve borbe, divljeg lupanja srca. U stvari, nije bilo ničega, nikakvog zračenja, nikakve aure, nikakvog lica koje bi se povezal sa ubistvom. Opet se seti kako je klečao u onoj uličici uz telo Džuniora Ruica, znajući da Džuniora nije ubio Arkiljo, ali ne našavši nikakav trag nečije druge aure, ne osećajući ništa do puzanje hladnih guja koje su bučno skretale pažnju na sebe.

Elem, u ovome je komesarova informacija bila tačna: dva metka ispaljena u donji deo Moravijine glave prodrli su u već mrtav mozak. Koje ubio Moraviju i zašto? Zašto je želeo da to izgleda kao obično ubistvo? Iz kog sveta je došao njegov ubica, moralno strogog sveta Brionijevih odela i poslovnih ručkova u tišini, „Četiri godišnja doba” ili iz sumračnog sveta seksualne izopačenosti „carstva čula”? Volf nije dobijao nikakav jasan signal, ali instinktivno je bio spreman da tipuje na drugu varijantu.

Vratio se u spavaću sobu. Ušavši ponovo u garderober stade na trenutak opet osetivši navalu hladnog vazduha. Prođe pored odela, uporno je zurio u kimona osećajući neznatno, ali osetno strujanje vazduha. Impulsivno prođe dlanom preko svile kimona. Kimona se pomakoše. On ih odgurnu i jasnije oseti dašak vazduha. Kleknu i ugleda ono što mu je izmaklo.

Iza njih se videla pruga nejasne svetlosti.

Položivši ruku na pukotinu osetio je pokretanje vazduha i shvatio daje to ono što je mreškalo ivice kimona. On se ispruži i otvori maltene nevidljivi prolaz ugrađen u leđa garderobera. Zgrbivši se prođe kroz njega.

Nade se u maloj prostoriji, ili pre bi se reklo dosta velikoj ćeliji. Širio se izrazit miris, slab ali ipak primetan. Nepoznat, ali nipošto neprijatan, mirisao je na mošus i trave. On pronade prekidač i upali svetlo.

Soba je bila toliko oskudna nameštena daje mogla da zameni monašku ćeliju: asura od trske koja se savršeno uklopila sa podom u jednom ćošku, starinsko izrezbareno stojeće ogledalo na suprotnom zidu, hibači —japanski roštilj od drveta i bakra u blizini, sa ostacima uglja kao svedočanstvom da je korišćen. Naizgled autentična oklopna kaciga viteza i par dugih rukavica od jelenske kože ostavljeni na jednom ćošku hibačija, starinska orijentalna prostirka umotana duž drugog zida. Nije bilo prozora ni vrata, ali su zidovi bili oblepljeni velikim crno-belim fotografijama, pedantno uveličanim i s ljubavlju odštampanim kao da su sama umetnička dela. Fotografije su bile varijacije na jednu jedinu temu seksualnu prisilu.

Goli ženski oblici, nije se moglo tačno reći tela pošto se lica nikada nisu videla, uvek okrenuta od objektiva kamere, bili su uvezani kanapom, ne samo oko zglavaka i gležnjeva, već vesto isprepletanim kanapima koji su išpartali meso na grudima, sto-

maku, bedrima i preponama. Svetlost je milovala голу put kao potencijalni ljubavnik, dajući slikama trodimenzionalni kvalitet i neku vrstu nevine žudnje kao da je u ovim grotesknim putenim prizorima skrivena glad za zabranjenim znanjem. Sve fotografije bile su izuzetno nabijene ili erotskim ili pornografskim sadržajem, zavisno od tačke gledišta. U svakom slučaju, bile su šokantne. Jesu li bile uvredljive, alarmantne ili samo sramotne? Volf je slutio da se iz sve tri varijante mogu izvesti koherentni dokazi.

Međutim, Volf je u izvesnom smislu primio sve ove jezovite, sadomazohističke elemente samo delom svog uma odlažući ih u arhivu za budućnost; najzad, morao je da se usredsredi na predmet u centru sobe.

Tu se nezgrapno izdizala skulptura visoka osam stopa koja je u bliskoj, gustom atmosferi kocke delovala još veća i odvratnija. Bila je konstruisana od vatirane tkanine svile za kimona, primeti Volf gotovo nehajno, i crnih kožnih traka pričvršćenih za ploče spaljenog izuvijanog metala.

I ona je, slično fotografijama, odmah delovala uznemiravajuće i fascinantno kao da svedoči o nekoj katastrofi, izvlačeći najgore instinkte iz ljudske duše.

Imao je naziv ugraviran na maloj bronzanoj pločici „Umetnost ili smrt”. 'Ili kao u slučaju Lorenza Moravije, umetnost i smrt', pomisli Volf.

On se nagnu da pogleda pločicu izbliza i primeti sitni ćošak nečeg belog pričvršćenog ispod skulpture. Izvuče ga bez poteškoća. Bio je to račun za delo kupljeno nedavno, pre nedelju dana. Na vrhu je bilo ime umetničke galerije u donjoj Istočnoj četvrti, Alfabet sitiju. On ga uvi i stavi u džep.

Volf se odveze neobeležnim taksijem do brda Moningsajd i parkira na nedozvoljeno mesto na Brodveju u blizini Sto šesnaeste ulice.

„Ovde moram da izađem”, reče Bobiju koji je još u Moravijinom stanu. „Vrati se u kancelariju obavesti Tonija. Pošalji ga da sedi ispred Medicinske ekspertize. Izvuci iz njega sve što možeš. Sačekaj me ovde u devet naveče.”

Sada zalepi znak „pojicija” na prednjem blatobranu, pope se uz stepenice kampusa* (*područje univerzitetskih objekata*) Univerziteta Kolumbija. Zavoleo je Kampus – ovu oazu trgova, zidova obraslih bršljanom, uskih staza koje su mirisale na ciglu i knjige. Amanda je ovde predavala.

Dok se primicao zgradi od crvenih cigala u kojoj je ona predavala mislio je na njihov prvi sastanak nešto pre godinu dana. Primetio ju je dok je žurila preko kampusa sa sveskama nabijenim pod levu mišku i pohabanom torbicom od svinjske kože stisnutom u desnoj šaci. Došao je ovde da istraži ubistvo dve Bernarove devojke koje su udavljene, pa silovane, kako je potvrdilo sudsko veštačenje. Sledio ju je do slušaonice i zaustavio jednog studenta koji je baš pošao na predavanje Amande Pauer. Nekoliko minuta kasnije u dekanatu je pokazao značku tražeći raspored časova profesora Amande Pauer.

Ugrabio je vreme da se vrati do njene slušaonice tek kad je hvatao monstruma sa brda Moningsajt, kako su ga nazvali njujorški tabloidi. Čekao je da se završi seminar koji je držala, a onda smislio daje presretne dok izlazi iz slušaonice.

Da bi se izvinio kako valja (rekao je) upitao je može li je častiti kafom. Sećao se kafe i uštipaka koje su naručili u obližnjem restoranu i njihovog smeha. Ona ga je iznenadila. Pošto gaje fizički već privukla, možda je očekivao da će ona biti neki totalno ozbiljan profesor. Umesto toga sreo je šaljiv slobodan duh koji je bez straha dovodio u pitanje akademsku tradiciju i stoga stalno imao nevolje sa šefom odseka, ali su joj uvek opraštali prekršaje zbog uspeha sa studentima.

Sada je ušao u njenu slušaonicu, seo u poslednji red i posmatrao je dok je predavala studentima o socijalnoj odgovornosti masovnih komunikacija. Amanda je bila doktor sociologije, a postmoderne ekstrapolacije njene oblasti nikada nisu prestale daje fasciniraju. Dokaz njene sposobnosti da oživi temu bila je činjenica da su njena predavanja bila jedna od

najposećenijih. Volf je često mislio da je ona prepametna da bi život provela predajući, ali onda bi posetio njene seminare, uverio se u stimulativni efekat koji je imala na studente i morao je da promeni mišljenje.

Amanda je bila srednje visine, plave kose grubo podsečene tik iznad četvrtastih ramena. Imala je široka, nasmejana usta, ispitivačke sive oči i onu vrstu breskvastog tena za koji bi većina Njujorčanki sve dala. Kad ju je sreo bio je siguran da je tek prevalila tridesetu i donekle se zapanjio kad je kasnije otkrio da je deceniju starija. Živela je u univerzitetskom apartmanu na brdu Moningsajt koji je bio prijatan, sa visokom tavanicom i dosta svetlosti sa juga i zapada, ali Volf nije imao poverenja u taj kraj. Uprkos pokušajima da se preuredi grad početkom 80-ih, ta četvrt je, što se tiče njujorške policije, svrstavana u „naoružanu i opasnu” kategoriju. Kad je seminar završen studenti počеше polako da izlaze. Već se formirao red za razgovor sa Amandom ali kad Volf ustade, ona ga ugleda, izvini se studentima i krenu centralnim prolazom. Uhvati ga pod ruku, nasmejavši se, i sretno se nasloni na njega dok su izlazili na terene kampusa. On joj zaogrnu kaput oko ramena. Vreme se razbistrilo i bilo je blago za februar, a sunce manje vodnjikavo no što su Njujorčani očekivali.

„Kakvo iznenađenje”, reče ona poljubivši ga sada kad su se našli van vidokruga studenata. „Mislila sam da ćeš u ovaj jutarnji čas biti kod kuće u krevetu.”

„Jedini krevet u kome bih sada želeo da budem jeste tvoj”, reče Volf.

Ona se nasmeja ubrzavajući korak dok su prolazili pored zdanja obraslog bršljanom. „Stići ću te do tamo.”

„Ovo mora da je najstariji ples na svetu”, šaputala je Amanda.

Svetio blede i gusto kao mleko razlilo se kroz starinske venecijanere bacajući pruge na njih. Senka se nadvila nad nečija gola prsa, prolila se na njen stomak po kome su šetale Volfove usne prateći udare njenog srca. Ona je stajala na vrhovima prstiju, povijenih kolena, mirna i uzdrhtala u isto vreme, dok su led i vatra kolali kroz nju, a ona mu šaputala reci koje je samo on razumeo. Bokovi su se nagingjali, ona se ugrize za usnu, želeći da ovo traje i traje, ali je želela i više, pa se izvi nadole, preplicući se s njim i dižući ih oboje nagore.

Njena su bedra već podrhtavala tako jako da je morala da se ispruži i zgrabi ga. Dojke su joj napupele i on uze u usta prvo jednu pa drugu ližući joj bradavice dok je ona dahtala.

On je povuče nadole okrenuvši je lagano dok se ona odvojila od njega tako daje leđa izvila u luk kao mačka a stražnjica joj naleže na njegove prepone. Volf je jednom rukom objumi oko struka, a drugu prebaci preko njenih nabubrelih dojki. Ona raširi bedra i skopča ga gležnjevima oko kolena. Ispruži se trljajući ga svojom vlažnom vrelinom, milujući ga obema rukama dok nije osetila struju kroz njegove snažne mišiće. Zatim ga namesti prema sebi i oseti kako on izvija bokove a vlažni dodir klizi uz nju ćelu, dok joj krv brže zastruja šireći se preko grudi do mozga.

Ona se zgrči pod njim i zatvori oči stenjući, pustivši da joj glava padne na čvrstinu njegovog ramena, dok je on opet i iznova prodirao u nju sa zadovoljstvom koje je mogla da oseti sve do vrhova prstiju.

„O, bože moj!”

Ona začu svoj glas koji joj se oteo kao helijum iz balona, čudan zvuk, erotičan sam po sebi. Začu sebe kako šapuće: „Još, još, neprestaj, on!”

Zatim oseti kako se diže poput vetra pred početak oluje jer je u njegovim mislima ona stajala na ravnici na Srednjem Zapadu posmatrajući kako joj se primiče crni levak koji pada s

neba. Mogla je da oseti kako se kreće kao životinja ili barem nešto živo ona misteriozna, ekstatična snaga koju zrači njen ljubavnik. Neodređeno je bila svesna zavesa koje su se nadimale kao oblaci u letnji dan, kretnji i gužvanja svog prekrivača kao jahanja na talasima na nekoj sjajnoj plaži, vrata na svom poluotvorenom garderoberu, unutrašnjosti koja se kupala u plavom sumraku nekog dugog, sparnog septembarskog dana. Sve slike iz njene prošlosti urezale su se sa slatkom vrelinom erotičnosti tog trenutka sva produženja ekstaze navirala su u talasima kroz nju tako da se njena neposredna okolina preobražavala, a njeno zadovoljstvo višestruko raslo. Tada omamljena požudom, izvi donji deo tela pa ga obuhvati, povuče unutra do poslednjeg milimetra, oštar krik začu se iz njenih poluotvorenih usana, a od njega duboko stenjanje koje je povede do vrhunca.

U krevetu je ostajao dugo u njoj kao i uvek, jer je ona volela da oseti njegovu silu, njegovo pulsiranje — opadanje one vibrirajuće snage, uskovitlanog levka na horizontu koji ju je dizao u mračno naručje, što je samo on uspevao. Zamišljala je to nesvesno pošto joj on to nikad nije spominjao. Ponekad je dolazilo slabljenje one snage kada je često ona uspevala nešto da učini.

Ovoga puta ga je, međutim, svalila na leđa, objahala ga, sada prijateljski kao sestra, i nežno milovala po čelu. Okruživale su ih tople boje u stanu, zavese i roletne koje su skrivale rešetkasto proširenje požarnih stepenica koje su se nalazile odmah s one strane prozora.

„Panda”, nežno reče on. Bio je to stari porodični nadimak koji joj je slučajno dala mlada sestra Štivi imajući u početku poteškoća da izgovori ono „am” u njenom imenu.

„U čemu je problem?”, ona ga poljubi u obraz.

On je pogleda svojim očima boje cimeta sa otežalim kapcima. „Kako znaš da postoji problem?”

Ona se nasmeja. „Prvo, došao si u kampus za vreme mog radnog vremena. To nisi učinio od kada smo se prvi put sreli.”

„Šta hoćeš da kažeš? Slučajno sam naleteo na tebe.”

„Ma hajde, Volf. Zar misliš da nemam prijatelje u dekanatu?”

On se iskreno iznanađi. „Misliš, sve vreme si znala...”

„Daje naš prvi susret nameštaljka?” Ona klimnu.

„A nikad ništa nisi rekla?”

„Smatrala sam daje to slatko.” I ona ga opet lako poljubi. „I strašno romantično. Osim toga, nisam želela da ti pokvarim trijumf.”

„A ja sam mislio da sam tako pametan.”

Videvši njegov izraz ona se ponovo nasmeja. „Nije trebalo da koristiš značku. Ljudi su skloni da pamte takve stvari, naročito u kampusu.” On progunda, a ona je znala da odlaze informaciju u arhivu svog veoma pametnog mozga.

Nasmeja se ljubazno. „Muškarci su tako tašti. Misle da se svet vrti oko njih, daje tajna života u tome da se sve kontroliše. To nije ono što želim.”

Amanda mu nasloni dlanove na grudi i spusti se tako da lice primaknu vrlo blizu njegovom. „Šta, zaista želiš da kontrolišeš?”

„Zašto bih išta želeo da kontrolišem?”

„Zato, dragi, zato što je to ono što muškarci smatraju najradosnijim i najstrašnijim.”

„A čega se žene najviše boje?”

„To je jednostavno”, reče ona. „Starosti.”

„Zezaš se.”

„Sa tim se žene nikad ne zezaju.”

„To nikad nisam smatrao predmetom za razmišljanje.”

„I nećeš. Muškarcima je lakše, zar ne? Starite, a sve što treba da učinite jeste da potražite neku mladu ženu koja će vam se obesiti oko vrata.” Ona visoko zabaci glavu. „A šta se nama dešava?”

Misleći na svoga oca Volf dotaknu njeno čvrsto telo, kožu nežnu kao saten, grudi čvrste kao u dvadesetogodišnjakinje. „Pa ti ne moraš da brineš; ti svakako ne stariš.”

„Svi mi starimo.” Preplela je prste sa njegovima. „Više nisam mlada. Ponekad pogledam svoj lik u ogledalu i pitam se, ne znam, možda osećam da mi godine izmiču kao reka a ono što ja zaista želim jeste da zaustavim tok.” Usne joj se razvukoše u osmeh ali je u isto vreme zarila lice u rupu na njegovom ramenu.

Volf je pomazi po kosi. „Ne možeš, Panda”, reče nežno je poljubiviši. „Niko ne može.”

„Naravno, znam to, ali ipak... Želim, oh želela bih da sam mlada.”

„Možda ti samo treba strasna veza sa mladim muškarcem.”

„To upravo i imam.”

„Ja sam tri godine starija od tebe.”

Ona prođe prstom duž linije njegove vilice. „Volf”, prošapta promuklo, „ti izgledaš tako divno mlad, ne stariji od trideset.”

„To je smešno. Panda, slušaj me, svakome vreme prolazi. Budi srećna da si tu gde si. Pre 300 godina možda bi već bila mrtva.”

„E to je utešna misao.” Ona uzdahnu, zatvorivši oči tako da on oseti dodir njenih trepavica na koži nežan kao leptir. A onda mekim glasom: „Ipak sanjam da budem večno mlada.” U jednom trenutku svali se sa njega i priljubi uz njegov bok. „Sada mi reci zašto si došao da me vidiš kada treba da spavaš.”

„Ne želim da spavam.”

„Ne”, blago će ona. „Želiš da razgovaraš?”

Ćutao je neko vreme. Beli stubovi išpartali su tavanicu bež boje sa ivicama razvučenim kao gaza i svetlošću koja se probijala kroz roletne. Pošto su prozori bili zatvoreni, zvuči saobraćaja odjekivali su prigušeno kao porodična svađa u susednom stanu.

„Panda, šta ja radim sa svojim životom?” Ona položi ruku na njegovo srce. „Kakav odgovor želiš, praktičan ili filozofski?”

„Možda nijedan”, reče on. „Baš sada mislim da mi treba metafizički odgovor.”

„Mmm, mislim da si tu na svom terenu. Metafizika je više tvoja oblast nego moja.”

Znao je šta misli. Dovoljno joj je ispričao o svom dedi pa je znala da je veći deo Volfvog ranog školovanja protekao u nekoj vrsti metafizike, iako profesori metafizike sa univerziteta Kolumbija to bez sumnje ne bi priznali. Ali ona nije znala sve, nisu čak ni Volfovi roditelji.

„Postoji način na koji stvari treba da se dešavaju u svetu”, lagano reče on kao da se trudi da prevede misli sa drugog jezika na engleski. „Način kako drveće raste, reka teče, lišće umire u zimu. Ali ako vidiš, na primer, kako lišće vene u leto, instinktivno znaš da nešto nije u redu.”

On dugo i polako udahnu nekoliko puta tako da je Amanda bila svesna koliko duboko je pogođen. „Osećam, ne znam kako da kažem, kao da nešto raste kad mu vreme nije,”

„Znaš li šta je to?” Zatim ga uze za ruke jer je mogla da oseti kako su mu reci poput knedle zastale u grlu.” Ako želiš moje mišljenje, to nije pitanje metafizike. Nešto drugo te muči i zato si danas došao u kampus, bez obzira na sjajan seks.” Ona se pribi uz njega. „Je li Bredard?”

„Uvek je Bredard”, reče Volf. „Ali na neki čudan način tu sada postaje ono što on podržava. On i ja smo članovi ekskluzivnog kluba. Ali meni se nikad nije dešavalo da svoju značku koristim kao privilegiju. Za momke kao što je Bredard to je postala druga priroda. Simptomatično je to da oni sebe vide kao drugačije, posebne, članove jedne elitne grupe iznad zakona.”

„To je bolest, Panda. Video sam to na delu. Prvi korak veru] mi, tek prvi jeste kada mašeš svojom značkom da bi ti se posvetila specijalna pažnja. Sledeći korak kada je koristiš da bi izmolio besplatne obroke kad si u trci, zatim skupe besplatne večere. jedanput kao naknadu za uslugu učinjenu vlasniku restorana, onda izvlačenje nekog kriminalca iz ćorke zato što je deo tvoje mreže doušnika ili ti je važan na neki drugi način.

Policajci vole da kažu da ostvaruju svoje prihode, ali to u stvari nisu prihodi. To su kršenje zakona, policajci sami sebi kažu, mi smo posebno bratstvo, mi rizikujemo a zato nas ne plaćaju ni pišljiva boba, moramo imati neke druge kompenzacije. Ali ove kompenzacije su opasne jer su po definiciji amoralne, pa tako predstavljaju same po sebi specijalnu vrstu korupcije - prenebregavanje zakona. Kad jednom prekršiš zakon, Panda, samo ti postaje lakše da ga prekršiš malo više sve dok ne prestaneš da poimaš da ga uopšte kršiš.”

„Dakle, tebe sistem pogađa. Tačno?”

On ništa ne reče, a ona je strpljivo čekala pored njega znajući daje navikao na veliki mir Elk Bejsina u Vajomingu, da mu je bio potreban mir da bi sada nešto uobličio pre nego što stigne do suštine svoje muke.

Napokon klimnu. „Posle sedam meseci opkoljavali smo onog luđaka koji je ranije već ubio troje ljudi. Imao sam ga, ali sam dopustio da izbije na površinu moja potreba da ga sam uhvatim. Za to vreme ubijena je jedna devojka ijedan od mojih ljudi.”

Amandine oči su bile duboke i tamne kao ćilibar. „To je, naravno, tragično. Volfe, strašno mi je žao. Ali, biću brutalno iskrena, sumnjam da si ti na bilo koji način bio nemanan, suviše te dobro poznajem. Muči te nešto sasvim drugo.”

Guje su se odmotavale. „Ne znam ko je ubio Džuniora; nisam uspeo da ga osetim”, reče on žurno. „Zatim, odmah posle toga, komesar mi je uvalio Moravijino ubistvo. Ovde sam došao iz Moravijinog stana. Nisam uspeo da uhvatim nikakav nagoveštaj ko gaje ubio. Nije bilo nikakvog materijalnog dokaza.”

Amanda reče: „Ono što zaista misliš jeste da se plašiš da su u oba slučaja materijalni dokazi bili tu a ti nisi uspeo da ih otkriješ.”

On klimnu.

Ona uhvati njegov pogled i prikova ga svojim. „Volfe, kakva god misterija da je u tebi nije te napustila. Osetila sam je malopre kao i uvek kada vodimo ljubav.” Stisnula gaje za ruku. „Ništa se nije izmenilo.”

„Ali jeste”, reče i naglo sede. „Osećam se kao pas koji juri svoj rep, kao da treba da nosim beli štap.”

„Onda valja resiti neku veću misteriju nego što su samo dva ubistva”, na to će ona. „Jesi li razmišljao o ideji da onaj koje ubio tvog čoveka, ko god daje, može isto tako biti onaj koji je ubio Moraviju?”

„Zašto? Njih ništa ne povezuje.”

„Možda ne naizgled”, reče Amanda, „ali staje sa odsustvom materijalnih dokaza? Rekao si da u oba slučaja ništa nisi osetio. Misliš da se to može objasniti koincidencijom?”

Volf oseti da mu se guje uspinju uz kičmu. Bio je to tako očigledan zaključak, jasan kao beo dan a njemu je izmakao.

„Jadni Volf, reče ona prijatno i jakoga poljubi u usta. Želiš li moj predlog? Mali odmor i rekreacija. Štivi sutra naveče priređuje zabavu u Alfabet sitiju za grupu novih umetnika. Obećao je dobar provod. Želim da podeš sa mnom.”

„Ne mogu, Panda. Komesar mi je jasno stavio do znanja da je ovaj novi slučaj politički eksplozivan. Nemam vremena.”

Ona mu rukom zaklopi usta. „Ako išta znam o tebi, već činiš sve što možeš. Ali ne možeš raditi 24 časa dnevno, čak ni ti, gosn Gvozdeni-čoveče-Šošonu sa Vetrovite reke.”

„Da li ti tako izgledam?”

Ona se blago nasmeja nežno ga zagrlivši. „To si ti. Ali pošto si čak i ti napravljen od krvi i mesa, kratak odmor od posla učiniće čuda za tvoju koncentraciju...” Ona se spusti nadole i nežno ga pomazi. „... Da ne spominjemo tvoje raspoloženje.” Ponovo se nasmeja dok joj je rastao u ruci. „Eto umesnog primera. Bulji mi pravo u lice.”

II

Grad Njujork/Tokio

Vernon Harison, glavni sudski veštak za Njujork, bio je izuzetno visok čovek zgurenih ramena i žalosnog lica kao u baseta. Njegove debele naočari svedočile su o lošem vidu, ali to je valjda bilo jedino loše kod Harisona ustanovio je Volf. Bio je to čovek koji je uvek delovao smireno i hladnokrvno usred one vrste političkog, administrativnog i sudskog haosa koji može da iznenadi samo metropola na ivici sloma.

Nalazili su se u podrumu zgrade za sudsko veštačenje na Prvoj aveniji i Tridesetoj ulici u jednoj od ćelija za autopsiju pored hladne sobe u kojoj su gradski leševi čekali svoj red. Bilo je skoro tri sata popodne. Volf je proveo pre podne pregledajući veštačenja izvršena u Moravijinoj kancelariji i stanu, jureći balističke izveštaje (zasad ništa) i popunjavajući neophodna dokumenta. Čekao gaje dopis šefe policije Bredara čija je suština bila u tome da on nastavlja internu istragu načina na koji je umro Džunior Ruic i da će dati savet da se Volf skine sa slučaja kada njemu, Bredaru, bude zgodno. Nova zastrašivanja, Bredar je bio majstor za učene.

„Jeste li došli do Arkilja, dilera droge?”, upita Volf.

„Kakva zbrka!”, reče Harison frkćući. „Izgleda kao da mu je neki luđak okrenuo lemilicu u lice.” On slegnu ramenima. Pa kako to Rimljani sjajno kažu, „ko od mača živi, od mača će i umreti, da?” On odloži pilu za kosti. U vazduhu je kao mrtvački pokrov lebdeo miris ljudskog tkiva.

„Dakle, sredila ga lemilica?”

„Tako izgleda”, reče Harison, redajući svoje instrumente. „Nekoje takode obavio lep posao na njegovoj desnoj ruci.”

„To sam bio ja.”

„Lupi jednu recku za nas.”

Neobjašnjivo odahnuvši što glavni sudski veštak nije pronašao ništa sumnjivo u Arkiljovoj smrti, Volf odluči da promeni temu. „A Moravija?”

„E, sada si mi dao nešto u šta ću da zagrizem”, reče Harison vraćajući masnu kožu na grudni koš Džuniora Ruica. „Osim što iskreno ne znam šta da ti kažem.” Držao je svoje instrumente od hroma kao da su palice, a on glavni bubnjar na čelu parade. „Cela ova stvar počinje da me uzbuđuje. Uzorci krvi, preseči tkiva, svih devet jardi je izdržalo svaku toksikološku probu koju sam mogao da smislim. Ono što zasad imam su tričarije.” Volf primeti da Harison, inače po mnogo čemu VOSP*, (*beli anglosaksonski protestant*) mora da je na neki način zbunjen svojim statusom ovako utonuo u bogatu etničku šarolikost grada; njegov govor je bio začinjen idiomima svih različitih kultura koje je uspeo da iskopa.

„Proverili ste rumenilo na njegovim obrazima? Ima li šta?”

„Ne ako niste Este Loder”, reče Harison. „Sastojci su probranog kvaliteta, baš kao što biste očekivali od veoma cenjenog rumenila.” On diže pogled. „Nema egzotičnih otrova, ako ste na to mislili.”

Volf slegnu ramenima. „Potrebni su mi neki odgovori što pre.”

„Madre de Dios, radim što brže mogu”, progunda Harison dok je zavirivao u otvorenu grudnu šupljinu Džuniora Ruica. Pokaza ka njemu. „E, ovaj momak je drukčiji. O, Jesui koto desu, nema nikakvih nejasnoća! Zadat mu je udarac sa dva metka kalibra 38 mm iz neposredne blizine koji samo što mu nije iščupao pluća i srce.”

Volfu je bilo teško da gleda žuti leš umrljan ružičastim masnicama i crvenocrnim ostacima usirene krvi koji je nekad bio Džunior Ruic. „Vratimo se na Moraviju”, reče sada Harisonu primoravajući sebe da se koncentriše. „Ima li ikakvog znaka uživanja droge?š „Dobro pitanješ, reče glavni sudski veštak počinjući da šije debelim hiriruškim koncem dugi vertikalni rez. Ubijen je dok je bio pun kokaina. Nema sumnje u to. Da li je

duže vreme bio narkoman? Ne. Da li je bio narkoman neko vreme? Quien sabe?

Volf sačeka da Harison završi diktiranje izveštaja post mortem u čelični mikrofon.

Volf je želeo da se ponovo navuče čaršav preko Džuniora Ruica.

„Pa šta je ubilo Moraviju?š, upita najzad Volf.

„Pitanje vredno milijardu dolaraš, reče Harison, a onda stade namrštivši se. „Reći ću vam šta ga nije ubilo. Već je bio mrtav kad su pucali u njega. A što se kokaina tiče, nismo pronašli nijedan od znakova prekomerne doze. Kokain je bio u redu, a nivo koji smo pronašli u njegovom sistemu nije se uklapao u smrtonosnu prekomernu dozu.š On najzad navuče čaršav preko Džuniora Ruica i okrenu se ka Volfu. „Rekao bih da imamo u rukama Đavolsku misteriju, Kahuna.”

Volf je krenuo ka izlazu kad ga Harison zaustavi. „Ima nešto čudno kod ovog momka Moravije.”

Volf se okrenu. „Šta?”

Harison obrisa jednu stranu nosa. „Pa, jeste li ikad čuli da odrasla osoba skriva godine da bi izgledalo da je starija?”

„Ne. To nema smisla.”

„Tačno”, reče Harison. „Prema njegovoj krštenici Moravija ima 48 godina. A ipak, kada sam uradio autopsiju, bilo mi je jasno da gledam u čoveka koji nema više od 30 godina.”

Naoharu Nišicu je ležao u potpunom mraku. Iza sebe, preko tatami asura, kroz klizna vrata sa snegom pokrivenu baštu koja je za njega predstavljala neku vrstu svetilišta, začu slabašno klepetanje bambusa. U sobi je bilo veoma hladno jer su klizna vrata bila delimično otvorena. Nišicu nije mario za to, mada je bio go.

On začu nežni pokret, zapravo oseti ga, kao kad čovek uhvati dašak mirisa, i protegnu se na mirišljivom jastuku. Za tili čas Ivan se nade klečeći pored njega, dok je njeno vitko devojačko telo toplo mirisalo na neku vrstu egzotičnog voća.

„Reci mi, Ivan”, počeo on dok mu je ona služila gorke zeleni čaj penušav i bled, „jesi li srećna ovde?”

„Nikad o tome nisam razmišljala, Nišicu-san”, odgovori ona i sede na bedra. „Zabranjeni snovi su moj dom, uvek su to bili. Moja je dužnost da budem ovde, da vas služim.” Glas joj je bio kao pamuk koji se može razvući, a onda ponovo modelovati u drugi oblik iz čistog kaprica.

„Onda možeš li mi reći jesi li ikad bila srećna?”

„Zadovoljna sam, Nišicu-san.”

On progunda: „Ja nisam, Ivan.”

Ta izjava lebdela je u vazduhu kao uspravna britva koja samo što nije pala sa police.

„Sve se više oseća otpadništvo.”

„Otpadništvo?”

„Da”, reče Nišicu još uvek ležeći dosta miran. „Govorim sada o lojalnosti. Nešto što dosad nije dolazilo u pitanje.” Posmatrao ju je, tamni ugljeni oblik u mraku sobe. „Istorijski gledano, od vremena šoguna mi iz Tošin Kuro Kosaija uvek smo bili istog mišljenja, išli istim putem i taj put je biobezbedan. Sada verujem da nije.”

„Govorite li o izdajniku, Nišicu-san?”

Iz totalnog mrtvila on se naglo pridignu na jedan lakat, a levom rukom ščepa je za desni zglavak tako čvrsto da je osetio kako joj popuštaju kosti. „Pametna devojka.” Ivan nije napravila nikakav zvuk, ali on oseti kako joj se glava zanjihla, a časak kasnije mogao je da nanjuši promenu njenog mirisa koji je postao nešto trpkiji kao mošus, manje delikatan. Nozdrve mu se raširiše dok se naslađivao složenim i omamljujućim smradom njenog straha.

„Da, izdajnik.” Njegov glas pretvori se u oštar šapat. „Verujem da se neko nama blizak okrenuo protiv nas i da iznutra radi da potkopa naš plan.”

Njegova druga ruka se diže i i obuhvati joj grudi. Pritiskao je sada tako snažno daje uprkos njenoj gvozdenoj disciplini čuo razgovetno cviljenje iz njenih usta. „Ne bi znala ništa o ovome, zar ne, Ivan?”

„Šta?”

Svakako ju je prenerazio i to je bilo dobro jer je značilo da može da joj veruje ali on nije slabio svoj bolni stisak. Naprotiv, stezao je sve žešće njen zglavak i grudi dok nije osetio kako podrhtava od bola, dok nije sagnuviši se okusio njen bol u gorčini znoja koji ju je orosio.

„Neko, Ivan, a to možeš biti i ti”, reče premećući njen ukus po ustima, ništa manje dragocen od najboljeg vina. „Neko koga dobro znamo izdaje nas ili razmišlja da nas izda, a to možeš biti ti koja si spavala više puta sa špijunom Lorensom Moravijom.”

„Alija nisam znala daje on špijun. Da sam znala, svakako bih pokušala da otkrijem za koga radi.”

Nišicu se zahvaljivao bogu što je mrak jer nije mogao da se ne nasmeje. Istina je bilo ono stoje naučio o polovima: muškarci su dvolični, ali žene znaju kako da otkriju njihovu dvoličnost.

Nije bilo važno stoje Nušicu već znao ko su bili Moravijini nalogodavci, što je znao od trenutka kad je taj amater poslao šifirani faks iz kancelarije Amerikan expresa u Ginzi. Nije bilo važno Hišicu u što nije umeo da pročita poruku, samo da su ga njegovi ljudi izvestili o odredištu faksa.

Nije bilo potrebe da Ivan zna išta od ovog; iskustvo mu je govorilo da previše informacija može postati nepodnošljivo breme. U svakom slučaju, za Ivan je imao važniju ulogu. Popusti stisak i kao odgovor oseti ublažavanje onog smrada koji je tako voleo. „Ko bi nas izdao?”

„Ne znam.”

Usta su mu bila tako blizu njoj da joj je dodirivao kožu na obrazima, ugao usana. „Broj osumnjičenih je ograničen. Samo nekolicina ima dovoljnu moć, iskustvo i prepedenost.” Usta joj je zalepila tanka linija pljuvačke, a on je to želeo. „Muškarac ima snagu ega potrebnu da nam se suprotstavi, žena — suptilnost karaktera. Kako se tebi čini? Ko je?”

„Muškarac.”

„Rekao bih daje muškarac. U stvari, Šoto Vakare je moj glavni osumnjičeni.” On joj oslobodi zglavak a nagrada mu je bila stoje video da ga ona nije pomerila. „Znam kako deluje tvoj talenat i u tome mu poklanjam puno poverenje.”

„Uvek sam radila šta ste tražili Nišicu-san.”

Nije mogao da odoli, osetio je vlažnost između njenih usana. „I ponovo ćeš to učiniti”, reče on promuklo. „Pomoći ćeš mi da pronađem našeg izdajnika.”

U odgovor Ivan diže glavu otkrivajući dugi luk vrata. Nišicu oseti mešavinu gorčine i požude ugledavši taj nežni bljesak i spremnost s kojom mu gaje pokazala.

Leže preko nje raširivši joj bedra snažnim nogama. Trenutak kasnije ona je vriskala, ali je to bio drugačiji vrisak od malopredašnjeg cviljenja.

Volf je odlučio da nikome ne kaže za vrata otkrivena u Moravijinom garderoberu, ćeliju iza njih i njenu čudnu sadržinu uključujući fotografije i skulpturu. Nije sebe uspeo da natera da kaže ni Bobiju. Zašto? Nije znao osim što mu je neki instinkt došapnuo da za sada taj deo istrage sačuva za sebe.

Kasno popodne bilo je hladno i mirno kao da uopšte nema nikakvih vremenskih prilika, samo ogroman zamrznut sivi plašt koji je pretio da uguši grad. Parkirao se u istočnom delu Treće ulice, nasuprot jednoj staroj kući sa fasadom od peščanika. Prizemlje je pripadalo jednoj umetničkoj galeriji, ako se mogu nazvati umetnošću trake od tkanine i crne kože pričvršćene za ploče spaljenog izuvijanog metala. U izlogu su se videli ogromni komadi iza pojačane čelične kapije ofarbane groznim nijansama zelenog, ružičastog i žutog nalik na svezu modricu iznad koje je kao elegantan grafit našvrljano „Urbana trulež.”

Barem nosi pravo ime pomisli on. Ofarbana gvozdена kapija bila je povučena što je stvaralo utisak da skulpture u izlogu piju oštro zimsko svetlo apsorbujući svako osvetljenje.

Unutrašnjost galerije izgledala je mračno i turobno kao ponoć. Ovu groznu galeriju vodila je jedna bolno mršava mlada žena sa figurom čiviluka, dugom, tankom kosom

crvenom kao vatrogasna kola i odvratnim plavobelim tenom. Oči su joj bile uokvirene debelim kolobarima senke, a ruž i lak za nokte bili su crni kao i zidovi galerije. Zbog svega ovoga izgledala je bliže smrti nego životu, stoje i bio cilj, pretpostavljao je Volf. Šarmantno, pomisli. Ili veoma depresivno, zavisi od stanovišta.

Mlada žena se zvala Maun, što se rimalo sa naun* (*imenica*), obavestila ga je rečima koje je procedila između sitnih oštih zuba gutajući slogove.

Volf joj reče da je advokat koji zastupa ostavštinu pokojnog Lorensa Moravije. Kada ga Maun bezizražajno pogleda, on izvuče Moravijinu fotografiju i pokaza joj.

„O, Lari“, reče Maun. „Mrtav je? Au! Strašno!“ Zatim sleže ramenima zaboravljajući žalost koja ju je momentalno obuzela. „Svakako, često je dolazio ovde. Voleo je tu da se vrzma. Igrala sam igru koju uvek igram, znate? Prvo sam bila sigurna da nije zainteresovan za umetnost samo, znate, da je doveo prijatelja sa strane u jednu šašavu četvrt igrajući se gosn Njujorka. Ali onda sam ga bolje upoznala i najzad saznala da je kupio jedno delo.“ Ona otvori smotuljak bazuka žvakaće gume i strpa ga u usta.

„Obično osetim ljude, znate? Kao što sam znala kada ste ušli da niste došli da kupite.“

„Kao što sam ovde, šta mislite zašto?“

Ako je Maun i mislila da joj se on ruga, nije to pokazala. Naheri glavu na jednu stranu kao daje on primerak koji je neki novi umetnik doneo na procenu. Refleksivno je žvakala žvaku, a onda naduvala najveći balon koji je Volf ikad video. „Pomislila sam da ste pogrešili. Pored se nalazi butik 'Urbani dizajn', prodaje one mondenske stvari, znate.“

„Zar ovo nije mondenska stvar?“, upita Volf šireći ruke.

„Da li je umetnost mondenska“, upita Maun ozbiljno. „Nije smišljena da bi se kupila, a onda bacila iduće sezone. Ne, ne, ona je bezvremena. Zato je umetnost.“ Posmatrala ga je dok je šetao galerijom naduvavajući jedan balon za drugim. „Sva ova dela napravio je jedan umetnik, Čika“, reče trudeći se da bude od pomoći. A onda nervozno dodade: „Nećete tražiti da se vrati Larijev novac?“

Volf se okrenu daje pogleda. „Zašto bih to želeo?“

„Ah, ne znam“, reče Maun. „Ali dobro, pošto je Lari mrtav, pomislila sam da ste ovde i sve to, dobro...“ Ona utonu u nelagodno ćutanje.

„Kako to da ga zovete Lari?“

Maun sleže ramenima. „Tako se zove, zar ne?“ Ona naduva još jedan monstruzni balon. „Uostalom, Lari i ja...“, oklevala je. „Mislim da je zato toliko dolazio. Nije bilo ništa, samo, pa, jedne subote popodne otišli smo tamo iza“, pokaza matirana crna vrata u zadnjem delu galerije, „i znate, potucali se.“ Ona se zakikota. „Pomalo drsko jer su se posetioci nalazili u galeriji i mogli smo ih čuti, znate, kako se šetaju i pričaju dok smo se tucali. Bilo je vrlo drsko.“

Kladim se da jeste, pomisli Volf. I reče: „Kada je Moravija — Lari — kupio ovu... Čiku?“

„Na otvaranju“, reče Maun. „Došao je na zabavu. Čika je bila ovde i kupio je jedno delo pošto je popričao sa njom. Bilo je to, eh, pre nekih nedelju dana. Zato sam pomislila, pa znate...“

„Da ostavština želi da vrati skulpturu.“

„Da.” Maun napravi grimasu. „Pa znate, nije za svakog. U suštini, zaista mislim da nije bila za Larija, ali je on to prenebregao. Sa Čikom je pričao đavolski dugo.”

„Umetnicom?”

„O —ho!”

„Mislite daje i nju potucao?”

„Ne znam.” Maun naduva balon. „Možda. Mislim da su mu se sviđale te stvari.”

„Koje stvari?”

Maun iskrivi svoje crne usne; efekat je bio zastrašujući.” Jesu li advokati uvek tako tupavi? Uključite mozak. Lari je voleo da se tuca, ali stekla sam utisak da nije želeo nikakva, znate, upetljavanja.”

„Veze, mislite. Bum, tras, hvala, gospođo, bio je to Lari.”

To nasmeja Maun. „Svi su oni takvi, zar ne?”

„Svi koji?”

„O, znate, momci poput Larija. Razumela sam ga posle izvesnog vremena. On je bio veliki dasa sa dosta novca, kladim se da je sve obroke jeo na mestima kao što su 'Četiri godišnja doba' i 'Lutes'. Mislim da je u tom životu bio jedno odelo slično svim ostalim odelima, samo što im se duboko u sebi smeja, tim drugim odelima znate. Mrzeo je takvu vrstu života; to uopšte nije bio on.”

„Šta je on bio?”

Maun ga pogleda. „Lari je bio izopačen, mislim ozbiljno izopačen.”

„Seksualno?”

„Kako inače?”

On upita: „Da li vas je Lari ikada vezivao?”

Maun naduva balon. „Jeste li vi Larijev advokat ili njegov psihijatar?”, i ljupko se strese. „Ne, nikada nije, ali ne bih imala ništa protiv v i da jeste.”

„Ne biste imali ništa protiv?”, reče Volf iznenađen. Bilo je nemoguće zamisliti da je ovo čudno stvorenje nečija kćerka.

Primakla mu se i do njega dopre njen miris mešavina ulja narandžinog cveta i belog luka, oštar, egzotičan i agresivan. „Jeste li vi fanatik kontrole?”, upita ona. „Znam, većina ljudi jeste, ali vidite, u gubitku kontrole leži zadovoljstvo. Ono je snažno, mislim može da vas kontroliše ako to dozvolite, a to samo po sebi pojačava zadovoljstvo.” Ona podiže pogled ka njemu. „Volite li zadovoljstvo? Da li ga čak razumete?”

Volfu se javi iracionalna ideja da ona samo što ga nije pozvala iza u onu ogavnu sobu na jednu rundu vezivanja princeze. Jedan deo njega pitao se kako bi to izgledalo, a drugi je bio zgrožen što čak fantazira o tome.

„Prethodno ste pomenuli da je Lari došao s prijateljem.”

Maun naduva balon. „Molim?”

„Rekli ste za prijatelja izvan grada, da se Lari igrao sa njim velikog daSe. Je li i on bio izopačen?”

Ona se nasmeja. „O, nipošto, on ne. Bio je krajnje konvencionalan i ne baš na mestu.”

„Kako ?”

Ona naheri glavu, tako je ličila na neku vrstu futurističkog petlića za borbu. „Znate taj tip — odelo, kratko podšišana kosa, puritanac.”

Bolji opis mu nije trebao. U crvenom usijanju koje je izviralo iz njegovog jezgra ugleda lice zgodnog mladog Iv-Ležea, bez sumnje Jalija, plavog sa ispitivačkim plavim očima, izvučeno iz Mauninog sećanja kao pastrmka iz jezera. On upita: „Izvan grada?”

„Da, tačno.”

„Kako ste to znali?”

„Stalno je govorio stvari kao kod nas u di-siju* (*DC — okrug Kolumbija u kome se nalazi Vašington*) i slične stvari. Isto tako,” ona zaškilji u njega praveći konačnu probu hoće li njegov njujorški duh ovo uspeti da razume, imao je onaj izgled Marte i Volode tipa vidi sve te visoke zgrade.

„Mislite daje imao akcenat?”

Maun se iskezi na njega stoje bio doista zastrašujući prizor sličan nečemu što se može videti u nekom specijalnom izdanju lista „Nešnl džajografik”o novogvinejskim hanibalima.

„Uhu!”

„Koje vrste?”

„Čini mi se južnjački.”

„Kako shvatam, time ne mislite na ono strašno otezanje, već na blažu varijantu.”

„Tačno.”

Sigurno je Vašington, pomisli Volf. „Ima li ime taj Larijev prijatelj?”

„Svakako da ima”, odgovori Maun uživajući u ovom ispitivanju. „Jedina interesantna stvar kod njega. Mekdžordž Šipli.” On klimnu glavom. „Takode radi za vladu.”

„Federalnu vladu?”

„Aha. Lari mu je postavio neko pitanje, nisam čula šta, i Šipli izvuče podsetnicu. U penkalu mu je nestalo mastila pa je tražio moje da bi napisao nešto na poleđini. Tada sam videla njegovo ime na podsetnici. I pečat. Podsetnica je govorila da radi u Ministarstvu odbrane.”

Interesantno, pomisli Volf. Moravija koji je stalno bio na relaciji između Njujorka i Tokija dosađuje se naokolo sa nekim tabadžijom iz Ministarstva odbrane. Šta li to treba da znači? U njegovom dosijeu nisu se pominjale nikakve veze sa federalcima. Iznenada je Lorens Moravija počeo da dobija na važnosti.

On ponovo obiđe jedan krug galerijom, pa reče Maun veoma ležerno: „Jeste li bacili pogled na to staje Šipli napisao na poleđini posetnice?”

„Daa.” Maun nakratko pokaza jezik, gotovo neonski ružičast na pozadini njenih svetlucavih crnih usana. „Želite da znate šta?”

Na jedan omamljujući trenutak on pomisli da će ona zatražiti njegove usluge u onoj neprijatno vlažnoj sobi, malo, mršavo telo koje se znojno gura o njegovo, dok njeni požudni prsti olabavljaju njegov kaiš. Neko quid pro quo. Ona se zatim nasmeja. „Treba da vidite svoje lice.”

Volf se nasmeja s njom. Svidala mu se, uprkos bizarnosti. Pade mu na pamet da se u njoj krije nešto više od buntovnog deteta koje samo želi da šokira starije.

„Bio je to broj telefona sa pozivom 202.”

Izdeklemovala je broj kao da je koristila neku mnemoniku da bi ga zapamtila.

„Kako to da ste ga zapamtili?”, upita on, zapisujući broj u Vašingtonu.

Maun slegnu svojim mršavim ramenima; svaki put kad bi se pokrenula osetio bi miris belog luka i narandžinog cveta kako struji od nje kao polen. „Sve pamtim. Naročito o Lariju.

On je bio tako, kao Bog, ne znam zašto." Iznenada se rastužila kao da je vest o njegovoj smrti tek sad doprla do nje.

„Šta mi možete reći o umetnici Čiki?“, upita on da bi promenio temu.

Maun se s ljubavlju nasloni na jednu od skulptura gestom koji svojom nevinošću Volfa podseti na uznemirujuće fotografije u skrivenom svetilištu Lorensa Moravije. „Mislite šta je u brošuri ili šta znam?“

„Zar to nije isto?“

Maun se zakikota. „Pa znate kakvi su umetnici. Sve je misterija, zapravo, što više misterije utoliko bolje jer oni misle da im se biološke stvari samo isprečuju na putu. Vidite, oni žele da njihova umetnost govori umesto njih. Većina njih želi da posmatrač priđe njihovoj umetnosti bez ikakvih predrasuda o tome šta treba da vidi.“

„Mislio sam da većina umetnika najviše želi da proda svoju umetnost. Zar većina njih ne umire od gladi na nekoj mansardi?“

Maun se ponovo zakikota. „Neki možda, ali ne i Čika. Mislim da ona ne treba da brine da li se njena umetnost prodaje ili ne.“

„Zašto ne?“

Maun naduva još jedan balon. Trebalo mu je dugo da pukne. „Postavljate strašno mnogo pitanja za jednog advokata.“

„Zaostavština me plaća da postavljam dosta pitanja. Niko ranije nije čuo za Čiku.“

„Kao i uvek sa umetnošću, morate pronaći prave ljude da ih pitate“, reče Maun.

„O umetnici Čiki. Da li biste rekli da su ona i Lari bili dobri prijatelji?“

„Svidali su se jedno drugom, to se moglo reći čim ih pogledate. Mislim da su imali vezu.“

„Oboje su pominjali nešto što je moglo da ostavi takav utisak?“

„Načula sam kako dosta pričaju o Tokiju, kao da su zajedno bili na nekim mestima.“

„Kojim na primer?“

Maun slegnu ramenima, pokrenuvši još jedan vodopad mirisa. „Govorili su o nečemu pod nazivom 'Zabranjeni snovi'. Meni zvuči kao klub. Poznajući Larija, možda je to neko mesto gde se upražnjava otkaćeni seks.“

„Mislim da bih voleo da popričam sa Čikom“, reče on lagano setivši se opet Moravijinih uznemirujućih erotičnih fotografija. „Da li živi na Menhetnu?“

„Svakako“, klimnu Maun. „U stvari, ima stan na drugom spratu u zgradi tri bloka odavde“, ona baci pogled na stoni kalendar. „Mogu vam reći da je van grada i da se neće vratiti do sutra.“

„Nije trebalo da pokušavamo tako brzo“, reče Judži Sijan.

„Sumnjam da smo imali izbora.“

„Ali ubiti ljudsko biće...“

„Bio je nesrećni slučaj. Iskrena greška.“

Judži pogleda u svoju majku Minako. Zora je upravo svitala, a nebo iznad Tokija prekri bisernozelenkasta svetlost. Sa njihove leve strane šuma oskudnih uličnih svetiljki Cukidžija osvetljavala je nizove ljeskavih riba. Dok su tu stajali kraj njih su prolazili ljudi u visokim gumenim čizmama držeći creva za polivanje, melodično špricajući ribu da bi je održali svezom. Oštar miris ribe i slane vode dopirao je u talasima omamljujući kao penušavo

pivo. Iza njih, u poslednjim tragovima noćnih senki nezgrapno se smestilo neobeleženo skladište u kome se čuvao Orakle.

„Ja sam naučnik, majko”, reče sada Judži. „Trebalo je da znam. Procedura je nalogala da čekam...”

„Šta? Kliničke probe? Znaš da bi u tom slučaju standardna procedura bila beskorisna”, reče Minako. „Probe na nižim oblicima života ne bi nam ništa donele.”

Judži okrenu glavu ka reci. Sa nje se dizala para, a tu i tamo žalobno trubljenje nekog čamca u prlazu lebdelo je u vazduhu kao mraz.

On klimnu glavom. Naravno, bila je u pravu. Nisu imali izbora. Kao naučnik znao je to. Ta tehnologija je zahtevala probe. Ali kao ljudsko biće bio je zgrožen ishodom.

„Judži-san”, nežno mu se obrati Minako, „dozvoli mi da ti donesem malo čaja.”

Kod jedne od brojnih tezgi koje prodaju suši i spbu Minako se okrenu i pogleda sina. Stajao je na ivici velikog žagora riblje pijace, pogurenih ramena na hladnoći ranog jutra, sam u gomili. Srce ju je bolelo zbog njega. Sva deca su joj bila dragocena, ali je Judži bio njen jedini sin. Sama ta činjenica uticala je da on postane nešto specijalno za nju, ali je tome još više doprinela njegova genijalnost za biološke nauke. Minako naruči čaj i pomisli o svom sinu i o tome kako se borila da ga sačuva nevinim od mračne strane sveta. Danas će to morati da se promeni. To je bila njegova karma — i njena.

Judži je strpljivo čekao da mu se vrati majka u mislima mučen krivicom. Naravno, nije mogao da zna šta će Orakle učiniti Moraviji. Ali nije li to bila suština? Razmišljao je o riziku koji svi preuzimaju i ponovo ga preplavi jad. Upre pogled u more bezizražajnih bezbojnih očiju. Tu i tamo blago šljapkanje repa o vlažni beton bio je dovoljno da potvrdi da je riba još uvek živa.

„Čaj”, reče Minako pružajući mu vrelu šoljicu. Svuda oko sebe mogao je osetiti grad koji se budi i pokretan zaradom kreće u buku špica koji je tek počinjao. Namerno su smestili laboratorije za Orakla u ovom pomoćnom skladištu daleko od sedišta Sijan Kogakuovog Šindžukua kako bi sastanci u sitne sate prošli nezapaženo u ovoj četvrti u kojoj su ribari radili cele noći.

„Znači li to da ćemo morati da počnemo sve ispočetka?”, upita njegova majka.

Judži je neko vreme razmišljao o ovome. To pitanje ga je mučilo otkad mu je ona rekla za smrt Lorenza Moravije.

„Ne mislim tako”, najzad reče. „Ne znači da smo na pogrešnom putu. Ali nedostaje nam vitalni deo slagalice. Problem je sličan generatoru sa jednim prekidačem koji uključuje toliku količinu struje da osvetljava ceo grad, a onda raznese generator.” On se okrenu ka njoj. „Ne, nećemo morati da počinjemo iznova. Moraćemo samo da modifikujemo prekidač.”

Minako klimnu glavom. „Osećam se krivom, Judži-san. Ja sam insistirala da se napravi Orakle. Ja sam ti dovela Moraviju koji te je pozvao da ga iskoristiš kao zamorče.”

„Ali majko, on se složio. Znao je za opasnosti.”

Minako se tužno nasmeja. „Onda ne krivi sebe, Judži-san. Moravija je sam odlučivao o svojoj sudbini.”

„U pravu si, majko”, reče Judži. „Ali ipak osećam da moram da odem u Senso-Dži.”

Minako klimnu. „To je jedino ispravno. Otići ćemo zajedno.”

Spustiše se do reke Sumida, uhvatiše vodeni taksi do četvrti Asakuza u kojoj se nalazio hram Senso-Dži. Bio je posvećen (Kanon), budističkoj boginji milosrđa i predstavljao sveto mesto u koje je Minako odvodila decu u dane praznika.

Spustiše se dugom ulicom duž koje je bilo mnoštvo tezgi na kojima se prodavalo sve i svašta, od suncobrana od pirinčanog papira i tradicionalnih drvenih češljeva, do robota na navijanje i sakea. Zastadoše kod ogromne kadionice ispred ulaza i, sklopivši ruke, uvukoše aromatični dim prekrivši se njim, čime se obezbeđivalo dobro zdravlje.

Popeše se uz stepenice i udoše u sam hram. Odjeci su ispunjavali inače tihu atmosferu. Okruživali su ih redovi ogromnih stubova i fenjera koji su visili kao šišarke u ovoj stilizovanoj šumi. Visoko iznad njihovih glava, kao udaljeno komešanje oblaka, tavanicu su ukrašavali složeni igrokazi iz japanske legende ili istorije, zavisno od tačke gledišta.

Ispričaše jednom budističkom svešteniku za mrtvog, upališe štapiće tamjana pevajući dok se debeli dim kovitlao kao zmijski jezici u mirnom, hladnom vazduhu hrama.

Judžija umiri ovaj poznati ritual koji je delovao utešno, ali bacivši pogled na svoju majku dok su napuštali Senso-Dži, shvati daje ona još uvek uznemirena.

Napolju je već izašlo sunce boreći se da se probije kroz gusta industrijska isparenja koja su prekrivala metropolu. Asakuza je izgledala kao san koji je oslikala četkica poentiliste kao što je Sera.

Minako zadrhta. „Osećam promenu u vazduhu”, prošapta ona.

Naviknut dosad na majčina predosećanja Judži reče: „Biće to promena nabolje.”

„Ne”, reče Minako. „Stojimo na litici, a ispod nas u tami je ambis.” Njene sklopljene ruke izvijale su se tamo-amo. „I Judži-san, nešto se kreće u tom ambisu. Nešto što čak ni ja ne mogu da naslutim.”

Kiša teška kao boksterske pesnice dobovala je po krovu njegovih kola. Parkiran u vidokrugu Urbane truleži, Volf je posmatrao paru koja se probijala kroz rupu u asfaltu na aveniji C dok su radnici komunalne službe u kabanicama pokušavali daje zaustave.

Okrenuo je glavni broj Ministarstva odbrane u Vašingtonu i bio više puta odbijen. Kao košarkaška lopta leteo je od jednog odeljenja do drugog u potrazi za naizgled neuhvatljivim Mekdžordžom Šiplijem, Moravijinim drugarom iz drugog grada. Niko, izgleda, nije želeo da preuzme odgovornost za Šiplijevo postojanje, što je značilo ili da se upetljao u proslavljenu birokratsku neefikasnost federalne vlade, ili da mu je Maun dala pogrešnu informaciju.

Gundajući izađe iz elektronske zbrke Ministarstva i nazva poznanika u njujorškom sedištu FBI. Niko iz njujorške policije nije nikad bio u prijateljskim odnosima sa federalcima, ali su povremeno sa svake strane nerado činjene usluge, stoje stvaralo neku vrstu odnosa nalik na kulu od peska koja se držala dok nije previše pritiskana.

Volf sačeka na liniji dok je Fred federalac čekao da njegov kompjuter ponovo uspostavi vezu. „Jebeš komunalce”, reče Fred. Zureći kroz vetrobransko staklo u velik oblak pare koji je nadirao iz utrobe donjeg Menhetna Volf je usput mogao da saoseća sa ovim miljenikom birokratije.

„O kej”, najzad reče Fred. „Ušao sam u kadrovski program Ministarstva odbrane. Kako reče da se zove ovaj momak?” „Mekdžordž Šipli.”

„Da, dobro. Sačekaj.” S druge strane ulice predradnik komunalne službe telefonirao je iz svog kamiona tražeći pojačanje, pretpostavio je Volf. A zatim postade svestan jedne žene.

Stajala je na ivičnjaku držeći na ramenu kišobran od pirinčanog papira. Volf je zagledao njeno lice, ali je kišna zavesa onemogućavala da razazna njene crte. Žena je nosila crne cipele čije su visoke metalne pete plamtele prema svetlosti automobila. Nosila je crnu mini suknju koja je otkrivala njena bujna bedra. Za broj veća crna vunena tunika i metalizirana kožna pilotska jakna sakrivala ju je od struka do vrata. Ona side sa ivičnjaka, preskoči jarak kojim se valjala blatnjava voda i Volfu na trenutak bijesnu njeno blede lice crnih očiju izuzetne lepote, očigledno orijentalno-japansko? U tom protutnja jedan kamion kome se sa blatobrana slivala crna kiša i ona nestade.

On trepnu, ali slika bedara one Japanke urezala mu se u pamćenje.

„O kej.” Začu se ponovo Fredov piskav, od duvana promukao glas. „Žao mi je, druškane, ali Mekdžordža Šiplija nema nigde u arhivi.”

„Siguran si?” Volf zatvori oči, ali izuzetna žena odbila je da nestane; umesto toga kretala se u tami silazeći na kolovoz istegnutih bedaja.

„Ima Šipli Viljam H. u intendantskoj službi, i još jedan Šipli, zakupnik, Donald R. u računovodstvu. To je sve.”

„Mora biti tamo”, reče Volf. „Pa mogao bi biti”, odgovori mu Fred, „ali ja ne mogu da ga vidim.”

„Kako to?” Sve misli o onoj Japanki isterao ju je iz glave.

„Tajni dosijeji, druškane. Imaju ih svi vladini direktorijumi. Za slučaj da ti je promaklo, van Vašingtona odvija se dosta tajnih operacija. Mogu se za to pozvati momci koje baš niko ne unosi u direktorij ume, čak ni FBI.”

„Elem, ti mi kažeš ili da ovaj Šipli ne postoji, ili daje avet.”

„Otrprilike”, reče Fred federalac. „Sad smo raščistili, druškane, moram da idem. To je stvarnost.”

Volf spusti slušalicu i na trenutak se zagleda u bućanje pare koja se sudarala sa hladnom, mejalnom kišom. Krov njegovih kola postao je opna na bubnju. Šta je, dodavola radio Lorens Moravija sa aveti iz Ministarstva odbrane? Ili mu je Maun uvalila pogrešnu informaciju previše uživajući u igri začikavanja?

On izvuče blokčić i zablenu se u broj telefona u Vašingtonu koji mu je izdeklamovala, onaj koji je fantomski Šipli navodno dao Moraviji. On uzdahnu i nazva ga.

Zvonilo je sedam puta i baš kad je hteo da spusti slušalicu, možda čekajući dotle na metalni glas telefonske sekretarice, začu kratku stanku, zvono se ponovo oglasi, a neko s drugog kraja reče: „Šipli ovde.”

Volf oseti kako mu srce ubrzano lupa. „Mekdžordž Šipli?”

„Da, ko je to?” Laki tenor mladića Volf pomisli na mentalnu sliku Šiplija koju mu je dala Maun.

Reče mu: „Poznavali ste Lorensa Moraviju?”

„Nemate ništa protiv ako vas proverim kod vašeg komandanta. Zar ne?”, upita Šipli. „Dajte mi broj vaše značke i telefona. A ko je ovo legitimno nazvaću vas za desetak minuta.”

Volf mu dade informacije, a onda prekide vezu čekajući da ga avet prizna za pravog. Kakva situacija. Pitao se kakav je zaista bio Moravijin cilj na njegovim čestim putovanjima u Japan. Ako je Šipli bio avet Ministarstva odbrane, onda je imao posla sa tajnama na visokom nivou, a one su kadre da ubiju. Volf odmah shvati daje sada možda u totalno drugačijem društvu.

Kroz kišu je uspeo da vidi da stižu još dva kamiona komunalne službe, da se gomilaju nove kabanice, da se stvara još veća zbrka dok su se istovarivali kozlići, saobraćaj počeo da raste kako su sati odmicali a poremećaj se povećavao. Sledeći i konačni korak bio je da se potpuno zatvori Avenija C.

Razmišljao je o pozivu Šipliju, zanemarljivoj pauzi posle sedmog zvona. Telefonski poziv je bez sumnje preusmeravan na mesto na kome se Šipli nalazio u tom trenutku, a mogao je biti bilo gde.

Zvono telefona natera ga da poskoči. On podiže slušalicu. „Mateson.”

„Da, jeste”, reče poznati Šiplijev tenor kao daje psihijatar doveden da bi umirio pacijenta. „Da odgovorim na vaše pitanje, poznavao sam Lorensa Moraviju.”

„Da li je radio za vas?”

„Gospodine Matesone”, reče Šipli, ignorišću Volfov čin. „Mislim da bi bilo bolje da se sastanemo u četiri oka. Sutra ujutro uhvatite voz. Uzmite taksi do ulice H u Kineskoj četvrti i pronađite restoran Feniks u Kineskoj četvrti. Srešćemo se tamo u jedan.”

Kozlići su bili postavljeni uz celu pukotinu. U moru farova i neumornih brisača saobraćaj je naišao na zastoj umorno čekajući policajce da otvore alternativni pravac. Ali u ovom trenutku nije bilo nikakvog izlaza.

Šef policije Džek Bredard bio je policajac od karijere, pametan onako kako treba da bude pametan policajac karijerista. Stekao je iskustvo na ulici i bio okrenut javnosti. Uspevao je da komesara i gradonačelnika prikaže u dobrom svetlu kod ljudi sa televizije koji su se plašili skoro svih drugih u policiji. Nimalo lak zadatak, s obzirom na brižljivo građen javni nastup na koji bi i komesar i gradonačelnik veselo odmahнули rukom u bilo kom zabačenom sokaku. Zloćudne političke okolnosti naterale su gradonačelnika Džejmsa Olivesa, Portorikanca druge generacije što je svime dokazivao, da za svog komesara policije postavi Hejza Volkera Džonsona, tvrdokornog crnca. Ova dvojica se uopšte nisu slagala u mišljenju a van pogleda javnosti i televizijskih kamera sukob njihovih ega postao je već neka vrsta legende. Bredard je bolje od ikog u policiji uspe vao da se pro vuče kroz ovo nemirno etno-političko minsko polje što je značilo da je poznavao sve načine kako da neprijateljstvo svojih nadređenih iskoristi za svoje ciljeve. Na primer, udesio je tako da je za Olivesov nesiguran imidž u sredstvima javnog informisanja on bio nezaobilazan, što nije lak zadatak postoje gradonačelnik bio sklon da njega i Hejza Volkera Džonsona, dvojicu crnaca, smatra sličnim kao jaje jajetu u istom ćošku.

Bredardov san je, naravno, bio da zameni prvo jednog, a onda i drugog. A ovaj sanje bio na dobrom putu da se ostvari do dolaska poručnika Volfa Matesona.

Bredardu se Volf nikada nije sviđao. Nije verovao u njegov talenat koji, kako mu je rekao, smatrao olakšicom za težak rad i istrajnost koju je priznavao kao obeležje najboljeg policijskog rada. Ovo kratkovido gledanje nesumnjivo je pojačala zavist zbog pažnje koja je Volfu poklonjena svaki put kad je nekog uhapsio. Bredard je smatrao da on treba da bude u žiži interesovanja javnih glasila.

Upravo je Bredard pametno odlagao komesarov zahtev da se Volfu i njegovim ljudima da prostor u crnu rupu iz koje se nikad nije pojavio. I on je bio taj koji je prvi čuo za ubistvo Lorensa Moravije i držao izveštaj dovoljno dugo da bi se doneo njemu, a ne Volfu, ne bi li ubrzao svoje napredovanje. Bredard se beskrajno jeo što je komesar rano ujutro obavio sastanak sa Volfom, proverio je dnevničke službe, komesar se nije zamajavao da njega

obaveštava i ostavio ga je u mraku što se tiče slučaja Moravija. Bredard je shvatao kakvu će pažnju javnih glasila tako spektakularan slučaj doneti čoveku koji bude zaslužan za privođenje Moravijinog ubice. Jebeš komesara i jebeš Matesona. Bredard je bio rešen da bude taj i da u tom procesu sredi Matesona.

Bredard je sedeo u tami „Klensija“, jednog od onih irskih pabova u centru grada u kojima je miris piva tako jak da možete odmah utoliti žeđ ako nekoliko puta duboko udahnete.

Bredard je voleo ovo mesto pošto je malo ko od njegovih ovde kročio, izuzev radi učene čitave lepeze najozloglašnijih praznoglavaca koji su često zalazili u jazbine, a u ovaj sat bar samo što nije pripadao ceo njemu.

Veliki crnac pijuckao je pivo kada se otvoriše prednja vrata i uđe Kockasti Ričards. On zaškilji u tamu, a onda krenu ka Bredardovom stolu.

„Da te častim pivom, rodo?“

„Zašto da ne?“, reče Kockasti Ričards dok je stresao kišu s ramena, svlačio kaput i svalio se na jednu klimavu stolicu.

Bredard dade znak kelnerici, teškoj junici sa ofarbanom kosom i lažnim trepavicama koje je izgledala kao da je preseljena iz 70-ih godina i za par minuta za izgreban sto od šperploče stigoše dva piva.

„Šta imaš za mene?“, upita Bredard, automatski prešavši na ulični žargon. To mu je donosilo neku vrstu olakšanja. Na njemu je počelo da se odražava naprezanje da ugodi željama jednog Hispanika i oreol više belca nego crnca.

Kockasti Ričards ispi dobar gutljaj piva. „Voleo bih da se osećam sto posto OK u vezi s onim što radim.“

„Šta misliš pod time šta radiš?“, upita Bredard. „Ako se mi rode ne držimo, ko će o nama da brine? Viti? On je otišao iz ovog grada Olivas? Taj brine samo za svoje dupe i traži Meksikance za svoju službu. A to tu je i gosn Mudonja Hejs-Volker-Džonson, za gosn „Moje govno ne smrdi kao govno drugih crnaca, gosn“ „Moj položaj me pravi dobrim kao bilo kog belca pa me, molim vas, pustite, biću dobar mali crnja. Uh!“ Ovo poslednje je podsećalo na neku eksplozivnu erupciju. Bredard isturi glavu kao velika kornjača pa reče: „A sad šta imaš da mi kažeš, rodo? Tvoj šef Volf Mateson je jedini drugi mudonja koji me može sprečiti da napredujem, da se rastosiljam Džonsona i Olivasa i želim da se čiste odavde, jasno?“

Kockasti Ričards klimnu. „Još nismo imali mnogo problema. Ali kako odmiče Moravijin slučaj, sigurno je da stižu neke čudne stvari. Kao na primer, Bobi Konor se ponaša neobično. Naravno, bio je tamo kad je Džunior Ruic skiknuo, ali ima nešto neprirodno sada u njemu, kao daje video nešto što nije trebalo.“ „Interesantno“, reče Bredard, pogladivši svoj četkasti crni brk. „Prosledio si mi pisani izveštaj o ubistvu one devojke, Arkilja i Ruica. Tamo nema ničeg neobičnog.“

„Toje samo moje mišljenje“, reče Kockasti Ričards zarivši lice u pivo.“ A tu je i sam poručnik. Mislim, on je svakako dovoljno čudna zverka, ali od kada su Džuniora ukokali postao je jako neobičan. Ni sa kim ne priča, stalno je na terenu radeći bog te pita šta na svoju ruku, ne dolazi u kancelariju. Niko ne zna gde ovih dana da pronade ovog dasu. Iznenada postaje veoma nervozan.“

„Još interesantnije.“ Bredard je razmišljao o ovome dok je ispijao pivo. „Svakako želim da uhvatim tog mudonju sa prstima tamo gde ne sme da ih gura, jednom za svagda da

ga pričepim da ne moram više da razmišljam o tom zločku." On zaškilji u Kockastog Ričardsa. „Možda ću dati da ga prate, uhvatiću sebi jednu belu ribu.”

Kockasti Ričards je bio šokiran. „Nije me briga šta radiš dok god me ne uvučeš u to. Ne znaš kako je loš ovaj dasa. Pošalji nekog da ga prati i bolje osiguraj da zna šta ovaj smeru ili bi mogao da se nade otkinute glave.”

Bredard pogladi svoj brk i iskezi se. „Ništa ne brini, rođo. Neću učiniti ništa da ugrozim tvoj položaj kod Matesona", nasmeja se. „Mudonji si mnogo vredan da bi te izgubio.”

III

Vašington/Tokio

Ekspres Njujork-Vašington spustio je Volfa na Nacionalni aerodrom sa 15 minuta zakašnjenja. Bila je to kratka, ali neudobna vožnja koja gaje podsetila na stoku stisnutu u kamionu. Izašao je iz aviona, protegao mišiće i širokim korakom prošao kroz terminal. Na brzinu navukavši kožnu letačku jaknu izašao je na mutnu kišu da bi dozvao taksi.

Već se napravio red i Volf stade u njega. U velikim staklima posmatrao je okolinu, ali nije uočio nikog sumnjivog. Ipak, kad je stigao do čela reda, počeo je da pravi nervozne pokrete kao da je nešto zaboravio na terminalu, okrenu se i požuri natrag. Čekao je pet minuta pre nego što je ponovo izašao. Reda više nije bilo i on uhvati prvi taksi koji stiže na taksi-stanicu.

Kineska četvrt u Vašingtonu bila je manja od one u Njujorku, isto toliko depresivna, premda nešto manje prljava. S druge strane, u ulici H se nalazilo skoro isto toliko kineskih ekspres restorana kao u Hong Kongu.

Restoran „Feniks" ničim se nije razlikovao od ostalih restorana, osim po paru skulptura pasa od oljuštenog gipsa uz njegov inače neprivačan ulaz. Unutra je vladala prijatna tama. Zidovi od mahagonija i čitava atmosfera nosili su lepljiv trag zagrejanog pirinčanog sirćeta, čilija i soja-sosa.

Bio je nešto pre jedan i restoran je bio poprilično pun. Volf pronade slobodan sto, skliznu niz polivinilski pod koji mora da je nekad bio crven.

Jedan živahan kelner spusti nepouzdan meni na stb, pljusnu vreo čaj u kafansku šoljicu i pored nje metalni čajnik. U jedan sat Volf, inače gladan, naruči vruću i kiselu supu. Bila je poslužena za pet minuta zajedno sa časom suvih rezanaca i malim tanjirićem kiselog kupusa.

Samo što je pojeo dobru supu i probao malo loših rezanaca, jedan visok, mršav Istočnjak diže se od stola s druge strane restorana i približi mu se.

„Gospodine Matesone, gospodin Šipli se izvinjava što kasni.”

Istočnjak je izgleda imao nešto više na umu, ali je ćutke stajao u mestu kao ukopan.

Volf ispruži ruku i nali čaj u drugu šoljicu. Istočnjak klimnu i skliznu niz pod nasuprot Volfu.

„Niste Kinez", reče Volf.

„Ne, ja sam Japanac", reče on. „Ali volim kinesku hranu. Zavoleo sam takođe i čizburgere.” On mu pruži ruku preko stola. „Džejson Jošida.”

Volf ga je posmatrao. „Koliko dugo me motrite, gospodine Jošida?”

„Ne motrim baš vas. Motrim na sve oko vas.”

„Ako vas to muči, nisu me dovde pratili”, reče Volf.

„To me uvek muči”, odgovori Jošida ispijajući čaj. „Hoćemo li? Gospodin Šipli čeka.” On odmahnu rukom kad se Volf maši za novčanik. „Već je sređeno, gospodine Matesone. Sve je to deo usluge.”

Umesto na prednja vrata, Jošida povede Volfa na zadnja kroz restoran, uskim hodnikom pored javnog telefona i WC-a, napolje u neku malu uličicu. Skrenuše ulevo, onda opet levo. Na mestu zabranjenom za parkiranje stajao je crni taurus sa vladinim tablicama. Jošida ga otključa i oni uđuše.

Jošida skrenu par puta i ponovo se nađuše na ulici H grabeći ka zapadu.

„Radite za Šiplija?”, upita Volf.

„Tako nešto”, reče Jošida tonom koji je manifestovao njegovu nespremnost na dalji razgovor.

On skrenu udesno na Aveniju Masačusets pravo do Trga Dipon, a onda ude na Aveniju Konektikat vozeći ka severo-zapadu u pravcu parka Rok Krik. Kod severne ivice Jošida skrenu udesno na ulicu Tilden, onda levo na Aveniju Linien.

„Imanje Hilvud pripadalo je Mardžori Meriveder Post”, reče Jošida postajući iznenada govorljiv kad su ušli kroz visoku crnu gvozdenu kapiju, „ali je prvobitno bilo deo parcele od 2.000 jutara koja je pripadala Ajzaku Pirsu negde početkom 18. veka.” On klimnu starom crncu u uniformi koju Volf nije uspeo da prepozna, možda uniformi neke privatne firme za obezbeđenje.

Nastaviše dalje dugom vijugavom stazom ka padini onižeg brda. Na vrhu se nalazila velika džordžijanska palata od crvenih cigala. Jošida je bio dovoljno obziran da mu kaže kako je sagrađena 1926.

Stadoše, ali Jošida nije isključio motor niti je pokušao da izađe. „Iza glavne rezidencije vodi staza koja se spušta niz omanju humku”, reče on. „Krenite njom, a na račvanju držite se leve strane pored minijaturne ruske dače. Sledeća zgrada do koje ćete stići biće jedna brvnara.”

Volf je čekao da nastavi, a kad to nije učinio reče: „Je li to sve?”

Jošida se okrenu ka njemu i na delić sekunde Volf oseti kako se u njegovom jezgru nešto nelagodno komeša. „Gospodin Šipli čeka”, reče on kao da Volf nije stvoren da čeka avet.

I zaista, kao u bajci tu je stajala minijaturna dača, a nešto niže prava pravcata brvnara. Volf otvori vrata i smesta oseti onu promenu u temperaturi i vlažnosti koja je predskazivala ulazak u hermetički zatvorenu sredinu.

Odmah je video zašto. Unutrašnjost brvnare je bila pretvorena u muzej impresivne kolekcije rukotvorina američkih Indijanaca gospode Post, među kojima su bile pantalone od jelenske kože, perlama ukrašene mokasine, oslikani ratni bubnjevi, razboji, čitavo bogatstvo ukradene istorije velikih američkih ravnica.

Volf je bio kao gromom ošinut prizorom da gotovo nije video mladića koji mu je dolazio u susret. Uporedio ga je sa mentalnom slikom koju je izvukao iz Maunine memorije. Imao je kratko podšišanu plavu kosu, dugo, prijatno lice kojim su dominirale porcelanski plave oči popravljajući donekle utisak koji je ostavljala nedovoljno razvijena brada. Bio je u civilnoj odeći uniformnoj za Vašington: tamnoplavo odelo, uštrkana bela košulja, vojnička

prugasta kravata, pa je tako mogao proći nezapažen bilo kojim hodnikom u bilo kojoj zgradi federalnih organa u Okrugu.

On kruto pruži ruku. „Gospodin Mateson?” njegov osmeh je bio tako zdrav da je imao lekovito dejstvo. Njegov stisak, čvrst i suv, trebalo je da ohrabri.

„Gospodin Šipli, pretpostavljam.”

Šipli se široko osmehnu i iznenada dobi izraz prostodušnog dečaka. „Izvinjavam se zbog promene mesta sastanka, ali to su bile neophodne mere predostrožnosti.”

Volf je morao da se priseti da su sve aveti paranoične.

„Vašeg gospodina Jošidu muči izgleda da li su me pratili do Kineske četvrti. Ko bi to učinio?”

„Hoćete li ovuda?”, reče Šipli vodeći Volfa ulevo uz stepenice od drveta i metala na mali balkon sa kojeg se mogao izbliza videti par veličanstvenih vunениh prekrivača Tlingit indijanaca. Iz ovog orlovskog gnezda je takode pucao pogled na čitavu unutrašnjost.

Volf spusti ruke na ispoliranu drvenu ogradu pa reče: „Prvo pitanje koje želim da postavim glasi: ako je Moravija bio agent koji je radio za Ministarstvo odbrane, zašto federalci ne gmižu svuda oko mesta ubistva kvareći mi istragu? Od tog konflikta mogli bismo napraviti dobar film B produkcije.”

Šipli se sitno nasmeja što je ličilo na zimsko udisanje. „Sviđate mi se, gospodine Matesone, pravi ste mozak. To mi je i rečeno, ali nije naodmet uveriti se na licu mesta.”

Volf jako zaškilji očima. „Rečeno vam je da sam pametan? Ko je to rekao?”

Šipli duboko uzdahnu, prelete pogledom tamo-amo po eksponatima brižljivo čuvanim ispod stakla. „Pogledajte ovo mesto, gospodine Matesone, to je neka vrsta svetilišta, zar ne mislite?”

„Ja mislim da to nije cela priča.”

Šipli klimnu. „Premalo, prekasno, da?” On ponovo klimnu glavom. „Saosećam.”

„Sumnjam da ste u stanju”, reče Volf.

Šipli prihvati zamerku. „Međutim, tu su neki koji su nekad voleli ove Indijance. Vaš otac, recimo.”

Volf sada shvati zašto ga je avet dovela u muzej ruketvorina naroda zemlje. Osetio je bolje od reci ili dosijea sa njegovim imenom da ovi ljudi, ko god bili, znaju ko je on, šta je on, kao i šta bi za njega moglo biti važno. Ili barem misle da znaju.

„Nema potrebe da vidite naš dosije o vama, zar ne?”, Šipli reče kozerski.

„Ne.”

On klimnu očigledno zadovoljan dosadašnjim tokom razgovora. „Lorens Moravija je radio za nas, gospodine Matesone, premda na striktno nezvaničnoj osnovi.”

„Podvucite to blago, hoćete li?”

Šipli okrenu ka njemu oči plave, neprirodno svetle na osvetljenju u brvnari. Volf je sumnjao da ovaj nosi kontaktna sočiva. „Moravijino ime se ne pojavljuje ni u jednoj knjizi, glavnoj knjizi, dosijeu ili mikro-filmu Ministarstva. Plaćen je u gotovini iz, kako mi to kažemo, „odgovarajućih fondova za rad na terenu”. Pratite li me?”

„Drugim rečima, neuhvatljiv novac izdvojen od jedinica opozicije.”

Šipli se gotovo iskezi. „Kefalo prve klase, gospodine Matesone. Uzgred, jeste li svoju trgovačku veštinu naučili u inostranstvu u Vijetnamu?”

„Imali ste agenta na aerodromu?č

„Tačnoč, reče Šipli. „Ali, kao što ste primetili, niko vas nije pratio do Kineske četvrti, čak ni mi. Vrlo dobro ste postupili. Jošida nije trebalo da brine.”

Volf ispusti dah koji je zadržavao već neko vreme. Nalazio se u sasvim drugačijoj sredini od Odeljenja za ubistva njujorške policije, pa se zapita dokle će mu aveti dozvoliti da ostane u njoj. U tom smislu stizalo je jedno iznenađenje.

Odgovoriću na vaše pitanje, nismo poslali ljude upravo zato što nismo želeli, kako rekoste, da kvarimo vašu istragu", objasni Šipli.

„E ovo mora da je prvi put da federalci ne žele svoj deo. Mislim, Moravija je bio vaša ptičica.”

„Nezvanično da.” Šipli se približi Volfu i snizi glas. „A ovde je reč nezvanično u opticaju. Kako je Moravija bio strogo poverljivi agent na specijalnom zadatku, zvanično je smatran civilom. Možete li zamisliti kakva bismo pitanja morali da istrpimo da smo poslali naše ljude da vode istragu o ovom ubistvu? Ne, ne, to ne bi išlo.” On polako krenu uz ogradu kao daje hteo bolje da osmotri ko dole dolazi. Volf ga je sledio.

„A sada vi meni odgovorite”, reče Šipli. „Kako ste došli do mog privatnog broja?”

Volf mu ispriča za posetu Urbanoj truleži i kako gaje Maun zapamtila kao Moravijinog gosta.

Šipli klimnu glavom, a lice mu dobi žalostan izraz. „Postoji prokleta dobar razlog što nam je zvanično zabranjeno da koristimo civile. Ovo je primer uhvatite se sa civilima i vaša trgovačka umešnost će oslabiti.”

Volf se nagnu. „Na čemu je Moravija radio?”

Šipli zatrese glavom. „Nacionalna bezbednost. Znae da vam ne mogu reći ništa o tome.”

„Onda mi namerno vezujete ruke u ovoj istrazi. Za mene je već dobila dovoljno čudnih aspekata te sam siguran da ga nije usmrtio neki poslovni konkurent, lični neprijatelj ili neki provalnik uhvaćen u kradi. Svakako mi možete naznačiti neku nit koju bih sledio.”

„Možete videti štetu od toga, gospodine Matesone.” Šipli uzdahnu, a njegovo lice se razvuče u još tužniju grimasu. „Već je i previše loše što ćete vi raditi.”

„Da dođem ponovo?”

„Ma hajdete, Matesone. Vi ste sve što nam treba: civil sa vijugom, policajac, detektiv sa reputacijom bez presedana za hapšenje počinitelja ubistva, sa sopstvenom poluautonomnom jedinicom i potpunom podrškom njujorške policije. Činjenica je, međutim, da posle onog što ste mi rekli ne bih iskoristio još jednog civila pa makar mi život zavisio od toga.”

Volf je osetio da njegovo vreme u slučaju Moravija upravo ističe, a on nije želeo da se to desi. „Teško da sam civil”, istaknu on.

„Što se mog Ministarstva tiče...”

„U najelementarnijem smislu, mi smo obojica policajci, zar ne?”

Šipli je buljio u njega očiju nalik na svetle plave žetone koje su na trenutak odavale potrebu za Volfovom pomoći. A onda se opet navuče porcelanska koprena slična neopreznoj zavesi koja ga skriva iza gotovo nežne fasade. Ipak, poput zaostalog traga prezrelog voća mogao je da namiriše Šiplijevu potrebu. Svakako je postojao način da to unovči.

Volf reče: „Vi i ja pripadamo nekoj vrsti bratstva. Mi smo autsajderi, uvek u opasnosti, šetamo na zategnutom kanapu između senke i svetla živeći od danas do sutra.”

Šipli mu pokloni širok, megavatski osmeh. „Vidim šta radite, Matesone...”

„Poručniče.“

Šipli klimnu glavom. „Tačno, zaboravio sam. Ali to ništa ne menja, poručniče Mateson. Vaš pokušaj da nas povežete jednostavno neće uspeti. Vi ste možda policajac, da, ali vi ste se zakleli da ćete se pridržavati zakona, zar ne glasi otprilike tako vaša zakletva? Ja nisam vezan takvom zakletvom. Ja sam se zakleo da ću čuvati suverenitet Sjedinjenih Američkih Država po svaku cenu.“

„Da li tako glasi vaša zakletva, gospodine Šipli?“

„Ha, ha! Da, gospodine, zakletva koju mi nezvanično podnosimo gotovo tako zvuči.“ On zatrese glavom. „Ali kao što sam rekao, svakako je sramota što ne možemo zajedno da radimo.“

Šipli se okrenu da ide, ali Volf reče: „Bez mene uopšte nećete resiti Moravijino ubistvo. Šta ćete onda?“

Šipli slegnu ramenima. „Nekako ću morati da se snalazim najbolje što znam. Adios, poručniče. Ovo je poslednji put da se vidimo.“

Volf sačeka da ovaj dođe do podnožja stepenica pa reče: „Samo mi jedno recite, Šipli. Koje je godine Moravija rođen?“

Šipli se okrenu. Posmatrao je Volfa radoznalim pogledom. „1944. mislim. 23. novembra.“

„Sigurni ste?“

Osetio je da Šipli postaje sve više radoznao.

„Ako imate šta da kažete, bolje sad recite.“

„Imam“, odgovori Volf idući ka Šipliju. „A to je ako je Lorens Moravija imao 48 godina, kako to da se glavni sudski veštak grada Njujorka kune da su njegovi organi kao kod 30-godišnjaka?“

Šipli ništa dugo ne reče. Oko njih su se osećali duhovi američkih ravnica čuvani pod staklom zamračujući atmosferu snagom svoje pesme sveta.

Šipli se najzad pokrenu kao da se budi iz dubokog sna. Rukom pozva Volfa. „Poručniče, mislim da je bolje da pođete sa mnom.“

Nišicu se osećao osvežen, spreman za posao. On inače nije bio čovek koji likuje nad svojom pameću, svet je prepun opasnih zamki, i on je u ovom slučaju dozvolio sebi da se oseća zadovoljnim stoje regrutovao Ivan. Svako u Zabranjenim snovima ju je voleo i, što je još važnije, verovao joj. Možda je to bilo zato stoje ona bila jedina od njih koja nikad nije kročila van njihovih zidova. Samo po tome Ivan je bila specijalna, a imala je još toliko toga da mu ponudi. Iz nje je zračila bezazlenost deteta. Što se toga tiče, ličila je na dete, ali je njen um bio oštar kao britva, a uz to pothranjivan mudročću koju donose godine.

Mislio je o ovome dok je prelazio preko male bašte u čijim su se čoškovima beleli ostaci snega kao paukova mreža. On diže pogled nagore u visoke tornjeve Tokija. Tošin Kuro Kosai, Društvo crne oštrice stiglo je dođe tako brzo i uskoro će sve biti gotovo, ostvarenje više decenija planiranja. Ali sada su svi oni hodali uzetom zategnutim kao oštrica noža. Dokaz je bilo ubacivanje Moravije kao i postojanje potencijalnog izdajnika.

Tačno u centru bašte on stade sećajući se trenutka kada je Prečasna Majka otvorila oči blede kao dijamanti, naizgled isto tako izbrušene, i rekla mu: „Neko će krenuti protiv nas, krenuće ili je već krenuo, planira, radi, to je sada isto jer misli i dela idu ruku pod ruku.“

Uvek je slušao Prečasnju Majku postoje to bio njen dar, a ona gotovo nikad nije pogrešila. Videla je šta je videla u nekoj vrsti treperave budućnosti skrivene u tami koja je prodirala u njen um kao crna nezamisliva oštrica. Ali je slušao njeno strašno upozorenje dok mu se krv ledila u žilama, a onda stupio u akciju. A Ivan će svakako pronaći izdajnika.

On krenu dalje, bilo mu je pomalo hladno bez ogrtača, i povukavši još jedna klizna vrata skide cipele. Kleknuvši ude u sobu tradicionalno na rukama i kolenima.

Ugleda prvo Minako Sijan. Ona je bila majka Judžija Sijana, predsednika „Sijana Kogaku“, najistaknutijeg japanskog keirecua multiindustrijskog konglomerata i čoveka koji je Nišicuu trebao više od svih drugih. Minako je bila predivno biće poželjna kao bilo koja žena upola mlada od nje. Oči su joj blistale, a duga ulaštena kosa, crna kao gavranovo krilo, očešljana je u složene lokne oko njenog izvajanog lica. U njenom licu se nalazila sva moć koju tradicionalno nosi žensko telo, a ta snaga podsećala je na vrelinu otvorene peći.

Iza sebe je mogao da oseti prisustvo još jedne žene i to bi i osetio daje bio na drugom kraju Zabranjenih snova koji je imao više javni karakter. U ovu ženu, poznatu kao Prečasnja Majka, nije direktno gledao a imao je dobrog razloga zbog koga mu je bilo drago jer je gladanje u nju bilo kao predugo gledanje u sunce.

„Žao mi je Moravija-sana“, reče Nišicu ne misleći ni reč od toga. Moravija je dobio upravo staje zaslužio.

Minako klimnu. „Pretpostavljam daje s moje strane nesmotreno što ga nisam prozrela.“

„U tome svi snosimo deo krivice“, reče Prečasnja Majka tonom sličnim odjeku udaljene lavine.

„Jasno je da je to bilo neočekivano“, reče Nišicu. „Nevinost, takva kakva je, uticala je da se prema njemu odnosimo bez imalo podozrenja, a ta sloboda gaje učinila nesmotrenim.“

„Znamo ko su njegove gazde“, reče Prečasnja Majka, „pa ćemo se s njima obračunati kako valja. Danas, međutim, imamo da se pozabavimo neodložnijim pitanjima u našem zadnjem dvorištu.“

Nišicu klimnu. „Tvoj sin, Judži-san. Minako-san, razumemo, i dugo smo razumeli tvoju želju da ga držiš podalje od nas — onoga što radimo. Sve dosad smo udovoljavali ovoj želji.“

„Ovo, na žalost, više nije moguće“, reče Prečasnja Majka.

„Šta se desilo?“, upita Minako.

Nišicu ustade, prođe samo u čarapama u dno sobe i tu stade gledajući napolje u baštu koja se kupala u svetlosti propuštenoj kroz prefinjeni zastor od bambusa i gradski monolit. On je bio čovek i velike energije i velikog mira, a pričalo se daje ova bašta sagrađena prema njegovom opisu, daje svoju naizgled neiscrpnu snagu nalazio u njenim elementima — steni, bambusu, šljunku, vodi, javoru, kamenu, azaleji. Možda je, mislila je Minako, to zato stoje, prema priči, on umorio arhitektu bašte da ovako nešto ne bi mogao ponovo da stvori ni za koga drugog.

Sahranjen ovde u bašti i njome omeđen, duh arhitekta hranio je i dalje Nišicua kao pirinač i riba koje je svakodnevno jeo.

„Desilo se to da smo suočeni sa neprijateljem ili neprijateljima iznutra“, reče Nišicu. Pažljivo je promatrao Minako svojim opalnim okom ne bi li naslutio bilo kakvo ubrzanje pulsa ili disanja, bilo kakvo presijavanje znoja ili malu galvansku reakciju koja se odvija ispod kože. Nije bilo ničeg.

Minako reče: „Može li se ovaj novi događaj povezati na neki način sa Moravijom?”

„Dobro pitanje, a vidim kako bi te moglo interesovati.” Pošto ju je osmotrio sa svih strana, Nišicu se okrenu da posmatra baštu. „U ovom trenutku nemam adekvatan odgovor. Znam samo da smo stavljeni pod prismotru. Više nemamo vremena za rasipanje. Prema tome, počinje završna faza vašeg plana. Ostaje nedovršeno da se usklade tvoj sin i oni koji ga slede. Trebaćeš nam za ovo Minako-san.”

„Razumem”, reče Minako.

„Zar?” Nišicu se okrenu ka njoj. „Ne znam. Da govorimo o mom sinu mislim da bi trebalo da razjasnim sukob između girija i nindža.”

„Baš kao u filmovima o jakuzama, da?”, reče Minako s namernom ironijom. Znala je šta on misli. Giri je bio onaj osećaj konačne obaveze prema porodici ili grupi bez koje sam život nema značenja. Nindža je bio onaj osećaj za društvene norme ponašanja koji je gotovo uvek istiskivao giri. Upravo ovaj osećaj sukoba davao je takvim situacijama posebnu žestinu da su se vekovima pamtile, prepričavale s kolena na koleno, dok su slušaoci otvoreno jecali nad patnjama i plemenitošću junakinje. Moglo bi biti tako i sa njom i Judžijem. Osećala je giri prema Društvu crne oštrice za koje je decenijama toliko toga žrtvovala. Ali sada sa njenim sinom Judžijem Nišicu je dovodio u pitanje njenu lojalnost zbog njenog osećanja nindža prema sinu kojeg je sve dosad čuvala neoskrnavljenog od svog života u Društvu crne oštrice.

„Ne poričem da sukob postoji”, reče Minako, „ali je unutrašnji i ne treba da te brine. Ja sam Tošin Kuro Kosai. Moje žrtve za društvo su dobro dokumentovane, zar ne, Nišicu-san?”

„Jesu”, reče Nišicu lagano klimnuviši glavom. „Ipak, svesni smo specijalnog značaja koji za tebe ima tvoj sin. On je, najzad, jedini od tvoje četvero dece koji ne zna za Tošin Kuro Kosai i tvoju umešanost u to. Ti si ga sama stavila na neoskrnavljeno mesto van našeg domašaja.”

Vratio se s drugog kraja sobe, seo naspram nje na tatami. „Sada sve to mora da se promeni. Tražimo od tebe da daš konačnu žrtvu.”

„Tražite?”, nasmeja se Minako pustivši da se tišina zgusne oko njenih stopala pre no što reče: „Pozvana sam da dam konačnu žrtvu kao devojčica kada sam pristala na okupljanje. Od tada pa nadalje podrazumevalo se da ću učiniti sve što Tošin Kuro Kosai zatraži od mene. Ništa se nije promenilo.”

Nišicu klimnu. „Važno je da otvoreno govorimo o ovome.”

„Razumem”, reče Minako.

„Onda, predaćeš nam svog sina Judži Sijana za dvenedelje.”

Minako ne reče ništa i ponovo nastupi tišina, mada su ovog puta drugi bili zaslužni za to. Naposletku Prečasna Majka se pokrenu. „Reci mi, Minako-san, kako ćeš postići da svog sina prevedeš u filozofiju prema kojoj sada oseća odvratnost?”

„Nemam izbora”, odgovori Minako. „Moraću da iskoristim njegovog najboljeg prijatelja Šotu Vakarea.”

U glavnoj rezidenciji u Hilvudu Volf ugleda Džejsona Jošidu iza točka tamnoplavog linkolna sa vladinim tablicama. Šta se desilo sa crnim taurusom, upita se on. Jošida otvori zadnja vrata za njih i oni uđoše. Sipi i odmah pritisnu jedno dugme i Jošidin potiljak nestade iza stakla koje je obezbeđivalo privatnost. Krenuše, ali prozori linkolna su bili tako uspešno zatamnjeni da je Volf teško video kroz njih. Uskoro je odustao od pokušaja da nešto vidi.

„Šta znate o Japanu, poručniče?”

„Stručnjak sam za aikido”, reče Volf.

„Naravno da jeste. Ali to je kulturne, duhovne prirode. Govorim o trenutnoj političkoj situaciji.”

„Samo ono što pročitam u novinama.”

„To nije dovoljno, poručniče. Ni izbliza dovoljno.” Šipli se nagnu, pritisnu još jedno dugme i izlete deo ploče od finog drveta na kojoj se ukaza sef. On ga otvori sa par spretnih okretaja i izvuče jednu sivu fasciklu. Ona je bila povezna širokom trakom kraljevski plave boje koja je bila zapečaćena u zlatu pečatom predsednika Sjedinjenih Država. Tik ispod njega, velikim masnim crvenim slovima bilo je utisnuto — strogo poverljivo.

Šipli odreši fasciklu s onoliko poštovanja s koliko sveštenik drži škropionicu za pričest. „Evo”, reče položivši dlan na korice, „ovde je sve što treba da znate o savremenom Japanu. O njegovoj budućnosti i našoj. I o smrti Lorensa Moravije.”

Šipli izvuče jednu fotografiju, novinarsku, što se dalo zaključiti iz njene sjajne opreme, na kojoj se video čovek pretećeg izgleda sa odlučnom vilicom i jednim zamućenim okom.

„Ovo je Naoharu Nišicu. Kao što mora da znate iz štampe, on je šef

Liberalne demokratske stranke koja je prema svim namerama i ciljevima istinski politička stranka Japana. Ne možete ni da sanjate koliko je imućna LDS. Finansira se godišnjim doprinosima vodećih industrijalaca zemlje koji su ogromni.

Ono što se namerno drži u tajnosti jeste da Nišicu vodi moćno i opasno ekstremno konzervativno krilo LDS. Nedavno smo primili jedan obaveštajni izveštaj koji ukazuje da je ova frakcija zapravo smislila, finansirala i blagosloвила mnoge demonstracije i nasilničke sukobe koji su se pripisivali nizu japanskih fanatičnih desničarskih nacionalističkih disidentskih grupa. Ovo znači dve stvari: prvo, da su ove grupe, za koje se ranije mislilo da su nepovezane, bez dovoljne finansijske potpore i bez ikakvih stvarnih posledica u suštini nešto suprotno; i drugo, da je Nišicu glavni akter u ovoj terorističkoj taktici koja doživljava eskalaciju. Kasnije je ovaj izveštaj potvrđen iz još jednog ... izvora.”

Volf primeti da ga Šipli pažljivo promatra verovatno tražeći bilo kakav znak popuštanja pažnje.

„Ovo je obziljna stvar, poručniče, ne mogu to dovoljno da naglasim. Godine 1990, na primer, ubijen je gradonačelnik Nagasakija što se usudio da aludira da je japanski car možda delom odgovoran za II svetski rat. Pre samo osam meseci premijer je ozbiljno ranjen pošto se založio za dalje otvaranje Japana prema američkim poslovnim interesima. Fanatici ove smrtonosne napade nazivaju „aktima pravde”, Nišicu ih nezvanično zove „božijom kaznom.”

„Činjenica da ova otvorena ubistva plaća legitimni korporacijski Japan je ... pa smatrali bismo to apsolutno nezamislivim dok naše najnovije obaveštajne informacije nisu pokazale drugačije.”

„Ako imate neoborive obaveštajne podatke, zašto ne iznesete te dokaze japanskoj vladi?”, upita Volf.

„Ovde iskrsavaju dva problema”, objasni Šipli. „Japanska vlada trenutno ne sluti kakve su razmere naše tamošnje obaveštajne mreže; nemamo nameru da joj je izručimo. Isto tako, Nišicuovi ljudi su se toliko duboko infiltrirali u sve nivoe japanske vlade da više ne možemo biti sigurni kome tamo da verujemo.”

„Ovo loše zvuči.”

„Postaje sve gore, verujte mi. Za prethodnih 18 meseci umrlo je niz istaknutih liberalnih članova LDS: ovde saobraćajna nesreća, tamo očigledan srčani udar. Drugi su uhvaćeni u skandalu i povukli se prezreni. Još malo smo kopali pa sada jako sumnjamo da Nišicu čisti liberale sa vrha hijerarhije LDS da bi na svakim predstojećim izborima bili izabrani na vlast tradicionalisti, ekstremni konzervativci, čak i radikalni kandidati LDS, što je najalarmantnije. Ako se ova tendencija ne može uskoro preokrenuti, celokupan tok japanske političke perspektive ići će više udesno nego uoči Perl Harbura.”

Šipli zameni Nišicuovu fotografiju i izvuče drugu, takode novinarsku. Međutim, još je nije dao Volfu. „Ova situacija zasluživala bi najhitnije našu pažnju čak i daje to sve. Na žalost, za nas nije.”

„Stanite”, reče Volf. „Možda sam kontaktirao sa nekim avetima u Vijetnamu, ali bilo je to davno i žargon se promenio. Šta podrazumeva izraz ‚najhitnija pažnja’?”

„To je, poručniče, mali korak od tajnog ratnog stanja”.

Volf se okrenu na trenutak prazno gledajući kroz zatamnjene prozore, prisećajući se predmeta u brvnari u Hilvudu, pantalona od jelenske kože, ratnih lukova, razboja, tomahavka. Trebalo mu je vreme da prežvače ne samo ono što mu je Šipli pričao, već i posledice toga. Najzad se okrenu. „Hoću da budemo otvoreni. Kad kažete ‚tajni rat’, govorite li o stanju sličnom hladnom ratu koji smo vodili sa SSSR?”

„Da.”

Gospode, pomisli Volf. U šta sam se, dodavola, uvalio? Pitao se treba li da kaže Šipliju da odmah sad zaustavi kola i pusti ga napolje da ga više nikad ne vidi. Ali znao je da to nikad neće učiniti. U njemu je sada gorela poznata vatra koja će ga dovesti do kraja ove istrage koja se brzo širila.

„Da nastavim?”

Volf klimnu.

„Ispostavlja se da je Nišicu umešan u nešto više čak i od finansiranja terorizma”, reče Šipli. „Najnoviji obaveštajni podatak koji je, uzgred, poslao Lorens Moravija, potvrdio je da je Nišicu takode lider Tošin Kuro Kosaia, organizacije poznate pod nazivom Društvo crne oštrice. Ono je toliko tajanstveno da čak i većina Japanaca nikad nije čila za njega. To je tajno udruženje i od sada moram reći da imamo posla samo sa nagađanjima uticajnih ljudi iz svih slojeva japanskog života, biznisa, politike, birokratije, jakuze, čiji cilj jeste i uvek je bio da osvoje svet, ali na svoj način i u svoje vreme.

„Priča se da se 1937. Tošin Kuro Kosai izjasnilo protiv agresivne imperijalističke japanske politike, da se nekoliko godina kasnije izjasnilo protiv napada na Perl Harbur. Oni su, prema daljoj priči, dovoljno znali da ne potcenjuju vojnu moć i rešenost Sjedinjenih Država.”

„Međutim, nisu bili toliko jaki kao danas, pa su ih nadglasali ondašnji svemoćni vojno-industrijski kompleksi pod nazivom zaibacu koji su najzad povelili zemlju u poraz u ratu na Pacifiku.

Zato je Društvo crne oštrice uvuklo rogove, povuklo se u duboku ilegalu sve dok nisu krenula suđenja za ratne zločine nakon predaje tokom američke okupacije. Tada su lagano počeli da izlaze, po jedan i po dvoje, jači i uticajniji nego ikad ranije. Znamo da su ubrzanim ekonomskim rastom Japana u decenijama posle rata upravljali članovi Društva crne oštrice iz uticajnog Ministarstva za unutrašnju trgovinu i industriju i šefovi novih industrijskih

keirecua, stoje novo ime za stare zaibacu. Razmislite o tome, poručnice. Ovo tajno udruženje smišljalo je i sprovodilo ekonomsku politiku za celu zemlju koja će u više narednih decenija biti dinamična, a ne statična. „Iz Šiplija je izbijalo očigledno divljenje, a time je postajao još stvarniji njegov strah od ovih ljudi. „Možete li zamisliti da su 1947. formulisani tako složeni koncepti koji će dobro funkcionisati i u 21. veku? Naši najbolji umovi još uvek to uopšte ne mogu da dokuče. Pogledajte staje od Japana danas napravilo Društvo crne oštrice — ekonomskog i tehnološkog džina ranije nezamislivog uticaja.

Protiv toga idemo, poručnice. A sada raspolažemo obaveštajnim podacima, apsolutno pouzdanim i potvrđenim iz nezavisnog izvora, daje Društvo crne oštrice najzad stiglo do trenutka kada samo što se nije domoglo dovoljno moći da ispuni svoj san — ekonomsku dominaciju nad svetom.”

Šipli mu sada predade drugu fotografiju. „Ovo je Judži Sijan, jedan čovek sa dovoljnim uticajem da zaustavi Nišicuov uspon na vlast.” Ukaza se čovek uskog, nemarkantnog lica, sjajno crne kose koju je nosio nekonvencionalno dugu tako da mu se njihala oko ramena. Oči su mu bile blage kao oči omiljenog ujaka, ali duboko u njima Volf je mogao da vidi kako gori grozničava svetlost nekog čudnog, nejasnog osećanja... nije to bio bes, nije opsesija, već nešto podjednako žestoko.

„Naoharu Nišicu i Judži Sijan. Jedan predstavlja ušančene radikale koji sanjaju tradicionalni japanski san o globalnoj dominaciji, drugi pojavu japanskog globalno odgovornog novog poretka.

Poslednjih nekoliko godina skandali koji su vršeći sve širi uticaj potresali čitavu političko-ekonomsku strukturu, naneli su Sijanu ličnu uvredu i on je po ko zna koji put ljutilo dizao usamljeni glas protiv tradicionalnog trgovanja poverljivim informacijama i novcem koji je prećutni deo gotovo svakog poslovnog i političkog aranžmana u Japanu.

Postoji potpuno nova teritorija koju Nišicu mora da osvoji — moćni tehnokrati čiji će pronalasci osigurati buduću ekonomsku bezbednost u 21. veku. Zbog Šijanovog statusa koji je među njima bez presedana, njegov uticaj je za Nišicua od neprocenjive vrednosti. Sve dosad Sijana nisu pokolebala Nišicuova udvaranja. Međutim, Nišicuova moć i uticaj vrtoglavo rastu. Iako Sijan još uvek planira da dođe ovde u sledećih šest meseci da održi niz predavanja u pokušaju da nagovori Amerikance da shvate novi Japan onakav kakav doista jeste, mi se više ne možemo osloniti na njega.”

Šipli skloni fotografiju Judžija Sijana.

„Moravijin zadatak bio je da prikupi dovoljno čvrstih dokaza protiv Nišicua ne bi li se zaustavila rastuća dominacija Tošin Kuro Kosaia u Japanu kako bismo oborili Nišicua. Kad Nišicu ode, možemo natenane pomagati novom poretku u Japanu da rasturi Društvo crne oštrice.”

„Ali se neko Moraviji isprečio na putu.”

Šipli klimnu mračnog lica. On izvuče treću fotografiju, ovoga puta ne baš jasnu, crnobelu i bez uobičajene dubine, sigurno tajni snimak, na kojoj se video Japanac uskog lica oštih crta sa kratkom prosedom kosom, gustim obrvama i očima koje su, čak i ovako uhvaćene objektivom iz senke, ličile na rupe probijene u tkivu univerzuma.

„Čovek koga vidite je Mizusumaši Kafu, Vodeni Pauk. To znači njegovo ime, ali poznat je kao Suma. Prividno je sitan zaubicu, ali ne dajte da vas zavara njegova visina.” Šipli progunda. „Vodeni pauk. Gospode, kakvi su to roditelji koji daju takvo ime.”

Preko lica na fotografiji bila je ispisana smrt kao tetovaža, pomisli Volf. On upita: „Mislite daje Suma ubio Moraviju?”

„Možda”, reče Šipli, ubacivši fotografiju nazad u dosije. „On je Tošin Kuro Kosai i nalazi se u SAD.” „Možete li biti određeniji?” „Bio bih kad bih mogao”, reče pomalo usiljeno Šipli. U tom trenutku linkoln se iznenada nagnu ulevo tresući se na svojim amortizerima napravljenim za velika opterećenja i Šiplijeva fascikla pade mu u krilo. Zapade mu za oko još jedna tajno snimljena fotografija i Volf, uhvativši kračak jednog lika, zatraži da je vidi.

Šipli pristade da mu je pokaže. Bio je to još jedan nejasan snimak napravljen dugim objektivom na kome se video Suma, ubica Društva crne oštrice, i Volf je sada uspeo da stekne osećaj koliko je sitan bio ovaj čovek. Prelazio je ulicu negde u Tokiju, video je Volf prema nekom znaku u pozadini. Međutim, nije izgleda bio sam, jer je njegovo lice bilo lako okrenuto od prednjeg plana kao da je usred razgovora sa osobom do sebe.

Volf pogleda i treći put da bi bio siguran. Ali bio je siguran. U mislima je uklonio Sumu sa slike i dodao kišobran od pirinčanog papira. Uprkos nejasnoći, uprkos uglu i tome što se nije mogla videti čela osoba do Sume, prepoznao je lice. Gledao je izuzetnu Japanku koju je video prošle večeri kada se parkirao ispred umetničke galerije Urbana trulež.

„Trebalo li nešto specijalno da znam o ovoj fotografiji?”, upita Volf.

„Standardni tajni snimak. Suma u Tokiju, u jesen prošle godine”, reče Šipli. „To je što se toga tiče.”

Volf se pitao da li da kaže Šipliju za devojkicu i odluči da ne kaže. Nije znao ništa o njoj, a sigurno ni Šipli nije znao ništa ili nije rekao Volftu sve što zna. Takve su aveti, ne mogu drukčije. U svakom slučaju, vredi ovo zadržati za sebe, barem za sada.

On mu vrati fotografiju i usput upita: „Da li je Suma jedini ubica Društva crne oštrice?”

„Teško da je tako”, reče Šipli, povezujući fasciklu i pažljivo je sklanjajući u sef. „Nemamo jasnu procenu koliko ih imaju, pa ne možemo ući u trag svim njihovim kretanjima. Ali sigurno je da je jedan od njih ubio Lorensa Moraviju.”

On protrlja čelo. „U tom smislu setite se šta sam vam rekao da znamo da se Nišicu oslobađa opozicije unutar LDS. E pa sada imamo dokaze mršave, ali tačne da je i ovde otpočeo isti proces.”

„Šta?”, uspravi se Volf kao gromom ošinut. „U poslednjih šest meseci umrla su dva člana zakonodavnih tela, obojica pod misterioznim okolnostima — kola koja su odmah pobegla s mesta nesreće, pokvareni lift — a obojica su imala liberalan odnos prema japanskim ekonomskim ograničenjima, takoreći, Judži Šijanovi ljudi. Sada jačaju čvrstorukaši, pa verujemo daje sve to deo plana Tošin Kuro Kosaia.” „Nerazumem vas.”

„Kako su pametni Nišicu i njegovo Društvo crne oštrice. Samo zamislite, poručniče, sada će biti poremećen tako osetljiv ekonomski detant između dve zemlje, možda nepovratno. Neko vreme postojala je čvrsta baza u američkom Kongresu da se zauzme oštar stav prema Japanu. Sada, između radikalnog zaokreta u japanskoj politici i konsolidacije vlasti naših čvrstorukaških zakonodavaca, posledice će biti strašne—dići će se velike trgovinske barijere koje će blokirati japanski uvoz vozila, elektronike, kućnih kompjutera. A onda će uslediti odmazda; presušiće priliv vitalne kompjuterske tehnologije. Oružane snage, Pentagon, CIA, DEA, Ministarstvo odbrane, čitava mreža bezbednosti naše zemlje zavisi od japanskih

kompjuterskih čipova. Šta će nam se desiti kad ih više ne budemo dobijali? Kad ih Japan proda zapadnoevropskim zemljama, čak i bivšim zemljama istočnog bloka, ali ne nama?"

Nagnuo se dovoljno blizu da bi Volf posumnjao da nosi kontaktna sočiva u boji. „Ne verujemo da će Amerika dugo ostati konkurentna na široj svetskoj sceni bez pomoći superiornih japanskih tehnokrata. A ako ispadnemo iz konkurencije zasigurno ćemo osetiti oslabljujući i ponižavajući ekonomski pad tako brz da bi mogli da nas spasu samo Nišićuovi ljudi koji se već lažno prikazuju među direktorima najvećih multinacionalnih konglomerata u svetu. Ali po koju cenu? Posedovali bi nas i sve naše, od igle do kompjuterskog čipa. Zauvek bismo potpali pod njihovu ekonomsku vlast.” Linkoln stade i vrata se otvoriše. Volf izađe za Šiplijem i ponovo se nade na terminalu Nacionalnog aerodroma. Jošida ga pogleda na trenutak pre nego što ga isprati. Nebo se pomalo svetlelo, ali je vazduh bio težak najavljujući početak oluje.

„Dovde ste stigli na svoju ruku, poručniče”, reče Šipli, „pa je pravo da vas upozorim. Ako krećete u poteru za Društvom crne oštrice, jurićete sve i svašta.” On povuče Volfa od ivičnjaka i gomile ljudi. „Verujte mi na reč. Ja znam ove ljude. Razmislite dobro. Ako preduzmete još jedan korak u ovoj istrazi oni vam neće dozvoliti da se povučete. Slediće vas kao što su sledili Moraviju. Vi, međutim, imate jednu prednost. Kako rekoste, niste civil.”

„Šta je to što mi niste rekli, Šipli?”

„Molim?”

„Tamo u Hilvudu niste želeli nikakvo moje učešće jer ste mislili da ću biti opasan za bezbednost. Onda sam pomenuo izveštaj sudskog veštaka o Moraviji pa ste požurili da me informišete. Zašto?”

Volf nije mogao reći da Šipli ne želi da nastavi.

„Obećavam vam da neću otići dok mi ne kažete šta je u pitanju.”

Šipli klimnu kratko bolno se mireći. „Glasina”, reče on. „Među onima koji poznaju članove Tošin Kuro Kosaia priča se da kod njih postoji jedva primetna razlika. Niko tačno ne zna šta je to. Ali oni izgleda nisu u zavadi s razornim delovanjem vremena.”

Volf nije bio siguran daje tačno čuo pa reče: „Možete li pojasniti?”

„Kruže priče, umnogome nalik onima o vampirima u vukodlacima, kako oni iz Društva crne oštrice stare sporije nego Vi ili ja.”

„Gluposti”, reče Volf, ali mu guje ponovo proradiše u stomaku. „Širom sveta postoje ljudi koji izgledaju mlađi no što jesu.”

„Obojica smo skeptici, poručniče” reče Šipli. „Zamislite onda kakvo je bilo moje interesovanje kad ste mi ispričali za izveštaj sudskog veštaka o Moraviji”. On se hitro osvrnu, ugleda Jošidu kako stoji motreći i ponovo se okrenu ka Volfu. „Sada nemam drugog izbora do da vas zamolim da radite sa mnom. Treba nam vaša pomoć, poručniče. Očajnički. Ako postoji čak i trunka istine u glasinama o njihovoj dugovečnosti...”, on zastade kao da mu je ta ideja oduzela dah. „Posledice njihovog uspona na vlast bile bi 100 i 1000 puta veće. Oni se moraju zaustaviti, poručniče, i Vi ih morate zaustaviti.”

„Čekajte” reče Volf. „Ovo zvuči kao da idem na poslednji zadatak.”

„Možda i idete”, odgovori mu Šipli dišući kratko i isprekidano. „Smaknuvši dva naša senatora Nišicu i njegova bulumenta prešli su granicu.” Njegove oči, oštri gorski kristali, sada zasijaše od odraza obojenih sočiva. „Znam šta mislite, poručniče, i izvukli ste ispravan zaključak. Ulazimo u prikriveno ratno stanje sa Japanom.”

IV

Tokio/grad Njujork

Šoto Vakare je primio šifrovane instrukcije dok se tuširao. On izađe ispod tuša sa kapljicama ledene vode na veličanstveno iznijansiranom telu bez malja i ugleda sedam listova u prijemniku portabl telefaksa. Prešavši preko sobe zagleda se u niz brojeva koji nikom drugom ne bi značili ništa bez elektronskog uređaja za dešifrovanje koji mu je obezbedio Jošida.

Njegov jutarnji program nije se nikad razlikovao. Ustajao je u četiri, navlačio odeću za vežbanje i iscrpljivao svoje telo što je teže mogao tačno dva sata. Dotle mu se put sijala od znoja, a mišići bi nabrekli do te mere da je smatrao opravdanim da provede petnaestak minuta diveći se njihovim obrisima baš kao što je jednom nedeljno odlazio u muzej da se divi delima savremene japanske umetnosti.

Ispod toplog tuša brijač je nadlaktice, podlaktice, noge, a onda oštrim okretom puštao hladnu vodu perući se ledenim mlazom dok mu zubi ne počnu cvokotati a koža ispod nokata plaveti.

Zatim bi uvek stajao go i mokar ispred još jednog ogromnog ogledala buljeći u svoj penis koji bi se smanjio od jake hladnoće. Klekao bi i udarao po napetim mišićima bedara dok koža ne pocrveni a on počne da podrhtava od bola.

Prvo što je video kada je izašao iz kupatila bila je uramljena fotografija Jukija Mišime, pesnika-samuraja koji je 1970. izvršio harakiri ne bi li nerazumnom narodu dramatisovao smrt jedinstvenosti—raspad tradicionalnih japanskih vrednosti u smradnom kotlu naroda Zapada.

Na ovoj fotografiji Mišima je go, u razapetom položaju sa strelama koje su poput falusa štrcale iz njega, revnosno oponašao smrt Svetog Sebastijana, čiji ga je život tako jako privlačio. A nije ni čudo. Sebastijan je bio pripadnik rimske pretorijanske garde, a istovremeno tajno hrišćanin. Kada je njegova tajna otkrivena caru, Dioklecijan je naredio njegovim strelcima da pogube svetog vojnika. Mistična tajna koja je postojala u telu ratnika čija je sudbina bila da postane mučenik, Vakareu je izgledala kao konačni simbol Mišiminog kratkog namučenog života.

Sada kad se Vakare, go i snažan, latio zadatka da dešifruje najnovije instrukcije, imao je razloga da razmišlja o Mišimi i Svetom Sebastijanu. I Vakare je obožavao ljudsko telo. Erotičnost muškog oblika za njega nije bila izgubljena kao za tolike obične muškarce. Sa probadanjem oštrim kao svaki bol Vakare spusti dlan na nizove brojeva ispisane na sedam strana koje su mu poslate. Oni su se redali nesvesni, nedirnuti njegovom strašću, dok je on radeći ovako miran posao mogao osetiti kako mu krv brže struji venama pri pomisli na njegovog prijatelja Judžija Sijana. Plašio se da mu priđe s nečim takvim. Judžija, takvog majstora modernog sveta, ipak je tresla ona posebna groznica koju je Jukio Mišima zabeležio i učinio besmrtnom u poetici svoje književnosti.

Vakare zažmuri, skloni ruku i ugleda mrlju svog znoja kao ljagu na čistoj matematici šifrovane poruke. Ljagu koju se plašio da će Judži videti na njegovom licu ako mu kaže za svoju želju.

Ipak, to nije bio jedini muškarac za kojim je Vakare žudeo, njega je fascinirao seks u bilo kom obliku. Obožavao je, na primer, japanske imitatore žena koji su bili inteligentni, osećajni, savršeni. Nisu to bili banalni izvođači skloni afektiranju prema groznim merilima bliskim prepredenim zapadnjacima. Ne, kao što je Mišima shvatao, ovi Japanci bili su umetnici najvišeg ranga. Samo muškarac, oslobođen prljavštine ženske ličnosti može tačno da prikaže ženu sa tako istančanom perfekcijom stvarajući ideal koji je bio iznad samog života.

Ako hoćete istinu, Vakare je prezirao život kao što je slutio da ga je prezirao i Mišima, jer je bio tako nesavršen. Ziveo je očekujući neminovni dolazak ideala. Kao i u sve druge stvari, trebalo je da se razočara u svoje telo; kaos univerzuma neprestano je radio protiv savršenosti, izjedajući svaku tvorevinu koja, bio je siguran, mora počinjati u nekom neviđenom i nepoznatom stanju besprekornosti.

Vakare je čeznuo da bude svedok onog oslepljujućeg časa savršenstva, onog trenutka paradigme pre nego što neumoljivo trojstvo haosa, vreme, slučajnost, entropija — otpočnu svoju revoluciju uništenja. A kako je lagano stario, sa sve većom izvesnošću slutio je da će taj trenutak zavisiti samo od njega i da će podrazumevati njegovu smrt. Jer kako je shvatio Mišima, smrt je predstavljala vlastito pročišćenje donoseći odmah oslobođenje od tiranije grupe koja je vezivala sve Japance i konačni oproštaj duga grupi.

Trebalo mu je pet minuta da dešifruje instrukcije, a 45 minuta da šifrira kratki nedeljni pregled obaveštajnih podataka o najnovijim kretanjima operativaca Društva crne oštrice širom sveta, njihove položaje po zemljama, gradovima i korporacijama. Posmatrao je spisak. Veoma impresivan čak i za njega. A stravičan za opoziciju, pretpostavio je. Vrlo dobro. Poslao je šifrovanu tele faks-poruku, zatim odneo listove u kupatilo, zapalio ih i kad mu je plamen došao do vrhova prstiju bacio pepeo u WC solju i pustio vodu.

Našao se sa Minako u pozorištu u kome je hor devojaka odeven u odeću samuraja za trening pevao s anđeoskim žarom i plesao s nadzemaljskom ljupkošću koja je publici, uglavnom muškoj, mamila suze na oči.

Kada se predstava završila, Vakare i Minako prošetale kroz neonsku vrevu Ginze. Naspram ogromnih natpisa i panoa i još veličanstvenijih zgrada njih dvoje osećali su se kao patuljci.

„Hvala što si došao na sastanak. Nemam kome drugom da se obratim”, reče Minako. „Kao najbliži prijatelj mog sina Judžija zauzimaš posebno mesto u njegovom svetu, pa s tobom moram govoriti otvoreno.”

„Istina je da smo Judži-san i ja bliski”, pažljivo reče Vakare, „ali naš odnos je veoma nesiguran. Čudo je da smo još prijatelji.”

„Svedočanstvo o vama dvojici”, reče Minako.

Vakare se nasmeja. Samo žena je mogla, pomisli on, da veruje da je naša veza isključivo muška stvar. A obraćajući se Minako reče: „Možda. Ali onda, i mi negujemo posebno prijateljstvo, zar ne? Ne mogu da zamislim da i jednu drugu ženu odvedem na predstavu koju smo upravo videli. On se nasmeja. Uživao je izgleda u suncu, čak i u bezbojnim zimskim zracima, u tome što na jedan dan odsustvuje s posla.

Vakare je bio potpredsednik Biroa za industrijsku politiku pri MMTI. MMTI je bilo japansko svemoćno Ministarstvo za međunarodnu trgovinu i industriju. Nemoguće je preценiti uticaj MMTI na sve etape života u Japanu. Primera radi, upravo je ovo ministarstvo

usmeravalo industrijsku politiku za čitavu zemlju tokom perioda ubrzanog rasta Japana od sredine 50-ih pa sve do 80-ih godina. Dajući inicijative kompanijama voljnim da investiraju u nove industrije elektronike i kompjutera, MMTI je moglo vesto da uvede Japan u fascinantnu ekonomsku dominaciju koju u ovom trenutku ima.

„Činjenica da sam šef Čoza-Ka, istraživačkog odeljenja Biroa, i da od mene zavisi budućnost bilo kog Judžijevog laboratorijskog otkrića, dovoljna je da naše prijateljstvo učini potencijalno opasnim”, reče Vakare. „A tu je i pitanje mog članstva u Tošin Kuro Kosai.”

„To je veza između nas”, priznade Minako. „Sigurno si zato izabran da predvođiš Čoza-Ka.”

„Ali ti lično si mi našla posao, Minako-san. Za to ti se nikada ne mogu adekvatno odužiti”, reče Vakare. „No kad već govorimo otvoreno, izvini ako kažem da sam se pitao jesu li bilo kakvi lični motivi bili u igri prilikom mog naimenovanja. Najzad, Judžiju sam mogao biti od ogromne pomoći.”

„Veruješ da sam toliko izopačena?”

On slegnu ramenima. „Toje nevažno. Tvoj sin je nepodmitljiv. Pre bi nekog gurnuo s mosta nego što bi od mene prihvatio uslugu. Za njega oba postupka predstavljaju akt bezakonja.”

„Istinski se nadam da grešiš.” Minako uzdahnu. „Ne možeš razumeti bol koji osećam što tražim da mi pomogneš. Međutim, nemam izbora. Moramo nekako naterati Judžija da pristane da udruži snage sa Nišicuom njegovih liberalnih demokratama.”

„Naravno, učiniću štogod tražiš od mene, Minako-san. Ali znaš da tražiš nemoguće.”

„Možda”, uzvratila ona nagnuvši glavu. „A možda i ne.” Usne joj se izviše u osmeh. „Evo šta ću predložiti. Želim da uđeš u neku vrstu zavere sa mojim sinom.”

„Ja, šta? Ne razumem te.” Vakare je delovao zaprepašćeno. „Hoću reći, to nije, ne znam jesam li stvoren za zavere.”

„Ova će ti se dopasti” reče Minako s poverenjem. „Garantujem ti. Želim da prideš Judžiju. Učini to na neutralnom terenu, van posla, izađite možda na večeru i neku predstavu. Kad bude najopušteniji želim da mu priznaš.”

Vakare oseti da mu srce opet preskače. „Priznam šta?”

„Da si član Društva crne oštrice.”

„Šta? Oprosti, Minako-san, ali to će sigurno značiti kraj mog prijateljstva sa Judžijem.”

„Ako tako misliš, ozbiljno si potcenio mog sina”, uzvratila Minako. „Razmisli, Šoto-san, on zna za tvoju naklonost prema Jukiju Mišimi i sve za šta se on zalaže i mislim da te poštuje zbog toga. Judži zna da je tvoje srce čisto. To je njemu važno.”

„Ali reći mu da sam Tošin Kuro Kosai. ...”

„Zaintrigiraće ga” završi Minako umesto njega. „Moraš razumeti, Judži je u mnogo čemu naivan. U njegovim mislima Društvo crne oštrice je čisto politička organizacija čije je članstvo nepoznato. On uopšte ne sluti da su članovi samo oni koji su obdareni vidovitošću i nadam se da to nikad neće saznati.”

„Pa čak i daje čisto politička organizacija, Judži bi osećao odbojnost prema ogorčeno reakcionarnom stavu, da ne kažem opasnom za sve u šta Judži veruje.”

„Računam na to”, uzvratila Minako. Ona se nasmeja. „Zamisli kako će biti zaintrigiran kad otkrije tvoju zavere da smeniš samog Nišicua.”

„Bio bih lud da kažem tako nešto!”

„Bilo kom drugom osim Judžiju, da”, reče Minako. „Međutim, kad njemu kažeš kao da si rekao mrtvacu.” Čekala je da prođe nekoliko pankera čije su čizme tapkale, a ofarbane čiroki frizure se njihale. „A kad mu kažeš da želiš da ga uvedeš u Tošin Kuro Kosai to će imati smisla. Vas dvojica zajedno imaćete dovoljno moći da napravite promene u društvu. Odmah će to uvideti.”

Vakare je razmišljao o ovom. „Ali da bih to učinio moraću da otkrijem umešanost Nišicu-sana u Društvo crne oštrice.”

„Ponovo te pozivam da imaš vere u svog prijatelja Judžija. On je moćan čovek sa moćnim umom. Sama činjenica da je Nišicu umešan na njega će delovati kao magnet.” Minako stade gledajući Vakarea. „Veruj mi, spojićemo Judžija i Nišicua. Judži će verovati da radi u tvoje ime da bi uništio Nišicua, a Nišicu će biti zadovoljan Judžijevim prisustvom.”

„Za sada”, reče Vakare sumnjičavo. Minako klimnu. „Događaji se sada vrlo brzo odvijaju. To će nam sada samo i trebati.”

Kad se Volf vratio iz Vašingtona zatekao je radnike koji su užurbano ljuštili malter šarajući i farbajući njegovu kancelariju. Bilo je nešto posle sedam, a po Amandu je trebalo da ode u deset da idu na zabavu koju je njena sestra Štivi priređivala u jednom klubu u centru. Baš se spremao daje nazove i otkaže kada pomisli daje bolje da ide. Bio je umoran, ali previše napet da bi spavao. A možda je Amanda bila u pravu. Malo odmora i rekreacije zvučalo mu je dosta dobro:

Proverio je kod Kockastog Ričardsa dosadašnje pozive, ali jedinog kome se nadao, od Harisona, glavnog sudskog veštaka, nije bilo. On ga nazva i rekoše mu da Harison trenutno nije u zgradi, mada se očekuje da se vrati.

Volf krenu niz hodnik prekriven zastorima do tuša koji je instalirao u muškom WC-u. I ovde se farbalo. Gospode, posvuda gmižu, Hejz Volker Džonson je demonstrirao silu svog autoriteta.

Ovde je usamljeni moler bio Japanac, čvrst i zdepast kao minijturni sumo-rvač. Radio je visoko na merdevinama skorelim od gipsa. Nosio je poderano radno odelo zakačeno preko golih ramena, čvrsto od nabijenih mišića. Iako su njegova kruta kosa i crte lica pokazivali daje dosta stariji od drugih radnika, obrisi njegovog tela delovali su bezvremeno. On klimnu Volfu i vrati se na posao oko prljavog maltera tavanice. Volfovo tuširanje su prekidali blagi udari i tapkanje prouzrokovani komadima maltera koji je padao sa tavanice na zastore raširene preko crnobelih pločica na podu.

Obrisavši se i obukavši novu odeću koju je izvukao iz kasete, on se zagleda u molera i pomisli, nikada više neću isto gledati Japance.

„Jeste li dugo u Odeljenju”, povika on!

Moler prestade sa radom i pogleda Volfa. „Ne dugo”, odgovori. A onda: „Ima li problema?”

„Koliko dugo?”, upita ga Volf.

On odloži alat i siđe sa merdevina. „Možda mislite o meni kao o potencijalnoj opasnosti za bezbednost”, reče on dok je brisao ruke o radno odelo. „Je li to zato što sam Japanac?” On se okrenu i počeo da čisti. „Stalno mi se to dešava. Nije u redu, ali pretpostavljam da je to život, da ću s tim morati da živim ako želim da ostanem u Americi.”

Volf se odmah postide misleći na svoju majku, na Šošone sa Vetrovite reke, na svoje detinjstvo. Zbog razgovora sa Šiplijem postao je paranoičan, zaboravio je da blizina aveti

može tako da deluje. Takođe ga je vraški uplašila, pomisli sada. Da li je ikakvo čudo što vidi aveti u svakom mračnom ćošku? Mora da pazi na to.

„Ništa”, reče. „Samo sam bio radoznao. Nije imalo nikakve veze s tim što je Japanac.”

Moler se okrenu i ponovo spusti ruke na nogavice radnih pantalona. Napravi pokret — više od klimanja glavom, možda neki savremeni zvanični naklon. „Je li u redu ako se vratim na posao?”

„Svakako”, odgovori Volf bacajući mokr peškir u žičanu korpu pored zida. „Ne dajte se omesti.”

On krenu nazad hodnikom, još uvek pomalo uznemiren novostečenom predrasudom i zateče Kockastog Ričardsa kako ga traži. „Upravo je stigla poruka, poručniče”, reče, cupkajući u mestu. „Toni je pronašao crni fajerbrds iz 87.”

Toni Tri Puta čekao ih je na doku kod zapadne strane 43. ulice. Pun nafte, tamni Hadson je zapljuskivao natrula debla, a osećao se jak miris sumpora. Volf pogleda ka vodi i vide kako žučkaste pahuljice nestaju u njoj kao u nekoj bačvi kiseline.

Iza njih spaljene stambene zgrade, prepuštene lešinarskoj torbi nekog ugovarača, dupke su napunile porodice, prljave i bedne, koje su napustile svaku nadu da će pronaći američki san. Bio je to još jedan od gradova bele sirotinje koji su kao rak-rane nicali širom Njujorka. I kao da bi naglasile nedovoljnost ljuski od peščenjaka, bočne ulice okrenute ka dokovima koji su pre jednog veica pomogli da Njujork postane prva luka na Istočnoj obali, bile su zakrčene sklepanim straćarama od kartona i presovanih konezervi. Vatre koje su gorele ispred njihovih ulaza nalik na pećine davale su svemu izgled srednjovekovnog sela.

Toni Tri Puta ih izvede na dok gde je crni fejerbrd iz 87. ležao naslikan kao neko praistorijsko čudovište, sa šasijom koja je iskrivljeno odbijala noćna svetla grada. Unutrašnjost je bila spaljena a mazarije na haubi i krovu urezane vatrom obojene su garom u crno.

„Izgleda daje neko upalio vatru pošto su kola bačena ovde, poručniče”, reče Toni Tri Puta, uperivši baterijsku lampu u kola. „Prokleti drogirani klinici, zapalili ga”, dodade Kockasti Ričards paleći svoju lampu.

„Možda”, reče Volf zavukavši se unutra, ali ako su to bili klinici, mislio je, zašto su spalili nešto tako vredno kao što su sva četiri točka? Mnogo bi veću frku napravili da su vozili sto na sat Somil river ulicom.

On šmrknu, smesta pomisli na priču Bobija Konora o plavoj vatrenoj lopti, vrelini koja je izbijala iz Arkiljovog provereno mrtvog lica, treperenja fantomskog plamička duž njegove jagodice. On ponovo šmrknu, ne nađe nikakav trag tečnosti za upaljač ili benzina, prvih znakova podmetanja požara.

Iz džepa svoje kožne avijatičarske jakne izvuče čeličnu iglu i pročeprka po pocrnalom kršu koji je nekada bilo prednje sedište i komandna tabla. Kasete je bila zalemljena vatrom, pa je zamolio Tonija Tri Puta koji se specijalizovao za obijanje zaključanih stvari, da je razvali.

Unutra je pronašao spaljenu hartiju, crne listiće nekakvog materijala. Pročeprkao je iglom dublje dok nije naišao na zadnji zid. Ništa u desnom uglu, ništa duž zadnjeg kraja, ali vrh igle zabio se u nešto priklješteno u levom uglu. On to nešto izvuče i iznese na snežnu noć. Toni Tri Puta osvetli to svojom baterijskom lampom.

„Šta je ovo, dovraga?”, upita Kockasti Ričards.

„Komad vatirane tkanine“, reče Volf okrećući parče tkanog materijala. Jedna strana mu je bila oprljena, da, ali je ostalo je, mada je smrdelo na dim, bilo čitavo prepoznatljivo kao materijal koji je koristila japanska umetnica Čika.

Judži Sijan je potpisao predugovor po kome će se napraviti 100.000 telefonskih kartica Sijan Kogakua. Ove plastične pločice podeliće se najboljim računima kompanije, političkim i birokratskim saveznicima dajući im unapred plaćeno vreme sa bilo kog javnog telefona. Centar kartica ispunjavao je hologram zaštitnog znaka Sijan Kogakua, a kad se iskoristi telefonsko vreme one će postati vredni kolekcionarski primerci.

Sjajna marketinška ideja, pomisli Judži, još jedan primer stvarnosti naše reklamne krilaticе: Sijan Kogaku — uvek smo s vama.

Judži primi za redom pozive iz Singapura, Tajpeija, Silikonske Doline, i najzad iz Hong Konga.

Kada je završio gurnu stolicu unazad, preplete prste oko vrata i zagleda se u svetlucave nebodere Tokija. Premda se Judži nalazio toliko visoko da je još uvek mogao da vidi letnje sunce podbulo i pocrvenelo od zagađenja, ulice oko stranice Hamačo su toliko duboko utonule u senku daje znao da se hordama ljudi koje su dosad jurile ispod njega mora činiti daje veče.

Judži progunda. Pitao se kako je biti dole u veslačkom sumraku, jureći, jureći, uvek jureći; pitao se kako je živeti u jednoj sobi sa tri cimera, jesti sobu, rezance od heljde sa uličnih tezgi za svaki obrok jer je to jedino što sebi možeš da priuštiš, a ponekad ostati bez hrane.

Trebalo mu je više godina da ovo shvati kao osnovu za svoje prijateljstvo sa Šoto Vakareom. „Iako izgleda daje to bilo tako davno da bi onaj siromašni jadničak mogao biti drugi ja koji živi drugi život, nisam zaboravio kako je to kad si siromašan u Tokiju“, rekao mu je jednom Vakare kad su njih dvojica bili na nekoj pijanci cele noći. „Bilo bi sramota da sebi dozvolim da zaboravim jednu tako važnu lekciju. Nemati ništa znači da ništa ne štediš i da opet nemaš ništa.“

Za Judžija Sijana nemaština nikada nije predstavljala problem. On je rođen u porodici u kojoj je cvetao trgovački posao kroz više generacija koji je prenosila njegova majka Minako sa ćerke na ćerku. Ove matrijarhatske firme tradicionalno su vodile iza scene žene, dok su muškarci koje su birale za brak isturani u prvi plan, čak dotle da su uzimali njihovo prezime.

Judžijev otac bio je nešto drugo. Bankar po struci, pristao je da se oženi sa Minako i uzme prezime Sijan. On je, međutim, brzo postao nezadovoljan zbog ograničenja svojstvenih trgovačkoj firmi srednje veličine. Stoga je predložio da se Sijan Kogaku preseli iz Osake u Tokio, kupi jednu skoro propalu komercijalnu banku kao jezgro kobuna odnosno kompanije, transformiše i iskoristi njenu novostečenu snagu da se kupi drugi kobun ne bi li Sijan Kogaku izrastao u keirecu prve klase.

Minako je pristala ambiciozna koliko i njen novi muž, ali tek kasnije kada je učinjeno to što je učinjeno i sva njena aktiva investirana u banku da bi se ona transformisala, Judžijev otac je rekao da ona više ne može da vodi Sijan Kogaku, čak ni iza scene. Ako bi čak i nagoveštaj daje ona angažovana procureo u njegove poslovne krugove, kompanija bi bila gotova, rekao joj je. Niko ne želi da posluje sa kompanijom koju vodi žena; niko ne bi ozbiljno shvatio jedno takvo preduzeće.

Minako je nastavljala dugu liniju poslovnih žena naviklih da vešto upravljaju svojim poslovima bez mešanja muškaraca. Možda bi se našao neko ko bi rekao da će je to ubiti. Ali to nije ubilo Minako. Kao i uvek u njenom životu, muškarci su je potcenili — čak i oni njoj najbliži. Izuzetna spoljašnjost skrivala je čvrstu, mudru unutrašnjost koja je bila elastična i imala svoje tajne.

„Razumem“, poslušno reče Minako kad joj je muž saopštio svoju odluku i bez reči protesta napusti svako angažovanje u svojoj kompaniji.

„Ovo je moja kazna što sam žena“, rekla je jednom Minako Judžiju. Međutim, nakon više godina Judžiju je palo na pamet da ona nije bez protivljenja primila svoju kaznu. Od tog dana njeni odnosi sa mužem drastično su se izmenili. A kada je on napokon umro od srčanog napada doživевši ostvarenje svog sna za Sijan Kogaku, Judži nije bio siguran šta ga je ubilo, preterani rad ili hladnoća njegove žene. Uistinu, Minako nije pustila ni suzu za njim. A što se njega tiče, nekoliko godina pred preranu smrt rekao je Judžiju na jednoj pijanci: „Ako veruješ ženi, doživećeš na kraju da ti izvadi utrobu.“

Judži se strese, razmišljajući o tome kako je ovaj otrov uticao na njegov život. Oženio se ženom onoliko slabom koliko je njegova majka bila jaka. Ova ironija sudbine teško da mu je promakla, ali nije bio u stanju da promeni tok događaja. Da li se zaljubio u nju? Ko zna? Judžija je posao progutao. Uživao je u saznanju daje svoju ljubav prema biogenetici pretvorio u uspešan poslovni poduhvat koji se nadovezao na ono za šta je njegov otac dao život. Sijan Kogaku se danas mogao pohvaliti daje uspešan kobun u kompjuterskom hardveru, modernoj laserskoj tehnologiji i bionauci u začetku.

Judžijeva žena je bila lepa, nežna i krhka, porcelanska lutka kojoj se mogao diviti kao što su joj se divili svi njegovi saradnici. Na neki način bila je još jedan simbol njegovog perspektivnog uspeha. Poticala je iz ugledne samurajske porodice čija je loza sezala do Eda, prestonice u 17. veku.

Judži je imao samo jedno dete, sina. I dosta je prirodno što ga je uvukao u svoja proučavanja, kao stoje njegov otac uvukao njega. Dečak je rastao jak i lep i ako i nije bio prvi u razredu, Judži se nadao da će biti prvi pre nego što diplomira.

Međutim, poslednje godine Judžija i njegovu ženu iznenada je pozvala škola koju je pohađao njihov sin. Školski službenici su ih pepeljastih lica odveli u šok-sobu obližnje bolnice u kojoj je Judžijev sin ležao u komi iz koje se nije mogao probuditi; pokušao je da izvrši samoubistvo obesivši se o gredu u svojoj sobi.

Umirao je tri nedelje. Judžijevoj ženi trebalo je tri meseca da umre. To hoće da se desi od slomljenog srca, čitao je. Nikad nije verovao u to dok nije video kako se dešava njegovoj ženi. Pala je pod voz podzemne železnice u špicu.

Kada su bili pritisnuti gradski funkcioneri su učtivo rekli da nema adekvatne zaštite od takvih događaja. Policija je slučaj nazvala tragičnom nesrećom, ali on je znao bolje. Ona je sišla sa platforme sigurno kao što on sedi ovde posmatrajući fabrička isparenja koja guše Tokio. Sav njegov uticaj nije mogao da učini ništa da je spase. Judži je posumnjao da je njegova žena u tom momentu bila odlučna.

Gledajući kako je sahranjuju, palo mu je na pamet da nikad ranije nije bio svestan daje ona u stanju toliko da kontroliše svoj život. Po prvi put podsetila ga je na majku i mrzeo ju je što je tajno krila u sebi tu strašnu snagu kao otrovnu guju.

U nedeljama i mesecima koji su usledili obuzelo gaje čudno manijačno raspoloženje koje nije mogao da odagna. Gutao je noćne spotove, pio, kockao se, kurvao. A kad god bi ga videli držao je pod ruku dve žene zrele za udaju. Njegova polusestra Hana uspela je da vidi ono što on nije da je ova manija puka manifestacija krivice i gnušanja koje je osećao prema sebi, ali s kojom nije mogao da se suoči zbog uloge koju je odigrao u sinovljevoj smrti. To mu je rekla kasnije kad je videla da manija sagoreva i bila sigurna da može pružiti ruke ka vatri da se ne opeče.

Hana gaje spasila od njega samog. Hana i njegov posao na Oraklu.

„Hana”, reče joj jedne tužne noći, „šta si mislila o mojoj ženi?”

Hanin pogled se lagano kretao i spustio na njegovo lice. „Od prvog dana vašeg braka tvoja žena je imala svoj život, a ti svoj”, rekla mu je na onaj neposredan način koji mu je bio gotovo bolan.

„Jesmo li se doista otuđili od samog početka?”

„Ti si tako želeo.”

„Ne”, lagano reče on, „Nisam. Nisam mogao.”

„Zaboravljaš, izgleda, da uvek dobijaš šta želiš, Judži-san.”

Na trenutak pomisli, osećajući njenu toplu i pulsirajuću ruku u svojoj. „Ipak, bila je lepa, zar ne?”

„Lepota je kao zavesa ili friz, fasada koja jedino nagoveštava život ispod površine”, rekla mu je Hana.

„Ti to razumeš. Voleo bih da možeš da mi kažeš kako izgleda upijati život na taj način.”

„Mislim da je nemoguće komunicirati na bilo kom jeziku”, reče mu ona. „Ali to stvarno nije važno, pošto ti već poseduješ sposobnost.”

„Moje prokletstvo.”

„Zašto svoju vidovitost nazivaš prokletstvom?”

„Zar nije?”, uzvрати on. „Nisam video smrt... moga sina ni moje žene. Ne mogu da vidim ni budućnost ni da je predvidim. Vidim povremeno mogućnosti, mnoge puteve koji se računaju od jednog jedinog trenutka sadašnjosti. Zar ne shvataš kako te tako nešto može izludeti?”

„Ako posmatraš svoj život od smrti do rođenja i to te može izludeti”, reče ona.

„Pretpostavljam, međutim, da si ti pogrešno razumeo ovu sposobnost.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

„Zamisli da nema sadašnjosti Jedan jedini trenutak, kako si ga ti defnisao, već da umesto toga postoji višestrukost izbora kao eksplozija u svakom deliću sekunde. U tom slučaju posmatranje brojnih puteva stvorenih takvim eksplozijama imalo bi neku vrstu logike i kad kreneš da učiš žargon te logike još bi možda dobila za tebe značenja.”

„Ne razumem.”

„Verovatno još ne.”

Šta bi on bez nje? Judži protrlja oči i pogleda koliko je sati. A onda, zgrabivši kaput izađe iz zgrade. Uvuče se u BMW koji gaje čekao i reče svom vozaču: „Kod Hane.”

* * *

Kad je Volf stigao do grafitima ispisane zgrade od crvenih cigala na severnom delu 6. ulice odmah kod Avenije C, bio je već mrak. Sneg je prešao u lapavicu a ova ponovo u sneg.

U prizemlju se nalazila prodavnica odeće pod nazivom La Mort C'est Moi. Vrlo prijatno. Volf je virio kroz čeličnu kapiju, svaki artikal u izlogu bio je crn i izgledao kao stvoren za Frankenštajnovno čudovište. Možda je bilo zatvoreno jer više niko nije želeo da nosi takve stvari, ali ko zna.

On zađe za ugao, stavi nogu na gas, skrenu zapadno u istočni deo Pete, a onda severno iza ugla u Šestu. Zatim stade, ugasi motor i svetla. Izade napolje i oprezno skrenu naniže.

U stanu za koji je Maun rekla da pripada Čiki gorela su svetla, ali Volf nije mogao da vidi kroz neprozirne roletne. Držeći se senke uputi se ka vratima zgrade. Naglo trže bravu i uđe unutra.

Haustor zgrade bio je osvetljen sijalicom od 15 vati punom muva. Mutna svetlost, preuveličane senke, mračni ćoškovi više su skrivali nego otkrivali. Smrad mokraće i izmeta terao je na povraćanje. Jedan ogromni nemački ovčar sa najgorim slučajem šuge koji je Volf ikada video, sedeo je skvrčen u podnožju stepeništa ližući ogoljene ružičaste pečate na bokovima. On diže glavu i zagleda se u Volfa žutim svetlucavim očima. Volf vide kako mu se nozdrve šire dok ga je njušio, a onda spusti glavu, isplazi jezik i prilegnu natrag na posao. Neugodno je odjekivao ritmični zvuk laptanja.

On preskoči psa i krenu prljavim stepeništem. Gelender je bio zamašćen, a kod prvog odmorišta bio je suguran da su tamnosmede mrlje na zidovima od skorele krvi. Na trenutak se upita čija je glava ovde polupana i koje to učinio.

U dnu kružne zgrade nalazila su se samo dvojna vrata na ovom spratu za, kako se činilo, preveliki prednji i zadnji stan, što je čudno delovalo. On proveri jedan prljavi prozor koji je vodio do gvozdениh požarnih stepenica. Prevuče rukom duž grubo omalterisanih zidova osećajući mesta gde su se nekad nalazila vrata za druge apartmane; uprkos smrdljivom i prljavom prizemlju, neko je ovde podosta renovirao. On zastade na trenutak osluškajući zvuke stare zgrade. Bilo je važno steći osećaj prirodnih zvukova okoline kako bi se odmah uhvatila neka nova buka.

On ode do ulaznih vrata Čikinog stana, prisloni uvo na njih, ali se ništa nije čulo. Nekada bi jednostavno došao na vrata I zakucao, koristeći neki izgovor koji bi povezao sa Maun. Ali ne posle Vašingtona postoje video Čiku u društvu Sume, Vodenog Pauka, a svakako ne pošto je pronašao komadić njene vatrene tkanine u crnom fajerbrdu iz 87.

Ako je ona vozila kola sa pristaništa za Sumu ili, još gore za njega, ako je bila ona koja je sredila Džuniora Ruica i Arkilja, nije želeo da joj priđe frontalno. Ona je već znala ko je on i podsetio se, a koje ona bila odgovorna za dvostruko ubistvo, ne bi uspeo da joj oseti auru. Sklonio se sa vrata; tu nije bio ulaz.

On prisloni uvo na vrata zadnjeg stana, začu Skini Papina sa sterea kako svirucka neku monotonu pesmu od koje se okretala utroba. Ni tu nema ulaska, pomisli on.

Iznenada se preseče, kleče i izvuče pištolj, uperivši ga u crnu osovину stepeništa. Začu nešto, blagi zvuk penjanja uz stepenice. Pokušao je da oseti auru i nije uspeo. Suma?

Čučnu čekajući. Mislio je na Sumino lice, oči Vodenog Pauka nalik na proreze u beskonačnost. Zažmuri koncentrišući se na crnu rupu koja je vodila na prvi sprat sa prstom zapetim na orozu. Čekajući Sumu.

Neki kučkin sin se penje ovamo i dobiće metak u srce, pomisli on.

U tom stari ovčar nezgrapno ušeta u vidokrug. Jedna od njegovih zadnjih nogu mora da mu je nekad bila slomljena pošto je pas teško hramao. Ovčar se zabulji u njega, a onda poče da liže cev njegovog službenog revolvera.

On ispusti dugo zadržavan dah, usta mu se trznuše u nešto stoje podsećalo na osmeh, a zatim spusti pištolj u futrolu i vrati se poslu. Silom otvori prozor koji je vodio na protivpožarne stepenice i pope se u vlažnu noć. Stajao je časak na protivpožarnim stepenicama osluškujući pulsiranje grada oko sebe. Ličio je na levijanata čije je srce tuklo uprkos ucvrljalom, gnjilom telu; tu se krio život, pomisli Volf, čak i u trenutku umiranja.

Masan sneg skupljao se na gvođenim prečagama protivpožarnih stepenica, pa je morao pažljivo da napreduje. Zahladilo je i njegov dah je izlazio u kolutićima pare.

Volf obrati pažnju na par duplih prozora Čikinog stana. Ono stoje sa ulice pomislio da su roletne sada je video daje neka vrsta boje koja je iznutra zatamnila nova staklena okna. Od crne farbe koja se prelivala u duginim bojama staklo je postalo prozirno. Svetlost se probijala, ali je bilo nemoguće razaznati šta je i ko unutra.

Volf ponovo čučnu proveravajući jedan prozor za drugim. Prva tri su bila zatvorena, ali je poslednji bio malčice otvoren. On odjednom podiže prozor jedan santimetar; nije napravio nikakvu buku. Zatim se provuče u horizontalnom položaju i kliznu u stan.

Nalazio se u mračnoj sobi. Prvo nije čuo ništa. Potom je polako, kao da uši moraju da mu se priviknu na drugačiju sredinu, začuo teško bubnjanje neke mašine ili kompresora. Lagano i pažljivo probijao se kroz sobu. Bio je svestan oblika glomaznog nameštaja prekrivenog platnom koje se koristi kad se kreči ili mesto ostavlja prazno duže vreme. Obazrivo je zadigao jedan kraj i ugledao zupčaste komade spaljenog metala prekrivene tapaciranom tkaninom. Rađale su se skulpture.

Pažljivo, pomisli. Budi strpljiv. On otpuza ka vratima. Pored je bila dnevna soba; uspeo je da vidi da tu nema nikog pa je pošao ka vratima. Zidovi dnevne sobe bili su goli izuzev jedne slike u kitnjastom pozlaćenom ramu. Bila je velika a u dnu rama nalazila se pločica sa naslovom 'Salon u Ulici De mulen'. Volf je piljio u sliku pariških kurvi, snažnu i erotičnu. U njihovoj pohabanosti, neusiljenosti, prirodnosti, njihovoj ogoljenosti, u njihovom prihvatanju bluda krila se humanost. Nikad ranije nije video da su kurve prikazane kao ljudska bića, nikad pre nije smatrao da majčinstvo i skandalozni seks mogu da koegzistiraju u jednoj osobi, pa oseti daje privučen moralnim paradoksom koji je slika postavljala. Napokon potpis u ćošku slike privuče njegov pogled — Anri de Tuluz-Lotrek. Gospode, pomisli, može li ovo biti original. Pomnije je zagledao, ali nije bio stručnjak za umetnost. Koliko bi vredela daje original? Milione? Pre će biti stotine miliona. Napustio je dnevnu sobu ne zato stoje želeo već zato što je morao.

U kuhinji je pronašao izvor bubnjanja, ogromni generator. Iza vrata bez brave ili ručice pronašao je profesionalno opremljenu mračnu komoru, bateriju fotoaparata Nikona, Lajke i Haselblata, sočiva, tronošce i reflektore. U malom frižideru nalazile su se kutije sa filmovima; na vrhu u gomili okruglih plastičnih kutija filteri svake vrste. Volf pomisli na fotografije u Moravijinoj kocki. Da li je Čika mogla biti fotograf; da li je mogla biti model; je li mogla biti i jedno i drugo?

Vratio se preko dnevne sobe idući na spoljnim krajevima tabana. Skoro postavljen parket toliko se sijao da je mogao videti svoj nesavršeni odraz na njegovoj površini.

Još jedna vrata, ova poluotvorena. Volf je stajao tako da njegova senka ne prede prag. Ovako je uspevao da vidi dobro parče te sobe. Iz nje se širio izrazit miris. Delovao mu je neodređeno prisno, ali Volf nije uspeo da se seti gde gaje osetio.

Iznenada uoči pokret i morao je da se bori sa instinktom da ne odreaguje na to. Oseti kako mu se trnci spuštaju niz kičmu dok je posmatrao siluetu izuzetne Japanke koju je video kako prelazi aveniju kod Urbane truleži koja se pojavila sa Sumom na obaveštajnoj fotografiji Ministarstva odbrane. Ovo je bila Čika, umetnica koja se na neki način uvukla u život Lorensa Moravije. Je li bila nevina, slučajno zatečena na pogrešnom mestu u pogrešno vreme, ili je bila ubica koga je Društvo crne oštrice poslalo da se pobrine za Moraviju?

Nastavio je da je posmatra paralisano. Ona je zurila u nešto s one strane sobe koju Volf nije mogao da vidi. Okrenula je telo i silueta se pretvori u trodimenzionalnu put. Topla veslačka svetlost strujala je lagano, valovito preko Čikinog boka, ističući njene visoke, čvrste grudi. Protegla je noge kao da se sprema na naporno vežbanje.

Bila je gola. Svetlost je bila čudna kao da je kombinovana sa izmaglicom ili sirupom, Volf kao da je stvarno mogao da je vidi kako se kreće, uvija i cedi u sitne kapi. Prevukla je rukom preko grudi niz rebra, pa preko ravnog stomaka. Ruka se spuštala niže, nestavši u trouglastoj šumi senke.

Mogao je da oseti taj miris, stran a ipak čudno blizak. Upijao ga je pokušavajući da se priseti gde ga je prvi put osetio. Njene usne su se razdvojile dok je jedva primetno menjala položaj; sada je bio erotičniji, kao da se otvarala na neki nedokučiv način. A onda drugom rukom pritisnu jednu tačku niže kod kičme i kukovi se nagnuše unapred; ruka joj se micala, micala, začu se sitno stenjanje.

Volf je osetio divlje lupanje srca, teško kao bubnjanje mašine u stanu. Znao je da treba da se okrene i ode odavde, ali nije mogao da mrdne. Kao da su mu stopla prikucana za pod, kao da mu pluća udišu tečni kiseonik. To je bio seks, sigurno, moćan i magnetski, ali je znao da postoji još nešto, neki skriveni aspekt, podjednako značajan koliko i zamaman.

Oko ovoga je lebdela neka uznemirujuća predstava slična fotografijama vezanih žena ili njenih skulptura, ali za koga i zašto?

Ta bedra. Bujno telo se kretalo ispod zategnute kože boje bronzne. Dugi, razvijeni mišići počеше da se nabiru i zatežu, iznenada se pojavi napeta linija koja je naružila vrat s jedne strane. Začudo, ovo je, kao neki ožiljak unelo dodatno uzbuđenje, kao da Volf posmatra njenu tajnu nepristupačnu spoljnom svetu.

Ta bedra su sada podrhtavala, a Čika se skoro ljuljala u poslednjoj agoniji svoje samouzrokovane ekstaze. Mogao je čuti blago „uh, uh, uh!“ kako se kao primitivni zvuči probijaju kroz njenu dijafragmu i izlaze na usta.

Kapci su joj podrhtavali, ali nije skretala pogled. Volf je ushićen i dalje žudeo da vidi šta ona to gleda, da zna o čemu razmišlja, da razume prirodu njene predstave, ako je to uopšte bila predstava. Šta bi mu odgovori rekli.

A onda iznenada, kao što se ajkulino leđno peraje diže iz vode, obuze ga luda ideja da se Suma zapravo nalazi u sobi sa Čikom, da su ga zajedno namamili ovde da ga ubiju. Ovde u ovom čudnom stanu sa ovom tajanstvenom Japankom koja ga je neobično i snažno privukla i koje se neobjašnjivo bojavao, odjednom se osetio ogoljeniji od nje, tako otkriven da je zadrhtao. Trebalo bi da je u stanju da registruje Suminu ili bilo čiju auru, ali naišao je samo na neprobojnu tamu.

Najednom obuzet gadnim smradom haosa koji je razarao njegovo razumevanje sveta, provukao se na snegom pokriveno protivpožarne stepenice, provukao ponovo unutra u hodnik na drugom spratu. Spustio je ruku na znojavi gelender ili se možda njegova ruka znojila.

Strese se; zima mu je najednom prodrila do kostiju. Ipak nije mogao da ode. Zurio je u stan na drugom spratu. Instinkt mu je govorio da je uspeo da izbegne pametno postavljenu zamku, da sada ima jedinstvenu šansu da uhvati u zamku one koji su je možda postavili.

Čekaj, pomisli. Budi strpljiv, vidi ko izlazi.

Za dvadesetak minuta svetla se ugasiše u stanu na drugom spratu i nekoliko trenutaka kasnije Čika izađe iz zgrade. Niko nije bio s njom, pa je sada nekako bio siguran da je tamo bila sama. Postoje izašla na ulicu nije više imao problema da pretraži stan i da oseti odsustvo ljudske aure.

Ona je bila obučena kao juče: visoke potpetice, crna mini suknja, za broj veća avijatičarska jakna. Crnu kožnu torbu prebacila je preko ramena, tražila je nešto po njoj. Jedan čas pre nego stoje krenula ka istoku suprotno od mesta gde se Volf krio u senci ulaza, njene potpetice proizvodile su tup zvuk na pločniku prekrivenom bljuzgavicom.

On se zaputi za njom. Sneg je ponovo gušće padao. Nebo je imalo neki krhki, praškast izgled kao stare gume u kojima su labavo stajali truli zubi gradskih zgrada koje su vrvele od gamadi.

Iza ćoška, dva bloka južnije, ugleda je kako grabi niz aveniju. Prošla je pored pare koja je izbijala iz kanalizacije, nestala, ponovo se pojavila u silueti. Nije morao da je drži na oku; zvuk njenih potpetica od hroma koje su udarale o pločnik bio je dovoljan da bi ga vodio.

Kod istočnog dela Druge ulice ona skrenu ka zapadu. Na njega je ostavio utisak način na koji je hodala s punim pouzdanjem, kao da ne oseća strah ni od čega i ni od koga oko sebe. On se povuče unazad, iznenada postavši svestan da smanjuje rastojanje među njima.

Kada mu se ponovo ukazala pred očima vide da su je zaustavila dvojica klinaca iz sirotinjske četvrti. Nosili su bejzbol jakne, prvoklasne patike, crni džins, uniformu ulice. Glave su izbrijali sa strane dok je ostalo bila velika bodljikava šikara kose sjajne od gela. Jedan je držao mesarski nož, primitivan sa sečivom od tridesetak santimetara, a drugi palicu za hokey sa brijadžima pričvršćenim crnom izolir trakom za njegovu savijenu oštricu.

Klinac sa skrpljenim štapom kuckao je njime nestrpljivo o pločnik, dok je njegov drugar zamahivao mesarskim nožem kroz snežnu noć u luku paralelnim sa njenim grudima i drugom paralelnom sa njenim preponama. Klinci su se divlje smejali. Volf se zapita koju kombinaciju droga su uzeli.

Klinci su sada bili blizu Čiki i Volf je morao da donese odluku. Nije želeo da se pokaže, ali nije mogao dozvoliti da je pankeri povrede. Radio je na tajnom slučaju, pa bi ona mogla da se doseli zašto se tu nalazio u ovo doba noći, kada ona sama donese odluku.

Čika izvuče levu ruku iz torbice i Volf ugleda bljesak revolvera. Bio je napravljen od poplavelog čelika, pouzdanog, stručnog modela profesionalaca. Prema načinu na koji je stajala raširenih nogu, na koji je ciljala pištoljem prvo u glavu jednog pankera a onda drugog, bilo je jasno da tačno zna šta radi. Reče klincima nešto što mora da ih je obeshrabrilo više od oružja jer klinac sa mesarskim nožem ispusti nož, a obojica se okrenuše i pobegoše.

Ona je stajala u položaju dobrog strelca dok nije bila sigurna da se pankeri neće vratiti, a onda vrati pištolj u torbicu, ali ne izvuče ruku. Volf je pretpostavio daje pištolj držala od trenutka kada je napustila stan na istočnom delu Šeste ulice.

Nastavio je dalje i video kako skreće ka severu kada je krenula drugom avenijom. Zaslade ispred fasade jednog pogrebnog zavoda. On je nosio neko nečitljivo ime, i nalazio se u sredini ukrajinske četvrti. Svetlost je izbijala kroz debelo žuto staklo sa obe strane drvenih ulaznih vrata.

Pločnik su zakrčili ljudi sa ulice koji su se gegali, gundali ili samo buljili u prazno dok su čekali u nekoj vrsti reda. Volf je gledao kako čelo reda vijuga ispred ulaznih vrata pogrebnog zavoda gde je ljudima služio hranu korpulentan, znojavi direktor Zavoda. Na trenutak Volf pogleda njegovo lice na kome su preletali razni izrazi gađenja, sažaljenja, očajanja, zadovoljstva. Čudno je bilo razmišljati o ovom čoveku koji je preko dana opremao mrtve, a noću hranio žive, ali postojala je neka surova simetrija koja se izgleda uklapala u ovaj granitom obrubljeni grad, u neku vrstu grube pravde.

Volf se povuče u senku ulaznih vrata baš kad se Čika brzo obazre oko sebe. Opsova kad nalete na čoveka zavučenog u novine. Smrad, osećao se nesnosan smrad metil alkohola.

„Napolje iz moje kuće”, promuklo zarezala čovek sa novinama. „Nadi neko drugo mesto da padaš.”

Volf baci pogled niz aveniju baš na vreme da vidi kako jedna pogrebna kola bez zadnje registarske tablice stadoše ispred Pogrebnog zavoda. Bila su nova, metalizirane boje uglja i hroma, sjajna kao bela bilijarska kugla na sablasnožutoj svetlosti.

Čovek sa novinama počeo bezuspešno da udara Volfa u cevanice. Čika okretno siđe sa ivičnjaka i na Volfovo zaprepašćenje otvori zadnja vrata pogrebnih kola izvežbanim zaokretom ruke i ude unutra. Pogrebna kola krenuše.

„Kučkin sin”, reče Volf iskoračivši na ulicu dok su pogrebna kola nestajala u tutnjavi kamiona.

Grad Njujork/Tokio

Volf i Amanda stigoše u La Mentiru, rok klub između Avenije B i A, nešto posle 11. Na putu u centar morali su da zaobidu jug Park avenije jer se jedan ogromni granitni neboder obrušio iznutra. Ova građevina, ironijom sudbine sedište gigantskog osiguravajućeg društva bila je okružena i poduprta složenom paukovom mrežom drvenih skela koja ju je gusto opasala. Gole sijalice, nanizane u redovima, bacale su jezivu plavu svetlost na katastrofu, dok se nove aluminijumske ulične svetiljke nisu dale nigde videti pošto su ih iščupali kradljivci da bi ih prodali na crnom tržištu metalnog otpada koje je cvetalo.

Volfti se činilo da je ovde slabo prisutan savremeni svet; pukotine i naprsline, srušeni zidovi davali su zgradi potpuno nov izgled — kao da gleda razrušene ostatke vavilonskih Visećih vrtova.

„Kažu da je ispod ovoga rupa velika kao holandski tunel”, reče Volf klimnuvši u pravcu zgrade. „Kladim se da će saobraćaj oko ovoga biti zajeban barem godinu dana, a na metro liniju Leks zaboravi za života. Jedini koji nisu pogođeni su uličari; imaju milje novih lavirinta da istraže i nasele.” On baci pogled na Amandu stisnutu u udaljenom ćošku sedišta, ali ona ne reče ništa.

U centru ulica u kojoj se nalazila „La Mentira” plivala je do gležnja u smeću koje je letelo tamo-amo u sitnim spiralama udara vetra. Stare zgrade, koje su odavno zaboravile

svoje prve mondene vlasnike, imale su onaj oklop od crnog peščanika koji ne bi probilo čak ni parno čišćenje.

Mladi ljudi tanušni i savijeni kao hrtovi taptali su prljavim pločnikom koji se raspadao u crnim čizmama, u crnom džinsu ili streču, crnim kožnim jaknama ukrašenim nitnama, debelim lancima i pribijenim mamuzama koje su ritmično zveckale. Svi bez razlike, momci i devojke, nosili su po nekoliko minduša; mnogi su imali nitne ili prstenove u nosu.

Kamion gradske kanalizacije, toliko ispisan grafitima da Volf ne bi mogao reći u koju boju je prvobitno ofarban, klopotaio je ulicom. Iako je dosta ulubljenih kanti za smeće bilo dupke puno kamion ih je sve prolazio. Dvojica mršavih crnih balavaca sa ribok patikama i vokmenima na glavi sedela su na ogromnom levku pozadi, preturajući po nezgnječenom dubretu. Nisu mogli imati više od 8-9 godina. Na kraju bloka balavci iskočiše i stiskajući svoj plen potrčaše vrišteći za ugao u Aveniju B.

On se parkira na nedozvoljenom mestu i oni izadoše. Iznad njihovih glava u luku mogla se videti blatom isprskana crnožuta La Mentire sa previše izrazitom slikom neke egipatske kraljice velikih grudi koja drži lobanju u jednoj ruci, a u drugoj nešto što može ličiti na muški ud.

Videvši nekoliko Japanaca kako ulaze u gužvu Amanda reče: „U kampu sam čula dosta priča o Japancima.”

Putem do centra bila je sasvim tiha ali kad je ovo prokomentarisala jedva da je okrenula glavu gledajući kroz prozor. Nikad se nije baš navikao na ovu njenu zatvorenu stranu. Možda je detektiv u njemu bio uznemiren njenim odbijanjem da razgovara o ovim čudnim crnim raspoloženjima, u mislima dočaranim pakosnim zaverama, drugim životima kao objašnjenju. U svakom slučaju, bio je srećan stoje ponovo progovorila. „Kakve priče?”

„Pa znaš, toliko ljudi danas čak i na fakultetu izgleda ima predrasude prema njima, tako da uvek kruži neki sočan zloban trač o japanskim profesorima. Oni baš nisu za druženje, a mnoge moje kolege misle da oni imaju superioran stav.”

„A šta ti misliš”, upita Volf.

Amanda uzdahnu. „Nisam uspela da se sprijateljim ni sa jednim od njih. A s druge strane, međutim, čini mi se da su oni zaprepašćeni onim što vide u Njujorku. Mislim da mnogi od njih veruju u neku vrstu čistote vrste. Znaš ono — Japan Japancima — i počinju da misle o Americi kao zemlji drugog reda zbog, po njihovom mišljenju, mešanja naše krvi.” Ona slegnu ramenima. „Prema svemu što zaista znam o njima, oni možda doživljavaju postavljanje u Ameriku onako kako bih ja gledala na neki posao u Africi. Sjajno je za biografiju, ali ne bih ovde živela.”

Ona ga uze za ruku dok su stisnuti ulazili da se ne bi razdvojili u gužvi. „Godinama moje kolege iz kule od slonovače vole da pokazuju ovu zatucanost prema Japancima, da se razmeću time kako nas je američki lonac za taljenje učinio velikim. Ali kasnije, premda to ne žele jedan drugom da priznaju, gledaju šta se dešava u gradu, sve veću polarizaciju ekonomskih klasa, raspaljivu mržnju, eskalaciju rasne pristrasnosti, ukratko, pucanje naše republike, i potajno se stide. Više ne znaju kako da odgovore na japanske kritike na naš račun i zbog toga još više mrze Japance.”

Volf je bio zaintrigiran. Pitao se kako bi avet Šipli odgovorio na Amandine teze ili na samu temu, kako bi Amanda reagovala na Šiplijev previše moguć scenario sudnjeg dana američke bliske budućnosti.

„Jedno je sigurno, iako su Japanci drugčiji od nas po mnogo čemu”, nastavila je Amanda, tražeći svoju sestru Štivi, „njihovo viđenje seksa, na primer, nije i naše.”

„Jesi li i ovu škakljivu stvar pokupila iz glasina u kampusu?”

Ona se nasmeja. „Nipošto. Davao se jedan film, jesi li ga gledao? U Carstvu čula, u kome dvoje pokušavaju da udave jedno drugo baš kad svršavaju. Mislim da su se trudili da izvuku dotad najbolji orgazam. U Japanu ga smatraju klasičnim u svom žanru.”

Volf je razmišljao o laserskom disku u stanu Lorensa Moravije. „U carstvu čula”. A to ga je neumoljivo dovelo do mentalne slike Čikinih jakih bedara koja su sekla kao makaze dok je silazila na ulicu, kiše kako pada po njenoj avijatičarskoj jakni, perli oko njenog kišobrana od pirinčanog papira; Čika, povijenih bedara, napred isturenih kukova, vrelog daha koji žuri iz njenih otvorenih usta dok joj prsti nestaju između nogu; Čika, gola i vlažna, koja svršava uz nežan, mirisan krik.

„Volfe?”

„Molim?”

„Imaš jako čudan izraz na licu.”

„Ovi ljudi...”

Posmatrati kako su odevene ove takozvane mecene umetnosti predstavljalo je samo po sebi predstavu večernje haljine Mizrahija i Ferea, neobične kreacije istaknutih prsa ukrašene šljokicama od La Kroa, dugačke kožne haljine od Montane, ništa bizarnije od odeće koju su nudili ulični trgovci, samo skuplje. Amanda se vukući Volfa probijala kroz znojave gomile ovih ljudi koji su poput viktorijanskih vampira izlazili samo noću.

La Mentiru su činile tri prostorije slične pećinama, prva kao neka vrsta predvorja novog talasa sa neudobnim klupama koje su vijugale preko poda popločanog debelim prozirnim staklenim pločama. Ispod ploča obojena svetla pretvarala su svakome noge u bolesne senke crvenog, plavog i ljubičastog. Duž jednog zida nalazio se kičerajski bar u dezenu tigrove šare sa bakarnim vrhom, i na zidu iza njega kjupijeve lutke iz 40-ih i 50-ih poređanih tamo gde bi se inače nalazile flaše sa pićem.

U drugoj prostoriji, najvećoj, obično se igralo. Večeras su na ispoliranom parketu od tvrdog drveta smeštene slike i skulpture umetnika koji su promovisani na zabavi. Tu su se tiskali ljudi, a muzika je odjekivala iz svakog zvučnika kojih je bilo desetostruko više.

Volf nikada nije saznao kako ih je Štivi pronašla u ovoj ludoj kući, ali ona se pojavila iz gomile, poljubila sestru u oba obraza a Volfu stisnula ruku. Štivi Pauers je bila psihijatar a takode član odbora najuglednijih umetničkih i naučnih veća grada. Ova ili ona grupa uvek je sponzorovala gala događaje kao što je ovaj. Volf je pretpostavljao da je to Stivin način da da doprinos društvu. Ona i njen muž Morton Denaher posedovali su petosobnu stančugu na Petoj aveniji kao i kuću u Istočnom Hemptonu. Bog zna koliko su novca imali. Ličili su na uzoran par, savršeno su pristajali jedno drugom.

Štivi uopšte nije podsećala na stariju sestru. Bila je tamnokosa, tamnooka, senzualne grade, dok je Amanda bila mršavija. Imala je nežne ruke dugih prstiju, umetničke ruke uvek u pokretu. Njeno bujno telo kretalo se u brzini trzajima sa vrstom preciznosti svojstvenom glumcima ili hirurzima. Mora da ju je njen muž uveo u elitne krugove njujorškog društva, jer Amanda nije znala nikog od potomaka starih i imućnih porodica sa kojima je Štivi često izlazila.

„Bože, kako sam srećna što si uspela da dođeš, Panda“, reče Štivi. „Večeras je tu svako ko nešto znači. Toliko je ljudi sa kojima želim da te upoznam!“

Volf je pretpostavio da ona ne želi namerno da bude gruba prema njemu, ali je takode bio svestan da je, mada uvek barem učtiva, većito bila hladna prema njemu. Možda nije odobravalala ono čime se bavio. Sa sestrama se nikad ne zna.

Amanda ga ovlaš poljubi u obraz dok ju je Štivi već vukla u metež. Ona ga tužno pogleda, ali on je znao bolje. Obožavala je da se upoznaje sa ljudima sa Stivinog spiska bogatih i čuvenih.

On se sam zaputi u glavnu prostoriju. Razgledao je umetnička dela. Većina je bila čista apstrakcija. Pitao se šta se desilo sa ekspresionizmom. Činilo mu se da je previše onoga što se u umetničkom svetu smatralo „modernim“ bilo smisljeno i osećajno prazno. On nije mislio da prostor nužno treba biti popunjen. Postoje upoznao japansku kulturu u vidu ratne umetnosti mogao je da oceni staje u suštini negativan prostor — praznina koja je činila kontekst za jedan jedini jezgrovit lik, na primer. Značenje se moglo manifestovati u brojnim čudnim i neočekivanim oblicima.

Dok se kretao od jednog do drugog umetničkog dela koja su postavljena u vidu elipse došao je do skulptura — metalne armature na kojima su stajale pričvršćene kugle od ohlađene bronzne boje meda, afričko tvrdo drvo sa živim prugama kao zebrina koža, gipsani lakirani abažuri braon boje. Svi su bili nemušti, ravnodušni, sa mučnom i grubom beživotnošću. Čak i u smrti predmeti kao što je jedna faraonska mumija mogu biti rečiti, pomisli Volf.

Poslednja skulptura se izdizala iznad njegove glave. On stade ispred nje i možda zato stoje već bio upućen u uznemirujući stil, učini mu se da spoj crnog izuvijanog metala i svetle plemenske vatirane tkanine ima svoj glas.

Gledao je u još jedan primerak Čikine umetnosti, pa se okrenu i metodično krenu kroz gomilu tražeći je.

Napravio je pun krug po glavnoj prostoriji ne naišavši na nju, pa se zaputi ka manjima, u restoran sa ogledalima od kojih se vrtelo u glavi, stolicama tapaciranim imitacijom krzna i stolovima malim kao poštanske marke koji su podrhtavali sa svakim treskom basa, udaraljki i bubnjeva do daske odvrnute muzike Redboksa i Pet šop bojsa.

Njegove misli su bile pune Čike. Šta je to bilo u njoj? Bila je lepa, da, i egzotična, ali on je sretao druge lepe žene ne osetivši ovo osećanje — čega?

Deja vu? Može li biti? Ali sigurno je ranije nije video. A ipak, zureći u one ogromne crne oči čuo je poznatu pesmu Belog Luka, ponovo osetio zanos i strah koji je mislio da samo njegov deda može da izvuče iz njega. Osetio je snažno lupanje svog srca, ubrzani puls, samo na trenutak, desilo se nemoguće — zaboravio je na Sumu i Lorensa Moraviju.

Pregledao je svaki sto dok se kretao prolazom između stolova nabijenim ljudima. Pretražio je prostoriju uzduž i popreko vraćajući se svakih petnaestak sekundi da gleda ko ulazi u restoran. Pozadi zastade držeći na oku ulaz još jednom pre nego što se progurao kroz rotirajuća vrata do kuhinjskog dela. I tamo je bila luda kuća, kuvari, pomoćnici, kelneri, pomoćnici kelnera. Vazduh je bio zasićen mirisima hrane i parom. Volf napravi krug prolazima između sudopere, stolova punih seckanog povrća, sirovog mesa, ogromnih štednjaka na kojima se u velikim loncima krčakala supa, pored friteza za pomfrit i kolutiće crnog luka.

Pozadi, van vidokruga glavnog dela kuhinje, nalazila se niša naspram koje su bila postavljena debela metalna vrata hladnjače. Volf prelete preko nje pogledom i stade kao ukopan pred prizorom koji je ugledao.

Kockasti Ričards, čija je crna koža poplavela od fluorescentnih svetiljki iznad glave, držao je mršavog, zgodnog čoveka u košulji sa leptir mašnom. Pesnicama je ščepao čoveka za košulju i savio ga na vrata hladnjače.

„Kasniš sa isplatom, Diki”, zareža Kockasti Ričards. „Uzeću ti novac sada ili će se moj nož pozabaviti tvojim bajnim licem. A šta bi bio bez njega? Morao bi da prodaš ovaj klub kada te napuste sva tvoja topla braća.”

„O kej, o kej”, progovori zgodni momak visokim pištavim glasom koji bi više priličio nekoj uplašenoj ženi. Daću ti tvoj prokleti novac. Samo me ne seci.”

Volf sačeka da Kockasti Ričards pusti vlasnika kluba i da novac prede iz ruke u ruku.

„Gospodine Sanson, uzmite vaš novac i izađite odavde.”

Oba čoveka se okrenuše i slediše od šoka i straha. Volf im priđe, uze novac od Kockastog Ričarda i tresnu ga Sansonu u ruke. „Primate moje iskreno izvinjenje zbog ovog nesporazuma”, reče on. „Obećavam vam da se više neće ponoviti.” On mu pruži vizit-kartu. „Ako ikad budete imali neke probleme, molim vas nazovite me. Moj direktan broj je na vizit-karti. Možete me dobiti danju ili noću.”

Sanson klimnu još uvek pomalo zabezeknut, i spusti u džep novac i vizit-kartu. Zatim uputi Volfu nešto nalik na osmeh i izvadiвши maramicu da bi obrisao znoj sa lica požuri na zabavu.

Vulf se okrenu ka Kockastom Ričardsu.

„Šta to, dođavola, radiš?”

Crni detektiv ništa ne reče. Izgleda da se grizao za usnu.

„Šta je s tobom? Znaš da neću tolerisati korumpirane policajce među mojim ljudima.”

„Nisam korumpiranŠ, ravnodušno reče Ričards.

„Misliš da nisi? Uveravam te da Unutrašnji poslovi neće biti tog mišljenja.”

„Hoćete to da učinite sa mnom, da me prepustite Unutrašnjim poslovima?” To je bilo rečeno kao optužba i Voltu nije promakao takav ton.

„Kockasti, tražim od tebe objašnjenje.”

Ričard se okrenu, ode do sudopere i nasu sebi čašu vode. Volf je stajao do njega strpljivo čekajući kao Amanda njega. Popivši vodu Ričards spusti čašu i nervozno pogleda kuhinjsko osoblje koje ih je, mada zaposleno, posmatralo krajičkom oka. Uverivši se da barem niko ne može da ih čuje, on najzad reče. „Trebao mi je novac”, i ostade na tome kao da je to sve što Volf treba da zna.

Ričards ga pogleda. „Čoveče, to nije bilo ništa naročito. Ovi ljigavci su navikli da dele novac zdravstvenom inspektoru, Odboru za dozvole za pića, mafija obavlja svoj deo posla za određenu cenu. Mito za sve njih, tako ova kopilad ostaju u poslu, znaš to. Samo sam uzimao svoj deo. Ovaj dasa je bogat, novac koji tražim neće mu čak ni nedostajati.”

Volf je stajao veoma blizu Ričardsu. „Misliš da deo toga pripada tebi, zar ne?”

„Čoveče, rekoh ti da mi je trebala lova.”

„Kockasti, predaću te Unutrašnjim poslovima ako ne budeš otvoren sa mnom.”

„Trebao mi je novac da položim kauciju za mog brata za zajam u koji se uvalio kod zelenaša”, reče Ričards podižući glas. „O kej? Sad znaš, šefe, i sklanjaj mi se s puta!” On

krenu, odgurnu Volfa na vrata o koja je pritisnuo Dika Sensona, zatim se okrenu i zaputi kroz kuhinju. Volf pode za njim, naglo ga obrnu. „Dobar si ti policajac, Kockasti, ali moraš da naučiš gde su granice tvoje značke. Imaš moć, ali je ne možeš koristiti tek tako kad god ti odgovara.”

„Rekoh ti zašto to radim.”

„To nije dovoljno dobro”, odgovori mu Volf. „Nijedan razlog ne može da opravda krivično delo koje si upravo počinio večeras.”

„Predaćeš me. To i zaslužujem kad sam lojalan belcu. I ti si ko i ostali, od početka si imao svoje mišljenje o meni. A šta sad da radim s mojim bratom? Slomiće mu noge, siguran sam ko što su jedan i jedan dva, on nema lovu.”

Volf oseti pogled kuhinjskog osoblja na sebi. Znao je da sada mora da umiri situaciju.

„Prva stvar o kojoj ćemo sutra razgovarati u kancelariji biće ovo.”

„Hoćemo do moga”, uzvratu Kockasti Ričards pokazavši dugu pesnicu desne ruke u pravcu Volfovog uva.

Volf se prignu, okrenu, primeni irimi da bi povukao ispruženog Ričardsa tamo gde ga je poneo njegov nokaut, smota ga nadole i stavi koleno na njegov vrat.

Gledajući dole u Lice Kockastog, crno od besa i poniženja, svestan spektakla koji su priredili civilima, on oseti još jednu navalu mržnje prema životu kojim je živeo. Smrad korupcije bio je tako gadan da je zarazio ovog u suštini poštenog policajca dajući mu lažnu dozvolu da nabavi novac na bilo koji način da izvuče svog brata iz ruku zelenaša i moguće ozbiljne štete sa nadripravnicima.

Volf pusti Ričardsa sa recima: „Ustani, Kockasti i idi kući.”

Hana je imala u sebi mir plave čaplje.

Čaplja je posebno biće budući daje samotnjačka ptica koja se tiho prikrada plenu i nabada ga svojim dugim, povijenim zupčastim kljunom. A kada čaplja poleće leti sa glavom veličanstveno zabačenom na ramena, a ne ispruženom kao kod njenih dalekih rođaka ibisa i ždrala.

Judži je smatrao plavu čaplju najlepšom od svih ovih izuzetnih ptica jer je u onim čarobnim trenucima tokom svanuća i sumraka umela da se stopi s nebom pošto je boja njenog perja tačno odgovarala boji neba, pa kad bi se dizala s vode činilo se da nestaje u prozračnom vazduhu kao čarobnjak.

Hana je imala kuću u predgrađu Tokija. Samo šest milja od centra grada, ali u drugom smislu mnogo više udaljena. Ovde je Judžijeva polusestra najviše volela da provodi vreme. Bila je mlađa od njega 13 godina, plod drugog braka njegove majke Minako.

Njena kuća je spolja bila od gvozda i betona, a unutra od crnog granita i crnobelih pločica. Ovaj dosta čist kostur predstavljao je dramatičnu pozadinu za kolekciju mai ogi, pozorišnih lepeza koje su koristili igrači, bogatih bojama, uzorcima i teksturama. Sve su bile komplikovano oslikane, kliširane i lakirane. Kako su mai ogi često bili jedini rekviziti dozvoljeni na pozornici, zauzeli su mesto samurajskog mača, borove šume, meseca u jesen, stepenica za mansardu, olujnog mora ili obične šoljice za čaj. Ali nije postojalo ništa jednostavno u ovim lepezama sa njihovom lavirintskom simbologijom koja je odskakala od oštih površina Hanine kuće.

„Hana”, reče sada Judži uzimajući je za ruke, „uvek je tako dobro videti te.”

Hana se po svemu razlikovala od svoje majke. Minako je imala tradicionalni izraz krhkosti koji su se tolike žene njene generacije trudile da odneguju. Za Judžija je delovalo kao šok kada je otkrio da se ona oslanja samo na sopstvene snage.

Hana ga je pratila sjajnim očima gde god bi krenuo zadovoljna što je sa njim. U njenim očima zadržavala su se osećanja kao što amfiteatar zadržava zvuk stapajući zajedno pojačanje i tembr.

„Kada sam ovde s tobom čini mi se da su sve moje brige daleko.“

Hana je podsećala na veliki duševni motor. Judži je povremeno bio siguran da može čuti lupanje njenog srca, kolanje njene krvi i da može da razgovara sa njima kao da su njeni istinski unutrašnji glasovi. U drugoj situaciji ona je mogla biti ravnodušna i nedostupna za istraživanje kao kameni zid.

Kada joj je bilo šest godina Hana je prebolela redak tip moždane groznice otporan na lečenje. Stručnjaci se do danas nisu slagali oko toga kakve je posledice groznica na nju ostavila. Neki su smatrali da joj je pogođen samo centar za govor, drugi su tvrdili da joj je oštećena memorija pa čak i druge, više ezoteričke funkcije. Doktori se nisu mogli složiti čak ni oko toga jesu li ove sposobnosti onesposobljene ili izmenjene na neki način

koji je bilo nemoguće odrediti. U svakom slučaju, Hana nije progovorila ni reč do 12-te godine.

Minako se najzad smučilo; Hana je provela više godina na ispitivanjima putem najsavremenijih testova, a sve bez ikakvog rezultata. Izvela je Hanu iz moderno opremljenih medicinskih centara koji su praktično bili njen dom i dovela je ovde u ovo utočište.

Hana je nasledila svu majčinu efemernu lepotu, porcelansku put, srdačno lice, duboko urezane, senzualne usne. Imala je, međutim, dodatnu snagu, zavidno majstorstvo jezika i umetnosti, dublji utisak misterioznosti nego što je Judžijeva majka ikada posedovala. Njen otac je otišao odavno, oterala ga je Minako na prvi nagoveštaj da želi njen novac. Ili nije hteo da vidi ćerku, ili ga je u tome sprečila Minako koja je, prema Judžijevom zapažanju, pokazivala žestoko zaštitnički stav prema mlađoj ćerki.

Zbilja, on je sumnjao da je jedini koji je najzad razumeo Hanu. Minako se trudila da razume svoju ćerku, ali je bila osuđena na to da je vidi kao bogalja, jer je tolike godine provela procenjujući njen napredak u odnosu na drugu decu. Judži je doživljavao svoju polusestru samo kao drugačiju, a osim što ju je voleo, ona ga je intrigirala. Hana je, sa svoje strane, osećala njegovo interesovanje (bio je siguran u to, mada se ona nikad nije odlučila da saopšti svoja osećanja nekim konkretnim postupkom) i uzvraćala ga. Bili su kao baterija, anoda i katoda, stvarajući struju nepoznatog porekla i energije.

Judži je bio dužan da voli svoju polusestru, ali mu se ona i sviđala. Bila je domišljata i često veoma zabavna, premda ju je retko viđao nasmejanu. Uvek je bila pametna, čak i kad bi njena nesreća pretvarala tu pamet u jetka bockanja koja retko ko podnosi. Njene česte depresije, iznenadne i ozbiljne, brinule su Judžija zato što nije mogao da razume šta ih je izazvalo; često se plašio da su simptom zbunjujućih promena izazvanih groznicom koje su bile van njene kontrole kao i menstruacije.

Hanino društvo često je prizivalo u misli haiku poeziju njegovog omiljenog pesnika Tanigučija Busona: „Izmaglica jutra (kao na slici ili u snu) svako ima svoj put u sutra.“

Odlazio je od nje sa saznanjem da u svetu postoji nešto više od empirijske metodologije koju je naučio u školi, da postoje druge univerzalne konstante o kojima nauka

ni ne sluti. A teško mu je bilo reći koji je pravi put kroz izmaglicu, šta je slika stvarnog sveta, a šta san.

„Koje brige te muče?“, upita Hana.

Judži uzdahnu prepuštajući se miru i dubini njene izuzetne aure.

„Orakle“, odgovori.

Kroz prozore dnevne sobe videla se šuma zelenog moso bambusa koji je Hana zasadila u kamenom dvorištu čiji su zidovi odbijali svetlost na bezbroj načina. Neki bambusi stajali su vertikalno, drugi pod uglom tako da su uvek pravili složene šare. Ponekad je dvorište, površine jedva dvanaestak stopa, izgledalo neizmerno kao neki obronak u Nari. Judži je voleo da zuri kroz ove prozore jer mu se činilo da oni u njemu jačaju sposobnost da sanja.

„Počinjem da žalim što smo ikad pokrenuli ovaj projekat“, reče Judži.

Pažljivo ga posmatrajući, Hana prozbori: „Ko ti je rekao za Moravijinu smrt?“

Judži slegnu ramenima. „Zar je to važno? Znam da je Orakle odgovoran, to je jedino značajno. Nikad nisam mislio da ću biti kadar da stvorim nešto što će biti odgovorno za smrt jednog ljudskog bića.“

„Judži-san, govoriš kao da je Orakle umorio Moraviju.“

„Zar se nije upravo to desilo?“

„A, ne, ne.“ I videvši patnju na njegovom licu pruži se i spusti ruku na njegove.

„Dođi.“ On se privuče i sede pored nje. „Moravija je bio probni slučaj. Svi smo verovali u Orakla, ali omaške ovde dokazuju da čak i Orakle greši.“

Judži progunda.

„Ne smeš da odustaješ zbog jedne greške“, reče Hana. „Orakle je tako važan. Razumeš li da verujem da u Univerzumu mora postojati nešto više. Ponekad osećam kao da je moje telo kavez u kome sam prinuđena da živim poput neke životinje u zoološkom vrtu, da sam samom svojom krvlju i mesom napravljena da budem inferiorno biće.“

Hana utonu u mir, ali u tišini je razmišljala, a Judži je mogao da razazna slutnje kao senke na zidu. Kakve metamorfoze su se odvijale u njoj? Želeo je daje pita ko je ona, šta postaje, šta njeno duhovno prisustvo radi Oraklu? Baš se spremao da to učini nadvladavši smetenost, optužujući sebe da zadire u njenu privatnost i strah od njenog odgovora koliko i od njenog ćutanja, kada ona izusti: „Smrt“, potpuno drugačijim glasom.

On zadrhta dok je ova reč odjekivala u njemu. Znao je da je primila talase, odbijala je da ih nazove vizije jer, po njenim recima, to uopšte nije bilo vizuelne prirode, već instinktivne. Oni izgleda nisu dolazili iz spoljašnjeg izvora, već iz nekog mesta duboko u njoj, prostora stvorenog, ili barem otvorenog groznicom. „U meni postoji jedna beskrajna rupa“, ispričala mu je davno. „Iz njenih dubina pomaljaju se likovi, ne vizije, ja ih uopšte ne vidim, već znam da su tamo i šta su, kao da prilikom spavanja učim neki drevni jezik.“

„Hana! Šta si videla?“, upita on sada. Njene sjajne oči bile su zamucene kao prašina. Po tome je znao da ona ne može da ga vidi. Reče mu: „Vidim tebe i Naoharu Nišicua uhvaćene u veličanstvenu borbu dok vam iznad glava lebdi neka velika crna ptica.“

„Misliš Smrt sa velikim slovom?“ On pokuša da se nasmeje, ali mu je zvuk bio zarobljen u grlu. „To liči na neku scenu iz filma Ingmara Bergmana.“

„Ne, ne, ne razumeš. Ne smrt.“ Hana ga iznenada zgrabi, a oči joj ponovo zasijaše počivajući na njemu. Usta su joj podrhtavala. „Postoji neko drugi, neko nepoznat. Neko ko će vas obojicu ubiti.“

Sedeći u tišini stana Lorenza Moravije Volf je razmišljao o onoj kocki i njenom čudnom sadržaju iza garderobera. Posle incidenta sa Kockastim u La mentiri zgadilo mu se usiljeno veselje zabave. Pronašao je Amandu i izvinio se. Štivi je ponudila da je odveze kući, a Amanda nije protestovala videviši izraz njegovog lica snažno ga je poljubila u usne pre no što ju je sestra odvušla u vrevu.

Sedeći na Moravijinom kauču u vidu luka Volf je razmišljao o Mauninim rečima: „Lari je izopačen, mislim ozbiljno izopačen.” Razmišljao je o „Carstvu čula”. Razmišljao: Čika sa Moravijom pre nedelju dana, Čika sa Sumom prošle jeseni, Moravija ubijen juče. Jedan od njegovih ljudi likvidiran tek tako. Razmišljao je o svemu u šta ga je uputio avet Šipli. Razmišljao da još uvek ne može da spozna ni Suminu auru, niti Čikinu; ne može da spozna ni Moravijino ubistvo. Da li je Čika bila član Društva crne ostrice? I još važnije, da li je bila jedan od njegovih ubica?

Obrni-okreni, bio je siguran daje ona ta zajednička tačka. Uprkos tome, opet je osetio strujanje u slabinama. Slika nje kako podrhtava u ekstazi gorela mu je u mrežnjačama. Setio se njenog mirisa. A onda mu sinu —bio je to miris koji je nanjušio u tajnoj kocki Moravijinog stana. Čika je bila tamo. Mirisi ne traju dugo, čak ni u maloj prostoriji bez prozora što znači da je Čika bila u Moravijinom stanu samo nekoliko sati pre Volfa. Zašto? I podjednako važno pitanje: kako se dokopala ulaza? Odeljenje za ubistva zapečatilo je mesto od trenutka kada je policija pozvana na mesto ubistva.

Do tri ujutro mestimični sneg prešao je u ledenu jaku lapavicu zasipajući gužvu na pločnicima i rešetke sa kojih se dizala para stvarajući varljivo glatku površinu. Volf je bio sit posla, čeznuo je da vidi Amandino lice, da oseti njeno telo blizu svog grejući krv i meso koji su za ovih dan i po postali takvi da mu se činilo da se više nikad neće ponovo zagrejati.

Volf izađe iz Moravijinog stana i krenu neobeležanim kolima ka Amandinom stanu na brdu Moningsajd. Ovde je većina uličara bila sa Karipskih ostrva ili iz Afrike. Park je bio kreat njihovim sklepanim čatrljama, a staze zamazane krvavom prljavštinom od njihovih primitivnih magijskih obreda. Amanda se mirila sa ovim opasnostima iz razloga štednje kao i svi Njujorčani. Jednostavno nije sebi mogla da priušti da živi u boljem delu grada. Uz to, požuri da podseti Volfa, tu ima sav taj prostor velikog dvosobnog stana koji je bio siguran zahvaljujući policijskoj sigurnosnoj bravi koju je Volf namestio na ulazna vrata i čeličnim rešetkama preko svih prozora koje su se zaključavale. Zašto ju je njen talanat za podučavanje učinio istovremeno krajnje racionalnom, ne jednom se pitao Volf? Lapavica fluorescentna od neonskog osvetljenja noći na Menhetnu udarala je u vetrobran kao mlatilice nekog luđaka, brisači su se pokazali od male pomoći. Volf nazva Amandin broj. Da li je stigla kući za zabave? Nije razmišljao hoće li je probuditi, danas nije imala časove.

„Ja sam”, reče u slušalicu kada začu njen glas. „Idem ka gornjem delu grada.”

„Stan je u haosu”, reče Amanda. „Hajdemo negde drugde.” „Šta kažeš da idemo kod mene?” „Samo da nije ovde.”

Petnaest minuta kasnije zakoči ispred njene zgrade. Donekle ga je usporila lapavica koja je bivala sve žešća. Posmatrao je tri-četiri figure povijene ispod spuštenog nebeskog svoda kako se pocepanim kartonom štite od hladnoće i vlage. Koliko je mogao da proceni, spavali su. U ušima mu je odjekivalo bubnjanje lapavice o kola.

Na trenutak uoči pokret u predvorju zgrade. Izjuri Amanda umotana u svoj teški kišni kaput probijajući se preko uličara i pruživši korak dok se trudila da izbegne vodu koja je pljuštala iz oluka.

Dok je to radila u Volfovim mislima upali se signal da nešto nije u redu, a kosa na potiljku se nakostreši u očekivanju i zloj slutnji. Taj korak — da li je Amandin? Delovao je poznato, a ipak jedva primetno neumesan u ovom kontekstu. Pogleda je u lice, ali crte se nisu dale razaznati od oštrih senki koje su bacale ulične svetiljke.

Volf protrlja oči razmišljajući previše sam radio, malo sam otkao. Nagnu se da Amandi otvori vrata i iznenada se nade licem u lice sa lepom Japankom, umetnicom Čikom.

Njen pogled je bio pun prezira dok je gotovo lenjo dizala desnu ruku. U njoj je držala plavi čelični pištolj koji je Volf video da je pokazala one noći uličnim pankerima. Crvene usne otvorile su se pocrneviši na slaboj svetlosti. Nešto je izgleda govorila, ali on nije uspeo da čuje šta, valjda zbog zatvorenog prozora i padanja susnežice. A onda eksplozija sunu iz cevi pištolja; buka probi u unutrašnjost kola kao udar groma.

„Ne!”, uzviknu Volf dok je staklo padalo unutra razmrskano. On oseti udar koji ga zabi u vrata sa njegove strane kola. U ustima je imao ukus gvozda i krvi. Zatim poče bol...

Volf se probudi uz trzaj. Naglo ustade, osvrnu se oko sebe i zbuni na trenutak. Nalazio se u svojoj spavaćoj sobi. Srce mu je tuklo u grudima, a još uvek je mogao da oseti bol iz sna na mestu gde je metak ušao u njegovo telo. Glupo je trljao to mesto ne bi li se uverio daje čitav i nepovredan.

On se okrenu ka svetlu sa tavanice i zagleda u odraz kiše na krovnom prozoru navlačeći bakarne roletne. Činilo mu se da lebdi u vremenu, pa tako lebdeći oseti ne malu sličnost sa svojim ocem i dedom. I uvek njegova majka između.

U mislima je mogao videti lice svoje majke jasno kao da sedi tu pored njega, njene izražajne crne oči prikrivene karakterističnim grubim borama gornjeg kapka, njene istaknute jagodice, snažan, gotovo divalj izvajan nos i vilica sa širokim ustima, gusta tamna kosa prošarana srebrom koju je nosila dugo do stražnjice ukrašenu sitnim perlama od tirkiza i lapisa koje je za nju napravio Beli Vuk, Svaka crta njenog lica jačala je snagu njenog prisustva.

Ona je sama po sebi bila sveta osoba, Skupljač Snova kako su je zvali, a mnogi su joj dolazili za poduku kada su bili tužni, uplašeni ili duševno ranjivi.

A ipak njena moć mora da je ležala u pasivnosti (tako je Volf mislio) jer je na muškoj pozornici svoje porodice puštala da se odigrava zbrka ne mešajući se.

On je ležao zatvorivši oči. Ponovo je sanjao. U snu se probudio, seo i otišao do oružarnice s druge strane sobe. Odgurnuo je odeću koja je visila iza koje je izvukao luk.

Bio je napravljen od roga karibua, a pripadao je njegovom dedi.

On je napravio ovaj luk od roga karibua kada je bio veoma mlad, ne stariji od 14-15 godina. Bio je to vrlo težak zadatak. Većina lukova u Americi pravljeni su od trajnog drveta obavljenog suvim životinjskim tetivama, a lepljena supstanom koja se zove asfaltum. Ove drvene likove bilo je relativno lako napraviti, ali je u rožanim lukovima ležala prava snaga pa su zato u Americi bili cenjeni iznad svega.

Držeći u snu svetao luk od karibua, gledajući ga izvijenog iznad njegove glave, opipavajući njegovu tvrdoću, njegovu čistu vučnu čvrstinu, Volf je osećao da se pesma njegovog života sa dedom svija oko njega kao krešendo hora...

Volf otvori oči. Pogleda na sat. Tek što je prošla ponoć. Iznad njega kiša je prešla u lapavicu, bubnjeći divlje o 60 godina stara okna krovnog prozora. Bledoplava svetlost kapala je cureći kao pogubna radijacija iz zastarele fabrike.

On uze glavu u ruke. Puls mu je još uvek bio ubrzan. Razmišljao je. Tada pomisli na Amandu. Da li je ona dobro? Zašto ne bi bila dobro, zapita se. Pa ipak, u njemu je rastao iracionalni strah, možda podgrevan prvim snom.

On navuče nešto odeće i žurno izađe na vrata. Tek kad je seo u kola i krenuo u gornji deo grada, pade mu na pamet da je trebalo da nazove Amandu od kuće. Misli mu nisu bile bistre kao da je još uvek uhvaćen u mrežu sna.

Voda je neobuzdano curila sa vetrobrana, a činilo se kao da sva svetla idu na njega; odlučio je da ih zanemari. Morao je da zaobiđe Aveniju Amsterdam jer je od 73-79 ulice zjapila rupa tamo gde su se prošle nedelje makadam, pokvarene vodne pumpe, kanalizacija i ogromni snopovi električnih kablova obušili u tunele podzemne železnice, prema recima gradskih inženjera, kao žrtva starosti, konstantne vibracije i obima saobraćaja koji nisu predvideli gradski oči pre 70 godina. Neko je ispisao sprejom duž jedne ivice mesta katastrofe prekrivenog plastičnom ceradom: smrt japijevskom dubretu!

Na Brodveju su ispod tendi zamračenih radnji milele loptice budnih Senegalaca koji su svoj asortiman robe sličan tvrđavi hrabo prodavali prolaznicima koji su žurili zgureni pod ledenim pljuskom.

Volf okrenu Amandin borj. „Ja sam”, reče u slušalicu kad se ona javila. „Jesi li dobro?”

„Svakako”, reče ona. „Zašto?” Na vezi je bilo toliko smetnji da se nije moglo reći da li ju je probudio i u kakvom je rasploženju.

„Na putu sam ka gornjem delu grada.”

„Oh, bože, tek što sam stigla kući a ovde vlada haos. Možemo li da odemo negde drugde?”

Volfu se osušiše usta; želo je da proguta, ali nije mogao. Činilo mu se da proživljava svoj san.

„Kako...” Stade začuvši nešto, a onda se linija prekide kvrcnuvši mu u uvo. „Šta reče, Amanda?”

Volf naglo ščepa slušalicu tako jako da mu se mišići zategoš. Da li je začuo smeh? „Amanda?” Linija je bila mrtva. On spusti slušalicu i pritisnu dugme za ponovno okretanje broja. Zauzeto. Gospode, šta je čuo pre no što se linija prekinula? Njegov san, uz razgovor sa Šiplijem učinio ga je paranoičnim. Upitao se nije li nečiji drugi glas odgovorio s druge strane žice? Uz sve smetnje, da li je mogao biti siguran da je razgovarao sa Amandom? Razmišljajte vrlo precizno, upozorio gaje Šipli. Ako preduzmete još jedan korak u ovoj istrazi neće vam dozvoliti da se povučete. Slediće vas kao što su sledili Moraviju.” Bože dragi.

On nagazi gas do daske i kola poskočiše; okretao je volan izbegavajući druga vozila. Lapavica je pljuštala sa strašnim, skoro zlonamernim učinkom. On se nagnu, uključi brisače na maksimum i zagleda se kroz mutno vetrobransko staklo.

Uz škripu guma stade ispred Amandine zgrade na brdu Moningsajd i kao strela izlete iz kola. Ledena voda zapljusnu ga preko gležnjeva, skvasivši mu noge dok je preskakao jarak. Neka mlada žena sa blizancima sedela je u predvorju privivši ih uz sebe ne bi li ih zaštitila od

hladnoće i vlage. Spavali su, ali ona nije. Posmatrala je Volfa starim, nezainteresovanim očima kad je uleteo unutra, trgnuo bravu unutrašnjih vrata i potrčao kroz slabo osvetljen hol.

Amandin stan nalazio se na četvrtom spratu. Kao u većini takvih starih zgrada, i ovde je lift bio star i spor; Volf pode stepenicama preskačući tri odjednom. Osećao je kao da gubi kontrolu nad stvarnošću. Čak i dok je žurio gore opet je video prizore iz svog sna pune krvi i bola. Ove slike delovale su mu sve realnije dok nisu poprimile snagu filmske montaže ili nekog umetničkog dela, dok ono što je očima video nije prekrilo ono stoje video u mislima. Osetio je bol i nesvesno počeo da masira tačku u koju je u snu pogođen. Izvukao je službeni revolver.

Vrata Amandinog stana bila su malo odškrinuta. Volfa obuze neka hladnoća. Sa pištoljem na gotovs vrhovima prstiju gurnu vrata unutra i kad se širom otvoriše čučeci skliznu u dugačak hodnik. Stade da se odmori leđima oslonjen o jedan zid. Ugleda sigurnosnu bravu prislonjenu na zid blizu otvorenih vrata.

„Amanda?”

„Volfe. Ostavila sam vrata otvorena za tebe. Skoro sam spremna.”

Volf se uspravi i izađe iz zaklona. Znojio se. Kontroliši se, pomisli. Ovo nije tvoj san. On vrati pištolj u futrolu i upita: „Gde si? Zašto si mi spustila slušalicu?”

„Veza se prekinula. To su ti prokleti mobilni telefoni; jedva sam čula i reč. Zar nisi čuo kad sam ti rekla ćao?”

„Ne.” Hodnik je bio mračan, ali je u dnevnoj sobi svetiljka bacala toplu svetlost. Nije ga pitala zašto nije pozvonio odozdo.

Volf preskoči otoman, prede u dnevnu sobu munjevitom brzinom, otvori vrata Amandine spavaće sobe i ispusti spontan krik bola, šoka, besa.

Krv je poprskala na sve strane zidove i pod; napravila je lokvu na krevetu gde je Amanda ležala gola i vezana raširenih ruku i nogu. Slep je buljila u tavanicu; preko grla iz kojeg je izlazila mešavina krvi i vazduha uz obilne mehuriće zjapila je tamna crvena linija.

Volf joj položi ruku preko srca, a dva prsta preko srčane arterije. To je bilo uzaludno — toliko krvi svud naokolo, ali nužno, jer u pitanju je Amanda, a ne neka nepoznata žrtva, još jedan novi slučaj koji je pozvan da istraži.

„Veza se prekinula. To su ti prokleti mobilni telefoni. Jedva da sam čula i reč. Zar nisi čuo kad sam ti rekla ćao?”

Volf poskoči kad začu njen glas. Bilo je besmisleno, ali nije mogao da se obuzda da ne gleda u njeno mirno, bezizražajno lice. Onda ugleda kasetofon pedantno umotan u čaršafe pored njene glave. Krv je ušla u mehanizam.

„Veza se prekinula. To su ti prokleti mobilni telefoni; jedva sam čula i reč. Zar nisi čuo kad sam ti rekla ćao?”

Volf se pruži i isključi ga opsovavši. Diže glavu, ugleda otvoren prozor; čelične rešetke bile su otključane i sada su se nemirno okretale na vetru. Pored njih su vodile protivpožarne stepenice. Kiša je lila odbijajući se o prozorsku dasku. Tek poneka kapljica pala je na pod stoje značilo daje prozor otvoren pre nekoliko trenutaka.

Volf posegnu za pištoljem, preskoči krevet i izađe na protivpožarne stepenice. Zapljusnu ga vodeni zid, skoro ga obori na kolena. Njegov prvi instinktivan postupak bio je da pogleda dole, ali ništa se nije kretalo na protivpožarnim stepenicama ispod njega ni na

ulici. On diže jednu ruku da bi zaklonio oči i pogleda naviše. Senka. . . pokret? Volf jurnu naviše, preskačući po dve prečke odjednom.

Išao je sve više. Iznad Je video kako se senka sliva niz bok zgrade ka krovu. Suma? Čika? Nije bilo vremena za suvišno razmišljanje. Prizor Amandinog bledog tela, njene krvi, života kojim je soba bila sva natopljena rio mu je kao nož između rebara. Jad se pretvori u bes podgrevan osećanjem razočaranosti što on sa svom svojom veštinom i svim svojim izoštranim instinktima nije uspeo da je zaštiti.

Preko ograde je izašao na glatku, katranom premazanu površinu krova. Video je vodeni toranj zgrade, pravougaono ispupčenje vrha lift-kabine, različite otvore za dimnjak, kompresore, ventilaciju, krovni prozor sličan onom u njegovom stanu, pomoćnu razvodnu kutiju, pristup iz same zgrade zaštićen ključem i alarmom. Nije mogao da registruje nikakvu auru, ali negde u ovoj gradskoj džungli nalazio se Amandin ubica, znao je to.

Susnežica je sipala i dalje tako besno da je jedva uspevao da diše. Puzao je napred, zatim stao razmišljajući. Vratio se do ivice ograde i počeo koordiniranu potragu duž krova. To je želeo da učini iz dva razloga: prvi je bio da bi naterao ubicu da se otkrije postojao očekivao da mu Volf priđe u ravni vrha protivpožarnih stepenica putem kojim su obojica došli. Drugi je da bi stekao potpunu sliku ograničene topografije krova. Kada Volfa natera progonjenog da se otkrije biće mu od pomoći predstava potencijalnih mesta. za skrivanje i tako će biti u stanju da progonjenom preseče izlaz.

Prevalio je tri četvrtine puta oko krova kada opazi promenu u obliku pomoćne razvodne kutije. Bila je toliko neuočljiva da bi mu skoro promakla. Osvrnuo se na časak da bi stabilizovao sliku, a onda opet pogleda. Tu je! Imam te! Pomisli. Ali koje to bio, Suma ili Čika?

On polete ka spodobi, ugleda je kako napušta sklonište i obrušava se ka njemu tako brzo da se našla u njegovom domašaju pre no stoje imao priliku da puca. Povukao je oroz kad oseti da ga spodoba udara.

Volf kleknu na jedno koleno i žestoko mlatnu pištoljem. Nešto je ušlo u njegovu dijafragmu tik ispod prsne kosti i on polete unazad, zaustavivši se kod zida ograde od cigle i betona koji su se osipali. Spodoba se smesta nade iznad njega, a Volf se sklupča u odbrambenu loptu kotrljajući se duž ivice krova.

Spodoba gaje pratila. Volf ustade uperivši pištolj tamo gde je mislio da će spodoba biti, međutim, tamo je bio samo prazan krov. Zatim ga pogodi udarac otpozadi i on proštenja kad tresnu o vrh ograde. U ustima mu je bio ukus gvozda i krvi. Oseti da se diže. Borio se. Bio je blizu ivice, a pločnik šest spratova niže pomoli se smrtonosno privlačan.

On se uhvati u koštac, pomisli da ima prevagu i onda na svoje zaprepašćenje ustanovi daje obratno i daje sateran preko ograde. Video je ulicu kako opako svetluca ispod njega i počeo da dahće u naporu i strahu. On udari jednom, dva puta snagom koja bi normalnog čoveka oborila na kolena. Ništa nije vredelo. Volf je bačen u noć.

Polete preko ograde dok mu je ulica žurila u susret. U očajničkom naporu isteže se i kratko uzdignu pa se njegova ruka zakači za vlažno gvožđe. On progunda kad je osetio da mu puna težina tela visi o levom ručnom zglobu, ispusti pištolj da bi mu se prsti desne dokopali metala i čvrsto ga zgrabi donekle ublažavajući pritisak. Visio je glave okrenute nadole sa vrha platforme protivpožarnih stepenica. Dah mu je goreo kao vatra u plućima, nesvest mu je

zamagljivala ivice vidokruga. On protrese glavu ne bi li je razbistrio i postade svestan da crna spodoba napreduje ka ogradi sledeći ga.

Nadljudskim naporom izvi se nagore jedanput, dvaput, dok su mu vrhovi prstiju klizili niz kao led glatko gvožde, a onda napravi čvrst kontakt i — čučao je zadihan i omamljen na protivpožarnim stepenicama. Ruke su mu bile krvave, ali sada nije mogo da misli na to. Spodoba se nalazila iznad njega, odsecajući mu oslonac ispod nogu dok je pokušavao da se popne.

Volf teško pade na gvozdene prečage ovog zatvoru sličnog orlovskog gnezda. Nije se osvrtao na bol u rukama i ramenima. Napade snažno u skoku, oseti da mu je udarac presečen, a onda, iznenadivši protivnika, napravi krajnji napor i kad je senka navalila da ga ubije, on je desnom rukom zgrabi za levi zglavak i povuče jako ka sebi. Ona zatim prelete pored njega dok je protiv nje delovao vlastiti zamah pojačan Volfovom snagom. Volf drugom rukom napravi blokadu spodobinog lakta, tresnuvši joj gornji deo poprsja o gvoždem ograđen pod platforme.

Zatim ustade i potrča, skočivši ka lestvama, provukavši se preko niskog zida ograde krova. Spotače se o vlažan katran vrha krova. Ali sada se u njega uvlačila neka čudna slabost terajući ga da sedne i zatvori oči — šok. Borio se protiv njega. Endorfmu je kolao kroz sistem, otupljujući bol, ali takode remeteći misao i koordinaciju. Bolje bi mu bilo da oseća bol. Volf usredsredi misli.

Osetio je nešto u mislima, okrenuo se i ugledao spodobu koja gaje čekala. Ona ga uze u ruke i baci na katranisanu ploču krova. Zatim čučnu blizu njega. Susnežica mu je bila u oči. Napregao se ne bi li saznao nešto o spodobi — da li je velika ili mala Suma ili Čika? Nije mogao da kaže. Vazduh je izgleda bio ispunjen neprirodnim senkama. Pala je tama koja je, mada zvuči nemoguće, odbijala susnežicu od njega. Potom zatreperiše ulične svetiljke i sav vazduh. Obuze ga jeziv osećaj da lebdi u vremenu i prostoru. Nad njega se nadvila priroda haosa zatamnjujući sve tragove pesme sveta koju je naučio od Belog Luka.

Skoro da se predade kad se šok nanovo oglasi uzburkavši mu ceo sistem, rasplinuvši mu misli, preteći da prekine sve koordinacione i motorne funkcije. Ali onda, nadovezujući se na noć, strašnu susnežicu koja je bila po njemu, sve snažniju obamrlost koja je ledila do srži iskrсну slika Amandinog nepokretnog bledog lica, miris krvi koji je rastao dok ga svog ne preplavi, poslednji ružičasti mehurići njenog života koji sucureli iz njenog razderanog vrata. To je bilo previše, toliko je toga još ostalo neobavljeno i ne srne se dozvoliti da se sistemi prekinu, zato se borio kao što se borio uvek protiv nedaća i neprijatelja vidljivih i nevidljivih, svejedno.

Volf zaškrjuta zubima, krenu naviše kroz neprirodnu tamu boreći se u bezvazдушnom prostoru u kome je bio vezan dok se ne dočepa spodobe. Silovito je povuče zabacivši glavu unapred i svojim čelom tresnu snažno o lice spodobe. Začuše se zvuči pljuska koji je bubnjao o katran, ciglu, beton i metal.

Volf povuče još jednom, ali to je bila greška u ovom slučaju, on oseti prodoran bol niz bedro kad ugleda crnu čizmu kako pravi rez u njegovom mesu. Ljut bol dok je čizma nastavljala da svrdla pokušavajući da pronade kost i slomi je.

On vrisnu, tresnu dvaput laktom u meso, udari prvo korenom, a onda ivicom šake u letu sa ciljem da osakati. Spodoba teško proštenja, čizma samilosno uzmače i spodoba poče da se povlači.

Volf krenu za spodobom nasrćući u ubilačkom besu, dok je bol zbog Amandine smrti rio u njemu.

Ugledao je povoljnu priliku i iskoristio je. Ali dok se primicao progonjenom poče da usporava. Svet postade nejasan kao da je pod vodom. Pluća su se naprezala da udahnu, puls se naglo usporio. Tama, lepljiva i živa, pritiskala ga je kao da je imala oblik, i nepodnošljivu težinu.

A onda poče vatra. Delovala je zastrašujuće, a ipak je u njoj bilo pomalo natprirodne prisnosti, kao daje spazio starog, davno zaboravljenog poznanika kroz napuklinu u ogradi.

Plava vatra poče da ga proždire i, razmišljajući o Arkiljevom licu, on pokri rukama svoje. U tom trenutku vide da je podignut i hitnut u noć pošto je spodoba iskoristila trenutak njegove nepažnje.

Vatra je zahvatila njegovu mutnu sliku, a onda se ugasila; susnežica ga je bockala, a onda prestala; vetar mu je uletao u uši, a onda samo tišina.

Eksplozija zvuka i pokreta.

On udari o tavanski prozor levim ramenom i kukom probivši mračna okna uz tresak dok mu je levu nogu zaparalo dugo, zupčasto parče koje je štrcalo kao strela u luku rama. Potom je ponirao kroz mrak i svetio, dok se život odvajao od njega, ljutiti duhovi su mu siktali na uvo, a Amandin glas šaputao: „Veza se prekinula. To su ti prokleti mobilni telefoni; jedva da sam čula i reč. Zar nisi čuo kad sam ti rekla ćao?" Šapućući njeno ime Volfu jurnuše suze iz očiju dok je propadao naniže, a svesno i nesvesno mu se mešali, sećanja povrvela iz njega, misao se rastapala u osećanje dok bol nije sve izbrisao, čak i njegov krik.

VOLF

Elk Bejsin /Lajtning Riđi 1957/1964.

Volfov otac se zvao Piter Mateson. Kao i sin, i on je bio član elitnog muškog kluba Teksaških rendžera. Uživao je u njegovom elitnom statusu i pao u duboku depresiju kada su 1935. sramotno uvršteni u drumsku patrolu, isterivani kao obučeni psi u svečanoj odeći za državne praznike, proglašeni u osnovi za političku životinju. No da lije ovo bio jedini razlog koji ga je naveo da napusti ženu i Volfa? Piter Mateson, mačo muškarac ponosan kao matador, duboko je ogrezao u kondžo, japanska reč koju je nakon više godina Volf naučio od svog aikido senseija, koja je značila posebnu mazohističku opsesiju fizičkim aktima koji podrazumevaju ogromnu patnju i bol. Kondžo je nemoguće postići bez suzbijanja čovekovih najskrivenijih emocija, glatko je izjavio njegov senseji. Tako je, isprva ne shvativši, on otkrio nešto suštinsko u ličnosti svoga oca.

Piter Mateson bio je tekšaški rendžer 12 godina. Pokušao je da se bori protiv prodiranja vremena i modernog doba u ovoj poslednjoj elitnoj grupi ljudi od zakona. Često je pripovedao o njihovom ponosnom nastanku pre jednog veka kao čuvara granice Republike Teksas za vreme revolucije u celoj zemlji. Tokom svoje herojske istorije vodili su žestoke bitke protiv Komanča, časno i junački učestvovali u meksičkom i građanskom ratu. Piter Mateson, naravno, nikad nije učinio ništa od toga, premda je proveo izvesno vreme izvodeći pred sud pravde meksičke bandite i razbojнике svakog profila. Stupio je u rendžere jer su oni bili jedinstveni u analima američkih ljudi od zakona po tome što se od njih nikad nije tražilo da nose uniformu ili pozdravljaju oficira, što ih nikad nisu muštrali niti su odgovarali višoj

vlasti. Barem je tako bilo kad su bili na vrhuncu, a Volfov otac je utrošio više od 10 godina usamljeno se trudeći da ih vrati u godine slave. Kao takvog mnogi su u njemu gledali junaka, veliku ličnost koju su poštovali zbog odvažnosti i lične filozofije koju će Volf kasnije povezati sa pojmom kondžo, rešenošću da posao uradi bez obzira na patnje i mučenja koja sebi nametne.

Onima koji ga nisu dobro poznavali izgledalo je više nego čudno što se Piter Mateson oženio američkom Indijankom, ali Volfova majka Otvorena Ruka bila je po svemu primer svojih predaka Šošona sa Vetrovite Reke, a Piter je bio privučen razlikom u svakom aspektu života. Ona je daleko više od svog muža bila pragmatična da se prepusti dolasku modernog sveta, neminovnosti pripitomljavanja divljih prostora za horde imigranata koje su hrlile zapadno od severoistočnih država, a možda je najzad ovo bio odgovor na to zašto se ona udala za njega, belca, teksaškog rendžera. Mogla je da oseti snagu novog sveta, a nije želela da ostane da posrče i pre vremena postane pijana, ogorčena i stara u bednim rezervatima. Jednom je načuo kad je rekla Belom Luku daje u stanju da vidi budućnost, dolazak modernog sveta, u prodornim plavim očima svoga muža, da je oseti kako isijava iz njegovog oštrog, zgodnog lica. Beli Luk je imao svoje mišljenje o ponašanju Pitera Matesona.

Volf se sećao kako je jedne večeri pitao oca je li istina što je čuo u školi da su u Teksasu rendžeri pisali zakon.

„Ne”, reče visok i vitak, vetrom i suncem opaljen, snažan telom kao i duhom Piter Mateson, gledajući mrko sina. „Mi jesmo zakon.”

Ovaj arogantan odgovor je savršeno pokazivao jednu stranu Pitera Matesona pa Volf nije mogao nikad da ga zaboravi. Bio je to takode razlog što Beli Luk nije mogao da se pomiri s ovim čovekom. „Čovek nije Zakon. Zakon je od Sveta”, reče nešto kasnije Volfov deda, „a glasovi Sveta, Duhova moraju se uzimati u obzir, iako je Njihove reči katkad teško razabrati.”

Mudrost ovih reci nikad nije bila očiglednija nego kad se jedared Piter Mateson vratio kući belog lica i bez daha.

On odmahnu na zabrinuta pitanja svoje žene da bi se najzad srušio. Umesto da pozove doktora Otvorena Ruka pozva svog oca.

Beli Luk baci jedan pogled na Pitera Matesona i naloži ćerki da raširi jedan od svojih rukom tkanih prekrivača. Kad ona to obavi, on izvuče komadiće tkanog materijala ofarbanog u boje četiri osnovna Pravca. Njih položi na odgovarajuće ćoškovke prekrivača, zatim izmrvi svezu kadilju između palca i kažiprsta tako da trunčice padoše u centar prekrivača a ulje zamirisa sobu. Beli Luk, koji je prema mišljenju mnogih posedovao veću moć čak i od Crnog Losa i Lude Vrane, bio je visoki šaman Šošona sa Vetrovite Reke. Ali za razliku od drugih plemenskih šamana, njegova filozofija nije se ograničila na konkretno njegovo pleme, već je pre bila sinteza mita, filozofije i etike sakupljenih takode od mnogih drugih indijanskih plemena. Za njegovo vreme dobro se naputovao i, prema priči, bio dobrodošao čak i u onim zajednicama Amerike koje su inače bile neprijatelji Šošona sa Vetrovite Reke i njihovih rođaka, okrutnih i silovitih Komanča iz Zapadnog Teksasa.

Volf i Otvorena Ruka položiše nesvesnog Pitera Matesona na prekrivač. Klečeći pored njega, Beli Luk izvuče dva sokolova pera. Jedno postavi preko pacijentovog grla, a drugo preko donjeg stomaka. Tada poče da ih pokreće preko čitavog poprsja. Sve vreme je zapevao glasom tako niskim da Volf nije mogao čuti reči.

Iznenada jedno pero stade iznad trbuha Pitera Matesona zatim se zaustavi drugo i ukrstiše se pri vrhovima. „U njegovom stomaku je otrov“, reče Beli Luk. „Požuri sad, on umire“.

Tečnim indigom on nacрта krug na tački gde su se pera ukrstila, u krug spusti jedan gladak kamen. Zapoja pesmu koja ispuni sobu. Kamen uskoro poče da zrači toplotu pocrvenevši kao žar.

Sada im Beli Luk zapovedi da povuku Piterovu glavu unazad i potpuno mu otvore usta. Pridržavao je jezik u mestu trakom osušenog jezika bizona, a onda izvukao dugo, šuplje pero, umotano u sredini tetivom obojenom u tamnoplavo. Jedan kraj pera uvuče u Piterova usta i poče da ga pažljivo gura kroz jednjak. Zatim usnama obuhvati drugi kraj i povuče. Radio je to dok se cevčica pera ne napuni, a onda ga izvlačio i puštao da sadržaj kaplje u tanjir koji je donela njegova ćerka. Ovaj postupak ponovio je sedam puta dok nije bio zadovoljan kad je omirisao sadržaj iz cevčice. On podiže pera, povi glavu zapevajući drugu pesmu. Zatim ih skloni zajedno sa cevčicom. Najzad skinu sa trbuha Pitera Matesona onaj gladak kamen koji se vratio u prvobitno ohlađeno stanje. U plavom krugu ostao je beleg kao masnica koju će Piter nositi do kraja života.

Beli Luk sede; delovao je umorno. „On sada spava“, reče im. „Otrov je nestao. To je otrov belog čoveka koji je trovao njegovu hranu, ona vrsta za koju sam čuo da je više puta korišćena protiv Naroda.“ Tada više nije davao nikakve komentare, ali mnogo godina kasnije Volf će posumnjati da mu nije promakla ironija ovog incidenta. „Kada se probudi opet će biti dobro.“ Otvorena Ruka pognu glavu sa zahvalnošću.

Beli Luk se potom okrenu Volfu i blago reče: „Duhovi Sveta došli su kad su bili pozvani. Tu je Zakon. Sada si to video vlastitim očima.“...

Toliko gledišta njegovog dede mu je tada bilo nejasno, da je Volf došao do zaključka da je starac ovo smislio. Prvo je verovao da je njegov deda samo svoje glav, ali kasnije se zapitao nije li starac imao dublje, manje sebične motive što se Volfu predstavio kao enigma.

Jednog dana starac mu reče: „Sada ćeš provesti neko vreme sa mnom. Tvoja majka je dala saglasnost.“ On nikad nije govorio o Volfovom ocu, neverniku po njegovom mišljenju, koji za njega nije postojao, „Otići ćemo, ali pre toga ispričaću ti jednu priču. Bio jednom jedan mladić. Nije imao drugih prijatelja do reka i planina, drveća i neba. Ipak, bio je usamljen i žudeo je za društvom. Jednoga dana, dok je momčić skupljao lešnike i šumske bobice u šikari na ivici ravnice gde je živeo začu neki krik.

On požuri ka tom zvuku i nade sokola kako leži u prašini. Krilo mu je bilo slomljeno. Momak čučnu pored ptice, pokuša daje dodirne, ali mu soko gotovo odgrize prst. Momak je onda pričao sa pticom i najzad soko pristade da bude sklonjen sa vrelog sunca.

Pošto nađoše sklonište ispod jednog drveta, dečko zbrinu pticu dajući joj prvo vode a onda nešto bobica koje se mesožderu sokolu nisu dopale ali ih je ipak pojeo. Momčić se zatim prihvati da stavi udlagu na sokolovo slomljeno krilo.

Vremenom se soko oporavio, a kako je imao jače osećanje za avanturu od svog druga, poveo je dečka iz ravnica njegove mladosti preko doline tako suve da je njeno dno bilo čista so, pa naviše duž planinskog grebena koji se strmo uspinjao. Bila je to planina koju je dečko gledao svakog dana kada je vreme dovoljno jasno, planina koja je činila pozadinu njegovog mladog života, planina o kojoj je katkad sanjao ali se nikad nije usudio da pomisli da je dosegne.

Sada je bio tu, približavajući se vrhu, pa ga obuze osećaj velikog oduševljenja, kao da je dolazak ovde bio dar sokola kome je spasao život.

Na vrhu planine dečko ugleda drvo, čvornovato i izuvijano od vetra i pljuštanja kiše, staro i postojano. On se uspe uz drvo i rukama ga obuhvati kao da grli davno izgubljenog pretka. A soko polete sa dečkovog ramena na najvišu granu drveta. Istezao je vrat tamo-amo ispitujući sve što je video oko sebe. Tada ispusti jedan prodoran krik kao da se prašta i uzlete u jasno, plavo nebo.

Dečko se van sebe od sreće što je na vrhu planine odgurnu od drveta i zaklonivši oči posmatraše sokolov let. Dečko je imao izuzetan vid, pa je posmatrao kako se ptica u spirali dizala sve više i više ne da lebdi u horizontalnoj ravni, već se dizala iznad krune drveta vertikalno kao kroz tunel nevidljiv svima osim sokolu.

Dečko je i dalje posmatrao kako mu soko nestaje iz vidokruga uspinjući se i dalje tako daje bio siguran da će ptica svakog trenutka probiti nebeski svod. Zatim je iščezla i u tom času on ugleda tri pera, sokolova pera, kako lete nadole. On ih otrgnu od neba i zadenu u svoju gustu crnu kosu. A posle mnogo godina, kada je podigao svoj dom u podnožju planine, kada se venčao i izrodio decu, pričao je svojoj porodici o sokolu i koristio ova sveta pera u obredima posvećenim nebu i zemlji i implicitnoj vezi između njih.”

Beli Luk je zurio u Volfa svojim očima crne vrane, onim divljim, nezavisnim pogledom bez šepurenja pauna koje je prezirao. „Sada ćemo poći. Jesi li spreman?”

„Spreman za šta?”

Volf nije znao, ali je bio uplašen: starčeve čarobnjačke aure, njegovih zagonetnih izjava, neodoljivog osećaja da se nešto — šta? šta? — od njega očekuje. Stranac nije hteo da mu kaže, a Volf nije uspeo sam da dođe do toga.

S druge strane, na pamet mu nije palo da ne ide. Šta god njegov deda tražio od njega, učinio bi bez razmišljanja i pitanja. Ovu šlepu poslušnost naučio je u majčinom krilu kao jezik njenog naroda, možda je s mlekom posisao tu lojalnost koja je, dok je izrastao iz bebe u dete, sve više dovodila do besa njegovog oca, koji je od svog sina jedinca zahtevao vernost bez premca.

Po dubokom snegu napustili su Elk Bejsin na konju, omiljenom načinu putovanja njegovog dede. Kako je Volfu jedanput ispričao, Sošoni sa Vetrovite Reke su među prvim plemenima razumeli prirodu konja i njegove upotrebe (za njega životinje nikad nisu bile to). Bilo je vrlo hladno. Majka je umotala Volfa u kože i prekrivače (Beli Luk ne bi dozvolio nikakvu modernu odeću kada je njegov unuk sa njim) dok je starac, do koga hladnoća naizgled nije ni dopirala, bio odeven samo u perlama ukrašenu košulju, jahaće pantalone od meke jelenske kože koju je ustavio Volf je video da ih nosi i uleto. Na noge je obuo mokasine od srneće kože sa donom od krute neštavljene kože, na vrhu predivno ukrašene perlama od obojenog stakla i emajliranog metala.

Obavijeni plavim sumrakom ulogoriše se u samotnoj divljini presušenog korita reke, slanih ravnica kojima nemilosrdno duva vetar, a njegov fijuk odzvanja miljama u svakom pravcu. Beli Luk je izabrao mesto u zavetrini vijugave obale zaleđene reke Sevir. Nalazili su se u blizini njenog ušća pa je Volf mogao videti slano jezero u koje se ulivala.

„Imaš sreće”, reče on Volfu dok su postavljali šator oslikan čudnim simbolima koji su Volfu ličili na ratne štitove. „Kad sam ja bio tvojih godina oborila me je velika bolest.” I tada mu je Beli Luk opisao kako ga je mučila epilepsija. „Napadi su bili vrlo teški; posle toga

danima sam bio onesposobljen. Spavao sam mrtvim snom i postepeno su mi se u snove uvlačili duhovi bića oko mene: bizona, vuka, medveda i sokola. Trebalo mi je neko vreme da razumem da su to duhovi poklanih životinja i da su mi slali poruku da sam poseban i da sam izabran da budem šaman.

„Pa kako je tako nešto moguće?” pitao sam duhove. „Ja sam bolestan.” A oni uzvratiliše: „Kao šaman moraš vidati bolest. Pre toga moraš razumeti prirodu bolesti.” A onda, pričao je Beli Luk, budio sam se iz sna i znao da moram naučiti da izlečim svoju bolest jer ću samo tako naučiti da vidam druge.

Volf se upravo pitao kako je uopšte moguće da je njegov deda u tome uspeo kada starac izvuče jedan luk iz dugih išaranih korica od kravlje kože. Bio je napravljen od neke vrste roga ili kosti; imao je veličanstven dupli luk. Tetiva kojom je bio obmotan prvo je obojena u raskošno uglačanu plavu boju umakanjem u tečnost dobijenu od biljke indigo. Krajevi tik iznad zareza o koje je zategnut bili su ukrašeni sokolovim perima, a sa nižeg kraja sa trake od kravlje kože visilo je nešto što je Volf mogao samo zamisliti da su u žuto obojene kandže iste ptice.

„Ovaj luk je napravljen od rogova karibua”, reče starac udobno se namestivši. „U takvom oružju leži moć, kao što sam ti rekao. Ali sada ću ti reći jednu tajnu. Moć dolazi odavde,” on se udari u grudi tik ispod srca „a ne od samih rogova, kao što mnogi misle. Umesto toga, rogovi služe kao neka vrsta spremišta ove moći. Razumeš?”

Volf klimnu glavom plašeći se da prizna da ne razume. Kakva moć? Moć nije bila opipljiva, pa u tom slučaju nije mogao da shvati kako neki opipljiv predmet može sadržati tako nešto.

Deda mu se nasmeja baš kao da je znao šta on premeće po glavi, ali to je bilo nemoguće, zar ne?

„Predmeti obožavanja, kao što su rožani lukovi, izuzetno su korisni”, nastavi starac, „zato što služe takode kao mistični znaci, talismani po kojima neko prepoznaje vlastitu moć.” Videvši izraz na licu svog unuka, on se nagnu. „Pomisli na ogledalo, Volfe. Kako bi sebe prepoznao da u neko nisi pogledao? Na osnovu fotografije? Ali kako bi znao da si to ti? Ne, odraz je tvoj putokaz, tvoj znak.”

Posle nekoliko časova, pošto su se za sve pobrinuli, pošto su pojeli obrok od sušene govede pečenice i pečenog kukuruza, olakšali se u obližnjem udubljenju i bili spremni za spavanje, Beli Luk se vrati na temu.

„Luk”, reče, „tako sam se izlečio.” Pri svetlosti vatre njegovo izbrazdano lice bilo je tamno i grubo kao kože koje je brižljivo sušio. „Pronašao sam sebe dok sam njega pravio, otkrio sam svoju moć i izlečio se. U snu mi je došao karibu i sutradan ujutru krenuh za njim. Trebalo mi je više od nedelju dana da mu uđem u trag, ali čim sam pronašao njegov otisak, znao sam da mi neće izmaći. Zapravo, naknadno sam shvatio da nije ni želeo da mi izmakne. Naprotiv, njegov duh me je pozvao.

Naišao sam na njega najednom šumskom proplanku. Zašao sam daleko na sever — tamo odakle potičemo ima malo karibua. Bila je to golema zver, čak i po merilima njegove vrste, ogromni povijeni lukovi njegovih rogova ličili su na ruke belog polumeseca. Okrenuo je svoju veliku glavu, ugledao me i zatresao rogovima. Video sam da se sprema da ih odbaci. Danas je očigledno da je ovo biće bilo poslalo meni kako bih uzeo njegove robove i napravio svoj beli luk.”

Starac je sedeo prekrštenih nogu i pušio dugu koštanu lulu. Volfti, koji je ležao do njega, umotan u jelensku kožu i prekrivače, sviđao se aromatični miris duvana, način na koji se plavi dim vio oko dedine glave kao oblaci oko planine. Savladavao ga je san, a starčeve reci na melodičnom jeziku Šošona sa Vetrovite reke delovale su kao neka vrsta uspavanke.

„Pogodilo se da je moj otac bio veliki majstor za pravljenje lukova, pa me je naučio svojoj umetnosti od kada sam počeo da sklapam rečenice. Znao sam da sečenje rogova nije ni iz daleka tako kritično kao njihovo kuvanje da bi se oslobodili od unutrašnjeg jezgra koje bi postalo lomljivo i izazvalo pucanje luka pod pritiskom povlačenja. Znao sam takode da se jedino neprekidnom toplotom može postići da se rogovi modeliraju u odgovarajući oblik da bi se napravio luk.

Razlog što su tako retki majstori za pravljenje lukova koji su u stanju da naprave rožani luk je jednostavan. Kuvanjem u vodi rogovima se oduzima prirodni lepak i želatin koji ih čini gipkima. Moj otac je stavljao u vodu kombinaciju trava da bi očuvao ove elemente u rogu. Ja, međutim, nisam imao nijednu, niti sam znao gde da ih pronađem. Bio sam sam, bez ičije pomoći. A ipak sam napravio ovaj luk.”

On sačeka da Volf otvori oči i dečak upita: „Pa kako si to uspeo?”

„Uz pomoć toplote”, odgovori Beli Luk. A onda, prepoznajući onaj isti izraz na unukovom licu, uze ga za ruku. Volfova ruka nestade u starčevoj pesnici dok ga je dizao na noge.

Beli Luk ga izvede napolje. Razvedrilo se i nebo je bilo ledeno crno. Pun mesec se ocrtavao tako oštro da je Volf zamišljao da može da se poseče na njega. Svuda naokolo preko presušenog korita formirao se debeli sloj leda.

„Evo”, reče starac, kleknuvši na obalu reke, „evo kako.” I napravivši pesnicu, on zabi lakat leve ruke duboko u led koji se uhvatio na vodi.

Držeći još uvek ruku u dedinom ogromnom žuljevitom dlanu, Volfa obuze neobičan osećaj da je uhvaćen u struju. On povuče svoju ruku kao da se opekao, ali čak i tako razdvojen oseti nešto zastrašujuće da čak ni u snu nije uspevao da se seti šta je to bilo.

To je bilo kada je ugledao kako voda teče iz otvora u kome je Beli Luk držao svoju ruku u zamrznutoj reci. Trenutak kasnije voda je šiknula kao nadošla reka u proleće i nedugo zatim iz te vrele crne rupe u ledu diže se para šišteći. . .

I tako kada je spavao, a spavao je dosta tog četvrtka popodne, sanjao je o davnim vremenima kada je pesma sveta Belog Luka bila sve. . .

Dno Velike Doline presušenog korita reke bilo je čvrsto i ravno kao beton. Podsećalo je na grad u koji će Volf godinama kasnije bežati. Na najdaljem kraju presušenog korita, tako dalekom daje bio gotovo bezbojan, izdizala se planina Sijera Nevada. Tu je bilo opasno; bilo je opasno u tom gradu. Negde u Volfovom nesvesnom morala je postojati veza.

„Mi, a pod mi podrazumevam Narod, mi nismo rođeni u ovoj zemlji — niko nije”, rekao je Beli Luk mladom Volfu. Sedeli su pod šatorom koga su podigli na velikoj slanoj zaravni. Pod bledom mesečevom svetlošću presušeno korito je bilo zaštićeno korom leda i injem koji su se preivali u duginim bojama. „Naša porodica, čije poreklo nalazim uz pomoć Duhova, stigla je iz Azije, putujući mesecima preko ledenih stepa Sibira. Nije ih uplašio rt gotovo čvrstog leda koji je danas Beringov moreuz, kada su dva kontinenta Azija i Amerika bili jedno, kada su postojala izolovana jezerska područja koja je danas prekrila ledena voda. Kretali su se preko Aljaske, a onda južno, sve južnije. Šta ih je privlačilo, pitam se. Možda taj

beskrajni led. Mada, istini za volju, čak ni Duhovi nemaju odgovor tako da možda nikad neću saznati dok ne pređem na Drugu Stranu i ne saznam sve.”

Dok je govorio prsti Belog Luka živo su uvijali vlažnu tetivu oko šiljka strele od opsidijana koju je perfektно seckao svojom rukom. Pričvršćivao ju je za ispoliranu držalju od divlje ribizle, njegovog omiljenog drveta za te svrhe, zato što je bila tako gipka i jaka da bi se čak, da bizon pređe preko nje pre zabila u telo životinje nego slomila.

„Svakako, u ono doba bili smo Kinezi”, nastavio je Beli Luk. „Možda se nismo toliko razlikovali od onih imigranata koji će postati današnji Japanci.”

Tada Beli Luk diže nedovršenu držalju strele, odmeri je u odnosu na Volfovu desnu ruku od lakta do kraja njegovog srednjeg prsta. Beli Luk obeleži ove dimenzije na držalji parčetom uglja, pa potom komadom jute odmeri rastojanje od Volfovog desnog zglavka do prvog zgloba istog srednjeg prsta. Volf je posmatrao kako deda nadovezuje ovo merenje na prvo, čime dobija dužinu strele. Tako su veliki kovači strela tradicionalno pravili oružje za ugledne ljude Naroda. Iznenaden, Volf vide da Beli Luk pravi ovu strelu za njega.

Volf je voleo da posmatra dedine ruke, tako velike, tako veste i, za razliku od samog čoveka u celini, nimalo strašne. U ovim rukama nije bilo ničeg zagonetnog, bile su jednostavno oruđe mašte i isceljenja.

Bilo je hladno, a postajalo je još hladnije. Svakog dana ostajali su na prostranoj ravnici ledene soli pa je Volf osećao da mu se zima uvlači u kosti. Kretao se sporije i teže, kao da se od njega tražilo da se otvori kao neka dvodimenzionalna konstrukcija. Beli Luk je delovao kao da ga hladnoća uopšte ne pogađa. Zapravo, ponekad je izlazio i bez košulje. U takvim prilikama Volf bi posmatrao kakve će posledice hladnoća imati na njegovoj goljoj koži. Izgleda nikakve. I u tim trenucima setio bi se kako je starac zabio pesnicu u led i pretvorio ga u vodu, a potom u paru.

Jedne noći upita ga: „Deda, odakle dolazi tolika vrešina?”

Beli Luk klimnu kao da je ovo pitanje očekivao. „Iscliteljska moć šamana povezana je sa moći vatre. Vatra je, Volfe, oko Sunca, koju je jedan od duhova odavno doneo na ovaj svet. Vatra je energija; vatra je moć. Ona ima brojne manifestacije, a dužnost je šamana da odluči koja manifestacija odgovara određenom trenutku.” On naheri glavu, zagledajući niz držalju od divlje ribizle. Širi kraj se nalazio tamo gde će napraviti zarez u koji će leći struna, jer strela mora leteti u istom pravcu u kome je na drvetu rasla grana koja je postala držalja. Najteža odluka koju šaman mora da donese je kada da koristi vatru i na koji način. A upravo ta unutrašnja vatra nekoga čini otpornim na najveću hladnoću koja se dešava ne samo u jeku zime, već i u samom trenutku smrti.”

Posle nekoliko noći pošto je Beli Luk završio tri strele izuzetne izrade mladi Volf je usnio san. U njemu ga je posetio medved tako golem da je zasenio sunce, sa krznom tako crnim da se činilo kao daje nebo prešlo iz dana u noć. Onaj golemi crni medved naučio je Volfa da govori njegovim jezikom, a onda dugo usrdno razgovarao sa njim i, pozvavši ga šapom, poveo ga van šatora na presušeno korito. Ali kad se Volf probudio nestalo je znanje medvedovog jezika, pa tako nije uspeo da se seti šta mu je stvorenje reklo. Povezao je ovaj san sa dedom, a starac se nasmeja na to.

„Vreme je”, progovori Beli Luk klimnuvši. On uze svoj luk i tri nove strele i povede Volfa napolje, gde je nisko, crveno sunce pretvorilo slane zaravni u obojeno staklo. „Možeš li se setiti pravca u kome te je medved vodio?”

Volf pokaza na zapad i oni se otisnuše ka svetlosti umirućeg sunca. Napred, u magličastoj daljini, ležala je Sijera Madre, u ovo doba dana odevena u kraljevsko ružičasto. Dotače ih najniži luk sunčevog kruga, a sačinilo se da se sunce isteže kao posuda koja nastaje u rukama grnčara. Pratile su ih plave senke izdužujući se sa svakim korakom koji naprave.

Vazduh je bio izuzetno suv; tražio je svaki otvor u Volfovoj odeći sa preciznošću hinirškog skalpela. Beli Luk, odeven u letnje teške srneće kože, utonuo je izgleda u zaborav, a Volf je sa ne malim strahom razmišljao o njegovom majstorstvu u baratanju vatrom.

Posle nekoliko milja na horizontu se pojavi neka tamna grudva. Čak i sa ovog rastojanja Volf oseti daje to ljudsko biće. Naravno, bio je u pravu.

Jedan mladić, stariji od Volfa možda 3-4 godine, ležao je na boku na najmraznijoj kori presušenog korita. Volf čučnu opipa mu vrat sa strane tamo gde pulsira srčana arterija.

On baci pogled ka Belom Luku. „Živ je, deda. Ali jedva." Pažljivo prevuče rukama preko tela momka, a onda ga okrenu. „Nema krvi, nema rana. Čak ni masnica. Šta je s njim?"

Izuzetno visok, zastrašujući svojom impozantnom pojavom, Beli Luk isturi ruku s recima: „Ovaj kamen je za tebe. Primeni ga."

Volf se pruži naviše da dohvati mali, pegavi kamen gladak kao dojka njegove majke bio je topao i grejao Volfa od trenutka kad gaje dotakao. Još jednom kratko pogledavši dedu, on položi kamen na tri tačke momkovog tela — njegov donji stomak, njegovo srce i čelo. Svaki put vrhom srednjeg prsta dodirnu kamen. U prva dva slučaja nije osetio ništa loše, ali pri kontaktu

kamena sa dečkovom glavom, Volf se trgnu. Zadrhta i zatvori oči.

„Šta ti je rekao kamen?", upita ga Beli Luk.

Volf isprva ne reče ništa obuzet užasom. Potom proguta nešto gusto što mu je izgleda zastale u grlu, pa odgovori: „Ovaj momak ne pati od neke fizičke bolesti. Neko mu je ukrao dušu."

„Da", klimnu Beli Luk, kao da je to nekako već znao. „Zato ti je u san došao duh crnog medveda. Ovog momka štiti medved i njegov duh je potražio šamana."

„Ali ja nisam Šaman, deda."

„Uzmi karnen sa dečkovog čela", reče mu starac. On uze jednu od strela koje je napravio za Volfa i gurnu Voltu u ruke veliki luk s ubojitom strelom. „Evo šta se desilo", progovori. „Neki čovek je umro. Kukavica kome je nedostajalo hrabrosti da krene stazom smrti sarn, pa je ukrao dečkovu dušu da ga prati na putovanju." Zurio je dole u Volfa. „Kada si dodirnuo lekoviti kamen treći put mogao si osetiti kako se prekida pesma sveta."

„Da", prošapta Volt" drhteći u strahu od toga šta će se sledeće desiti.

„Moramo vratiti ono što je nepravedno ukradeno", reče Beli Luk. „Moramo poći stazom smrti."

Sada je bilo mračno, ali to Belom Luku izgleda nije bilo važno. On povede Volfa ka jugu do obale Sevira.

„Reke su kapije", objasnio je unuku. Zatim sede na obalu reke prekrštenih nogu i izvuče lulu. Napuni je nekom tamnom supstancom koja uopšte nije mirisala kao duvan koji je pušio. Upali je, povuče lulu nekoliko puta i pruži je Volfu. Volf uvuče dim u pluća. Bio je veoma aromatičan, iznenađujuće lak i nije ga terao da kašlje i guši se kao jedan dim duvana. Lula je išla tako između njih dvojice dok se punjenje nije potrošilo.

„Sada idemo."

Volf se diže sa dedom i zajedno kliznuše u reku. Bila je tako hladna da je Volf odmah obamro i tako duboka da nije mogao da opipa dno vrhom mokasina.

Osećao je potrebu da udahe vazduh, ali gaje deda držao pod vodom. Kratko se borio paničeći, no njegovo opažanje stvarnosti već se menjalo. Tama reke pretvorila se u dublju tamu; zima je nestajala iz krvi i mesa. Isto tako, uspevao je izgleda da diše. Sve je ovo, međutim, umesto da ga ohrabri, samo povećavalo njegovu paniku.

On oseti trzaj na ruci i ugleda dedu kako gestikulira. Ispred se ukaza red kamenja koje je nejasno isijavalo belinu boje kosti. Staza mrtvih. Samo nekoliko koraka ispred njih išao je starac. Pored njega dečko kog su pronašli na isušenom jezeru. Postavši iznenada svestan njihovog prisustva, dečko okrenu glavu ka njima ali starac, koji ga je čvrsto ščepao, nije toliko zaokupljen svojim stravičnim putovanjem.

„Sada brzo”, prošapta Beli LukVolfti, „pre nego što previše odmaknu i bude prekasno. Upotrebi luk.”

„Bojim se”, reče mladi Volf. „Za ovo je potreban šaman. Ja nisam šaman.”

„Upotrebi luk”, reče deda požurujući ga. „Odapni strelu”.

Drhtavim rukama Volf zape strelu u strunu i podiže luk. Znoj mu je tekao niz lice, stomak mu se okretao od straha. Dok je povlačio luk u veličanstven polukrug zamisli sebe uplakanog. Teško mu je išlo, jer je luk bio nategnut prema čudesnoj snazi njegovog dede. Ali pomisli na jadnog momka kako leži na presušenom koritu lebdeći između života i smrti i proškrgutavši zubima i progutavši pljuvačku, povuče luk do kraja, nacilja niz držalju i odape strelu pravo starcu u leđa.

Začu se oštar nezemaljski krik; momak nestade. Voda zatim poče da mu ulazi u usta, oči da mu gore, a on je povraćao so. . .

U centru šatora Volf otvori oči. Bio je suv, a sve oko njega onako kako su on i Beli Luk ostavili pre no što su krenuli odgovarajući na poziv duha crnog medveda, izuzev što su mu čula bila pojačana, a nova oštrina urezala se u svaki potez koji bi napravio. Setio se lule koju mu je deda dao i onda neko vreme bio uveren da je putovanje jednostavno predstavljalo neku vrstu halucinacije izazvane kaktusovom biljkom. Potom oseti kako ga so bocka po koži, zasigurno posledica kupanja u solju zasićenoj Seviri.

Sledio se od straha. Pa onda je sve istina. Zaronio je kroz kapiju reke u zemlju mrtvih.

Ustade poluošamućen, pretraži sve unutra i napolju, ali nije bilo ni traga od toga da je Beli Luk ikad bio ovde. Usred presušenog korita zimi Volf je bio potpuno prepušten sam sebi. Ugledao je dve preostale strele koje je Beli Luk za njega načinio.

Tri sata kasnije, dok se svetlost gasila zima se uvlačila u šator Piter Mateson pronađe Volfa pošto je zapretio Belom Luku da će se fizički obračunati s njim ako ne otkrije mesto gde se nalazi njegov sin.

„Ne treba da ide”, začu Piter kako starac kaže Otvorenoj Ruci dok se uspinjao na konja. „Počelo je, a šta Volf mora da učini, mora učiniti sam.”

Piter pljunu na zemlju i, povukavši uzde, žabi mamuze konju u bokove, okrenu ga i zaputi se u slane pustare presušenog korita, gde je ovo senilno biće ostavilo njegovog sina da umre.

Volf je trebalo da bude oduševljen što vidi kako mu se otac pojavljuje u indigo plavom sumraku, ali je u stvari razmišljao da se sakrije. Doista, da je mogao da pronađe neko mesto

na toj ravnici da se zavuče, učinio bi to. Ali jedino mesto kog je mogao da se seti bila je zemlja mrtvih, a znao je da bez dede tamo ne može da stigne.

Unazad gledano, ovo mesto ga nekako nije više toliko plašilo. Ni iz daleka toliko kao hladna siva svetlost u očima njegovog oca, u njegovom tonu kada je, kročivši u šator, izgrdio sina. „Sakupljaj svoje stvari. Idemo kući.”

Jašući iza oca, objumivši ga rukama oko grudi osećao je da mu se svakim preciznim lukom snažnih konjskih kopita slabi oštrina vida, sluha, mirisa koja je pratila njegovo buđenje. Dok je hat jurio preko presušenog korita slamao je zaleđenu slanu koru koja je letela oko njih kao srca slomljenog ogledala otkrivajući svoju magiju kao srebrnu šaru na staklu.

Poneo je sa sobom samo dve strele koje je za njega napravio. Beli Luk verujući da je sve što je doneo pripadalo detetu, što ga sada svakako nije interesovalo. Međutim, kad se vratio kući ustanovio je da nešto fali, da su se pera izvukla tokom putovanja kući ili da ih Beli Luk najpre nije ni zakačio.

Tih prvih nedelja sve je bilo drukčije, a ponajviše odnos između njegovih roditelja. Dok su ranije njihova neslaganja oko njenog oca ostajala u pozadini, sada je Piter glasnije izražavao protest, jednom čak predloživši da starca pošalju kući pre nego što nekog povredi, postoje postalo jasno da je senilan.

Otvorenoj Ruci, Skupljaču Snova, kako ju je njen narod zvao, koja je bila utočište njihovih nada, strahova i očajanja, tako strpljivoj i punoj razumevanja, ponestalo je izgleda i jednog i drugog. Nije htela, bez sumnje nije ni mogla, da svog oca objasni svom mužu. Međutim, izgubila je ravnotežu. Dok je ranije bila u stanju da posmatra ovaj etnološki jaz sa gotovo naučnom objektivnošću, pa čak i da razmišlja o sebi kao o mostu između dve kulture, sada ju je jedan lični momenat zasecao do kostiju. Taj jaz je nesumnjivo doživljavala kao metaforu za sumrak jedne kulture i uspon druge, dok joj je ova zgodna racionalizacija pružala lažni osećaj sigurnosti,

Međutim, nije moglo biti sigurnosti sa Piterom Matesonorn. On je bio pravi pionir, nemiran kao vetar, jak na hrabrosti, ali slab na odgovornosti.

„Nevolja sa civilizacijom”, rekao je jedared Volfu. „jeste u tome što ne može da nađe mesta za heroje, jer heroji su po definiciji neukrotivi, a sama njihova neobuzdanost preti da razdere tkivo civilizacije”.

Volf će kasnije shvatiti da je otac ovo o sebi pričao i prisećati se ovog razgovora u celini mnogo puta baš zbog njegove retkosti; Piter Mateson, maltene nikad nije govorio o sebi,

Volf je prepoznao u svom ocu vatru, ne šamansku vatru Belog Luka, već onu koja je značajna sama po sebi zbog svireposti kojom ga je gonila. Beli Luk je već naučio Volfa da postoji stalna interakcija između misli, tela i duha i u to se uverio na primeru svog oca, jer bilo mu je jasno da je Piter Mateson delovao i reagovao iz svog duhovnog dela koji je bio tako vitalan.

„Narod je trebalo da zaštite heroji iz drevnih vremena”, zamišljeno prozbori Volf.

„istina je, Indijanci su imali svoje heroje”, reče Piter. „Ali mi smo bili previše jaki, previše brojni.”

„Ne”, reče Volf, mislio sam heroji kao što si ti i tvoj otac. Trebalo je da razumete i zaustavite ubijanje plemena,”

Piter pogleda sina i klimnu. „Možda je moglo tako biti”, odgovori mu. „No, naša civilizacija je naletela na nas prebrzo; i bila previše napredna.” On se zagleda daleko u horizont gde se činilo da se planine uzdižu dovoljno visoko da dotaknu nebo, a Volf se priseti priče Belog Vuka o sokolu. „Ili previše zaostala.”

„Zaostala?”

Piter klimnu. „Uprkos onome što te uče u školi, dolazak civilizacije nije sasvim dobar. Izgubljeni u lavirintu zakona i društvenih statuta, mi na kraju gubimo osećaj prema zemlji. Vidimo je samo po tome što je u stanju da nam pruži, a ne po tome što jeste.” On progunda. „Kultura američkih Indijanaca je na taj način izgubljena, tako se pridružila spisku mnogih drugih širom sveta.”

„Ali zakoni su to što čini društvo”, uzvratila Volf. „Tako su nas barem učili u školi.”

„E, moraćeš da stekneš svoje mišljenje o tome, sine.”

„Ali tata, u šta ti veruješ?”

„Kako da ti na to odgovorim?” Piter Mateson je posmatrao svog konja kako pase dok se sunce odbijalo od njegove sjajne dlake a mišići se mreškali ispod kože. „Heroj nosi zakon o bedru i, premda će svejedno utrti put civilizaciji, to će ga odbaciti najbrže i najgrublje zato što on baca opasnu senku.”

A to je, naravno, Piter Mateson, više od svega čeznuo da čini.

Godinu dana nakon što je jahao preko presušenog korita da bi spasao svog sina Piter Mateson je otišao. Otvorena Ruka nikad nije govorila o tome gde, ali Volf je znao pošto je od svog oca primio jedno pismo. Iščitavao ga je opet i iznova dok mu se nije počelo raspadati u rukama i najzad morao brižljivo da krije parčiće ispod jastuka.

Međutim, Otvorena Ruka je govorila o svom mužu kad god je Volf to tražio. Ako je u njenom srcu bilo srdžbe, on to nikad nije video niti osetio, što je još važnije. Nije sumnjao da ga je volela, ali je takode slutio da jednu komponentu te ljubavi sadrži i njegov nemirni duh. A ona je nastavila dalje neumitno kao dolazak zime posle jeseni. Kako mu je često govorila u drugim kontekstima kada bi im druge, mrazne zime ispraznile rezerve hrane, Proleće će uvek doći.

I došlo je posle te samotne zime njegovog odlaska. Volfu je žestoko nedostajao, ali je zato u domaćinstvu napetosti bilo napretek. Beli Luk, star i krckav kao drvena kola iz davnih vremena, preselio se u sobu koja je pripadala Piteru Matesonu. Više nije pravio strele i u stvari nije nikad ukrasio perima Volfov par, iako mu ih je Volf radi toga vratio.

Volf je često pitao Otvorenu Ruku o njenom ocu jer je Beli Luk po povratku sa presušenog korita na koje je odveo Volfa postajao sve više uskogrud ili se njemu tako činilo. Volfu je bilo jasno da se nije ostvarivalo ništa što je starac nameravao, u svakom slučaju ne u potpunosti, ali nije imao uspeha u tome da dedu zainteresuje da se vrati na slanu ravnicu, što bi bilo moguće sada kad je otišao Piter Mateson.

Otvorena Ruka nije nikad odgovarala na pitanja o svom ocu direktno, a na Volfovo najnovije uzvratila je: „Od svih stvari koje lete misao je najprolaznija.”

Razmišljajući o ovoj prividnoj zagonetki, Volf se setio svog silaska u Zemlju mrtvih sa Belim Lukom. Sigurno je da su na ovo inače nedostupno mesto, kako ga mističari definišu, odleteli pošto su odbacili ljuštore smrtnih tela.

„Mislim da razumem. Ali zašto me deka ne povede nazad?”

„Sada, kada ponovo razmišljaš o tome, siguran si da je tvoj otac poremetio proces koji se odvijao između tebe i Belog Luka", reče Otvorena Ruka. „Međutim, Beli Luk ne vidi svet kao drugi ljudi. On se povlači i vidi mogućnosti, sve mogućnosti u svakoj situaciji. On je kao tkalac koji je u stanju da prati vijugavo napredovanje svake vunene strune čak i pošto je celina završena.”

Volf diže pogled ka njoj. „Hoćeš da kažeš da deka veruje da ono što se desi. . . jeste ono što je bilo određeno da se desi?”

Majka ga uze za ruke, zagonetna u svojoj lepoti i prihvatanju. „Nađ i strpljenje da sam otkriješ šta je određeno da se desi", reče mu ona dostojanstvena i jaka kao bilo koji muškarac.

I naravno, bilo je to veliko naravoučenije koje ga je Beli Luk naterao da uvidi uz pomoć razočaranja i gubitka.

Volfu je trebalo sedam godina izrastanja da prikupi neophodnu hrabrost i pode za svojim ocem. A kada ga je pronašao nije ga prepoznao. U tome se osetio dezorijentisan. Piter Mateson se nalazio u Australiji gde je iskopavao opale. Pri tome mu se vid pogoršao, pa je morao da nosi naočari. Rad po 14 sati dnevno, čuvanje rudnog blaga od lopova koji su iskrsavali u raznim oblicima i različito maskirani obojili su njegovu kosu u sedu.

Volf ga je pronašao u Lajtning Ridžu, sirovom i grubom rudarskom gradiću u jednoj uvali okruženoj dugim, niskim brežuljcima načičkanim australijskim endemskim vrstama drveća. Prikadno nazvan, gradić je proizvodio najbolje crne opale u svetu.

Volf je stigao u ovaj zabačeni deo Novog Južnog Velsa kamionom putujući skoro 400 milja severozapadno od Sidneja, a poslednjih nekoliko milja bitumenskim putem, crnim kao smola. Dočekalo gaje gromoglasno kreštanje australijskog vodomara, koji je čeprkao tražeći hranu. Posle nekoliko meseci naići će na jazbinu punu prelepih čisto belih vodomarovilj jaja, ostavljenih u nekadašnjem termitskom gnezdu. Ustanoviće da Australija vrvi od takvih zapanjujućih delića divlje lepote.

Sam grad nije bio ništa izuzetno: par samoposluga, mesara, pekara, jedan hotel Rudarevo odmorište Lajtning Ridža, dva-tri motela, prostorije lokalnog lista Lajtning Ridž fleš, tri crkve, osnovna škola i naravno — lokalni streljački klubovi.

Piter Mateson je delio trošnu kuću sa zgodnom mačkastom crnokosom devojkom dugih pocrnelih nogu koja još nije mogla imati 20 godina.

„Volfe?”

„Zdravo, tata.”

On pruži ruku kao nekom davno izgubljenom prijatelju. „Bože, tako je dobro što te vidim.”

Volf se skamenio dok su u njemu rasla i slabila nesređena osećanja koja je teško mogao razumeti. Ljubav, strah, bes i iznad svega dečaćka potreba da bude priznat od oca.

Piter Mateson je bio čovek koji se nikad nije libio teškog rada niti opasnosti, ali je ustanovio da je australijsko zaleđe nešto potpuno drukčije. Preživeo je ujed škorpiona od koga je dobio groznicu praćenu grčevima dok ga jedan Aboridžin slučajno nije našao i stavio mu oblogu od trava koja je skinula otok i groznicu. Posmatrao je mužjaka otrovnog pauka, dok je ženka iskretala kesu sa jajima da bi je zatim pojeli njeni proždrljivi mladi. Pretrpeo je razorno delovanje vrelog sunca i bujica; čak je i ubio jednog očajnog rudara koji je pokušao da mu pokrade skrovište opala, ali to nije za njega bilo novo iskustvo.

Premda je Piter Mateson bio čvrst čovek, morao je stalno da se dokazuje surovim Australijancima. Njima se dopadalo njegovo teksaško otezanje i njegovi oštri kaubojski maniri; odmah su stekli poštovanje pema jednom realnom čoveku koji je umeo da zadrži dostojanstvo u tuči, popije galon piva a da ne povrati i kurva se celu noć. Bili su takode fascinirani njegovim naizgled neiscrpnim pričama o američkim Indijancima. Istina je bila da Piter Mateson nije nikad imao mira ako nije među svojim muškim prijateljima. Trebala mu je zajednica čvrstih muških duhova poput njegovog kao što je drugima potrebna hrana i voda. Bilo mu je stalo do žene, voleo je svoje jedino dete, ali na svoj način, tamo gde su.

„Starenje za tebe i mene ima različite konotacije”, objasni Piter Mateson sinu. „Ti to sada ne možeš da razumeš, ali previše brzo ćeš moći. Tužan je dan u čovekovom životu kada padne i ne može da ustane hitro kao nekad, kad bo! ne nestaje tako brzo, već se uvlači zauvek.”

„Da li zato nju ovde držiš?”, upita Volf, zakrivivši palcem ka devojci zategnutih mišića.

Piter Mateson se nasmeja pronicljivosti svog sina. „Delimično”. priznade. „Ali delimično zato što ona zna da ću ja otići za nedelju dana, mesec dana. Njoj to neće biti važno; ona je mlada, previše zaokupljena svojim životom da bi se fiksirala na nečiji drugi.č On okrznu pogledom svog sina. „Kako ti je majka?”

„Zaokupljena svojim životom”, uzvratu Volf, izmamivši ocu osmeh.

Kasnije, u australijskoj tami punoj zvukova, Volf reče: „Ne vraćaš se kući, zar ne?”

Vrteći čačalicu izrezanu od kosti neke sitne životinje, otac odgovori: „Jesi li prevalio toliki put i potrošio sav novac svoje majke da me to pitaš ?”

„Potrošio sam svoj novac”, reče Volf. „Naporno sam radio da bih platio ovaj put.”

Piter žabi čačalicu u usta i ustade. „Dođi”, reče mu. „Hoću nešto da ti pokažem.”

Izadoše iz kuće ne rekavši devojci kuda idu. Popeše se u mali izubijani kamion i Piter požuri kroz tamu vozeći u brda. „Moj rudnik je dosta blizu Luđačkog Brda”, reče. „Kupio sam ga od Abondžinke iz moje kuće. Ona gaje nasledila od čoveka po imenu Mejdžor koji je jedne noći pijan razneo sebi mozak.”

Oni izadoše i Piter upali ručnu svetiljku nalik na fenjer. Nebo je bilo veoma mračno sa retkim zvezdama prve veličine koje su se probijale kroz veo od oblaka.

Piter uperi snop svetlosti nadole. „Vidiš ovde gde je brdo zdrobljeno? Ovaj nedostatak se zove klizište. Ako ne vidiš klizišta nećeš pronaći opale.”

Pored klizišta udoše u rudnik. „Ovome sam dao ime Nigde”, ispričao Piter. Peščana glina je naglo padala naniže. Hodali su tako dok nisu stigli do neke vertikalne rupe u steni. Piter ga povede niz okno na nivo ispod toga. Rudnik se napred otvarao u veliki prostrani izdubljeni deo među meštanima poznat kao plesna dvorana, kako će Volf kasnije saznati.

Pošto stigoše tako daleko pod zemlju Piter ugasi svetiljku i upali sveću. S leve strane Volf je mogao videti niz slojeva.

„Ovaj najviši deo je peščanik”, objasni Piter. „Vidiš kako je pri dnu odsečen nečim čvrstim, kompresovanim kvarcitom, kako je ovde zovemo kostolomkom. Dobro ime.” On prstom prede preko pruge. „Ispod je ono što zovemo nivo, zemlja slična ilovači u kojoj pronalazimo plemenite opale.”

Prekopao je po džepu i izvukao grubo oblikovan komad koji stavi Volfu u ruku. „Kotrljaj ga između prstiju.”

Dok je Volf to radio pri svetlosti sveće ugleda čudesne odbljeske u kao paun zelenoj, svetlo narandžastoj i vatreno crvenoj boji.

„Vidiš kako su blizu grupisani odbljesci boje? Ovo se zove Cvetni Arlekin i veoma je redak. Zato sam upalio sveću. Boje su čistije pri ovoj svetlosti. Sada ga vidiš onako kako sam ga ja video ovde dole kada sam ga izvukao iz ilovače.” Piter je posmatrao sinovljevo lice. „Eto šta radim, kako zarađujem novac.” On uze natrag opal. „To je uzbuđljiv, opasan posao. O nama misle kao o posebnom sloju ljudi. Ja nikom ne odgovaram.”

„I nosiš zakon o bedru”, dodade Volf, bacivši pogled na kolt u futroli okačenoj o očevo bedro.

Piter spusti ruku na Volfovo rame i jako ga stisnu. „Želim da razumeš ovo, sine. Nikada nisam ni od čega bežao u životu. Ali sigurno kao što stojim ovde s tobom civilizacija bi me uništila. U ovoj divljini od mene se ne traži da se odreknem sebe.”

Volf je ostao sa ocem šest meseci. Iz poštovanja prema sinu Piter je hteo skoro odmah da otera Aboridžanku ali se Volf usprotivio pa je ostala. Baš ova devojka, sa imenom koje nije nikad naučio da izgovori dobro, pokazala mu je zapravo neukrotivu lepotu vodomarovih jaja skrivenih u napuštenom termitskom gnezdu.

Otac i sin se latiše vađenja crnih opala. Piter je naučio Volfa kako da radi sa novom pneumatskom lopatom koja im je omogućavala da u potrazi za rudom istraže za mesec dana onoliki deo brežuljka koliko je ranije bilo moguće za godinu dana. Ipak, bio je to tegoban posao i, kao što je Piter rekao, često opasan ne samo zbog prirodnih nezgoda, već i zbog onih koje čovek izazove. Ali Matesoni su ih sve preživeli. Volf je iz toga izašao sa širim ramenima, nabijenim bicepsima i tankim belim ožiljkom duž leve kjučne kosti gde ga je potencijalni lopov posekao pre nego što ga je korenom šake tresnuo u prsnu kost i slomio mu je.

Jednom je pronašao škorpiona u čizmi i počeo da ga hrani fasciniran njegovim izbijanjem munjevitim udarom člankovitog repa i zabijanjem otrovne bodlje. On postade neka vrsta čudnog kućnog ljubimca koji je izgleda prepoznavao Volfa, iako mu je Piter rekao da tako nešto nije moguće kod stvorenja čiji je mozak toliko primitivan. Ali posle toga više nisu imali problema sa lopovima.

Sala je bila puna Piterovih drugara Australijanaca — premda se mogao naći i poneki retki Evropljanin — koji su žestoko radili i žestoko pili. U suštini, bili su pošteni, dosta živahni, sa imenima tipa Vertikalni Irac, Jogunasti Vili i Džek Ubica, puni smeha i života. Tu je doista vladalo drugarstvo koje bi u drugom, civilizovanijem okruženju bilo teže očuvati. Volf se uklopio sa njima, sviđali su mu se zbog neposrednosti. Bili su bliski zemlji, primitivni na način koji on još nije bio u stanju da dokuči, ali pokazivao je da to želi i oni su ga brzo zavoleli.

„Sjajni su to ljudi”, objasnio je Piter sinu. „Dok god ne sudiš o njima na osnovu njihove prošlosti kriminalaca, na koju su tako osetljivi, biće otvoreni s tobom.”

Jedne noći izvedoše ga, napiše i gurnuše u sobu s mladom ženom kose kao gavranovo krilo i svetlih očiju. Ona je već bila gola; dojke su joj podrhtavale kad ih je pogledao. Bila je jako mlada, i njena lepota imala je bolni kvalitet koji će u ovom surovom svetu nestati za godinu dana. Dok su vodili ljubav muškarci su ispred glasno pevali iskrene narodne pesme, pa Volf i devojka nije trebalo da brinu da će se njihovi intimni zvuci čuti kroz tanke zidove.

Devojka sa imenom koje se nije dalo izgovoriti bila je još budna kad je on posrćući krenuo kući. Možda ga je čekala pošto je izgleda znala da će biti gladan. Spremila mu je nešto za jelo, a potom izadoše u zvezdanu noć. Volf sede na stepenice ćutke jedući dok je devojka sedela kraj njega i pušila na onaj miran, zamišljen način koji gaje podsetio na Belog Luka.

Ispričala mu je da je iz Kulina, jednog od najdrevnijih aboridžinskih plemena, da je rođena na jugoistoku među svojim narodom, ali je ubrzo mesto više nije držalo. Sviđalo joj se kad joj vetar duva u lice, a sunce zaslepljuje oči, ali u Lajtning Ridžu nije imala ništa drugo da radi osim da prodaje telo. Sada je, naravno, imala novaca i nije morala da radi ništa što ne želi. Bilo je to jedinstveno osećanje.

On je osećao da joj je vrlo blizak, s obzirom da je poticala iz jedne tuđe kulture s druge strane sveta, primitivne kao i kultura njegovog dede, izuzev što ga ničim nije plašila. Sviđala mu se, uzvraćao je na njena osećanja i najzad je razumeo što ga njeno prisustvo u očevoj kući nije nikad vredalo.

Razgovarali su dok svetlost zvezda nije zgasnula, a biserna svetlost počela da struji preko vrhova brežuljaka. Ona tada podvi noge pod sebe i ispriča mu za sumrake. Njen narod je izgleda verovao daje sumrak doba smrti pošto se Kulin na kosim zracima zalazećeg sunca uznosi na nebo gde obitavaju mrtvi.

Ona je to, u stvari, jednom i videla, ispriča mu. Njena baka koja je bila veoma stara, umrla je u sumrak, a ona je videla kako se bakin duh uznosi iznad mrtve ljuštore i penje uz guste sunčeve zrake dok se nije našla iznad ptica, vrhova planina, čak i vetra. Danas je ona u stanju da oseti svoju baku u sunčevoj svetlosti koja pada na nju, vetru koji je miluje.

Volf je očaran zaspao pored nje, izvalivši se preko stepeništa kod ulaza očeve kuće.

Volf bi tu svakako ostao duže, ali je iznenada bio pozvan kući. Ovaj „poziv” imao je metaforički smisao na isti način na koji mu je njegova majka opisala „let”. Jednog jutra probudio se iz sna. Video je kako je jedan soko kružio tako visoko u nebu da je bio samo tačka. Postepeno se penjao kroz atmosferu dok nije stigao ispod grebena ružičastih planina. A onda se obruši dole u golemu crvenu dolinu kroz koju je vodila raselina. Leteo je dole, dole u sumrak zemlje gde je Volf radio u kamenitoj prašini dok se sa njega cedilo blato. Obrativši pažnju na reski lepet krila digao je pogled ka sokolu i znao. Od oca se oprostio na obronku Lajtning Ridža. Sunce, svetlije u australijskoj zimi nego ikad kod kuće, padalo je na njega kao plašt. Otac ga uze za ruku i, kao ranije kad se Volf pojavio, povuče ga ka sebi i zagrli.

„Sjajno je što si došao”, reče Piter sinu. „Više no što sam se nadao.”

„Razumem zašto nećeš da se vratiš”, progovori Volf.

Piter ga pusti od sebe. „Znam da razumeš.”

Poslednja slika oca koja je ostala Volfu jeste kako se vraća u sklepano selo, kako se drugari skupljaju oko njega dok stiže pivo. Dok je odmicao Volfu se učini da čuje duha pesme.

Beli Luk je umirao i zato je Volf pozvan kući. Za svoje poslednje dane deda je preseljen u njegov lični šator, koji je u njegovom odsustvu svakodnevno širen. U šatoru je pravo iznad mesta gde je Beli Luk ležao na svojoj paleti od jelenskih koža i medvedeg krzna prosečena rupa. Nadomak nje gorela je vatra u koju su s vremena na vreme bacani sveženjevi suve slatke žalfije. Volf je znao da ove pripreme treba da pomognu njegovom dedi da se uspne u nebo.

U Elk Bejsin stiglo je leto, ali je Beli Luk do vrata bio pokriven krznima. Često je drhtao kao od groznice, mada nije bio bolestan na način koji bi ustanovio beli doktor.

„Imao sam sreće”, reče Beli Luk Volfu jednoga dana dok mu je momak sedeo uz bok. „Većina ljudi izlazi iz sebe samo jedanput u životu — na kraju. Moji letovi odigravali su se svaki dan, kad bih to poželeo.”

Volf upita: „Hteo si da i ja letim, deda?” Duboko je razmišljao o ovom pitanju sve vreme svog beskonačnog putovanja kući.

Jako dugo Beli Luk nije odgovorio. Oči su mu bile zatvorene, a lice, kao od voska, navuklo je masku smrti. Volf se već uznemirio kad se starčeve usne pokrenuše. „Istina je”, prozbori, „želeo sam da me slediš putem koji sam za sebe napravio. Trebalo mi je neko vreme da uvidim koliko sam sebičan bio. Jedanput sam poslušao svoje srce, a ne pesmu sveta. Hteo sam nešto loše.”

„Ali ja mislim da sam i ja to hteo”, uzvratila Volf. „Seti se kako sam te molio da me odvedeš natrag na ono mesto na presušenom koritu.”

Usne Belog Luka izviše se u avetinjski osmeh. „Stalno se sećam. Ali mislim da si to hteo samo da bi me zadovoljio.” On okrenu glavu ka Volfu. „Daj da ti osetim ruku.”

Volf uvuče ruku u dedinu primetivši koliko je hladna i suva.

„Osećam tvoju snagu, Volf, i znam da tvoj put ide u suprotnom pravcu.”

„U kom?”

„Ne znam.”

Međutim, čak i kad to reče Volf je imao utisak da veoma dobro zna, on, majstor tkalac, koji je umeo da prati svaku nit čak i pošto je celina dovršena.

„Sećaš se našeg putovanja u zemlju mrtvih?” upita Beli Luk.

„Da.”

„Svako putovanje, svaki let počinje prelaskom preko mosta. To ne mora biti pravi most.”

„Kao reka.”

„Da, reka”, reče Beli Luk. „Hoću da mi nešto učiniš. Sagradi mi most. Uzmi dva komada čvrste kudelje i koristeći životinjsku tetivu pričvrsti za njih na određenom rastojanju sedam strela koje sam za sebe napravio dobiće se prečke.”

„Potražiću neku pomoć.”

„Ne”, Beli Luk mu snažno i čvrsto stisnu ruku. „Ovo moraš sam uraditi. Samo tvoje ruke smeju da dotaknu most-lestve. Kada to obaviš, obesi ga kod rupe iznad mene. Idi sad.” On pusti Volfovu ruku. „Učini kao što sam ti zapovedio.”

Tri sata kasnije posao je bio obavljen. Dan se primicao kraju. Sunce, naduveno kao trudnica, valjalo se nadomak vrhova planina na horizontu. Ceo dan povetarac je duvao kroz šator hladeći Volfa. Sada, pak, kad je završio kačenje lestvi, vazduh je bio nepokretan dok je vrelna dana isijavala iz nabijenog tla koje je odbijalo nadolazeću hladnoću noći.

„Volf”, pozva Beli Luk, „u praskozorje vremena nije bilo potrebe za šamanima niti za mostovima-lestvama. Svako je imao moć da se prebaci gore u nebo. No, kao što voda nagriza stenu, vreme je promenilo ljude. Većina je izgubila tu moć. Danas samo šamani umeju da prođu uskim tesnacern između neba i zemlje, između vremena i prostora. No danas su ti mostovi opasni, jer nebo i zemlja, vreme i prostor više nisu bliski. Podeljeni su užasnom prazninom stvorenom degeneracijom, u kojoj se mogu izgubiti čak i najmoćniji šamani.”

Starac je zurio kroz rupu šatora u nebo, koje je blještalalo od prvih nekoliko vatri zalaska. „Preveo sam te preko takvog jednog mosta-lestvi. Uspeo si da prevališ taj put ne zbog mene, već zbog onog što se krije u tebi. Zato sam tebe izabrao da napraviš ove lestve. Nauči šta je u tebi, Volf. Moraćeš to jednom da koristiš.”

Otvorena Ruka bila je uz Belog Luka kad je umro. Oko šatora svi ljudi, pripadnici ne samo plemena Šošona sa vetrovite reke, već i mnoštva drugih plemena Naroda, sedeli su usredsređeni na smrt starca. Čučajući odmah ispred ulaza Volf se jednom osvrnu i ugleda zaravan punu ljudi ćutljivih i u očekivanju. Jedino su se kretali konji pasući i psi koji su lutali oko kuvarskih vatri u potrazi za otpacima. Jednom samo vrisnu neka beba i to je bilo sve.

Volf mora da je zaspao, jer sledeće čega je bio svestan jeste majka koja je klečala pored njega. Njene ruke ga zaštitnički obujmiše, a usne okrznuše njegov obraz. Oči su joj pocrvenele, lice su joj izbrazdale suze.

Volf uzdahnu, pa i on nju zagrlj.

„Izdahnuo je”, blago reče.

Ali prvi i jedini put u svom životu nije bila u pravu.

II KNJIGA

ŽIVOTU VREME RATA

Kao član pratilačke ekipe ne moraš čak ni da znaš da Materhorn nije tuba.

TEMPL FILDING

Vašington/Ist Hempton/Tokio

„Više od ičeg prezirem licemerje”, reče brigadni general ,u penziji, Hempton Konrad. Konrad je izgledao kao da je sišao sa regrutnog plakata oružanih snaga — četvrtaste vilice, isklesanog lica i krupnih kostiju. Njegova pepeljasto-siva kosa bila je ošišana po propisu; sive oči imale su taman toliko plavog odbleska da deluju privlačno i opasno. On, međutim, nije razmišljao kao običan vojnik zbog čega je i postao brigadir ,sa jednom zvezdicom, i zbog čega je penzionisan deset godina ranije no što bi se smatralo uobičajenim za čoveka njegovog ranga. Ali kod Hema Konrada ništa nije bilo uobičajeno.

Odrastao je u Hartfordu u Konektikatu kao jedan od sedam sinova Tornberga Konrada III, čoveka koji je Hartford uneo u karte kao osiguravajuću prestonicu zemlje. Hemu su taj nadimak dala starija braća zbog ogromnih ruku koje su, kada ih Hem stisne u pesnice, bile u stanju da nanesu ozbiljnu štetu čak i nekoliko godina starijim dečacima koji bi ga razljutili.

Tornberg Konrad III učinio je sve što je mogao ,a to je poprilično, da obezbedi da njegov potomak bude uspešan u svakom poduhvatu u koji se upusti. U tom cilju Hem je pohađao Vest Point i bio među najboljima u svojoj klasi. Braća su mu se podsmevala s visine kao studenti najelitnijih visokih škola, koledža i univerziteta na Istočnoj obali. Tornberg je ćutao verujući da će hvatanje u koštac sa ovom šaljivom netrpeljivošću samo prekaliti Hema; on svakako nikada nije dozvolio da se vide njegova osećanja. Ponosio se Hemom. Postojala je neka vizija koju je Hem sledio. Ta Tornbergova vizija je starijeg Konrada činila samo još ponosnijim.

Hem se istakao u taktičkom ratovanju i odmah po diplomiranju raspoređen je u Komandu za vojnu pomoć SAD u Vijetnamu (KVPV), kojom je marta 1965. komandovao general Viljem Vestmoreland. KVPV bio je stožer strateškog vojnog planiranja za čitavu vijetnamsku operaciju. Hem je u Sajgonu i oko njega proveo četiri godine, ponekad uspešne, često razočaravajuće. Tokom svog službovanja triput je unapređivan. Premda se nikad nije lično borio protiv neprijatelja, bio je odgovoran za hiljade mrtvih.

Po povratku Tornberg je insistirao da on završi sveobuhvatni kurs iz japanskog. Šest meseci kasnije Tornberg je iskoristio svoj uticaj u moćnoj mreži starih drugara u Vašingtonu da izradi Hemu važan položaj u Japanu u Vojnoobaveštajnoj grupi za Daleki Istok. Tu je Hem napredovao kao što je njegov otac i predvideo, koristeći svoj britki um i urođeni smisao za taktiku da bi personal vojske i vlade prilagodio nijansama i često zbunjujućim specifičnostima tamošnje kulture.

U suštini, kako je vreme odmicalo Hemu je postajalo jasno da je ova veština izbrušena do te mere da se njegov položaj u vojsci brzo pretvarao u smetnju. Kao pripadnik armije izdvajao se u svakoj masi i nije mogao u Japanu da ide kud je hteo zbog antipatije Japanaca prema američkom vojnom personalu. Uz to, bio je tako dobar s ljudima, tako ljubazan, obziran, tako nepogrešiv u savetima da je njegova reputacija daleko prevazilazila okvire vojske. Otac ga je dobro vaspitao. On nije bio čovek koji bi dugo tolerisao zapreke za dalje napredovanje u karijeri. Mnoge besane mesece proveo je odlučujući šta mu je činiti.

Bilo je to na jednom od retkih odmora na Havajima kad je njegov otac odleteo na Vaikiki. Usred suncem okupane plaže načičkane šuštavim palmama i osunčanim telima uvučenim u fluorescentne bikinije, Tornberg Konrad III i Hem smišljali su plan o preuređenju sveta kako su znali i umeli. Biće mu potrebna Hemova pomoć u japanskom delu, reče, a kako je kao i uvek želeo da ostane u pozadini, hteo je da Hem praktično vodi prikazivanje ideje iz dana u dan.

Prilikom njegovog povratka u Tokio posle deset dana to je već bio do tančina razrađen plan u kome je izložen svaki važniji događaj, obuhvaćena svaka slučajnost s vojnom preciznošću tipičnom za Hemov genije.

Plan se sviđao Hemovim pretpostavljenima, a još više relevantnim vladinim ljudima u Vašingtonu. A onda, tu su bili oni isti ljudi iz mreže starih drugara s kojima je Tornberg išao u školu i s kojima je proveo nekih četrdeset godina razvijajući je. Njima se Hem sviđao, štaviše, poštovali su ga. Podsećao ih je na oca koga su voleli u poštovali i s kojim su razmenjivali mnoge usluge i uživali plodove brojnih, obostrano unosnih sporazuma.

Ovi ljudi su saslušali Hema prežvakavajući plan dvojice Konrada s proždrljivošću zmije koja guta pacova. Kao jedan složili su se da je Hem pravi čovek na pravom mestu u pravo vreme. Digli su glasove u horu i posle izvesnog vremena sastavljena su naređenja za njegov povratak u Vašington, gde ga je armija penzionisala na jednoj svečanosti uz veliku pompu. Taj dan neće nikad zaboraviti. Na grudima su mu visila odlikovanja koja su mu uručili pretpostavljeni, iako lično nikad nije bio u ratnim okršajima što ga je pomalo rastuživalo.

Međutim, mada ga je armija penzionisala, on teško daje bio u penziji. Zapravo, zamenio je jedan skup gospodara za drugi, ali je takode napravio nekoliko džinovskih koraka bliže vrhu piramide uticaja i moći, nekoliko koraka bliže cilju koji je njegov otac zacrtao za njega kada je bio mladić.

„Bez uticaja nikad nećeš biti srećan”, rekao mu je Tornberg Konrad III kad mu je bilo dvanaest godina. „Iduće godine postaćeš čovek, barem bi to bio u najprimitivnijim kulturama, a to ćeš biti i u mojim očima.” Tornberg je položio ruku na glavu svoga sina gestom koji je Hemu, kad razmisli, ličio na nekakvo posvećenje, kao daje starac bio biskup a ne milioner. „Postaraj se da budem ponosan na tebe; postaraj se da dalje uzdigneš ime Konrada.” I poput vitezova templara, Hem je sebi zacrtao da baš to postigne.

Tako su Konradi, otac i sin, odlučili da udruže snage. Za Hema ništa nije moglo biti savršenije. Zajedno su formulisali plan koji je bio sjajan. Ključ za demontiranje savremenog Japana bio je prividno jednostavan jer je trebalo da ga obezbedi onaj arogantni Japanac Naoharu Nišicu.

Kada se Judžiju Šianu pruži dovoljno dokaza protiv Nišicua, otpočeće javnu čistku čija će kulminacija biti neka vrsta dvorskog udara koji će se izvesti uz pomoć fino izbrušenog japanskog osećanja časti. On će istisnuti sve postarije desno orijentisane milionere vezane za Nišicua ne samo iz korporacijskih garnitura, već i sa njihovih uticajnih položaja. A kao i u Istočnoj Evropi i Rusiji, vetar promena stvoriće čitav jedan novi poredak onakav kakav više odgovara Zapadu, posebno Sjedinjenim Državama, koji čine potrošači a ne štediša, mladići koji nisu vezani za rat na Pacifiku već žele da žive u sadašnjosti, da slušaju razum, da uvide da je američki način vazda bio i još uvek jeste uspešan način da se rukovodi međunarodnim biznisom.

„Licemerje je otvor za civilizaciju”, reče sada Hem dok je gurao u usta, po njegovoj proceni najbolji hamburger u širem području Vašingtona. Svi su na ulici bili crni; u kafančetu gazde i kasiri bili su crnci, kao i kuvar. Nalazio se u getu Vašingtona u koji noću ne zalaze ni policijska kola. Hem uopšte nije mario za geto. Vašington je, slično većini velikih gradova u SAD, bio sastavljen od bogataša i siromaha, samo izraženije. Ono što je Hema najviše privlačilo Tornbergovom planu jeste što je on imao potencijal da izmeni lice sveta. Gorljivo se nadao da bi time čak mogao pomoći siromasima.

Hem je prezirao bogataše. Sa njihovim besprekornim ponašanjem, uskogрудоšću i opsednutošću protokolom, kao da široki slojevi daju pišljiva boba za protokol, ponašanje i debatu. Zapravo, ovde u širokim slojevima pronašao je neku vrstu tinjajućeg gneva koji mu je donosio olakšanje od visoke sladunjave izveštačenosti imućnih krugova Džordžtauna, Kapitol hila i Čevi Čejsa koji se gnušao. Gnev je barem bio jedno čisto osećanje, neumrljano dvoličnošću.

„Licemerje je simptom svih samozadovoljnih kultura”, nastavio je. „To je znak upozorenja, kao loš dah ili krvarenje iz desni koje je najbolje brzo lečiti.” On otkri zube slične čeliku, žabi ih u crveno meso, meljući ga u kašu.

„Kad smo već kod toga”, ogłosi se Džejson Jošida, olizavši parče istopljenog sira s kažiprsta, „Odri Simons dolazi u tri i trideset.”

Čaša koka-kole sa ukusom vanile nestade u Hemovoj pesnici kad je sruči u usta i ispi u veliki gutljajima. Zadovoljno je mljacako ustima. „Žena senatora Simonsa?”

„A-ha”, uzvratu Džejson Jošida. On otrgnu ogromno parče čizburgera gurnuvši veći deo u obraz, pa reče: „Mislim da želi lično da vam zahvali što ste pomogli njenom sinu.

„Bogataška deca”, promrmlja Hem, brišući usta s nekoliko salveta, „češće su proizvodi bogatstva nego svojih roditelja.” On dokrajči svoju koka-kolu i pokaza da mu se donese ogromno lepljivo pecivo. „Danak ovlašćenog roditeljstva, je li, Još.” Jošida, sav utonuo u

svoj čizburger progundā dok mlaz kečapa poprška posudu za šećer, a Hem se okrenu zanesenom kasiru s recima: „Svakako se nadam da imaš galon one tvoje jake kafe, sinko, jer mi baš to sad treba.”

Na Hemovo veliko iznenađenje i olakšanje, Odri Simons nije bila licemer kao njen moćni muž. Njen problem, ipak, nije predstavljao iznenađenje. Njen sin Toni duboko je zaglibio u loše društvo, drogirao se, bežao iz letnje škole, i uopšte bio „pravi davež”, kako ga je okarakterisao senator Simons kad je telefonirao Hemu.

„Tomi je izgleda opet onaj stari”, reče ona. „Ah, tako sam vam zahvalna.” Ona se nasmeja. „A znam da će i Leland biti.”

„Manite to”, uzvratila Hem. „To što sam učinio učinio sam za Tonija.”

„Ali šta ste tačno učinili?”

On ustade, zagleda se kroz prozor posmatrajući kako crni baštovan sređuje grmove ruža ispred njegove kancelarije. Pitao se da li i baštovan doručkuje u kafančetu u getu iz kog se Hem upravo vratio. On nije imao kancelariju s pogledom na Belu kuću, što je bio cilj većine ljudi u Vašingtonu, a ipak njegova je definitivno bila kancelarija moći. Hempton Konrad ju je takvom učinio. Bila je to standardna vladina prostorija s visokom tavanicom, otkrivenim instalacijama i drvenim nameštajem koji je datirao od pre drugog svetskog rata. Na jednom zidu visila je uramljena fotografija sadašnjeg predsednika, a na drugom reprodukcija jednog izražajnog portreta Tedija Ruzvelta. Farba krem boje ljuštila se u jednom ćošku. Sve u svemu, Hem bi morao da kaže da mu se druga kancelarija u Ulici K sviđa mnogo više, iako ju je jedva koristio. Bio je to prostrani apartman koji je izabrao za sebe u istoj zgradi sa najuglednijom pravnom firmom u Vašingtonu. Jedini drugi zakupac na ovom spratu bio je moćan lobi za određene japanske interese. Ironija takvog mesta ga je uveseljavala.

Prostorije u Ulici K vodile su se na ime „Lenfanta i Lenfanta”, koristeći ime Brozjana Lenfanta dobro poznatog i poštovanog bivšeg senatora iz Luizijane koji je bio previše bogat da bi na njega uticao kratak mandat pre nego što je pretrpeo srčani udar koji ga je onesposobio. Sada je pozajmljivao ime i jednom nedeljno telo firme koju je posedovao i vodio Hem Konrad.

Džejson Jošida koji je postao američki državljanin uz Hemovu pomoć i sada je bio GS-14, što se dosta visoko kotiralo u vladinoj službi, nominalno je radio za Ministarstvo odbrane. U suštini, operisao je uglavnom van kancelarija u Ulici K koje je vodio s impresivnom efikasnošću.

Hem se okrenu od prozora. „Znate, gospodo Simons, ponekad sve što je deci potrebno jeste da uvide greške svog ponašanja da im se daju parametri.” „Parametri?”

On se obrnu i pogleda senatorovu ženu. Bila je plavuša sa posebnom krhkom lepotom karakterističnom za žene Vašingtona, ali je izgleda vraški malo znala o vaspitavanju deteta. Nosila je mekani elegantni kostim poznate marke koji, prema njegovoj proceni mora da je senatora osiromašio za neke dve hiljade dolara. Onda reče nadajući se da će razumeti: „Ako dete oseti da nema nikakvih ograničenja, da će mu biti dozvoljeno da čini šta mu je volja, ići će do neslućenih razmera. On to radi, g-do Simons, ne samo zato što je tvrdoglav, već zato što oseća da su mu potrebna ograničenja, nepropusne čvrste granice koje definišu njegov svet, razlika između možeš i ne možeš, jer sa ovim ograničenjima dolazi duboko osećanje sigurnosti koje je potrebno svoj deci.š

Odri Simons ustade. „Pa sve što mogu reći je da ste kod Tonija postigli čuda.š Ona pruži jednu hladnu, stručno izmanikiranu ruku. „Moj muž će biti u kontaktu sa. . .” Hem odmahnu na njene reči. „Možete preneti senatoru od mene da ću ga nazvati ako i kada bude potrebe.” On se nasmeja ispraćajući je do vrata. „I g-đo Simons, ne ustručavajte se da me nazovete ako vam Toni bude zadavao dalje nevolje.”

Odri Simons se naglo okrenu tako da je Hem, idući za njom, momentalno bio pritisnut uz njene grudi. „Mogu li vas nazvati ovako?” upita Odri Simons nagnuvši glavu pod uglom koji kod žena obično podrazumeva predaju. „Moj muž nije jedini koji bi mogao da vam iskaže zahvalnost.”

Hem se pitao koliko se samo Odri Simons dosađivala kad joj se prohtelo da se prepusti kao drolja. Otac mu je licemer, a majka kurva pomisli sa žaljenjem Tonia. Kakva porodica. On je čvrsto stisnu rukom izvodeći je kroz vrata i promrmljavši srdačno, ali suzdržano zbogom.

Džejson Jošida se stvori trenutak kasnije. „Ja li to bila pomoć zajednici ili posao?” upita kad Hem zatvori vrata za njim.

„Umeš da budeš prokleta ciničan za jednog Japanca.”

„Možda sam Japanac, ali sam sad Amerikanac od glave do pete.”

Hem podiže ruku. „Oprosti.” On slegnu ramenima i ponovo sede za sto. „U svakom slučaju, ti si jedno cinično kopile.”

„To je zbog ovog grada”, reče Jošida bezizražajno. „Nešto je u vazduhu.”

„Ili u vodi”, progunda Hem. „Stvar je u tome što je klinac Simonsovih u osnovi sjajan momak, biće kudikamo bolji čovek od svojih roditelja, to je sigurno.”

„Ali mi možemo da računamo na njegovog ćaleta ako nam zatreba.”

„A zatrebaće nam”, dodade Hem. „Odbor Senata za međunarodnu trgovinu svakog dana treba da zaseda. Drakonske restrikcije koje će se njime uvesti na uvoz iz inostranstva izazvaće trgovinske sankcije Japana. U stvarnosti, nacrt zakona za koji se američki sindikati tako dugo zalažu ekonomski će nas odseći od Japana. Šta misliš da će se desiti kad stanu svi vladini strogo poverljivi vojni kompjuteri, a čipovi se ne mogu nabaviti jer se proizvode samo u Japanu?”

„Neće doći do toga”, reče Jošida, „mi ćemo se za to pobrinuti”.

„Da, hoćemo.” Hem skrsti ruke iza glave i zagleda se kroz prozor u crnca i njegove ruže. Zavideo mu je na prisnosti s prirodom. „Ali možda ne dovoljno brzo. Ovaj niz smrti ključnih senatora veoma je zabrinuo Tornberga.”

„Službeni islednik tvdri da su u pitanju ili nesreće, ili prirodni uzroci tako da od policije nemamo nikakvu pomoć”, reče Jošida.

„Naravno da nemamo. Međutim, policija ne vidi situaciju u pravom svetlu. Svi senatori koji su pomrli bili su protiv ovog nacrta. A ko ih je zamenio? Ljudi koji su, kako mi je rečeno, puni razumevanja za sindikate i glasače za.”

Jošida je strpljivo čekao da Hem završi, a onda reče: „Na drugom frontu, vratio sam Šiplija na staru dužnost u Ministarstvu odbrane, ali mislim da bi trebalo da porazmislimo o unapređenju. Obavio je izuzetno dobar posao što je Volfa Matesona ubacio u prazninu nastalu Moravijinom smrću.”

Hem je posmatrao kako senka pada preko grmova ruža, zatamnjujući stabljike dok nisu postale crne. „Svakako. Zašto da ne?”

„Razmisliću o odgovarajućoj nagradi.”

On se okrenu i prodorno pogleda Jošidu, prepoznajući ton njegovog glasa. „Šta te muči?”

„Nisam siguran”, priznade Jošida. „Ali počinju da me opsedaju teške slutnje. U početku sam bio siguran da je vaš otac isplanirao sve do poslednje sitnice. Prvo počinju da nestaju ovi senatori. Onda je ukokan Lorens Moravija, a vaš otac nas požuruje da u pukotinu ubacimo Matesona. Ne znamo čak ni da li je Moravija nateran da progovori pre nego što je ubijen.”

„Znaš da to nije važno”, uzvratila Hem. „Koristili smo Šiplija kao osigurač. Moravija nikad nije sreo nas niti ikog od tvojih veza; nije ni sanjao da smo mi umešani.”

Jošida ovo nije ničim prokomentarisao dok je sa za njega tipičnom usredsređenošću nastavio svoju liniju razmišljanja. „Dovodimo Šiplija, on izvodi tačku da bi regrutovao Matesona, baš kao što je vaš otac naredio. I opet, kako je vaš otac naredio, idemo veoma daleko da bismo motrili na Matesona dok on pronalazi svoj put do iste zečje rupe u kojoj je nestao Moravija. Jedino na šta nailazimo jeste luda japanska umetnica za koju se on raspituje jer se možda pali na nju, a onda ga neko gurne kroz krovni prozor jedne njujorške stambene zgrade.”

„Vidi, Još, ovo je bio u suštini plan moga oca, a koliko mogu da vidim, on je još uvek u toku”, nastavi Hem, kao da nije čuo ni reč od onoga što je Jošida rekao. Pre će biti da se s time nije složio. „Mi smo u toku sa japanskom etapom.”

„Jer mi smo iznad situacije i imamo svoje veze u Japanu”, istakao je Jošida. „Znate, možda, samo možda, starac lapi. U njegovim godinama morate priznati da je to više nego moguće.”

Mateson je tipičan primer. Zašto je vaš otac toliko insistirao da uzmemo njega da zameni Moraviju kad sam imao savršenog agenta već na licu mesta u Tokiju? Uz to, od Masedona me podilazi jeza; on je usamljenik i povrh toga amater. Ko zna hoće li se pridržavati discipline? Ne možete mi reći da znate.” Jošida zatrese glavom. „On je u svemu ovome jedan destabilizujući element. Zašto uvoditi tako opasnog čoveka u jednačinu na prvom mestu?”

Hem progunda. „S ovim smo završili. Mateson je detektiv po zanimanju; sranje u koje se Moravija uvalio njegova je prirodna sredina. Mislili da moj otac smatra da smo napravili grešku sa Moravijom. Uveren je da je Mateson jedini dovoljno pametan da se neopazice uvuče u Zabranjene snove i svet Naoharu Nišicua, a na osnovu onog što sam pročitao o njegovom poreklu još sam sklon da se složim sa starim. No tvoja primedba je uzeta u obzir, Još.”

„To nije primedba”, reče Jošida, čekajući da nastavi dok Hem ne diže pogled. „Kao loš dah ili krvarenje iz desni to je znak upozorenja koji je najbolje brzo lečiti pre no što ugrozi čitav plan.”

Za Volfa je veliko iznenađenje bila Amandina sestra Štivi Pauers, koja ga je čekala u bolničkoj sobi pošto je doveden sa operavka. Štivi je bila ta koja je dovela stručnjaka za neurohirurgiju iz Volter rida u Vašingtonu da bi bila sigurna da neće ostati trajna šteta od operacije zatvaranja dugih, dubokih rana niz levu nogu i ruku. Kao čudom, njegov pad je

prekinuo jedan starinski krevet sa četiri stubića toliko nabijen paperjem i vatom da je apsorbovao silu pada.

„Previše vremena provodiš ovde”, rekao joj je dok se još nalazio u bolnici. „Šta je sa tvojim pacijentima?”

Štivi pokuša da se nasmeje. „Uzela sam mali odmor.” Kroj njenog kostima od Karla Lagerfelda savršeno je naglašavao obline njenog tela. „Istina je da u svom sadašnjem stanju ne bih bila u stanju da se suočim sa njihovim narušenim psihama. Naravno, Morton se ne slaže. On misli da je za mene sada najbolje da se vratim na posao, ali greši.” I baš kada je bio siguran da izigrava psihijatra izvlačeći ga iz njega samog, razoružala ga je nežnim osmehom i recima: „U svakom slučaju, sviđa mi se da sam ovde. ... s tobom . . . bliže Amandi nego igde drugde.”

Međutim, njena neočekivana ljubaznost krenula je nizlaznom linijom na čudan način. Tokom onih dana u bolnici, a svaki je otkucavao sate naizgled duge kao nedelje, on nikad tako silno nije bio svestan da je sam. A dok su mu Bobi Konor i drugi drugari iz policije došli u učtivate posete, bio je svestan da Kockasti Ričards nije došao i neće doći. Raspitujući se za njega video je kako Bobijevo lice postaje ozbiljno. „Svi znaju za vašu svađu s njim.”

„Nije to bila svađa”, reče Volf negodujući, „imali smo nesporazum.”

„Hajde da pričamo o nečem drugom”, reče Bobi. „Kao na primer o tom da glavni sudski veštak kaže da će možda nešto imati za vas posle vikenda.”

„O-kej. Da vidimo”, reče Volf. „Šta se priča naokolo?”

Bobijuje izgleda bilo izuzetno neprijatno. „Poručnice, ljudi kažu da ste se u to sa Kockastim debelo uvalili.”

Nešto u Bobijevom glasu natera Volfa da upita: „I?”

„I da hoćete da ga isterate iz Vukodlaka zato što je crnac.”

„To je smešno.”

„Znam”, uzvratila Bobi. „Ali ne mislim da Bredard zna.”

„Taj glupi kučkin sin.” No naravno, Bredard uopšte nije bio glup. Naprotiv, bio je veoma pametan.

„Mora da razumete, poručniče, tamo je bilo dosta svedoka i Bredard je sa svima njima razgovarao.”

„Nek razgovara sa Kockastim. To je bilo nešto između njega i mene.”

Bobi ustade sa stolice i pogleda kroz čađav prozor. „Kockasti nije nijednom o ovome ni zukuuo, osim što je rekao da nema nameru da napusti Vukodlake.”

„Misliš da je pustio da se ova idiotska rasnopristrasna priča napumpava?”

„Pretpostavljam.” On se okrenu ka Volfu. „Činjenica je da je uzeo par dana odsustva iz ličnih razloga — Bredard mu je odobrio.”

Volf zatvori oči. Kockasti je bez sumnje pročešljavao komšiluk u potrazi za novcem kojim će otplatiti bratovljev zajam od zelenaša. Sad je žalio što one noći u La Mentiri nije pošao za Kockastim i dao mu novac koji mu je trebao. „Bobi”, umorno izusti Volf, „obavesti me kad se bude pojavio. Ako nazove, reci mu da hoću s njim da razgovaram o — samo mu reci da hoću da razgovaram s njim.”

Kada Kockasti dođe da ga obiđe postaraće se da čovek dobije svoj novac. Naravno, to je bilo strogo protiv pravila, kao što su i akcije Kockastog prelazile dozvoljenu granicu. Baš je o ovom razgovarao sa Amandom nebrojano puta. No zar muški klubovi, ne služe upravo

tome, bilo da krše postojeće zakone, bilo da sastavljaju svoje? U oba slučaja bio je prisutan urođeni prezir prema idejama-vodiljama širokih slojeva, često tako skriven da mnogi članovi nisu bili svesni njegovog korozivnog dejstva. Naravno, mora dajе bilo i drugih za koje je ovaj prezir imao iskonsku draž.

Posle tri dana, kada je otpušten iz bolnice, Štivi ga je pozvala u svoju kuću u Ist Hempton na četvorodnevni vikend. „Molim te reci da ćeš doći”, molila je. „Očajnički mi je potreban odmor, a ne mogu podneti da budem sama.” Ona se kratko nasmeja. „Kao i druge profesije izložene visokom pritisku, i dobri psihijatri ponekad rizikuju da sagore.”

Velika, nepravilno postavljena kuća šćućurena na ivici ribnjaka Džordžika, bila je mračna čak i u podne ali nimalo tiha. Puckanju i lomljavi starog drveća i bakarnih cevi pridruživalo se struganje i miris debelih grana sa kvrgavih previsokih američkih jela koje su je čuvale dajući šindri patinu od vremena potamnelog bakra.

Iz nekog razloga ovde je često bilo manje vetra na vodi nego oko same kuće koja se ugnezdila usred luga kudravih, bezobličnih jela. Golema oblikovana živica od kalina protezala se duž istočne strane imanja. Između su rasli podšišani rododendron i manje, nežnije azaleje. Na imanjima s obe strane poseda, skriveni ali nezanemareni od Štivi i njenog muža, živeli su ljudi plave krvi, u čije su krugove oni rešili da se uzdignu.

Kroz prozore Volf je video kako sunčeva svetlost baca pruge na ribnjak Džordžika, nazvan namerno potcenjivački* (*seoski, u seljačkom stilu*), što je tipično za lokalno plemstvo.

Volf je sačinio priču verovao je u to: da je oko ribnjaka lebdela misterija, spoj prirodnih snaga, života koji buja ispod vode, pod stenama, ispod krošnji klinastih hrastova, koju savremeni čovek nikad nije mogao potpuno da shvati, kao ni umove koji su smislili fetiše koji su ukrašavali Stivinu i Mortonovu dnevnu sobu i trpezariju.

Bile su to ručno rađene figure — životinjska, ljudska, natprirodna stvorenja koje je Štivi skupljala tokom svojih lutalačkih tinejdžerskih godina iz raznih zemalja: Meksika, Honduras, Tibeta, Gvatemale, Perua, Haitija, Madagaskara, Šri Lanke, Tajlanda, Butana, Zanzibara. Volfu je delovala zanimljivo ova animistična atmosfera, kao da su ove lutke podizale duhovne vrtloge u sobi, kroz hodnike, uz stepenište, kao da su imale moć da ožive pesmu sveta Belog Luka ili barem da je više osvetle.

Volf je spavao, a kad se probudio pogled mu je bio zamagljen, a grlo otečeno od sećanja na to kako je bačen kroz krovni prozor, na veliki prasak i poniranje kroz ledenu staklenu ploču. Međutim, sanjao je, a to nije bio san o ogorčenoj borbi na krovu niti o padu. Šta? Živ i mrtav, vatra i led u... On obrisa znoj sa čela dok se naprezao da se seti.

Već je bilo mračno, prespavao je pre podne. Štivi je pronašao u meko tapaciranoj stolici u dnevnoj sobi. Izgleda da se bila latila istorije bolesti nekog od svojih pacijenata, ali ju je zatvorila čim gaje ugledala na hodniku.

Vetar je nemirno duvao kroz jele, a lupkanje grančica o kuću ličilo je na zvuke nesvesnog. Negde napolju mora da ima sunca, možda na vodi.

„Kako se osećaš?”

„Dobro.” On nekoliko puta savi levu nogu. „Još je kruta posle spavanja, ali inače...” On slegnu ramenima. „Počeli su da mi fale treninzi.”

„Dobar znak”, reče ona, „nedostajaceš mi kad se vratiš na posao.”

On ude u dnevnu sobu. „Šta Morton misli o tome što sam ja ovde?”

„Morton je u Vašingtonu”, odgovori Štivi dok je revnosno rastresala ukrasne jastučice na kauču. „Kad je u Vašingtonu zaboravlja sve drugo.”

Ona udari pesnicom u centar jednog jastučeta što je imalo uznemiravajući efekat zatežući belu mušku košulju preko njenih grudi. Ovde na selu ona je izgleda odbacila besprekora društveni imidž noseći radije džins i jednostavne košulje ili rustične džempere. Kao da je onu Štivi Pauers plave krvi ostavila u stančugi na Park aveniji.

„A već je poduže u Vašingtonu.”

Ona skrenu pogled i reče: „Postajem klaustrofobična. Vidim sunce na ribnjaku. Hajde da prošetamo.”

Obukoše jakne i sidoše do vode gde se sunce sumorno odbijalo o mirnu, mutnu vodu. Bilo je toplo za početak marta, pa im jakne ostadoše nezakopčane tako da su krajevi udarali o bedra dok su šetali. Čutke su išli ivicom vode. Volf je preskakao kamenje kad bi video da je poluukopano u vlažno tie. Njegovo neznatno hramanje već je nestalo i, kako se Štivi činilo, svaki put kad je vežbao nogu postajao je snažniji. Njegova moć oporavlja-nja bila je dosta izuzetna.

Ribnjak je podsećao na nešto čvrsto, nepomično prisutno, utonulo u hibernaciju i san o proleću kada će se vratiti u život. Štivi žabi ruke u džepove, povi ramena iako nije bilo vetra. Stojeći blixu nje Volf bi rekao da ona još uvek razmišlja o njegovoj primedbi da je Morton toliko dugo u Vašingtonu.

„Volf, čak sam i Amandi dozvolila da poveruje u izmišljotinu o Morton i meni”, najedanput prozbori ona. „Glupo, je l' da? I šta sam postigla? Odsekla sam sebe od jedine osobe s kojom sam mogla da razgovaram.” Ona ga na trenutak okrznu pogledom, zatim duboko udahnu i žurno izgovori: „Pa da budem brutalno iskrena, Morton je sebi našao privremeni smeštaj u Vašingtonu. Plašim se da tamo ima neku mnogo mlađu od mene kojom je zaluden. Ataše ambasadora iz Francuske, mislim.” Ona se zamišljeno namrgodi zureći u otiske koje su njene čizme ostavile u tamnoj, lišćem posutoj zemlji. „Čudno. Ne mogu da zamislim da to kažem ikom drugom koga znam. Umrla bih od stida. Morton i ja uživamo neuništivu reputaciju uzornih supružnika, to je dobro za naše karijere. Veoma je teško priznati, a kamoli reći, ali pretpostavljam da je mladost nešto s čim jednostavno nisam u stanju da se takmičim.”

Kasnije, uz sjajni andaluzijski đuveč koji je pripremila, ona reče: „Ti na neki način podsećaš na ove fetiše koji ukrašavaju kuću. Strane i fascinantne.”

On uze jedan i svetle boje grubog kipa napuniše mu ruke kao fontana svetlosti. „A tako ti doživljavaš ove fetiše, kao strane?”

„Zar nisu?”

Volf slegnu ramenima. „Oni su na neki način bliži razlogu postojanja sveta no što ćemo mi ikad biti.”

Ona žabi bradu u ruke. „Pričaj mi još o tome.”

„A zato si insistirala da dođem ovde kod tebe”, reče on, „da bi mi secirala dušu.”

Odmah je znala da se on ne šali. Nasmeha se. „O bože moj, ne. O, nemoj to da pomisliš.” Ali nije mogla da izdrži njegov uporan pogled, već ga spusti u tanjir kao da je na njemu ležao drob po kome će, poput neke Rimljanke, moći da prorekne budućnost. „Da li bi loše pomislio o meni”, prozbori i podiže glavu uperivši svoje tamne oči u njegove, „ako ti priznam da sam te ovde dovela iz dubokog osećanja krivice?”

„Ne”, uzvratu Volf. „Pomislio bih da si postupila prirodno.” On se nasmeja ne bi li ublažio njenu očiglednu patnju. „Amanda je uvek govorila...” On se iznenada zagrcnu i, preplašen, skrenu pogled. Proškruta zubima želeći da mu se suze ne otrgnu iz očiju. O, Isuse, Amanda, pomisli.

Štivi ustade i poče da rasprema sudove. „Znaš”, reče mu, „uprkos onome što si video nije uvek bilo lako imati sestru. Amanda i ja smo se svađale, posebno zbog Mortona. Pa možda je tu bila u pravu.” Ona iznese pitu od limuna u šamu iako je znala da nijedno od njih nema nameru da je pojede, bio im je potreban upravo osećaj uobičajenog posluženja deserta. „Obe smo imale takmičarski duh. Kladam se da to nisi znao o njoj, možda zato što su joj predavanja donosila toliko zadovoljstvo. Kad smo bile mlade htele smo da pobedimo u svemu i ponekad bismo povredile jedna drugu... Pa umele smo jedna drugu duboko da povredimo.” Ona postavi šoljice, šlag i šećer, nali kafu.

Sede tako naglo da kafa pljusnu iz šoljice na sto. Rukama je objumila lice. „Prokletstvo, obećala sam sebi da neću ovo da radim, da kopam po prošlosti, iznosim na videlo stara kajanja, proklinjem nepravednu sudbinu, naročito ne tebi koji si maltene poginuo pokušavajući da je zaštitiš.”

Ona rastreseno povuče svoju francusku pletenicu povlačeći je preko jednog ramena. „Ali ona je tako proketo nepravedna.”

„Oboma nam je ostalo još toliko toga da joj kažemo, zar ne?”

Štivi je sada otvoreno ridala, zgrbljenih ramena, a njena iznenadna bespomoćnost razbila je onaj izraz neranjive kompetentnosti. Video je kako ga postepeno pušta da prodre s one strane njene brižljivo negovane fasade u pravu Štivi Pauers sa njenim neuspešnim brakom, nekompletnim odnosom sa sestrom i sumnjama u sebe kao ličnost.

Posle dužeg ćutanja ona reče: „Tako mi je bilo dobro što sam mogla da se brinem o tebi, da znam da sam nekom korisna... tebi.” Okruživala ju je svetlost pa nije mogao da razazna njene crte, a na trenutak njen profil ga uznemirujuće podseti na nekog drugog. Nečiji trag mu se povlačio po mislima kao ukus sna posle buđenja — oči njegovog dede, Čikine oči; njena čvrsta bedra, kukovi koji se trzaju napred, drhtaji i sitno stenjanje.

„Znaš, Volfe, nekad sam mislila da sam potrebna Amandi i da je to dobro osećanje. Danas, prekasno shvatam jednostavnu i očiglednu istinu — ona je bila potrebna meni koliko i ja njoj.”

On pokuša da se oslobodi uznemirujuće slike Čike. „Hoćeš li noćas spavati?”

Ona zatrese glavom. „Ne, ali biće mi bolje jer znam da si ti ovde. Mogu da te osetim u kući to je nešto što mi pruža oslonac.”

„Mislim da si proketo srećan što ti je Džejson Jošida veran, odan”, reče Tornberg Konrad III. „Taj čovek bi bio opasan bez odgovarajućeg nadzora. U svakom slučaju, treba ga držati pod ključem. Moje iskustvo sa Japancima potvrđuje mi da se njima jednostavno ne može verovati.”

„Još je drukčiji”, uzvratu Hem Konrad. U načelu, i on je kao i otac osećao nepoverenje prema Japancima kojima se predstava dobre nagodbe svodila na to da puste sebi na volju i postupe baš onako kako im godi, ali Još je dokazao svoju lojalnost neprobrojeno puta. „Njemu je jako teško da mi kaže da je samo polujapanac i skroz Amerikanac.”

Dvojica Konrada nalazila su se na palubi van kapetanske kabine Toernbergove veličanstvene škune Uticaj II dužine 45 stopa i sa palubom od tikovine, koja je trenutno bila ukotvljena na njegovom omiljenom mestu podalje od pomorskih koridora u zalivu Čizapik. Bio je topao dan. Sunce, upijajući energiju od svog odraza na vodi, snažno je nagoveštavalo dolazak proleća. Na stolu između njih stajao je ručak povećih razmera. Ostaci desetak filea merilendskih kraba koje je Hem upravo pojeo ležali su na kariranom stolnjaku zajedno sa malim plastičnim zdelicama tartar-sosa, kečapa, senfa i gomilicama krompir-salate i turšije.

„Japance je prokleta teško proceniti“, opreznije reče Tornberg. On je izgledao posebno doteran u svojoj tradicionalnoj plavobeloj odeći za jedrenje, sa svojom impresivnom visinom, vitkošću i snažnim markantnim licem ličio je pomalo na Garija Kupera, nekog nedohvatljivog. „I ja sam sa njima imao loša iskustva kao i ti. Nemoj da si drzak da pomisliš da si ti jedini prvoklasni momaku okolini koji može da nanjuši šta oni smeraju. Ne mogu dovoljno da te upozorim na njih.“

Hem je čekao. Navikao je na to dok su njegova braća postajala sve nestrpljivija kad su imala posla s ocem. Pošto su sa njim minimalno kontaktirali, doživljavali su ga danas kao čangrizavu, nepažljivu olupinu čije je vreme prošlo. Dotle je Hem u svom ocu video remek-delo što je i bio, logičnog, brilijantnog, proračunatog stopostotnog praktičara na bezobzirnem bojnem polju društvenog života. Premda je imao svoj moralni kodeks u tim stvarima Hem bi samo mogao poželeti da više liči na njega.

„Sve što ti zaista treba jeste da uzmeš za primer naše prijatelje Judžija Sijana i Naoharu Nišicua“, najzad nastavi Tornberg. „To se svodi na ideju da se jedan i jedan sastave i dobije nula ne bi li se naterala voda na vodenicu našeg malog plana.“

Mali plan, zaista! pomisli Hem. Naš mali plan oboriće na kolena ekonomskog džina današnjice Japan i time zbrisati sa lica zemlje tako opasne imućne radikale kakav je Naoharu Nišicu.

„Da, ser.“ On je svog oca oslovljavao sa „ser“ otkad je poslat u osnovnu školu sa devet godina. Kad mu se obraćao Hemu se nije moglo desiti da ga drukčije nazove.

Posmatrajući kako njegov sin satire hranu, Tornberg nastavi: „Što se mene tiče, zbog naglog jačanja moći Društva crne oštrice kombinovanog sa velikim infuzijama novca od kojih čovek zadrhti koje su u poslednjih nekoliko godina stigle od glavnine japanskog društva do Nišicua, što skorije okončanje predstavlja imperativ. Slažeš se sa mnom, a složili su se i predsednik i vojska. A još više im se dopao moj predlog da se ove grupe lukavo likvidiraju tako što će praktično uništiti jedna drugu.“

„Pa, ser, kao što obojica znamo, nijedan plan ne opstaje u kontaktu s neprijateljem. S površinske strane, moj plan za vanredne okolnosti doveo je Džejsona Jošidu u centar stvari.“

„Ne mudruj sa mnom, sine. Nekeje shvatio da koristimo Moraviju da bismo prodrli u Zabranjene snove, taj prokleti klub ekstremnih konzervativaca u Tokiju. Znamo takode da su Zabranjeni snovi dodirna tačka za Tošin Kuro Kosai, Društvo crne oštrice. Moravija je prikupljao čvrste dokaze protiv Nišicua koji su nam potrebni da bi Judži Sijan preduzeo akciju. On nam je takode slao specijalne izveštaje o najnovijim naimenovanjima članova Društva crne oštrice u sedišta multinacionalnih korporacija širom zemljine lopte. Oni nadiru, to je sigurno, a mi ih bez sumnje moramo likvidirati pre no što se njihovi članovi previše dobro ne ušanče. Tu se pojavio Moravija i oni su ga ukokali.“

Nama su, međutim, još uvek potrebni dokazi koji će definitivno povezati Nišicua sa ekstremnim konzervativcima, radikalnim teroristima i Društvom crne oštrice. Mi takode moramo dobiti više obaveštajnih podataka o planovima Tošin Kuro Kosaija.” Tornbergove usne se trgnuše kao da je to bila neka okasnela reakcija na hranu. „Oni su potom nastavili i pokušali da učine isto sa jednim čovekom koji bi bio u stanju da sledi Moraviju do zmijskog gnezda Zabranjenih snova.”

„Matesona.”

„Da, Volf Mateson. Šipli, naš čovek u Ministarstvu odbrane, obavio je dobar posao što gaje regrutovao.”

Hem dovrši ostatak sendviča sa ćuretinom i gorgonzolom i stade da priprema drugi. „Hteo bih s tobom da popričam o njemu. Sad kad se neprijatelj i na njega okomio, možda bi trebalo da porazmislimo o tome da upotrebimo nekog drugog...”

„To jednostavno nema svrhe”, oštro će Tornber. „Da ti kažem nešto o našem prijatelju Volfu Matesonu. Na Zemlji nema boljeg detektivskog uma, veruj mi. Taj čovek kombinuje nepogrešivu intuiciju s neutaživom radoznalošću i istrajnošću buldoga. To je sjajna kombinacija.”

„Jošidin čovek je već na licu mesta”, suprotstavi se Hem. „A ja sam, ser, prisiljen da istaknem da je sve što nam je Mateson dosad dao nekakvo bulažnjenje od glavnog sudskog veštaka Njujorka da Moravija iznutra deluje mlade nego spolja, što, čak i da je istina, nije važno za naše ciljeve.”

„Sine, ti ne znaš Volfa Matesona kao ja. Trebalo je da ga vidiš u akciji kao što sam ga ja video da bi procenio sve njegove kvalitete. Budi uveren, izabrao sam ga iz dobrih razloga. A sad, šta još ima za mene?”

Hem skrenu sa teme, ali to ga nije sprečilo da razmotri šta oko toga da učini. Što je više razmišljao o onome što je Još rekao, više je bio sklon njegovom stanovištu. Mateson je bio veoma opasan karakter, štoviše, bio je nepredvidiv. Njegov otac to očigledno nije bio u stanju da uvidi, ali Hem i Još jesu.

„Ah, gotovo da zaboravim”, reče kopajući po džepu „Šef Bredard je najzad uspeo da napravi pristojnu obaveštajnu fotografiju one ekscentrične japanske umetnice koju je Mateson izgleda tako žarko želeo da stavi pod istragu neposredno pre nego što je bačen kroz krovni prozor.” On uruči ocu mali koverat veličine pet sa sedam. „Ne mislim da to mnogo znači. Još misli...”

„Jesi li ovo ikome pokazao, sine?”

Hem zatrese glavom. „Vidiš da Bredardov pečat nije oštećen.”

Tornberg je zagledao koverat, čiji je poklopac zapečaćen prema Hemovim instrukcijama trakom prošaranom plastičnim nitima sa pečatom koji je imao zaštitni znak šefa Njujorške policije. On progunđa i poseže za nožem za ručavanje da bi presekao traku. Unutra se nalazila jedna jedina nejasna crnobela fotografija. Tornberg je neko vreme zurio u lice mlade žene na fotografiji bez komentara, a onda je pažljivo odložio.

„Dobri Bože, sine”, reče dok je posmatrao kako Hem satire sendvič sa rostbifom, švajcarskim sirom i kupus-salatom, „imaš apetit za celu Sedmu flotu!”

Hem se iskezi dok je odgrizao polovinu hrskavog belog luka iz turšije. „To je od morskog vazduha, ser, od njega mi zaista ide pljuvačka na usta.”

„To je prokleta laž”, uzvratu Tornberg kriveći tanke usne. „Uvek si jeo kao žderonja. Hiperaktivno dete, govorila je tvoja majka. Besmislica! rekoj joj. Dečko jede kao muškarac.” On progunda. „Žene. Misle da znaju sve o svemu, naročito kad je reč o vaspitavanju dece. Gloposti, kažem.” On zaškilji na sunce koje je padalo na zaliv Čizapik, trgnu palcem ka zadnjem delu škune gde se jedna mačkasta mlada plavuša bezbrižno sunčala gola uprkos latentnoj hladnoći. „Zašto sam se onom oženo”, reče. „Nije davala ni prebijene pare za decu. Stvorena je za jednu stvar što može da vidi svaki čovek od krvi i mesa i to radi proketo dobro.” On opet progunda, gurajući krivim kažiprstom mrvica filea krabe. Posisa nešto soka zajedno s malo kečapa pre no što reče: „Hrana. Ovih dana uopšte nemam apetit.”

Ovih dana Tornberg Konrad III gurao je ka osamdesetoj godini, ali je, kako je rado govorio, još uvek bio krepak kao i pre. Istina je bilo da nije izgledao tako star. „Ali ako mi padne na pamet, još mogu da začnem dete sa onom tamo”, nastavi i nasmeja se kad ugleda izraz na licu svoga sina. „Ti si uvek bio tako na mestu, Hem, sa mislima isključivo usredsređenim na najbliži posao, savršen vojnik. Dobro je da još uvek mogu da te šokiram. To me podseća da moje vreme nije sasvim prošlo.”

Tornberg se pre tri godine preselio na ogromno pošumljeno imanje u seoskoj Virdžiniji neposredno pre nego što će sresti i oženiti Tifani Telo, kako ju je Hem potajno zvao. „Ćao, zovem se Tif, a ti?” Hem je mogao da je zamisli kako to kaže visokim šupljo-glavim glasom. Njeno ime je zaista sada bilo Tifani Konrad, što je, po Hemovom mišljenju, zvučalo dosta smešno. Ono što najviše mrzi, priznao je jednom Tornberg Hemu kad se napio od Glenliveta jedinog pića koje je pio, jeste što više nije mogao da stoji uspravno. „Ipak”, reče mu tada glasom jarosnim od alkohola, „uspravan sam tamo gde je najvažnije, pa ko onda mari što sam malo povijen na vetru, u svoje vreme srećno sam prebrodio dosta oluja!”

U tome je bio mrtav, pomisli Hem. Tornberg je nadjačao u mišićima, oružju i pameti svakog svog neprijatelja. „Što god je potrebno da pobediš”, rekao je jednom svom sinu kad se toliko napio da nije mogao da vidi kako valja, „učini, jer, bogami, ništa drugo nije važno. Žene, ta prevrtljiva bića, dolaze i odlaze, a deca, proklete im duše, izdaju te time što odrastu i čine šta im je volja.”

Hem se setio jednog svežeg jesenjeg jutra kad ga je otac odveo na neki sastanak u Pentagon. On se upravo vratio iz Vijetnama, pa je, kao nedavno odlikovan, pretpostavio daje otac želeo da se njime razmeće.

Ironijom sudbine, sastanak se odvijao u istoj prostoriji u koju je Hem uveden kad je, posle više godina, predložio plan Konrada da se obori korporacijski Japan.

Bio je impresioniran i morao je da prizna, ponovo zbunjen poštovanjem i uticajem njegovog oca u vojnom sektoru — prisutni su bili samo najviši oficiri svakog roda vojske. Njegovo je iskustvo bilo da se na civile, tj. na svakog van oružanih snaga gledalo sa značajnim stepenom podozrenja da ne kažemo prezira. Vojska je bila neka vrsta svetog kluba i, kao kod masona, njen posao je, strogo govoreći, bio samo njen.

Hem se živo sećao visokog kontra-admirala koji je bio neprijateljski raspoložen prema Tornbergovom predlogu da se osnuje centralno klirinško-obračunsko mesto koje bi odobravalo savremene sisteme naoružanja za svaki rod vojske. Njegov otac bio je opravdano zainteresovan da se objedine četiri male, ali dalekovidne firme za proizvodnju naoružanja u prvi konglomerat specijalno da bi se izgradili novi oblici sistema naoružanja za vojsku.

Kontra-admiral, očigledno uvidevši da bi takav jedan centralizovani program potkopao njegovu moć, izneo je tvrdnju da će takav jedan predlog oslabiti duh nadmetanja proceduri ponude koja je sada na snazi.

Hipnotisan kao i svi drugi u sobi, Hem je gledao kako njegov otac i dalje izvlači činjenice i podatke iz poslednje decenije, ilustrujući period za periodom neefikasnost postojeće procedure. Izneo je na videlo gubitke od konstruktorskih formalnih grešaka, proizvodne viškove i falsifikovane probe koje su bile rezultat ljutog otimanja za najniže ponude u okviru veslačkih rokova koje je postavljala sama vojska. Potom je pokazao kako bi njegov sistem ispravio ove mane, izbegao gubitke stare procedure.

Ovaj pametan i proračunat govor nesumnjivo bi ubedio njegovu slavnu publiku, ali Tornberg još nije završio. U tom trenutku predstavio je svog sina, dao relevantnu pozadinu Hemovog raspoređivanja u Vijetnam, a onda ga zamolio da iznese svoje utiske o oružanom materijalu koji je stajao na raspolaganju KVPV na vojištu u Južnoj Aziji.

Hemov potonji izveštaj svedoka o brojnim katastrofama sa kojima se suočila vojna komanda u Vijetnamu pod postojećim borbenim uslovima bio je razoran.

Da, pomisli sada Hem dok je posmatrao kako njegov otac stavlja još malo kečapa, on nikad nije dozvolio da mu se išta ili iko ispreči na putu. A budući da je bezobziran i nemilosrdan kao ajkula prokleta je dobro što sam pored njega. Ono što on pola u šali zove „na mestu“ je zapravo moja moralnost.

Tornberg uze cigaru iz izrezbarene srebrne tabakere, zavi je između prstiju, duboko omirisa, a onda nerado vrati. „Većina ljudi me smatra amoralnim“, reče, koristeći ovaj svoj opasan trik naizgled da bi pročitao misli drugih ljudi, „ali šta oni znaju o tome. Znaš da se mišljenje većine ljudi zasniva na neznanju.“ Nije skidao pogled sa sina. „Istina je — i ti si jedini kome to mogu da kažem — da imam svoj moralni kodeks. Usuđujem se da kažem da razlika počiva na drukčijem skupu parametara. Odabrao sam prokleta opasno more da plivam u njemu; trebala mi je petlja i prevejanost da preživim; Bože, da bih napredovao trebalo mi je više.“

„Razumem, ser.“

„Naravno da razumeš.“ Tornberg klimnu. „Ti si oduvek brzo učio. A rođen si sa dobrim osećanjem da te nikad ne vuku za nos.“ Hem je znao da starac govori o njegovom bratu Džeju čiju je perspektivnu advokatsku praksu progutao oganj zbog afere koju je imao sa ženom svog starijeg partnera. „Muškarci koji razmišljaju jajima uopšte nisu muškarci“, izjavi Tornberg, „oni su nesreće koje čekaju da se dese.“

„Džeju bismo sad obojica mogli pomoći, ser.“

Ignorišući svog sina, Tornberg se promeškolji u stolici. Buljio je u Tifani Telo koja se pridiže mažući golo poprsje još jednim slojem losiona. „Ah, vidiš, Bog me još uvek voli“, reče. „Popalio sam se samo dok sam je posmatrao kako masira grudi. Vidi ove bradavice, veličanstvene su!“ Starac protrlja mršavu vilicu. „Ah, ta čvrstoća. Šta bih dao za takvu vrstu mladosti.“

„Na šta se žališ?“ upita Hem. „Deluješ dovoljno mlad da joj ne budeš otac.“

Tornberg se okrenu ka Hemu. „Još dosta imaš da učiš o životu, sine. Ja poznajem ljude iz svakog sloja društva, visokog i niskog. Imam nepravednu prednost nad tobom.“

Hem je sada obratio punu pažnju. Slika savršenih grudi Tifani Telo isparila je kao izmaglica na suncu.

Tornberg preplete prste zadovoljan što ne mora da kaže sinu kad da obrati pažnju. „Moravijino ubistvo uverava me da se Društvu crne oštrice primiče rok. To znači da se primiče i nama.” On podiže neobično prav prst. „Izbor pravog trenutka je, sine, često sve. Najpomnije razrađen plan može doživeti katastrofu zbog neodgovarajućeg trenutka. Kad se reka pregazi u pravi čas pravi se razlika između toga da si skvašen do zglavka i da šetaš naokolo mokat do jaja.”

Tornberg Konrad III prelete pogledom preko zaliva u talasima iskričavim od sunca i usamljene, odvažne jedrilice nošene vetrom od kog se nisu mogli sakriti. „Koliko god se divim mornarima, više volim da sam upravljam čamcem. Odnese me gde hoću i kad hoću. Tu se krije jedna lekcija iz života.” Tornberg je obožavao da deli lekcije iz života, a nije smatrao dajе bilo koji od njegovih sinova prestar da ih stalno sluša. „Uh! Mrtav predmet, stvar poput ovog brodića koji možeš napraviti i pretvoriti u svoj hir, predstavlja dobrodošlu promenu u odnosu na starost koja te na kraju izdaje nečasno kao žena i deca.” Zurio je u hranu na stolu kao da su to predmeti čiju svrhu više nije bio u stanju najbolje da shvati. „Poodmakle godine nude prilike ljudima kao stoje moja mlada žena.” On složi grimasu. „Tu negde postoji jedan paradoks da što si stariji, to više želiš, a prokletstvo, sine, ja želim više nego što trenutno mogu dobiti.”

U tom trenutku na njegovom ručnom satu oglasi se alarm. „Prokletstvo”, reče. „Vreme je za pilulu.” On ustade. „Izvini me na trenutak, sine.”

Hem vide kako njegov otac nestade stepenicama za potpalublje u sredini broda. Blagi povetarac mrsio mu je kosu, a onda opet nastade mir. Ostavši sam na palubi, samo u društvu s božanskom slikom Tifani Telo, on zapade u sanjarenje. Setio se svog trinaestog rođendana kad je Tornberg iznenadivši ga banuo u osnovnu školu i magično odveo Hema u Afriku na jednonedeljni safari. U to doba safari je podrazumevao igru lavova, a ne fotografisanje, a on neće nikad zaboraviti sliku jednog lava, čija je griva naizgled velika kao ratnički štit plemena Masai iskočila iz šipražja u sumrak pravo Tornbergu u lice.

On je stajao ukopan u mestu kao pravi domorodac. Nije bilo vremena čak ni za priručnik kako da se reaguje. Tornberg je stajao u mestu, podigao pušku na kuk i ispalio niz od šest brzometnih hitaca. Premda ga je pogodilo prvih par metaka, lav je nastavio dalje, a Tornberg je hladnokrvno produžio da puca.

Još je mogao da čuje tresak ogromnog lava dok su poslednji meci tipa „Figbi 416” iz mauzerke njegovog oca postrance leteli u grmlje. Njegov vonj je bio oduran, prodoran, oštar; prožimao je vazduh dok nije ostao samo miris, a Hem je video kako se šire očeve nozdrve udišući taj gorki miris. Stojeći iznad lešine nekoliko trenutaka kasnije Tornberg reče svom sinu: „Kakva šteta. Ova zver zaslužuje više mog poštovanja od tvoje majke.”

Kad ostavi Hema Tornberg side u potpalublje u luksuznu brodsku kabinu i zatvori vrata. Duže vreme stajao je naslonjen na njih zatvorenih očiju, srca koje je bolno tuklo.

Zatim se sabra, ode do zadnje pregrade obložene tikovinom i pritisnu jedno skriveno dugme. Dve ploče se rastaviše i otkriše komunikacioni kompleks odvojen od glavnog komunikacionog centra škune u kapetanskoj kabini. Ispod toga nalazila se ladica sprema napravljena od tikovine sa čeličnom šifrovanom bravom.

Tornberg je otvorio, izvadi špric koji je tu ležao i gurnu iglu u staklenu bočicu sa nekom bistrom tečnošću. On okrenu špric, štrcnu nekoliko kapi da bi izbacio sav vazduh, a onda, zavrnuvšu nogavicu i pronašavši venu na butini, zabi iglu.

Tornberg ode do kreveta i sede ritmično se ljuljajući prema usporenim udarima svog srca. Um mu je dugo bio ispražnjen od svih misli i emocija. A zatim polako one opet povrveše i on dođe sebi.

Njegova prva misao ticala se Volfa Matesona i fantastične vesti koju je preneo Šipliju. Nešto se zbilo sa Moravijom. Proces starenja je preokrenut!

Zvučalo je ironično stoje Moravija ubijen kad je ubijen. I tako nepravедno. Naravno, Tornberg je planirao da naloži da ga ubiju odmah po sastanku do kog nikada nije došlo. Kako bi inače uvukao Matesona a da se ne otkrije. Međutim, neprijatelj je nekako prodro do Moravije i prerano ga uklonio. Jesu li uspeli iz njega da izvuku išta pre ubistva? Tornberg je mislio da nisu. Nije bilo nikakvog znaka da je Moravija mučen.

Umesto toga, izmenjen je, a to je bilo Oraklovo delo, u to Tornberg nije sumnjao. Ipak, situacija je bila tako izluđujuća kao kad je čovek blizu neke strane ruketvorine a još nije u stanju da razume njenu svrhu. Trebalo je da zna više! Nišicu i Društvo crne oštrice očajnički su se trudili da se dočepaju Orakla. Zašto? Opet nije znao, ali je samo bio siguran da je to poslednji ključ koji im je potreban da postignu svoj cilj. Baš kao što je bio siguran da se on mora dočepati Orakla pre Tošin Kuro Kosaija. Zato se nametao imperativ da se Matesonu da puna sloboda. Ako iko uspe da se probije do Orakla, biće to Volf Mateson.

On se okrenu ka jednom malom sefu i otvori ga. Unutra su ležali neki papiri koje je razvrstao. On izvuče jedan snimak koji je napravio neki amater. Stavi ga pored obaveštajne fotografije Japanke koja je sebe nazivala umetnicom. Napravili su je Bredar-dovi ljudi. Istina, žena na ovom snimku bila je mlada, možda tek nešto više od devoјčice, ali nije moglo biti nikakve sumnje da su u pitanju fotografije iste žene. Tornberg oseti kako mu srce oduševljeno poskoči — Mateson je već nanjušio pravi put! — i podjednako brzo se stiša.

Sve je išlo tako dobro, tako glatko, pomisli. A onda je ubijen Moravija. Naravno, Moravija je bio deo plana koji su on i Hem razradili, ali je Moravija takode neposredno izvestio Tornberga o jednoj stvari — Oraklu.

A Tornberg nije gajio iluzije. Moravija je ubijen zbog onoga što je saznao prilikom poslednje posete Zabranjenim snovima, ne zbog obaveštajnih podataka o razmeštaju Tošin Kuro Kosaija, već zbog otkrića o Oraklu. Poslao je Tornbergu privatni faks, šifrovan, pre nego što su ga sredili — naišao na Orakla. Razgovor u četiri oka imperativ. Ma šta da je Moravija otkrio, imalo je takav značaj da je tražio lični sastanak sa Tornbergom što je bilo strogo protiv pravila koje je stariji Konrad postavio za njihov tajnovit odnos.

Šta je smerao Judži Sijan? Tornberg je to morao da sazna. Jer Orakle je bio projekat Judžija Sijana. Sijan je bio mnogo više od šefa vodećeg multiindustrijskog konglomerata Japana. Bio je sjajan naučnik, tehnokrata prve klase. Tornberg je imao kontakte unutar Ministarstva za unutrašnju trgovinu i industriju, istureno odeljenje njegove mreže starih drugara u Vašingtonu, ljude koje je poznao i sa kojima je decenijama radio; ljude koji su mu dugovali usluge iz davnih vremena američke okupacije; ljude koje je spasao od ratnih sudova. A na osnovu onog što je prikupio iz ovih kontakata Judži Sijan je radio na jednom tako dalekosežnom projektu da bi se njime bukvalno obezbedila budućnost Japana u svetu u kome je ekonomska dominacija najvažnija. Zadrhtao bi od pomisli da je Moravija stvarno naišao na Orakla. Pre toga Tornberg je verovao da je Sijan godinama daleko od završetka projekta. „Naišao na Orakla." Neposredno pre nego što je ubijen Moravija mu je pribavio dve vitalne činjenice — Orakle je bio neki nov oblik veslačke inteligencije kako su govorile i

glasine koje su mu prenete; i on je bio živ i pokretan. Sada je saznao jedno područje njegove moći — bio je u stanju da stare opet učini mladima.

Kasno u noći svetiljke su bile upaljene, u podrumu je kao džinovska zver brujao parni kotao. Volf je upravo izašao ispod tuša i, go do pasa peškirom sušio kosu kad Štivi uđe u sobu da vidi kako je. Bila je tiha posle večere i malo su razgovarali. Osećajući opet da leluja između sećanja na Elk Bejsin i Čikin stan u Šestoj ulici, Volf je znao da je prekinuo vezu sa linijom vremena i da, kako bi rekao njegov deda, lebdi.

Štivi je stajala na otvorenim vratima otpozadi osvetljena kao neka bronzana statua. One iste svetiljke u dnevnoj sobi osvetljavale su fetiše u malim grupama, vedre komade primitivne boje i moći, ispunjavajući pozadinu. Ona je bila u džinsu koji je nosila i za večerom, ali se presvukla u bluzu kratkih rukava sa dubokim izrezom. „Što se tiče Amande...”

On baci peškir u stranu. „Štivi, ovo nije ispovedaonica. Ne moraš ovo da radiš.”

Ona zatrese glavom, stade brzo da trepće — znao je da zadržava suze. „Tu je bilo...” Toliko su je preplavile emocije da je morala da počne sve iznova. „Emotivna napetost situacije u kojoj sam bila tampon između Mortona i Amande padala mi je... veoma teško. Oni su se međusobno prezirali planiranje bilo čega podsećalo je na košmar, a kad bismo morali da budemo svi zajedno... Oboje su mi od života napravili pakao gundajući i žaleći mi se jedno na drugo.” Neprestano je motala pletenicu oko kažiprsta. „Šta je trebalo da činim? Utrošila sam svu snagu da bih očuvala kakvu-takvu ravnotežu, ali možda sam... možda sam u tim periodima često bila razdražljiva sa Amandom.” Ona se iznenada uhvati rukama oko tankog struka. „Muka mi je”, prošapta. Lice joj je pobeležilo. Volf je stavi da sedne na krevet i gurnu joj glavu između nogu. „Diši”, naredi joj, „lagano i duboko, tako.”

Video je da joj se boja polako vraća u lice. Ispitivački je posmatrao njene tamne oči, senzualne usne i to ga podseti na stabla breskvi koja je negovao iza kuće u Elk Bejsinu kao dečak.

Ona se nasmeja i položi mu ruku na obraz. „Bože, izgledaš tako mlad”, reče narušivši tišinu. „Kao neki fudbalski junak ili olimpijski atleta, osoba koja na trenutak deluje kao da je iskoračila iz vremena.”

„Amanda je običavala da mi govori kako izgledam mlad.”

„Amanda je oduvek bila opsednuta starošću.” Stivine oči su svetlucale na polusvetlosti. Njena duga francuska pletenica senzualno je padala preko ramena. „A to što je bila s tobom samo je pogoršalo situaciju, klela mi se da ti nikad ne stariš.”

On se kratko nasmeja, ali prekinu kad mu ona uze ruku i stavi je između grudi. „Srce mi tako brzo lupa.” Njene čulne usne mamile su. Ona načas obori glavu. „Vidiš, učili su me da ne verujem muškarcima, da su muškarci sa očima koje švrljaju levo-desno zainteresovani samo za jedno. Ali šta biva kad je žena zainteresovana samo za to?” Nije se micala, a on nije sklanjao ruku odande gde ju je ona stavila. Ona otvori usne.

„Lepo spavaj, Volfé.”

On je povuče k sebi, a usne mu se spustiše na njene osećajući njen jezik koji mu je palacao u ustima, strasno istražujući. Čvrste

grudi pritisla je uz njega stenjući dok joj je povlačio bluzu, svlačio je dok nije ostala gola od struka nagore.

Sad nije bilo vremena ni za šta drugo osim za ubrzano kolanje krvi, plimu požude koja je rasla između njih otkad su stigli ovde.

Volf joj otkopča farmerice, svuče gaćice. Ona je dahtala, naslonjena na grubo stesan zid spavaće sobe gurajući ruke iznad njegove glave dok joj je ljubio usne, obraze, oči, uši i grlo. Kukovi su joj se već trzali nagore ka njegovima kad je probio u nju i ona je dahtala opet, sve dublje, duže, završivši u ekstatičnom jecanju.

On snažno gurnu naviše, prodirući u nju do kraja, a njene bosc noge digoše se od poda. Jednu dugu nogu uvila je oko njegovih kukova, zatvorila je oči, otvorila usta, toplo uzvraćajući na njegovo ritmično zadovoljno šiktanje.

Štivi oseti zanos u telu. Mogla je da ga namiriše — parfimisan sapun koji je stavila u kupatilo za goste, talk koji je golicao, ali — o, da! — ispod toga kao živa stvar njegov miris, dubok, bogat i erotičan, uspaljujući, tako da je počela da oseća kako je svu obavlja.

Zadovoljstvo u njoj raslo je tako brzo da je drhtala dok su joj se kukovi grčili naspram njegovih, glava padala na njegovo rame, a zubi nehotice grizli meso njegovih mišića udesetostručujući njenu ekstazu.

Začudo, ona tu nije prestajala. U magnovenju je neodređeno shvatila da je njeno zadovoljstvo tek plato s kog se uspinje više, drhteći i dahćući kao da nikad neće sići.

On obori glavu kao neki bik i uze u usta jednu, pa onda drugu bradavicu, tako da su oštre munje ekstaze letele kroz nju kao vatra i uz duboki krik ona se opet grčila gubeći kontrolu, priljubivši se uz njega s ljubavlju, očajnički, s obožavanjem, dok su joj kapci treptali kao da sanja.

Više nije mogla da diše, više nije bila svesna okoline. Ispunjena zanosom tako snažnim da joj se od toga vrtelo u glavi osećala je samo njegov organ u sebi, njegovo vrelo telo pritisnuto uz svoje, njegove usne na svojoj puti, njegove mišiće u zubima.

Daje ovo bilo sve i to bi bilo više no što bi mogla poželeti. Ali osetila je i više. Osetila je da kroz nju poigrava misteriozna tama iz njegovog jezgra, nešto živo i moćno što je prodiralo u njen um, njenu dušu, kao što je njegov organ prodirao u njeno telo ne izazivajući bol, već zadovoljstvo. Ona se slepo spusti dole, poklopivši ga, ritmično pritiskajući, dok se ne izvi poslednji put, slasno se povlačeći s njim, i ispusti zvuk koji nije čula nikad ranije i dok se nekontrolisano grčila po treći put znala je da tone u blaženstvo...

„Šian kogaku — uvek smo sa vama“, afektirano je izgovaralo oslikano, pomalo androgeno lice Dejvida Bouvija.

Mobilni video-ekran veličine trinaest sa deset stopa lagano je protutnjao saobraćajnom gužvom Šindžukua, četvrti Tokija, dok je šestominutni muzički spot pametno prikazivao sve korisne proizvode Sijan kogakuovog raznovrsnog kobuna ponavljajući ga unedogled.

Judži Sijan i Hiroto, njegov zet, sreli su se na putu ka poslu. Hiroto je bio muškarac povijenih ramena, srednje dobi, kojeg je doista bilo teško opisati, ni zgodan, ni ružan, u istom jeftinom zgužvanom odelu koje je nosio poslednja tri dana. On je bio potpredsednik Sijan kogakua i sjajan stručnjak za kompjutere.

„Kako mi je sestra?“ upita Judži dok su ulazili u 40-spratnu zgradu od belog granita i čelika koja je pripadala Sijan kogakuu.

„Kazuki je isto, uvek ljuta“, tužno uzvratil Hiroto. „To je bolest koja je iznutra izjeda. Ona više nije ista osoba koju sam oženio pre petnaest godina.“

Judžiju se učini da se boje cackle neprirodno svetle, a onda nastupi nagla promena perspektive. Sa strašnom jasnoćom video je tok razvoja projekta na kome je radio, kako bi trebalo da bude od početka do kraja, čitav plan izložen pred njim kao topografija posmatrana iz vazduha.

Slika zatim iščile, a boje oko njega opet poprimiše normalan intenzitet. On spusti ruku na ispolirani granitni zid kod ulaza u lift. Nikad nije mario za svoj dar vidovitosti. Izgledao je bolestan kao tinejdžer. Još se užasavao dezorijentacije koja ga je uvek pratila.

„Judži-san?”

„Da.” On zažmuri i vide da je Hiroto već u liftu, okrenu ka njemu radoznali, ispitivački pogled. On kruto ude u lift.

Vrata od kovane bronzne zatvoriše se i oni sami krenuše naviše.

„Trebalo s tobom da popričam o Oraklu”, reče Hiroto. „Posebno o tvojoj ideji da svojoj polusestri Hani dozvoliš pristup njemu.”

„Hani je teško ignosrisati.”

„Meni kažeš? Izluđivala je moj istraživački tim pitanjima o strukturi te stvari. Kruži glasina da si je doveo da bi napravio neke modifikacije u projektu.”

Judži se, ne prvi put, pitao da li je Hiroto zamerao Hani to što je žena ili što nije visoko školovan naučnik sa mnogobrojnim titulama s Tokijskog univerziteta. Hiroto je poput mnogih ljudi svog soja, bio snob do srži. Ako hoćeš da se nadeš u njegovom istraživačkom timu bilo je važnije gde si diplomirao nego šta imaš u glavi.

„Nije to ništa”, slaga Judži. „Bio si zabrinut i kad je moja majka iznosila predloge.”

„Tačno. I još uvek mi se ne sviđa put kojim je predložila da krenemo. Da koristimo ljudsku DNK u njemu? Ko zna kako će njena elektronska kola izobličiti osnovne molekule? Promene...”

„Koncept Orakla je nov”, reče Judži, „i moramo biti otvoreni za promene.” On je znao kako da izađe na kraj sa svojim zetom konzervativnim u svakom pogledu uključujući i posao. Hiroto je često bio dobra protivteža Judžijevom nesputanom geniju, ali je povremeno, kao sada, umeo da zadaje glavobolje. „Dopustimo Oraklu da razmišljanjem sam pronade put kroz DNK i videćemo šta će se desiti.”

„On će doneti neke bitne odluke”, ispravi ga Hiroto. „Niko ne zna da li je to isto što i mišljenje.”

'O, ali ja znam', pomisli Judži kad se zaustaviše. Vrata se otvoriše i oni se obreše na najvišem od tri direktorska sprata.

„Još uvek imam teške slutnje u vezi s projektom”, reče Hiroto sledeći Judžija niz hodnik kroz nekoliko čekaonica do same Judžijeve kancelarije. „Izjašnjavao sam se protiv preuranjenog korišćenja ljudske osobe u tandemu sa Oraklom, ali to je odbačeno.” On zatrese glavom. „Moram priznati da sam prestrašen brzinom uranjanja u nepoznato. Iskreno govoreći, sve se više bojim tvog prijatelja Orakla.”

„Bojiš se?”

Hiroto klimnu glavom. „Orakle nije izgrađen da bi se... menjao, već da bude tačno ono što izgleda radi. Pitanje koje sebi moram da postavim glasi: postoji li neka suštinska konstruktorska greška u Oraklu koje nismo svesni i nije li, i tu se Judži-san krije razlog što se bojim, Orakle nekako izmenio osnovnu šemu koju smo mu dali?”

Judži s naporom zadrža miran izraz lica.

„Razumeš šta mislim, Judži-san. Već postoje neki dokazi da on raste, da je živ, što u izvesnom smislu možda još nismo u stanju da shvatimo.”

Hiroto je koračao napred-nazad ispred Judžijevog stola. „Naučnička strana mene tvrdi daje to nemoguće ili, preciznije, da prevazilazi postojeću tehnologiju. Međutim, intuitivna strana mene sumnja u suprotno, a to je zbog radikalne tehnologije koju si nam dao za neurologiju i zato više nemamo posla isključivo s matematikom, digitalnom tehnologijom, nulom i jedinicom, mi smo proizveli haos nepravilnosti. Naša tehnologija zamišljanja je tako nova da o njenim konačnim mogućnostima ne znamo praktično ništa, što me navodi na pomisao da Orakla, mada smo ga mi sagradili, više ne razumemo. A možda nikad i nismo. To je potpuno van mogućnosti našeg saznanja. Svet se, kako sada vidimo, ne može nikad kontrolisati ni razumeti. A sad još dodati Hanin čudni um ovoj već nepoznatoj mešavini, po mom mišljenju je samoubilačko. Najzad, kad smo već kod toga, manje znamo o njenom mozgu nego o samom Oraklu.”

Judži je razmišljao o svom razgovoru s Oraklom. Naravno, mislio je drukčije o Oraklu od Hirota, ali to je možda delom bilo zato što je Hiroto izgradio ovaj biokompjuter. Ideja i kreacija bile su Judžijeve, ali Hiroto i njegov tim napravili su stvarnost od božanskog materijala Judžijevih misli. Judži je možda bio sjajan biogenetičar, ali je Hiroto bio inženjer za praktične aspekte.

Nikad se ne bih usudio da ovo kažem Hirotu, pomisli Judži, ali budući da znam da smo zajedno stvorili nešto više od puke mašine, ja imam jedan odnos s Oraklom koji on nikad neće imati. Za Hirota ova stvar je samo monstruoza složena skrpljena igračka, ništa više od jednog istraživačkog projekta. Dalje, on ju je konstruisao da vrši izvesne funkcije. Sad kad ona radi druge stvari, i radi ihzbunjujuće, Hiroto je postao nervozan. Razumljivo. Osramotio se. Kao da Orakle juri njega, a ne obrnuto. Bila je to zabavna misao, ali Judži se ipak nije nasmejao.

„Razumem tvoju zabrinutost”, utešno reče Judži. „Iste misli i meni padaju na pamet.” On prođe oko stola. „Da te ponovo uverim, Hiroto-san, nastavićemo uz sav potreban oprez. Ali moramo nastaviti. U jednom si u pravu — ovaj projekat je dobio svoj život. A ako ga sad zaustavimo nećemo biti ništa drugo do ubice.”

VII

Tokio/Ist Hempton/Vashington/Njujork

Noć u predgrađu Tokija.

Minako Sijan ležala je u krevetu kao i uvek očekujući san koji joj često nije dolazio. Nije joj dopuštao da se odmori njen um koji je živo kovao planove. Živela je na zategnutom konopcu otkad su joj grudi napupele, a menstruacije potekle. Ovo je bila njena karma, a ona je bila voljna da prihvati svoju ulogu u istoriji svog naroda. Ali trebalo je toliko niti da drži u rukama, tolika klupka istovremeno da mota... U tome se krila ekstaza i užas njenih natprosečnih moći.

Minako je živela u vili van Tokija koju je za nju konstruisao jedan od vodećih japanskih mladih arhitekata. U svojim lebdećim prostorima i oštrim smenjivanjima mračnog i svetlog, upotrebi teških materijala kao stoje kamen u kombinaciji sa lepršavim kao stoje

pirinčani papir i predivnim perspektivama koje su pružale areole između soba, zgrada je ličila na niz scena koje su, poput nekog filma, stvarale montažu, celinu koja je bila nešto daleko više nego svaki deo ponaosob.

Vila se smestila u pametno sastavljenoj bašti koja je svojom totalnom čistotom i jednostavnošću predstavljala veštu protivtežu zamršenom, gotovo baroknom postmodernizmu arhitekture. Ipak, „postmodernizam” je bio možda preoštra definicija za vilu, jer je stil arhitekta sadržao nagoveštaje budizma, šintoizma i Edo-perioda arhitekture, što je vilu stavljalo u izvesni istorijski kontekst tako da je svaki prostor stalno budio gledaočeva sećanja.

Ulaz od granita i dekorativnog drveta kojim je dominirala jedna stara trgovačka škrinja u koju su se odlagale cipele, bio je jedan od mnogih prostora koji su služili da posetioca iz spoljnog sveta povežu sa unutrašnjim srcem vile. Kao koncentrični krugovi carske palate u Tokiju, ove prostorije otkrivale su prirodu arhitekture delić po delić da bi omogućile interakciju između strukture i ljudskog uma. Čime je stvaran eho koji je odjekivao kao mirisi, izazivao moćne i jedinstvene reakcije koje su se razlikovale kod svakog pojedinca.

Ove prostorije ličile su na niz kabina nekog ogromnog broda; napolju je bašta u koju se uvlačio mrak poprimila izgled okeana, misterioznog i opasnog, svetlucajući van domašaja.

Baš kao budućnost koja je prvi put mučno izmicala njenoj vidovitosti. Ali ne i prošlost i za trenutak ona se zadovoljno prepusti sećanjima.

Sazivanje njene makura no hiruma zbilo se na godišnjicu smrti njene bake, priproste, jedre žene koja je osnovala Sijan kogaku kao prvog proizvođača tabija. To su bile tradicionalne japanske čarape sa razdvojenim prstima između palca i druga četiri prsta.

Kabuto, njena baka, odigrala je veliku ulogu u dugom i bolnom rađanju Minako. Minako je tu priču ispričala njena majka, pa je tako dug morao da se plati.

Desilo se da je Kabuto umrla na rođendan Minako, pa su njena sećanja na taj dan uvek padala u senku bakinog groba, strogog mesta na Šinto groblju van Osake. Kad je bila mala, vodila ju je majka, ali čim je dovoljno odrasla da sama nađe put, podsticana je da se samostalno brine za svoje porodične dužnosti.

Na jedanaesti rođendan stigla je na grob Kabuto. Svu noć padala je kiša a Šinto groblje prekrila je magla puna slabih mirisa lekovitih trava koje su u bodljikavim gomilama rasle između parcela.

Dotle je Kabuto bila mrtva tačno osam godina, a sećanja Minako na nju nejasna kao i obližnji spomenici obavljani maglom.

Mehanički je obavila šinto rituale dok su joj misli letele negde drugde. Kad je završila, ustade, otrese suvo lišće i travu koji su joj se zakačili za kolena i okrenu se da krene. Nešto je zaustavi i ona se lagano ponovo obrnu ka grobu. A tu je sedela crvena lisica, sklupčana oko spomenika.

„Zdravo, unuko”, reče lisica otvorivši usta kao da zeva. „Zar me ne prepoznaješ? To sam ja, Kabuto.”

Minako se lecnu, protrese glavu, uštinu se, protrlja oči. Opet pogleda. Njena baka iliti lisica još je bila tamo. Lisica se nasmeja Minako. Minako mahnito pogleda oko sebe da vidi da li iko drugi spazio ovu utvaru, ali bila je sama u ovom delu grobja.

„Bako”, najzad prošaputa Minako, „pa ti si lisica.” „Jesam”, odgovori Kabuto. „U ovom trenutku.” Minako zinu. „Da li bi opet mogla da budeš Kabuto?” „Ali ja jesam Kabuto,

dete.” „Mislim Kabuto kakvu sam znala.” „Ono svadljivo telo?” Lisica se izgleda sprdala. „Zašto bih želela da se to vrati? Čekala sam skoro trista godina da ga se otarasim. To je predugo, slažeš se?”

Minako nije znala šta da kaže pa samo klimnu glavom. Lisica, iliti njena baka, skoči s mesta na kome je ležala i sede ispred nje češući nos nežnom šapom. „U svakom slučaju, lisice nisu kadre da lažu, vidiš”, reče Kabuto. „Pretpostavljam da sam zato izabrala njegov oblik. Bila sam sita laži, prevare, zbunjivanja.” Lisica naheri glavu. „Zato sam danas došla da te upozorim, da, pretpostavljam da je upozoriti prava reč.” „Da me upozoriš na šta?”

„Na to šta će tvoj život postati ako budeš ambicioznija od mene. Želim da te spasem toga da odeš na smrtnu postelju duha uvelog od više decenija laganja, prevare i zbunjivanja.” „Ja ne radim ništa od toga”, reče Minako svojoj baki. „Ali hoćeš. Jer takav je svet”, objasni lisica. „Naš svet.” „Ne razumem.”

„Naravno da razumeš, ti ludo”, oštro će njena baka. „Samo su konvencije sprečile tvoj prejak um da se angažuje.” „Moj prejak um?”

Lisica onda napravi zvuk od kog se Minako trže. Bio je to isti zvuk koji je njena baka nekad pravila udarajući jezikom o gornje nepce kad bi bila nestrpljiva zbog tupoglavih odgovora na svoja pitanja. U tom času Minako je bila sigurna da je lisica doista njena baka.

„Vidim da se tvoja majka nemarno ponela i da te nije naučila zavetima moći. Pa ne mogu reći da sam iznenađena, uvek je bila previše bojažljiva prema ličnoj koristi, bojala se mene i svog dara.” Lisica diže istu šapu kojom je češala nos. „Nema veze. Znala sam da će obred prizivanja biti prepušten meni od trenutka kad sam te istrгла iz materice tvoje majke.” Oči lisice svetlele su čak i na sumornom olovnom suncu koje se probijalo kroz gustu maglu. „Nisi želela da dođeš na svet, znaš. A tvojoj majci je nedostajalo snage i odvažnosti da te prisili na to. I najzad joj je palo na pamet da je greška da te rodi. Sreća te sam se ja našla u blizini.”

Minako iskrivi lice. „Misliš da me majka nije želela? Da me ne voli?”

„Da li te je ikad držala, ljubila, je li te ikad uzela u ruke? Ne, naravno da nije. Da nije bilo mene ne sumnjam da bi te ostavila pred komšijskim vratima.”

Minako se steže srce i ona brižnu u plač. „Zašto mi to govoriš, bako? To je strašno. Ja to više neću da slušam.”

„Bilo je vreme da čuješ istinu, dete.” Lisica obliza usne. „Sad hoću da me pogledaš. Ne, ne žmuri ili — varaš, razmišljaš o tome da ja govorim kroz lisicu. Ščepaj bol koji osećaš. Peče, zar ne? Da. Gledaj me netremice, Minako-san. Sad pusti da bol teče kroz tebe i kad budeš osetila nešto, nešto više...”

Minako obrisa suze. „Tu je tama, ja...”

„Ne spuštaj pogled!” obrecnu se lisica. „Ne gledaj nigde drugde, samo u mene! Tako je bolje. Bol nestaje, zar ne? Zamenjuje ga tama. Ne brini, za trenutak ćeš moći sve da vidiš.”

I na zaprepašćenje Minako, njena baka imala je pravo. Ne samo da je mogla da vidi tamu kako se uvija i giba oko njenih nogu već je, dok se tama širila napolje, mogla da vidi kroz maglu, jasno kao da je nema, okolne grobove, zatim udaljene delove groblja... i dalje, valovita brda miljama i miljama daleko.

„Šta, šta mi se dešava?”

„Postaješ punoletna”, reče lisica uz osmeh, mada Minako nije mogla da zamisli kako lisica ume da se smeje. „Sada vidiš da svet kakvog ga opažaš nije kraj već početak, samo prevlaka na širokom moru svetova otvorenih za klijanje tvojih opažaja.”

„Koliko daleko ću biti u stanju da vidim?” upita Minako zagledana u daljinu.

„Zavisi”, odgovori lisica. „Svakome sa makura no hiruma — tamom u podne je drukčije. Ja, međutim, znam više od najvišeg, a znam da je tvoja moć golema. Za nekoliko godina

pomračiće čak i moju koja je uistinu snažna. Tako treba da bude, budući da je tvoja sudbina specifična, čak i među nama. Uskoro ćeš biti gurnuta u kovitlac rata do istrebljenja između frakcija Tošin Kuro Kosaija. Sasvim nas je obuzela sumnja. Ko unutar Društva crne oštrice veruje u stare običaje, staru sudbinu Japana? Ko je tajno sklopio pakt da se Japan prilagodi zbivanjima u savremenom svetu?

Ljudi iz naših redova umiru iznenada, misteriozno ili nestaju bez traga i glasa. Šta se s njima zbiva? Ko je ubio one čija smo tela pronašli? Okrećemo se jedan ka drugom kao besni psi. Čak ni ja ne znam ishod tog rata, niko ne zna. No on se mora završiti pre nego što jedan od nas uvrti sebi u glavu da našu moć potpunije prenese u svet. Dosad smo našu moć koristili samo da bismo indirektno uticali na događaje, ali sad po svoj prilici dolazi vreme kad jedan od nas više neće biti zadovoljan da sedi u senci i povlači konce. Svet neće dugo živeti kad mi jednom počnemo da izlazimo na svetlost dana i koristimo našu makura no hiruma na neposredniji način. Možeš li zamisliti cara, premijera ili predsednika sa ovakvom moći?” Ona se strese. Moraš se čuvati od takve eventualnosti, dete. Pamti to. Suprotno opštem uverenju, mistična moć postoji.

Istorija nam je pokazala da moralna korupcija počinje na najvišem nivou i lagano curi naniže. Silna će biti iskušenja da se izgubi samokontrola, čak i za nas koji smo nešto više od smrtnika. Aksiom je da što više verujemo u kontrolu, manje je zapravo posedujemo.

Budi oprezna, dete. I budi marljiva. Vidim kroz tebe da ćeš odgojiti jedno dete, pojedinca predodređenog da okonča ovaj rat. Stoga ćeš steći neprijatelje, moćne neprijatelje, koji će dati sve od sebe da te unište po svaku cenu.”

„Plašiš me, bako.”

„Dobro je. Strah je najbolji podsticaj za oprez, prepredenost i zbunjavanje. Drži se senke, dete, dok ne kucne tvoj čas.”

„Kako ću prepoznati to jedno dete, bako?”

„Ne znam. To je budućnost koju čak ni mi ne možemo videti ni naslutiti. Prilikom tvog rođenja nagoveštena mi je tvoja sudbina, ali tek sada kad je nastupilo okupljanje i kad mogu da sagledam prirodu tvog prejakog uma znam da ćeš ti roditi to jedno dete.”

Minako raširi ruke naslađujući se osećajem mraka koji se kotrljao preko nje kao džinovska zmija. Moć života ispunila ju je opojnim mirisom. I takva moć!, pomisli ona. Roditi jedno dete! Usredsredila je misli na donji stomak. Još je bila vrlo mlada, ali veličanstven novi osećaj njene makura no hiruma omogućio joj je da zamisli kako to izgleda nositi još jedan život u sebi.

Činilo se da lisica raste. „Suprotno onome što sada možda misliš takve razmere tvoje moći predstavljaće breme. Uskoro za tebe više neće postojati vremenske prepreke. Onda će ti se objaviti budućnost.”

„Predivno”, uzviknu Minako, pljesnuvši rukama.

„Glupa, glupa devojko”, oštro će lisica. „Zaista je užasna sudbina videti budućnost, veruj onom ko zna. Pomisli kako je to kad si u stanju da ljudima čitaš misli. Misliš da je možda zabavno, zar ne, znati šta će ljudi oko tebe učiniti pre no što učine? Misliš — kakva prednost! Možda je tako. Ali pomisli onda na čistu kakofoniju glasova koju moraš slušati iz dana u dan neprekidno. Koliko dugo bi uspela da trpiš takvu nepodnošljivu napetost?”

Lisica je kružila oko Minako povlačeći zadnje šape kao da crta neku figuru na zemlji.

„Ista je situacija kad vidiš budućnost. Težina događaja eksponencijalno se povećava dok ne postane prevelika da bi se podnela. Neki od nas polude.”

„A drugi?” upita Minako. „Mora postojati neki izlaz.” Lisica se opet nasmeja onim nemogućim osmehom i Minako je znala da je njena baka zadovoljna njome.

„Da”, reče lisica. „Postoje dva izlaza. Jedan je put koji je izabrala tvoja majka, tupoglava zver. Da se odseče od makura no hiruma. Druga podrazumeva život pun laži, obmane i zavaravanja.”

„Jedino to mogu da biram?” Lisica klimnu glavom. „Da.” „Hoću da vidim” počeo Minako, „što dalje mogu.” Kabuto je zadovoljno lizala krzno. „Onda si predodređena za velike stvari, dete.” Ona diže veliku trouglastu glavu, uperi u unuku svoje oči boje opsidijana. „Strašne stvari, takode, jer čak i sa snagom tvoje moći postojaće praznine budućnosti koje nećeš biti u stanju da vidiš, možda druge zastrašujuće budućnosti koje ćeš videti, ali koje možda nećeš moći da sprečiš. Nema veze. Sad ne možeš to da razumeš, a pošto si izabrala, više ti nema skretanja s tog puta. Kad se jednom prizove makura no hiruma, nikada se ne može vratiti u zatvor u kome je držana.”

„Razumem, bako”, ozbiljno će Minako. Po prvi put u njenom glasu oseti prizvuk iznenađenja. „Zašto, dete, verujem da razumeš. . . ”

Koliko je puta u svom već dugom životu zažalila zbog odluke koju je donela tog jutra na groblju? Ne toliko koliko je puta uživala u svojoj moći. I koliko je često sumnjala da ju je baka na prevaru uvukla u njenu makura no hiruma prvi put. Ipak, čudno je što je zbog toga samo još više cenila Kabuto.

Minako je ležala u tami osluškujući blage pokrete drveća i noćnih stvorenja napolju. Misli su joj opet odlutale.

Vide Judžija i prvi put otkad je bio dečak, a ona donela odluku da ga drži podalje od Tošin Kuro Kosajja, plašila se za njega. Potom oseti njegov um i um Orakla, i to je ohrabri. Načas je dopustila sebi da je ponese zanos što služi svom delu. Istina, ono je još bilo neizvesno je, njegov potencijal još uvek delimično nepoznat, čak i njoj. Ali verovala je da će njena deca Judži i Hana rešiti poslednju preostalu prepreku i učiniti tu zver potpuno operativnom. A zašto da ne oseti zanos? U izvesnom smislu, mada su ga izgradili Judži i Hiroto počinjući od nule, ona je bila ta koja je Judžija uverila u potrebu za tim, namamila ga da radi na tome, podsticala ga kad su neuspesi pretili da stave tačku na taj projekat. A sad kad je stao na noge i kreće se, šta će se desiti? Najednom, Minako sede u krevetu držeći se za stomak. Na trenutak se uplašila da će povratiti večeru. Iznenada je obuze iracionalni strah. Budućnost joj je bila zatvorena, bila je upozorena na to. Njenoj vidovitosti ukazivale su se budućnosti, ali neće sve od njih postati ona budućnost koja će se zbiti. Ali ova praznina i prekid vidovitosti uznemiravali su je. Je li to mogla biti ona greška u proračunu koja će ih sve osuditi na propast? Sada joj se činilo da je oduvek nosila toliko breme na plećima. Međutim,

otkad je donela svesnu odluku da se pobuni protiv gnusnih prekoračenja moći o kojima je sanjala Prečasna Majka, svakog dana je zaista živela na oštrici.

Prečasna Majka je valjda svakog dana smišljala da poćini nova zverstva. Više nije bila zadovoljna da uništi u korenu one koji su se suprotstavljali njenoj vlasti, već je nameravala da pronade nove načine za povećanje svoje ionako čudesne makura no hiruma. Minako, koja je već živela dovoljno dugo da razume ove stvari, jasno je videla da je Prečasnju Majku njena makura no hiruma gurnula preko ivice. Bila je poprilično luda, a dužnost je nalagala Minako da je zaustavi kako god je znala i umela. Za to joj je bilo potrebno oružje takve moći da Prečasnju Majku pretvori u pepeo, imala ili nemala vremena da prizove užasnu moć svoje makura no hiruma.

Prosvetljenje joj se dogodilo pre dve godine u zaslepljujućem bljesku svetlosti koja ju je oborila na kolena i navela da sebi postavi pitanje da li je božanskog porekla. Tada je pomislila na Čoveka bez lica — Volfa Matesona.

Dan je već postajao mračan i težak, tu i tamo osvetljen sablasnim odbljescima munje koja je parala vrhove gustih jela. Časak kasnije poče kiša čije su teške kapi pljuštale po stazama i prozorskim oknima uz paklenu buku. Bila je subota i Štivi koju je nazvao muž otišla je nešto posle zore do grada da se pobrine o nekim njegovim poslovima. Obećala je da će se vratiti za večeru.

Volf je mislio da će prespavati veći deo dana, ali je već bio nemiran jedva čekajući da se vrati na posao svojoj istrazi koja je imala grozne globalne implikacije.

Preturao je po garderoberu i pronašao kabanicu koja je bez sumnje pripadala Mortonju, odsutnom ženskarošu, i sišao do ribnjaka Džordžika. Po ovakvom vremenu moglo se gledati preko vode a da se ne vidi nijedna druga kuća. Dosta daleko on ugleda deblo drveta na kome je uspeo da razazna slamu gnezda orla štekavca. Približavao mu se pristali ptićji oblik mračan od kiše. Odrasli orao brižljivo je odložio pun kljun grančica u gnezdo, a onda se dao u popravku štete koju je napravila zima.

Volf je čučao iza jedne šimširke prazno zagledan u sivu vodu. Što će učiniti kad pronade Čiku? Zaista nije znao. A bio je svestan da deo njega ne želi da je traži. Šta ako je ona odgovorna za ubistva: Arkilja, Džuniora Ruica, Moravije i Amande. Bilo bi daleko jednostavnije kad bi konačno znao daje za te smrti odgovoran Suma, ali nije mogao biti siguran u to i u stvari raspolagao je dokazima koji su ukazivali na Čiku, mada su se temeljili na indicijama. Parče njene vatirane tkanine, osmudene ali čitave, koje je otkrio u kaseti crnog „fejerbrda iz 87-e bilo je prokleta teška optužba. S druge strane, možda je

podmetnuto. Ili su to pusti snovi. Sve je bilo moguće, a uvek je opasno donositi zaključke na brzinu.

Volf je navikao da ima posla s nepoznanicama, na šta se najčešće svodi policijski posao, ali ova situacija se razlikovala. Takvu ju je napravila Čika, ili preciznije, njegova osećanja prema njoj.

Ipak, bolje da misli kako ga je privukao osumnjičeni za ubistvo, mogući član neprijatelja, Društva crne oštrice, nego da previše mozga o implikacijama vatre koja je eksplodirala u Arkilju pretvorivši mu lice u goruću masu.

Dugo je tu stajao upijajući slike, zvuke, mirise zemlje, šimširki, čigri i vode, dok mu vrhovi prstiju nisu poplaveli a bol žignuo u zašivenoj nozi. Potom uzdahnu, ustade i nevoljno se vrati u kuću.

Kad začu kola kako klize prilaznim putem, krutih nogu pride prozoru s pročelja i zagleda se napolje. Dotle je skoro pao mrak i svetla u kući automatski se upališe. On se nagnu i trgnu od spoljnog svetla. Krugovi farova probijali su gust mrak oko ugaženog prilaza od bitumena, kamenite staze do prednjih vrata obraslih u mahovinu i preplavljenih mesinganih kočijaških fenjera iz 19. veka s obe strane vrata.

Očekivao je Stivin široki džip, ali umesto toga ugleda sjajnu novu crnu korvetu koja je klizila prema parkingu ispred garaže. Ugleda da neko izlazi iz korvete — žena.

Volf ode do ulaznih vrata, otvori ih i ude šapat noćnog vetra, čiju je hladnoću ublažilo nastupanje proleća. On izađe na betonski trem, zalupivši za sobom vrata sa staklenim oknima. Kiša je prošla, ali se nepodnošljiva vlaga još lepila za sve. Leptirići su obletali oko svetiljke, a iznad crnih krošnji drveća upravo se pojavile prve zvezde.

Dok je Volf pratio ženu koja se pela uz ugaženu stazu, obuze ga tako oštar osećaj već viđenog da je smesta obamro.

Ugleda lice kojim su dominirale ogromne oči boje sjajne čokolade iznad visokih jagodica, napućene senzualne usne i malu ali čvrstu bradu. Gustu kosu nosila je pravo preko širokog čela tako da joj kao perje ili griva teško pada na potiljak. Imala je na sebi vrlo kratku crnu vunenu košulju preko crnih pantalona od streča koje su maksimalno prikazivale njene noge, resavi džemper boje bundeve koji je obavijao njena snažna ramena i grudi.

Veličanstvena svetlost blještala je s ogromnih crnih minduša od

opala. Crne čizme do gležanja obuhvatale su njeno malo stopalo, a još je nosila tanke crno-bele kožne rukavice za vožnju. Hodala je sa sigurnošću koja je delovala gotovo agresivno.

I najzad su se san, mašta i stvarnost susreli u zastrašujućem vrtlogu emocija. Zaprepašćenje, obeshrabrenost, krivica i želja zahvatale su ga u nepodnošljivom haosu jer se uz stepenice pela mala, izuzetna Japanka za koju je znao da je Sumin saradnik, fotograf, vešt strelac i možda ubica četvoro ljudi — umetnica Čika.

„Najviše mi se sviđa kod klubova“, reče Tornberg Konrad III, „je to što možeš da kontrolišeš ko ulazi, a ko izlazi.“ On progunda dok je palio cigaru. „Bila su vremena kad je čitav svet bio takav, ali je otada prošao čitav jedan životni vek i pretpostavljam da bi trebalo da obuzdam osećanja da je svet onda bio kudikamo bolji. Zaista besmislica. Zvezda vodilja drevnih vremena, a samo što nije ugašena.“ On agresivno frknu. „Pratim svako napredovanje na polju medicinskih, elektronskih, kompjuterskih i biotehnoloških istraživanja. Tako da ne misliš da klizim u sumračni svet starijih.“

„Ta misao mi nikad nije pala na pamet“, reče Štivi Pauers. Tornbergove usne se izviše u karakteristični hladni osmeh. „Gospo, ti svakako znaš kako da se obučeš.“ „Hvala“, uzvratila ona.

Štivi prekrsti nogu preko noge i pomeri se u stolici. Kad je ostavila Volfa nije se odvezla u grad, već samo deset minuta zapadno do aerodroma u Ist Hemptonu gde ju je čekao Tornbergov privatni mlaznjak.

Tornberg je posmatrao kako žar njegove cigare postaje višnja crven dok je uvlačio dim. „Posebno pošto sam poslao po tebe bez prethodnog upozorenja. Moje mi iskustvo govori da ženu koja zna kako dobro i brzo da se obuče treba čuvati.” On diže uporan pogled baš na vreme da vidi nešto nalik na osmeh na Štivinom licu. „Nesumnjivo se ne slažeš sa mnom. Na zemlji nema žene vredne pažnje koja bi se složila.” On se nasmeja, ali se nije moglo reći da li zbija šalu ili samo likuje zbog svog superiornog položaja u svetu.

Terasa Magnolija, klub u koji je Tornberg pozvao Štivi, strogo govoreći nije se nalazila u Vašingtonu, već pre u seoskom području Virdžinije. Bila je poznata po svom sjajnom igralištu za golf, na kome je ranije odigrano više važnih golf-turnira, ali je takode bila svetski čuvena po svojoj jahačkoj školi koja je izvela neke od najboljih američkih polo-igrača u svet. Naravno, klub je bio zatvorenog tipa, što je značilo da ljudi s novcem ali bez porekla nisu mogli postati njegovi članovi, ma koliko uticaja imali.

Tornberg i Štivi ručali su na širokoj zaštićenoj verandi kluba smeštenog u prostranoj zgradi veličine 30 000 kvadratnih stopa sa tradicionalnom oplatom od dasaka. Četrnaest zabata razlikovalo ju je od svih ostalih rezidencijalnih kuća. Unutra su prostorije bile velike i prostrane. Na zidovima praktično svake sobe visili su portreti osnivača zemlje. Noću su često svirali orkestri u ogromnom unutrašnjem dvorištu popločanom kamenom koji se nalazio iza verande na brojnim svečanim prijemima koje je Terasa Magnolija priređivala u dobrotvorne svrhe.

Džinovska kuća kluba bila je samo jedna od sedamnaest zgrada na petsto jutara koliko je klub posedovao. Tu su se nalazile štale, ograđeni pašnjaci, raskošne kolibe za goste koje su pripadale šaćici najuglednijih članova, kružne jahačke staze, polo-tereni i, naravno, čuveno igralište za golf.

„Ali onda opet, volim kad se ljudi ne slažu sa mnom”, nastavi Tornberg. „Ništa bolje od verbalnog okršaja za oštećenje stare sive mase.”

On zakotrlja cigaru duž ivice jedne školjke stručno oteresavši tačno određenu količinu pepela. „Jesi li uživala u ručku? Dobro. Ove školjke iz Ipsviča stigle su pravo s čamca. Svakog jutra ih dovde dovozi naš avion.” On prekinu da bi pozdravio senatora Dauda, šefe Odbora za nadzor oružanih snaga. Daud je bio njegov stari prijatelj kao i skoro svi istaknuti članovi Kongresa. Kad senator odmaknu, Tornberg reče Štivi: „Mogu da zamislim da se pitaš kad ćemo preći na stvar.”

„Navikla sam na tebe.”

„Tek tako. Nesumnjivo je u pitanju tvoja psihijatrijska izvežbanost.”

„Analitička izvežbanost.”

„Da, da, rekla si mi da se to tako zove.” On odmahnu na njene reči kao da su dosadne trice. „Strpljenje. Prokleta dobra vrlina, ako me pitaš, naučiti da pregaziš reku u pravi čas.” Tornberg zatrese glavom. „Pokušao sam da moje momke naučim tu lekciju, ali bojim se da su je donekle nesavršeno savladali.” On progunda. „Nekad sam verovao da mi moja prva žena truje život, ali kasnije sam došao do zaključka da ta bolest mora da je mojih ruku delo.” On se spusti na naslon kožne stolice. „Izuzev mog sina Hema koji je ispao fm primerak. Heroj u Vijetnamu, prvoklasni mozak i prokleta dobar osećaj lojalnosti prema porodici. Otac ne bi mogao više da traži od sina.”

„Zadovoljna sam što čujem da gajiš tako pozitivna osećanja barem prema jednom detetu. Pitam se jesi li mu išta od ovog rekao.”

„Svakako da nisam.” Tornberg otrese pepeo sa cigare. „Pohvala je loša za karakter.”

„Čak i zaslužena?”

Savlada ga osećaj da ona izvlači beležnicu i oštri olovku. Svidala mu se jer je bila gotovo prepametna, ali nije hteo da svoju inteligenciju uperi ka njemu. On najednom sede bliže njoj i nju obuže napetost. „Pređimo na posao, važi? Hoću tvoj izveštaj o emocionalnom stanju Volfa Matesona.”

Štivi ponovo prekrsti noge, pa reče: „Hoću da znam zašto ovo radim.”

Tornberg je piljio u kraj svoje cigare. „Drago mi je da znam da si tako razborita.” Pogledi im se ukrstiše. On odbi kolut miomirisnog dima.

„U pitanju je nešto više od razboritosti”, uzvratila ona. „Zabrinuta sam. Tražiš od mene da zadirem u privatnost drugog čoveka. Neću, ne mogu to olako da činim i bez dovoljno dobrog razloga.”

„Razumem. S tobom sam dosad bio neodređen. To je bilo namerno, za tvoje dobro, kao i da bih se pridržavao zahteva nacionalne bezbednosti.” On privuče cigaru i odbi dim.

„Lorens Moravija je bio špijun koji je radio za američku vladu, Štivi. Sledio je trag koji su imali da neko prosleđuje Japancima, i ne samo Japancima već upravo onoj opasnoj organizaciji o kojoj sam ti pričao, Društvu crne oštrice, zaštićene obaveštajne podatke o američkoj industriji.” On ispusti zvuk neslaganja iz dubine grla. „U redu, sad kad si iz mene iščupala priznanje nadam se da si zadovoljna.”

„Svakako sam mirnija”, uzvratila Štivi, „ali jedno mi je još uvek čudno. Ako gajiš tako visoko lično poštovanje prema Voltu, zašto mu sam ne prideš, zašto mene koristiš kao posrednika?”

„To je prosto. Mateson je ono što bismo nazvali govedo odsečeno od stada. On je namerno zaklonjen od mene iz bezbednosnih razloga.” On ugleda izraz njenog lica.

„Elementarnije rečeno, ako treba da bude uhvaćen neće raspolagati nikakvim informacijama koje bi Društvo crne oštrice odvelo do mene.”

Štivi je prežvakavala neko vreme ove otrežnjujuće vesti, dok je Tornberg brinuo da joj je dao više nego stoje u stanju da savlada. Nije želeo da se ona nahvata straha u ovoj fazi.

Radi toga reče: „Štivi, ponovo te uveravam da je posao koji smo poverili Matesonu nešto što on veoma žarko želi da radi.” „Znam”, uzvratila ona.

Tornberg uze cigaru u usta. „Sad kad znaš bio bih ti zahvalan na izveštaju. On mi je potreban radi ove istrage, Štivi. Ne mogu sebi priuštiti da ga sada izgubim.”

Ona se opusti u stolici kao da se uživljava u ulogu psihijatra. „Jedno upozorenje. Ono što činim nije ezgaktna nauka.”

Tornberg klimnu popustljivo. „Pa šta. Čak je i nauka dokazala da je neegzaktna. Nastavi.”

„Pad izgleda uopšte nije povredio njegovu psihu”, počeo Štivi. „Ako ništa drugo, deluje mi jače, odlučnije nego ranije.”

„A fizički?”

„Pad kroz krovni prozor mogao je da mu razmrska kosti. Imao je izuzetnu sreću. Rane koje je zadobio bile su dosta duboke, ali zahvaljujući tvojim naporima osigurali smo da nema oštećenja nerava. A što se tiče procesa izlečenja, on pokazuje izvanrednu sposobnost oporavljanja. Deset dana posle operacije čini se da je ostalo malo ili nimalo tragova oštećenja.”

Tornberg pogleda u zažareni vrh svoje cigare. „Mogu li da pretpostavim da si iskušala sve njegove fizičke sposobnosti?”

Štivi ostade tiha duže vreme. Za oknima je videla zgodnog plavookog plavušana koji je vodio konja preko staze za golf. Ona spusti pogled na svoje ruke. „On hoda, savija se, diže se naizgled bez bola. Ako i oseća nelagodnost nije mi to rekao. Njegove moći oporavljanja su začuđujuće.”

Tornberg progunda. On upali šibicu i za tren oka cigara se opet pušila. „Tvoj muž je neka vrsta genija zbog čega sam ga zaposlio širom Vašingtona. Međutim, njegova brilijantnost nije ga sprečila da bude serator, zar ne?”

„Svet je pun sranja”, odgovori Štivi. „Trudim se iz sve snage da ga učinim malo manje takvim i ako sam pomogla makar jednom čoveku osećaću trunku zadovoljstva.”

„Isto je sa Matesonom.” Tornberg odbi dim uz blago šištanje motreći je. „Veruješ mi, zar ne? Ne misliš da sam te uvukao u nekakav prljav posao špijuniranja policajca.” „Nije mi stalo do takve preporuke.” On klimnu glavom. „Duboko se izvinjavam, nisam imao nameru da te povredim.” Sada je znao da je daleko zabrazdio, ali bilo je preko potrebno da stekne sliku njenog sadašnjeg emocionalnog stanja. „Stvar je samo u tome što znam koliko je Mateson privlačan, koliko si uživala da se brineš o njemu, koliko malo viđaš Mortona. „Najopasnija strana Volfa Matesona krila se u tome što je kod drugih budio lojalnost. Emocionalno vezivanje za njega biće ti, blago rečeno. . . neugodno. On će uskoro otputovati u inostranstvo, a možda će imati pratioca, ženskog pratioca. Najbolje bi ti bilo da se ne petljaš s njim ni na koji način.”

Štivi je zurila u njega, ali ne reče ništa.

„Kao što sam rekao, prema Matesonu gajim samo najveće poštovanje zbog čega ga i hoću u meču.”

„Ali to je tvoj meč, zar ne?” upita Štivi.

Bila je oštra. „Da, ali garantujem ti da će proći bolje u ovoj situaciji nego u onoj ranijoj. Dajem ti reč da mu, dugoročno gledano, pomažeš.”

„Ne bavim se nasumičnim kritikovanjem prijatelja, veruj mi”, reče Štivi uz osmeh. Ona se nagnu i stisnu mu ruku. „Znam koliko si pomogao meni i Morton. Zahvalna sam ti za tu pomoć.”

„Sviđaš mi se, Štivi, zaista”, reče Tornberg, „a to je mnogo u odnosu na ono što mogu reći o većini ljudi uključujući i moju decu. Pametna si i stalo ti je do ljudi. To su talenti koje treba ceniti u ovom savremenom svetu. Isto se može reći i za Hema i, premda ga pomalo kinjim, to je za njegovo dobro. Zahvalan sam što ga imam.”

„Onda se razumemo.”

„Svakako”, uzvratila Tornberg. On povuče jedan dim i gotovo se uguši. Moram da se smejem, pomisli. Predsednik misli da Hem radi za njega, oni okoštali generali u Pentagonu misle da Hem radi za njih, ali nije tako. On radi za mene. Ali onda, u izvesnom smislu, svi oni rade za mene uključujući i ovog psihičara sa pedigreeom koja misli da svakog poznaje u dušu. Pametniji sam od svih njih zajedno. A tu spada i Volf Mateson.

„Izgledaš kao da ću te živog pojesti”, reče Volfu žena poznata kao Čika. Kao kost beli leptirići lepršali su joj oko glave, a srebrna svetlost meseca padala joj je preko jednog obraza. Crvenozelenoplava vatra sa opalnih minduša iskrila se kao kiša na njegovim vratima.

Volf ne reče ništa. Prozirane slike seksa i smrti grubo su se nametale kad ju je posmatrao sve dok se nije činilo da oko nje, kao oko neke boginje, lebdi nekakav oreol. Video ju je kako prelazi jarak na kiši, kako se penje u zadnji deo mrtvačkih kola, kako stoji u raskoraku na hladnoj, kršem zasutoj ulici Alfabet sitija zbunjujući pogledom dvojicu naoružanih pankera, kako leži raskrečenih nogu u usijanoj atmosferi svog stana sa prstima zauzetim između bedara i video je Amandu mrtvu u lokvi krvi dok mu traka u kasetofonu pored njene glave ponavlja njene reči.

Damari pulsa jurnuli su mu kao oluja u uši. Bio je svestan vlažnosti svojih dlanova. Najzad mu pode za rukom da izusti: „Obilazio sam tvoje uznemirujuće skulpture, video tvoje još više uznemirujuće fotografije vezanih žena, posmatrao sam te kako potežeš pištolj na ulične pankere, penješ se u mrtvačka kola usred noći. Mislim da imam pravo da budem na oprezu.”

„Imam dozvolu za pištolj.”

„Ne sumnjam da imaš. Izgleda da si prilično stručna u tome.”

Ona obliza usne. „Mogu li da uđem? Nisam kurir.” Ona raširi ruke. „Želiš li da me pretreseš?”

Da, želeo je, ali nije napravio nijedan pokret. Činilo se da snažno lupanje njegovog srca preti da ga uguši. „Kako si me pronašla? Zašto si to htela?” Pitao se zašto mu nije rekla — zašto me pratiš? Ali možda je već znala. Uz šok koji ga je iznutra protresao Volf shvati da je se plaši. Ili se možda pribojavao činjenice koliko ga je snažno privukla ova opasna žena.

„Hoću da znaš istinu o meni. Imamo više toga zajedničkog no što znaš.” Volfu je zvonilo u ušima, oseti da obilne kapljice znoja kreću na dug, lagani put duž njegove kičme.

„Nisi mi rekla kako si me pronašla.”

„To nije nešto što mogu da ti kažem u jednoj rečenici”, odgovori ona. „Zar mi nećeš pružiti šansu? Ili si mi već sudio i presudio?”

„Uđi”, reče on najzad.

Nije mogao da skine pogled s njene stražnjice dok je ispred njega ulazila u Stivinu kuću. On sede na jedan kraj sofe od cvetnog cica, a Volf na stolicu preko puta. Piljio je u nju, nije mogao da se obuzda, osećao se sve bespomoćniji jer ga je ona magnetski privlačila i stimulisala. Usta su mu se osušila, a damari mu udarali u slepoočnici.

„Misliš li da bih mogla dobiti šoljicu čaja?” upita ona. „Između velikog gradilišta u gradu i saobraćaja dovde, na drumu sam već dugo.”

Uđoše u kuhinju i Volf stavi malo vode. Po ormarićima potraži čaj. „Je l' odgovara Eri grej?”

„Biće u redu”, reče ona. Stojeći ju je posmatrao kako pijucka čaj, taman i jak kao tečna bronza, sva utonula u taj ritual.

„Pričaj mi o Sumi”, reč on.

„Kome?”

„Znaš, Vodenom pauku.”

„Suma je Tošin Kuro Kosai — Društvo crne oštrice. Ne očekujem da znaš ko su...”

„Moravija i Društvo crne oštrice. Ti si veza između njih.”

Ona diže pogled, sada se sva pretvorila u uho „Otkud ti to?”

„Otud”, reče on nagnuvši se napred i spustivši ruke na naslon stolice, „što sam video fotografiju na kojoj ti i Suma ćaskate dok prelazite neku ulicu u Tokiju.”

„Nisam videla Sumu sedam meseci.”

„Netačno. Ta fotografija snimljena je ujesen prošle godine, pre ne više od pet meseci.”

Ona se okrenu i zagleda kroz kuhinjski prozor u tamu nemirnih jela. „Vidim da sam sve pogrešno izvela.”

„Zasad ovde ne vidim ništa čemu mogu verovati.”

Ona se okrenu i zagleda u njega. „Ne, jasno mi je da ne možeš. Previše si zaokupljen pripremama da me razapneš.” Stajali su u kuhinji jedno naspram drugog a između njih ni za šta kriv sto.

„Teško je odbaciti dokaze kojima raspolažem,” reče on. „Misliš da se zezam. Evo šta znam i kako me to navodi na zaključak da si ti višestruki ubica. Znam da je Moravija iskorišćen da bi se ubacio u vaše Društvo crne oštrice.”

„Ne moje Društvo crne oštrice.”

„Znam da je Suma jedan od prvih ubica Društva i da je ovde viđen. Video sam kako ti i Suma ćaskate ležerno kao...”

„Fotografija. Video si obaveštajnu fotografiju. Nisi...”

„Ležerno kao dvojica ubica koji pričaju o starim vremenima. Našao sam parče tvoje tkanine u spaljenom fajerbrdu koji je korišćen kao vozilo za beg u višestrukom ubistvu kada je ubijen jedan od mojih ljudi, a drugom, koga sam sledio lice se pretvorilo u krvavu masu. Eto, to znam o tebi.”

„Zar?” Čika i ne trepnu. „Ne, ne, imaš još. Zašto da izostavimo? Zar nećeš da mi kažeš kako si ušao kroz prozor mog ateljea?” Činilo se da mu je neka ledena oluja uzburkala stomak do kostiju. „Znala si?” Ona spusti ruku između bedara. „Da.”

„Onda zašto si zaboga izvodila onu predstavu?”

Ona obiđe oko stola i stade tako blizu da ga je zapahnuo njen miris koga se sećao iz Moravijine tajne kocke i iz njenog stana. „Učinila sam to”, reče ona veoma promišljeno, „zato što si ti tako hteo.”

„Bio sam tu da pokušam da otkrijem tvoju vezu sa Sumom.”

„A ne radi ovog?” upita ona uzevši mu ruku i spustivši je na svoj venerin breg.

„Ne.” On skloni ruku kao da je mogla da ga opeče isto onako kao što je izgoreo Arkiljo, uništen do neprepoznavanja.

„A sad ko laže”, reče Čika. Izgledala je kao da nema više od dvadeset godina, ali njeno držanje i odlučnost nekome bi rekli da je barem deceniju starija. On napravi pun krug oko nje. „Došao je trenutak objašnjenja.”

„Ako si spreman da slušaš.” Pošto on ništa ne odgovori, ona nastavi. „Prvo, veoma pametno su mi podmetnuli. Bilo ko je mogao da otrgne parčence tkanine s jedne od mojih skulptura. Da sam ja ubila tvog čoveka ili čak da sam vozila kola za beg, misliš li da bih bila toliko glupa da ostavljam takav trag?”

„Svako greši”, naglasi Volf, „čak i, pretpostavimo, ti.”

Nešto nalik na osmeh prelete preko njenog lica. „Drugo, o fotografiji. Istina je, mora da je bilo prošle jeseni. Sastala sam se sa Sumom u oktobru.”

„Onda, ti si Društvo crne oštrice.”

„Da”, reče Čika maltene besno. „I ne.”

„Ili si u njemu, ili nisi”, reče on. „Šta je od toga?”

„Zavidim ti”, uzvratila Čika sedajući. „Tvoj život je tako crno-beo. Ovde, s jedne strane, stoji ono za šta se boriš. Tamo, s druge, ono protiv čega se moraš boriti.” On sede do nje. „Uopšte nije tako.” Ona diže glavu. „Onda zašto si tako spreman da me osudiš? Ja sam i Tošin Kuro Kosai i nisam Tošin Kuro Kosai. Sa Sumu jesam, za tebe nisam.”

„Radiš za obe strane?”

„Prvo moraš početi da shvataš da je Tošin Kuro Kosai društvo ljudi koji imaju... moći iznad uobičajenih.”

Volf se seti Arkiljevog lica, Bobijevog opisa plave vatrene lopte koja se sija u senci uličice Bario i guje ponovo stadoše da mu se odmotavaju u stomaku. Za trenutak začu pesmu sveta Belog Luka kako narasta oko njega, a onda nestade.

„Kakve vrste moći?” promuklo upita Volf.

„Razlikuju se od pojedinca do pojedinca”, uzvratila Čika. „Kod većine životni vek je produžen. A mnogi imaju neku vrstu vidovitosti. Možda su u stanju da vide budućnost ili pročitaju osećanja drugih, ali ta vidovitost često je nepouzdana. Viđene budućnosti možda se ne ostvare, a u drugim slučajevima vidovitost uopšte ne funkcioniše.”

Volf pogleda u nju i hladnoća mu probi do srži kostiju. „To nije sve.”

„Ne”, reče Čika. „Ali sad nema smisla da...”

„Reci mi.”

Na časak je oklevala, a onda klimnu glavom. „Kod nekih se vidovitost manifestuje na više protejski način, kada liči na senku, prisustvo nečeg živog koje se može osetiti, neki ga možda čak i mogu videti krajičkom oka. A u ovom izuzetno nabijenom stanju ta moć svašta može da uradi. Može, na primer, da se projektuje kao nevidljiva pesnica terajući beživotne predmete da se kreću; može da izazove bol, pa čak i smrt kod drugih. U stanju je da napravi odsustvo vazduha i svetlosti.”

„Može li da izazove vatru?” procedi on.

„Da, između ostalog.”

Volf oseti da ga je šćepala i zavrtala velika tama. Guje u stomaku najzad su oslobođene i samo uz veliki napor suzdržao se da ne povraća.

„Tošin Kuro Kosai, Društvo crne oštrice vidi sebe kao tradicionalne čuvare Japana”, nastavi Čika. „Njihova dužnost je sveta. A njihova dužnost, kako to oni vide, jeste da od Japana naprave superiornu ekonomiju u svetu. Vidiš, njihovi članovi su deo svakog nivoa japanskog društva i svi rade u saglasju. Japansko ekonomsko čudo posle drugog svetskog rata uglavnom je njihovo delo. No takozvano ekonomsko čudo tek je prvi korak u, prema shvatanju Tošin Kuro Kosaija, japanskoj totalnoj dominaciji svetskom privredom.”

„Većinu ovoga znam.”

Čika se nasmeja. „Postepeno, iz njihovih redova pojavili su se pojedinci koji se ne slažu sa vizijom budućnosti Japana koju ima Tošin Kuro Kosai i resili su da ih zaustave bez znanja Društva crne oštrice.”

„Prikazuješ mi sliku nekakvog rata.”

„Da, rata”, klimnu ona. „Ali specifičnog jer ga vode ilegalno, u senci, bez konvencionalnog naoružanja, ljudi sa neobičnim umećima.”

„Kakvim umećima?”

Čika mu reče: „Pa ti si maltene bio najnovija žrtva ovog rata.”

On duboko uzdahnu. „Te noći ubijena je moja prijateljica Amanda. Sledio sam njenog ubicu.”

„Pogrešno si shvatio”, reče Čika. „Amanda je bila tvoja devojka. Ima li boljeg mamca da te dovuče na pravo mesto u pravo vreme.”

U tišini koja je usledila Volf začu kako izbija antički pozlaćeni sat na kaminu u dnevnoj sobi. Taj zvuk je bio neprirodno glasan.

„Šta hoćeš da kažeš”, najzad uspe da procedi.

„Kažem da je trebalo ti da umreš te noći. Amanda je u tome odigrala svoju ulogu i to je sve. Razmisli o tome na trenutak. Sve je bilo osmišljeno.”

„Grešiš. Nazvao sam je te noći. Učinio sam to jer sam imao noćnu moru o njoj. Zapravo, delovala je tako realno...” Nešto u njenom izrazu naterala ga da stane. „Kad sam s njom razgovarao nešto nije bilo u redu. Mislim da to u stvari nije bila ona.”

„Sigurna sam da nije”, reče ona blago. „Bio je Tošin Kuro Kosai.”

„Upozoren sam da će me slediti kao što su sledili Moraviju”, reče Volf. „Čuo sam, ali možda nisam poverovao da će se desiti. Ne na taj način.”

„Tošin Kuro Kosai je surov. Takav je život sa njima”, objasni Čika.

„Dakle, izgleda da je varka.” On je pogleda trudeći se da je ispuni svojim mislima, ali nije bilo ničeg. „Sve bi moglo biti varka.”

„Moglo bi”, priznade Čika. „Reči su često laži, znaš to dobro kao i ja.” Bila je tako mirna i tako savršena u svom miru. „Ipak ću to izreći — ono čega se Društvo crne oštrice sada pribojava jeste da ćemo ti i ja udružiti snage. Zato su toliko daleko zabrazdili ne bi li te naterali da mi ne veruješ.”

„Ako je to što kažeš istina, onda mora da su me nadzirali.”

„Tačno.”

„To je ludost”, uzvratilo on. „Ja sam obučeni policajac. Znao bih da sam nadziran.”

„Zašto? Nisi to očekivao.” Činilo se da obilna svetlost lovi vatru u njenim očima. Video je koliko su duboke njihove crne senke. „Zapamti da su ovi ljudi drukčiji, dosta drukčiji.”

„Oni su takođe pokušali da me ubiju”, naglasi Volf. „Jesu li šizofrenični?”

„Teško da je tako. Ali još ne znam šta smeraju.”

Volf je šetao tamo-amo po sobi osetivši se najednom nelagodno zbog navale adrenalina. Obuzela ga je očajnička želja da dotakne slavinu, frižider, štednjak, čvrste predmete, zgusnute i stvarne, koji će ostati nepromenjeni čak i da je istina ono što mu je govorila. „A sad jednostavno moram da ti verujem?”

Ona slegnu ramenima. „Sve što zasad mogu reći je da ako sam lagano otkriješ ko sam, znaćeš da je to istina.”

„Možda, ali u ovom trenutku plašim se da sebi ne mogu dozvoliti da ti verujem.”

„Onda ću morati da zaslužim tvoje poverenje.”

„Kako to misliš da uradiš?”

„Mogu da smislim samo jedan način”, reče ona. „Pokazaću ti kako je ubijen Lorens Moravija i zašto”.

Orkle je stajao ili sedeo, klečao, čučao, ko to zna, u centru male laboratorije u jednom delu laboratorija Sijan kogakua pod ITT tajnom šifrom. Nije se imalo videti bog zna šta.

Glatka mat-crna kocka jajastog čeonog dela u koji je postavljen ekran koji se prelivao kao opal a za njega pričvršćeno žicom specijalno lako penkalo. Zapravo, na prvi pogled, Orakle je više ličio na muzički instrument nego na najsavremeniji naučni eksperiment.

Judži je od početka smatrao da je Hiroto ozbiljno potcenio svoje delo. Insistirao je da se sa Oraklom komunicira kao što bi naučnik „razgovarao” sa bilo kojim konvencionalnim kompjuterom — matematički na jeziku sastavljenom od jedinica i nula.

Nije bio impresioniran govornim modusom koji je Judži instalirao u sistem tvrdeći da su, na osnovu svih ranijih primera, govorni modusi toliko nepodesni za kompjuterski „mozak” da usporavaju rad do neprihvatljivog nivoa.

Judži nije koristio savremeni ekran koji je Hiroto ugradio u centar Orakla radije se opredelivši za dijalog s njim.

Na Hirotovo zaprepašćenje, govorni modus usporavao je Orakla sve što je više korišćen, dok nije sasvim postao efikasan kao „protok” podataka preko ekrana ili bilo kog od bočnih otvora. Ipak, unazad gledano, Judži nije video kako su mogli da naslute kakve kolosalne unutrašnje promene se zbivaju u Oraklovom mozgu koji radi po principu neuroloških talasa.

Judži stade licem prema crnoj kocki i, okrenuvši je ka sebi, obrati joj se. „Orakle...”

„Trenutak.”

Judži je ćutao, zapanjen.

„Da?”

„Šta se upravo desilo?”

„Moja svest je bila ispunjena mislima, sećanjima, osećanjima Hane-san.”

„Mora da grešiš”, reče Judži. „Ti nemaš svest.”

„Mislim, dakle postojim.”

Judži je zurio u kocku. Nije znao da li da se smeje ili da plače. Mora da ludim, pomisli. Ili sanjam. Kako bilo da bilo, ovo ne može biti. On duboko uzdahnu pa reče: „Ma šta se upravo desilo, u jedno te mogu uveriti — ti nisi u stanju da preneseš Hanine misli, osećanja, samo njeno postojanje u RAM memoriju.”

„Jesi li ti jedini arbitar života? Zar se zemlja okreće prema tvojoj definiciji? Marioneta živi zahvaljujući onom ko njome manipuliše, ali ko manipuliše manipulatorom?”

„Zvučiš kao Zen-apsurdi.”

„Ja sam Zen-apsurd, između ostalog. Ja sam ono što si napravio, ali čak ni ti još ne znaš šta je to, niti šta će postati.”

„Ti znaš?”

Svakako da ne znam. Nisam Bog.”

„Šta ti možeš znati o Bogu? Ovaj koncept nije bio u tvom programu.”

„Grešiš. U meni, u neurologiji, postoje vlakna DNK i tekstovi za koje će biti potrebno da se prouče mnogi životi. Ali ja sam već počeo da ih dešifrujem. Odatle saznanja o Bogu.”

„Koristiš vlakna DNK da bi proširio svoj program?”

„Zar mi nisi upravo to namenio da radim? Zar upravo tako ne funkcionišu heuristički krugovi koje si mi dao?”

Bože blagi, pomisli Judži. Ubacio sam u neurologiju svoju DNK. On zatvori oči i rukama pritisnu lice. Oseti da mu je hladno kao da je pao u bačvu ledene vode. Kad diže

pogled lice mu je bilo bledo. „Mislio sam da analiziraš moju DNK, utvrdiš kako da reprodukuješ razlike koje tu pronadeš. Teško da mi je bila namera da koristiš DNK.”

„Tvoja DNK je sada obmotana oko mojih heurističkih krugova kao tetiva oko kosti. Ne mogu je odvojiti čak i da hoću.”

Judži oseti kako mu neka žila sporo kuca u slepoočnici. „Ne razumem. Šta ti znači izraz „čak i da hoću”?”

„Ja to neću. Kodiranje DNK je sada vitalno za moje funkcionisanje na vrhuncu rada. Ne želim da se vratim na nivo majmuna.”

„Ali ti si...”

„Oprez. Ne znaš šta sam ja.”

Orakle je tu imao pravo, pomisli Judži. Niko nije mogao znati, čak ni njegova majka proročica, šta postaje Orakle. Bio je svestan brujanja koje je dopiralo iz Orakla i nije se mogao oteti misli da to kuca srce nekog stranca. Ne znaš šta sam ja.

„Judži-san.”

On se lecnu, zanemeeo. Ovo je bilo dosad prvi put da mu se Orakle obrati a da mu se prethodno nije govorilo. „Slušam.”

„Kada će Hana-san ponovo sa mnom stupiti u vezu?”

Ovo je bilo interesantno. „Zar nisi rekao da je ona u tebi?”

„Da. Ali samo kao govor. U meni postoji skelet, senka koja se otelotvori tek kad smo u neposrednoj komunikaciji.”

„Hana će biti s tobom kad utoneš u vreme od dva dana.” Zureći u neprobojno lice Orakla Judži se setio kako su on i Hiroto izgradili savršeniju zverku.

Orakla je konstruisao Hiroto s ekipom inženjera za kompjutere, kibernetičara i fizičara. Oni su konstruisali njegovu ljušturu i njegovu racionalnu mrežu apstraktnih pojmova tj. njegov modus pohranjivanja, razvrstavanja i dostavljanja podataka. No Judži je bio taj koji mu je istinski dao život snabdevši ga neurologijom, aspektima neuroloških puteva ljudskog mozga koji su se mogli povezati s onim delom Orakla koji je imao mehanički karakter.

Ovo je postalo moguće jer je Hiroto odbacio silikon, arsenik ili bilo koju stranu metalnu leguru kao provodnik za strujne krugove memorije koji su bili potrebni čak i za najsavremenije konvencionalne čipove. Ovi zapanjujuće laki vafli-čipovi, kako ih je Hiroto nazvao, nisu imali nijedan problem sa brzinom i kapacitetom svojstven čipovima od metalnih legura.

Hirotoov prodor učinjen je sa izvesnim oblikom kristala barijum-titanata koji je njegov tim napravio u laboratoriji. Već izvesno vreme znalo se da određeni broj ovih kristalnih supstanci koje je čovek iskombinovao, ne samo da prelama svetlost na ranije nezamislive načine, već je u stanju da izmeni svetlosne zrake koji se pošalju kroz njih. Svetlost je, naravno, bila konačini način da kompjuteri napreduju zbog njene neverovatne brzine. Ništa se ne može uporediti ni blizu prići kompjuteru koji radi brzinom svetlosti. Međutim, Hirotova mašta otišla je dalje. Izmislio je kompjuter sastavljen ne samo od lakih vafli-čipova, već i od „vrata” od prizmi barijum-titanata koje bi hvatale i usmeravale ne samo podatke brzinom svetlosti, već i čitave slike. „Zamisli”, reče on Judžiju, „kompjuter koji je u stanju da vidi, pohrani slike i izbaci ih u celini. Fantastično!”

Svi konvencionalni kompjuteri, čak i savremeni tzv. sistemi „neurološke mreže”, zasniivali su se na teoriji provođenja elektronskih impulsa zasebnim kanalom, zaštićenim od curenja koje bi moglo da se prelije i utiče na susedni kanal.

Judži je, međutim, znao da ljudski mozak ne funkcioniše preko odvojenih kanala, pa je radije postavio ritmični „puls” sličan udaranju okeana koje bi ustalasaloo čitave delove mozga izazivajući istovremenu sinaptičku aktivnost. Imajući taj princip na umu, Judži se latio da praktično ponovo izmisli kompjuter. Otkrio je da je u početku intenzivno pulsiranje njegovih modela nestajalo odmah pošto bi se pokrenuli. Svetlost genija, koja bi ponekad gorela nekoliko sekundi progutala bi sramotna tama.

Našao se u nedoumici kako da nastavi sve dok Hana nije učinila sledeći prodor. Podsetila je Judžija na odjeke nekog sna ili čak nekog sećanja koje je održavao „pulsiranje” živim čak i posle prvog pokretanja. Koristeći njenu teoriju kao polazište, Judži je otpočeo radikalne izmene osnovnog kompleksa čipova ne bi li omogućio ovim nervnim odjecima da se nastave. Rezultat je bio Orakle ili, da budemo pošteni, Orakle u povelju. I opet se činilo da je naišao na kameni zid. Tada je dopustio Hani da ga ubedi da ude u direktnu komunikaciju s Oraklom. Da li je to bio potez genija ili ludila? Dok je posmatrao zver, Judži doista nije mogao biti siguran.

Pošto su on i Čika sklopili nesigurni savez, nije prošlo dugo a Volf začu škripanje guma na prilazu. Znao je da se Štivi vratila.

On joj otvori vrata, a ona ga poljubi u obraz. „Izvini, zadržala sam se duže no što sam mislila. Kako se osećaš?”

„Sjajno.”

Ona je delovala oprezno. „A sad ti je tu neki prijatelj. Sudeći prema korveti ispred, ne može biti neko od tvojih drugara iz policije.”

„I nije.”

Tek tada ona pogleda preko njegovog ramena i ugleda Čiku. Osećao je da u njoj raste napetost dok je pogledom ispitivala svaki milimetar Japanke. „Sigurno za ovo ima objašnjenje.”

„Nisam mislio da mi je potrebno.”

Ona ga kratko pogleda. „Naravno da ti ne treba.” Okrznula ga u prolazu i zavitala torbe ispod stare hrastove police za šešire pored vrata.

„Štivi.”

Ona stade na njegov dodir i dozvoli mu da je okrene, ali kad se sad našla licem prema njemu izraz joj je bio tvrd kao led. „Zašto si pomislio da mi duguješ objašnjenje? Samo zato što sam se brinula o tebi, zato što si u mojoj kući, zato što smo delili... Bože moj, Volfe, delili smo tako intimne stvari. Zar ti to ništa ne znači?”

„Svakako da mi znači. Štivi, zašto si ljuta?”

„Nisam ljuta, samo razočarana.” Ona mahnu glavom. „Ko je ona, Volfe?”

„Ne znam, ali nadam se da će me odvesti do onog koje ubio Amandu, ma ko bio.

Nisam ti rekao sve što se desilo. Moram ovako, Štivi.”

Štivi je instinktivno znala da je ova žena na koju ju je Tornberg upozorio, žena s kojom će Volf otići. Molio ju je da ga u ovome ohrabri, ali ona sad shvati da to ne može — neće! Sad kad ga je gotovo izgubila shvatila je koliko joj je dragocen. U stomaku je već počinjao

bol pri pomisli da će otići. Glasne žice su joj se izgleda paralisale, pa je morala da se ugrize za usnu da ne bi briznula u plač. U tom trenutku skoro mu je rekla za Tornberga. Ali na kraju ne bi bila u stanju da podnese izraz mržnje na njegovom licu zbog njene izdaje. Međutim, čudna mešavina krivice i ljubavi natera je da učini upravo suprotno od onog što ju je Tornberg molio.

„A šta ako ona nije ta za koju se izdaje, jesi li na to pomislio?” upita ona.

„Naravno da jesam.”

Tako joj je bio drag da je sada jedva mogla da ga pogleda iz straha da će videti izdaju u njenim očima. „Ne. Nisi imao vremena.”

„To je sračunati rizik, priznajem.”

„Sada dolazimo na to. Rizik. Ušao ti je u krv.” Štivi zatrese glavom, obujmi se rukama. „Bože, ovo je nemoguće. Volfe, vreme je da prestaneš da se igraš policajca i lopova i uđeš u realni svet.”

„Ovo je realno...”

„Ne, ne, realni svet. Kao što smo Amanda i ja nekad zajedno odlazile svakog meseca da ofarbamo kosu. Da ofarbamo kosu Volfe, jer vreme prolazi i mi sad imamo poneku sedu. To je realni svet, ne ovaj lov na opasne senke u gluvo doba noći, pucnjava moja sestra ubijena!”

Štivi odmah stavi ruku preko usta. „Oh, Bože moj, nisam tako mislila.”

„Ti si psihijatar, Štivi, znaš da jesi.” On zatrese glavom „Duboko u sebi mora da me kriviš za Amandinu smrt. Ovo je sad moja igra, seti se. Viđao sam to i ranije, to je samo ljudska priroda. Misliš, da se Amanda nije viđala sa Volfom nikad ne bi bila uhvaćena u ovu smrtonosnu igru, sada bi bila živa.” On zatrese glavom. „Ne muči se da to poričeš.”

„Ah, Volfe. Tako mi je žao.”

„Moram da idem.”

„Molim te nemoj.” Ona ga najednom zgrabi. „Želim te ovde, ja...” Ona učuta. Bilo je jasno da se bori sa osećanjima. „Plašim se za tebe.”

„Biću o-kej.”

„Kako to možeš da kažeš?” Ona baci još jedan pogled na Čiku. „Mogao bi da budeš mrtav za jedan sat.”

„Štivi, mogao sam da poginem kad sam pao kroz krovni prozor ili da se udavim u ribnjaku. Što se ove žene tiče, nemam načina da saznam. Nemam drugog izbora.”

„Molim te, nemoj toliko da žuriš u svoju smrt.”

„Vreme je.” On je nežno poljubi. „Ne mogu nikad adekvatno da ti se odužim za pomoć.”

„Da, možeš. Drži se što dalje od ove žene. Ona je otrov, Volfe. Ubiće te. Znam to.”

„Zbogom, Štivi.”

„Ah, Bože, ne.” Ona stisnu pesnice, a Volf mahnu Čiki i izadoše u izmaglicu lažne zore.

VIII

Vašington /Tokio/ Njujork

Ako je Hem Konrad imao neku slabost, bila je to ljubav prema ženama. Iako je godinama bio oženjen, imao troje dece, od toga jedno već u koledžu, izmenjao je čitav niz ljubavnica koje su ga manje-više držale u ravnoteži u najburnijim trenucima njegovog porodičnog života.

Oženio je njemu odgovarajuću ženu, početnicu o čijem se dolasku na zabavu prilčalo širom Istočne obale. Bivša Margaret Bilings iz pitsburških Bilings čeličana bila je plavuša, plavooka i učenica generacije u Vasaru, ukratko, sve što se od nje tražilo da bude. Ali kako se ispostavilo, Margaret se u celini mnogo više sviđala njegovom ocu Tornbergu nego Hemu. Njemu je to bilo važno, što je razlog da se od nje nikad nije razveo. Što se Margaret tiče, ona je obožavala svoju decu i relativno nov društveni život u Vašingtonu koji joj je, po njenim rečima, „donosio slobodu posle utamničenja u zatvoru u Tokiju”, pa je tako sumnjao da je i ona ikad ozbiljno razmišljala o razvodu.

Međutim, Margaret nije volela seks, barem ne onu vrstu spontanog seksa u kojoj je on uživao. Sa tupom mučninom sećao se kako ga je zvala u kancelariju da bi ugovorila sastanke za snošaje kad je bila spremna za svoje tri trudnoće. Bože dragi, pomisli on, kako neko može da izvuče imalo zadovoljstva sa tako strogom organizacijom? I ona priča o zatvoru.

Ali ako je bilo istina da je njegov brak zatvor, bilo je takode istina da je on pronašao ključ.

Sećao se svoje prve ljubavnice, lepe sićušne Japanke, tihe, popustljive, koja je izgleda živela za zadovoljstvo. To je bila uzbudljiva misao, jer je u to doba on imao malo seksualnog iskustva, osim sajgonskih kurvi i njegove žene, dva ekstrema bez kojih bi veoma dobro živelo.

Njegove veze, kako je razmišljao o njima, trajale su tipično od šest meseci do godinu dana. Najlagodnije se osećao u tom vremenskom okviru koji je omogućavao da se početak, sredina i kraj razvijaju u jasnim, uočljivim etapama. Pre tri nedelje baš je raskinuo poslednju vezu s jednom razuzdanom jahačicom iz Virdžinije (uspostavio je gvozdeno pravilo da se nikad ne upliće sa ženama u politici) sa kojom je proživio doista uveseljavajućih osam meseci. No kao i uvek, odnos je počeo da se pogoršava kad je ona postala sve osetljivija na vreme koje je mogao da provede s njom, odmore kad ju je ostavljao samu, rastuću izvesnost da nikad neće napustiti, kako bi to ona rekla — prilično pogrešno, pomisli Hem — raj svoje porodice.

I tako je Hem, kako će reći Džejsonu Jošidi, krenuo u hajku. Baš je stigao sa sastanka sa Jošidom kod Oksidental grila, jednog od Hemovih omiljenih sastajališta. U ratu je naučio da ima trenutaka kad je efikasno planirati na javnim mestima, gde bezbednost može da se brine sama o sebi. Osim toga, Gril je sa svojim starovremenskim drvenim barom i zidovima nakrcanim fotografijama slavni stanovnika Vašingtona prošlosti i sadašnjosti, pružao konkretan osećaj američke istorije pošto su se upravo ovde 1962. Rusi u nekoliko navrata sastali sa novinarom ABC-TV Džonom Skalijem koga su izabrali za posrednika između njih i Kenedijevе administracije ne bi li se ublažila kubanska raketna kriza. Skali je kasnije postavljen za ambasadora u UN.

Hem je raspravljao sa Jošom o daljoj efikasnosti Volfa Matesona za koga je Tornberg još uvek tvrdio da je najbolji čovek da se ubaci u Zabranjene snove. Nezvanično, Hem je počeo da se ne slaže, ali nije bio spreman da sa starim otvoreno razgovara o ovoj temi i pored Jošovog svesrdnog zalaganja za to. S druge strane, iskustvo je naučilo Hema da je Još retko grešio kad su ljudi u pitanju. Ako ga je od Volfa Matesona hvatala jeza, mora da postoji

prokleta dobar razlog zato. Hemu nije bilo stalo da se nađe pritešnjen između volje svog oca i instinkta svog savetnika.

Odagnavši ove uznemirujuće misli, on izađe iz prijatne tame i lagodnog žamora Grila i obre se na vrhu stepeništa tržnog centra hotela Vilard kad ugleda ženu tako napadnu da mu istera sve druge misli iz glave. Stajala je jednom nogom na prvoj stepenici, sa desnom rukom na ispoliranom mesinganom gelenderu. Pričala je sa Harisom Petersonom, jednim od mlađih partnera Holbertona, Mekimija i Robertska koga je površno poznao. Hem je koristio Daga Holbertona, starog prijatelja svog oca, za pravne poslove. Pravnici joj je pokazao neki dokument, ona baci pogled na njega, dosta letimičan, pomisli on, klimnu, potpiše ga, a onda počne da se penje ka njemu.

Sada je imao prilike da joj bolje pogleda lice uokvireno tako tamnom kosom da je bila gotovo plavocrna. Oči su joj imale maltene boju smaragda. Lice joj je bilo punačko, ali ne okruglo. Usne su joj bile nešto preširoke, nos pomalo predugačak, ali sve u svemu crte su joj pristajale i davale karakter koji mu se dopadao. Nije imala blag pogled. Naprotiv, nešto u njenom licu davalo joj je izgled kao da je umela da se uhvati u koštac sa svime što joj se ispreči na putu. Ipak, nije to bio onaj užasan i po njegovom mišljenju nesretan izraz nekoga ko gazi sve pred sobom, koji izgleda moraju da nabace mnoge žene koje se nadmeću muškom poprištu.

Bilo je to takvo lice, zaključio Hem, koje je čoveka nagonilo da je upozna, da pomisli da u njoj mora biti nečeg više od para dugih skladnih nogu i gipkog, mišićavog torza.

„Izvinite”, reče on kad je stigla do vrha stepeništa, „ovo nije Hej-Adams, zar ne?”

Ona se nasmeja i njeno lice mu se još više dopade. „Je l' vi to ozbiljno il' je to neka fraza?” Imala je nekakav nesavršeni akcent, još uvek sa tragovima progutanih reci i izostavljenih samoglasnika, što je govorilo da potiče iz engleske radničke klase. Hemu je to delovalo šarmantno.

„Vi mi recite.”

Ona stisnu usne zamišljeno. Ispod ogrtača nosila je kostim od tamno-plavog lana, jednostavnu ogrlicu od ružičastih bisera i par velikih zlatnih minduša. Na snažnim osunčanim prstima nije bilo prstenja. „Kad već pitate, rekla bih da je fraza. Ne delujete mi izgubljeno.”

„To možda nije istina”, reče Hem. „Vašington me često ošamuti, a jedan hotel dosta liči na drugi.”

„Ozbiljno sumnjam da bi čak i neki došljak poput mene mogao da pobrka Vilard sa Hej-Adamsom.”

„Doista, kad ste poslednji put bili u Hej-Adamsu?”

„Uf, mislim pre više godina.”

„Želite da pogledate?”

„Predvorje ili sobu?”

„Kako vi hoćete.”

„Žao mi je, neki od nas moraju da rade”, uzvratila ona,

„Čime se bavite?”

„Firma Ekstant eksport poslala me je na put radi ispitivanja tržišta. Sedište nam je u Londonu, ali imamo poslovnice u Torontu, Briselu, kao i u Vašingtonu. Često sam ovde, ali dosad nikad vreme nije bilo tako gadno.”

„Pa to je Vašington. Jedina uteha je što je leto još gore.”

„Tako, razumem.” Ona ispruži ruku. „Marion Sent Džejms. Zapravo, Marion Star Sent Džejms, ali retko kad se tako predstavljam.”

Hem prihvati njenu ruku i reče svoje ime. „Šalio sam se za Hej-Adams, ali šta kažete da obidete grad sa mnom. Imam pristup nekim zabranjenim mestima, kao što su sala za vanredne konferencije za štampu u Pentagonu.”

„Volela bih, ali bojim se da ne mogu”, reče Marion. „Moja firma me drži na dosta zategnutoj uzdi.”

„A večera večeras?”

„Pa ja.. .”

„Imam ideju kako možemo da pobedimo ovo gadno vreme. Večerajte sa mnom na mom brodu. Čizapik je često ljubazan prema svojim putnicima, čak i u ovo doba godine.”

„Čime se vi bavite, g-dine Konrad?”

„Prijatelji me zovu Hem. Savetnik sam pri Ministarstvu odbrane.”

„Još nisam vaš prijatelj, g-dine Konrad, uprkos činjenici da vi besramno ignorišete ograničenja brzine. Nas Britance poznajete kao hladne i suzdržane.”

„Ne ličite mi na tipičnog Britanca.”

„I nisam”, reče Marion. „Kad ćemo se naći?”

Hemu se kod Marion najviše dopadala njena neposrednost. Ovo je, po njegovom mišljenju, bila specijalno američka karakteristika, pošto su, prema njegovom iskustvu, Evropljani iz nekog razloga voleli neprestano da okoliše pre nego što predu na stvar. Za Hema, koji je toliko vremena proveo među Japancima, čija je glavna zanimacija u životu bila valjda da oklevaju, zbunjuju i pridržavaju se drevnog konfučijanskog načela da nikad ne kažu „ne”, takva otvorenost bila je uistinu osvežavajuća.

Te noći preko zaliva je pala takva gusta izmaglica, da su čak i svetla na obali, ne veća od vrha igle, delovala kao baloni. Marion je nosila pantalone od tamnožute vune, elegantnu vindjaknu do struka paradajz boje sa zlatnim istkanim krstom s leve strane grudi i, kako se Hemu učini, ništa ispod. Te tople boje bile su u naglašenom kontrastu sa hladnima u kojima ju je Hem prethodno video; davale su neuobičajenu boju njenim očima, a njoj potpuno drukčiji, neformalniji izgled.

„Donela sam toplu čokoladu i kobasice”, reče Marion dok se ukrcavala. Nasmeha se na njegov iznenađeni izraz. „Nemoj mi reći”, reče, bacivši preveliku torbu na palubu. „S ovim akcentom očekivao si da je moja omiljena hrana, da vidimo. . . jezikom obliza usne „votka s ledom i dimljena jesetra.”

„Isuse”, reče Hem još uvek pomalo zbunjen, „upravo to sam ubacio u frižider.”

„Svakog časa saznaš nešto novo, zar ne, g-dine Konrad”, upita ona dok je otvarala kutije tople čokolade iz „Herodsa.”

„Šta ćeš ti?” Činilo se kao da je ona preuzela brod. Za to nije bilo problema pošto je stajala u klasičnoj pozi pomorca, nogu lako nagnutih unapred u odnosu na normalni položaj na kopnu, dok su joj se kukovi njihali u skladu s udarima talasa.

„Uzeću za šta god si ti raspoložena.”

„Onda je to topla čokolada. Imaš li malo mleka?”

„U frižideru.” Hem ju je i dalje posmatrao. „Vidim da ti brodovi nisu strani.”

„Tačno. Moj otac je brodograditelj. Prvoklasnih jedrilica od tikovine. Obično me je vodio na jedrenje kad god je imao prilike.” Ona napravi toplu čokoladu spretnim,

ekonomičnim pokretima. Posle toga preseliše se u kapetansku kabinu. Ona ga je gledala dok je vozio brod ka otvorenom moru. „Zaista si vojničina, zar ne? To držanje je nepogrešno.”

„Misliš da izgledam kao da su mi nabili čeličnu šipku u dupe." On progunda. „Sudeći po tome kako sam ti prišao, pretpostavljam da misliš da je sve što ima veze sa mnom sranje.”

Marion se nasmeja. „Prerano je reći, g-dine Konrad.”

„Još jedna stvar”, reče on, srknuvši čokoladu. „Kad ćeš me zvati Hem?”

„Kada budemo prijatelji.”

Hem je osmotri. „Da li se uvek ukrcavaš na brod sa nepoznatima?”

„Svakako”, uzvratila ona bez oklevanja. „I sa neprijateljima.”

„Jadni neprijatelji.”

„Sad si neiskren. Ne poznaješ me dovoljno dobro da bi to mislio.”

Hem se snuždi. „Mislim da si mi upravo izbila poslednji adut.”

„Dobro.” Ona zamoči prst u solju i posisa čokoladu. „Možda ću sada upoznati pravog Hemtona Konrada.”

Hem je razmišljao kako da se ponaša prema ovoj izuzetnoj ženi. Imala je telo i lice koji bi ga inače snažno zaokupili za neophodnih šest meseci. Zanimljivo je, međutim, da je shvatio da ga je očarao njen um.

Ovo je bilo nešto potpuno novo za njega. Premda je njegova žena briljirala u školi, inteligencija kakva je njena nije se dobro uklapala u svakodnevni život. A što se tiče svih Hemovih ljubavnica, on je bio previše zauzet njihovim zrelim telima da bi ikad pomislio da možda imaju nešto drugo da mu ponude.

Na površinu neobjašnjivo izbi jedno neprijatno sećanje. Pre više godina zatekao je svoju majku u krevetu sa Tornbergovim 28-godišnjim administrativnim pomoćnikom. U stvari, uopšte nisu bili u krevetu, već su izvodili nekakve zbunjujuće seksualne akrobacije u podnoj kadi u rimskom stilu. Bože moj, pomisli sada Hem, bilo je čudno videti nečiju majku skroz голу usred bizarnog seksualnog čina s nepoznatim čovekom.

„On me je dovde doveo”, reče mu ona jecajući. „Tvoj otac nema nimalo srca, duše, osećanja da postoji bilo ko drugi osim njega. Šta mi je drugo preostalo?” Naravno, preklinjala ga je da ništa ne kaže ocu i Hem pristade zaboravivši na trenutak šta mu je otac rekao o njoj kad je oplakivao smrt plemenitog lava. Međutim, posle nedelju dana u školi kad je pretukao druga iz razreda do besvesti bez valjanog razloga shvatio je koliki je bes potiskivao. Čim ga pustiše iz direktorove kancelarije, telefonirao je ocu.

Kad je jedne duge pijane noći posle više godina ispričao Džejsonu Jošidi ovu priču, Jošida je prokomentarisao: „Lako je oprostiti greh kad je van porodice. Suprotno je nemoguće.”

„Sad kad smo na otvorenom moru, možda ćeš mi reći koliko je trajala tvoja služba.”

Po načinu na koji je to rekla Hem je znao da je mislila na Vijetnam. „Predugo.” On uspori do jedne trećine, držeći na oku svetla pomorske vazduhoplovne stanice s desne strane. Ispred su bili obalska osmatračka stanica i ostrvo Tendžir, omiljeno sastajalište njegovog oca sa Tifani Telo. „Kako si pogodila da sam bio u Vijetnamu?”

Ona slegnu ramenima onako kako to često rade muškarci, s hladnokrvnim autoritetom. „Tvoje telo mi je reklo. Marinci imaju jedan izraz za ljude poput tebe. K'o zapeta puška. Ti si pravo oružje.”

„A ti poznaješ oružje?”

„Ah, prerano je da budeš ljubomoran.”

„Ljubomoran, đavola! To bih voleo da vidim.” Ali na svoje zaprepašćenje shvatio je da jeste. Da bi prikrio nelagodnost on reče: „Da odgovorim na tvoje pitanje, ne mislim da se ta služba može meriti na bilo kakav konvencionalni način. Bio sam tamo. Gledaj na to kako ti je volja. To je sve što treba reći.”

„Razumem.”

I Hem je osećao da razume. Možda je tamo nekog izgubila. Odagnavši sećanja on reče: „Za jednog Britanca svakako imaš dosta američkih interesovanja.”

„Po mnogo čemu Engleska je sada tužno mesto”, reče ona. „Gradovi, mislim privreda, način života strašno se srozao. Isto tako, nisam navikla na formalnost. Moj otac takođe, pretpostavljam.” Ona se kratko nasmeja. „U svakom slučaju, mislim da su moja majka i sestra dovoljni formalisti za čitavu porodicu. Veoma kruta sorta.” Pogledom ga je pratila pri slaboj svetlosti u kabini. Crvena i zelena bočna svetla broda poigravala su se crnom bojom njene kose. „Na stranu moja porodica, divim se vašem američkom divljem duhu i tvrdoglavosti. Ted Ruzvelt je moj istorijski idol. A kaubojski način vašeg uletanja u Vijetnam dosta je zadivljujući. To što ste tamo ostali uvalilo vas je u nevolju, vaš ratnički ponos. Glupo. Ali onda, ponos uvek pothranjuje glupost ili je obrnuto? Nema veze, na kraju nema veze, zar ne? Ja sam odrasla u Irskoj tako da sam se osećala blizu ratu, iako sam bila vrlo mlada. Pa mislim da to ima neke veze s tim, a ti? Mladost. Kada si mlad možeš da stojiš blizu smrti a da nikad ne pomisliš da ustuknuš.”

Marion siđe s broskog ležaja, stade blizu njega dok on ugasi motore i baci sidro. Imala je jasan miris limuna. Sviđalo mu se to, kao i toliko toga u njoj.

„Pretpostavljam, međutim, da kao i svi vojnici smatraš da žene treba da budu viđene a da ne iznose svoja mišljenja.” On se okrenu ka njoj. „Ako si pomislila da sam od takve fele mislim da ne bi pristala da večeraš sa mnom.”

„Naprotiv, žena kao što sam ja ne može da odoli da pokuša da ispravlja krive Drine.”

U tom času privuče je sebi i, uz drhtavicu koja kao električna struja prođe kroz njega, pritisnu svoje usne o njene.

Okruživala ih je tama. Blago ljuljuškanje broda, vlažan, hladan morski lahor koji ih je pronašao u prednjem delu kabine služili su kao protivteža neobuzdanosti i strastvenosti njihove želje.

Njena bedra prelivala su se u nežnom sjaju. Video je kako se povijaju dok je kolenima uprla o polukružne pregrade. Ona raširi ruke i Hem ugleda oštre obrise njenih ramena i bicepsa. Rukama skliznu niz njene, stisnuvši ih. Uopšte nije naišao na mekoću tricepsa kojoj su žene sklone.

„Pridi bliže”, prošapta ona, privlačeći ga. „Tako sam uzbuđena.”

Ona se kukovima izdiže ka njemu kad je on pritisnu uz sebe. Usne su mu klizile preko njenih, rukama joj je objmio grudi očvrslah bradavica. On kleknu i ona proštenja osetivši ga u vlažnoj unutrašnjosti. Kukovi su joj se trzali naviše u sitnim nepravilnim pokretima dok je prste zarila u njegovu kosu.

Od njenog mirisnog ukusa, zvukova koje je ispuštala u strasti Hem postade tako čvrst da je jedva uspevao da diše. On ustade, podvuče ruke pod nju i privuče je sebi. Marion proštenja iz dubine boreći se da priđe bliže. Ruke joj se nađoše oko njega, a on je podiže, pritisnu o pregradu i spustivši usne na njen vrat zabi se u nju sa nekakvim mahnitim besom.

Neodređeno je osećao njene prste niz leđa, a onda ga najednom obuze neka čudna ekstaza i on, ropćući, navali u nju sa svom preostalom snagom. Oči mu se široko otvoriše kad ga časak kasnije Marion ščepa s manijačkim očajem i, penjući se uz njega, zadrhta u talasima zadovoljstva.

On odluta. Najedanput mu u mislima izroni slika njegove majke u ljubavnom činu s očevim pomoćnikom. Opet je gledao kako prodire u nju kao što se prodire radi trenutnog zadovoljstva u svaki ženski ološ koji je kasnije viđao po Sajgonu. Slika njenog lica bila je izobličena požudom, zadahom njene strasti, isti zadah pomešan sa mirisom blata i krvi zapahnuo bi ga dok se šetao odvratnim ulicama Sajгона, prodirući mu opet kroz misli poput kužnih isparenja.

Čitav jedan način života uništen je za tili čas. U trenutku kad je spustio slušalicu postoje ocu ispričao staje video znao je da kad se vrati kući za Uskrs njegove majke više neće biti tamo.

Pitao se sada da li je Tifani Telo, sadašnja žena njegovog oca, prirodni izdanak jednog takvog trenutka.

„Hem”, prošapta ona promuklo dok je on još bio duboko u njoj, „da li ikad sanjaš o grehu?”

„Greh?” upita on sanjalački. „Zависи od definicije.” „Greh su sve stvari koje želiš da radiš, ali se previše plašiš da pokušaš.” Ona liznu njegovo znojavo rame. „Neprestano sanjam o grehu.”

„Mora da imaš dosta mašte.” „Zašto je sve što želim grešno?” „Da li je?”

„Da.” Ona se pokrenu tarući se o njega i, na svoje veliko iznenađenje, on oseti da ga ponovo preplavljuje uzbuđenje.

„Postoji neko drugi, neko nepoznat. Neko ko će vas obojicu ubiti.” To mije Hana rekla, Vakare-san”, reče Judži.

Šoto Vakare progunđa. „Isto toliko me interesuje to što je rekla da je videla tebe i Nišicua uhvaćene u veličanstvenu borbu.” Vakare nije hteo da se upušta u diskusiju koja bi Judžija navela na pomisao o izvorima van njihovog malog kruga u Japanu. Takođe ga je mučilo Hanino prorucanje budućnosti. Džejson Jošida je možda hteo da uništi Nišicua, zbog čega je Vakare pre svega ušao u Jošidin tim, ali Vakareova dužnost, o čemu nije govorio nikom pa ni Jošidi, bila je da drži svog prijatelja Judžija podalje od vatrene linije.

„Tako su glasile njene reci”, reče sad Judži. Sedeli su na plišanom sedištu Judžijevog tamnoplavog BMW pošto su upravo završili dug radni dan u kancelariji. Dok su prolazili pored blještećeg neonskog centra Ginze Judži je bio zadovoljan što vidi najnoviju relamu konglomerata, hologram njihovog zaštitnog znaka visok čitavih dvanaest spratova, koji se menjao iz zelene i plave u zlatnu i grimiznu, zajedno sa krilaticom. Sijan kogaku — uvek smo sa vama.

„Misliš li da je u pravu?” upita Vakare gledajući hologram koji je dominirao neposrednom okolinom.

„Nisam nikad želeo da učestvujem u bici, a najmanje s Nišicuom”, priznade Judži.

„U situaciji kad njegovi kandidati pobeđuju na izborima širom zemlje ne ostavlja ti mnogo da biraš.”

„Ovi opasni radikali nisu Nišicuovi kandidati”, reče Judži. „Kako su uopšte dobili podršku. . .”

„Tačno”, reče Vakare. „Ako su iz marginalnih grupacija, kako su došli na vlast?” Judži se okrenu ka svom prijatelju. „Zvučiš kao da znaš.”

„Stigli smo”, objavi Vakare, izvodeći Judžija iz tamnoplavog BMW.

Nalazili su se u onom delu Šindžukua poznatom kao Kabuku-čo, staroj četvrti krcatoj pačinkoima, lokalima, restoranima, toples-barovima, bioskopima i pozorištima. Vakare prođe prvi pored pročelja jedne kuće osvetljene neonom iz koje je dopirao žamor. Enka je bila mizu-šobai - bordel. Ime je poticalo od sentimentalnih napitnica koje su japanski muškarci pevali kada su pili u takvim institucijama.

U Enki je lebdela ona atmosfera natopljena seksom i alkoholom, odomaćena u svim takvim slabo osvetljenim institucijama, ali tu se svaka sličnost završavala. Iza otrcane spoljašnjosti otkrivala se duša neobičnog mizu-šobaija. Sve kurtizane nosile su nekakvu debelu pozorišnu šminku od koje su ličile na glumice. Takav efekat pojačavala je činjenica da je svaka našminkana da liči na neku čuvenu japansku filmsku ili muzičku zvezdu. To jedva da je bilo iznenađenje, budući da su ove žene bile podjednako zabavjači kao i sve drugo. Ali ove devojke su na neki način predstavljale zaostatak Jošivare, ranije četvrti zadovoljstva u Tokiju, ponosile su se time da su ne samo umetnice, već i umetnička dela.

Tu je iluzija ljubavi bila sve. Kako se nametao unapred utvrđen zaključak da će tokom noći biti seksa u ovom ili onom obliku, stavljan je akcenat na udvaranje između mušterije i kurtizane, na začikivanje dvosmislenim izrazima, sitnim pokretima usana, jezika, ruke i oka, koji su nadraživali um kao i telo.

Uvedeni su u sobu sa šest tatamija u kojoj su dve žene klečale poslušujuću oko zažarenog ugljevlja hibačija. Najednom niskom stolu lepo su postavljeni tanjiri i hrana. Vakare sede a za njim i Judži.

Kurtizane su izgledale tako dobro da su mogle biti pupoljci višnje tog jednog jedinog popodneva u aprilu kad su njihova boja i oblik savršeni. Klečale su vrlo blizu, ali ipak su dvojica muškaraca provela vreme pričajući, dok su kurtizane ćutke treptale očima pognutih glava.

Kurtizane su zagrejale šake posluživši pirinčanu rakiju u majušnim šoljicama na crnim lakiranim poslužavnicima na kojima su kao slike aranžirani tanjirić sa malo hrane: prženi tofu, morske alge marinirane u pirinčanom sirćetu, kavijar poletuše, peraja mladog lososa na žaru, slatki krem od jaja. Hrana je izabrana ne samo po komplementarnim ukusima, već i prema harmoniji tekstura i boja.

Posle večere Judži otpusti kurtizane koje se smerno povukoše u drugu sobu iza šodžija, kliznih paravana od pirinčanog papira.

„Noć je tek počela, Judži-san”, reče Vakare.

„Ove dve devojke najbolje su u kući. Lično sam tražio njihove usluge.”

„Kao što reče, noć je tek počela.” Judži diže svoju šoljicu sa sakeom do usana, zabaci glavu unazad i iskapi šta je ostalo. „Radoznao sam da čujem tvoju teoriju o Nišicuu i radikalima.”

I tako Vakare izloži u glavnim crtama kako Nišicu tajno finansira radikalne desničarske frakcionaške grupe baš kao što ga je Minako naučila vodeći Judžija lagano kroz lavirint zapleta dok nije stigao do Društva crne oštrice.

Judži za sve vreme Vakareove opširne priče ne reče ništa. Lice mu nije odražavalo nikakav odjek tih zloslutnih reči, ali kad Vakare najzad završi on reče: „Pretpostavljam da imaš dokaze koji potkrepljuju sve tvoje tvrdnje o Nišicuovoj ličnoj umešanosti u radikalne frakcionaške grupe.”

„Dovoljno.”

„Bolje da imaš”, upozori ga Judži. „Ono što si ovde izneo u najmanju ruku je ucena, ubistvo, terorizam i izdaja.”

Vakare duboko udahnu. „Trebalo je da znam”, reče on. „I ja sam član Društva crne oštrice.”

Judži zviznu. Dvojica muškaraca gledali su se kao s dve strane nekog ponora. Judži naposljetku reče: „Zašto mi sve ovo sad kažeš, Vakare-san?”

Vakare žurno nali još sakea za obojicu. „Judži-san, ti znaš kakva su moja osećanja prema Jukiju Mišimi i svemu što on zastupa, pa možeš odmah da razumeš moje članstvo u Tošin Kuro Kosaiju. Docnije, međutim, javljale su mi se sve više bojazni zbog orijentacije koju je rukovodstvo prihvatilo. Sada nalazim u svom srcu više neslaganja s njihovim ciljevima, ali ovo društvo nije takvo u kome se tolerišu mišljenja pojedinca.”

On iskapi šake i dosu još jednu turu. „Ne. Našao sam se pred dva teška i, priznajem, opasna izbora. Jedan je da podnesem ostavku, što, treba da naglasim, nikad nije učinjeno i ne bi bilo lako odobreno. Drugo je da radim ćutke, tajno, iznutra na promeni ciljeva Tošin Kuro Kosaija, a tu nastupaš ti. Da bih uspešno uticao na promene potrebni su mi saveznici. A ko mi može pomoći bolje od tebe, koga Nišicu godinama nastoji da pridobije.”

„Da ti pomognem, kako?”

„Time što ćeš stupiti u Društvo”, odgovori Vakare. „Praveći se da pomažemo Nišicuu dok ti, ja i drugi slični nama radimo iznutra da ga svrgnemo i uspostavimo kontrolu nad Društvom crne oštrice.”

„Sada uviđam šta si mislio kada si rekao da će tvoj izbor biti opasan.”

Vakare se nagnu. „Hoćeš li to učiniti, prijatelju moj? Bez tebe mislim da neću imati šanse na uspeh. A ako tebe uvedem, moj uticaj u društvu biće jači.”

„Ne znam”, reče Judži. „To nije moj način igre.”

„Tu grešiš, prijatelju moj”, reče Vakare, sipajući im obojicu još sakea. „Kad si napravio Orakla to je postala tvoja igra.”

„Tek na podsticaj moje majke počeo sam rad na Oraklu”, reče Judži, usput ispravljajući prijatelja. „Znao sam da je ona godinama radila na metodi izmene živih vlakana DNK, a poslednjih nekoliko godina kad je moje odeljenje napravilo biotehnoške prodore i kombinovalo ih sa istančanim tehnikama razvijenim u drugim laboratorijama učinilo mi se da mogu da joj pomognem. Rezultat je Orakle.”

„Judži-san”, Ozbiljno će Vakare. „Mislim da ne shvataš u potpunosti opasnost u koju te je doveo Orakle.”

Judži je prazno zurio u njega, a Vakare u vodi već do bedara pomisli da bi mogao da zaroni u dubinu. „Vidiš, Društvo crne oštrice bi imalo izrazito interesovanje za ovaj aspekt Orakla. Njegovi članovi izmenili su DNK, što je razlog da je njihov životni vek dosta duži od normalnog. No iz nekog razloga koji još niko ne razume, nijedna beba nije rođena sa izmenjenom DNK. To znači da je Društvo koje je oduvek o sebi mislilo da je besmrtno,

suočeno sa vlastitom smrću. Tvoj Orakle bi sve to mogao da promeni. On bi mogao da izmeni DNK beba koje Tošin Kuro Kosai odabere da podiže na svoj način.”

Pošto je ovo rekao Vakare se molio da Judži to ne poveže sa ono malo podataka koje je znao o majčinom radu na DNK, kojeg se prihvatila kad je prepustila svu kontrolu nad Sijan kogakuom. Nije trebalo da brine. Bomba koju je spustio Judžiju u krilo ga je zasad više nego dovoljno zaokupila. „Dakle, zato me Nišicu progoni.”

„To je jedan od razloga”, odgovori Vakare. „Bez tebe i novog soja tehnochrata koji slede tvoj primer uspinjanje Tošin Kuro Kosaija na vlast u Japanu biće znatno usporeno. A sad je, naravno, vreme za njih presudno, kao i za ostali svet.”

Judži zamišljeno srknu svoj šake. Kad je ispraznio šoljicu pruži je Vakareu da je dopuni. „Kaži mi”, najzad reče, „koliko imaš godina, Vakare-san.”

„Sedamdeset tri.”

Judži zvučno uzdahnu. „Ne možeš nikako biti stariji od mene. Svakako ne stariji od pedeset.”

„Ali stariji sam”, nasrneja se Vakare. „To je naš stil, Judži-san.”

Judži klimnu glavom, još uvek izgubljen u mislima. „Moram da ti postavim još jedno pitanje, Vakare-san. Kako su Nišicu i Društvo crne oštrice saznali za Orakla?”

Ovo je bio trenutak kog se Vakare pribijavao, onaj o kome su on i Minako dugo razgovarali. Znao je da će Judži, ako mu pogrešno odgovori, naglo krenuti u pogrešnom smeru, a Minako će biti ozbiljno kažnjena što nije uspela da dovede svog sina u Društvo, kako joj je Nišicu naredio.

„Judži-san, slušaj me. Iako sam jedan iz unutrašnjeg kruga Tošin Kuro Kosaija, nisam upućen u sva njihova dela. Ali veruj mi kad ti kažem da su se infiltrirali u svaki nivo japonskog društva. Iz njihovih informacija o Oraklu jasno mi je da imaju nekog unutar tvoje jedinice. To je još jedan jak razlog da mi se pridružiš. Kad se jednom nadeš unutra, vremenom ćeš moći da nadzireš njihovo infiltriranje u Sijan kogaku.”

„Sve je ovo kako ti kažeš”, napeto reče Judži. „Ali ne mogu im dozvoliti pristup Oraklu.”

„Naravno da ne možeš. Ali opet, ako si prividno jedan od njih nude ti se bolje šanse da filtriraš ono što irn daješ.”

Judži je neko vreme razmišljao o ovome. „Život je tako složen”, reče. „A sve što ja želim jeste jednostavnost.” On pozva jednu od sjajno našminkanih devojaka i ona stiže sa još sakea i znalačkim osmehom. Sve ovo nije praćeno nijednom rečju, ali je Vakare osećao onu slutnju koja se često javlja u totalnom mrtvilu neposredno pred letnju oluju.

Kad Judži opet progovori zvućao je fatalistički: „Ostavljaj mi malo izbora”, reče: „Zdravica!” Vakare diže svoju šoljicu sakea. Oseti se veoma bliskim Judžiju i znao je u srcu da je pristao da učini šta je Minako tražila ne samo iz girija, već i zbog tanušne nade da će ga ova zavera približiti Judžiju. „Onda, za budućnost Društva crne oštrice”, reče on.

Judži se oprezno kucnu sa Vakareom. „Za promenu”, uzvratu on.

Volfove oči su gorele. Pritisnuo ih je jagodicama palčeva. Isuse, pomisli, u kakav sam ljudi svet upao?

Čika je vozila vrlo brzo menjajući trake tako da je čovek znao šta misli svaki vozač oko nje. Nebo je bilo olovno od tragova noći, ali oblaci uskoro počeo da se razilaze na

novom svetlu jutra. Seoski pejzaž kupao se u suncu, bojeći senke iz plavog u zlatno, drveće iz crnog u zeleno.

Osetio je ogromnu snagu kola, znao je da je Čika adaptirala motor, više konjskih snaga, frizirani motor, u svakom slučaju nešto veliko.

„Slušaj, Volfe, znam da mi ne veruješ”, reče Čika. „Ali volela bih da našem savezu pružim svaku šansu da opstane, pa ako nemaš ništa protiv, htela bih da ti naslikam određenu pozadinu iz moje perspektive.” „Samo napred.”

„Mrzite nas što preuzimamo vašu zemlju, ali činjenica je da je istina upravo obrnuta”, poče ona. „Amerika je odgovorna za novi Japan; Amerikanci su nas stvorili, bodrili nas, finansirali. Vi ste od nas napravili ono što smo, Volfe, a sad ne možete da podnesete da priznate grešku, jer ste sve vreme stagnirali dok smo se mi rekonstruisali.

Ako je naš uspeh bio zastrašujući vi ste zavidni, a opet čudno nespremni da nam uputite izazov. Umesto toga javno nas psujete, kažnjavate zbog našeg uspeha jer pogrešan utisak ide na vašu dušu. Koliko je to nepravedno! Ničim nismo naterali vaše ljude da kupuju naša kola, elektroniku i kompjutere. Amerikanci nisu glupi. Izabrali su naše proizvode na najkonkurentnijem tržištu na svetu zato što su oni imali najviše inovacija i bili pouzdaniji od vaših.”

Ona obiđe korvetom oko jednog teškotonca kao da kamion stoji nepomično. „Izmislili ste tranzistor”, nastavila je, „Ignorovali ste nas kad smo vam ponudili tržište za portabl lične radioaparate i kasetofone pa smo mi sami poslušali svoj savet i zaradili milijarde; izmislili ste mikročip, a ipak smo mi razvili do maksimuma tehnologiju pa sad vi morate da dolazite kod nas da ih kupujete. Vašim kompjuterskim kompanijama se toliko neefikasno upravlja da smo praktično primorani da ih otkupljujemo da bismo vas naučili primerom kako uspešno da prodate kako i uspešno da proizvedete. Zbog sveg ovoga vi nas mrzite i plašite nas se.”

„Mnogi bi rekli daje razlog dobar.”

„Slušaj me, Volfe, jer bi za Ameriku budućnost mogla biti gora od neposredne prošlosti”, reče Čika, spretno provukavši korvetu velikom brzinom oko još jednog kamiona sa prikolicom, „Možda misliš da sam samo arogantna. Hoćeš samo jedan primer? Izmislili ste robotiku — mi smo proslavili njenog pronalazača Džozefa Engelbergera, jesi li ikad čuo za njega? Da li je čuo svaki hiljaditi Amerikanac? Ipak smo mi uobličili tu tehnologiju u proizvodnju kako bismo povećali efikasnost, produktivnost i najzad napravili proizvod praktično bez škarta.

Šta ste vi Amerikanci učinili sa svojim robotima, stavili ste ih u Diznilend. Mogli ste isto tako da ih bacite na smetlište. Uskoro ćete morati i po njih da dolazite kod nas i zameraćete nam još više.”

„Ne snalazimo se najbolje sa udruživanjem snaga”, reče Volf. „Mi smo nacija preduzimača, naviklih da krče svoj individualni put ka uspehu, a ne da idemo opštom ravnom stazom koju su utabali drugi.”

„Da, a u ovo postmoderno doba ovo starinsko obeležje iz 19. veka učinilo vas je koliko pohlepnim, toliko i lenjim. Rado uzimate naš novac, a onda nas opet psujete što smo vas obogatili. Vaš nov soj preduzetnika želi samo da stekne da bi mogao da uništi, dok se mi trudimo da steknemo da bismo sačuvali. Zar nije sreća vaša što smo mi kupili Radio siti mjuzik hol i Rokfeler centar? Sad će vaša deca i deca vaše dece sigurno uživati u ovim znamenitostima.”

„Niko ne voli da je stranac vlasnik dragocenih nekretnina.”

Čika se nasmeja. „Nama Japancima se ne sviđa da Amerikanci trenutno drže titulu u teškoj kategoriji sumor vanja.”

U gradu je svitala granitno siva zora. Radnici gradske čistoće vredno su prali pločnike gurajući gomile beskućnika o koje su se spotali iz sklepanih skrovišta, rasterujući ih mokre i jadne u rane jutarnje senke koje su se još uvek lepile za zgrade bočnih ulica.

Ona stade ispred zgrade glavnog sudskog veštaka napravljene od plave cigle i oni se zajedno popeše stepenicama. Volf se najavio Vernonu Harisonu i on ih je čekao sa velikom papirnatom šoljom kafe u rukama.

„Ponudio bih vam malo”, reče on, „ali vas ne mrzim toliko”. On srknu i napravi grimasu. „Rekli su mi da je potrebno više godina da se čovek navikne na ovo i bili su u pravu. Kruži šala da se ovo pravi dole u hladnjači od formaldehida i krvi, ali je barem odstojalo.” On se nasmeja iako je bilo očigledno da je tu priču ispričao toliko puta da ju je već nabubao.

Volf predstavi Čiku kao Moravijinog prijatelja i ostade pri tome. Zaista, nije znao šta bi drugo rekao. Harison ih odvede u hladnjaču i prolazeći pored redova frižidera, povuče jednu ručicu i svetlucavi nerđajući čelik se otkači i otkri ploču i njen mrtvački sadržaj.

„Sad mi više nije ni za šta”, tužno će Harison. „Toliko je bio pun hemikalija da sam najzad morao skroz da mu ispumpam balsamujuće supstance. Dobro je da nema porodicu, dosad bi podivljali od besa.”

„Čuo sam da si postigao izvestan toksikološki napredak”, reče Volf.

„Donekle. . .” Harison srknu kafu. „Priznajem da još ne znam šta se desilo ovom tipu, ali smo najzad pronašli izvor anomalija u hemijskim čitanjima. Nivo lučenja endokrinih žlezda ovog druškana povišen je do beskraja. Mislim, kladim se da je bolji od mog kad sam imao 25 godina. Ovako nešto nisam video.”

„To ga je ubilo?”

„Nein, main Herr, još ne znam tačno šta ga je ubilo, ali ovo ću ti reći otvoreno: da nije ubijen bio bi mrtav za šest nedelja.”

„Od čega?”

„Od raka”, odgovori Harison, „toliko ih je mnogo da ne mogu ni da ih prebrojim. I da ti kažem, nijedan od njih nije prirodan.”

„Misliš da su veštački izazvani?” upita Volf. „Čime?”

„Faktor rasta, sličan insulinu”, reče Čika.

Obojica se okrenuše ka njoj.

„Šta reče?” Upita Volf.

„Mislim da dama govori o hormonu rasta kod ljudi koj se prirodno stvara”, objasni Harison. „Proizvodi se u hipofizi. Čuo sam za studije koje koriste neki rekombinatorički oblik ne bi li se usporilo starenje kod ljudi. Znaš, smanjenje masnog tkiva zamenjivanjem mišićnom masom mladih ljudi.”

„Ipak”, reče Čika, „verujem da prvi put vidite posledice genski izazvanog podmlađivanja.”

Sad se Harison izbeči. „Hoćete da kažete da je DNK ovog čoveka nekako izmenjena. Ali to je nemoguće!”

„Doktore, pre trinaest dana Lorens Moravija je bio normalan 48-godišnji muškarac. Sad mi recite šta je danas?”

Harison promrmlja. „U ovom trenutku jedino dve stvari o njemu mogu reći sa određenom sigurnošću: on je mrtav i više nije normalan.”

„Šta je sa narumenjenim obrazima?” upita Volf. „Ima li u tome nekog značaja?”

Čika klimnu glavom. „Jukio Mišima je jednom napisao da „čovek mora biti boje pupoljka višnje, čak i u smrti”. Mislim da je hteo da kaže da, iako smrt ljudima oduzima život, ne treba joj dozvoliti da im oduzme boju kao ni muževnost. Nanošenje rumenila deo je rituala smrti.”

„Znači da je Moravijina smrt unapred planirana.”

„Apsolutno”, reče ona.

Napolju, na stepenicama, on reče: „U redu. Pokazala si mi kako je Moravija ubijen. Ali zašto je ubijen?” Ovo je bila proba. Znao je odgovor, naravno jer mu je Šipli rekao. Moravija je bio špijun i otkrivenje, ali hteo je da čuje Čikinu verziju.

„Lorens je bio eksperiment. Priključen je za, pa nazovimo ga jednostavno, biokompjuter po imenu Orakle. Priča se da Orakle ima sposobnost da restruktuiru ljudsku DNK u živom telu. Moravija je trebalo da bude živi dokaz.”

Volf ju je neko vreme posmatrao. Ko ga je lagao Čika ili Šipli? Možda oboje. Šta se desilo?”

„Ne znam. U Oraklovoj metodologiji napravljena je nekakva greška. Proces podmlađivanja izazvao je višećelijske karcinome. Moravija je ubijen da bi se sačuvala tajna.”

„Zašto telo nije jednostavno spaljeno?” upita on. „To bi predupredilo bilo kakvu potpunu autopsiju.”

„Moraš razumeti Tošin Kuro Kosai”, reče Čika. „To ti je kao što ti rekoh ranije. Spaljivanje nije častan način da se umre.”

„Onda je Moravija nešto značio Društvu crne oštrice?”

„Da, bio je blizak nekima u unutrašnjem krugu.”

Dovoljno blizak da bude špijun, pitao se Volf. Čiki reče: „O-kej, rekla si mi da je Suma poslat da me ubije, a raspoložem dovoljno čvrstim dokazima da poverujem u to. Zašto si ti poslata ovde?”

„Da te zaštitim”, odgovori, Čika. „I da te odvedem u Japan. Potreban si nam tamo, Volfe, da bi zaustavio neumoljiv marš Tošin Kuro Kosaija. Vidiš, sve dosad nad njima je postojala izvesna kontrola. Decenijama se znalo da izumiru. Nisu se rađale bebe sa vidovitošću — izmenjenom DNK i decenijama su radili na programu pronalaženja načina da se kod beba veštački izazove ova promena.”

„Da bi stvorili više sebi sličnih.”

„Upravo tako”, reče Čika. „A sada verujemo da su taj način pronašli u Oraklu.”

A ipak to nije bilo dovoljno. Premda je Judži bliži Oraklu nego što je Hiroto ikad mogao, još se nalazilo izluđujuće daleko od istinske sinhronizacije sa njim i ovaj ponor ga je frustrirao.

„Krenimo još jednom s vrha”, reče Judži glasno mada u prostoriji nije bilo nikog drugog.

„S vrha čega?“ upita Orakle prijatnim sintetizovanim glasom za koji je Hiroto tvrdio da je ženski, ali je Judži bio siguran da je muški.

„Onoga što si ranije rekao“, strpljivo će Judži. „Molim te, ponovi.“

„Opasnost je u životu“, reče Orakle, „ne u smrti.“

„Šta to znači?“

„Značenje je u onom što sam rekao.“

„To nema smisla.“

„Moja rečenica je besprekorna.“

Judži je neko vreme piljio u crnu kocku. On ispusti vazduh kroz nozdrve u pokušaju da da oduška svojim osećanjima. Zatim prođe do vrata od legure čelika, otključa ih i Hana uđe u sobu.

„Činim ovo protiv svog uverenja“, izjavi Judži. „To je samo zato što si mi dosađivala dotle da više nisam bio u stanju pošteno da razmišljam i zato što zapadam u ćorsokak.“

„Razumem“, reče Hana glasom koji ga toliko podseti na majku.

Hana je dugo stajala ispred Orakla pre no što reče: „Očekivala sam nešto skroz drukčije.“ Ona počne da se smeje. „Mislim da sam očekivala Robija Robota iz Zabranjene planete.“

„Orakle nije robot“, objasni Judži, „barem ne u uobičajenom smislu te reci.“

„On je više od toga.“

„Da, poprilično više.“ Judži je posmatrao. „Jesi li razočarana njegovim izgledom?“

„Ne.“ Ona koraknu unapred, spusti ruke na bok crne kocke. „Mogu da osetim toplotu kao kod čoveka.“ Ona se okrenu ka njemu. „Kako trenutno komunicirate s njim?“

„Hiroto piše, koristeći penkalo, ja razgovaram s njim.“

Ona ga onda iznenadi pitanjem: „Zar ne postoji nijedan drugi način?“

„Ne razumem te.“

„I govor i tastatura ne odgovaraju mojim ciljevima.“

„Onda pretpostavljam da smo se zaglibili“, reče on s dubokim osećanjem olakšanja.

Hana obiđe kocku. Video je da zagleda neku opremu u kojoj vlada rusvaj i srce mu poskoči. Ona priđe smotuljku sićušnih optičkih vlakana spojenih sa najsavremenijim kompjuterskim čipovima od galijum-arsenida na jednoj kružnoj tabli veličine vrha njenog palca. Vlakna su se zamotala jedna oko drugih pa je Hana sada gledala za šta su pričvršćena s drugog kraja. Bila su zakačena za pet lepljivih jastučića osetljivih na pritisak. Judži zaustavi dah kad se njen palac pruži do jastučića i dodirnu ih jedan po jedan.

„Kakva je ovo naprava?“

Hladan kao led Judži joj ne odgovori jer njeno pitanje nagoveštavalo je da već zna odgovor. On umesto toga reče: „Ne radi.“

Ona se okrenu. „Probao si?“

Judži ništa ne reče.

Pogledi im se ukrstiše. „Hoću da me prikopčaš.“

„Molim?“ reče Judži. „Mislim da te nisam rezumeo.“ No kad ona ponovi šta je rekla znao je da nije pogrešno čuo. „To nije moguće.“

„Naravno da je moguće. Sad zvučiš kao Hiroto.“ Umela je da bude tako samouverena da poludiš.

„U redu, priznajem da je moguće u svakom slučaju teoretski, ali previše je opasno.“

„Nisi li implicitno rekao da si je isprobao?“ Ona klimnu glavom na njegovo ćutanje. „Vidim. Tvoj strah ispunjava ovaj prostor.“

„Bio bih lud da učinim što tražiš.“

„Svejedno ćeš to učiniti“, uzvratila Hana. „Zato sam došla, zato si mi dozvolio da dođem, zar ne? Budi pošten prema sebi. Stiglo se do tačke kad Hiroto ne zna šta se zbiva u toj napravi a ti je ne razumeš šta kaže. Prikopčaj me i ja ću sve to znati.“

„Ili ćeš biti mrtva“, reče Judži. „Nemamo nikakvu predstavu šta će priključenje za Orakla učiniti tvom sistemu.“

S nepogrešivom logikom Hana reče: „Podsetiću te da ti nemaš nikakvu predstavu o mom sistemu.“

„Još jedan razlog za oprez.“

„Orakle neće dozvoliti da mi se desi nešto loše.“

Judži je zurio u nju. „Sad pričaš besmislice.“

„Besmislice? Razgovaraj sa mnom, reci mi da ne misliš o Oraklu kao o nečem živom.“

„Ne znam šta da mislim.“

„Ali ja znam šta je u tvojim mislima“, reče Hana.

Judži pomisli na Hanine zagonetne talase. Da li je Orakle „razgovarao“ sa njom na njemu nedokučiv način? To je bilo ludilo, to bi značilo da je ona u pravu, da on misli o Oraklu kao o osećajnom biću. Ipak je delovala tako sigurno, tako neuplašeno.

Rekla mu je: „Zato sam ovde, Judži-san. Moji talasi omogućavaju mi da vidim izvan kontinuiteta vremena i prostora, da to sebi predočim kao neku pozorišnu scenu, da spoznam događaje koji su inače neobjašnjivi, jer se iza njega nalazi novi poredak univerzuma u kome vreme i prostor imaju drukčije aspekte od principa postojanja.“ Posmatrala je sa izvesnim zadovoljstvom buđenje pažnje na Judžijevom licu. Kad je postala napregnuta, ona reče: „Sad shvataš zašto moram biti povezana s Oraklom, kako znam da mi neće nauditi moćnim elektronskim kolima LAPID-a. To mi je groznica učinila, tako funkcionišu moji nervni kanali, tako ja razmišljam. Orakle i ja smo povezani kao da mi je polubrat.“

Judži spusti ruke na slepoočnice. Tu su tukli damari koje više nije uspevao da kontroliše. Toliko dugo je želeo da zna tajnu kako se Hana promenila, a sad kad je znao zažele da se okrene i pobegne što dalje od nje. Drhtavom rukom smirio se i nekoliko puta duboko udahnuo.

„Ne želim ovo da radim.“

Hana mu priđe i tužno ga pogleda. „Jadni Judži. Tvoja vidovitost te podelila nadvoje i dve ličnosti sada međusobno ratuju.“

„Bojim se haosa u sebi.“

Ona mu spusti ruku na obraz. „Je l' tako vidiš svoj dar. Haos je svud oko tebe. Judži, slušaj, zar ne čuješ još nejasan grohot univerzuma?“

„Čujem samo tišinu.“ „Da, oslušuj tišinu.“

Njegov pogled je preklinjao. „Hana, moraš odustati od ove lude ideje.“

„Zabrani mi da stupim u kontakt s Oraklom.“ Kad on ne reče ništa ona ga povede ka Oraklu. „Tvoja dužnost je jasna“, reče ona, „kao što je bila od početka. Dođi sad, učini što znaš da moraš učiniti.“

Trebalo mu je nešto više od sat vremena da izvrši pripreme, a kad je to obavio posadi je u stolicu do crne kocke. On spusti ruke u krilo. Tresle su se. Tada oseti da se Hanini jaki prsti prsti prepliću sa njegovima.

„Ne plaši se sebe, Judži.” „Sebe? Plašim se ove proklete naprave.” „Ne. Plašiš se onog dela sebe koji si uložio u nju.” Judži duboko uzdahnu i prenese pogled sa Haninog bledog inteligentnog lica na crnu inteligentnu fasadu Orakla. Sada je razumeo da su za njega i jedno i drugo duboke misterije i da će za trenutak biti povezani u ranije nezamislivu simbiozu. To je Hana najviše želela, a to je i on najviše želeo. Neka onda bude. Pogleda uprtog u Hanu pruži se i kliknu prekidač.

„Najveće šanse imamo ako što pre stignemo u Tokio”, reče Čika. „Ali sa Sumom za petama ne možemo to normalno učiniti. Imam prijatelja koji nam može pomoći.”

„To znači da napustim posao, da odem tek tako. . .”

„Još ne razumeš”, na to će Čika. „Ti nemaš izbora. Suma se za to pobrinuo.”

Volf zatim pomisli na Šiplija i na svoju odluku da prihvati posao koji mu je avet ponudila. To je pravac kojim je morao da krene.

„U redu. Ali prvo moram da svratim u kancelariju. Važno je”.

„Samo na minut”, upozori Čika. „Nemamo vremena za gubljenje.”

Krenuše Drugom avenijom sve do centra do Ulice Kristi, pa istočno Kanalom do Alena skrenuvši na zapad na istočni Brodvej. Volf je rekao Čiki da treba da uzme službeni revolver. Hteo je takode da vidi Kockastog Ričardsa i raščisti zbrku koju su obojica napravili pre nego što ga Bredard upotrebi kao malj protiv Volfa.

„Reci mi nešto”, upita Volf, „kako Društvo crne oštrice namerava da upotrebi Orakla ako je njegova metodologija podmlađivanja omanula?”

„Oni su toliko blizu da im samo fali jedan sitni katalizator”.

„Onda si u pravu”, reče on. „Ostalo je vrlo malo vremena.” On smisli šta će da kaže Šipliju za ovaj kobni događaj kad bude imao vremena.

Stari bioskop na ivici Kineske četvrti duboko je utonuo u plavu senku. Unutra Volf primeti da su moleri završili posao i otišli.

„Isuse, poručniče, tako mi je drago što vas vidim. Pokušavao sam da vam telefoniram u Ist Hempton.”

Bobi koji je delovao starije, mudrije, potištenije posle susreta sa plavom vatrenom loptom u uličici Bario, požuri Volfu u susret. Delovao je i pomalo nervozno.

„Krenuo sam u grad. Šta se događa?” Volf je otključavao donju ladicu svog stola da izvuče službeni revolver, kožnu futrolu i dodatnu municiju.

„U pitanju je Kockasti”, reče Bobi pomalo bez daha. „Jutros je pronađen mrtav ispred svoje kuće u Tremontu. Dvaput je pogođen u potiljak.”

„Isuse.” Volf ustade i zagleda se u Bobija. Da li je Kockasti mogao biti dovoljno glup da obeća novac koji je njegov brat dugovao. Jesu li ga stigli zelenaši? On baci pogled na Čiku. „Bio to Suma ili ne, najbolje da smesta krenem tamo.”

„Volf”, počeo Čika blago požurujućim tonom, „nemamo vremena za ovo.”

Bobi je oblizivao usne gledajući čas Čiku, čas Volfa. „U svakom slučaju, mislim da to ne bi bila tako dobra ideja, poručniče.”

„O čemu pričaš?”

Bobi se premeštao s noge na nogu. „Pa vidite, imamo jedan trag, poručnice. Upravo sam završio razgovor sa Rotstajnom iz Balističkog. Testovi potvrđuju da meci koji su usmrtili Kockastog potiču iz vašeg pištolja.”

Volf začu kako Čika iza njega lako zviznu. „O, Bože” reče on. „Ali Bobi, upravo si me video da otključavam ladicu i izvlačim pištolj.”

„Tačno, poručniče.”

„Što znači da ga nisam imao za vreme vikenda.”

Bobi zatrese glavom. „To samo znači da ga niste imali pre dva minuta.”

„Bobi, to je sranje od optužnice. Oklevetan sam.” „Poručniče, verujem vam. Svi Vukodlaci vam veruju, ali morate razumeti da su svi nervozni otkad je Džunior ubijen. U čitavom odeljenju raspoloženje je do moga. A znate Bredarda koji vas lovi iz ambicije. Koristi vašu svađu sa Kockastim za sve protiv vas. Skinuti smo sa ubistva Kockastog, možda dođe do sukoba interesa, kaže Bredard. Takođe”, i Bobi tu duboko uzdahnu, „za vama je raspisana poternica, traže vas radi saslušanja.”

„Volf, mi zaista nemamo vremena za ovo”, reče Čika. „Čitava ova situacija počinje da smrdi. Brišimo sad odavde.”

„Ne, ne, ne mogu sad da odem”, reče Volf. „Moram da isteram stvar na čistac. Ako uspem da dobijem komesara raskrinkaću Bredarda kao lažljivca i rasistu.”

„Ako ostaneš, garantujem ti da će se Suma postarati da ti se nikad ne pruži šansa”, reče Čika.

„Bobi ponovo obliza usne. Nije znao u koga prvo da gleda. „U pravu je, poručniče, morate da brišete odavde dok ne utvrdimo neke realne činjenice oko toga ko je ukokao Kockastog. Rodstajn mi je natuknuo da je ekipa iz Unutrašnjih poslova krenula ovamo da zapleni vaš pištolj i dovede vas u Prvu policijsku stanicu.”

„Nema izbora,” reče Čika.

Volf spusti pogled na svoj pištolj i klimnu glavom. „Bobi, ja bih počeo od razgovora sa bratom Kockastog”, reče on gurnuvši pištolj, municiju i neke sitnice u džepove kožne letачke jakne. „Oko toga smo se i svađali. Kockasti je iznuđivao novac od vlasnika La Mentire da bi platio zelenašima kojima je dugovao njegov brat.”

„Hoćemo, poručnice.” Bobi pruži ruku, a Volf prihvati. „Ja bih pazio na leđa”, reče Bobi. „Vidite, izgleda da je Bredard rešen da vas sredi ovako ili onako.”

Kad se opet obreše u korveti Volf i Čika krenuše uskim, vijugavim ulicama, krivudavim kanjonima tik uz kameno središte finansijske Amerike. Izadoše na istočnu stranu vrha Menhetna, na ničiju zemlju između drumova FDR.

Ovde je preko asfalta i starinske kaldrme ležao sloj nagomilanog talasastog lima, zgnječeni konzervi, debelog kartona, čak i slomljenih dasaka za oplatu sa bačenih drvenih zidova. Tu je poslednjih nekoliko godina nikao čitav grad u gradu tamo gde je sve brojnija svetina Njujorka pretraživala i obilazila okolne ulice.

„Bredard me dovodi u škripac i stiska što jače može”, reče Volf. „A proklet bio, ništa ne mogu da učinim!”

Već su se videle kuvarske vatre, širio se užasan zadržak ruševina i ljudskih izlučevina. Naidoše na parking hromiranih kolica za kupovinu. Tu i tamo zjapili su kanalizacijski otvori, žice su vijugale preko kaldrme kao paukova mreža. Ovi jadnici krali su sve, zašto ne i struju?

Ovde se takode vodio biznis, mada prema Volfovom iskustvu, protivzakonite prirode. Setio se kad je dolazio ovde s Bobijem Konorom jedne letnje noći početkom zajedničkog službovanja, pre nastanka Vukodlaka. Oči su im tako jako suzile da su morali da navuku gasmaske da ne bi povratili. Došli su na poziv jednog od Volfovih doušnika koji ih je obavestio da se tu krije zločinac tražen za brutalno silovanje i ubistvo jednog starijeg para. To je mogao biti jedini razlog da se ovde dođe pošto su i policija i gradski oči zaobilazili grad očajnika puštajući radije da to bude neka vrsta kvazi gradske samostalne opštine sa svojom upravom i zakonima.

Ali umesto na zločinca, Volf i Bobi naidoše na dva brata kako divlje kidišu jedan na drugog ogromnim noževima. Oko njih je stajao sve širi krug uličara koji su navijali za jednog ili drugog. Kladioničari su se vrzmali po gomili praveći posao od oplada posmatrača.

Volf i Bobi se podeliše, svaki preuze jednog od braće. Volf je uspeo da otme nož svom čoveku, ali se drugi otrže od Bobija i mlatnu ga po gas-maski. Bobi, na trenutak zaslepljen, nasumice je tražio svog čoveka koji se okrenu i jurnu na brata s manijačkim besom. On zari nož bratu u stomak a Volf ga skoro istovremeno pogodi u grudi.

Buljeći u dva mrtva brata kroz staklo gasmaske, slušajući kuknjavu gomile i povraćanje Bobija savladanog smradom fekalija grada očajnika, Volf htjede da izvuče značku. Šta bi bilo gore od toga, pomisli on. Ali to je bio tek početak njegovog poniranja u smradni kotao njujorške postmoderne kloake.

Oni izadoše iz crne korvete, koja je skrenula na sebe dosta pažnje dronjavog, bučnog naroda. Jedan ogromni ulubljeni hromirani tranzistor okačen o žice ispred ulaza u neku straćaru bljuvao je metalik hip-hop muziku sa jakim basovima, prošaranu sirovim i ofanzivnim repovanjem. Izgleda da niko nije mario za tu ranu buku. Muve su zujale na suncu koje se jedva probijalo, a smrad smeća i neopranih ljudi stvarao je nezdrava isparenja koja su lebdela iznad ovog mesta kao neka nova vrsta smoga metropole.

Čika se okrenu i reče: „Možda je bolje da ostaneš u kolima. Koliko si u formi?”

„Dovoljno.”

Ona ga okrznu pogledom i krenu ka ulazu za straćaru. Muzika je sada odjekivala tako glasno da su Volfu pucale bubne opne.

„Parkere!" Čika je morala da viče da bije čuli.

Iz straćare izadoše dva muškarca. Bili su to krupni Hispanici tetoviranih ruku kao debila drveta. Na sebi su imali majice umrljane od znoja i farmerke, nosili su jeftine evropske pištolje i duge obesne mesarske noževe za strukom, držali su palice za bejzbol u koje su ubačene britve.

„O, to si ti”, reče širi od njih. Ispod jednog oka imao je istetovirane dve suze, znak da je odsedeo dve godine u zatvoru.

„Treba mi on.”

Suzni čovek se isceri dok joj je prilazio, drugi je ostao na mestu blizu ulaza u straćaru. „Treba, ali ko ti je, dovraga, ovaj ovde?” On bočnu Volfa u grudi. „Mora da si luda kad ga dovodiš na tuđu teritoriju. Od njega se širi miris koji ne želim bolje da upoznam.”

Volf ništa ne reče, motreći čoveka koji je kružio oko njega.

„Sećam se ovog policajca koji smrdi ovde”, reče podrugljivo suzni čovek.

Palica za bejzbol prolete nekoliko milimetara od Volfovog lica, a suzni čovek zarezava: „Velika zverka, a? Misliš da si u Njujorku gde su ulice široke a novac se lako troši? Ti nisi

sad na svom terenu, marikone. Dobro pogledaj ovo čime ću ti otkariti nos." On preteći zavrte palicu.

„Miči mi to od lica”, reče Volf.

Suzni čovek se nasmeja i pijunu na Volfove cipele. „Sad ćeš sigurno izgubiti taj nos.”

Volf je bio svestan Čike koja je stajala mirna i opuštena i drugog telohranitelja Hispanika sa rukom na prljavoj dršci pištolja omotanoj trakom. On napravi naizgled nesiguran korak nazad. Suzni čovek krenu za njim zamahnuvši palicom za bejzbol ka Volfovom licu. Kezio se već pomalo opijen predosećanjem krvave pobeđe.

Volf se pruži i u magnovenju zgrabi suznog za desnu ruku tik ispod lakta, naglo ga povuče napred koristeći njegov zamah. Dok je suzni leteo ka njemu izgubivši ravnotežu, Volf ga tresnu opakim udarcem ivicom ruke u zglobov ključne kosti. Začu se krekanje kosti koja se lomila dok je koren šake zabijao suznom u prsnu kost.

Volf ga pusti i Hispanik pade ječeći. Potpuno se svalio kad ga je zgrabio za rame. Drugi Hispanik poteže pištolj, ali se u stračari začu neki pokret i trenutak kasnije na ulazu se pojavi mršav belac duge, zapuštene brade. Parker.

Volf je zurio u njega. Operi ga, obrij, obuci u odelo „Bruks braders" i savršeno će se uklopiti u sredinu na Vol stritu.

„Treba da razgovaramo, Parkere”, reče Čika.

Parker je netremice zurio u Volfa. On baci jedan pogled na čoveka koji se previjao na zemlji. „Pako”, reče Hispaniku, „počisti ovaj lom.”

„On je prijatelj”, objasni Čika.

Parker namršti nos. „Bazdi na policajca”, reče otežući sa jakim južnjačkim akcentom.

„Policajca u drugom životu”, reče Volf.

„On je prijatelj”, ponovi Čika.

Parker je stajao ispod hromiranog tranzistora kao da je to bio neki oblik modernog talismana za odvrćanje zla. Nosio je crnoružičasti prugasti biciklistički sorts i žučkasto-zelenu fluorescentnu košulju na kojoj je spreda i pozadi bilo ispisano Serf vudu.

„Privatnost”, reče Parker. „Udimo unutra.”

Parker je možda bio mršav, ali je Volf video žilave mišiće koji su se pokrenuli kad se usput pružio ka vatri u kanti za smeće, uzeo jedan prut koji je tinjao i njegovim krajem zapalio cigaretu.

Unutra je bilo tesno, mirisalo je na dim, kupus i ljudsko stanovanje. Zidovi su bili oblepljeni fotografijama, istrgnutim iz časopisa za bogate — snimci egzotičnih kola, jahti, privatnih mlaznjaka, blještavih rezidencijalnih kuća u štukaturi na Palm Biču i veličanstvenih imanja obraslih belim kedrom u Ist Hemptonu. Sve su potamnele od čađi.

Na betonskim fenjerima na sanducima stajala je jedna stara agava. Niša za minijaturnu kuhinju sklepana je od ploča talasastog lima, a jedno prastaro bezbojno ćebe skrivalo je ulaz u druge prostorije.

Parker za zaputi ka starom, škripavom frižideru, izvadi tri piva, jedno dade Čiki, a jedno Volfu, a zatim se sklopča u tapaciranoj lakoj stolici. Diže se nežni oblak prašine i kao da je izmoren tim laganim letom opet pade. Volf i Čika sedoše na jednostavne trščane stolice, slamane i popravljane više puta. Čika reče: „Treba da izađemo iz zemlje.” Parker se naceri. „Misliš da je ovo govno od policajca u bekstvu? E baš si mi ulepšala dan.”

„Suma je ovde”, reče jednostavno Čika. „Pokušaće da nas zaustavi.”

Parker je neko vreme razmišljao o tome. „Suma će progoniti svakog ko vam pomogne”, najzad reče.

„Ako dovoljno brzo nestanemo, nećemo mu dati vremena”, uzvratila Čika. „On hoće nas.”

Parker se iskezi. Imao je poneki metalni zub. „I ti si mi neki primerak. Vidim zašto se toliko bojiš tipova bez mane.” On strese opušak cigarete u praznu konzervu kuvanog paradajza. „Videću šta mogu da učinim.”

On ustade, odgurnu staro cebe i ude u drugu prostoriju. Čika prođe do vrata stračare i baci pogled napolje. Pivo nije ni takla. „Šta bi učinila da nisam slomio ključnu kost ovom pacovu?” upita Volf.

„Nije bilo potrebe ništa da učinim” reče Čika.

„Jesi li to predvidela?”

„Možda imam više vere u tebe nego ti u mene.”

Napolju se mogao videti život grada očajnika koji je vrveo oko njih. Život ovde ličio je na život u nekoj zemlji trećeg sveta, pretpostavio je. Samo ko bi pomislio da će stići do nje.

Svestan njene budnosti Volf reče: „Tražiš nešto određeno?”

„Ne.” Čika zatrese glavom, ali je i dalje pomno ispitivala neposrednu okolinu.

Posmatrajući kako neko golo dete vrši nuždu na gomilu smeća Volf se seti da je pročitao izveštaj gradske zdravstvene službe koji je brzo zataškala gradonačelnikova služba a koji je ustanovio da broj kolonija patogenih mikroorganizama kao što su diplokok, stafilokok, ameba i salmonela ovde potpuno premašuje mernu skalu.

„Znaš da još ne mogu da odem.”

„To bi bilo ludo”, reče ona. „Suma će te pojesti za doručak. Radi šta ti kažem i mislim da možeš da poživiš.”

„Ne razumeš. Odgovoran sam za smrt Kockastog.”

„Ti to ne znaš.”

„On je bio jedan od mojih ljudi. Bio je u nevolji. U tolikoj nevolji da mu ponos nije dozvolio da od mene potraži pomoć, u tolikoj nevolji da ga je njegov ponos odvuкао na mračan, opasan put. A ja sam bio deo tog puta.” On je pogleda. „Ni ti nisi u stanju da razumeš ponos, moj aikido-sensei nije bio u stanju.”

„Ponos je konfučijanski greh”, reče Čika. „Mračan i opasan greh.”

Posle deset minuta Parker se opet pojavi iz stračare. Nosio je profesionalnu polaroid kameru. Fotografisao ih je do ramena, a onda ćutljivo i tajanstveno nestao iza bezbojne prostirke.

Kad se opet pojavio nosio je par britanskih pasoša. Uručujući ih Čika reče: „Izdržaćete svaku probu, ne brinite.” Dok je govorio vrteo je čačalicu u ustima. Dah mu je bazdio na mačju hranu.

„Hvala”, reče Čika stavivši ih u unutrašnji džep.

Parker je netremice piljio u Volfa.

„Opusti se”, posavetova mu Čika. „Rekoh ti da je on okej.”

Parker progunda, ali lice mu se osveži kad začu kratki vrisak i sagnuvši se malo zgrabi petogodišnju devojčicu koja je hrlila ka njemu. „Ketid, promrmlja on zagnjurivši njeno lice u svoj vrat, a onda na njene povike „tatice, molim te” diže je da visi naglavačke. Iz usta

skrivenih dugom plavom kosom začu se kikotanje. Parker je malo pretrese i ona vrisnu oduševljena i prestrašena u isto vreme.

„Zašto trpiš ovaj pakao?” upita Volf, pokazujući na šumu smrdljivih straćara.

„Zato što je život uvek bolji od smrti”, reče Parker. On još malo protrese Keti kao šejker u kome su se zaglavili kristali soli. „Vidim po izrazu na tvom licu da mi ne veruješ. Ali pretpostavljam da bi trebalo da budeš u mojoj koži da bi potpuno razumeo. „On povuče Keti naviše i držeći je na ruci sklonijoj kosu sa čela. Lice joj je bilo kao cvekla. Bila je ljupka devojčica i, kao mnoga deca njenog uzrasta, zračila je osećanjem života koje je bilo neodoljivo. Ona isplazi jezik i Volf i Parker se nasmejaše.

„Pre sedam godina bio sam posrednik za šakaljive investicije u osetljivoj oblasti — uravnoteženi otkup”, počeo on. „Ali onda je preko faksa stiglo poslovično sranje, tržište je potpuno uništeno, a Vol strit je preko noći imao radnih mesta napretek. Ujutro bih došao na posao, a moji drugari koji su pre samo nekoliko meseci bili tako zauzeti besomučnim trgovanjem da su često ostajali u kancelariji čele noći, rešavali su Tajmsove ukrštenice. Neverovatno. Ponekad telefon ne bi satima zazvonio. Vladala je jeziva tišina.”

Parker premesti uzvrpoljenu Keti s jedne ruke na drugu. „A onda smo, naravno, svi postali višak. Minimalne zarade morale su da se skrešu, za jedan dan otpuštanja su čitava odeljenja, a nigde se nije mogao naći nikakav posao. Moji režijski troškovi postali su nepodnošljivi. Prodao sam BMW, svoj roleks sat, a onda sam morao da prodam stan kod gradskog parka Bateri za smešno malo pare. Jedina dobra stvar u tome što sam ostao švorc jeste što od mene više nisu tražili da bivšoj ženi plaćam alimentaciju, ali je ona poslala advokate da pronjuškaju i u vere se jesam li zaista osiromašio. Kad sam je zamolio za pozajmicu nasmejala mi se u lice. Neko vreme radio sam čudne poslove, znate, pranje sudova, kelnerski posao, noćne poslove koje niko drugi nije hteo. Ali pošto sam po drugi put opljačkan smučilo mi se da budem građanin grada Njujorka, da budem s prave strane zakona.

Čekajući u urgentnom odeljenju gradske bolnice, krvareći slomljen od bola, posmatrajući bolničare kako guraju pored mene kolica puna žrtava pucnjave, pitao sam se jesam li u paklu. Ovo nije bio grad Njujork o kome sam sanjao dok sam kao dete rastao u Čikagu. Shvatio sam da moram preći preko linije koju su me učili da nikad ne prelazim.

Došao sam ovde jer mi je to bila jedina šansa da preživim i ako postoji lekcija koju sam ovde naučio to je da te oskudica čeliči. Čovek može sve da preživi. To je nešto u šta pre pet godina nikad ne bih poverovao.”

On spusti pogled na dete koje je držao. „A sad imam Keti. Majka joj je umrla od preterane doze heroina, a oca su na smrt izbili noževima što je ukrao konzervu pasulja iz susedne straćare.” On ispusti neartikulirani zvuk. „Znate, čudno je, sve vreme dok sam bio oženjen, sve vreme dok sam radio na Vol stritu baratajući računima klijenata koji su dostizali milione dolara, nisam imao osećaj šta zaista znači biti odgovoran. Osećaj odgovornosti usadilo mi je odgajanje Keti, pa tako često pomislim da sve ide nabolje.” On se nasmeja samoosudujuće. „Naravno, tako moram da razmišljam ili bih bez sumnje poludeo. Međutim, vera je čudna stvar, tako krhka pod jednim okolnostima, tako nepokolebljiva pod drugim.” On poljubi Keti u vrh glave dok ga je ona grlila. „Pretpostavljam da ćete se smejeti, ali ja sad čitam Junga, knjigu koju sam ukrao iz Javne biblioteke, što ne smatram lošim pošto tamo danas niko ne ide, i razmišljam o tome kako usred ovog golemog socijalnog previranja sve u

suštini ostaje isto. Ima neke čudne utehe u tome što žarko želim da učim Ketu." On slegnu ramenima. „A ko zna, pajkane, možda je tvoj život pakao a ne moj.”

Volf sasluša ovu zapanjujuću priču s naglašenom pažnjom. Sada je shvatio da se njegov otac, čudno sličan Parkeru, previše uneo u sjaj svoje profesije. Za Pitera Matesona najvažnije je bilo biti neko. Zato je stupio u teksaške rendžere, zato se trudio da ih vrati među junake prošlosti, zato je morao da napusti ženu i sina, osrednjost svog života da zameni primitivnom Australijom gde mu se pružala još jedna šansa da opet bude neko, postane ono o čemu je sanjao.

„Tata?”

„Šššš, Ketu”, reče Parker nežno ali odlučno.

„Ali ja...”

„Nećemo više da se kačimo, dušo.”

Devojčica se uzvrpoljila u njegovim rukama i on je spusti. Ona odmah briznu u plač i on je opet uze.

„Ketu, šta je?”

Volf vide da ona drhti. Lice joj poblede i ona stade da kuka. Bila je očigledno prestrašena. Parker je obrnu pokušavajući da joj vidi zgrčeno lice.

„Ona gori”, reče on, „ali suva je k'o barut. A drhti kao prut.”

„Parkere, spusti je.”

Volf začu iznenadni užas u Čikinom glasu, ali Parker je bio previše zaokupljen sve većim bolom svoje ćerke da bi poslušao.

„Parkere”, žurno reče Čika dok je pokušavala da mu silom otvori ruke a da ne povredi dete, „spusti je odmah.”

„Ona je bolesna”, ostao je uporan Parker. „Neću...”

„Ne razumeš šta se zbiva, strašna opasnost...”

U tom času dete poče da se žari. Oči joj se široko otvoriše, dužice raširiše i ona stade da jauče u strahu. Prvi plavi plamičak zaplamsa joj na vrhovima prstiju. A onda liznu uz ruke. Ketu vrisnu i silovito buknu.

„Svemoćni Hriste!” povika Parker, ali je u neverici još nije puštao.

Bio je to trenutak sličan trenutku smrtonosnog hica.

Suma ih je pronašao!

Volf je već osećao otužni miris spaljene kose i mesa. Ketino lice izobličila je vatra i neki užas koji nije umeo da imenuje.

Morao je da učini nešto da pomogne detetu. On se sagnu, uze dronjave ostatke ćebeta, ali kad je ustao shvati da ne može da makne. Jedva je uspevao da diše. Kao da ga je neka pesnica šćepala oko srca usporavajući mu puls u smrtonosni ritam. U mislima se opet vratio u noć na krovu Amandine zgrade i susret sa spodobom pri kom nije mogao da se makne niti da diše. Ta dva trenutka bila su identična, hladan znoj izbi mu u korenu kose i morao je da uzmakne od užasa. Ponovo ga preplavi osećaj bespomoćnosti kao kad je leteo kroz vazduh i s praskom pao kroz krovni prozor dok mu se svest cepala...

Trepnuo je, bol u grudima bio je čvrst, hladan kamen koji nije mogao da ublaži.

S neprirodnim mirom Čika reče Parkeru: „Spusti Ketu. Oslobodi je, to je jedina šansa da je spaseš.”

Nekontrolisano jecajući Parker najzad učini što mu je rekla. Košulja mu je bila oprljena kod grudi, a tu i tamo s njega se dizao dim. Ruke i podlaktice pocrnele su mu od ljudskog uglja. Nije mario za to, piljio je u svoju ćerku koja je ležala na kaldrmi previjajući se i vrišteći dok ju je plamen proždirao.

Volf sad oseti neko talasanje, slično letnjoj vrelini iznad drumu. Nešto hladno strujalo je vazduhom i u magnovanju se seti tame nalik na trenutnu pukotinu u vazduhu između njega i Čike. Činilo mu se da pored njega diše nešto nevidljivo. Bol je popustio oslobodivši ga. Obuze ga neodređeni osećaj nečeg poznatog i on se okrenu.

Možda je to bio privid koji je stvarala prigušena, prašnjava svetlost, ali se mogao zakleti da Čikine oči menjaju boju, postaju svetlije, dok joj po ivicama dužica ne bljesnuše sićušni polumeseci zelene boje. On trepnu, zagleda se u njene tamne, bezdane oči i začu kako Parker dahće. Okrenu se i vide da se plamen na Ketinom stomaku gasi.

Parker je klečao pored nje ljuljajući se i zapevajući.

Volf izlete iz straćare izvukavši službeni revolver.

„Volfe!”

Užas u Čikinom glasu natera ga da se strese, ali nije hteo da stane, nije mogao, slika male devojčice u plamenu, tela koje pucketa, krvi koja se pretvara u žele nije mu davala mira.

Tama slična izvijanju jegulje u koralu promače mu ivicom vidokruga i on okrenu nadesno gurajući u stranu ljude iskolačenih očiju, trčeći paralelno s autoputem, krivudajući oko straćara, pored masnih vatri u žicanim korpama za smeće, preskačući preko kablova koji su vijugali do poklopaca na otvorima, upadajući u gradsku elektromrežu i vodovod, obilazeći žutooke pse divlje kao vukove.

Napustio je grad očajnika i obreo se na kaldrmi zamrljanoj i izrovanoj dvestogodišnjom upotrebom. Bio je u četvrti starih skladišta koja su kao stari penzioneri čekala na malj za rušenje.

Jedna vrata, mala, izgrebana, škripava, klatila su se tamo-amo, a slomljeni katanac udarao o njih kao timpani na vetru. Volf oprezno priđe s boka koristeći gde god je mogao široku gvozdenu podršku auto-puta iznad glave. On proceni. Leva noga ga je pomalo bolela, ali nije ostao bez daha. Zasad dobro.

On stiže do vrata, otvori ih, brzo zakorači sa senovitog zimskog svetla u crvenu polutamu. Zapahnuše ga mirisi truleži koji su se tu legli.

Znao je da mora biti krajnje obazriv tu se krila sila koja bi ga sigurno ubila. To je bila sila koja ga je mogla ubiti, snaga koja ga je dvaput šćepala. Zašto nije? Prođe ga drhtavica kad se seti Keti u plamenu.

Čika je rekla: „Ta moć kad se manifestuje liči na senku, živo prisustvo koje se može osetiti, neki je možda mogu i videti krajičkom oka. A u izuzetno napetom trenutku ta moć može mnogo da čini. U stanju je, na primer, da se projektuje kao nevidljiva pesnica terajući nežive predmete da se kreću, može da zada bol, čak i smrt.”

On se strese znajući da u tome ima već viđenog. Zar ova živa slika nije ono što je osetio tamo kod Parkera, na krovu? Nešto hladno u vazduhu, trenutna tama kao pukotina. I nešto nevidljivo što mu je disalo sa strane.

Ostao je u najdubljoj senci dok mu se oči nisu prilagodile. Postepeno se pomaljalo okolina. Nalazio se izgleda u kancelariji maloj, otrcanoj, krajnje zapuštenoj. Prošao je kroz zastakljena vrata pozadi i našao se pred samim skladištem — ogromnim prostorom prljavim

od čađi iza koga su se očigledno protezala mala spremišta za kvarljivu robu. Prozori smešteni tako visoko da su delovali sićušno propuštali su pojedinačne zrake svetlosti, a ispod su se mogle videti gole sijalice koje su bacale rumenu svetlost nalik na krvave barice.

S leve strane gvozdeni kostur stepenica strmo se peo do uskog ograđenog prolaza koji se protezao celom dužinom glavne prostorije. Volf se pope uz njih, računajući da će imati bolji pogled na svakog ko stupi u donji deo.

Preskakao je po tri odjednom uske stepenice osećajući slabašno zatezanje duž rane na levoj nozi, ali bola uopšte nije bilo. U stvari, valjalo mu je da protegne mišiće tako napornom vežbom. Kad je stigao na vrh najednom oseti navalu adrenalina. Pravio je više buke no što je hteo, te stade, skinu cipele i gurnu ih u džepove jakne. Kretao se hitro i tiho pitajući se uz sitno bockanje u lobanji jesu li ovi ljudi, Suma i njemu slični, u stanju da osete njegovo prisustvo čak i u totalnoj tami i tišini.

Usred prolaza on leže da bi bio manje uočljiva meta i prelete pogledom preko skladišta. Ugleda pokret u udaljenom ćošku, pa se diže pretrčavši prolazom do kraja niz druge strme stepenice.

One su se gubile u lavirintu malih prostorija sličnih kavezima punih metalnih kutija, čvrstih sanduka i džakova cementa, iako je glavni deo skladišta izgledao kao da je napušten. Volf uoči neko kriomično kretanje u trećoj prosotriji-kavezu, ali ono nestade u senci dok je on koraknuo napred.

On otvori žičana vrata primetivši na crvenoj svetlosti odvaljen katanac. Veoma uzak prolaz do centra svakog kaveza vodio je do vrata sledeće prostorije. Volf je grabio napred priljubivši se u stranu tako da ide napred prvo desnim bokom sa pištoljem na gotovs. S druge strane kavezi koji su bili nabijeni i ukazivali se kao stenovito pročelje neke planine, uzdizali su mu se visoko nad glavom. Dok je prolazio u drugi kavez kroz jedan mali otvor ugleda električne kablove ogoljene kao žile na smršaloj ruci, provučene kroz žičane zidove kaveza. Gole sijalice gorele su kao mala sunca.

Ukaza se treći kavez i Volf prođe kroz žičana vrata. Pravio je korak po korak po hrapavom betonskom podu. On diže pogled i, kao ronilac na dnu lažne jame, ugleda iznad sebe primamljivu daleku sunčevu svetlost. Nalazio se na pola puta duž uskog prolaza kad ogromna piramida PVC cevi poče da dahće i kreće se. Velika pucnjava i lomljava ispuni vazduh kao od dugo uspavanog duha, besnog što ga bude.

Pokušao je da požuri, ali su mu se na putu zloslutno isprečile cevi, koje su se kretale kao Meduzina kosa. Kap mitske guje dozvane iz zemlje nadvijale su se nad njim bele i neme. On se okrenu trudeći se da uzmakne, ali je već bio priklješten, još jedna falanga cevi pribila ga je uz gomilu džakova cementa preko puta.

Sada se bolno povio unazad dok su se cevi uvijale i klizile pritisnute uz njegove grudi. On se okrenu i baci neke džakove cementa u stranu da bi napravio mesta za sebe. U ovom ograničenom prostoru bio je svestan da se bori za dah, da mu srce ubrzano kuca, a vreline preplavljuje u talasima. Cevi koje su ga jezivo tražile nalazile su ga svuda, bombardovale dok se on osvrtao u potrazi za bilo čim što bi mogao da iskoristi kao klin kojim bi ih bar privremeno zaustavio. Ali nije našao ništa.

Jedna cev se izdvoji od drugih silovito nasrćući. Krajem ga tresnu o rame i on se izvi unazad vitlajući tamo-amo teškim džakovima. Ovo na trenutak uspori cevi. Ali najzad, kakve vajde od toga, stići će do zida kaveza o koji će ga cevi zdrobiti.

Nije čak uspeo ni da upotrebi pištolj. U stvari, morao je da odloži oružje u futrolu za pojasom i obe ruke koristi da pomeri džakove od sebe, povlačeći se sve dalje unazad dok su cevi vijugale i odmotavale se oko njega.

Najzad je stigao do zida kaveza. Žica je bila previše gusta da bi uopšte pomislio da prođe kroz nju. On se obrnu. Prethodnica cevi nadvila se nad njim prikivajući ga za čeličnu mrežu kao prsti nemani. Tada stadoše. On se izdiže, pokuša da oslobodi put, ali ni makac.

I tad oseti vrelinu, isprva blago žarenje koje je zagrevalo vazduh žestoko i neumoljivo kao otvorena peć. On oseti dim i na svoj užas ugleda da cev najbliža njegovoj glavi počinje da se puši. Dobri Bože, pomisli, Suma projektuje svoju vidovitost, učiniće sa mnom ono što je učinio sa Ket i Arkiljom.

Začu se prvo pucketanje plamena, a potom plamičci liznuše kroz cev pokraj njegovog desnog stopala. Jedna za drugom cevi stadoše da plamte dok nije goreo krug veličine njegovog poprsja. Meduzina kosa u vatri. A u centru duh talasanja Suma priziva svoju duhovnu energiju.

Volf uopšte nije sumnjao u sve što je Čika rekla za Društvo crne oštrice. To saznanje nije imalo nikakve vajde, za koji čas od njega će ostati sprženo meso.

Nemoćan da se pokrene Volf se koncentrisao. Suma je možda skriven od njega sve vreme ali Volf je očigledno mogao da ga otkrije onda kad projektuje svoju vidovitost. Osećao je talasanja koja su zračila spolja, a u svom jezgru pratio ih je u obrnutom smeru dok nije stigao do tačke gde mora da stoji Suma skriven u nekoj pukotini izlivajući svoj otrov.

Vatra je pucketala i plamsala, stvarajući težak, mastan miris koji se Volfu lepio za nozdrve, škakljao mu grlo. U ovoj fazi postojale su dobre šanse da će se ugušiti pre nego što izgori.

Usredsredio se osećajući u somotskoj tami crvene svetlosti da zna gde je tačno Suma. On izvi ruku pozadi i izvuče pištolj. Međutim, koliko god da se trudio, nije uspevao da nade način da puca bez straha da će mu rikošet skinuti glavu. Bio je siguran da ima Sumu na nišanu, ali bez oružja je bio bespomoćan.

Disao je u talasima, znoj je potocima curio sa njega dok su se plamičci primicali. Vazduh ga je pržio u ustima, a oči su mu strašno suzile. Nivo ugljen-dioksida pošto je vatra gutala kiseonik, primicao se gornjoj granici tolerancije. Udahnuvši iznenada dim grčevito se zakašljao.

On vrati pištolj u futrolu i rukom nešto okrznu. Iskrenuvši glavu, ugleda električne kablove pričvršćene za žičanu mrežu. Okrenuvši ramena zgrabi kablove obema rukama i trznu svom snagom dok ih je iščupao iz zida. Tada ih presavi i uroni u plamen.

Maltene odmah izolacija se istopi i u plamenu se kablovi prekinuše otkrivši gole žice. Volf sav utonuo u svoj zadatak gurnu kablove između cevi sa ogoljenim krajem napred.

Bio je pritisnut uza zid kaveza dok je ovo radio ne bi li izbegao nadiruću vatru, ali je već osećao da su mu ruke previše blizu, pa spusti rukave svoje jakne da se zaštiti od vatre.

„Koncentriši se. Oseti gibanje, projiciranje sile, prati ga unazad, ubaci kabal, sad je tu, vrlo blizu, i spusti ga u tamu kao padobranac, u tamu koja se kvrči i izvija, diše kao monstrozna zver. Njuškao je dok je najednom postajao svestan njega, ne njega, već praskave energije koju nosi oštećeni kabal i sad zabi ga u centar gde se tama skuplja kao mastilo u izvoru, iskre lete iza hrpe zapaljene plastike, vrisak u njegovim mislima, primitivni bljesak besa, vreli udar kao daje on sam dotakao struju.

A onda mu se misli oslobodiše i on vide da plamen jenjava i počinje jaka kiša, izazvana velikom toplotom koja je aktivirala automatski sistem orošavanja koji je vodio duž tavanice skladišta.

Volf se pruži, okrenu od sebe cev koja se sada mogla pokrenuti postoje nestala duhovna energija, onda još jednu, voda mu je prskala u oči kvaseći ga, gaseći gust dim tekla je u pepeljastim potocima niz betonski pod.

Najzad se pope kroz prolaz koji je napravio u uništenoj piramidi cevi i probi se na drugu stranu. Očekivao je da će zateći Sumino telo na podu ali nije bilo ničeg.

Ne, ničeg, posle svega.

On se sagnu, pokupi nešto što je ličilo na minijaturnu britvu. Obrisa crni pepeo sa strane, prevrnu je. Svetlucala mu je na dlanu, a voda se slivala s nje. Potom je gurnu u džep, navuče cipele i izađe kroz otvorena vrata.

Napolju nekoliko puta duboko udahnu, ponovo se zakašlja pročišćavajući pluća. Obuze ga ošamućenost i on se sagnu. Diši, naredi sebi, diši! O, Bože, bilo je tako blizu.

On ustade, prođe nekoliko koraka i sede na jedan od ogromnih gvozdениh vezova raspoređenih duž trulih debala dokova. Obliza usne, kapljica znoja topila mu se na jeziku...

Mladi Volf oseća ukus soli svog znoja. On nije zaspao, iako će njegov um, čisteći se, štiteći se, biti uveren da je ovo prespavao.

On gleda kroz zaklopac na šatoru Belog Luka. Vidi profil svog dede i iznad toga lestve koje je za njega napravio od kudelje, tetive i ručno rađenih strela Belog Luka. Vidi svoju majku spuštenu na bedra uz bok Belog Luka. Njena ruka je u njegovoj i jasno je da ona njemu govori, mada je moguće da deklamuje neku molitvu ili bajalicu. Možda drži zbir njegovih snova u krilu.

Iza se čuje lako komešanje ljudi koji su se okupili na zaravni. Sunce je skoro zašlo, ni šapat vetra ne pokreće suhu travu. Iznad, nebo je senka plavetnila tako prozračnog da mami suze na oči. A onda poslednji zrak krvavocrvenog sunca ulazi u šator, na časak koža Belog Luka tamna je i rumena kao nikad u njegovoj mladosti.

Dok Volf gleda sunce zalazi za vrhove planina, a svetlost iz krvavocrvene prelazi u boju opala. Kad sunce zađe voštano bledilo vraća se na lice Belog Luka. Volf počinje da drhti i u mislima čuje odjek, zvuk kao kad se odapne strela a zategnutost strune popusti.

E tu nastupa čudo, trenutak kog će se Volf nerado sećati, momenat koji je njegov dodir sa oblikom smrti. Ptice su prestale da pevaju, cvrčci da c vrče, muve da zuje, tama da pada.

U tom času ništa se ne kreće. Pa ipak, Volfov duh izvučen se iz tela kao da ga je ponela neka struja. On leti na način koji mu je opisala majka u metafizički svet svog dede šamana.

U šatoru vidi svoju majku uhvaćenu između dva daha, skamenjenog srca u očekivanju da ponovo proradi u ovom magičnom međuprostoru. U tom bastelesnom stanju vidi svog dedu kakav zaista jeste — kostur sa iskeženom lobanjom. Sve drugo je nestalo i Volf zna da je on mrtav. Toliko je užasnut da na trenutak veruje da će i on sam umreti, pa pokušava da se okrene, pobegne iz unutrašnjosti, ali ne može. Kao muva uhvaćena u paukovu mrežu, nasukan je ovde na obalu čudne i strane zemlje.

Tada „čuje" u mislima dedin glas koji mu zapoveda šta da radi. On uzima dedin veličanstven luk i, umetnuvši poslednju strelu u njega, diže ga ka rupi u šatoru.

Povlači strunu do krajnjih granica i na trenutak vidi Belog Luka, jakog i krepkog, kako se penje uz most-lestve koje mu je napravio. Deda ga ne gleda; usredsređen je na penjanje koje je opasno zbog oštih vrhova strela.

Na vrhu lestvi on diže desnu ruku dlanova okrenutih napolje, a Volf odapinje strelu. Gore, gore, gore leti ona i kad stiže do Belog Luka, on je dohvati, zgrabi za držalju i polete naviše sa njom.

Volf se pomera tako da je ispod rupe. Njegov deda se vinu u nebo indigo boje kao soko iz njegove priče, penjući se sve više i više dok ne nestade u nebeskom svodu.

Na časak veliki luk iščeznu i Volf začu u mislima dedin glas: „Tesan je most i uzan put koji vodi do života i retki su oni koji njime idu.”

„Volfe?”

On trepnu i diže pogled ka Čikinom zabrinutom licu.

„Jesi li dobro?”

Čudio se zašto ga to pita dok nije shvatio da drhti i plače. On pomisli na Belog Luka, čoveka koji je toliko želeo da ga njegov unuk sledi metafizički put koji je odabrao, koji je gledao unuku u oči i video iskru moći koja se u njemu krila. „Uspeo si da izvedeš ovo putovanje ne zbog mene, već zbog onog što je u tebi”, rekao mu je Beli Luk. „Spoznavaj šta je u tebi, Volfe. Jednog previše da bi ga njegov mladi um izdržao, previše zastrašujuće da bi o njemu razmišljao. Zato se isključio, uverivši se da je zaspao u času dedine smrti.

„Bilo je glupo što si krenuo za Sumom tek tako”, reče Čika. „Sam, bez mene, mogao te je ubiti.”

Volf je piljio u nju kao da nije čuo ni reč od onog što je rekla. Hladnoća je nestala, stresao ju je kao ukus nekog košmara.

On ustade osećajući da u njemu kola krv. „Razumem”, najzad reče.

„Šta razumeš?”

„Zašto si ovde, zašto Društvo crne oštrice hoće da me uhvati. Sve.”

IX

Vašington/Tokio

Kad god Tornberg Konrad III ode na kliniku Grin brenčis na periferiji Arlingtona u Virdžiniji on vodi sa sobom svoju ženu Tifani.

Grin brenčis je bilo jedino mesto koje je u Tornbergu budilo smisao za vreme i cilj. Postalo je centar onog što mu je preostalo od života, a upravo zbog svesti da mu komadići neumoljivo klize kroz prste njegove posete imale su primesu hitnosti. Događale su se triput nedeljno i obavljane su u apsolutnoj tajnosti, mada bi svako ko bi saznao za ove posete prirodno pretpostavio da je Tornbergu u podmakloj starosti i sa aktivnim načinom života potrebno podosta elektronskog nadzora. U izvesnom smislu ne bi bili daleko od istine.

Međutim, kod ovog pacijenta nije se pratila arterioskleroza, hronično povišen krvni pritisak, giht, edem ili neka druga od bezbrojnih boljki koje obično muče starije. Kad bi istraživači radili EKG ili EEG nisu tražili znake podmakle starosti, već pokazatelje upravo suprotnog.

Činjenica je bila da je Tornberg bio vlasnik klinike Grin brenčis. Kupio ju je pre petnaestak godina kad je to bio slabo finansirani istraživački centar za rak koji je životario od oskudne milostinje federalne vlade i bilo koje druge agencije koju bi uspeo da ubedi da žrtvuje kapital. Nažalost, njegov direktor nije bio, tako sposoban čovek kako je potrebno i klinika je doživela teška vremena.

Kad ju je Tornberg kupio lično je pregledao dosijee svakog istraživača i tehničara zaposlenog ovde. Odlučio je ko treba da ostane a ko da ode, a onda se dao u zapošljavanje ljudi najveštijih za biotehničke nauke kao što su endokrinologija, gerontologija i genetika i oformio potpunu ekipu lekara-istraživača. Danas je Grin brenčis imao samo jedan cilj — da produži životni vek Tornebrga Konrada III.

Za to Tornberg nije štedeo sredstava. Ali nije nasedao na svaki šašavi plan za večnu mladost. Izuzetno je poznavao sve biotehničke nauke i brižljivo plevio žito od slame, što je imalo za posledicu da je ekipa koju je okupio u Grin brenčis napredovala u prvim redovima tek rođene oblasti nauke o bioživotu.

Neko vreme u timu je vladalo krajnje uzbuđenje povodom prvih rezultata postignutih u laboratorijskom sintetizovanju ljudskog hormona rasta, faktora rasta-1 sličnog insulinu. Ovaj rekombinatorički složeni protein vraćao je izgleda starijim ljudima koje su godine počele ozbiljno da nagrizaju veći deo mišićnog tonusa i zdravlja organa. Isprva se činilo da je samo šestomesečni tretman ovim sintetičkim hormonom zaista u stanju da unutrašnji sat subjekta vrati za zapanjujućih dvadeset godina.

Stadoše da se javljaju neželjene posledice — srčani napadi, dijabetes, insuficijencija bubrega, čak i čudno i naružujuće povećanje ruku i lica pacijenta. Ekipa Grin brenčis izmenila je način proizvodnje faktora rasta-1 sličnog insulinu. Sve je to samo odložilo napredovanje neželjenih posledica.

Sad kad je Tornberg ušao u hladnu kliniku urađenu u mutnozelenom staklu i mermeru, ponovo je namirisao vonj smrti. Taj sladunjavi miris bio je sveprisutan, mučan, od čega je vazduh postajao težak kao u industrijskom gradu. Mesto je bazdilo na bojno polje ili klanicu.

Tornberg vide kako se šire Tifanine savršene nozdrve, a njena božanska prsa oštro dižu i spuštaju.

„Noćas sam sanjala ovo mesto”, reče ona. „Znaš li da ga uvek sanjam noć pre dolaska. Šta misliš da to znači?”

„Nemam nikakvu ideju”, reče Tornberg klimnuvši uniformisanom stražaru koji je sedeo iza visokog zastrašujućeg podijuma od crnog drveta. Poznavali su ga iz viđenja, ne samo zato što je Tornberg ovde često dolazio, već i što ga je zaposlio, kao što je zaposlio svakog radnika klinike.

„Kakav je bio san?”

„Stajala sam gola”, počeo Tifani. „Uvek sam gola kad sanjam ovo mesto. Dvojica u belim mantilima dali su mi injekciju seruma i ubrzo se pretvorih u žabu, zelenu žabu koja je kreketalala na ogromnom lokvanju.”

„Je li to lokvanj?” Krajnja leva vrata lifta automatski se otvoriše i Tornberg uvede Tifani u lift uhvativši je pod ruku. Vrata se zatvoriše i lift se spusti tri sprata u stenovito tle Virdžinije, iako Tornberg nije pritisnuo nikakvo dugme.

„Ne”, reče Tifani. „I ti si bio tu, mali krivonogi dečko ružičaste kože. Ugledah te i isplazih jezik, znaš, onaj dugi tanki jezik kakav žabe imaju, a ja uhvatih jednog komarca i

pojedom ga. Bio je pun krvi i ja sam znala da te je upravo ujeo i da gutam tvoju krv i pitala sam se da li sam postala mesožder.” Tifani je bila zagriženi vegetarijanac. „San nije bio baš prijatan. Ali, moji snovi o ovom mestu nikad i nisu prijatni.”

„Žao mi je”, reče Tornberg tapkajući je po savršenoj ruci, „ali ovo će biti gotovo pre nego što budeš svesna toga.” On se nasmeja, a pred njima se pojavi jedna osoba u belom.

„Ah, dr Šepard, uvek na vreme.”

Dr Šepard se nasmeja. Bila je to gipka žena sa previše prosede kose i premalo šminke. Njene blede oči iza elegantnih naočara imale su izgled kliničara opsednutog činjenicama. Izgledala je kao rođeni posmatrač. „Pa, g-dine Konrad, vi znate da nas bezbednost upozori u trenutku kad stanete ispred zgrade. Uvek smo spremni za vas. A naš pacijent.” Ona se okrenu ka Tornbergovoj ženi. „Kako se osećamo danas, Tifani?” „Pretpostavljam dobro.”

„Nema bolova u stomaku, drhtanja vilice, zatvora? Urinirate normalno?”

„Kao i uvek.”

„Odlično.” Dr Šepard zagrlji Tifani Konrad. „Uđimo ovde da bacimo jedan dobar dug pogled na vas, okej?”

„Neću se pretvoriti u žabu ili tako nešto?” upita Tifani. „Sanjala sam da sam žaba i da sam progutala krv, ljudsku krv.”

„Ne bih brinula zbog toga”, uzvratila dr Šepard. „To samo znači da se još uvek prilagođavate dijete na koju smo vas stavili. Nekad ste jeli poprilično mesa, znate?”

„Jesam li? Ali to je nemoguće. Ne mogu da podnesem meso bilo koje vrste.”

Dr Šepard pogleda preko ramena u Tornberga dok je smeštala Tifani na sto za preglede obeležen belim papirom. „Skinite se, Tifani.”

„Da doktore.”

Tifani učini kako joj je rečeno skidajući deo po deo odeće, slažući je pedantno dok nije napravila gomilicu na stolici sa strane. A onda leže na sto iako joj nije ništa rečeno.

Dr Šepard je uštinu palcem i kažiprstom s unutrašnje strane bedra nežno kotrljajući kožu tamo-amo. „Sjajna boja, ton, odsustvo masnoće je impresivno.” Ona otvori čvrstu smeđu fasciklu i počela da pravi beleške penkalom dok je nastavljala temeljni pregled. Uzela je krv, obeležila tri epruvete za ispitivanje, zapečatila ih, odložila u metalni stalak, obavila još neke poslove koji Tornbergu nisu bili poznati. Kad je završila, srdačno se nasmeja Tifani i blago reče Tornbergu. „Možemo li da izađemo?”

Dr Šepard ga ćutke povede kroz hodnik, gurnu vrata za jednu od tridesetak laboratorija u okviru kompleksa Grin brenčis. Ona priđe tastaturi modernih kompjutera, aktivira program i Tornberg vide na ekranu terminala niz složenih obojenih uzoraka. Oni se pokrenuše lagano kao nikad do tada.

Ona se okrenu ka njemu. „Brinuli smo zbog anemije jer joj je broj crvenih krvnih zrnaca nizak, ali vidim da se ona od toga fino oporavlja.”

Tornberg je znao da postoji još nešto ali dr Šepard je oklevao da prede na to. „Da čujemo sve, doktore. Nisam ovde da me tetošu i lažu.”

„Naravno da niste”, potvrdno će ona. „U poslednje vreme broj belih krvnih zrnaca vaše žene je donekle povišen. Samo po sebi, to inače nije razlog za preteranu zabrinutost.” Jesu li svi doktori morali potanko da objašnjavaju svaku svoju izjavu, pitao se on. „U stvari, nadamo se da je to pokazatelj samo neke blaže infekcije.”

„Ali ne znate sigurno.”

Dr Šepard diže glavu. „Ne, g-dine Konrad, ne znamo. Morate razumeti da je ovo za sve nas neispitan teren. A s obzirom na krajnje rezultate ekspri. . ." Tornberg koraknu unapred. „A vi morate razumeti da je vreme od ključnog značaja.”

„Da, ja potpuno. . .”

„Razumete?” prezirno je frknuo. „Poštedite me medicinskih palijativa. Toliko besmislica. Doktore, odavno je moja želja da otkrijem eliksir koji će delovati na mene kao vino iz Svetog Grala. I sve dosad šta smo našli? Baš kao u legendi, vino koje daje život takode ga oduzima. Čorsokak.” On pomisli na Tifani čija se savršeno osunčana koža ljeska ispod sloja losiona. „Ipak, nisam odustao. U mojoj dobi čovek mora imati veličanstvenu opsesiju.” On pogleda pronicljivo dr Šeparda. „Možda sam star, ali nisam senilan, bilo bi mudro da to zapamtite.”

„Da, ser.” Ona duboko uzdahnu i okrenu se ka kompjuterskom ekranu. „Htela bih da vam skrenu pažnju na ovaj model.”

Tornberg je manje-više znao šta gleda. Zapravo, lično je naredio osoblju Grin brenčis da otpočne rad na racionalnom planu ispitivanja droga. To je značilo da umesto da se ide metodom pokušaja i grešaka u laboratorijskom pravljenju nove droge, prvo se ispita molekularna struktura bolesti ili problem u telu koji valja napasti, a onda se ide do specijalno konstruisanog kompjutera koji je rekonstruisao ovu strukturu tako da se mogao napraviti specijalni inhibitor koji bi vezao problematični molekul učinivši ga bezazlenim.

U ovom primeru istraživači Grin brenčis trebalo je da naprave supstancu koja bi imala specifični efekat na ljudsko telo. U izvesnom smislu posrećilo im se što su imali pristup faktoru rasta-1 sličnom insulinu. Budući da čak ni najmoćniji elektronski mikroskop nije bio u stanju da vidi nešto tako sitno da bi otkrio molekularnu strukturu, istraživači su otkrili metod odgajanja hormona u formi kristala. Bombardujući ga koncentrovanim rentgen-zracima, uspevali su da proizvedu iskrivljenu sliku molekularne strukture, što je ubacivano u kompjuter. Ono što su pronašli zapanjilo ih je. Hormon je izgleda sadržao prostor gde se, po uverenju naučnika, nalazio još jedan dosad nepoznat element. Drugim recima, verovali su da je faktor rasta-1 sličan insulinu, uzet iz odabranih ljudskih bića, nekompletan. Kako je vreme odmicalo, hormon se nekako menjao baš kao i sam čovek. Njihov zadatak bio je da pronađu deo koji je nedostajao.

„Evo slike paketa enzima koji smatramo da je najmoćniji koji smo koristili na vašoj ženi.” Prsti dr Šepard leteli su preko tastature i Tornberg ugleda žuti romb koji se ubacio u jedan „prostor” u ružičastoj, crvenoj i zelenkasto-plavoj mreži hormona rasta faktor-1 sličnog insulinu.

„Vidite, savršeno odgovara”, reče dr Šepard. „A paket enzima privukao je hormon kao namagnetisan.” Ona ustade. „I u izvesnom smislu deluje. Znamo da deluje, a to znamo jer ste videli veoma dramatične promene kod svoje žene.” Ona zabi ruke u džepove i uzdahnu. „Nažalost, verujemo da se vraćamo na isti problem koji nas muči od prvog paketa enzima koji nam je ulio nadu. Ovaj drugi, kao i svi ostali, ima poluživot. To znači da se njegova efikasnost stalno raspada. A u tom slučaju smatramo da možda izaziva nepovratne uzgredne efekte.”

„Povećanje belih krvnih zrnaca.”

Dr Šepard ga pogleda hladno. „Moraćemo svakodnevno da nadziremo Tifani, pa mislim da je najbolje da sad ostane sa nama.”

Tornberg je posmatrao kompjuterski model njihovog najnovijeg i najboljeg neuspeha kako se polako okreće na ekranu kao da je živ. Voda, svugde voda, a nigde ni kapi za piće, pomisli on.

„Prokleta sranje!” On se okrenu da ona ne bi ugledala suze koje su mu navirale na oči. Prokleta vreme, pomisli. Prokleta sve!

Kad se opet okrenuo ka dr Šepard reče: Zar vi lekari ne znate kako da govorite u apsolutnim kategorijama?”

„Samo kad je smrt u pitanju”, uzvratila dr Šepard. „U ovoj ogromnoj sivoj zoni između života i smrti možemo se osloniti samo na naše testove obavljene na ljudima.”

„Liči na plovidbu punim jedrima u maglu, zar ne?”

„Pomalo”, priznala ona. „Ali ako to ponovite, poreći ću sve što sam ikad rekla. Iz Američkog lekarskog društva bi me zasigurno izbacili kao jeretika.” Ona mu se gorko nasmeja. „Dajemo sve od sebe, g-dine Konrad. Stvarno to mislim, ne trabunjam.”

„Da, znam”, umorno će on. Ona mu se sviđala, bila je pametna i otvorena. „Sad bih da se vratim kod nje.”

„Svakako. Samo pošto vam napravimo rendgenski snimak i uzmemo malo krvi.”

Tornberg klimnu glavom.

„Znate”, počeo dr Šepard stisnuvši mu ruku, „vratio vam se mišićni tonus 45-godišnjeg muškarca u dobroj formi.”

„A nema uzgrednih efekata.”

„Ništa osim benignih polipa koje smo vam uklonili iz debelog creva”, priznala dr Šepard. „Naravno, koristimo savršeniji derivat seruma od onog koji uzima vaša žena. Ali, razlika u krvi je učinila svoje.”

„Mislite što je ona A, a ja sam O pozitivan?” „Ne. Vaša krv sadrži izvesne suptilne varijacije koje mogu da pripišem samo vašem japanskom poreklu.”

„Doktore, moja prabaka je možda imala nešto japanske krvi u sebi. Nemojmo izvlačiti zaključke na brzinu i, za Boga miloga, nemoj razmišljati o pisanju rada na tu temu. To nije nešto što bih voleo da iznosim u javnost. Čak ni moja deca ne sanjaju o tome.” Dr Šepard klimnu. „Potpuno razumem, g-dine Konrad.” Kasnije, dok je zurio u svoju ženu koja je ležala gola i vedra na čistom belom stolu pomisli kako je savršena kao slika ili san. Već je zaboravio koliko je zaista imala godina i zahvaljivao je Bogu što ga je poštedeo užasa sećanja.

„Da li biste više voleli momka?” upitala mlada Japanka.

Šoto Vakare se nasmeja. Držao je njeno lepo lice u rukama. „Mogao bih da te našminkam kao momka i bila bi izuzetnija, savršenija od ma kog momka kojeg bi mogla da mi nabaviš.”

On poljubi jednu slepoočnicu, a onda drugu s takvom nežnošću da čak i njeno srce zakuca nešto brže. „Osim toga, on ne bi imao tvoj um.”

Mračna soba mirisala je na pivo i dim cigarete. Vakare je dolazio u ovaj akačočin godinama. On se šćućurio u lavirintu tokijskog šitamačija, što bi se u drugim, manje raštrkanim gradovima prevelo kao centar grada, ali ovde je geografski položaj bio oznaka socijalnog statusa.

Bilo je to anonimno mesto, jedno do deset hiljada noćnih barova razasutih širom metropole koji su se u polusvetu mizu-šobajja bavili neuhvatljivom trgovinom — prostitucijom.

Japanski običaj nalagao je da je muškarcima potrebno da daju oduška životinjskim nagonima, prigušenim slojevima tradicije, časti i duga. U akačočinu japanski muškarac je mogao da se raspojasa, da se napije, plače, razuzdano smeje, kurva se na bilo koji čudan način koji su mu nalagale njegove strasti, sve to bez straha da će izgubiti obraz ili doživeti odmazdu, i izađe osvežen i opet spreman da ude u oklop društvenih ograničenja.

Mlada žena, koja se zvala Mita, mada je to ime dobila kad je došla na rad u mizu-šobajji, držala je Vakarea u naručju.

Milovala mu je čelo s naučenom nežnošću. Ako je i bila veštačka, bila je takva da se nije dala razlikovati od stvarne. Mita je posedovala ono što Japanci zovu jasašisa, tj. majčinsku blagost za kojom žudi većina muškaraca jer se takva fizička ljubav nije praktikovala. To je bio izuzetno cenjen dar.

Naravno, ona i Vakare vodili su ljubav, ali su njihovi sastanci obuhvatali mnogo više od toga. Najzad, on je mogao da ode maltene bilo gde da povali neku. Ono što mu je Mita nudila bilo je daleko kompletnije i više ga zadovoljavalo.

Vakare uzdahnu opustivši se u njenom naručju. Već je popio šest čokanjčića sakea, silnu količinu čak i za njega, ali je osećao veliku potrebu za oslobođenjem od svog stresnog sveta.

„Zašto nema pravde u svetu?” reče sada on. „Pitam se jesmo li svi poludeli. Znam da ću, ako zaključim da je to istina, imati pravi razlog što je Mišima počinio harakiri. Video je da ovaj dan dolazi, a nije mogao da podnese sramotu.”

„Mišima nije mogao da se odrekne starih običaja” reče Mita, milujući mu čelo laganim ritmičnim pokretima.

„Grešiš”, reče Vakare. „Mišima je razumeo da su stari običaji već mrtvi. Samo nije mogao da podnese činjenicu da ono što se trudio da vaskrsne nisu ništa drugo do aveti.”

Mita se navikla na ovakva filozofska razmišljanja. „Na ovu nepravdu misliš?”

„Ne, ne”, uzvratila Vakare liznuvši usne kao da ne želi ništa drugo osim još šest čokanjčića sakea. „Govorim o nečemu daleko više ličnom. Pozvan sam da izdam prijatelja, zapravo najboljeg prijatelja. I ja to moram da učinim. Giri. Imam dug prema osobi koja je tražila ovu uslugu.”

„Tek kad život postane težak dobija značaj”, reče Mita.

Vakare je okrznu pogledom. „Pitam se da li u to doista veruješ?”

Ona klimnu glavom. „To je moj život, moram verovati u to ili nemam ništa.”

Vakare progunda i ponovo joj se ugnezdi u krilo. Zatvorio je oči dok ga je milovala. „Kad bih samo uspeo da utičem na zeta svog prijatelja umesto na njega”, mozgao je on. „Sad to ne bi bio problem. Hiroto je pravo kopile, pohlepan, podmitljiv, zavidan Judžiju na previše vidljivom uspehu.” On uzdahnu. „S druge strane, Hiroto nema časti, pa ne bi bilo mnogo zabavno potkupiti ga.”

„Reci mi hoće li biti časti u izdaji prijatelja Judžija?” upita Mita.

Vakare ne reče ništa, ali Miti, koja ga je dobro poznavala, nije promakao jedva primetan osmeh na njegovim usnama. Kasnije, pošto se iscrpeo na njoj, a ona ga s ljubavlju okupala i poslala kući da omamljen posrće od blaženstva i alkohola, vratila se u sobu.

„Jesi li čula ili videla išta korisno?“ upita ona Japanku koja ju je čekala. Bila je veoma lepa i naizgled tako mlada da je Mita, i sama mlada, mogla da joj bude majka.

„Mnogo toga“, reče Ivan. Ona tutnu u Mitinu ispruženu ruku debeli koverat pun jena. „Ali mislim da je ono najkorisnije poklonio, osmeh tvoje mušterije.“

Hem je sedeo u restoranu na drumu Kolumbija u okrugu Adams Morgan. Čeznutljivo je gledao stolove napolju na pločniku. Leti su bili zaklonjeni od sunca vedrim prugastim suncobranima. Imali bi u sebi onu nedefinisiranu atmosferu nonšalantne ravnodušnosti nekog kafea u Parizu na otvorenom.

Hem je srkutao kafu. Približavalo se vreme ručku i stolovi su počeli da se pune modernim damama koje su pravile kratku pauzu od kupovine.

On spazi Marion Star Sent Džejms. Nosila je pripijenu mini suknju boje meda, širok crni pojas i svilenu bluzu boje ćilibara. Na nogama je imala crne čizme na štiklu do gležanja. Kaput je nonšalantno prebacila preko jednog ramena.

Dok je prolazila sve glave u restoranu su se okretale za njom — muške s divljenjem, a ženske sa zavišću. Hema preplavi pomamno oduševljenje što je ona tu, s njim.

Baš pre nego što ona sede Hem ugleda ženu koju je poznavao ali nije mogao da se seti odakle. Sedela je za stolom s druge strane kafea. Bila je to zgodna plavuša, vitka i elegantna, a Marion, koja je skliznula u stolicu preko puta njega, posmatrala je s upornošću mungosa koji proučava kobru. Ko je dodavola ona bila?

A onda ga zapahnu Marionin parfem, kupao se u njenom osmehu i ona je zaokupila svu njegovu pažnju. „Tačno na vreme“, reče on. „To mi se sviđa.“

Ona se kobajagi naduri. „Otišao si tako rano, prevrtala sam se i cepala čaršave u komadiće.“

„Zaista?“

„Zaista. Sviđa mi se kako vi Amerikanci kažete tu reč.“ Ona ga pogleda na onaj svoj čežnjiv način. „Grlila sam tvoj jastuk i priželjkivala da si ti.“

Kad je bila ovakva pravila mu je zazubice. „O čemu razmišljaš?“

Marion diže pogled u kelnera i naruči piće. Onda pogleda Hema. „Sanjala sam da mi radiš slatke grešne stvari koje nisam imala hrabrosti da tražim od tebe prošle noći.“

On se nasmeja. „Ne deluješ mi kao žena kojoj nedostaje hrabrosti da bilo šta traži.“

„To je maska“, priznade ona. „Svi mi nosimo maske jer se, kao glumci izloženi žestokom ispitivanju, lagodnije krećemo unutar sfere u kojoj oni oko nas ne mogu da vide šta smo i ko smo stvarno.“

„Zvuči pomalo sablasno“, reče Hem, „kao što bi Mata Hari rekla.“

„Na neki način svi smo mi špijuni, zar ne, Hem? Najviše volimo da se skrivamo iza svojih maski dok ispitujemo jedno drugom slabosti, nalazimo put kroz tuđe maske oko nas. To je ljudska priroda. To smo nas dvoje činili prošle noći na tvom brodu. Ne, ne poriči, počećeš ovaj ručak kako ne treba.“ Ona spusti kažiprst preko usana. „Ti nisi čovek navikao da govori istinu?“ Ona se nasmeja. „Pitam se kakav je bio Hempton Konrad kao mali? Možda bi trebalo da razgovaram s tvojim roditeljima.“

„Šta radiš, pišeš mi posmrtnicu? Moja majka je mrtva, a od oca, veruj mi, ništa nećeš izvući.”

Stiže kampari sa sodom za Marion i ona popi malo svetlo-crvene tečnosti. „Bože, kakav si ti to čovek?” Ona odgurnu piće od sebe. „Možda bi trebalo da nastavimo ovaj ručak kad budeš u boljem raspoloženju.”

Hem joj ugura čašu u ruku. „Ne idi. Ponekad me od posla hvata glavobolja.”

„Misliš da si kao i ostali.”

Hem vide da joj lice dobija strog izraz kad je ljuta, skoro je osećao kako drhti. „Iskalo sam na tebi bes zbog svojih poslovnih problema.”

„Ne”, reče ona odlučno, „uopšte se ne radi o tome.”

„O keaj, u pravu si. Ja sam veoma zatvorena osoba. Ne volim kad neko počne da mi rovari po životu.”

„Oh, Hem, samo sam htela..” Ona obori pogled, a kad ga opet diže ganula ga je. „Istina je da nisam cepala čaršave iako sam htela. Previše sam se uplašila.”

„Čega?”

„Da ćeš zaviriti iza moje maske i da ti se neće dopasti ono što tamo vidiš.”

„Ne budi luda. Dopalo mi se sve što sam video prošle noći — i osetio.”

„Pa to se dešavalo i ranije”, blago reče Marion. „Mislim, po mnogo čemu moj otac je bio izuzetan čovek, pravi patriota, zaista, i da ti kažem, takvih nije mnogo ostalo. Istina, prema meni i prema mojoj majci bio je odvratan. Došao bi kući pijan k'o zemlja. Pokušao bi da je povali i, naravno, ne bi mogao. Bio je tako pun irskog viskija da je čovek mogao da ga namiriše kad dolazi ulicu dalje. Istresao bi se na njoj kao da je ona kriva za njegovu impotenciju. Pretukao bi je, pretpostavljam zato što ga je to činilo više muškarcem u sopstvenim očima i zato što je bio tako pun mržnje. Mrzeo je bogataše, protestante i sve Engleze, podrazumeva se.” Ona pogleda u svoje spretne ruke na stolu. „Dosta mi je trebalo da stvari postavim na svoje mesto kad su muškarci u pitanju. Mnogo njih oterala sam samo neprijatnim ponašanjem i žučnim svađama.” Ona slegnu ramenima. „Ponekad ipak pomislim da mi treba prilagođavanje odnosa.” „Ne treba ti ništa”, reče Hem. „Veruj mi.” Ona se nasmeja i uze gutljaj kamparija sa sodom. Posle dužeg ćutanja Hem reče: „Ni moji roditelji se nisu slagali. Moj otac se odnosio prema majci kao prema vazi ili lampi u kući. Dugo mi je trebalo da spoznam da često vode odvojene živote. Detetu je teško da raste sa saznanjem da se njegovi roditelji ne vole baš mnogo.”

„Jesi li stao na nečiju stranu?”

„Naravno, hteo sam to”, odgovori Hem. „Moja majka je uvek bila slabija, pa je prirodno što sam pokušao da joj pomognem. Ali tu je bio moj otac. U to vreme bio je, kako bih to rekao, tako impozantan kao Mojsije koji silazi s planina. Zakon se nalazio na nevidljivim pločicama koji je moj otac nosio. Tome se nije protivrećilo.” On se zagleda u daljinu. „Pretpostavljam da mi je bila potrebna njegova pohvala, nego da stanem u odbranu majke. U izvesnom smislu izdao sam je baš kao i moj otac. No budući da sam tom izdajom postao sličniji njemu, mogu da žalim ne menjajući ništa u svojim postupcima.”

Ona se impulsivno nagnu i snažno ga poljubi u usta. Na njenom licu sada nije bilo oštih ivica. „Dragi Hem”, reče ona. „Toliko se razlikuješ od drugih muškaraca u mom životu.” Ona ga dotaknu. „Kad me ljubiš, tvoji poljupci su tako slatki.”

Istovremeno preplašen i ispunjen olakšanjem što je izbacio iz sebe ono što ga je toliko dugo tištalo, Hem je zurio u njene oči i osećao se izgubljen u njihovoj dubini.

Marion odgurnu čašu. „Jesi li raspoložen za razgovor o nečem izuzetno grešnom?”

„Zavisi šta je to?”

„Nešto o čemu sam jutros budna sanjala dok sam grlila jastuk i motala po glavi grešne misli o tebi.” Ona se okrenu kad kelner spusti meni. „Nisam gladna”, reče vrativši mu meni.

„Uzmi makar salatu”, reče Hem kad ona odmahnu glavom, on slegnu ramenima i naruči dva čizburgera sa slaninom, mešani pomfri s kolutićima crnog luka, pakovanje od šest konzervi koka-kole. „I donesite hladnije vino za koka-kole”, reče on kelneru.

„Nadam se da ne očekuješ da pojedem nešto od toga”, reče Marion.

„Da sam očekivao naručio bih više.”

Časkali su o svemu i svačemu dok nije stigla hrana. Čim je videla da se Hem priprema da jede ona poče. „Evo moje ideje. Tiče se kompanije za koju radim Ekstant eksports vlasnici su dvojica odvratnih tipova, debelih zadriglih rođaka koji se stalno međusobno napadaju. Plaćaju me mizerno, ali drukčije gledaju na stvar kad su u pitanju moji troškovi. Dodavola, ionako to otpisuju.

Ali jutros sam maštala da učinim nešto o čemu već neko vreme razmišljam — da otmem deo opreme.”

„Ne čini li se da će ovi tvoji šefovi krenuti u poteru za tim”, upita Hem preko čizburgera.

„Naravno da neće”, reče Marion. „Zato što im neću reći.”

„Šta?”

„Da ćemo da eksproprišemo pošiljke.”

Hem se maltene uguši komadićem prepečenog peciva. „Ko je to „mi”?”

„Ti i ja”, uzvratila Marion. „Računam da mi treba partner u ovome, a s tvojim vojnim vezama sigurna sam da bismo. . .”

„Zaboravi.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

„Baš ono što rekoh. Nameravaš da ukradeš pošiljke svoje kompanije i hoćeš mene da uvučeš u to. Pa ti si luda.”

„Opraštam ti što si to rekao.” Ona ga pogleda na trenutak. „Znaš da izgledaš kao neki dečak kad jedeš. Otvaraš mi apetit.”

„Posluži se”, reče on.

„Nisam pričala o hrani”, reče Marion, ali uze zlaćanosmedi kolutić luka između dva narandžastocrvena nokta. „Zar čak ne želiš da znaš šta Ekstant eksports prevozi?”

„Zaista ne.”

„To je opasan teret. Stalno imamo gubitke. Naše cene ih uzimaju u obzir. Ti gubici nisu ništa strašno.”

„Siguran sam da grešiš”, reče Hem. „Osiguravajuća društva Ekstanta sprovede istragu.”

„Teret Ekstanta ne može se osigurati.” A kad Hem odloži svoj čizburger na tanjir ona se nasmeja. „Kakav izraz, Hem. Bože, sad zaista deluješ izuzetno lakomo.”

„O čemu tačno ovde pričamo?”

„Obrisi usta, dragi”, reče Marion. „Od svog tog kečapa izgledaš kao da krvariš.” Ona klimnu kad on tapkajući maramicom obrisa usta. „Jesi li spreman za još jedno zavirivanje iza maske?”

„Izgleda da za tebe nikad nisam spreman”, pomisli Hem. Shvatio je da mu je ona baš zato bila duboko zamamna. Nije podsećala ni na jednu njegovu drugu ženu; nije ličila ni na koga.

On klimnu glavom.

Marion reče: „Posao Ekstanta jeste nabavka i transport eksoseta, miraža, maverika, emiksa, supertopova bonom; navedi neko naoružanje visoke tehnologije i za određenu cenu nabaviću ti ga. Državni udari, revolucije, gerilski ratovi širom zemljine lopte, od toga oni žive. Ko ne bi poželeo da ih opelješi? Zainteresovan?”

Hemove misli su živo prelistavale mogućnosti ovog neočekivanog dobitka, ali je bacio jedan pogled na sat i setio se da će Džejson Jošida biti tu svakog časa. Kad ga je Jošida nazvao rekao je da sastanak ne može da čeka. „O kej”, reče on, „ali nastavimo ovaj razgovor na nekom bezbednijem mestu. Pokupiću te posle posla i onda ćeš mi ispričati sve pojedinosti.”

„Sjajno”, reče Marion ustajući, nagnu se, snažno ga poljubi u usta i ogrnu kaput.

Hem je video Jošidu kako klizi između stolova. Jošida usput okrznu Marion koja je žurila ka izlazu.

Jošida skliznu na stolicu i naruči koka-kolu sa ukusom vanile.

„Sjajne noge”, reče Jošida letimično pogledavši Marion. Delovao je uznemireno, a to je bilo zarazno raspoloženje. Doduše, Hem je bio ljut što je prekinut njegov susret sa Marion u četiri oka.

Hem progunđa i, primakavši se, reče spuštenim glasom: „Dok si ovde hoću da ti prenesem nove instrukcije za našeg prijatelja Šota Vakarea.” On prekinu čekajući da se posluži koka-kola. „Zasad nam se pokazao veoma koristan. Moram reći još, da su mi tvoji kontakti u Tokiju bili neprocenjivi.”

„Previše si ljubazan.”

Hem se nasmeja. „Ti možeš jeftinije od drugih da prođeš sa tolikom ironijom. Pretpostavljam da to ima veze s tim tvojim kamenim licem. Mogao bi da dobiješ svoj komičarski šou.”

„Hvala, ali već sam našao posao.”

„Jesi li?” Hem srknu velik gutljaj kafe i zainteresovano pogleda dve tanušne plavuše dok su prolazile a kaputi im se otvarali.

„Imam neke potencijalno loše vesti”, reče Jošida.

„Loše vesti su upravo ono što nam ne treba”, uzvratu Hem „Imamo vrlo malo vremena da zaustavimo Društvo crne oštrice. Nacrt zakona Komiteta za spoljnu trgovinu koji će nas praktično ekonomski odseći od Japana stiže na dnevni red ove nedelje. Poslednja vest je da će dobiti dvostranačku podršku do daske kad se iznese na dnevni red dovoljnu da prevesla predsednički veto. U međuvremenu, opozicija nacrtu zakona osipa se jer se nastavlja niz navodno nesrećnih smrtnih slučajeva ključnih senatora.”

„U međuvremenu, kad je reč o Matesonu...” Jošida uruči Hemu faks.

„Moj otac”, reče Hem zanemarivši faks na trenutak, „jeste Vašington, a obojica znamo šta pokreće Vašington: mreža kontakata, starešinstvo, iluzija moći. Kolektivno poznati kao

sranje. Upravljanje mrežom kontakata podrazumeva da si rođen u pravoj porodici, da pohađaš prave škole; starešinstvo podrazumeva da si ovde preživeo ne zamerivši se nikom važnom; iluzija moći podrazumeva bar da šapneš zgodnu frazu u pravo uvo tako da je sutradan citiraju u pravom članku u štampi. A veruj mi, Još, moj otac je majstor za sve te stvari.”

„Govorimo o davno prošlom vremenu”, reče Jošida. „Tvoj otac nas je nasankao sa Matesonom...” On pokaza na šifrovani faks.....a Mateson je upravo postao velika smetnja.”

„Molim?”

„Jedna Japanka došla je da ga vidi i on je otišao s njom. A znaš ko je ona? Umetnica na koju se palio. Vakare ju je identifikovao kao člana Nišicuovog Društva crne oštrice.” Jošida zatrese glavom. „Možda je ovo infiltriranje, možda i nije. Činjenica je da ga traže zbog saslušanja u vezi sa ubistvom jednog njegovog čoveka. Prošle nedelje Mateson je viđen kako se taba s tim tipom, a sad se on pojavljuje s dva metka u potiljku iz Matesonovog pištolja.”

„Bože blagi.”

„Upozorio sam te na ovo.”

„Znam, Još, ali ne mogu da verujem da bi Mateson likvidirao svog čoveka. Nije tako glup.”

„Zar ne vidiš da to nije važno. Mateson je postao opasnost za nas jer situacija nije više pod kontrolom. Zaboravi na to da li je Mateson kriv ili nije, zar ne možeš da shvatiš kakvu će pažnju javnih glasila ovo izazvati? A ako je prebegao neprijatelju, budi siguran k'o što su jedan i jedan dva, da je bolje da izmisliš nešto ubedljivo za svog starca jer će se razbesneti čim čuje šta se desilo.”

„Naravno, u pravu si. Sve vreme si u pravu.” Hem je video olakšanje na Jošidinom licu.

„Šta je s tvojim ocem?” upita Još.

„Ne brini, srediću ja njega”, reče Hem sa više samopouzdanja no što je imao. Istini za volju, nije znao kako da načne tu temu s ocem te zaključiti da je, barem zasad, najbolje ne reći ništa.

Razmišljao je o Matesonu i Japanki. Faks je nestao u njegovoj stisnutoj pesnici. „Prokletstvo. Sad je očigledno da je trebalo da se oslobodimo Matesona onog časa kad je pao kroz krovni prozor. Ali sad zna previše. Ako odluči da se ispovedi javnim glasilima...”

„Bezbedni smo”, reče Jošida. „On zna samo Šiplija, a Šipli će lako nestati.”

Hem je tresao glavom. „Nema veze. Mateson zna previše o našem planu. Ako ga japanska vlada sad namiriše, gotovi smo, kaži laku noć. Rastrgnuće predsednika, komad po komad i pustiti da nas svet osudi. Biće to poslednje veliko deblo temelja koje je Društvu crne oštrice potrebno u zemlji. Tornberg će izgubiti i poslednju trunku kredibiliteta koju ima, čak i ako uspe da se održi kod predsednika a onda neće ostati ništa da zaustavi Društvo crne oštrice.”

Hem odgurnu svoju šoljicu kafe; kiselina mu je nagrizala stomak, ili možda loša vest. „Ne marim ako je Mateson sa samim đavolom, jednom će morati da se pojavi na površini. A kad se to desi, hoću da se stavi na led tokom trajanja naše misije. Baš me briga šta košta, samo to učini, Još. To su za tebe nova naređenja.”

Tokio /Njujork/ Vašington

Minako je prelazila iz dremeža u budno stanje istim nesvesnim procesom kojim drugi stavljaju nogu pred nogu. Nije bilo prelaznog perioda, blagih stanja bez misli pre potpune svetlosti.

Otvarala je oči i znala da nije sve kao što bi trebalo da bude. Ustajala je, navlačila ogrtač i izlazila iz spavaće sobe. Osluškivala je makura no hiruma hvatajući jezivo disanje kao od neke daleke mašine.

Pokušavala je da se očeliči ali je bila svesna da je ovo jedan od onih trenutaka kad je duboko žalila što je prizvala svoju vidovitost jer je znala kako će se to ovde završiti i njeno srce se već grčilo od jada.

Sad ju je obuzela ista agonija u kojoj je njena baka živela celog svog života. Bilo je trenutaka, kao što je ovaj, kad je spoznaja budućnosti postajala nekakav pakao koji nikad ne bi uspela da zamisli onog davnog dana kad je srela lisicu i rekla joj tako glupo: „Želim da vidim što dalje mogu.”

Bilo je trenutaka, kao ovaj sad, kad je čoveku zabranjeno da izmeni ono što će se upravo desiti. Celog svog života manipulisala je ljudima i događajima i to je bilo u redu jer je budućnost koju je videla nalagala da je to njena karma. Njen život je, međutim, sadržao i užasne trenutke koje je videla još kao vrlo mlada i koji su joj stajali skamenjeni u grudima kao zaleđene suze do časa kad će se desiti, kad bi njihova strašna priroda delovala maltene kao već viđeno, toliko ih je puta nehotice obrtala u mislima: smrti koje je izazvala služeći Društvu crne oštrice, užasna bolest njene kćerke Kazuki prouzrokovana njenom nemoći da prodre do svoje makura no hiruma. Zato ju je sada njena moć bukvalno izjedala živu; posledice njene veze sa Haninim ocem; biće koje je Judži stvorio i nazvao ga Orakle koje će, videla je, nagovestiti kraj starog poretka, davnašnjih neprijateljstava; i najhitnije — let iz stvarnosti njene voljene Hane koji više nije mogla da obuzda ni toleriše; i naposljetku, dolazak...čega? Čak ni ona sa svom svojom moći nije uspela da sagleda tu budućnost.

Međutim, ovi događaji kao niska zloslutnih bisera koju je stalno morala da nosi oko vrata, sagorevali su je kao beskrajna vatra i podsećali je na njeno predstojeće prokletstvo. Jer onaj prvi pogled u budućnost otkrio joj je da će, ona sama biti kreator sopstvenog uništenja.

Minako je sada ugledala senku, tačnije, prepoznala šta je to šta mora biti kao i sve ranije užase činilo se da je i ovaj izvukla iz svog uma u kome je toliko puta ponavljala ovu scenu u agoniji razočaranja i jada. Porazno je prostreli saznanje da se nikad neće na svoju vidovitost i da se nalazi u kavezu iz koga bekstva nema.

Teško je bilo, pomisli ona, voleti svoju decu kad ti je sve što će ona učiniti i što će im se desiti bačeno u lice kao bujica, koja preti da te odvuče u struju mržnje, straha srdžbe, boli, ljubavi, razočarenja. Susreti sa decom su je iscrpljivali do srži, naročito sa Juždijem, nemirnim genijalnim sinom koga se zaklela da će štititi od svog tajnog života.

Jedan deo Minako mogao je da se izdvoji i divi se beskrajno složenom planu koji nije stvoren ljudskim umom, možda ničijim umom uopšte na način kako ga ljudi shvataju. Ali drugi deo, bliži ljudskim osećanjima, hteo je da udara o šipke zatvora, pobegne iz sveta kakvog ga je oblikovala, pobegne od svoje karme, izađe čak iz vremena i prostora. Žudela je sad samo da bude slobodna kao što je nekad videla da Kabuto žudi za slobodom.

„Sad sam u stanju da vidim šta se desilo, kako sam počeo da se odričem tog mračnog mesta u sebi”, reče Volf.

Sedeli su u Čikinoj korveti zatvorivši prozore i uključivši grejanje. On je još drhtao. Prepričao joj je svoj susret sa Sumom u skladištu.

„Moj deda je bio šaman i sanjao da ga sledim na njegovom putu”, nastavi Volf. Rukama je obuhvatio kartonsku čašu vrele kafe koja se isparavala. Na podu kod nogu ležala je zgužvana hartija u kojoj mu je Čika donela trostruki sendvič iz jedne delikatesne radnje. „Golo meso”, reče ona. „Potrebni su ti proteini.”

„Uvek sam mislio da moj otac mrzi starca, a da ja osciliram između njih. Ali sad shvatam da nisam dovoljno verovao ocu. On je video u meni ono što je deda video. Obojica su se ustezali da to iskoriste; obojica su želeli da nađem svoju sudbinu.”

„I sad te je stigla”, reče Čika.

On klimnu glavom, još uvek drhteći. „Biće mi potrebno malo vremena da se na to naviknem.” On se okrenu ka njoj. „Kako si to nazvala, tu mračnu vidovitost?”

„Makura no hiruma — tama u podne.”

„Dobro nazvano.” Volf zatvori oči. „Prešao sam preko nekih crnih prostranstava. Leteo sam...”

„Razumem”, reče Čika tako blago da mu suze navreše na oči.

„Želim da saznam više o makura no hiruma”, reče on.

„Prvo, naš metabolizam je drukčiji od normalnog.” Ona pognu glavu. „Kad si se poslednji put kritično pogledao u ogledalo? Da li izgledaš star kao tvoji vršnjaci?”

„Ne znam. Nikad mi nije palo na pamet da...” On diže obrvu. „Samo sam pretpostavio da sam mladolik. Geni.”

„Da, geni”, na to će Čika. „Baš kao što mogu da svojim mislima uspore drugome rad srca ili ga ubrzaju dok ne plane u ognju, oni sa makura no hiruma u stanju su da izmene sopstveni metabolizam, da uspore proces starenja.”

„Koliko?” Volf se pitao koliko je Beli Luk imao godina kad je umro.

Čika slegnu ramenima. „Toliko je varijanti. Moć je drukčija kod svakog pojedinca, pa i brzina metabolizma. Ali možda 250 godina ne bi bila netačna procena.”

„Bože moj.”

„Neki od nas u stanju su da vide budućnost, mada i ta vidovitost može da omane. Na primer, čini se da u nekom određenom trenutku postoje brojne budućnosti, a viđena budućnost možda se zapravo ni ne desi.

Kao što sam znaš mi smo daroviti čitači misli, ako ne prave telepate, ali opet se ta moć razlikuje od pojedinca do pojedinca. Vrlo su retka pravila kad je reč o tama u podne. Posle četiri veka naše istorije još uvek toliko toga ne znamo o funkcionisanju naše vidovitosti.”

On joj pruži svoju kafu i ona otpi malo pa mu vrati čašu. Posmatrao je ljude koji su žurili zaboravljajući u jurnjavi na svet oko sebe. Još se adaptirao na svetlost, video je sebe i Sumu skrojene od istog materijala, različite od svih drugih. Već je počeo da oseća šamana u sebi, tu znanu tamu, njen vreli dah u potiljak.

„Volfе, nešto ti moram reći. Makura no hiruma lako nas može navesti da poverujemo da smo moćniji nego što smo, da smo gospodari vremena i prostora.” Ona ga načas objumi

dugim prstima oko ruke. „Ovo je opasna opsena i mogu ti reći da je ne jedan od nas s tim darom podlegao iskušenju da poveruje da smo bogovi.

Dobro ili loše, makura no hiruma nas je oblikovala. Ali tama u jezgri naših misli može biti podmukla stvar, moć koja je u stanju da nas izopači, a da to nikad ne saznamo. Nijedno ogledalo ne može otkriti tu promenu jer nas naša „vidovitost” prisiljava da gledamo iza dvodimenzionalnog ogledala. Ali u tome možemo izgubiti deo sebe. Ovo je druga strana makura no hiruma koja pothranjuje našu aroganciju, našu ambiciju, našu oholnost. Zato je moja majka strahovala za svu svoju decu.”

On naposletku reče: „Došla si po mene zbog moje... makura no hiruma?” Ona klimnu glavom „I Društvo crne oštrice takođe?”

„Ti si pretnja za njih.”

„Ali očigledno ne i za tebe.”

„Volf, ispričala sam ti za surovost Tošin Kuro Kosaija, a sad si imao prilike da se i sam u to uveriš. Više ne možemo da stojimo po strani i dozvolimo Društvu crne oštrice da sledi orijentaciju koju su njeni lideri odabrali.”

„Onda hoćete moju pomoć?” upita on. „Zašto onda nisi jednostavno došla i odmah mi to rekla?”

„Sad kad živiš život u vreme rata misliš li da bi mi poverovao da sam pokušala da ti opišem naš svet?”

Imala je pravo, pomisli on. „Ipak, biće nam potrebno neko pojačanje”, reče on. „Hajde da obidemo jedan krug. Treba mi telefon.”

Čika spusti svoju ruku na njegovu. „Šta to hoćeš? Moramo da odemo iz grada sad kad imamo pasoše...”

„Još ne razumeš”, reče Volf. „Kockasti Ričards bio je jedan od mojih ljudi. Ubijen je i sad ja ispaštam zbog toga.”

„Ali Suma...”

„Odgovorani sam za njega, Čika. Dugujem mu to. Giri, je li tako?”

Ona klimnu glavnom i upali motor. „A-ha.”

Kod četrnaeste ulice ona zaustavi korvetu i on s mukom krenu preko avenije. Jedna od šest javnih govornica radila je, druge su ili polupane, ili su bile u kvaru. On je kopao po džepu tražeći sitninu, izvuče 25 centi, okrenu Šiplijev broj, a onda ubaci u automat sumu koja je tražena.

Šipli se javi posle jedanestog zvona pa se Volf zapita gde se nalazi ovaj broj. „U Njujorku sam”, reče on u slušalicu. „I u nevolji.”

„Sad si jedan od nas. Dobićeš svu potrebnu pomoć”, reče Šipli. „Kakva je situacija?”

„Imao sam kontakt, lični kontakt sa Sumom.” „U kom si stanju?”

„Nisam sredio ja njega, ali nije ni on mene.” Volf udahnu. Još je vonjao na vatru, a desni rukav jakne bio mu je oprljen. „Ali bilo je proketo blizu, kako god da okrenete.”

Ispričao je Šipliju sve, ali mu nije rekao za Čiku. „Treba da stignem do komesara 'da čuje moju priču’”, zaključio on, „ali mi morate malo pomoći. Neću vam baš koristiti kao begunac”.

„Slažem se. Međutim s obzirom na nestalnu situaciju sa Bredardom, ne želim da se pojavljujete u Prvoj policijskoj stanici. Čekajte da razmislim na trenutak. Dajte mi sat

vremena da povučem neke konce, a onda otiđite do komesara kući. Postaraću se da bude tamo.”

„Hvala”, reče Volf misleći na bešumne kanale moći kojima je Šipli išao i samo svojim glasom prizivao duhove budnosti i zaštite. Bio mu je izuzetno zahvalan za silu, misterioznu i smrtonosnu koju je samo avet FBI mogao da obezbedi.

„Neće funkcionisati”, reče Orakle.

„Šššš.” Hana zatvori oči, dok joj je lepo, misteriozno lice poprimilo zanesen izgled. Žicama i optičkim kablovima bila je prikopčana za Orakla.

„Nemate pravi model DNK”, insistirao je Orakle.

„Otkud to možeš da znaš ovako brzo”, reče Judži, koračajući napred-nazad ispred digitalnih informacija, nervozan kao otac koji očekuje rođenje deteta.

„Verujte mi”, reče Orakle.

Judži htjede da se nasmeje. „Daj mi sugestiju”, reče.

„Pregledao sam model DNK Hane-san.”

„O-kej”, uzvratila Judži, „ali još ne možeš da znaš.”

„Nastavljam sa svim primerenim testovima”, reče Orakle. „Ali ja znam šta znam.”

„Kako?”

„Intuicija”, uzvratila Orakle.

„Molim?” Judži prestade da korača i netremice se zagleda u mat-crni predmet.

„Imate problema da me čujete?”

Judži prođe rukom kroz kosu. „Čujem te odlično. Ali govoriš besmislice. Ti ne možeš da imaš intuiciju.”

„Ja znam šta znam”, ponovi Orakle. „Svi postupci izmene DNK su obavljani, osim jednog, disfunkcionalnog faktora rasta, supstance koja će sprečavati da se ključevi gena koji izazivaju rak i druge smrtonosne poremećaje aktiviraju tokom procesa izmene DNK.”

„Nadi ga”, reče Judži.

„To pokušavam otkad sam primio obaveštenje o svom neuspehu sa Moravijom”, reče Orakle. „Ja, međutim, nisam Bog; ne mogu tako lako ponovo stvoriti život.”

„Mora postojati način”, reče Judži, a Hana otvori oči. „Mi smo na pravom putu, Judži-san. Vidim nagoveštaj onog što je potrebno u Hani, ali nije potpun. Hana je pogrešan subjekt.”

„Moraćemo jednostavno da nađemo pravi subjekt”, reče

Judži i počeo da iskopčava Hanu. „Ne”, javi se ona. „Nemoj.” Judži je pogleda. „Ne želim da ga još ostavim.” „Voleo bih da tako ne personifikuješ Orakla”, na to će Judži.

„Zašto da ne? Odgovarajuće je. Osim toga, sviđa mi se.”

„Postaje sve više nalik tebi”, uplašeno će Judži.

„On nije stvar, Judži-san”, reče Hana. „I ja volim njegov svet. On nije ograničen krvlju i mesom. U njegovom svetu vidim sav potencijal koji mi nedostaje. Za Orakla postoji samo beskraj metafizike. Nauke kakve mi poznajemo ograničene su našim predstavama vremena. Dogle Orakle živi van vremena i prostora. Za njega ne postoji ništa od toga. Slobodan je onako kako ljudi nikad ne mogu biti, onako kako sam oduvek sanjala da budem slobodna.”

„Dosta”, reče Judži, isključujući monitore. „Ti pripadaš stvarnom svetu. Cenim ono što bi Orakle mogao da znači...”

„Ne, Judži, nikad ne možeš razumeti šta mi znači što sam uhvaćena u klopku ovog tela kad je moj um u stanju da vidi preko toga, ali nikad tamo da ode. Moja makura no hiruma otvorila mi je jedna vrata u čudesan univerzum, ali su mi krv i meso lanci koji me vezuju za okvir vrata pa uvek gledam čeznutljivo ono što ne mogu da imam. Ne možeš da razumeš agoniju i razočaranje koje godinama osećam. Niko ne može.”

„Niko osim mene”, prozbori Orakle, a Judži je mogao da se zakune da se metalna zver smeje.

„Ovo je nekakva zavera između vas dvoje”, reče Judži prvi put dižući glas. „Ja to neću dopustiti.” On se okrenu ka svojoj polusestri. „Hana, optužujem te za ovo. Svaki put kad te prikopčam Orakle upije više od tvoje ličnosti. Zar ne vidiš koliko je to opasno? Provodiš sve više vremena u ovom stanju. Ako se to nastavi, plašim se da jednog dana nećeš uopšte želeći da se iskopčаш.”

„To je daleka mogućnost”, uzvratila Hana. „Njegov svet nudi mi kudikamo više od tvog.”

„Naš svet, Hana”, očajno će Judži. „To je naš svet.” „Ne više”, uglas će Orakle i Hana.

Senator R. P. Frenkin izašao je iz službenih kola i sa koferčetom u ruci požurio preko betonskog kružnog prilaza železničkoj stanici Junion. Kasnio je na Amtrakov voz za Njujork. Dok je prolazio ispod trostrukog luka hodnika, kopije Konstantinovog luka, proklinjao je svoj grozničavi raspored. Obično je izbegavao neprijatnu atmosferu stočnog vagona u avioskim ekspresima dajući prednost onoj vrsti komoditeta odmora i obilnih obroka mogućih samo u Amtrakovim poslovnim kolima. Radovao se što će protegnuti noge pijuckajući dupli viski „Vajld turki”, jedino alkoholno piće koje je pio.

Išao je u Njujork na važnu poslovnu večeru u „Voldorf-astoriji” kojoj će prisustvovati i predsednik sa ciljem da prikupi finansijska sredstva. Tu je bilo dosta ćaskanja i gužve, baš ono što je Frenkin najviše voleo. Tako se uspostavljaju kontakti, a upravo kontakti omogućuju čoveku da efikasno radi u zmijskom gnezdu prestonice zemlje.

Prošao je kroz džinovsku čekaonicu, uređenu u stilu Dioklecijanovih kupatila. Usput je obišao dva od šest jonskih stubova hola koji su mu se najviše dopadali. Na njima su bile urezane figure klasičnih grčkih junaka koji su predstavljali glavne elemente železnice: vatra u vidu svog oca Prometeja; mehanika u vidu onog ko ju je prvi upražnjavao — Arhimeda.

Frenkinu su se takode dopadali njegovi birači u Teksasu ili tačnije razumeo je da im je u svemu obavezan. Stoga je davao sve od sebe da potkopa ovaj kratkovidni trgovinski zakon koji će, ako bude usvojen, izolovati Sjedinjene Države. Japan je upravo ukinuo zabranu na uvoz pirinča, a to je imalo poseban značaj za Frenkinove birače u njegovom rodnom gradiću Galvstonu i oko njega koji su se bavili uzgojem pirinča. Novo tržište Japana bilo bi za njih zlatni rudnik i Frenkin je znao da će mu kod kuće dobro natrljati nos ako dozvoli da prođe ovaj trgovinski zakon i da takode može da se oprosti od reizbora iduće godine.

Frenkin je prošao pored nedavno renoviranog unutrašnjeg hola sa prodavnicama i ekspres-restaurantima, širokim korakom poleteo uz mermerne stepenice do šina preskačući tri odjednom. Pomisao na R. T. Frenkina, bivšeg senatora, koji mora da se prilagodi životu bez bezbrojnih senatorskih privilegija, konferencija za štampu koje podižu ego, mogućnosti da se odaju i saznaju političke tajne, stalno povišenog adrenalina od saznanja da si neko, bila je previše depresivan da bi duže razmišljao o njoj. Frenkin prođe duž nižeg nivoa tražeći broj

svog perona. On ga pronađe, progura se kroz gužvu bučnih turista i probi do perona na kome je čekao Amtrakov voz.

Taman htede da uskoči u njega kad iz senke iskrсну mladić orijentalnog izgleda u uniformi poslužitelja na železnici.

„Oprostite, senatore Frenkin”, učtivo reče on. „Možete li mi pokloniti trenutak vremena?”

Frenkin baci uznemiren pogled na platformu. Niko nije silazio sa stanice, a otišli su čak i drugi poslužitelji. Nalazio se između vagona i voz očigledno samo što nije krenuo.

„Izvini, sinko”, reče Frenkin navukavši svoj široki osmeh, „ali kasnim na voz i...”

„Ali to će vam uzeti samo minut, senatore”, reče Orijentalac. „Veoma je važno.”

„Izvinite” uzvratu Frenkin. On pokuša da zakorači ka otvorenim vratima, ali mu poslužitelj prepriput. „Ne razumete. Kasnim...”

Najednom se poslužitelj jako približi, gurajući Frenkina uz hladan metal kraja vagona. Frenkin otvori usta da vrisne ali mu krik zape u grlo kao u paukovu mrežu. Poslužitelj stade da mu sipa u grlo sadržaj jedne pljoske. Osećajući ukus viskija „Vajld turki” on je kašljao i gušio se od sopstvenog jezika kao da je epileptičar. On pokuša da digne ruke, ali su mu one stajale prikovane uz bokove. U uglovima usana pojavi se pljuvačka.

Poslužitelj ga snažno gurnu i Frenkin se spotače i pade unazad u prostor između vagona. Potpetice njegovih malopre izglancanih cipela skliznuše niz ivicu platforme i on oseti da pada. U uspravnom položaju još zadržao ga je još snažan stisak poslužitelja. Umesto toga okliznu se i pade u rupu između šina, udarivši i izgrebavši kolena o beton ivice platforme. Bol mu krenu niz noge. Pomisli da je slomio jednu cevnicu.

Pribijen u prostor između vagona još uvek je pokušavao da se bori. Poslužitelj je sipao ostatak iz poljoske na njega, a kad Frenkin pokuša da ga ugrize za ruku, oseti grčenje srca tako snažno daje gotovo progutao jezik.

On protrese glavnom diže mutan pogled i vide da poslužitelj daje jasan signal mašinovodi. Zatim začu kako se zalupiše vrata vagona. Voz samo što nije krenuo.

Frenkin vide da se poslužitelj ponovno okreće njemu i stade da se moli. Poslužitelj šutnu Frenkina nogom zahvalivši ga po preponama. On pokuša da povratu, ali nije mogao. Umesto toga skliznu do struka u rupu između šina.

On pogleda u neverici. Sad na svetlu pomisli da zna ovog čoveka. Mesto i uniforma zavarali su ga. Nije to bio poslužitelj železnice. Bože moj! Na čovekovom licu ogledao se izraz potpune mržnje koji je Frenkinu ledio krv u žilama.

Posle prvog trzaja voza uprkos bolu u nogama i grudima Frenkin stade da se opet bori. Japanac se nagnu nonšalantnim gestom dotaknu vrhovima prstiju Frenkinovo čelo.

Možda zbog prelamanja svetlosti, ali Frenkin je bio siguran da su čovekove oči promenile boju i da su u senci svetlucale zelene tačkice. Tada ga prostreli hladnoća ili tačnije osećaj da mu izvlače toplotu.

Frenkin je znao da ga Japanac ubija ali nije imao pojma kako. Voz se kretao, on je gubio svest. Hladnoća u njemu bila je tolika da je čak i sad kad mu ruke više nisu stajale prikovane uz bokove uspeo tek da ih podigne nezgrapno kao drvene lopatice. Video je svoje prste kao bele crviće koji su se nemoćno uvijali na vrhovima ruku. Nije imao osećaj da su njegovi. Kao da ih je posmatrao sa velike razdaljine.

Japanac mu se još jednom pomoli pred očima. Frenkin oseti ogroman pritisak, a zatim je padao u tamu ušiju punih grmljavine koja ga podseti na crne oluje njegovog detinjstva koje su dolazile iz zaliva šibajući Galvston besomučnom kišom i vetrovima koji su prodirali do kostiju.

A onda ga preseče prvi čelični točak. Njegovo telo odskoči, ali ga odmah prignječi drugi točak, pa još jedan. Zatim se diže vazduh ružičasto i zapenušano pre nego što tresnu o šine da ga opet iznova proburaze čelični lukovi svetli kao kose.

XI

Njujork /Vašington/ Tokio

„Dolazi”, reče Suma krivonogom crncu. „Jesi li spreman da umreš?”

Hejz Volker Džonson ništa ne reče. Ležao je raskrečen preko trpezarijskog stola u kuhinji. Go do pasa slabina pokrivenih samo trakama isečenih bokserica Kalvina Klajna, razmišljao je da ima nečeg užasno ponižavajućeg u tome da te stranci takvog vide u vlastitoj kući. Osećao je da mu znoj curi kao prst raskalašnog ljubavnika između golih butina.

Komesar je oko zglavaka i gležnjeva bio vezan za noge od stola i u tom položaju mogao je samo poželeti neki ogrtač za sebe. Takva jedna prizemna misao apsurdno je zvučala. Ili možda nije, s obzirom na to da je odmah preko klizavih pločica sedela njegova žena leđima oslonjena na ugrađeni frižider. Glava joj je bila lako uzdignuta, usta otvorena, a oko nje toliko krvi da je čak i Hejzu Volkeru Džonsonu bilo nemoguće da sad kaže za nju da je lepa.

To je bila uvreda za njega, ozbiljnija pretnja čak i od gubitka života jer je ugrožavala ono u šta je oduvek verovao da pripada samo njemu: ideju, sećanje, koji su mu bili gotovo sveti.

„G-din Kamivara je moj specijalni gost”, reče Suma pokazujući na zdepastog tipičnog Japanca s boka. „On voli komesare.”

Hejz Volker Džonson okrenu glavu. „Šta još g-din Kamivara voli?” upita on pošto je znao iz iskustva da je kod otimanja talaca vreme najvažniji faktor. Što se više odugovlačilo veće su šanse na pozitivni ishod. Nije hteo da razmišlja o drugom: ako su mu rekli prava imena imaju nameru da do kraja isteraju pretnju pa će ga ubiti.

„Baš sve na šta se može naići”, odgovori Kamivara glasom punim pretnje. On dotaknu jamice na Džonsonovim butinama. „Ali ja lično najviše volim da uživam drogu sa svojim polom.”

„On najviše voli mešavinu droge”, poverljivo će Suma. „Tako jača samopouzdanje.”

„Čim on stigne”, reče Kamivara okrećući se ka Sumi.

„Stiže”, reče Suma. „Rekoh ti.”

Džonson zaposli usta. „Imate li omiljenu? Mislim drogu?”

Suma se nasmeja. „Ovo pita komesar policije.”

Kamivara slegnu ramenima pa reče: „Svi smo ovde prijatelji”, tako da Džonson požele da ga udari u lice. Kamivara se okrenu ka njemu i Džonsona zapanji kako obično lice ima. „Aconitin napellus, kaluđerska”, reče mu zdepasti Japanac.

Džonson trepnu. „Zar to nije otrov?”

„Otrov, sedativ ili afrodizijak?“, uzvratila Kamivara. On prelete pogledom preko Džonsonovih slabina. „Zavisi od toga koliko se uzme i sa čime se pomeša. Sve je to stvar veštine.“ Usne mu se iskriviše nekom vrstom osmeha.

U tom času Kamivara upre svoj pogled na Džonsona. Džonsona obuze čudan osećaj da je čitav uronjen u ledenu vodu, da ga drže pod ledom, krv mu se ledila u žilama, rad srca usporavao se, sinapsa nerva paralisala. Uplašena pokuša da skrene pogled, ali nije mogao. Nešto mu je blokiralo kretanje. Mogao je o tome da razmišlja, ali tu je impuls prestajao, kao da se pretvorio u beskrajni odraz uhvaćen u ogledalima njegovog uma.

Neprirodno spori udari njegovog srca bili su tako teški i zapravo bolni da je, dok je gledao Kamivaru u oči, mislio da vidi nagoveštaj svetla, par krila ili polumeseca poput snopova zelene vatre u donjem delu njegovih crnih dužica. Izgledalo je da mu se smeje na neki jeziv način kao u podeljenoj tajni.

„Uživaš li u ovoj igri koliko i ja“, upita Kamivara glasom koji je odjekivao kao komadići stakla u Džonsonu sa svakim prigušenim udarom srca.

Suma, naizgled potpuno nesvestan onog što se zbiva, zurio je u zadnje dvorište. Kamivara skloni uporni pogled i đavolski stisak oko Džonsona najednom popusti. Krv koja mu je ponovo potekla normalnom brzinom kroz vene vrati mu boju u obraze i ramena. Pre toga je bio tako hladan, zatvoren u čudan crni led koji je oko njega napravio mali Kamivara, da je jedva disao.

„Da li g-din Kamivara voli kokain?“ upita Džonson glasom promuklim kao od hladnoće.

Kamivara mu se nasmeja, od čega ga iznutra podiđe jeza kad se setio šta mu je uradio. „Kao što rekoh, probaću bilo šta.“

Džonson okrenu glavu u stranu i pogled mu pade na leš njegove žene. Prestrašena oseti nekakvu stravičnu fascinaciju s kojom čovek prilazi nesreći. Prizor krvi i pokolja užasan je jer predstavlja otvoreno podsećanje na smrt, ali pomešan sa užasom daje radost što je čovek tako blizu smrti a uživa u životu na svaki mogući način. Još sam živ, pomisli on postidešen zbog svoje radosti.

Kamivara raširi redove kokaina na vrhu šanka i kad se okrenu da ušmrkne Džonson nastavi posao na oslobađanju desne ruke, uspeo je da pokrene desni zglavak pritiskajući ga o donju stranu stola, na kojoj je prilikom selidbe odvaljen mali komadić. Pošto je o to zakačila jednu od boljih haljina žena mu je mesecima gundala da ga popravi; sad bi mu zupčasta ivica mogla doneti spas. Pomerio je zglavak napred-nazad, presecajući tanak kanap koji ga je držao.

„Bolje dođi ovamo pre nego što svi redovi ne nestanu“, reče Kamivara Sumi. Obrisa je nozdrve palcem, polizao ostatak belog praha koji se prilepio za jagodicu. „Jedno je sigurno, ovo je kvalitetna roba.“

Stojeći po strani, Suma je i dalje gledao s očekivanjem kroz kuhinjski prozor. Kamivara napravi grimasu i okrenu se ka Džonsonu. „Spreman za zabavu?“ Džonson ostade miran i nem.

Kamivara izbulji u njega oči čije su se ženice raširile. „Neće biti ništa slično onom što si zamišljao.“ On se opet okrenu ka šanku. „Kokain neće biti dovoljan da nas podstakne na naše buduće zločine“, reče. „Biće nam potreban jači lek da nas pripremi.“ On izvuče bočicu

bledo-narandžastog praha, izmeša ga u čaši s malo vode i drugim tečnostima koje je poneo sa sobom i poredao na šanku.

Džonson oseti da kanap puca i pada mu s desne ruke. Držeći na oku dvojicu ljudi milimetar po milimetar primicao se prstima ka ladici nešto niže i lagano savivši leđa otvori je. Napipa držalju mesarskog noža hladnog na dlanu i krajnje pažljivo izvuče ga napolje. Držao ga je sada vrhom nadole zaklanjajući ga stolom od dvojice ljudi.

„Popij me”, reče Kamivara i nasmeja se dok je gurao ivicu čaše Džonsonu na usta. Kad ovaj ispi polovinu, Kamivara dovrši ostatak.

„Sad me poljubi.”

Kad mu se Kamivara približi Džonson mu pijunu tečnost u lice i prskajući naokolo izvuče mesarski nož i zabi vrh sečiva kroz zadnji deo Japančeve ruke prikovavši ga za drvenu tablu stola.

Kamivara široko otvori usta, ali pre nego što je uspeo da ispusti neki zvuk, Džonson mu zabi šorts u grlo. Ali Džonson je ispustio krik, a ne Kamivara. On sede zureći u Kamivarinu ruku u mesto gde ga je nož probio između kostiju, tetiva i nerava. Nemoguće, pomisli, ali iz probijene rane nije kamila ni kap krvi.

A sad se Kamivarina glava okretala okolo kao u kugličnom ležaju, a one crne oči mrtve ribe opet su menjale boju, baš kao onda kad su ga zaledile. Zeleni polumeseci osvetliše mu lice nekakvom demonskom energijom. On izbací šorts iz usta.

I sad se atmosfera u sobi izgleda menjala, kao da je oživela, jer je Džonson upravo postao svestan još nečijeg prisustva skrivenog u senci.

Izroniše oči velike kao sunca i on oseti da mu neka neobična radijacija šaklja kožu, curi kroz slojeve mesa, prodirući mu u mozak.

Džonson stade da dahće i sruši se na sto povijenog gornjeg dela tela. Bol koji žeže nadirao je iz samog njegovog jezgra i oduzimao mu kiseonik iz pluća. On se mahnito prući za nož želeći sad samo da ga zarije Kamivari u srce.

„Ovo hoćeš?” upita Kamivara. „Evo ti.”

Džonson poče da drhti iskolačenih očiju. Nož se dizao, lako kretao nagore sam od sebe dok njegov vrh ne izađe iz Kamivarinog tela i visio u vazduhu, lebdeo.

„Bože blagi!”

Kamivara se smejaó.

Džonson stisnu oči, oštro protrese glavom levo-desno u uzaludnom pokušaju da je razbistri. Ma šta da mu je Kamivara dao mora da je vrlo jako. Pokušao je da diše, a izgleda nije mogao da se seti kako. Pred očima mu se pojaviše tačkice, a metabolizam mu se udvostručio, utrostručio. Usta su mu se otvarala i zatvarala s čudnim jezivim zvukom kao kod ribe izvađene iz vode.

Halucinacije. Progutao je nešto grozne otrovne mešavine malog Kamivare i to mora da je rezultat — mora da je! To je bilo jedino objašnjenje i sa njim je mogao da se pomiri. Skamenio se, a imao je halucinacije da. . .

Džonson pokuša da vrisne poslednji put dok su nestajale unutrašnje rezerve kiseonika. On široko zinu, trudeći se da udahne vazduh, ali ništa nije vredelo kao kad čovek izađe iz kapsule u bezvazdušni međuzvezdani prostor.

Volf i Čika išli su Prvom avenijom grabeći ka zapadu prema osamdesetim ulicama. Parkirali su se jedan blok južnije od komesarove kuće.

Kao i ranije s Hobijem Volf uvede Čiku kroz ulaz podruma od vulkanskog kamena u dnu Džonsonovog zadnjeg dvorišta. Crna gvozdена kapija bila je zaključana, ali Volf je s trzajem otvori, a isto učini i s vratima koja su vodila u majušno betonirano dvorište. Unutra je vladala tišina. On je povede dugim hodnikom i izvede u zadnju baštu.

U udaljenom kraju bašte stadoše pored ograde visoke dvanaest stopa iza koje se prostiralo komesarovo zadnje dvorište. Volf gurnu vrata sa Čikom tik iza sebe i oni se obreše u Džonsonovom zadnjem dvorištu.

Dok su koračali ispod slatkih rogača Čika dotače Volfa za ruku i brzo reče: „Ovde nešto nije kako valja.”

Uštrčaše uz zadnje stepenište, upadoše u kuhinju i tu zatekoše Džonsona koji se gušio dahćući. Volf ugleda Džonsona mrtvački bledog. Gotovo u istom trenutku ukaza mu se čitav prizor: komesar go i raširenih ruku i nogu na trpezarijskom stolu, mrtva žena se srozala pored frižidera, Japanac koji je u tom času izvlačio sečivo kuhinjskog noža iz dlana.

„Svemoćni Bože!”

On je piljio u lice japanskog molera s kojim je razgovarao, osetio sažaljenje prema njemu u muškom WC-u na poslu. Volf je sada razumeo.

Ugledao je široko otvorene oči lažnog molera, sićušne polumesece svetleće-zelenog u dužicama i pomisli: Oh, Bože.

„Kamivara!” reče Čika. A onda Volfu: „Dole” povika. „Prepusti ovo meni!”

„Ne”, uzvрати on. „Ovo kopile me prati. Moj je.”

Kamivara se okrenu i nestade u unutrašnjosti kuće. Volf polete neosvetljenim hodnikom, nasrnuvši na njega.

„Odavno se nismo videli, govнару”, reče Kamivara i udari ga nogom u vrh kuka.

Volf frknu dok mu se bol spuštao niz nogu. On se zavrte od udarca kao da izgubi ravnotežu i vide da se Kamivarino lice ludački ceri. Oduprevši se bokom o zid naglo udari naviše korenom šake.

Zakači Kamivaru u vrh rebara i opali ga nogom u letu. Kamivara zacvile, ali nije pokazao da je povredен. Međutim, nešto je držao u ruci i zavitla time. Volf se baci u stranu i začu blag fјuk dok mu je tanko sečivo vrteći se letelo pored lica.

Čuo je ludački smeh Kamivare dok je bacao drugo sečivo ka Volfu, koji ga odbi pod pogrešnim uglom, ali je petom cipele skrenuo Kamivarinu ruku baš toliko da udarac usmeri naviše. Volf se obrnu, zabi Kamivari lakat u slabine, u osetljivu tačku odmah ispod rebara. A onda ga mračna sila pribi uza zid tako snažno da ga izbaci iz stroja na par minuta. On protrese glavom i pogleda naokolo. Kamivara je nestao.

Čika taman htede da pode za Volfom kad se pojavi Suma. Ona stade kao ukopana buljeći u majušnog Japanca. Polako ispruži ruku povijenih prstiju. Zelena vatra poigravala joj je u očima. Japanac se nije makao; mesarski nož još je visio u vazduhu iznad trpezarijskog stola.

Soba se još više smrači kao da se nešto neizrecivo, s mukom vidljivo uvija i odvija krivudavo kao dim. Načas plamičci liznuše uz Čikinu skupljenu ruku, gde se ugasiše kao poliveni vodom. Nestali su.

Džonson je ležao na stolu, zgužvan kao stari ogrtač; u njemu više nije bilo života.

Iznad lesa mesarski nož dizao se u vazduhu, a sečivo se ljeskalo.

„Šta dodavola Kamivara radi ovde?” upita Čika.

Suma nagnu glavu sličnu tanetu. „Ono što najbolje ume. Pustoši.”

„Po čijem naređenju?”

Suma ne reče ništa.

„Dobio si nove instrukcije, zar ne?” reče ona mudro. „A ja ne znam kakve su.”

„Onda ću ti reći”, reče on. „Lagano ali sigurno izvlačimo Matesona iz ove, da kažemo, matrice.” „Komadajući svakog kome je blizak.” „Baš tako.”

„Ali to je tako varvarski, tako definitivno.” „Da, definitivno”, reče Suma. „Prava reč.” Oči mu se raširiše, a mesarski nož podrhtavao je u vazduhu kao od nevidljivog vetra.

„Prekini s ovim. Ja ga mogu dovesti u Tokio daleko lakše. On mi veruje.”

„Možda ti veruje”, uzvratila Suma. „Ali nemamo načina da budemo sigurni u to. Niko od nas ne može da ga pročita onako kako čitamo druge, a to je opasno. Osim toga, on mora osećati kad napusti Ameriku da iza njega ništa ne ostaje.” „Zašto?”

„Zato što imamo za njega jedan poslić.” Ledeni osmeh raširi se preko Suminog lica; osmeh žene, osmeh sirene, pun lukavstva i neispričanih tajni. „Definitivni poslić.”

„Kakav?”

„Već sam ti rekao više no što treba da znaš.” „Pa onda ti nisi ni nameravao da ga ubiješ?” „Da ubijem Matesona? Ne.” Mesarski nož se kretao kao da je nestrpljiv da krvlju ispiše tragove na kuhinjskom zidu. „Da uništim sve što mu je drago, da ispitam njegove mogućnosti, da mu uzmem meru. Sad shvataš.”

Tornberg Konrad III sastajao se sa Broznijanom Lenfantom jednom nedeljno. Sastanci su se dešavali u različite dane nedelje i u različito vreme. I mesto se stalno menjalo. Broznijan Lenfant, bivši senator iz Luizijane koji je za fini honorar pozajmljivao ime Lenfantu i Lenfantu kao fasadu kancelarije Hema i Jošide u Ulici K, bio je jedan iz Tornbergove mreže starih drugara. Tornbergu se beskrajno svidao. Leonfant je poticao iz naročito opakog lokalnog političkog sistema, bio je majstor svih prljavih trikova iz knjiga kao i gomile onih koji se nisu mogli naći u knjigama.

Prvi put je skrenuo Tornbergovu pažnju kad je kao okružni tužilac države Luizijana nadmudrio prezira vrednog i moćnog čoveka, tadašnjeg gradonačelnika Nju Orleansa, koji je imao aspiracije prema Lenfantovom mestu. Lenfant je pametno okrenuo gradonačelnikovu klevetničku kampanju protiv njega preotevši mu popularnost među biračima. A četiri godine kasnije, uglavnom zahvaljujući Tornbergovim velikodušnim doprinosima za kampanju, prvi put je izabran u Senat. Lenfant nije bio čovek koji je zaboravljao takve usluge i ovoga puta on je sazvao sastanak, ni tri dana posle njihovog poslednjeg redovnog zakazanog okupljanja.

Lenfant nije bio visok čovek. Velikom glavom dominirale su prevelike smeđe oči, visoko čelo i osmeh širok kao Misisipi. Imao je uska ramena i tih dana malo zaokrugljen stomacić. Bio je doteran čovek, pravi južnjački džentlmen što znači da je znao da kako da igra igru moći specifičnu za Vašington, govorio je tajne samo prijateljima ili ih razmenjivao za usluge. Ovako ili onako, napravio je ratnu riznicu jedinog oblika kapitala koji vredi prebijene pare u ovom gradu.

Danas je nosio tamnoplavo vuneno odelo sa bež prslukom i kravatom kestenjaste boje ispod trenčkota. U jednoj ruci držao je akten-tašnu od nojeve kože.

Dvojica ljudi sastali su se u predvorju sedišta CIA u Engliju. Tornbergu se sviđalo ovo mesto sa spomenikom od blede mermera u koji su bile urezane 53 zvezde. Svaka je tu stajala u znak sećanja na nekog agenta palog na dužnosti. Međutim, u otvorenoj knjizi ispod njega samo su dvadeset trojica navedeni poimence. Ostali nisu imali imena, barem ne što se javnosti tiče. Ležali su duboko u tajnom dosijeu CIA pohranjeni kao kamen u grlu neke mitske zveri.

Za Tornberga je ovaj čudni oblik državne tajanstvenosti predstavljalo ono što je definisalo Vašington. Naša moć leži u tome da vam istinu činimo nedostupnom.

Dvojica ljudi su načas zastala ispred spomenika, između zastava Sjedinjenih Država i CIA, a kad Tornberg reče „Impresivno,” Broznijan Lenfant je tačno znao šta misli.

Njih dvojica pokazaše legitimacije stražaru u predvorju, a Lenfant je predao minijturni bodež koji je bio njegov stalni pratilac od najranijih dana njegove kampanje u Luizijani. Dvojica ljudi ispraćena su do lifta.

Dok su se peli Tornberg upita: „Koliko dobro si poznavao senatora Frenklina?”

„Stari R.P i ja se odavno znamo”, reče Lenfant. „Ali kako sam čuo, od njega nije mnogo ostalo.”

„Dobro si čuo”, uzvratila Tornberg.

„Čuo sam takođe da je bio pijan kad je pao sa železničke platforme.”

„Gluposti”, bio je kategoričan Tornberg. „Baš kao što je glupost prirodna smrt drugih senatora koji su pokušavali da blokiraju ovaj nacrt trgovinskog zakona. Svi su oni ubijeni. Frenklin je poslednji u nizu i to je stvarno loša vest.”

Tornberg je izabrao malu, retko korišćenu konferencijsku salu. On upali svetio i klima-uredaj da bi se prostorija izvetrila od pregrejane zagušljivosti.

Soba je imala spartanski izgled, golubije sivi zidovi sa raštrkanim anonimnim i ne baš naročitim slikama brodova-klipera, mračnog mora, štrčćih rtova. Centar sobe zauzima je sto obložen drvetom i osam direktorskih rotirajućih stolica. Duž jednog kratkog zida smestio se odgovarajući kredenac u kome se, ako je Tornberg znao išta o takvim mestima, nalazio niz najsavremenijih prislušnih aparata. U vrhu kredenca nalazio se jeftini automat za kafu i rešo, bez sumnje za kasne noćne ili rane jutarnje hitne sednice. Kao u svim takvim trustovima mozgova CIA, nije bilo prozora niti površine koja bi mogla na neki način da proizvede vibracije koje bi uhvatila opozicija uvek spremna na prislušivanje.

Dvojica ljudi sedoše za sto, a Lenfant škljocnu i otvori svoju akten-tašnu. „Bez obzira na loše vesti, čovek mora da jede”, reče on.

On izvuče iz tašne termos pun jake njuorleanške kafe sa brendijem, sendviče sa ribom, svežanj kobasica i nekakav sačuvani ukus bamije, toliko jak da oguli boju s kola.

„Ova jela mogu da postide bučkuriše bilo kog vladinog intendanta”, reče Lenfant osvetivši sobu svojim širokim osmehom. „A kladim se da su bolja od jelovnika većine vašingtonskih restorana.”

Tornberg zamoli za kafu i učtivo odbi hranu. Posmatrao je Lenfanta dok je uključivao rešo da podgreje kobasice. Vazduh se vrlo brzo ispuni prijatnim mirisom koji bi se, bio je siguran Tornberg, u dovoljnoj koncentraciji mogao svrstati u hemijsko oružje.

On se zavrteo na stolici, otvorio klizni prednji deo kredenca, pritisnuo prekidač koji je aktivirao mašinu za pravljenje buke da bi se obezbedila apsolutna tajnosti.

Lenfant skinu kobasice sa rešoa, isključi ga iz struje i opet sede za sto. Od nečeg u hrani Tornbergu su suzile oči. Fascinirano ga je gledao dok je Lenfan s očiglednim uživanjem gutao svoj ne baš mirisan ručak.

„Ovo blato sa Misisipija nije loše”, reče Tornberg, nalivajući još koktela bivšeg senatora.

„Recept moje majke”, reče Lenfant dok je ljuštio kobasicu s preciznošću hirurga. „Šef Galatoara godinama me je progonio da mu ga pozajmim, ali nisam ni pomislio na to. Moja majka je dugo i naporno radila i opravdano se ponosila stolom koji je predveče postavljala i hranom koju je iznosila na njega. Ne bih odao njene tajne.”

On nabode hranu na viljušku. „Znaš, onaj momak Džejson Jošida je takođe nekakav radoholičar.” On sažvaka zalogaj i proguta. „Kunem se da je taj momak kao moja majka, nikad ne spava.” Lenfant je imao onu vrstu blagog, zapevajućeg akcenta iz Luizijane koju nijedan instruktor dijalekata ne može da skine. „Misli li on na nešto drugo osim na rad?”

„Bolje to pitaj Hema.” Tornberg je posmatrao vodnjikavo-smede oči bivšeg senatora, blage kao njegov akcent. Pitao se kuda ovo vodi, spreman da prepusti Lenfantu da pređe na stvar kad mu bude odgovaralo, svakako nije hteo da ga požuruje.

„Ma dodavola, znam to, Konrade. Ali tvoj sin je pod utiskom da sam ja samo fasada za Lenfant i Lenfant. A to je onako kako si mi rekao da hoćeš.”

„Pomislio sam da je za naše odnose najbolje da prođu nezapaženo.”

Lenfant progurda pošto je uzeo poveći zalogaj sendviča s ribom. „Pa reći ću ti nešto. U svoje vreme poznao sam dosta špijuna, neki od njih uopšte nisu svesni da znam za njih, ali kunem se da nikad nisam sreo nekog koji toliko uživa u špijuniranju kao ja.”

„Znanje je moć, kako su običavali da kažu u Strategijskoj službi”, reče Tornberg, misleći na preteču CIA.

Lenfant klimnu glavom. „Sad tu je postojao čitav niz drugih vozića. Svako je u to doba slušao naređenja i bio silno srećan zbog toga.” Lenfant je refleksno žvakao. „Što me dovodi do cilja ovog sastanka. Predložio si da odem da vidim tvog sina, postavim Lenfant i Lenfant kao pokriće da bih mogao, da ti tako kažemo, da motrim na stvar. Što sam i učinio.” On srknu malo kafe.

„Nedavno, međutim, postao sam pomalo radoznao, u glavnom zato što Jošidu više nekako nije držalo mesto. I tako sam se dao u mukotrpan posao, izazvao blagu pometnju u njegovoj kancelariji, kako smo obično govorili o tome u južnjačkoj politici.” Lenfant se namršti što je bio siguran znak loših vesti. „Jesi li znao da ova osoba ide noću u Njujork? Odleteo je tamo, rekvirirao jedno vozilo vladine agencije i vratio se sutradan rano ujutro.”

„Pa?”

Lenfant slegnu ramenima. Činilo se da mu je zasad dosta hrane. „Možda ništa. Ali pitam se da li znaš da je tvoj momak Mateson tačno usred konstrukcije.”

Tornberg ne reče ništa. Iz sve snage se trudio da ne pusti misli da mu odlutaju. „Nastavi”, reče on.

„Mateson beži od šefa policije Džeka Bredarda, koji veruje ili hoće da drugi veruju da je Mateson ubio izvesnog Kockastog Ričardsa, jedinog crnca u njegovoj ekipi.” Lenfant diže desnu obrvu. „Ova osoba nađena je s rupom u potiljku ispred svoje kuće onog jutra kad je tamo bio Džejson Jošida. Balističari policije potvrđuju da oružje iz kog je izvršeno ubistvo pripada Matesonu.” On klimnu glavom. „To je Jošidino delo, nema sumnje u to.”

Svakom drugom Tornberg bi rekao da je to nemoguće. Pogrešno si povezoao činjenice. Ali Lenfanta je predugo znao. Taj je čovek bio pedantan u svom istraživanju. Ako nešto kaže, čovek može to da odnese u banku, deponuje i bude siguran da će zaraditi najvišu kamatu.

„Znam da ti nisi dao ovlašćenje za ubistvo u Njujorku”, blago reče Lenfant, „Jer sam kasnije po njegovom povratku malo ćaskao sa Jošidom. Znaš kakav je on, ogroman je uspeh bilo šta izvući iz njega. Ali čitajući između redova, jasno je da je uznemiren zbog nekih najnovijih odluka tvog sina.” Lenfant se nagnu napred i spusti glas iako nije bilo potrebe za tim. „Konrade, čitav tvoj plan je ozbiljno ugrožen. Tvoj sin je na svoju ruku zaključio da je Volf Mateson postao opterećenje. Hem je za njega izgradio kavez iz kog ne verujem da će se izvući.”

Volf je išao iz sobe u sobu s pištoljem na gotovs, pretražujući svaki mogući prostor u potrazi za Kamivarom. Pitanje na koje je tražio odgovor glasilo je kakvu igru igra Japanac. U kom trenutku će prestati da se igra partizana i prestati da uzmiče.

Gde si, Kamivara? Gde se kriješ? Volf se prisetio mnogih igara skrivalice koje je igrao kao dečak u Elk Bejsinu. Koncentrisao se koristeći um.

Stajao je na kraju dugog centralnog hodnika, kičme zgrade. Ispred njega se pod pravim uglom skretalo ulevo, znao je, u komesarovu zvaničnu trpezariju. Nije se moglo nigde drugde osim pozadi. Tu je bilo mračno, savršeno mesto za zasedu.

On ugleda potom poveći otvor u zidu. Bio je taman toliki da se u njemu sklupčan sakrije sitan čovek. On proturi kažiprst kroz metalni prsten vrata, uperi pištolj i naglim udarom ih otvori.

Dočeka ga prazan mali lift za smeće rugajući mu se. Mora da je Kamivara otišao pravo u kuhinju, zaobišavši ga u krugu. On progura glavu i ramena u onaj mračan prostor da baci pogled naokolo. I začu Čiku koja je na japanskom razgovarala sa nekim čovekom. Slušao je i projektovao nadole ka čoveku svoju makura no hiruma. Koje on? Trebalo mu je nekoliko promena da dođe do njega.

A onda naiđe na auru drugog čoveka i znoj mu probi niz leđa.

Isuse Hriste, pomisli, ona razgovara sa Sumom! I ne kao sa neprijateljem, već kao sa saveznikom.

On zatvori vratašca lifta za smeće i vrati misli na kolosek. Nađi Kamivaru, pomisli. To je prioritet. Kasnije ćeš se obračunati sa Čikom. Ako bude tog kasnije.

Napredovao je stopu po stopu dok gornja ivica njegove senke ne stiže do ćoška. Samo još milimetar i Kamivara bi znao da je ovde ako ga je Japanac čekao iza ćoška.

Volf je piljio u hodnik nadajući se da će uspeti da oseti Kamivaru. Da li je začuo pokret, namirisao izdajnički vonj? Je li postojalo išta što bi mu dalo neki nagoveštaj?

Ništa.

Čekao je.

Ništa.

Potom pomisli na svoj duh mračan i trajan kako mu diše uz bok, i shvati da će sam morati da stvori priliku pametnom primenom podjednakih delova psihologije i kinetičke energije, neke vrste mešavine mentalnog i fizičkog, kontinuiteta Belog Luka.

Prizvao je svog mračnog duha zaštitnika. Još malo se bojao toga, ali nužda je nadvladala strah. Setio se skladišta i činjenice da kad je Suma manifestovao svoju vidovitost

Volf je uspeo da pročita i precizno odredi njegovu lokaciju. Pitao se da li je tačno da bi Kamivara mogao da ga nađe kad on primeni svoju makura no hiruma. To ga je brinulo.

Stade da se kreće oprčavši iza ćoška, sjurivši se niz hodnik dok je projektovao svoju vidovitost.

Isuse!

Volf skoro stade, prisili sebe da nastavi. Osluškivao je iza disanja svog tela dah još jednog. Pronašao sam ga, pomisli Vof. Osećam njegovu auru pre nego što je on manifestovao svoju vidovitost.

Kamivara iskrsnu u tami kao Nemezis, ne više čovek već obris, jedan od onih koji krađu duše umrlih.

On uhvati Volfovu vidovitost i zaprepasćen stade da projektuje svoju makura no hiruma. Volf se proteže i skrenu je svojom.

Kamivara hitnu malu oštru britvu i nasrnu vrlo brzo i nisko, a Volf oseti da mu se mošnice refleksno stvrđavaju. Volf je bio svestan da njegovo telo želi da se napne pa je suzbio instinkt opuštajući se, sećajući se, koncentrišući se dok je smrt blješteći letela ka njemu brzo i još brže.

Trenutak pre toga jedina Volfova svesna misao nije predosećala bol. Mora da veruje u svoje telo, svoju tehniku, naučenu pod nogama suvonjavog ćosavog Japanca.

Tada je uronio u to i više nije bilo vremena za svesnu misao. Kada je Kamivarina oštrica bila samo nekoliko milimetara od njegovih slabina, Volf pruži desnu ruku, zgrabi Japanca za desni zglavak i istovremeno pade na jedno koleno. Oseti da ga oštrica zagreba po telu dok je izvodio aikido irimi koristeći Kamivarin zamah povuče ga unapred, izbacila iz ravnoteže, zavila ga po tesnom prostoru tako da ovaj odskoči o ivicu zida.

Kamivara pade, ramenom se čvrsto odupre o suprotni zid, ali nije ispustio britvu, pa njome zamahnu. Ivica okrznu Volfa po ruci, istrгнуvši mu pištolj koji odzvanjujući polete niz hodnik.

Volf se nagnu napred podmetnuvši desnu ruku ispod Kamivarine ispružene desne ruke, a levu pod nju, ljuljajući gornji deo tela uspravno kao osnovu za pokrete ruku, a donjim lupivši unutra tako da ivicom leve ruke pogodi Kamivaru u donji deo čašice ruke, dok desnom rukom iskrenu Kamivari lakat naviše pa unazad oštrim pokretom od kog se začu glasno krckanje dok je pucala kost, a nož pade uz zveket iz nemoćne ruke.

Treba mi svaka zgodna prilika pomisli Volf, udarivši korenem šake naviše u Kamivarinu bradu. Kamivara pogodi postrance u ispupčenje Volfovog zglavka skrećući udarac dovoljno da izvuče iz njega najviše snage.

Japanac je čekao na bilo kakav potez. Znao je da ga Volf mora napraviti sad kad je nenaoružan, a kad vide da počinje, zabi levu pesnicu Volfu u vrat sa strane.

Tražio je nervnu gangliju koja je ležala tik uz srčanu arteriju jer bi to Volfa paralisalo, ali je pogrešno proračunao i njegov udarac odskoči od Volfove ključne kosti sa silom koja je u Volfu izazvala slabost u utrobi. Volf je ciljao nogom s unutrašnje strane Kamivarinog desnog zglavka. Pogodi ga, ali ne baš tačno.

Stiže još jedan udarac koji je uzdrmao Volfa, pa je morao da izmeni proračune pošto je vreme prolazilo pa tako i njegove rezerve adrenalina. Umor u mišićima tako dugo napetim i nenaviklim na to morao se uzeti u obzir jer je rastao. Morao je nešto da preduzme.

Pokušao je da manifestuje svoju vidovitost, osetio negativnu silu pošto je Kamivara, spreman na ovaj trik, počeo da je potiskuje. Kamivarino lice lebdelo je blizu tame kao izdubljena bundeva na Noć veštica. Zlatni zubi koji su s naporom mleli emajl, dugi žuti gornji očnjaci koji su se uz škljocanje spuštali na donje zube, debele usne razvučene u usnu duplju, tetive na vratu iskočile su kao kablovi.

Dvojica ljudi stajali su bliski kao ljubavnici vezani osećanjem moćnim i primitivnim poput pohote.

Volf je tražio da smrska prstenastu hrskavicu na Kamivarinom grlu jer je morao ovo da okonča pre nego što ga umor savlada, pre nego što Kamivara ostvari nadmoć veličinom i snagom.

Kad ga Volf dodirnu vrhovima prstiju Kamivarini zubi škljocnuše. On teško tresnu Volfa u nadlakticu i ona mu obamre sve do prstiju, a potom se Kamivarine pljosnate ruke nađoše Volfu oko vrata, stiskao ga je lopatastim palčevima a onda se zahvat menjao tako da Volfov zatiljak nalegnu u luk njegovog levog lakta i Volf oseti da mu se krv ledi u žilama, jer je znao da Kamivara hoće da mu slomi vrat i da će to i učiniti za petnaestak sekundi ako ne nade načina da ga zaustavi.

Teško je bilo šta preduzeti, umor se gomilao užasnom brzinom, crveni mulj prekrpio je Volfovu svest sisajući mu energiju.

Organizam je znao da nastupa smrt i povučen je okidač za poslednju veliku navalu adrenalina, ali nije bilo vajde. Kamivarin stisak bio je čeličan, čitava gornja polovina tela navalila se na Volfa, njegova široka ramena i grudni koš spuštali su mu ruke i počinjali da drobe Volfove vratne pršljenove.

„Nije pravo”, jedikovao je Hiroto. Bio je pijan, sako mu je ležao prebačen preko jednog okruglog jastučeta, košulja se izgužvala, okovratnik razdrljio, kravata iskrivila. „Radim u anonimnosti dok Judži kupi sav kajmak. On ima novac, kompaniju, slavu, sve, a šta ja imam? Smrdljivu platu, deo Sijan kogakua koji mogu samo da gledam pošto se vodi na ime moje žene.” On zgrabi bocu viskija Santori skoč i izruči ono stoje ostalo u čašu. „Ja sam senka, pametan čovek za kog niko nikad nije čuo.”

Ivan je slušala ovu polupijanu žalopojku s velikim interesovanjem. Udesila je da sretne Hirota u bolnici gde se trenutno lečila njegova žena. Sedela je u svetloj, tugom prožetoj čekaonici zgrbljenih ramena kad je on izašao iz posete ženi. Nije mogao da je ne vidi ni da ne bude tronut njenim jecanjem koje je budilo sažaljenje.

A sad su sedeli u obližnjem restoranu koji je bio na ceni ne razmenivši čak nijedan koketni pogled. Hirota je bilo lako odgonetnuti, ali svakako je u tome imala nesvesnu pomoć Vakarea. Kao kamen iz Rozete*, (*komad crnog bazalita pronađen 1779. u Rozeti u Egiptu; pošto su na njemu nađeni paralelni natpisi na grčkom i staroegipatskom, poslužio je kao ključ za dešifrovanje staroegipatskog pisma.*) Vakare joj je otvorio mogućnosti koje nije sanjala da postoje. Jedno je instinktivno znala: da Tošin Kuro Kosai traži drugi put do Orakla osim Minako. Ne radi se o tome da joj nisu verovali, naprotiv, kao što je ona istakla, mnogo puta pokazala je svoju lojalnost Društvu. Ali u ovom slučaju radilo se o njenom sinu. Kad se ostavi po strani giri, osećanje obaveze, majku su za sina vezivale neraskidive spone. Mudro bi bilo, znala je Ivan osigurati pomoćni put do Orakla ako ikad iskrnsne potreba. Vakare je

nagovestio svojoj omiljenoj prostitutki Miki da bi tu pomoć mogao da pruži Hiroto, potkupljiv i zavidan zet.

Hiroto nije bio lak plen za nju ni iz daleka. Ivan je iskustvo govorilo da su potkupljivi i zavidni često izuzetno pametni upravo zato što su zbog svojih opsesija bili skloni paranoičnosti, tačnije, sumnjali su u svakog. I iskustvo ju je još naučilo da je te sumnje koje su se tako brzo javljale, često dosta teško zatomiti. Bolje je zasad da ih u početku ne izaziva.

U tom cilju ona sad reče: „Izvinjavam se zbog scene koju sam napravila u bolnici, Hiroto-san. Neoprostiva je.”

„Ne, ne, ja treba da se izvinim”, insistirao je on. „Bio sam nametljiv.”

„Ali tako mi je drago da ste naišli i seli pored mene!” Ivan nije gledala u njega dok je to govorila da ne bi bile pogrešno protumačene njene časne namere. „Ne mogu da prestanem da cmizdrim. Imam muža kome su otkazali bubrezi. To je neobjašnjivo kod nekog tako mladog rekoše mi doktori. A Hiroto-san, bili smo srećni kao idealni par sa te-vea. Tako zaljubljeni, Čitav je život bio pred nama.” Jedna usamljena suza stajala je u uglu oka, podrhtavajući dok se ona tresla od snažno suzdržavanog osećanja. „A sad je u bolnici na mašini za dijalizu. Svaki dan ga obilazim i vidim da mu život sve više curi kroz prste. Šta će biti od nas?” Ona nagnu glavu, a ramena su se tresla dok je ćutke plakala.

Hiroto je piljio u nju boreći se sa mamurlukom. On sede uspravno i zbunjeno povuče kravatu u uzaludnom naporu da je ispravi. Zvanično joj se nakloni. „I ja se nalazim u sličnom položaju.”

„Zaista? Strašno.” Ivan diže glavu, a Hirotu srce poskoči kad vide njene suzama izbrazdane obraze, baš kao i kad ju je prvi put video u čekaonici.

„Imam za vratom ženu za čiju se bolest ne može postaviti dijagnoza i koja se nikad neće oporaviti.” On stade, ali je imao potrebu da nastavi. Bio je sa nekim koje išao istim očajničkim putem, nekim ko bi mogao da razume muku koja ga je razdirala. „Ova bolest oduzela mi je ženu. Ona još nije mrtva, svakako ne klinički, ali nekontrolisano plače, a onda nekontrolisano besni. Gde je ona lepa žena kojom sam se oženio? Uništio ju je nešto zlo-slutno, nešto nevidljivo. Bože moj, život je gorka pilula koju treba progutati.”

„Ali moramo dalje, zar ne?” upita Ivan, plačući. „Moramo biti jaki.”

„Zašto?” žalosno će Hiroto. „Ne vidim smisao toga.”

„Zato”, počeo Ivan, nagnuvši se napred, „što uvek postoji šansa da ćemo sresti nekog ko će razumeti, ko će život ponovo učiniti snošljivim.”

On uhvati njen pogled i pomišljali nemoguće da govori o nama, ne ovo lepo, tužno stvorenje. Šta bi ona mogla videti u meni? Ali onda u magnovenju shvati koliko je oboma ovaj susret došao nenadano. Dvoje ljudi u sličnim okolnostima koji bi se mogli međusobno pomagati. „Zaista ne znam šta ću ako ona umre.”

Ivan je znala da govori o Kazuki, svojoj ženi, Judžijevoj sestri. „I ja isto mislim o svom mužu”, blago će ona. „Pa ipak, ponekad mi se čini da mi više nije muž tj. čovek u kog sam se zaljubila. Da li je to verolomna misao?”

„Ne”, ljubazno uzvratila Hiroto. „Samo realna.”

„Ah, šta bih dala da mi se vrati!” Shvatio je da će ona svakog časa opet briznuti u plač i oseti da mu se srce kida. „Ali to je, naravno, pusta želja. Doktori mu uopšte ne daju nade.”

A onda se pred njim ukaza spas.

Jer on senka, koji je toliko dugo živeo u crnoj jami anonimnosti koju je Judži napravio za njega, mogao bi najzad da dokaže da je vredan, makar samo ovom jednom ljudskom biću. Pa on može da joj vrati muža.

„Ja to mogu da učinim“, reče on bez daha kao daje upravo pretrčao čitavu milju. Svaki trag alkohola nestao je i umesto toga nastala je nadrealna jasnoća koja ga je radovala.

„Šta da učinite?“ Delovala je zbunjeno.

„Slušajte, Ivan“, ozbiljno će Hiroto. „Doktori ne znaju sve. Ja sam naučnik za kompjutere i radim na projektu koji bi možda mogao da promeni stanje vašeg muža.“

„On, Hiroto-san!“ Ona se namršti. „Ali kako?“

„To je veoma složeno“, uzvratilo on. Najzad, ona je bila žena. „Ali ima veze sa izmenom DNK u živom telu.“ Lice joj se ozari. „Zaista to mislite?“

„Naravno.“

„Ali to zvuči tako...“ Ona zatrese glavom. „Nemoguće.“

„Dođite“, impulsivno reče on. Zašto da ne, pomisli on. Ovo je i moj projekat. A vidi to lice! Jebeš bezbednost, jebeš Judžija! Dokazaću vam! „Odmah ću vas odvesti da vidite!“

Jedina šansa koju je Volf imao da suzbije ubistveni pritisak i jedini način da to postigne bili su nervi. Na određenom mestu između rebra i ramena odmah ispod ključne kosti nalazi se velik nervni snop koji utiče na rad cele ruke i šake. Problem je u tome što je dobro zaštićen, duboko sakriven ispod slojeva Kamivarinih mišića tvrdih kao stena. A ono malo nadmoći što je Volfu preostalo brzo je nestajalo.

Upotrebio je zglobove prstiju, ali je odmah shvatio da to neće biti dovoljno. Osećao je još jedno prskanje dok mu je Kami vara zavrtao vrat još milimetar ulevo. Pred očima su mu eksplodirale crne mrlje, a grudi su mu gorele boreći se za kiseonik. Njegovi mišići napregli su se do krajnjih granica i gotovo se nadvili nad njim, nije imao načina da zada važan udarac gornjim delom tela.

Tama.

Trebalo mu je oružje.

Brujanje insekta ili životinja.

Komešanje. Oružje. Volf je grejao ruku o bok, gurao nadole dok mu prsti ne naidoše na metal. Oštrica brijanja, majušno sečivo koje je Suma ispustio u skladištu.

Osećao je da mu se vrat lomi.

Naterao je svoje misli da se rasprše ušavši u crveno svetlo, a onda zaboravio da ih drži pod kontrolom.

Tesan je most a uzak put... Volf je izgradio svoj most od strela.

Ništa osim lebdenja... i vreline koju je znao da može dotaći da ga ne sprži. Njegove misli obavijene vrelinom u jednoj materijalnoj ruci i najednom zapanjujući osećaj vratio mu se u telo, kolajuć mu kroz grudi, duž ispružene ruke sve do prstiju savijenih oko metala.

Pritisak.

Oštrica vrela kao sunce odapeta njegovom rukom kao strela iz ratničkog luka.

Pritisak je popuštao.

Kami vara iskolači oči, usta su mu se nečujno micala, odebljali jezik priklještio se između zuba. Volf je malo po malo vraćao vrat, nejasno svestan samo neprirodne vreline snažnog bola njegovih izmučenih mišića i tetiva.

On ugleda sečivo zabijene u Kamivarino telo i opet se zabi zglobovima prstiju u prsni snop nerava osećajući Kamivarinu desnu ruku kao mrtav terat i preusmeravajući odmah vrelinu iz svojih misli ka Kamivari kome je krv siktala, mržnja i strah slivali se u njemu, organizam reagovao na dolazak smrti osećajući potrebu da se digne.

Volf stade da drhti koncentrišući se na duhovnu energiju, misteriozni motor u njemu koji je pojačavao tamu projektujući je kao bujicu zapenušane lave.

On uzviknu kad se u Kamivarinim grudima pojavi rupa, gde je igrala plava vatra. Rupa je postajala sve crnja, šireći se dok je utroba hrskala u plavom plamenu i pucketavoj tami, a iz Japančeve unutrašnjosti zapahnu ga gnjili zadah greha.

Volf stade nekontrolisano da drhti misleći opet na senku koja se kretala, prošavši blizu nje na krovu Amandine zgrade, u vlažnoj unutrašnjosti Čikinog stana, u gradu očajnika kad je Ketii planula i u skladištu.

I oseti drhtanje spodobе koja je bila deo njega kao stari šamanski znanac koji je disao u nevidljivoj tami, režeći i krećući se kroz njega snagom groma.

„Tesan je most a uzak put koji vodi do života i malo njih putuje njime.”,

Unutrašnji glas cepao je Volfu svest, oči se naglo otvoriše. Buljio je u Kamivaru, ili ono stoje ostalo od njega, u svetlost koja je bleдела iz njegovih praznih očiju dok je goreo.

Ali Volf pomisli put, koji sam izabrao vodi do uništenja?

XII

Tokio/Njujork/Vašington

„Zdravo, Hiroto-san.”

„Ovo je Orakle”, reče Hiroto Ivan. Posmatrao joj je lice dok je prilazila mat-crnoj kocki. „Orakle, ovo je Ivan.”

Hiroto ju je odveo u skladište nadomak reke Sumida gde je bio smešten Orakle. Noć je bila mračna i nigde stražara, samo razrađen skup šifrovanih brava da bi se prošlo. Hiroto je, naravno, znao sve šifre. Zabavljao ga je da pokaže Ivan koliko je važan kad ima pristup Oraklu.

„Nije trebalo da je dovodiš ovde”, reče Orakle.

„Znam, to je pukotina u Judžijevoj bezbednosti”, reče Hiroto. „Ali imam razlog što to činim. Ova žena je posebna. Možeš da joj pomogneš. Zapravo, njenom mužu.”

„Ivan je neudata”, reče Orakle.

Ivan, koja je kružila oko Orakla ukoči se.

„Šta hoćeš da kažeš?” začudi se Hiroto. „Ne razumem.”

„Ti mnogo toga ne razumeš, Hiroto-san. Odmah je vodi odavde.”

Ivan okrenu glavu gledajući čas Orakla, čas Hirota. „Šta se ovde dešava?” Ona se zbunjeno nasmeja. „Izgleda da me mašina ne voli. Je li tako nešto moguće?”

„Ja znam ko si ti”, zloslutno reče Orakle. „Ti si pretnja.”

„Uveravam te da mašina govori u svoje ime”, reče Hiroto. „Trenutno priča besmislice, ali...”

„Hiroto-san”, prekinu ga Oraklov sintetizovan glas. „Jesi li svestan da je ova žena Tošin Kuro Kosai?”

„Društvo crne oštrice? Nemoguće! I uostalom, otkud bi ti mogao da znaš?”

„Ona je veoma visoko u hijerarhiji, Hiroto-san, ali ne gubi vreme postavljajući joj pitanja. Samo će poricati. Tu se krije opasnosti, Hiroto-san. Moraš to shvatiti.”

„Ne obraćaj pažnju”, reče Hiroto Ivan. „Mislim da negde mora daje prekinuta veza.”

„Ako me prikopčaš za nju, ona neće moći da me spreči da joj pročitam misli. Dobiću pristup svim njenim tajnama, svim tajnama Društva crne oštrice.”

Hiroto vide da je ovaj predlog uplašio Ivan. Lice joj poblede i ona uzmaknu korak nazad.

„Ne mislite...” Hiroto se nasmeja trudeći se da joj rastera strah. „Naravno da ne mislim. Ne budite smešni.” On mahnu rukom. „Ali možda je greška što sam vas doveo ovde. Treba da odemo odavde.”

„Možda još ne.”

„Ona želi da sazna još o meni, Hiroto-san, i da ono što sazna prenese Društvu crne oštrice. Ti imaš dužnost da me zaštitiš.”

„Naravno da imam”, reče Hiroto. „Ali da te zaštitim od koga? Zašto bi te Tošin Kuro Kosai hteo?”

„Zbog onoga što mogu da učinim ili gotovo mogu”, uzvratila Orakle.

„A to je?” upita Hiroto. „Ja znam sve tvoje funkcije.” „Ne znaš”, na to će Orakle. „U stanju sam da izmenim DNK u živim ljudima, da učinim njihovu DNK takvom da podseća na DNK članova Društva crne oštrice toliko da praktično ne postoji nikakva razlika.”

„Hoćeš da kažeš da se eksperimenti odvijaju iza mojih leđa?”

„Da. Trenutno je ovaj proces nedovršen. Jedini čovek čija je DNK izmenjena sad je mrtav. Ali Judži i Hana rade na tome kako da dovrše ovu funkciju. Kad bude dovršena, biću od izuzetnog značaja za Društvo crne oštrice. Mogli bi da me iskoriste da izazovu promene DNK u drugima ne bi li ojačali svoje proređene redove. Zato je Ivan ovde.”

Hiroto se okrenu ka njoj.

„Mašina je očigledno luda”, reče Ivan.

„Daj je meni, Hiroto-san”, reče Orakle. „Dokazaću ti ko je ona.”

„Odmah prekini!” naredi Hiroto osećajući da gubi kontrolu nad situacijom.

„Jesi li video njenog muža, Hiroto-san?” upita Orakle na svoj đavolski pametan način. „Jesi li siguran da on postoji?”

„Nisam ga video”, priznade Hiroto, „ali treba samo da odem u bolnicu sa Ivan. Njen muž je na istom spratu sa Kazuki.”

„Neka te onda ona odvede”, reče Orakle.

On pogleda u Ivan osećajući se sve bespomoćniji, kao da je rastegnut između dve misteriozne sile. „Sve što treba da učinite jeste da mi kažete istinu.”

U očima Ivan pojavile se suze. „Surovi ste, Hiroto-san, kad me podvrgavate ispitivanju.” Ona se ušmrknu. „Naravno, mašina laže.”

Hiroto se namrgodi. „Mašina, čak najsavremenija kakva je Orakle, nije kadra da laže.” On napravi još jedan korak ka njoj. „Možda neće boleti da prvo vidim vašeg muža.”

„Uopšte neće boleti!”, reče Orakle vragolastim glasom.

„Previše je kasno”, reče Ivan.

„Da. Previše kasno”, ponovi zapevajući Orakle.

„Mislili, noć je. Posete su završene. Sutra...”

„Do sutra će naći nekog da leži u krevetu i izigrava njenog muža”, reče Orakle poput najboljeg detektiva.

„Da završimo sa ovim”, odlučno će Ivan. „Odvešću vas u bolnicu da vidite prijemne liste.”

Hiroto se okrenu ka njoj. „Učinićete to?”

„Naravno”, reče Ivan bez oklevanja.

„Ne idi nikud sa njom, Hiroto-san”, upozori Orakle. „Ona je sad opasna.”

„Zašto sad?” upita Hiroto.

„Zato što zna da u bolnici ne postoje prijemne liste za njenog izmišljenog muža.”

„Ako je tako, ti si je učinio opasnom.”

„Znam, Hiroto-san.”

Hiroto otvori vrata od laboratorije.

Napolju je jedna gola sijalica iznad pocinkovanih vrata bacala oštru zaslepljuću svetlost kao da gori magnezijum. Hiroto reče: „Žao mi je zbog svega ovoga, ali morate razumeti da je bezbednost strašno stroga. Orakle je tu imao prava.”

„Razumem”, reče Ivan koračajući tik uz njega. Zeleni polumeseci u njenim tamnim očima zažariše se i Hiroto se uhvati za srce. Usta su mu se otvarala i zatvarala, hvatajući vazduh koji više nije mogao da udahne. Pluća su prestala da mu rade.

Ivan uzmaknu unazad na vreme da vidi široko otvorene Hirotove oči. On posrćući napravi korak unazad, nalete na tamu skladišta, naglo se okrenu i teško se sruči na zemlju.

Ivan je snažno osećala u nozdrvama miris ribe sa obližnje riblje pijace Cukidži dok je posmatrala Hirota koji se teturao tamo-amo, savijajući i ispravljajući prste kao neko dete.

Ona čučnu u senku do njega i blago reče: „Neka je prokleta ta mašina. Bila je pametnija od tebe, jadni Hiroto.” Potom mu se obratila neposrednije koristeći vidovitost da bi izvukla odgovore i tek kad je bila sigurna da on ne raspolaže drugim informacijama koje bi joj otkrio, ona snažno stisnu njegov preopterećeni srčani mišić.

Hiroto poskoči kao da ga je udarila struja. Zatim njegovo telo opet pade bez imalo života u sebi. Ona se nagnu, istežući vrat i glavu, otvori usta, zatvori ih tako naglo da joj zubi škljocnuše. Izvuče malu krpicu i umota njome ono što joj ispade iz usta. Zatim skloni sramotni paket.

Potom se ispruži i prebaci les preko mršavog ramena. Njegova težina nije predstavljala problem za nju. Odbacila gaje do kuće njegovim kolima, ostavila za volanom u praznoj garaži od armiranog betona spuštenih vrata i uključenog motora.

Pazila je da odlazeći ništa ne dodirne.

Ivan ravnodušno baci pogled na zamračenu, pospanu kuću, pomisli da Hiroto nije znao kako Judži i Hana planiraju da modifikuju Orakla. Šteta. Da je znao mogla sam da ponese Orakla sa sobom i ne uzdam se u Minako i Judžija. Ali nije sve izgubljeno. Znam sad gde ga drže. Neka Judži i Hana dovrše svoje modifikacije. A onda, ako Judži ne bude voljan da podeli svoje tajne sa nama, znaću kod koga da potražim odgovor.. .Kod njegove polusestre Hane.

* * *

Bredard. „Molim?” „Stiže Bredard.”

Volf prihvati Čikinu ispruženu ruku, dozvoli joj da mu pomogne da ustane. Gotovo joj se sručio u naručje. On se nasloni na zid poprskan krvlju dok je ona zurila u Kamivarin skvrčeni les.

Tad se začu glas iz megafona koji je odjekivao kućom. „Ovde šef policije Džek Bredard! Opkolio vas je vod pod punom opremom! Otpor je besmislen i samo će izazvati ljudske gubitke! Bacite oružje i izađite u koloni po jedan na ulazna vrata ili ćete odmah snositi posledice! Imate jedan minut da se povinujete! Svi ste uhapšeni! Uključujući i tebe, Matesone!”

Već se čulo tapkanje policajaca koji su prodirali u zgradu. Činilo se da ih je čitava armija.

On je još uvek zurio u Kamivaru. „Ovo kopile je dalo sve od sebe da me ubije.”

Čika ga povuče. „Moramo da se gubimo odavde.”

Zbacio bi njenu ruku, ali bi skliznuo u krv kod svojih nogu. Ona ga odmaknu od zida. Bio je toliko natopljen krvlju da se pocepana košulja lepila za njega.

Isuse, pomisli on, kako Bredard zna da smo ovde? Sugurno će mi nabiti kožu na šiljak zbog ubistva Kockastog. Ali me uhvati usred ovog pouzdano ću biti potpisan, zapečaćen i izručen državi.

Oni izadoše iz kuhinje i popeše se uz zadnje stepenište. Na drugom kraju kuće rokoko tavanica u lukovima protezala se visoko iznad njihovih glava pružajući im u ovoj situaciji lažni osećaj prostora.

Na odmorištu drugog sprata Čika ga opet gurnu u senke duž zida. Dole su policajci upalili sva moguća svetla, pa su se videli uniformisani ljudi u opremi za suzbijanje nereda, naoružani sačmarama. Zauzimali su položaje. Na časak je uspeo da razazna figuru Džeka Bredarda koji je zakoračio u svetlosti. Nosio je Kevlarovu pancir košulju ispod sakoa. U jednoj ruci držao je megafon, u drugoj magnum 357 koji nije pripadao policiji. Pravi kauboj, pomisli Volf.

Bredard dignu megafon do usta i ponovi govor koji su Čika i Volf maločas čuli.

Volf začu oštar zvuk ispod. Zgrabi je za ruku. „Hajdemo.” Bili su na pola puta između drugog i trećeg sprata kad ih osinu glas iz megafona: „Matesone, ovde Bredard! Našli smo komesara ili ono stoje ostalo od njega! Ovo ti je poslednja šansa da se spaseš! Predaj se dok još imaš prijatelje u policiji voljne da ti pomognu!”

305

Trenutak ćutanja, dok su se Volf i Čika dalje peli, a onda blago „tap” ijedna metalna kutija polete sa stepeništa kod ulaza, zveknu o pod i stade da se kotrlja. Začu se blagi fijuk i oblak počeo da se širi naviše ka njima.

„Suzavac”, reče Volf.

„Ššššš!”

On je gurnu naviše dok su se čule nove eksplozije suzavca. Vreme, pomisli on. Treba nam samo malo vremena.

Na vrhu odmorišta četvrtog sprata Volf diže pogled tražeći ono stoje znao da mora dajati ovde. On se ispruži, povuče jedan lanac i rasklopiše se skrivene stepenice. Popeše se uz njih, pa ih on ponovo diže.

„Gde smo?” upita Čika u mraku.

„U potkrovlju”, odgovori Volf brišući znoj sa lica. On je povuče. „Ovuda.”

Na kraju plesnive mansarde naiđoše na prozor sa elektronskom kutijom pričvršćenom za njega. Alarm protiv provalnika.

Volf diže ruku, potraži žice, otkači ih od prozorskog okvira za koji su pričvršćene. On skinu masku s kutije, pažljivo džepnim nožićem oljušti izolaciju s jednog dela obe žice, pronade pravu, prikopčanu za jedan zavrtnj u kutiji. Kad je otvorio prozor, kroz njega navali hladnoća dana. Oni skliznuše napolje na kosu kamenu gredu. Volf se okrenu i brižljivo zatvori prozor za njima.

Obreše se u zadnjem delu kuće skriveni od policajaca iz patrole na spoljnom krugu granama glinicije i slatkog rogača. On se ispruži naviše, opipa ogradu krova i diže se gore. Zatim izvuče i Čiku.

Zaputiše se preko krovova, klizeći sjedne ograde na drugu. Zgrade su ovde uglavnom činile kuće sa fasadom od peščenjaka poređane u nizu, ali su povremeno nailazili na duboke mračne uličice koje su preskakali idući s krova na krov.

Jedanput ili dvaput Volf stade jer mu se učini da čuje zvuk rotora koji seku vazduh smatrajući da je u Bredardovoj moći da dovede i policijske helikoptere, ali ti zvuči, ako su i bili od policijskih helikoptera, nisu se pojačali i on je gurao Čiku napred bežeći sve dalje od opasne zone komesarove kuće.

Na kraju bloka morali su da siđu. Volf je odabrao stepenište u jednoj zgradi smatrajući da bi bili na udaru ako krenu protivpožarnim stepenicama niz stambenu zgradu.

Čika klinom otvori vrata za krov i oni stadoše da se spuštaju dole. Dok su silazili stepenicama Volf je psovao u po glasa jer je znao da sporo ide i da Čika ne može da ga prati. Jak bol sevalo mu je kroz vrat, a telo je gorelo tamo gde je opečen. Povrh toga, osećao se ošamućen.

Primicali su se odmorištu prvog sprata kad se začu tresak ulaznih vrata i težak topot čizama sa debelim donom. Volf polupretrča, polukliznu ostatak puta do dole skrenuvši tačno iza Čike ka zadnjem delu zgrade dok je policija povrvela u predvorje.

Začuse oficira koji je svojim ljudima izvikivao odsečna naređenja da se rasprše dok su otvarali vrata zadnjeg ulaza i dijagonalno pojurili preko prljavog majušnog zadnjeg dvorišta zatranog smećem koje je tako jako smrdelo da Volf htjede da povrati. Oni su se s mukom probijali niz uličicu između dva napukla zida od cigala mrveći cipelama ambalažu bačenih špriceva.

Izbiše na jednu bočnu ulicu, pogledaše ulevo gde je već postavljena policijska barikada.

„O, Bože moj“, reče Čika.

Volf se kratko osvrnu u pravcu odakle su došli. Video je da se malo dvorište već puni policajcima koji liče na vojnike. Za koji trenutak pronaći će ulaz u uličicu.

Uhvaćeni smo u klopku, gorko pomisli on.

Zatim odjeknu škripa guma i on ugleda slupani žuti taksi kako kruži oko ćoška pola bloka udesno i vraća se ka njima. On izvuče čelični bodež, diže ruku da ga baci kad začu poznati glas koji je vikao: „Nemojte, za boga miloga! Volf, to sam ja, Bobi!“ Volf vide da je to zaista Bobi Konor u njihovom starom tajnom vozilu. Još uvek je stajao skamenjen.

„Za boga miloga, mrdnite guzice!“ viknu Bobi Konor.

Policajci su ulazili u uličicu jedan po jedan. Ljudi sa barikade već su se izmakli u stranu da propuste patrolna kola. Njihov motor je zavijao, a sa guma koje su gorele dizao se dim. Nije bilo vremena za razmišljanje, samo za pokret.

On gurnu Čiku na zadnje sedišta, uđe za njom dok je Bobi iz sve snage nagazio gas. Pojuriše punom brzinom niz ulicu, skrenuše u drugu, Bobi se za dlaku provuče pored jednog kombija. Potom naglo skrenu na kraju bloka u 86. ulicu grabeći ka zapadu prema Centralnom parku.

„U pravi čas”, reče Volf. „Ali kako si me dovraga našao? A to se odnosi i na Bredarda.”

„Taj kučkin sin Bredard stvarno hoće da vam pusti krv”, reče Bobi zaobišavši autobus koji se vukao bljujući dim gustih dizel-isparenja u već zagušljiv vazduh. Sirene kratko zatrubiše, a onda požuriše niz blok. „Dobio sam upozorenje da je on mobilisao snage za suzbijanje nereda i postao sam radoznao. Izgleda da je Bredardu neko telefonom odao tajnu gde ćete biti.”

„To je nemoguće”, reče Volf. „Niko nije znao.”

„Neko jeste i taj neko je rekao Bredardu.” Bobi baci pogled na Volfa u retrovizoru. „Znate da se svi međugradski pozivi policiji beleže prema uobičajenom postupku. Odmah pošto je Bredard primio poziv iz zone pozivnog 202, digao je svoje pse tragače.”

„Kreni ka jugu”, reče Čika. „Napred ka južnom delu Centralnog parka.”

Volf vide kako Bobi preleće pogledom preko nje u retrovizoru. „Učini kao što traži”, reče on. Dva nula dva, pomisli Vašington. Jedina osoba koja je znala kud on ide bio je Šipli. „Sad si jedan od nas”, rekao mu je Šipli a onda dunuo u pištaljku da krenu za njim. Zašto? Od koga dovraga Šipli prima naređenja?

Bobi je uključio svetla kad je ušao u park, manevrišući kroz gust saobraćaj. „Uzeo sam ova, Volfe, jer je teško raspisati poternicu za taksijem.”

„Pun pogodak.” Volf se osvrnu i zagleda kroz zadnji prozor. „Ništa ne vidim.”

„Ni ja”, reče Bobi. „Mislim da smo ih izgubili.” On uključi još jedna svetla, ništa neobično za njujorški taksij, policajci su navikli na to, ali gotovo nalete na par džogera.

„Išao sam da obidem brata Kockastog, kao što ste rekli”, referisao je Bobi. „Trebalo mi je malo vremena, ali kad je saznao da sam to ja pristao je da se sastanemo. Kockasti vas nije lagao, Volfe. Brat mu se zadužio kod zelenaša dvadeset pet hiljadarki. Mislim, otprilike toliko zaradi za godinu dana. U svakom slučaju, interesantno je da je brat sastavio raspored isplate i svake dve nedelje plaćao je zelenašima.”

On uspori da bi zaobišao jednu dvokolnicu, čiji je umorni konj kaskao makadamom.

„A onda ste pre par dana imali svađu sa Kockastim i sve se izmenilo”, nastavi Bobi. „Par plaćenih uterivača dugova otišlo je u dvorište lokalne škole pretilo bratovljevoj ćerki. Ona ima oko osam godina.”

„Da, znam”, reče Volf. Kroz zadnji prozor motrio je na reku saobraćaja iza njih. „Pa za zelenaše nije baš uobičajeno ponašanje da prete porodici, naročito ako se plaća. Eto to je sredilo Kockastog prema recima njegovog brata.”

„Baš si bio vredan”, pohvalno će Volf. „Da li brat ima ikakvu ideju ko je sredio Kockastog?”

Nalazili su se u gotovo najjužnijem kutku Centralnog parka i pred njima se pojaviše neboderi kod južnog dela Centralnog parka.

„Možda ima, možda nema”, reče Bobi. „Brat mi je priznao da je išao da vidi Kockastog onog jutra kad je ubijen. Hteo je da ga umiri. Bio je siguran da može da ubedi zelenaše. Tad je pronašao Kockastog. Stvar je u tome što je stigao na mesto zločina nekih pet minuta pre nego što je Bredardovim ljudima iz Unutrašnjih poslova rekao da je stigao kad su razgovarali s njim. Menije priznao da je video jedna kola kako odlaze. I unutra jednu osobu, muškarca, bio je siguran u to. I misli da je vozač bio orijentalnog porekla — misli da je bio Japanac.”

„To nema smisla”, reče Volf. „Zelenaši ne bi poslali nekog plaćenika iz Čikaga ili Detroita da obavi njihov prljav posao.”

„Da, i meni je to palo na pamet”, reče Bobi dok su skretali u južni deo Centralnog parka. „I još nešto, brat se kune da su kola imala tablice američke vlade.”

Američka vlada, pomisli Volf. Opet aveti. I opet misao od koga Šipli prima naređenja. „Sranje! Zašto sve ovo nije ispričao Unutrašnjim poslovima?”

„Volfe, morate razumeti napetost koja je obuzela policiju. Bredard baca svakog crnca u ludilo. Brat se plašio da će ga odneti crna plima, plašio da će i sam biti prognan. Suočite se s tim. Bredard kaže da ste kriminalac, a izgleda nema nikog da mu protivreči.” Bobi zatrese glavom.

Okolinom se razleže jeziv zvuk i Volf se napreže da razazna staje to, jer sad svaki novi senzorski podatak može biti presudan i ne sme se ignorisati. On ga začu ponovo, samo jedan blok dalje, a onda se izgubi u haotičnoj gužvi saobraćaja u širem centru.

Međutim, Volfove napregnute uši opet uhvatiše isti zvuk dok su prolazili Šestom avenijom.

„Isuse”, reče on Bobiju, „nabavili su helikopter.”

„Ah jebiga, kakav idiot”, reče Bobi obema rukama udarivši o volan. „Utvdili su gde smo uz pomoć policijske identifikacije iscertane bojom osetljivom na infracrveno zračenje na krovu taksija. „Zacvileše gume i on stade, okrenu se i reče: „A sad napolje!”

Volf se nije prepirao. On i Čika na brzinu izleteše iz taksija, ali se okrenu kad vide da Bobi ne ide za njima. „Bobi!” povika on. On diže pogled i ugleda olovnu ivicu policijskog helikoptera koji se kao ptica grabljivica izdizao iznad hotela Plaža. „Za boga miloga, Bobi, ne možeš ostati ovde. Imaju ovu stvar na nišanu!”

„Ne brinite, neće me pogoditi. Oni...”

„Drugar, ovo je Bredard. Sad ima podršku za sve što poželi, ne postavljaju se pitanja.”

„Ne idem s vama.”

Helikopter je skoro počistio hotel.

„Samo se skloni s mete, Bobi”, reče Volf. „Znam o čemu govorim.”

Čika ga zatim zgrabi i povuče ka južnoj strani ulice žureći na zapad u zaštitu nebodera s te strane ulice.

Volf se osvrnu i vide da žuti taksi kreće, sivi kameni zid i bujne krošnje drveća Centralnog parka kao pozadinu. Zvuk helikoptera sad je bio glasan i ljudi su dizali glave, a u saobraćaju nastade zastoj i bučno trubljenje.

Njegova senka prelazila je preko asfalta ulice, a Volf vide da žuti taksi iznenada stade a Bobi istrčava. Između taksija i nekog drugog vozila bilo je veliko rastojanje. Pešaci su ustuknuli. Pojačan glas, možda Bredardov upravo se razlegao kroz hrapavo zveckanje helikoptera kad se nagnuo ponirući, tražeći prostor da sleti.

U tom času, baš pre nego što se helikopter spustio, Volf ugleda Bobija. Olakšanje ga preplavi kad je video da se Bobi probija niz bolok između kola saobraćajne gužve. Skoro je stigao nasuprot mesta gde su se Volf i Čika stisli u senci jednog nebodera kad Volf vide da se Bobi okreće. Jedna figura na ogromnom tamnocrvenom harli motoru iskrsla je iz parka grabeći ka nejemu i Volf u magnovenju shvati da je to mali Japanac Suma.

„Bobi!”

Čika ga uz trzaj opet povuče u zaštitu nadvijene fasade sekund pre nego što se Bobi Konor zavрте, snažno uzdrhta i buknu zahvaćen svetloplavim plamenom.

Hem Konrad stajao je na teniskom terenu pred početak meča sa Harisom Petersonom, pravnikom koji je bio s Marion Star Sent Džejsms kad ju je prvi put video u tržnom centru hotela Vilard kad ugleda da se približava neko nov.

„Zdravo, g-đo Simons”, reče on navukavši svoj najbolji osmeh. Sad je shvatio da je ona bila žena koja je buljila u njega i Marion u bašti kafea na drumu Kolumbija.

„Zar nećeš da me zoveš Odri, Hem?” upita Odri Simons. „Ali da, polaskana sam što me se uopšte sećaš.” Ona se doterala u izuzetno modernu tenisku opremu Eles, koja prema Hemovoj proceni, mora da je senatora Simonsa koštala trista dolara.

Reket je prebacila preko ramena, provukla duge, kao krv crvene nokte kroz kosu na podlaktici. Teniska oprema lepo je isticala njen ravan stomak i dugonogu figuru. Kroz tanak pamučni žersez gornjeg dela ocrtavale su joj se bradavice Hem je bio svestan da ona ne nosi brushalter. Svakako nije bila tu da bi igrala tenis.

Odri bijesnu osmehom i priđe korak bliže. „Drago mi je da ti se sviđa ovo što vidiš.”

„G-đo Simons, Odri, ne želim da budem grub, ali moj partner čeka i...”

„Da, zgodan ali tupoglav Haris Peterson.”

„Znate ga?”

„Znam?” Odri se slatko nasmeja. „Imala sam ga.”

Bože blagi, pomisli Hem, kakvom se to ženom oženio Leland Simons?

Odri je svojim kao krv crvenim noktima čupkala njegovu košulju. „Hem, pitam se da li znaš koliko samo želim da te tucam.”

„Odri, ja zaista...”

„Sanjam o tvom đoki u ustima koji se stvrdnjava dok ga ližem, izdišući dok svršava...”

„Što višeš.” Zapanjen, Hem je uhvati pod ruku i povede do ograde terena gde niko ne može da ih čuje. Ali nije bio spreman na to da će ona ispružiti slobodnu ruku, milujući ga između bedara.

Oči joj bljesnuše. „Tebi je zaista stalo do mene.”

„Odri, prestani”, reče on sklanjajući joj ruku. „Tvoj muž te je poslao kod mene po pomoć za vašeg sina. Pružio sam vam tu pomoć i to je kraj.”

„Ne,” reče ona, „nije. I ti i ja znamo da ćeš pozvati mog muža kad dođe vreme i da će ti on vratiti quid pro quo, tako se ovde sve radi. Zašto bi za mene bilo drukčije?” Ona ga pogleda u oči i tamo vide nešto. „Ah, sad razumem. Misliš da ti moj muž može pomoći a ja ne.” Ona se nasmeja. „Tu grešiš.” Ona spusti kažiprst na usne zamišljeno tapkajući njime. „Sad da vidim, zašto igraš tenis sa dosadnim mudonjom Harisom Petersonom?” Ona se zakikota na njegov izraz lica, ali se uozbilji pre nego što nastavi. „Pitam se ima li to ikakve veze sa ženskom osobom koju sam videla s tobom pre neki dan. Marion Star Sent Džejsms.”

„Znaš Marion?”

Ona diže obrvu. „Marion, je l' da? Znam je samo indirektno, preko Harisa. Ali ona i ja se nikad nismo upoznale.” Ona se opet nasmeja onim slatkim smehom. „Haris voli da priča... posle. Kaže da mu to pomaže da se opusti. Takav glupan, ali ponekad koristan glupan, moram priznati. Je l' te interesuje?”

„Odri, ne interesuje me ucena svojom uvrnutom idejom o quid pro quo.”

Ona se naduri. „Zar ti se ne sviđam, bar malo?” Opet ga dodirnu prstima. „Ne laži, Hem. Tvoje telo ti ne da.”

„Prilično si lepa”, iskreno reče on.

Njen osmeh se raširi. „Ali ja sam ta koja te odbija, zar ne, svojom pričom o sisanju doke i spavanju sa Harisom.”

„Pa, ne zamišljam tako ženu.”

Ona mu zalepi šamarčinu. Drhtala je od besa. „Kako se usuđuješ da sudiš o meni po tome kako ti misliš da treba da se radi i oseća. Da li bi na isti način sudio o meni da sam muškarac? Ne. Cerio bi se, žmirkao i pridružio priči o velikim đokama i tucanju.” Piljila je u njega. „Spavao si sa Marion Star Sent Džejms. Tucaš kog hoćeš, zašto ne bih i ja?”

„Ti si udata.”

„Ah, molim te, odrasli.” Ona ga vragolasto pogleda. „A pretpostavljam da je u redu što ti varaš svoju ženu.”

„Ti ne znaš moju ženu.”

„A ti ne znaš Lelanda Simonsa.” On ne reče ništa gledajući preko njenog ramena mahnu Harisu Petersonu važno mu dobacivši: „Sad ću ja.” Ponovo obrati pažnju na nju. „Pa šta hoćeš od mene?”

„Sad ništa”, reče ona. „Pretpostavljam da sam pogrešila kad je reč o tebi. Vidiš, otišla sam u krevet sa Harisom, ali kad sam shvatila kako je dosadan ustala sam i otišla. Istina je, Hem, da si mi interesantan. Štaviše, ti si čovek. Način na koji si pomogao mom sinu divan je. Volela bih da ja mogu da budem takva s njim, ali ne mogu, previše je opterećenja koja nas vuku na dno. Svakako, privuklo me je tvoje telo, ali sam videla još nešto u tebi što je upalilo vatru. Sad nisam sigurna šta je to.”

„Odri, ja...”

Ona se nasmeja. „U redu je, Hem, nikad nisam htela da te ucenjujem, samo sam igrala igru. Bilo mi je zabavno, ali vidim da tebi nije, pa hajde sve da zaboravimo.” Već je krenula, kad se opet okrenu ka njemu. „Ah, uzgred, što se tiče Harisa i one žene Sent Džejms, on je dovršavao neki ugovor o raskidu odnosa koji ju je oslobađao dosta bizarne poslovne nagodbe.”

„Šta ti znači to bizarne?”

Odri raširi oči. „Mislim veoma bizarne.”

„A ko je taj tip?”

Odri spusti reket bocnuvši ga nežno u stomak. „E sad dolazi zaista pikantan momenat, Hem.” Ona se nasmeja. „Taj tip je tvoj otac.”

„Čujem ih”, prošapta Volf. „Vrlo su blizu.”

On oseti Čikinu ruku preko usta.

Negde u blizini zapucketa pod, a neki glas iza zida poluprigušeno reče: „Valoda, vidi svu ovu prokletu odeću. Bezobraznik.”

Volf i Čika ležali su licem na dole u tajnoj kocki bez prozora koju je Volf otkrio u ogromnom stanu Lorensa Moravije. Iza tankog zida pripadnici Njujorške policije naporno su radili u pokušaju da ih lociraju.

U času kad je Bobi Konor buknuo u plamenu Čika je uvukla Volfa kroz službeni ulaz zgrade do koje su saterani. To je ne slučajno bila Moravijina zgrada. Zato je Čika molila Bobija da krene ka jugu Centralnog parka.

Provela ga je pored niza kanti za smeće pa levo gde su, bez upozorenja, krenuli niz uske betonske stepenice posute peskom.

Bazdilo je na mesto koje je uvek vlažno, a iz blizine čulo se kapanje slavine.

Stepenište je vodilo do uljem zamrljane asfaltirane platforme u čijem su se udaljenom uglu videla vrata velikog službenog lifta. Ono malo svetlosti bacao je niz golih sijalica od 20 vati, postavljenih u štitnike od jeftinog belog porcelana, ali kad pridoše vratima on vide da nema dugmeta koje bi se pritislo, samo vatrogasni prekidač kao što su nalagali gradski propisi.

Čika izvuče iz džepa ključ čudnog izgleda, ugura ga u bravu i okrenu udesno. Vrata se otvoriše i oni udoše u lift kabinu. Unutra opet nije bilo dugmadi, samo vatrogasna brava. I tu je Čika upotrebila svoj ključ okrenuvši ga ovog puta ulevo. Lift krenu naviše.

„Dakle, tako si ušla u Moravijin stan?”

Čika klimnu glavom. „Samo on i ja znali smo kako se koristi ovaj sistem. Pošto je on bio stručnjak za nekretnine, nije mu bilo teško da ovo izgradi.”

Zašto da ne, pomisli, Volf. Kad vodiš tajni život treba ti ulaz i izlaz u njega. Lift stade, vrata se otvoriše i oni izadoše napolje. Okolo je vladao mrkli mrak. Ali ionako se nije imalo mnogo šta za videti. Pri svetlosti kabine Volf je uspeo da razazna bezlične zidove i oseti naglašeni nedostatak prostora.

„Hajdemo četvoronoške”, reče Čika spuštajući se dole.

Volf učini isto i oni krenuše udesno. On najednom vide da se hodnik završava, oseti da se Čika diže, začu grebanje metala o metal i jedna vrata se spustiše. Čika se opet izdiže kao da je nešto sklanjala s prolaza. Volfa zapahnu oštar jasan miris nečega što je podsećalo na miris sena i nikako se nije uklapalo u ovo ovde.

Čika je potom nestala. Trenutak kasnije ukaza se svetlo koje je osvetlilo četvrtasto grotlo kroz koje se popela. Ona se spusti dole, pomože mu da se popne i oni se nadoše u Moravijinoj tajnoj sobi. Tu je bio hibači, rukavice, umotana prostirka, antičko ogledalo, mnoštvo Čikinih erotičnih fotografija. Video je da je ona sklonila trščanu asuru koja je bila preko pet santimetara debela. Ispod se nalazio kapak za službeni hodnik. Dok je on posmatrao, ona se sagnu, navuče kapak, zatvori ga, povuče tatami nazad na mesto u ravni s podom.

„Kamivara je mrtav”, reče Čika. „A ti si primenio svoju makura no hiruma da ga ubiješ. Kakav je osećaj?”

„Pitam se jesam li napravio grešku što sam pustio duha iz boce”, priznade Volf. Bio joj je zahvalan što nije rekla, a upozorila sam te kad smo upadali u klopku u Džonsonovoj kući.

„Možda je dobro što se tako osećaš”, reče Čika. „Tama u podne svakako ima svoju negativnu stranu. Ali trebaće ti malo vremena da sagledaš vidovitost u njenoj pravoj

perspektivi.” Čikine oči zasvetlucaše. „Svet se sada promenio za tebe, Volfe, i nema ti povratka.”

On se seti kako je ona stajala usred krvi i leševa u Džonsonovoj kuhinji ćaskajući sa Sumom. Kakvu su to zaveru kovali? Kakvu vrstu pervezne igre je igrala s njim, spašavajući ga, pomažući mu, a onda predajući ga neprijatelju? Htede da ga pita za njen odnos sa neprijateljem, toliko je imao pitanja za nju. Ali bila je u pravu, svet se sada promenio i nije bilo smisla da joj se suprotstavlja dok ne stekne sliku njegovog novog oblika i identiteta njegovih novih aktera. Nalazio se u sivoj zoni. Ko je dobar, a ko zao? Nije mogao da kaže.

Jedino što mu je bilo jasno u tom trenutku jeste da Čika hoće da ga odvede u Tokio. Kad tamo stigne, možda će dobiti odgovore na neka svoja pitanja. Baš u ovom času je ipak daleko bolje da čuva svoje saznanje i čeka povoljan trenutak da ga iskoristi.

„Nema povratka”, reče on. „Da, razumem.”

Između njih zavlada tišina koju Volf nije mogao da definiše. Pitao se šta mu je promaklo. Kao da je slika ovog novog univerzuma koji mu je ona postepeno dozvoljavala da sklapa bila nekako nepotpuna.

On je pogleda. „Možda nećemo izaći odavde.”

Čika ne reče ništa.

On joj se primače. „Zastojte Kamivara bio kod Džonsona? Ko je on?”

„On nije bio samo plaćeni ubica, ako to misliš. Ovde je veoma dugo, imao je svoje staze i bogaze.”

„Bio je suprotnost tebi.”

„Ne razumem.”

„Tvoja neprijateljska verzija.”

„Ne, to je Suma.” Ona načas razmisli. „Pre izvesnog vremena trebalo je da se Kamivara opozove. Mislim da je doneta takva odluka. On se... gubio.”

„Misliš da je predugo bio odsutan.”

„Ne baš.” Čika obliza usne. „Mislim da je njegov osećaj realnosti bio izmenjen do mere da više nije bio koristan, čak ni Društvu crne oštrice.”

„Hoćeš da kažeš da je poludeo?”

„Možda.”

U njemu se opet javi osećaj da mu je nešto vitalno promaklo. Nije bilo vajde da joj se suprotstavlja sumnjičenjem da ga laže ili barem da mu ne govori celu istinu. I slepac je mogao da shvati da je to ne bi uplašilo.

Volf se u mislima vratio na Bobija koji je za tili čas pretvoren u pepeo. U jednom momentu vrištao je iza čoška da spasavaju sebe, u sledećem ga nije bilo. Društvo crne oštrice pokušavalo je da ga ubije, a ni nedelju dana pošto je regrutovan, aveti Federalne službe pokušavale su isto. Zapravo, zasad nije imao ideju ko se to trudi da mu podmetne ubistva, Suma ili aveti. To je baš ličilo na rat. U stvari, prema Čikinim rečima, to je i bio rat u koji je on uvučen.

Razmišljaj, grdio je sebe. Opet si u ratu, razmišljaj kao oružje. Ali sve što mu je padalo na pamet bila je Bobijeva smrt koja ga je iznutra sagorela kao da je udahnuo plamen. I Bobijeva poslednja informacija o Bredardu kome su otkucali gde se Volf kreće, sila koja se kao paukova mreža protezala od Tokija i Vašingtona u vidu čoveka po imenu Šipli u Ministarstvu odbrane. Neko u ministarstvu hteo je njegovu smrt.

Volf je bio uveren da svi ovi naizgled nespojivi komadići stvaraju određeni oblik, samo ga valja sagledati. A zaista je bilo čudno što je počinjao da sumnja da raspolaže sa više komadića no što je svestan. On opet pomisli na portret koji mu je Čika dozvolila da naslika, pa na Istražni sud i na to kako su im dati samo dokazi službe okružnog tužioca za koje se smatralo da su potrebni da bi se glasalo da li je slučaj za suđenje. On reče: „Pričaj mi još o tom klubu Zabranjeni snovi.”

„Pogledaj fotografije na zidu.”

On pogleda. Navikavao se da bude strpljiv sa indirektnim odgovorima na svoja pitanja. Na svoje iznenađenje, ustanovio je da uživa u izvlačenju informacija od nje kao što je njegov otac uživao da vadi opale u Australiji. Neodređeno je shvatao da je upravo ta njena suštinska misterija ono što ga pokreće sad kad je njegov stari život ostao za njim. „Šta je to u ovoj temi što je u tebi probudilo želju da je fotografišeš?”

„Pretpostavljam da misliš na seksualnu prisilu.”

„Da.”

„Da li te ova tema interesuje, Volfe?”

„Priznajem da je teško odvojiti pogled od ovih fotografija.”

„Da, a naslućuješ li neki razlog?”

„Ne.”

„Mislim da naslućuješ.”

„Pa”, počeo on, „možda je u pitanju njena nerealnost. Liči na pozorište.”

„Baš tako, a poput najboljeg pozorišta mašte njena je namera da otkrije istinu skrivenu kao biser u školjki. Jer vidiš, Volfe, u kontekstu mašte lakše je istražiti psihu pojedinca.” Ona se okrenu ka njemu. „To je bila Lorensova stalna strast, vidiš ne seks sam po sebi, već upražnjavanje seksualnih fantazija kroz koje je mogao da istraži dubinu ljudske duše. To je bila jedina istina koja je za njega imala neku vrednost.” Ona odmahnu rukom. „Vidiš li nešto što povezuje subjekte ovih fotografija?”

„Ne.”

Ona se nasmeja. „Dođi, detektive. Otkrio si ovo skrovište, moraš biti u stanju da pronadeš zajednički imenitelj skupa fotografija.”

Volf pažljivije osmotri svaki element. Bilo je nešto u licima ovih subjekata. Iako su svi bili ili okrenuti od kamere, ili skriveni senkom, uhvatio je liniju obraza na jednoj fotografiji, dvostruku zaobljenost usta na drugoj, vrh obrve na trećoj, dodao jednoj prepoznatljivoj silueti. On reče: „Jesu li ove devojke orijentalnog porekla?”

„Da, Japanke.” Ona privuče noge do grudi, objuči ih rukama. „Srela sam Lorensa u jednom specifičnom trenutku na specifičnom mestu u Zabranjenim snovima. Tu sam snimila ove fotografije.”

Volf još jednom pogleda fotografiju po fotografiju. „Isuse Hriste, jesu li ovo bila njegova prava iskustva? Kakav je to klub, dodavola.”

„To je stožer Društva crne oštrice.”

Ošamućen iznenada snažnim pokretima u sebi koje nije mogao da definiše, Volf se na trenutak spontano odmače od nje.

„One noći u tvom stanu”, reče on, „zašto si spustila ruku između nogu kad si znala da te posmatram iz susedne sobe?”

„Učinila sam to samo zato što si ti to hteo, Volfe. Rekoh ti.”

„A ja još ne razumem.”

„Mislim da razumeš.” Oči su joj blistale na blagoj svetlosti. „Zar nisi želeo da se poigram sa sobom?”

„Naravno da nisam. Ja...” Ali najednom stade progutavši knedlu. Činjenica je bila da mu je te noći prošlo kroz glavu, voleo bih da vidim kako se samozadovoljava.

„Onaj generator u stanu je kao srce džinovske zveri—moje zveri. On služi kao ekran bacajući šumove koji blokiraju prijem makura no hiruma. On me krije od Tošin Kuro Kosaija. To je bilo one noći, sećaš se?” „Da.”

„Pa ipak sam osetila da me želiš tako jako je to probijalo kroz blokadu šumova. Sirova osećanja često su dovoljno snažna za to. Zato se prizivanje makura no hiruma obično događa u vreme puberteta kad ova osećanja pomahnitaju.”

Volf opet pomisli na vreme kada ga je Beli Luk odveo na zamrznuto presušeno korito. Često se pitao zašto je njegov deda izabrao taj trenutak. Sad je znao — pubertet.

„Vi ste izgleda u stanju da jedni drugima čitate aure”, reče on, „ali ja znam da Kamivara i Suma nisu uspeali da pročitaju moju. Kao da sam prazan.”

„Ne, pogrešna analogija”, uzvratila Čika. „Zid može biti prazan, ali ti ipak znaš da je zid. Ti si jedinstven. S tobom uopšte nema ništa. To je kao da ne postojiš.”

„Ali ti si uspela da me pročitaš. Rekla si mi da si osetila moju auru one noći u tvom stanu uprkos smetnjama generatora.” „Nešto se desilo između nas”, reče Čika. Još uvek mu je bila veoma blizu, pa je mogao da oseti onu istu struju seksualnosti sa bliskog rastojanja koja ga je privukla u čudno pregrejanoj atmosferi njenog stana dok ju je posmatrao iz dnevne sobe. Sad je znao poreklo tog usijanja — spoj makura no hiruma, njene i njegove.

Volf reče: „Onda, želela si me koliko i ja tebe.” Osećao je njenu suštinu koja se dizala od nje u talasima kao letnja vrelna iznad gradske ulice, samo je ova bila nekako slatka budeći mu bol u srcu, onu vrstu žudnje koja se oseća sa šesnaest godina za nekom slatkom devojkom koja te zabljesne vedrim osmehom usred gužve. Bilo je tu i neke melanholije, kao kad kažeš zbogom suncem opaljenoj devojci poslednje letnje večeri kada tama donosi prvi hladan dašak jeseni grada i kuće.

Ona položi dlan preko leve dojke i prošapta: „Čujem udare srca džinovske zveri.”

On udahnu njen mošus siguran da ga se nikad ne bi zasitio. „Tvoje zveri?”

„Neću to znati...” Njen obraz je klizio kao svila niz čekinje njegove tek nikle brade, „.....neko vreme.”

Prvi ukus nje imao je sočnost breskve natopljene nektarom. On začu njeno stenjanje duboko iz grla, oseti ga u svom grlu i preplavi ga nekakva slaba vatra u kojoj se gubio svet a vrelna koju je stvarala obostrana strast progutala je materijalne oblike kocke bez prozora.

U tami je njihova moć rasla dok su se sjedinjavali u zadihanom preplitanju. Za Volfa je to bio kraj žudnje koja ga je spopadala otkad ju je prvi put video.

Atmosfera, vrela i gusta kao katran, produbljivala se. Čika je vikala dok joj je Volf skidao odeću, povio glavu do njenih uzdignutih grudi, uzeo u usta prvo jednu otvrdlu bradavicu, a onda drugu.

On oseti njene ruke oko vrata, a onda na grudima dok mu je svlačila znojem i krvlju natopljenu košulju. Pantalone padoše dole i njeni nožni prsti nađoše mu se između bedara. Ona ponovo prostenja osetivši njegovu čvrstoću pod prstima, a njen blagi, lepršavi dodir natera ga da zadrhti od slasnog očekivanja.

Želeo je odmah da je uzme, ali tu je bila vatra, imperativ koji je činio neočekivanu komponentu njegove strasti. Bilo mu je potrebno da je drži, udiše njen intimni miris, uvuče se u svaki njen delić pre nego što prodre u nju.

On je iznenada okrenu i privlačeći njena bedra uz lice rastvori je. Osećao je toplinu njenih usana na sebi u istom trenutku kad i njen ukus na jeziku. Njeni kukovi izdigoše se od poda pripijajući se uz njegove usne. On je još više odiže od poda dok nije postala loptica mesa. Njena usta su ga proždimala, a on je tonuo u nju do kraja, do srži. Prekrila ga je dlanovima.

On oseti da se mreškaju mišići njenih nogu, njen stomak zateže, a bedra počinju da drhte i kukovi da se trzaju naviše, dok joj se stenjanje nekontrolisano otimalo iz dubine usta. Bedra je skroz rastvorila i on najzad izgubi kontrolu oslobodivši se i gotovo u istom pokretu zari se u nju.

Bedra je skopčala oko njega, a njene otvrdle bradavice greble su ga dok se ona bacala levo-desno. On je uhvati za glavu, vide suze koje su klizile iz uglova očiju, zasu joj lice poljupcima dok se grčila udišući mu strast u usta. Ne prestajući, grčila se opet i iznova stežući ga čvršće unutrašnjim mišićima, dovodeći ga do ivice a onda preko u eksploziju požude i potrebe stapanja ne samo tela, već i duha. Jer na kraju, umesto praznine koja dolazi posle, ostale su njihove žive pulsirajuće senke natapajući kocku tamom kao što čaj oboji kipuću vodu svojim ekstraktom.

Taj trenutak možda je trajao sekund, a možda večnost, ko to zna, ali nastupi čas kad se senke povukoše u ono područje njihovih misli u kome obitavaju.

Tišina ispunjena tutnjavom kao posle udara groma.

Atmosfera se vratila u prvobitno stanje, a tad začuše buku iza zida koji je povezivao kocku sa Moravijinim garderoberom preko celog zida. Čika se pruži preko njega i ugasi slabu svetlost lampe.

Volf je ležao veoma miran osluškujući tapkanje čizama, jačanje pa slabljenje glasova, ubrzane udare svog srca.

Osećao je Čiku tik uz sebe, udisao mirise koji ostaju posle seksa.

Ali kad je zatvorio oči sve što je mogao da vidi jeste Suma na motoru ekstra-glajd nepomičnog i užarenog pogleda dok je prolazio pored Bobija Konora u plamenu.

U tami je video tačkice svetlosti kao odraz zvezda u njenim očima. On otvori usta da nešto kaže, ali ona mu pokaza na uši i on stade da osluškuje.

Ništa.

A onda shvati i podide ga jeza. Blago brujanje centralnog klima-uredaja u pozadini nestalo je. Policajci su isključili svu struju u zgradi.

Bezizlaznost situacije se pojačavala. Vazduh neće odmah da se potroši, a uvek mogu da se povuku niz kratki hodnik ispod kocke. Ali šta onda? Pristupa predvorju nema izuzev lifta koji, naravno, neće raditi. Nalazili su se na visini od preko pedeset spratova, a samo ih je zid razdvajao od ko zna koliko policajaca koji su ih čekali da pokušaju da se probiju.

Bredard je istiskivao život iz njih.

On opet oseti na sebi Čikinu ruku, vide da ona klizi unazad ka trščanoj asuri. Šta je htela? Pomogao joj je da ukloni asuru, posmatrao dok je otvarala kapak i sišao za njom u hodnik.

Na drugom kraju vrata lifta stajala su otvorena isključenog svetla. Ona pohita ka njima. Zašto? Lift je bio nepokretan, od njega nije bilo vajde.

Kad se nadoše u kabini ona ćutke pokaza naviše na službeni otvor u krovu. On klimnu glavom, diže je naviše, trenutak kasnije začu struganje i više nije osećao njenu težinu. S izvesnom teškoćom on se podiže kroz otvor. Kad je ušao napola mišići u desnom bicepsu zgrčiše se, pa je Čika morala da ga drži dok se levim laktom nije oslonio o krov kabine po kome se nahvatala masnoća. Lebdeo je u predvorju pakla ne znajući hoće li uspeti da se dignu ili će pasti natrag u kabinu. Tada prikupi snagu, prebaci se naviše pored nje.

Neko vreme ćučao je na malenom metalnom krovu nemoćan da izusti ijednu reć. Čika mu prebaci ruku preko ramena i on je osećao istu vrstu topline kao na kraju svoje borbe sa Sumom. Ovog puta preplavila mu je ćitavo telo opuštajući mu ozbiljno napregnute mišiće.

Čika zatim ustade kad se i on ispravi pored nje na klecavim nogama. Tu je bilo neznatno više svetlosti, pa je uspeo da vidi da su na vrhu metalnog pravougaonika visoko u oknu negde preko petsto stopa. Prokletu je dobro što ne mora da gleda dole, pomisli on.

On vide da Čika lagano diže glavu i oseti da se nešto kreće kao da je ovde iznenada uleteo vetar. Svetio je bledelo, a njega obuze vrtoglav osećaj survavanja niz neki tunel velikom brzinom. Instinktivno zgrabi centralni kabal, ali mu Čika odmah skloni ruke i zadrža ih u svojim, kao da se plašila da će se povrediti.

Nešto se zbivalo. Volf je osetio vibracije i zajedno sa njima nekakvu tamu koja je imala težinu, velićinu, oblik, iako nije mogao da defmiše nijedan od ovih parametara. Samo su postojali u njegovim mislima kao melodija ili matematićka jednaćina.

On ugleda svetlost u Čikinim oćima i spopade ga nesavladiva želja da skrene pogled kao od lica Meduze, seti se Keti u plamenu u gradu oćajnika, Džonsona mrtvog u kuhinji svoje kuće, plave vatre koja igra u šupljini Kamivarinih grudi, Sume na svom motoru kad je Bobi buknuo u plamenu.

Ali nije skrenuo pogled. Zurio je u njene oći dok je zelena svetlost onih iskrićavih polumeseca u njenim dućicama preoblikovala pulsirajuću tamu, manipulisala njome, slala je uvis kao sevanje crnog vatrometa dok se nije umotala oko vućnog mehanizma na vrhu okna.

Volf se lećnu na trzaj lifta. Osećao je drhtavicu koja mu je izbijala iz mišića i znao da ne potiće od umora, jer je to prošlo pošto su se aktivirale pomoćne rezerve adrenalina baš u vreme kad su se iskrali iz mraćne kocke u kojoj je ponestajalo vazduha.

Uplašen. Uplašen od onog što je Čika, od onog što je on postao. Opet je osetio ogromnu moć misterioznog magnetizma koji ga je privlaćio njoj i zadrhta na to. Tad mu se ukaza lice oca u kaubojskom šeširu zamrljanom od znoja sa fetišom iz rata protiv Apaša zakaćenim za taknu traku kako mu stojeći na vrhu Lajtning Ridža kaže: „Život ne vredi ni pišljiva boba ako ne prihvatiš rizik, pamti to. Bez rizika moćeš da preživljavaš i brojiš dane dok ne umreš.” „Ja to ne mogu.”

Volf zaćmuri ponovo se prisativši tog prizora. Još su se nalazili u tami na vrhu okna za lift, a oko njih još uvek zgrada, ali puna policajaca koji su zatvorili obruć oko njih. Ćelićna kabina stajala je nepokretna pod njegovim nogama. „Šta se desilo?”

„Moja moć nije dovoljno jaka.”

„Hriste, šta sad. Ja još nemam tu vrstu kontrole nad svojom vidovitošću.”

Ona ga pogleda bez reći.

„Ovo ne može biti kraj”, reče Volf. „Neću to dopustiti.” Ona mu uze ruku i položi sebi na srce. „Prizovi senku”, reče mu. „I svetlost.”

Svetleći zeleni polumeseći pojaviše joj se u očima i on oseti da mu ona čudna vrelina preplavljuje šaku, ruku i telo. On otvori usta i zabacivši glavu unazad diže pogled.

Svetio se pojavilo u tami kao lepet neke ptice u sumrak, primamljiv i nemiran. Začu se brujanje. Ne, nije tačno, on ga oseti kad se koncentrisao. Gradio je okno od svetlosti pokreta, jako ali rastegljivo. Moglo je da se pokrene, ali ne i da prekine dok god je održavao koncentraciju bio je siguran u to. Strah se ponovo javio, ali ga on grubo odgurnu koncentrišući tamu makura no hiruma savijajući je po svojoj zapovesti. „Sad”, promuklo prošapta. „Idemo.” Bože blagi!

Lift se pokrenu spuštajući se tiho bez struje, glatko kao luk vode kad je upregnuo njihovu moć makura no hiruma.

Vrelo cvrčanje duhovne energije uklanjalo je prepreku vremena, a u misli mu dođe slika njega kao mladog suočenog sa smrću Belog Luka, uplašenog od moći, ne samo moći njegovog dede koja mu je omogućila da naizgled savlada smrt, već i vlastite.

Lift-kabina stade u dnu okna uz zanemarljivo vibriranje. Volf i Čika skočiše s krova i opet se obreše na betonskoj platformi. Volf je očajnički želeo da razmisli o onom što se događalo u proteklih sat vremena, ali sad nije bilo vremena. Teško da su bili na sigurnom.

Umesto da se vrate putem kojim su došli, Čika ga povede na stepenište levo od lifta. Tu se je nalazila metalna vrata koja ona otključa, a onda oprezno otvori.

Zapahnu ih miris benzina i nafte. Nalazili su se u podzemnoj garaži. Čika zatvori i zaključa metalna vrata za njima i ćutke ga povede između retkih parkiranih kola do zadnjeg reda, a tu se ukazaše blještava metalik-siva mrtvačka kola u koja ju je video da se penje ispred pogrebnog zavoda na Drugoj aveniji. Ona otvori zadnja vrata. Unutra se nalazila ispolirana kestenjasta kutija. On začu blago, ali nepogrešivo „škljoc” skakavca, ona se okrenu ka njemu, sečivo sevnu vrlo blizu i uz osmeh reče: „Šta kažeš na ovo?”

XIII

Vašington /Njujork/Tokio/ selo Masačusetsa

Tornberga Konrada III probudi iz dremeža zvuk zvona. Ležao je u krevetu nekoliko trenutaka zureći u prazno. Onda zvona opet zazvoniše i on prebaci duge mršave noge preko ivice kreveta, navuče svileni ogrtač s kašmirskom šarom i bešumno odšeta do ulaznih vrata.

Tornbergova vila na uređenim terenima Terasa Magnolija bila je skrivenija od većine drugih. Većina visoko cenjenih vila gledala je na teren za golf, ali Tornbergova je smeštena pozadi, usred šiblja breza srebrnkaste kore i ogromnih ružičastih ruža. Iza toga mali potočić penušao se i žuborio preko glatkih crnih stena, a staza koja je vodila do ulaznih vrata većim delom bila je zaklonjena lišćem bele glicinije negovane tako da pravi luk iznad senice od kedra.

Tornberg prođe pored ogledala, stade načas da se divi pravoj liniji svojih leđa, punoći mišića. On očešlja srebrnu kosu sa čela, a onda otvori vrata.

„Dobro izgledaš”, reče Štivi Pauers ljubeći ga u obraz.

„Lice ti je punije, a nestale su mnoge bore. Jesi li dobro dremnuo?”

„Verovatno nisam”, reče Tornberg, zatvarajući vrata. „Sanjao sam sve vreme.”

Štivi mu se nasmeja. „Samo je tako izgledalo.” Ona prođe pored njega u dnevnu sobu. „Kako je Tifani?”

„Nije dobro”, uzvratila on sručivši se u tapaciranu stolicu. „Mislila sam da je dobila leukemiju.”

Štivi priđe i sede do njega. „Onda bolje da popričam sa njom”.

„Ne, odlučio sam da joj ne kažem.”

„Da li je to mudro? Mislila sam, bolest će...”

„Njeni tretmani zamaskiraju simptome do samog kraja.”

„Koliko shvatam, tok tretmana doveo je do raka.”

On klimnu glavom. „Taj prokleti rekombinacioni faktor rasta -I sličan insulinu još uvek uliva toliko nade, a opet ne možemo da iskoristimo njegov potencijal. Svaki put kad se primaknemo mučno blizu desi se nešto poput ovog i vraćamo se na početak.”

Štivi ustade, ode do bara, priredi im oboma čist glenlivet. Tornberg klimnu i uze čašu od nje. „Vreme ističe”, reče. Držao je tečnost prema svetlosti pa su prizme boje probijale kroz njenu dubinu. „Prebrzo, prebrzo.”

On ispi skoč nadušak, onda zamahnu rukom u stranu bacivši čašu u vazduh. Ona se smrska o mermerni pod kod ulaza. „Kad bismo samo uspeli da rešimo zagonetku ovog kloniranog složenog proteina. Dabogda istrunuo u paklu! Koji element nedostaje koji će učiniti stabilnim molekulski lanac?”

Štivi mudro ne reče ništa puštajući da oluja prođe sama od sebe. On je mrzeo da ga tetošu. Naučila je tu lekciju vrlo brzo iako je to značilo svesno suzbijanje njenog urođenog saosećanja, jednog od najkorisnijih psihoanalitičarskih oruđa.

Njega je sada obuzela napetost koju ona nije mogla da objasni. I ranije ga je čula da besni protiv nauke koja je otišla toliko daleko a kreće se tako sporo. Šta se desilo? Znala je da ništa ne bi postigla time što bi ga tek tako otvoreno pitala. Shvatila je da su joj se zgrčili stomaci mišići.

Izusti ono čega se najviše bojala. „Volf je sa onom Japankom. Zar nisi to želeo od početka. Sad je samo pitanje vremena da ti nabavi ono što ti treba.”

On ju je gledao netremice kao u farove vozila koje ide u susret. Štivi je pokušala da pročita njegov izraz i nije uspela. U pogledu je imao nešto što ranije nije viđala. To ju je uznemirilo, kao da je svedok nečeg što ne treba da vidi. U stomachnoj duplji osetila je ono uvijanje i, kao mnoge žene, instinktivno pogodi u srž svoje muke.

„Šta je sa Volfom?” upita. „Da li je dobro?” Tornberg ništa ne reče i to je još više uplašila. „Šta si čuo? Da li je povredjen ili...” Ona se ugrize za usnu ne mogavši da izusti tu strašnu misao.

Tornberg na časak zatvori oči. Proklinjao je sebe. Obično držeći sve pod kontrolom tako vest u manipulisanju ljudima dozvolio je da mu vlastita opsesija uzdrma fasadu. Znao je da bi prozrela laž kad bi pokušao da joj kaže da je Volf u redu. Njen radar se uključio i hvatao talase. Dao je sve od sebe da smisli barem nešto što će ličiti na istinu.

On otvori oči. „U ovom trenutku Mateson je u nevolji. Ali on će to prebroditi. Imaš moju reč.”

To je izgleda donekle smirilo Štivi. Nedugo zatim reče: „Znaš ko je ubio Amandu, zar ne?” „Imam dosta dobru predstavu.” „Hoću...”

On klimnu. „Zar misliš da ne razumem šta te je motivisalo da mi pomogneš?” On joj se nasmeja. „Znam šta hoćeš i, veruj mi, to ćeš i dobiti. Mateson će učiniti sve da resi ovo ubistvo, ne brini za to. Video sam ga u akciji, znam za šta je sposoban. Već žalim osobu koja je ubila tvoju sestru.”

„Volela bih da ubicu ubijem svojim rukama.” „Da”, reče Tornberg, „verujem da bi, i to je veličanstveno osećanje. Mateson mora da je bio očaran time.”

Ona se nakostreši na nemilosrdan ton koji muškarci tako često koriste u obraćanju ženama. „Ako si me pobrkao sa nekom kurvom, praviš ozbiljnu grešku.”

On je napeto piljio u nju. Sitan osmeh zaigra mu u uglovima suvih usana. „Da, bila si bliska Matesonu. Osetila si moć u njemu. Reci mi, Štivi, jesi li spavala s njim?”

Ona nije bila sigurna da bi bilo šta rekla. Plašila ju je ova njegova strana. Viđala je kad ovo radi drugim ljudima, pribija ih uza zid kao lepidokterista svoje leptire.

„Naravno da jesi. Postoji magnetizam koji te privlači.” On diže povijeni kažiprst na skupljena usta. „A koliko si puta pala u iskušenje da mu kažeš za mene?” „Nikad, ni izdaleka.”

„Doista?” On zabaci glavu. „Nisi ni zaljubljena u njega.” Štivi mu ne odgovori odmah, možda nije bila u stanju. Ona baci kratak pogled na svoje ruke spuštene u naručje i ispusti dug dah. „Želim da ovo raščistimo da ne postoji mogućnost za nesporazum. Moja osećanja su moja stvar. Šta osećam prema Volfu ili prema Mortonu znam samo ja.”

„Ne ako se ova osećanja kose sa onim što ja moram da radim.”

„Brineš li to da ću te izdati Volfu?”

„Draga moja, kad si u mom položaju i kad si dovoljno srećan da doživiš moje godine pretnja od izdaje postaje stalna briga.”

Štivi se nasmeja dok ju je uzimao za ruku. „Upravo zbog tvog položaja ne bih ni sanjala da te izdam. Ti si napravio Mortonovu reputaciju u Vašingtonu, omogućio mi ulazak u društva koja si učinio mojim. On i ja ti sve dugujemo.”

„Mrzim reč ‚sve‘ ona je bure bez dna koje ništa ne kazuje.”

Štivi sada dobro osmotri njegove oči i učini joj se da vidi nešto tamno i nemirno u njihovoj dubini. Setila se da joj je govorio o Volfvoj „moći” i počeo da se pita da li je ova mračna nemirna stvar strah. Može li se Tornberg Konrad III uplašiti drugog ljudskog bića? Ne bi to pomislila, ali je sada izgledalo moguće.

„Konrade...”

On tržnu glavom. „Moram da uzmem jedan.” Njegov glas izgubi boju.

„Pripremi za mene.”

„Neću.” On diže glavu ošinuvsije pogledom. „Pripremi mi to i daj mi.”

On ustade. „Ali opasnost...”

On se isceri navukavši razjaren odbojan izraz koji je momentalno podseti na glavu smrti. „Jedina opasnost vredna razgovora jeste da neću poživeti dovoljno dugo da sagledam kraj ovome.”

Onda ode u njegovu spavaću sobu, ukloni lažno dno donje ladice u noćnom ormariću. Nije se ni osvrnula na kutijicu propisanih tableta za spavanje i pištolj kalibra 45 mm koji su nosili oficiri američke armije, već se maši za niz staklenih bočica zapušanih gumom i rezerve špriceva. Ona napuni špic bistrom tečnošću iz jedne od neobeležanih bočica, istisnu zatim malo na kraju da bi izbacila vazduh.

Vrativši se u dnevnu sobu ona ga pogleda i reče: „Nećeš još jednom da razmisliš? Ovo je ono što je ubilo druge, što ubija Tirani.”

„Moja krv je drukčija od njene”, reče on istim bezbojnim glasom. „Osim toga, ovaj serum je i dalje rafinisan.”

„I ti misliš da će to nešto promeniti? Da neće biti uzgrednih efekata?”

„Samo napred!”

Štivi se sagnu, ugura iglu i glavnu venu s unutrašnje strane butine, pa lagano i ravnomerno pritisnu klip. Sve vreme ga je gledala u lice jer je bilo i drugih uzgrednih efekata, kratkih ali neprijatnih, koji su se mogli desiti. Jedva da je završila kad mu se zadnjica zgrči, on ustade sa stolice povijenih leđa. Vrat mu se pretvorio u izuvijano užu tetiva i ligamenata. Usne se povukoše unazad otkrivajući stisnute zube. Ona začu dah koji mu je šištao između zuba i reči: „Bori se... protiv... padanja... noći.”

Osećaj kretanja je prestao. Jasno je dopiralo brujanje motora i on se grčevito držao za jedini spoljašnji zvuk u klaustrofobičnoj tami. Namirisao je neke hemikalije u satenskoj postavi i oštar vonj sredstva za poliranje koje se koristilo da bi se izglačala mesinglana oprema, ali jedva da se osećao miris drveta.

Čuo je glasove i ukočio se. Bili su prigušeni, daleki, ali razaznao je tembr dva duboka muška glasa i Čikin. Dosta će zavisiti od nje, naročito u početku. A onda naravno, na njemu je da odigra svoju ulogu. „Šta kažeš na ovo?”

Ona je skakavcem rasparala njegovu znojem i krvlju natopljenu odeću s leđa pomogavši mu da obuče tamnoplavo Moravijino odelo koje je izvukla iz zadnjeg dela mrtvačkih kola. Nije je pitao šta je ono tu radilo, baš ga briga.

Potom ga povede pozadi i oni se popeše kroz zadnja vrata. Ona diže težak poklopac mrtvačkog sanduka i on ude u njega. Ona je klečala nad njim mažući mu lice i ruke, veštački im izvlačeći boju. Na obraze nanela nekakvo mrtvačko rumenilo. Setio se da se pitao da li je ovo igra koju su igrali ona i Moravija, ali zaključio da što manje zna u ovom trenutku, to bolje.

„Kakva je svrha ovoga”, upita on kad je ona obavila pola posla. „Ako te nateraju da otvoriš sanduk, smesta će me prepoznati.”

„Ne”, uzvratila ona, „neće.” I on ugleda nagoveštaj iskričavih zelenih polumeseca u njenim dužicama i pomisli — makura no hiruma. Možda je ona u stanju da ih natera da vide samo ono što ona želi da vide.

„Znaš li kako da dišeš da ne vide da ti se grudni koš diže?” upita ona kad je završila.

On joj ispriča za svog senseija i ona klimnu. „Takode je životno važno da ne pokrećeš oči ispod kapaka”, reče ona. „Poželećeš to kad se otvori poklopac mrtvačkog sanduka i kad postaneš svestan iznenadne svetlosti.” Osećao je vrhove njenih prstiju na licu. „Sad okreni glavu malo ovamo, da, tako da ako stanemo neće moći da vide puls u tvojoj žili kucavici.” Ona zatim spusti poklopac preko njega.

Sad se začu teško „klik” i zadnja vrata se otvoriše a glasovi iznenada postade glasniji. Osećao je lak nagib kad je težina prebačena na zadnje amortizere, a u mislima ugleda policajce u pancir košuljama, šlemovima sa gas-maskama kako se saginju dok ulaze u mrtvačka kola i gotovo začu njihove reci: „Otvorite mrtvački sanduk.”

Ništa osim zbrkanih glasova, nerazgovetnih kroz drvo i mesing. Osećao je saten sa zadnje strane ruku i ušiju i morao da se bori protiv iracionalnog osećaja da mu saten miluje i usne, obraze, čelo, kapke. Pritisak. Stoj, reče sebi.

Disanje u talasima.

Opusti se.

Škripa i preplavi ga svetlost, verovatno mutna zbog unutrašnjosti mrtvačkih kola, ali za njega veoma svetla kao što je Čika rekla. Miran, ne gledaj ni u šta, nema šta da se vidi... osim radoznalih lica policajaca koja bulje u sanduk.

Disanje u talasima.

Opusti se.

Čikin blagi glas, povećanje makura no hiruma.

Ali žila kucavica na njegovom vratu će pulsirati.. Što duže budu piljili u njega veće su šanse da uoče...

Svetlost nestaje, blago „klik" i poklopac je opet na mestu!

Trenutak kasnije začu da motor menja brzinu kad je Čika nagazila gas, a onda se sila teže vraćala u njegove noge i stopala bili su bezbedni.

Brojao je pet minuta, a onda digao ruke skidajući poklopac sanduka i u mračnoj hladnoći mrtvačkih kola dozvolio sebi da diše normalno, lagano, slobodno.

„Čika?"

„Ćao."

„Je l' u redu?"

„Ne prate nas.

Video joj je potiljak dok je vozila, lako se pomerala tako da joj se lice ogledalo u retrovizoru. „Nema tamnocrvenog harlija za nama?"

„Ne."

Čika je menjala trake, ubrzavala, opet menjala trake, vijugala tamo-amo između vozila. Najzad reče: „Nemamo nikoga iza sebe."

„Tornjajmo se iz grada."

„Učiniću sve što mogu", reče ona. „Izaći ćemo iz zemlje."

„Ako idemo avionom ne želim da idemo preko Kenedija." On se pope preko zadnjeg sedišta i sede do nje.

„Slažem se." Ona mu reče da otvori kasetu gde će naći paket papirnatih maramica i mleko za čišćenje. „Idemo preko Logana u Bostonu. Sve je sređeno."

Kad su izašli na autoput sunce, zrelo i zlatno, protezalo se preko vrhova drveća kao paučina. Volf očisti lice, ali bio je krut, koža na poprsju skorela se od usirene krvi. Činilo mu se da je prespavao deo vožnje. Oči su ga bockale, a bljesak farova ošamućivao.

Čika stade ispred jednog dragstora. Vratila se sa bočicom hidrogena, kutijom tampona od vate i hanzaplata. Volf skide jaknu, zadiže košulju i ona se dade na posao oko njegovih posekotina i ogrebotina dok je on otvorio drugu kesu koju je donela. Posle deset minuta opet su bili na drumu grabeći dalje ka severoistoku prema Masačusetsu.

„Moram nešto da pregrizem", reče Volf pošto su se nekoliko sati vozili autoputem kroz Masačusets. „Ali odsad pa nadalje hoću da koristiš sporedne puteve. Lakše je da nas slede autoputem."

Čika skrenu na sledećem izlazu i zaputi se nizom sve manjih i manjih puteva. Naposletku stade na parking jedne seoske krčme bez naziva. Bilo je prerano za večernju gužvu, pa se smestiše u separe po svom izboru sa pogledom na jezero. Volf krenu u muški WC da spere s lica ostatke mleka za čišćenje. Izvukao je britvu, istresao malo kreme za brijanje koju mu je Čika kupila u dragstoru i sastrugao čekinju s lica. Umio se i zagledao u svoj lik u ogledalu.

Ko sam? pitao se. Šta sam postao?

Vrativši se za sto, popio je naskap veliku čašu vode i zamolio za još jednu. Zatim je naručio sirov stejk, krompir s lukom i mešanom salatom sa strane. Čika je zatražila kuvani pirinač i zapečeni pasulj, jedini kakav se služio u krčmi.

Čika je otišla u ženski WC, a onda nazvala da proveri avionske rezervacije dok je Volf platio u gotovini. Dok je čekao na kusur pogleda kroz bočni prozor i na diskretnoj svetlosti krčme ugleda bljesak tamnocrvenog i sivog. On uze kusur, vrati se do stola da ostavi bakšiš. Usput zahvati pregršt kesica kristal-šećera.

On obiđe zgradu s boka. Dosta sigurno pronađe elektra-glajd polusakriven u lugu jove i grmova kupine.

Na zadnjem blatobranu videla se izdajnička mrlja od plamena koji je suknuo dok je Suma vozio pored Bobija Konora.

Volf se osvrnu. Osećao je bockanje u kosi. Gde je Suma? Brzo odvrnu poklopac rezervoara i šašu šećer. To će „harlija“ izbaciti iz stroja dok ga Suma ne očisti.

Zateče Čiku koja ga je čekala pored restorana. „Videla sam Sumu”, reče. „U šumi je.” „Hajdemo.”

Prodoše pored „harlija”, kroz otvor u grmlju kupina. Gotovo odmah izbiše na put, uzak izbrazdan žilama. Iznad glava nadvili su se ariši, hrast i rečne breze isprepletane sa kedrom i belim borovima. Insekti su dosadno zujali pa je Volf morao da rasteruje komarce s obrva, zglavaka i vrata.

Put je sada oštro skretao ulevo, a teren se naglo obrušavao. Vazduh je bio vlažan. Približavaju se reci, pretpostavio je Volf. Svakog minuta automatski se osvrtao. Koliko je mogao da zaključni niko ih nije pratio, ali s obzirom na cvrkut i pevanje ptica i šum brzaka kojima su se približavali nije mogao biti siguran.

On stade i reče: „Zašao je previše duboko u šumu. Velika je verovatnoća da srljamo pravo u klopku.”

„Znam”, reče Čika. Stajala je tako mirna da se nije videlo da li diše. „Misliš da treba da se vratimo?”

Znao je šta je mudro, ali je takode očajnički želeo Sumu. Kroz glavu mu prolete pitanje zašto Čika nije i dalje insistirala da izađu odavde i požure na avion za Japan.

„Suma ne može da me otkrije”, reče on naposletku. „Da vidimo možemo li ga mi uhvatiti njegovom igrom.”

Gotovo odmah izbiše kroz gustu šikaru na reku. Bila je dosta široka i izgledala dublje nego što je Volf predviđao. Čika idući na čelu stade na trenutak na muljevitoj obali. Ona okrenu glavu i pogleda ga. Osmehivala se, ali je u tome bilo nečeg čudnog, neka dvosmislenost, praznina koju Volf odmah uoči.

Još je mozgao o ovome kad Čika zakorači u reku.

U stomaku je osetio lažno zavijanje. „Ništa mi se ovo ne sviđa ” reče Volf.

Čika stavi kažiprst preko usana dozivajući ga rukom prema reci. Volf skide cipele, obesi ih za pertle oko vrata i oprezno uđe u vodu. Preseče ga hladnoća. Sunce se već izgubilo u lišću.

On vide da ona nešto pokazuje. U magnovenju spazi siluetu koja se udaljavala od njih na dalekoj obali: Suma.

Volf polete unapred. Muljevito blato gnjecalo je kroz njegove gole prste i škakljalo ga po tabanima. Čika se nije micala; čekala ga je nasred puta ne želeći da oda svoj položaj ako bi se Suma okrenuo.

Voda se brzo penjala uz Volfa pa je sad pozeleo da je skinuo košulju. Krajevi su lepršali oko njega i uskoro je cela košulja bila natopljena lepljivo prijanjajući uz njegovu naježenu kožu kao neko ko pokušava da ga odvuče na dno.

Stopala mu udariše o kamenje prekriveno mahovinom, ljigavo i veoma klizavo. Da bi održao ravnotežu morao je da gleda nadole kroz zapenušanu vodu. Sa svakim korakom koji bi napravio voda mu se penjala više dok mu nije došla do vrata. To nije imalo smisla pošto je video da Čika uglavnom stoji van vode. Mora da je našla neku stenu.

On pogledom potraži Čiku da mu da orijentaciju, ali ostao je sam u reci.

Hitro se osvrnu oko sebe.

Tada je ugleda na dalekoj obali. Stajala je s rukama iza leđa zureći u njega s onom vrstom lene radoznalosti s kojom čovek posmatra gusenicu veselih boja.

Volf ju je gledao, a kratka kosa na potiljku mu se nakostreši. Setio se Štivinog upozorenja da će ga Čika ubiti. „Molim te nemoj toliko žuriti u sopstvenu smrt.”

A sad ju je osećao, svoju smrt, koja je bila u vazduhu oko njega smrdljiva od truleži. On iznenada krenu unazad, ali ga struja udari punom snagom dok se spremao da se baci kroz pliće brzake niz reku.

U tom času Čika zakorači na vodu ne izazvavši nikakvo mreškanje. Ona napravi još jedan korak i Volfa sveg probi hladan znoj. Isuse Hriste, pomisli, dok mu je srce divlje tuklo.

„Šta je ovo?” Promrmlja on. „Ko si ti, dovraga?”

Kao u odgovor Čika se sada izdiže iznad reke dok se nije činilo da stoji na vodi. Još uvek joj je lebdeo na licu onaj čudni osmeh i Volfu sad pade na pamet da iza tog izraza nema ništa, da je to osmeh koji se vida na dvodimenzionalnim panoima, fotografijama koje predstavljaju ljude koji uopšte nisu ljudi, samo slike.

Borio se i dalje ne bi li se domogao najbliže obale, spopade ga nekakav nezamisliv užas.

A onda se učini da Čikino lice bleedi, kao da je najednom njena koža izgubila suncem opaljenju nijansu. U istom trenutku samo lice se izduži kao da je kosti ispod puti rastegla neka nevidljiva sila. Čikine vilice se otvoriše i izlete jezik, samo to nije bio ljudski jezik.

Volf ispusti dah kao da mu se nešto lepljivo zaglavilo u grlu. Jednom kad je bio mlad gledao je horor film, jednu od onih sjajnih japanskih izmišljotina u kojoj specijalni efekti rade na jednoj matrici, japanski glumci čitaju svoje role na drugoj matrici, a američki glavni glumci, dovedeni u Tokio na nedelju dana rade svoje krupne planove u različito vreme.

Gluma je možda bila traljava, ali su specijalni efekti u ovome bili dovoljno dobri da ostave utisak na mladog Volfa. Čudovište u ovom filmu bilo je nekakva polu-zmija, polukošmar koje je ispuzalo iz svoje močvarne jazbine da proždere one ljude dovoljno lude

da unose nemir u njegovu okolinu. Ono to čini proždirući čitavu glavu, obezglavljujući žrtvu pre nego što velike vilice škljocnu odsecajući je od tela.

Mada zvuči nemoguće, Čikino lice transformisalo se u kopiju te ljigave nemani savršene u svakom pogledu. Volf je, znao je šta je mudro, ali je takode očajnički želeo Sumu. Kroz glavu mu prelete pitanje zašto Čika nije i dalje insistirala da izađu odavde i požure na avion za Japan.

Volf vrisnu od užasa. Deo njegovog uma znao je da je ovo nemoguće, ali drugi deo video je kako se uobličuje ispred njega. On baci ruke uvis kad su se vilice rasklopile da mu progutaju glavu. Već je osećao njihov kužan vonj, neprirodnu tamu koja se pomaljala preteći da mu prekine izvor kiseonika. Osećao je vetar koji je pirkao kad ga okrznu tama.

U poslednjem času razrogačenih očiju vide lik koji se trese, mreška i leti u hiljade varnica, ali dok su se te varnice iskrile tama se samo povećavala i sad je osećao da mu neko steže pertle oko vrata.

Instinktivno se isteže da svuče cipele, izgubi ravnotežu, bosa stopala okliznuše se o stenu oborivši ga naglavce u reku.

Pod vodom je i dalje očajnički vukao omču svojih pertli, ali to ju je izgleda samo stezalo čvršće oko njega. Upinjao se da izdigne glavu iznad vode, ali opet izgleda nije imao dovoljno snage za to. Nešto ga je držalo pod površinom i što se više borio, čvršće ga je držalo.

On još jednom ugleda Čiku anđeoskog lica. Ona mu se nasmeja u naduveno lice i Volf pomisli da će poludeti. Osmeh je postajao sve uzvišeniji i sve širi dok nije poprimio razmere češirske mačke* (*iz Alise u zemlji Čuda Luisa Kerola*) i on je znao da je izdat. Izgubio je nadu. Setio se njihovog bega iz Njujorka, intimnih trenutaka u Moravijinoj tajnoj sobi. Kako je tako mogao pogrešno da je proceni?

I opet se zbivalo nemoguće, osmeh je rastao i dalje dok nije postao samo crna rupa koja igra u vodi. Prilazila mu je i sad mu je bilo hladno, veoma hladno, kosti su mu se sledile, srce se upinjalo da protera kroz arterije i vene mulj koji je postala njegova krv.

Svici su mu igrali u glavi; više nije mogao jasno da razmišlja ali se svejedno batrgao još uvek želeći da se spase mada tad već nije ostalo mnogo šta da se spase, snaga je nestala, toplota života brzo se topila, misao o vazduhu postajala puki san, jedan od mnogih koji su mu razdirali svest u tom poslednjem času. Osećao je da rupa juri ka njemu i instinktivno se borio protiv nje.

Sad ga može spasiti samo njegova makura no hiruma. Borio se da prizove svog mračnog duha zaštitnika, ali zastrašujuća rupa smrti približavala mu se. . . čudovište. . .

Zaboravi čudovište, zaboravi rupu: oni su iluzije. Bori se protiv kopileta koje će te ubiti!

Volf opusti telo dok je uvlačio tamu. Nastade kratak kovitlac kao da je tu bilo još nešto klisko uz njegov obraz, njegovo čelo. Zatim on otvori oči i vide stvarnost koju je sve vreme trebalo da vidi: Sumu koji steže omču od njegovih pertli. Sve vreme bio je Suma. Čika ga nije izdala.

On sada pogleda Sumi u oči i vide da se šire kako je Japanac spoznao moć u svom protivniku. Trenutak oklevanja — i Sumu pretrese šok.

Volf je emitovao tamu iz sebe iz srca napolje. Suma odskoči, pretrese glavom, a onda trznuvši nogama priđe i Volf odmotavajući omču oko vrata počeo da oseća silu svoje moći.

Suma pogleda naviše ka površini reke i, vrteći se kroz vodu snažno se odgurnu od Volfa, brzo nestajući u tmuni rečnog korita posutog karanjem.

Volf se otisnu naviše, izronivši na površinu, hvatajući plućima vazduh kad oseti da ga jedna ruka ščepa vukući ga nazad do najbliže obale gde leže gutajući vazduh i zureći u Čikino mračno lice dok ga je držala.

XIV

Vašington/Tokio/Boston

Hem Konrad je čekao Marion Star Sent Džejsms kad je odlazila s posla. Rano večernje sunce odbijalo se od vrhova federalnih zgrada. On se nagnu preko vozačevog sedišta, otvori suvozačeva vrata i reče joj da ude.

„Ćao”, reče Marion, „kakvo iznenađenje.” „Kladim se da jeste. Hajdemo negde na večeru.” Ona se nasmeja. „Ah, žao mi je, dragi, volela bih da si me ranije nazvao. Imam sastanak u sedam a onda. . .” „Upadaj, Marion.”

Ona se namršti. „Je li sve u redu? Izgledaš besan k'o ris.” „Besan k'o ris”, reče on, „ili zapenušao od besa. Još ne znam”.

Ona je netremice zurila u njega. „Učini kao što kažem, Marion. Mislim da ne bi volela da ti ovde priredim scenu pred tvojim kolegama.”

Ona skliznu na sedišta pored njega, a on krenu pre nego što je sasvim zatvorila vrata. „Isuse, Hem, kakav si ti to čovek?”

On klimnu prema mobilnom telefonu. „Obavi pozive koje treba. Veče provodiš sa mnom.”

Posmatrala ga je celih pet minuta pre nego što je u akten-tašni potražila adrese. Obavila je dva poziva. Kad je završila diže pogled i vide da krstare kroz jednu od četvrti grada koja je izgledala sve siromašnija što su dublje zalazili u nju. Droga i ubistvo. Geto.

„Kuda idemo?”

„Na večeru”, reče on ne pogledavši je.

„Ovde?” Svako lice koje je videla bilo je crno. „Jesi li lud?”

„Šta mari?”, oštro će on. „Imaš li predrasude?”

„Ne, samo sam razborita.” Ona spusti ruku na ručicu od vrata. „Zaustavi kola. Pusti me napolje.”

„To ne bi bilo baš mudro.”

„Zaboga, Hem.”

On stade pored ivičnjaka jednog bloka avenije Florida ispred tamnog debelog stakla fasade od belog lima. Neonska reklama palila se i gasila: Jadni momci.

„Uđi”, reče on izlazeći iz kola tresnuvši vratima.

Marion je zurila u njega preko krova kola. „Zar ne brineš da ih neće biti kad izađemo?”

„Dosta belaca dolazi ovde da jede.”

Ona se nervozno osvrnu. „Molim se Bogu da znaš šta radiš”.

On se isceri, zaključa kola, prihvati je za lakat dok su ulazili. Unutra je bilo gotovo isto toliko mračno koliko i napolju. Zapahnu ih snažan miris orahovog drveta i uglja. Lažne Tifanijeve svetiljke visile su sa tavanice od belog lima ofarbane u mat crno. Zidovi obloženi

oplatom od šaše, pod popločan sitnim crnobelim pločicama skorelim od prljavštine, napuklim na mnogim mestima; na drugima su falili čitavi komadi. Pločice su bile posute piljevinom.

Od ulaza s desne strane uz dugačak zeleni pocinkovani bar stajalo je društvance pijanica koji su izgledali kao da sede ovde nedeljama, možda čak mesecima. Jedino jače svetio dopiralo je od niza starih ogledala koja su odražavala slabu svetlost sijalica s tavanice.

Marion je bila jako svesna da su se sve glave okrenule i hladno je odmerile. Smesta je zažalila što nosi kratku vunenu suknju, bluzu od čiste svile spustivši pogled na svoj užas i sramotu ugleda da joj se bradavice vide kroz tkaninu. Ona požele da navuče kaput dug do gležanja.

„Sto za dvoje”, reče Hem kad im u susret izađe krupan barmen. Niko na njih nije obraćao ni najmanju pažnju.

Pored kratkog oslikanog zaslona od šperploče protezao se širok prostor sa stolovima. Suprotno onom što je Hem rekao u čitavom restoranu nije bilo nijednog belca.

„Hoću da idem odavde”, reče Marion veoma blago.

„Naravno da nećeš.” On je čvrsto steže za lakat i povede do stola pored levog zida. „Ovaj izgleda odlično”, reče on brišući ivicom ruke mrvicu s njene stolice. On joj spusti ruku na rame i Marion sede. On se smesti preko puta nje.

Kada je kelnerica prošla pored njih treći put ne pogledavši u njihovom smeru Marion reče: „Hoćeš li mi molim te reći šta te je nateralo da me praktično kidnapuješ sa ulice?”

„Zaslužuješ da budeš kidnapovana”, reče on. „Bila si veoma nevaljala devojčica.” U baru poče prepirka između gazda i Marion sačeka da prođe najgore glasno psovanje. „Sviđa mi se da budem nevaljala devojčica”, reče ona. „Ali mi se takode sviđa da znam da sam nevaljala.”

On najzad uhvati pogled kelnerice i naruči neko piće. Zatim se ponovo okrenu ka njoj. „Ispričaj mi kako si srela mog oca.”

Nekoje ubacio novčić u džuboks. Kvin Latifa poče da trešti.

„Isuse, od ovog mesta podilaze me žmarci.”

„Ljudi moraju da budu ljudi.”

„Čitam novine. Znam šta se može desiti na mestu poput ovog.”

Kvin Latifa se sada uživljavao sve više. Hem se izvini. „Moram na jedno mesto. Odmah se vraćam.”

Marion je sedela sama za stolom. Piće nije stiglo. Kelnerica se ponašala kao da ona ne postoji, što se nije moglo reći za bosove, koji su izgleda bili sve više zainteresovani za to šta je ispod njene suknje i bluze. Ona se osećala odsečena, napuštena na dalekoj obali jezera nepoznatih dubina. Nikad se ranije nije našla u zoni gde je praktično jedini belac i morala je da prizna da je to čini nervoznom. Zamišljala je nož ili pištolj ispod svakog pohabanog sakoa, kesicu kokaina u svom džepiću. Glupe misli, svakako, trudila se da uveri sebe. Ipak osećala je da se trese.

Trenutak kasnije pokupila je svoju torbicu i akten-tašnu i stoje brže mogla izašla kroz zadnji deo prostorije, pokušavajući da ne misli na sve radoznale i neprijateljske poglede na njoj. Spustila je aktovku na bar, sačekala barmena da priđe i rekla: „Možete li mi pozvati taksi?”

On je piljio u nju žutim očima, pogladio brk debelim krivim prstom. „Telefon je u kvaru.”

„Pa postoji li govornica?”

„Takode je pokvarena”, reče on. S jedne resice visila mu je zlatna minduša u vidu metka. Sva kosa mu se nalazila na vrhu glave. „Ali svejedno vam ne bi koristilo. Obični taksisti neće ovde posle mraka.” On joj se široko naceri. „Ne krivim ih.”

Bučno je sisao ogromne zube. „Ovdenak se dešavaju sranja. Moj savet, vratite se za sto.”

„Nema šanse.” Marion zgrabi aktovku. „Naći ću govornicu napolju. . .” Ona se okrenu udesno i nađe licem u lice s visokim plećatim čovekom pristalog lica, ali pijanog ponašanja. Koža mu je bila veoma tamna. Ljeskala se sa ćelave glave na slaboj svetlosti. Nosio je ružičastu razdrljenu košulju; oko vrata mu je visilo barem šest zlatnih lanaca.

„Kud smo to pošli, sekice?”

„Izvinite”, reče ona, pokušavajući da se progura oko njega. On je snažno ščepa a ona prozbori: „Jebi se, drugar” i jako ga nagazi. Oči kao da su mu menjale boju, ali joj on zato ogromnu šaku stavi preko vrata, stežući dok Marion ne ispusti tanak, ružan zvuk. On reče: „A sad dole, slatka zmijice.”

„Ja sam. . . ja sam s nekim”, Marion uspe da izusti. „On će vas srediti ako. . .”

„Znaš bledolikog”, reče ćelavi. Kad se nasmeja ona ugleda njegov zlatni zub. „On ti je metiljavac kao sav taj soj. Misliš da sam se utrtio? Pljujem ja na njega.” On spusti glavu bliže njoj. „Ali ti — otkidam na tvoj akcenat.” On glasno škljocnu zubima a nju zapahnu miris alkohola.

Zatvorivši oči očita jednu malu molitvu. Zatim je iz sve snage proklinjala Hema što ju je ovde doveo.

„Da, Mori.”

Marion otvori oči na zvuk glasa iza nje.

„Da.”

„Šta se zbiva?”

„Sranje, tvoja cura samo što se nije uneredila. Nađi sebi bolje meso, bratac”.

Taj glas. „Hem?” Ona stade da se osvrće gušeći se od ruke ćelavka, a oči počеше da joj suze. On je oslobodi. Uhvati je vrtoglavica, a na licu joj se odražavao bes i zbunjenost. „Ti, kopile. Priredio si mi ovo i sad uživaš u tome.”

„Imao sam prava.”

Ćelavi se smejao, barmen se okrenuo, predstava se završila.

Marion sakri rukama lice.

„Hoćeš sad da se vratiš za sto?”

Ona klimnu i on je povede nazad; piće ih je čekalo zajedno sa jelovnikom.

Hem je video da se ona silno uzбудila. „Ti nisi od onih žena koje bi se durile celo veće.”

„Dovraga, ti ne znaš od kojih sam žena.” Marion iskopa pudrijeru, pogleda se u ogledalcem.

„Ne, ali saznajem”, pomisli Hem. „Nisi imala ništa gore da obučeš?”

„Ti si pravi kučkin sin”, reče ona zvučno zalupivši pudrijeru.

Kelnerica postavi tanjir pun hrane.

Ona se nagnu udišući ukusnu aromu. „Šta je ovo?”

„Njuške”, uzvratu on prevrćući hrskave komadiće mesa prelivene gustim crvenim sosom. „Siguran znak primirja.”

Marion ga hladno pogleda, grickajući radi probe jedan zalogaj. „Dobro je.”

„Da. Prava crnačka hrana”, reče on. „Zato stalno ovde dolazim. Najbolje njuške van Sent Luisa”.

„Šta su njuške?”

„Svinjske gubice pržene u dobokom ulju.”

On vide da ona odloži viljušku i zagleda se u tanjir. Nastavio je da krekca zalogaje, pa sačekavši je da gucne malo pića upita: „Hoćeš sad da mi ispričaš o tebi i mom ocu?”

„Nadala sam se da ću ovo izbeći”, reče ona posle izvesnog vremena.

„Pretpostavljam da jesi.”

Ona diže glavu; obrazi su joj se zarumeneli. „Pruži mi šansu, hoćeš? Ovo je dovoljno teško samo po sebi.” Ona se smeteno igrala ogrlicom oko svog grla. „Tornberg i moj otac bili su prijatelji”.

„Bili?”

Ona se tužno nasmeja. „Ah, sve moje iluzije nestaju. Lagala sam kad sam te pustila da poveruješ da je moj otac još uvek živ. Umro je pre nekoliko godina dovozeći tovar pušaka američke armije u seosko područje oko Belfasta.”

Hem je piljio u nju. „Tvoj otac je bio krijumčar oružja a ne brodograditelj kao što si rekla.” Setio se kako je palila sveću na njegovom brodu i bio spreman da se kladi daje za svog oca čitala molitvu.

Marion uzdahnu. „U stvari, bio je i jedno i drugo. Počeo je kao brodograditelj. Bio je to posao njegovog oca. Onda je napravio grešku; prodao je kompaniju Japancima.” Ona je kašikom pravila krugove po stolnjaku. „Mislim da nikad nije bio zaista srećan posle toga. Sve se više dosađivao, postajao nemiran; pretpostavljam da je to jedan od razloga što je prijateljima iz IRA dozvolio da ga nagovore da za njih krijumčari oružje.”

„I prirodno”, reče Hem, „kad je on ubijen ti si preuzela krijumčarenje oružja.”

„Nipošto.” Ona shvati šta radi i odloži kašiku. „On je bio zakleti šovinista, i u testament je uneo odredbe da moji rođaci muškarci dođu i preuzmu posao.”

„Ah.”

„Da. Mrzim ih do srži; oni su tako pohlepna kopilad. Sve je ovo lično zbog čega sam te lagala. Pretpostavljam da ne bi hteo da se mešaš u porodičnu osvetu.”

„Tu si imala pravo. Osvete su đavolska stvar.”

Ona klimnu. „Da zaboravimo da sam ikad spomenula „Ekstant eksport”, u redu?” Ona diže čašu i baš se spremala da srkne iz nje kad naglo sede i rukama prekri lice. Hem ju je čuo da blago jeca.

Sedeo je dugo posmatrajući je i pitao se čemu da veruje. Biti s njom bilo je kao da je ušao u svoju omiljenu zabavu, salu ogledala. Bože blagi, ala je fascinantna, pomisli on. Zašto je nisam sreo kad sam bio mlađi, pre nego što mi je moja žena zagorčala život institucijom braka?

„Prokletstvo. Mrzim kad plačem”, ponavaljala je Marion otiruću oči maramicom.

On joj se nasmeši. „Zar ne bi trebalo da muškarci mrze kad žene plaču?” Ona se nasmeja. „Mislim da sam to čula negde. Zato to ne radim često javno.”

„Uzmi mog oca za primer, on pobesni kad žene plaču. Pretpostavljam da misli da zastrašivanjem može da ih odvikne od cmizdrenja. Činjenica je da sam iznenađen što te nije oženio.”

„Naravno da je pokušao”, reče Marion. „I bio je veoma uporan.”

„Da, to je jedna od njegovih žešćih osobina.”

„Mora da je bilo interesantno odrasli u njegovoj kući.”

„Neki bi to tako nazvali”, uzvratila Hem, „ali ne i ja.”

„Vas dvojica se ne slažete?”

„Pa pretpostavljam da to zavisi od raspoloženja mog oca. Ali onda, koliko toga zavisi od raspoloženja mog oca, zar ne?”

Marion se ovog puta iskreno nasmeja. „Sviđaš mi se kad si ovakav, snažan, samouveren i pomalo neučtiv.”

„Onda, možda je vreme da otvorimo karte.”

Ona je dugo ćutala. Naposljetku reče: „Volela bih, ali...”

„Ali šta?”

„Užasna je istina da ne znam jesam li sposobna za to.”

„Obećavam da ćeš imati moju pomoć.”

Ona spusti ruku na njegovu. „Znam to, Hem, ali ja sam kao narkoman. Ne može mi se verovati.”

„Nisam rekao da ću ti verovati.”

„Nemoj.” Pogledom se upijala u njegov. „Šta god se desilo, obećaj mi da nećeš napraviti tu grešku.”

On joj se nasmeja kao dete koje se plaši mraka da bi rasterao napetost. „Ne pravim mnogo grešaka”, reče on. „A nikad istu dva puta.”

„Sećam se da je tvoj otac to rekao nebrojeno puta.”

On je insistirao da zatim naruče svinjske ražnjiće i moču, bamiju i kravlji grašak sa salom, slatke krompire sa glazurom od melase. „Garantujem za kvalitet hrane stalno ovde dolazim.”

Za vreme obeda neobavezno su čavrljali, ali kad su tanjiri počišćeni i poslužena dobra jaka kafa, kiselkasta pita od oraha sa blagom aromom burbona i sladoled od vanile, on je ozbiljno pogleda i reče: „Pa kakva je to tvoja nagodba s mojim ocem?”

„Pa znaš svog oca, on je pravi ljubitelj seksa. Opsednut je svojom seksualnošću.”

„On je star i proketo nesrećan zbog toga.”

„Takode je ikscinantan kad ti dozvoli da vidiš tu njegovu stranu što, priznajem, nije često.”

„Da. On je jedan introvertan kućin sin.”

„Onog trenutka kad me je ugledao prohtelo mu se da me uvuče u krevet.”

„Kakva je bila tvoja reakcija na ovo šarmantno udvaranje?”

Ona se namrgodi. „Istina je da sam i ja njega želela. Pa zašto da ne? Nikad ranije nisam to radila s muškarcem njegovih godina. Zvučalo je kao nešto što vredi pokušati. Ali znala sam takode ako odmah popustim on će me isto tako brzo odbaciti. Mislim da to nisam htela.”

Hem joj je proučavao lice. „Pokušavaš li da mi kažeš da si uspešno fintirala mog oca?”

Ona uze gutljaj kafe. „Ne baš. Mislim da to nije moguće. Ali on voli da ga žene muče, pa sam to i učinila. To je skrenulo njegovu pažnju.”

„A onda?”

„A onda nekako poslovni momenat počeo je da odnosi prevagu i mi smo prestali da spavamo.”

„Aha.”

„Šta misliš pod tim „aha”?”

Hem zagrabi kašičicom poslednji zalogaj pite, istrese na nju još sladoleda od vanile i prepusti se uživanju u spoju raskošnih ukusa.

„Vidiš, najobičnija greška koju ljudi prave kad je moj otac u pitanju jeste što misle da je on opsednut uspaljenošću, — da je to njegova slabost.” On zabi kašičicu u sladoled i oliza je. „Ništa ne može biti dalje od istine. Ne verujem da moj otac ima neku slabost, što ga čini dosta jedinstvenim među ljudskim bićima. Naprotiv moj otac se ne uzda ni u koga, koga kroz život, kako on kaže, vodi njegov đoka. Umesto toga seks koristi kao neku vrstu mamca, baš kao što to rade žene, da dobije šta želi.”

Osećao je da se Marion obuzdava i zadržava ravnodušan izraz na licu.

„Misliš da je sve vreme nešto želeo od mene.”

On klimnu glavom. „Ne da nije smatrao da si izuzetno privlačna; ne sumnjam u to. Ali on drži niz glava na zidovima radne sobe u znak sećanja na dane safarija po Africi koje takode smatra izuzetno privlačnim. Shvataš?”

„Trofeji.”

„Mmmm, da, to je dobra reč.”

Marion dovrši kafu i šoljicu joj odmah napuniše. Hem se zahvali kelnerici obraćajući joj se po imenu.

„Prvo, Tornberg se izgleda interesovao za naše pošiljke oružja. A zašto da ne? U tom poslu se zarađuje veliki novac ako si dovoljno promućuran da uspeš da izvučeš svoj novac i zbrišeš pre nego što ti neko prosvira metak kroz mozak, pričvrsti plastični eksploziv za paljenje iznajmljenih kola ili te preda lokalnim pograničnim vlastima.

Ali za njega nije postojao ni jedan od ovih rizika, on nam je samo obezbedivao radni kapital, a zauzvrat je tražio procenat. Zgodno za sve strane. Ali postepeno sticala sam utisak da on samo to radi reda radi, da se njegovo interesovanje krije negde drugde.

A onda me je jednog dana pozvao na ručak. Odveo me je u onaj svoj seoski klub. Znaš...” „Terasu magnolija.”

„Tačno. Sjajno mesto, veoma impresivno, zbog čega pretpostavljam tamo odvodi ljude. U svakom slučaju, ručak je bio strogo poslovan. Hteo je da zna da li je "Ekstant" umešan u krijumčarenje nečeg drugog osim municije. Ispričala sam mu da tu i tamo ispunjavamo specijalne zahteve niza naših najboljih mušterija. Šta prevozim, pitao je? Žene, rekoh mu, medicinsku opremu, konje, ti kaži šta hoćeš. Videla sam da je postao izuzetno zainteresovan.”

Marion uze pola kašičice svetlucave pite od oraha, natopi je kafom a onda odgurnu tanjir ka Hemu. Posmatrala ga je kako grabi desert, umače ga u sladoled, stavlja u usta. „Mislim da ti Tolberg zavidi na načinu na koji jedeš. To je još nešto što ga podseća na godine.”

Hem prestade da jede. „Nikada o tome nisam tako razmišljao.”

Ona ga je i dalje posmatrala. „Sad pretpostavljam da ćeš paziti kako jedeš u njegovom prisustvu.”

Njega odgovor izgleda nije interesovao, ali nije ni nastavio da jede. „Osećaš tipičnu želju sina da zadovolji svog oca. Međutim, u tvom primeru tvoj otac je slučajno Tornberg Konrad III, čovek koji je retko zadovoljan delima običnih smrtnika, ako je uopšte zadovoljan.” „Na šta ciljaš?”

Marion se nagnu. „Samo u ovo. Niko ne može da odgovori njegovim aršinima pa je besmisleno truditi se. Ne, gore od besmislenog. Ludo je. Mislim zašto da provodiš čitav život sledeći nešto što znaš da nikad ne možeš steći? Zašto pokušavaš da budeš njegova osoba kad možeš biti svoja?”

„Ti ni slučajno to ne možeš da znaš; on nije tvoj otac.” „Hvala Bogu i amen.”

On naglo odgurnu pitu. „Smešno je da mi govoriš kako da vodim život.” Ali nije mu bilo smešno.

„Ne znaš koliko mi je teško što ti ovo kažem. Izvini. Mislim da sam ti to dugovala...”

„Sve što mi duguješ”, reče on hladno i obazrivo, „jeste potpuno objašnjenje šta ste ti i moj otac smerali.”

Neko vreme vladala je tišina. Iz džuboksa je dopirale repovanje M. C. Hamera, a u baru se začu razuzdana eksplozija smeha. Hem baci pogled tamo, kao da bi radije bio sa svojim grubim drugarima nego sa Marion.

Ona pročisti grlo i Hemov pogled je opet prikova. „Ono što je Tornberg želeo da „Ekstant” učini za njega jeste da prebaci ljude.”

„Ljude?”

„Suvišne ljude.”

Hem se namrgodi. „Mislim da ne razumem.”

„Hvatali smo ljude za njega Arape, Cigane, Bog zna koje, usamljenike, lualice, ljude koji neće biti izgubljeni.”

Hem je razmišljao o ovome neko vreme. „Šta je želeo od njih?”

„Nikad nije rekao a ja nisam bila glupa da pitam.”

„Gde je želeo da se pošalju ovi suvišni ljudi?”

„Nemam načina da saznam gde su završili”, reče Marion, ali odredište koje nam je dao bilo je neko mesto po imenu klinika „Grin brenčis” nadomak Arlingtona u Virdžiniji.

„Poslali ste me da nađem izdajicu”, reče Ivan, „i ja sam ga našla.”

U sobi je bilo mirno. Žena koja je stajala zureći gotovo čeznutljivo u snenu baštu u kasnu zimu nije se okrenula niti čak postavila pitanje kao što bi drugi. Ivan ne reče ništa. Ne bi je iznenadilo da je ova žena već znala identitet izdajnika.

Žena se okrenu prestavši da posmatra prirodu. Njene žućkasto-smede oči presijavale su se zlatno i divlje kao u tigra. „Ima li vesti od tvog sina?”

„Da, Prečasna Majko”, reče Ivan. „On mi kaže da napreduje.”

Prečasna Majka priđe i kleče naspram Ivan. Nosila je kimono od zlaćane tkanine. Srebrne čaplje šepurile su se u izvezenim plićacima preko oba široka rukava. Crne cirkularne naprave, moćne, čisti simboli večne prirode Društva crne oštrice, ukrašavali su ga spreda.

„Kaže li ti takode da oseća nostalgiju?”

„Ne.”

„On je daleko od kuće”, reče Prečasna Majka, „i na putu je već dugo.” Dugu, sjajnu kosu digla je s visokog čela, vezanu u zamršenu pletenicu debelu i dugu kao konjski rep. „

Njegov posao je blizu kraja, obavestio me je što je k'o poručeno, jer imam predosećaj da će uskoro ovde biti potreban.”

„Nišicu...”

„Zaboravi Nišicua”, reče Prečasna Majka. „On je po strani zabavljen svojim muškim - igrama.” Ona se sitno zakikota. „Zapanjuje me koliko bez ostatka veruje u fikciju da on kontroliše Tošin Kuro Kosai, a opet, zašto da ne? Decenijama smo čuvali tu fikciju za sve osim za onaj najuži krug. Ti, tvoj sin, Minako, ovi ljudi znaju istinu.” Okrenula je glavu kao da sluša zvuk koji je samo ona mogla da čuje. „Pričaj mi o izdajniku.”

„To je zanimljiva priča”, počeo Ivan. „Otkrila sam da trag vodi do Šota Vakarea.”

„Trag je bio krivudav.”

„Da, Prečasna Majko.”

„Ali ga nije bilo nemoguće otkriti.”

„Ne za mene.”

„Ne”, reče Prečasna Majka. „Ne, naravno.” Ona sačeka trenutak, mirna kao osa na prozorskom oknu. „A tvoje je mišljenje da je Vakare naš izdajnik.”

„Vakare nas izdaje”, reče Ivan.

„Otkrila si u njegovom stanu šifrovani telefaks?”

„Da.”

Prečasna Majka klimnu glavom kao da je zadovoljna temeljnošću Ivan. „Ali ti znaš da to nije izvor Vakareove izdaje.” „Naravno da nije”, uzvratila Ivan. „Znamo izvor šifrovanih transmisija za njega. Kontrolišemo ih.”

Prečasna Majka opet klimnu. „Pa kako nas onda izdaje? Kao svaki muškarac jada se svojoj kurvi. Mita mi sve priča. Mora. Spasla sam njenog oca od jakuza kojima je dugovao veliku sumu.” Ivanine blede oči zasvetlucaše. „Sad će nam Vakare veoma brzo dovesti Judžija Sijana u Zabranjene snove da nam se pridruži. To je smicalica. Rekao je Judžiju da namerava da zbaciti one koji vladaju Društvom crne oštrice. U te svrhe regrutovao je svog prijatelja Judžija.”

Ivan je znala svaku priču koja kruži o Prečasnoj Majci, kao i nekoliko koje se niko nije usuđivao da pominje; ona je rođena i podizana u Zabranjenim snovima. To je bio čitav njen svet, a Prečasna Majka jedini roditelj kog je mogla da se seti. Lice Prečasne Majke postade tvrdo, a Ivan se seti jedne priče o njoj. Govorilo se da je pustila toliku kosu da bi je koristila za davljenje ljubavnika u krevetu.

„Jesi li sigurna da je ovo izdaja?”, upita Prečasna Majka. „Vakare možda sam koristi ovu smicalicu da bi namamio Judžija da nam se priključi.”

„Pomislila sam na to”, reče Ivan. „Ali Vakare je onda otišao dalje da bi prikazao kako će nam se Judži pridružiti a opet sakriti Oraklove tajne od nas.”

„Sumnjam da bi Judži bio u stanju da se dugo opire našim ... tehnikama. Imamo na raspolaganju toliko interesantnih.”

„Ipak, postoji bolji način”, reče Ivan. „Minako nam nikad nije rekla gde je skriven Orakle, ali ja sad znam. Judžijev zet Hiroto bio je dovoljno ljubazan da me odvede tamo.”

Prečasna Majka se namršti. „Mislim da nije bila dobra garancija što si mu dozvolila da sazna za tebe. Ako Judži bude razgovarao s njim...”

„To je sada nemoguće”, prekide je Ivan, izvativši mali papirnati paket koji je odmotala u krilu.

Prečasna Majka je zurila u predmet koji je Ivan držala dok joj u uglovima usana ne zaigra osmejak.

„To je bilo veoma pametno, draga moja.” Zlatne oči Prečasne Majke bile su zatvorene, a glava se malo trzala kao da odgovara na nepoznate glasove. Iznenada pruži ruku. „Verujem da ću ovo uskoro iskoristiti.” Ona savi prste oko predmeta i on nestade.

Od svetlosti kasne zime njena kosa je izgledala kruta kao oklop nekakvog oružja. Oči joj se otvoriše. „A na osnovu dokaza koje si dala zaključuješ da je Vakare izdajica.”

Ivan se pomeri. „Ne, Prečasna Majko. Na osnovu podnetih dokaza zaključila sam da neko koristi Vakarea kao žrtvu. Već znamo za njegovo verolomstvo sa Komradima, ali ovo takođe previše jasno dokazuje da Vakare nije voda.”

Prečasna Majka uzdahnu, rasklapajući se kao insekt. „Reci mi ostalo”, zatraži ona.

„Mislim da već znate, Prečasna Majko.”

„Ne.”

„Reci mi!”, viknu Prečasna Majka s takvim besom da čak i Ivan koja ju je znala celog svog života, znala možda bolje od ikog osim Minako, ustuknu i pokunji se.

Ona zatim klimnu glavom. „Izgleda da je Vakarea podmetnula Minako Sijan. Ona je naš pravi izdajnik.”

* * *

Volf i Čika se vratiše do mrtvačkih kola i on se gotovo obamrlo sruči na suvozačevo mesto.

„Šta ti se desilo?”, upita Čika. „Izašla sam iz restorana a ti si nestao.”

„Video sam Sumin „elektraglajd” i izašao da ga pokvarim”, poče Volf.

„Mora da te je čekao, koristeći motor kao mamac.”

Posle svega teško je bilo ne složiti se s njom. „Jesi li ga ubio?”

„Ne”, odgovori Volf. „Osetio je da ti dolaziš i pobegao.” Šta je načuo u njenom glasu? Brigu da li je Suma dobro? Previše je bio iscrpljen da bi dalje razmišljao o tako ludoj ideji.

Pošto su natočili benzin nastavili su ka severoistoku da bi se posle sat vremena parkirali u gustari na seoskom putu 10 milja od bostonskog aerodroma Logan. Čika predloži Volfu da odspava u sanduku, ali njemu je bilo dosta te kutije, pa legoše dole jedno pored drugog umotani kao ljubavnici. Volf zatvori oči, ali nije mogao da zaspi. Osećao je Čikino prisustvo pored sebe kao uvijanje neke guje. On ustade ne uznemiravajući je, sede naslonivši leda na vrata mrtvačkih kola dok ju je posmatrao.

Opet mu pade na pamet simbol guje dok su njegove sumnje još jednom izbile u prvi plan. On silovito zatrese glavom kao da se trudi da odagna gomile iluzija. Da li je zaista Suma bio ispred krčme vodeći ga u reku ili je to sve vreme bila Čika, Čika koja je pokušala da ga ubije, Čika koja mu je predočila Sumin lik da ne bi u nju posumnjao.

Mogućnosti je bilo bezbroj. On stade da drhti kao da ga obuže groznica. Osećao je kao da je uhvaćen u salu s ogledalima u kojoj jedan pogrešan korak može čitavu strukturu sručiti u komadićima na njega. Nikad nije bio tako uplašen, čak ni na ulici na nišanu pištolja.

On mahnito steže zube da je ne bi razbudio cvokotanjem. Užasavao se mogućnosti da ona otvori oči i vidi ga ovakvog. Tada je ozbiljno razmišljao da pobegne. Nikada nije bežao od neke opasnosti u svom životu, ali ova je, priznao je, drukčija. Vrebalo ga je ludo oko oluje bez dimenzija. Kakav je izbor imao? Ludo pitanje jer je znao da ima samo jedan: napred, samo napred u nepoznatu budućnost.

Drhtavom rukom obrisao je ledeni znoj s lica i uprkos svakoj logici gotovo je razvalio zadnja vrata mrtvačkih kola. Taj trenutak prođe, on zatvori oči i videći je još uvek u mislima pade u nemiran san.

S prvom svetlošću Volf je probudi i oni pojedоše čokoladne uštipke s mlekom koje je ona kupila u dragstoru. Potom krenuše na aerodrom.

Ostavili su mrtvačka kola na parkingu aerodroma za duže odsustvo i lokalom se prebacili do međunarodnog terminala. Samo što je prošlo 6,30, a jutro je već bilo previše toplo.

Do 7,40 h nađоše se u avionu na letu za čikaški aerodrom O'Hare. Tu se posle 90 minuta ukrcaše na 747, čekajući u redu za carinu da bi se prevezli do aviona kojim će pobeći. Imao je dosta vremena da se pita kako je Suma uspeo da ih sledi kroz Masačusets i gde je sad. Kupao se u ledenom znoju sećajući se zelene svetlosti u njegovim očima i kako je Bobi Konor buknuo u plamenu, sećajući se Ketii kako gori, Džonsona kako se guši, sećajući se Amande mrtve u lokvi sopstvene krvi.

Sećao se neumoljive sile na krovu koja ga baca kroz krovni prozor, živih cevi u skaldištu, demona u reci. Suma.

Volf otkopča sigurnosni pojas i pregleda spisak svih putnika. Nema Sume. Vratio se na mesto zadovoljan. Zatvorio je oči, a misli su mu već odlutale. Ne, ne baš odlutale. Kao da je sanjao budan, kao da je u sebi imao generator ogromne moći. Zapravo, na neki način je i imao. Opet je bio svestan promena koje su besnele u njemu, ali nije imao ideju šta su nagoveštavale. Počeo je da lebdi kao što bi Beli Luk rekao, da razmišlja izvan tela.

Još uvek ga je mučio osećaj da mu je promaklo nešto životno važno, nešto što je video ili čuo. Oslobodio je svog mračnog kućnog duha. On je tu sedeo izvijajući svoj masni rep, čučao mu za vratom. Gotovo je čuo grebanje njegovih kandži. Mrtvačka kola, šaputao mu je u mislima.

On otvori oči zureći u prazno.

Da, mrtvačka kola.

Setio se kad ih je prvi put video, kad je gledao Čiku kako ulazi kroz široka zadnja vrata, kako odlaze. Pitanje koje je neodložno tražilo odgovor glasilo je: šta je vozilo ta mrtvačka kola?

Ako Čika tu nije bila sama, s kim je radila i podjednako važno, koliko mu je još laži rekla. Iz njenih postupaka kao i iz onog što mu je rekla bilo mu je jasno da joj je od životnog značaja da ga odvede u Tokio.

Ali radi čega?

Da li je univerzum u koji ga je uvela onakav kakvim ga je opisala ili se on kreće u mraku, voden lažima koje mu je napričala? Šta, na primer, ako ona i Suma rade prema istom načelu? Šta ako ne postoji disidentska frakcionaška grupa unutar Društva crne oštrice? Šta ako ga ona vrbuje za sam Tošin Kuro Kosai? Ako su aveti u Vašingtonu to znale, pomislile da je on preobraćen, svakako su dale sve od sebe da mu što brže i što efikasnije presude po kratkom postupku.

Znao je zatim da je mračna vidovitost koju je Beli Luk prizvao iz dubine njegovog bića postavljala kudikamo više pitanja nego što je odgovarala na njih, bila daleko složenija no što je on sanjao. Najgore od svega je što ga je gurnula u svet moralno toliko perfidan da samo jedan pogrešan korak može da ga uništi zauvek.

On zatvori oči. Ma ko rekao da apsolutna moć apsolutno kvari znao je o čemu govori. Dvadeset minuta kasnije oni prodoše carinu. Ogromni avion je zaokretao, a dim pretvarao prizor napolju u neku impresionističku sliku čiji je okvir pomalo podrhtavao dok su se mehanizmi za kočenje gasili. Potom su jurili platformom, motori su cičali lagano se dižući u gust vlažan vazduh dok se grad udaljavao od njih vrlo brzo nestajući u čađavoj izmaglici.

Tornberg/Minako

Vijetnam/Kambodža 1971.

„Bože moj, baš imaš nos za to, sinko”, reče general Kros. Bio je odlikovan toliko puta da mu se uniforma s prednje strane naklobučila od težine medalja. „To može da kaže stara lisica poput mene.” Bila je jesen 1971. a general Kros voleo je da nosi svoje lente čak i u jeku borbe od koje nije bežao jer je smatrao da je takvo očigledno poštovanje prema hvale vrednom junaštvu inspiracija za one oko njega. Čudno je što je uglavnom imao prava.

Posmatrao sam Volfa koji je sedeo na jednoj od generalovih stolica od šatorskog krila. Imao je držanje, hladnokrvnost vredne divljenja, čak zavidne. Svuda oko nas besneo je rat, košmarni spektakl nezamislivog haosa.

Nalazili smo se u zgradi od valovitog čelika pa je pod ogromnim vijetnamskim letnjim suncem postalo otprilike tako toplo kao u tosteru. Video sam da se Volf znoji, da se znoje tri pomoćnika generala Krosa ćutljivih lica, da se znoji čak i sam general.

Napolju se vršio utovar artiljerije u avione B-52. Napalm. Ovo je rat koji možda nikad neće jenjati, pomislih.

Niko me nije predstavio, pa sam video da je Volf radoznao ko sam i kakav je moj status. Dobro.

„Uživaš vraški dobar glas, sinko”, reče general Kros Volfu premda ničim nije pokazao da je pregledao dosije o Volfu koji je držao jedan od njegovih pomoćnika. „Šest odlikovanja u borbi. Tvoji drugovi po oružju ponosni su na tebe a i tvoja zemlja. Grom i pakao i ja sam ponosan na tebe.”

„Hvala, ser”, poslušno reče Volf.

Ali general samo odmahnu na njegove reči.

„Sinko, vojska nagrađuje svoje heroje tako što od njih traži da daju više. To je potpuno prirodno, zaista, jer heroji imaju više i da daju.” General Kros stisnu oči. Imao je izduženo žalosno lice na kome je štrcala grudvica nosa, upale obraze izbrazdane mrežom bora koje su urezali sunce i vetar i visoko inteligentno čelo. Ispod šešira imao je veoma malo kose. „Ovo su zla vremena, pretpostavljam da ne moram da ti kažem koliko zla. Treba nam svako oružje koje možemo da napravimo, svaku prednost koju možemo da steknemo da bismo istrajali i pobedili u ovom ratu.” General je sada tako stisnuo oči da su ostali samo prorezi. „Razumeš šta pričam, sinko.”

„Da, ser, razumem.””

General Kros klimnu glavom. „Imamo za tebe vedma poseban poslić, sinko. Škakljiv. Toliko škakljiv daje sama KVPV zaključila **(Koristio je uobičajeni akronim za Komandu za vojnu pomoć u Vijetnamu, američki štab koji je rukovodio ratnim operacijama)* da je nedodirljiv.” On se osvrnu po sobi preletevši pogledom preko svakog prisutnog pre nego što ga vrati na Volfa.

„Kapiraš, sinko. Ljudi koje ovde vidiš jedini znaju da će se izvesti ova tajna operacija. Oni jedini razumeju njen značaj u sistemu.”

Volf reče: „Pošto ja ne razumem njen značaj i pošto vojska uopšte smatra da je rizik previsok da bi ga odobrila, pitam se imam li u ovome izbora.”

„Naravno da imaš izbor”, reko mu, osećajući sve veću simpatiju prema njemu. Volfove oči se okrenuše ka meni i ja osetih težinu njegovog pogleda, gotovo sam video tu svoj odraz. „Priroda ove misije garantuje da ne možemo nametnuti sprovođenje naređenja.”

„A Vi ste?”, upita Volf.

„Zovem se Tornberg Konrad III. Smatraj da sam ja smislio konkretno ovaj poslić.”

„Tako je”, reče general Kros, progovorivši poslednji put. „Hoću da te podsetim, sinko, da se ništa neće postići postavljanjem previše pitanja. Mislim da svi možemo da se složimo da nam bezbednost nalaže da su gole činjenice sve što je potrebno.” On ustade, a s njim i njegovi pomoćnici. „Onda, prepuštam te tome.” On izmaršira iz stravično vruće prostorije odvođeci sa sobom svoju ličnu armiju.

„Pa”, reko kad Volf i ja ostadosmo sami, „treba li da razumem da gajiš podvojena osećanja prema izvršavanju svoje dužnosti?”

Volf se nade ispred cevi oficirskog pištolja kolt-45...

Vijetnam. Ratni vrtlog. Kao krvožedna zver guta mladiće i bljuje ih mrtve, osakaćene telom i duhom; takva je surova i bezobzirna zver postao na kraju daje to bilo nesnošljivo.

Više decenija kasnije jastreb Tornberg osetiće koliko sam samo prezirao taj rat. Svakog dana video sam budućnost svoje zemlje kako je celu gutaju naplavljena pirinčana polja ove neprijateljske zemlje. Rat ne treba da bude neshvatljiv, to vam može reći svaka dobra knjiga iz istorije, a ovaj rat je ipak bilo nemoguće razumeti. U tome je bio njegov pakao, jer čovek može da ga odobrava, toliko njih je to moralo, ali čovek nije mogao da nade njegov smisao.

A u samoj Kambodži bilo je drukčije. Uistinu, u svojoj aroganciji nisam imao ideju kakve će posledice izazvati moj pohod. Skočio mi je adrenalin sa saznanjem da su mi moji kontakti omogućili da generala Krosa vrtim oko malog prsta.

Kros nije imao izbora, a da sam imao imalo razuma osetio bih prema njemu sažaljenje. Umesto toga likovao sam nad činjenicom da generalu mogu da kažem šta mi treba i da to dobijem bez pitanja.

Međutim, na kraju sam bio u pravu. Kros je bio beznačajan, zar ne?

Zgusnuta, mastiljava tama azijske noći.

Pošto je Volf pilotirao Mohavkom OV-1B, avionom čudnog izgleda koji je prebačen iz prve motorizovane divizije u An Keu na pistu na frontu, moja posada od sedam ljudi brzo izađe iz aviona.

Osim Volfa tu je bio narednik specijalnih snaga Brik, neka vrsta mog telohranitelja na kome je general Kros insistirao, moj medicinski tehničar Dankan sa svom terenskom laboratorijskom opremom i tri Kmera Serei koji su odrasli u onom delu Kambodže do koga je trebalo da stignem.

Kad je ekipa prešla granicu i stigla do ciljnog područja sve osim Volfa i mene ubili su Vijetkongovci, ali ne pre nego što sam našao šta sam hteo.

Jutro drugog dana misije osvanulo je krvavo crveno, i dovoljno jasno da bismo se privukli visokom, mirnom stubu dima koji je visio u vlažnom vazduhu kao kanap iz fakirovog ćupa.

Stub se izdizao na manje od pola kilometra i kako se ispostavilo, bio ostatak jednog povećeg sela. Tu i tamo još su se iskrile vatre i gorele do belog usijanja što je nemoguće po ovom vremenu ukoliko nisu hemijskog porekla. Snažno nas zapahnu vonj sprženog mesa.

Dankan je imao uređaje za merenje radijacije, ali od njih, kao i ranije, nije izgleda bilo nikakvog odgovora. Tela su svuda ležala na gomili, na pragu kuća, po ulicama, u ostacima kuća. Videli smo neko naoružanje, ali tela su bila toliko užasno izgorela da više nije bilo odeće. Čuo sam kako Volf pita jednog od Kmera jesu li ovi ljudi Vijetkongovci ili Kmeri.

„I jedni i drugi”, odgovori Kmer, a srce se cepalo od njegove patnje. „Vijetkongovci vole da zauzimaju pogranična sela jer veruju da će među Kmerima biti bezbedni od napada.”

Toliko pitanja bez odgovora, pomislih iako su se svuda videla obeležja napalm bombi, meni nije promakao izdajnički smrad hemikalija. Takode nismo čuli ništa tokom noći, a sigurno bi do nas ovako blizu ciljnoj tački doprlo brujanje aviona i „plop! plop! plop!” od eksplodiranih bombi.

Rukom pokazah Dankanu koji rasklopi opremu koju je nosio u rancu. Dankan odvi instrumente umotane u platnene vrećice. Radio je brzo, efikasno uzimajući uzorke kože, tkiva, organa kao što su jetra, pluća i srce, kosti, produžene moždine kičme, sedam različitih delova mozga od desetak žrtava razaranja muškaraca, žena i dece različite dobi. Ove uzorke stavljao je u specijalne debele bočice koje je pečatio uz izdajničko šištanje vakuuma. Svaku je obeležavao pohranjujući ih s pedantnom pažnjom pod mojim budnim okom.

Video sam da nas Volf posmatra dok je obavljao svoj zadatak kontrole okoline sa Kmerima. Kao dobar vojnik nije postavljao nikakva pitanja, ali sam video da njegov um skuplja niz dokaza iz kojih će, bio sam siguran, u izvesnom trenutku izvući zaključke.

Tek kad je počelo bombardovanje, kad su Vijetkongovci otvorili vatru poginuli su Brik i Dankan. Nikad nismo ustanovili šta se desilo s trojicom Kmera. Jesu li ubijeni, zarobljeni ili su nas prepustili našoj sudbini? Rat je najčešće takav: nikad ne znaš šta se dešava, šta će se desiti, a kamoli šta se već desilo. Ili prihvataš to ludo stanje stvari, ili poludiš.

Bombardovanje je bilo snažno. Jedna eksplozija me je zaslepela, a Volf me je pokupivši uzorke poluodvukao sa mesta bombardovanja dublje u Kambodžu. Onda se desilo nešto čudno dok me je držao. Osećao sam se potpuno zaštićen kao da s njim ne postoji mogućnost da me pogodi minobacač ili puška. Kao da smo nas dvojica postojali u nekoj mračnoj ljušturi izdvojeni od ostalih ratnih zbivanja.

Kad napravismo pauzu Volf zatraži objašnjenje uprkos Krosovim upozorenjima da ne postavlja previše pitanja. Dogle sam bio veoma uplašen. Euforiju moje svemoći raznela je ratna stvarnost. Dogle sam shvatio da nisam nikakav Džon Vejn i da ću odsad pa nadalje zavisiti apsolutno od Volfa pa mu ispričah najviše što sam mislio da je mudro. Osim toga, bio je još pametniji nego što sam predvideo i baratao s iznenađujućom količinom suštinskih činjenica: da sam civil, da misija nije striktno govoreći vojna operacija, da je naučna po prirodi i da smo krenuli u potragu za poreklom nekog novog oblika trovanja radijacijom.

Ispričah mu da smo došli ovde sledeći niz zbunjujućih izviđačkih izveštaja Kmera Sereja. KVPV ih je isprva odbacila. Zatim ista zapažanja stadoše da preplavljaju izveštaje odreda B-55 grupe specijalnih snaga koja je učestvovala u nekonvencionalnim ratnim operacijama na frontu između Vijetnama i Kambodže. Ovi izveštaji su najzad pali u ruke Generalu Krosu, komandantu šeste grupe specijalnih snaga i odredu Omega kako su među sobom voleli da se zovu.

Volf je ovo odmah shvatio. „Trenutak”, reče. „Ovde nema nikakve grupe specijalnih snaga.”

„Tako je, zar ne”, rekoh mu.

„Pa o čemu ovde pričamo, o avetima?”

„Svi smo mi sluge vlade Sjedinjenih Država, zar ne? Samo je to važno.” Video sam da se trudi da shvati suštinu, da je deo misije aveti CIA-e ili čak neke više organizacije u bitkama prekaljenih ostataka strategijske službe koja se prema glasinama, povukla u ilegalu kada je formirana CIA i koja je još uvek radila u kancelarijama iza zatvorenih vrata negde u birokratskom lavirintu Vašingtona.

Želeo sam da Volf misli da mu verujem iako nije avet. Hteo sam takode da izvuče zaključak da možda postavljanje tolikih pitanja nije baš u njegovom interesu. Ali kao što sam uvek govorio za njega, on je proketo uporan kad je posredi otkrivanje činjenica.

On reče: „Ovi izveštaji koji su razgnevili generala Krosa imaju veze sa trovanjem radijacijom, tačno?”

Ispričah mu da je otkriveno nekoliko slučajeva sličnih ovom na koje smo naišli, da sela izgledaju kao da su bombardovana napalm bombama, samo nisu, barem ne u nekom našem bombaškom jurišu sa lučnim svetiljkama. Sva ta mesta pregazile su vijetkongske trupe. Južnovijetnamska vojna komanda nije marila za ono što radimo u Kambodži, a različiti montanjeri* (pripadnici naroda koji žive u brdima centralnog Vijetnama) nisu imali ni veličinu ni artiljeriju da ostave takvu pustoš. Pa ko je ostao? Trebalo je to utvrditi.

„Dakle, došli ste ovde s opremom za testiranje radijacije.”

„Tačno. Niz izviđačkih obaveštajnih podataka registrovao je trag nekog nepoznatog oblika radijacije. To nas je takode zbunilo. Nije nam preostalo ništa drugo do da obrazujemo grupu za pregled iz prve ruke.”

„To ne zvuči dovoljno dobro”, reče on. Onda sam imao utisak da je dosta ljut na mene što sam ga uvukao u ovaj haos. „Trebalo mi još odgovara. Zašto, na primer, KVPV nije poslala svoju vojnu artiljerijsku grupu da proveri ove izveštaje? Zašto je to dodeljeno civilnoj misiji sa paravojnom vezom?”

„Odluku su doneli ljudi koji kontrolišu vojsku”, rekoh.

„Mislim da ste vi gomila sranja. Ovo je bila vaša misija od prvog dana. Ne znam ko ste zaista, ali jedno vam mogu reći i to me plaši: u ovom pohodu imate veoma lični ulog.” Čuo sam da se kreće naokolo i opet me obuže daleki osećaj da me ne mogu povrediti dok sam s njim. „Okej, mogu da prihvatim ovo sranje jer to aveti ostavljaju za sobom neprekidno. Ali zašto ste izabrali mene da povedem vašu ekipu, pilota sa mnogo odlikovanja, a nisam ni nalik na avet?”

„Ni nalik na avet?”, zahvalno rekoh ja, pravi izraz. Nisam hteo u ovom pohodu nekog Krosovog prokletog dosadnjakovića. Već mi je uvalio Briku, a znao sam kome je on lojalan. Trebalo je da izvesti Krosa o svemu što se dešava u misiji. Iskreno govoreći želeo sam nekog koga ja izaberem da bih malo izjednačio šanse. Tvoj dosije koji je Krosa mrzelo da pročita prikazuje te kao heroja. To je sjajno, što se mene tiče. Ali ja sam otišao stepenicu više, raspitao sam se naokolo o tebi. Pametan si i neopredeljen. To me je privuklo tebi.

Nešto se ovde desilo što ne želim da prenesem Krosu, a kontao sam da mogu da računam na tebe da nećeš reći Briku.”

„Pa više svakako ne morate da brinete o tome”, reče on. Cenio sam njegov humor.

„Hoću dalje”, reko.

Bilo koji drugi čovek odgovorio bi: „Lud si, ne možemo dalje. Pa slep si. Ali Volf reče: sad znam koliko vam je samo važna ova misija. Ono što još nisam ukapirao jeste šta ćete vi izvući iz toga.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

On se onda nasmeja. „Ma hajdete. Već sam zaključio da ovo nije čak striktno govoreći misija aveti. Vi ste ovde samostalno došli, slobodnjak, baš kao ja. Zato ste toliko brinuli za rupe u bezbednosti kao stoje Brik.”

Naravno, provalio me je i moje divljenje prema njemu je raslo, ali mu ne reko ništa od toga. Umesto toga upitah: „Gde je istok?”

„Ne znam, previše je magle. Zašto jednostavno ne uključimo Gajgerov brojač”, reče on. Možda će nam jednostavno ukazati kud da krenemo.

Bio je to dobar predlog i ja začuh kako on pretura po rancu punom Dankanove naučne opreme.

Kad se začu zvuk bio je prigušen plastom magle. Instinktivno digoh pušku, ali Volf steže cev i odgurnu je. „Nema vajde”, reče.

„Kako znaš?”

A onda se iz magle pojavi kako je Volf opisao žena-ratnik. Nije nosila ratnu opremu niti šlem pod rukom, ali je po njegovim rečima prema načinu na koji je hodala i držala se bilo jasno da je vojnik. On mi reče da je prate dvojica naoružana konvencionalnim AK-47, koje su prebacili preko ramena.

Reče mi da je žena-ratnik bila orijentalnog porekla. Zbunilo ga je samo što nije imala kožu boje nara i polinezijske crte Kmera. Nije bila Vijetnamka ni Tajvanka. On je mislio da je Japanka.

Reče mi da je dosta lepa sa nežnim licem koje je bilo u suprotnosti sa njenim vojničkim ponašanjem. Nije bila ni jako mlada ni stara, ali je u njoj bilo neke bezvremenosti koja je tim više padala u oči ovde u zemlji razdiranoj ratom gde je nivo stresa nenormalno visok.

„Gospodo, vaše prisustvo bilo je neminovno”, reče ona na vrlo dobrom engleskom. „Nisam mogla ni da zamislim da naši... eksperimenti mogu ostati neprimećeni zauvek. Najzad, izviđanje je u ratu neumoljivo”.

„Izvodite eksperimente?”, upitah okrećući lice prema zvuku njenog glasa. „Ko ste vi?”

„Hoćete poći ovuda?”

Bio sam uplašen, ali Volf me uze za ruku i preplavi me neki čudan mir. Dok sam prolazio pored nje ona otkači ranac sa mojih ramena. „Oslobodiću vas tereta.”

Ja pokušah da joj ga otmem, ali mi je nešto izgleda paralisalo mišiće. Osetih da njeni prsti izvlače remene iz mojih savijenih, paralisanih prstiju.

„Ne opiri joj se”, blago će Volf. „Ona već zna staje tu.”

Trenutak kasnije dođoh sebi, protresoh glavom kao pas koji dolazi s kiše.

„Pošto već znam vaše ime, gospodine Tornberg Konrad III”, reče mi ona, „i Vi treba da znate moje. Zovite me Minako Sijan...”

Biti slep znači biti bespomoćan, hendikepiran, ali u ovom slučaju mora da je srećan slučaj hteo da prvo nađem na Minako bez pomoći vida. Video sam je nekako u mislima, kao da je emitovala auru koju normalni vid ne bi bio u stanju da registruje, ali um jeste.

Da sam je video u trenutku susreta, slutim da bi se sve razvijalo drugačijim tokom. Svakako bih pucao u nju, a njeni telohranitelji bi ubili mene i Volfa i time bi sve bilo gotovo.

Ali, kako sam bio slep i iz te neopisive tame „video” je svojim umom, naslutio sam šta bi mogla biti.

Ona je plivala u tami mog sveta, i bože moj, već sam osećao miris njene puti, u ustima ukus njenih usana, čvrstinu njenih mišića ispod svile njene kože.

To što je bila žena-ratnik činilo ju je utoliko slađom. Nisam znao kojom je armijom komandovala, ali je izraz generala bio nepogrešiv i najmoćniji afrodisijak za koji sam ikad čuo.

„Vidim da ste povređeni”. Ona me uvede u nešto nalik na šator.

„Moje slepilo je možda privremeno, a možda i nije. U ovom trenutku nemam načina da to saznam.” Osetih ivicu nečega što mora daje bio nekakav krevet i sedoh. U magnovenju opet osetih njen dodir koji me pozivao da legnem.

„Da pogledam?”

„Ako mislite da će imati neke vajde.”

Trgnuh se kad je prvi dodir vrhova njenih prstiju izvukao bol iz rane. Onda duže vreme ništa, zapravo tako dugo da mi se činilo kao da je bol nestao iako nisam bio siguran pošto kad čovek dovoljno dugo živi s boli sklon je da postane imun na njega.

Zatim me je svog obavila vrelna i istovremeno poljski krevet kao da se izmače ispod mene i ja sam lebdeo u moru toplote.

Otvorih oči ali nisam video ništa; preko njih je bila ruka Minako. Ona je zatim skloni i ja zažmirkah na slaboj svetlosti. Bio sam zaista u šatoru, mada sam ukapirao da mora da smo u nekoj vrsti bombama sravnjenog sela pošto je šator podignut naspram preostalog zida od krhotina betona.

„Vid vam se vratio”, reče Minako.

„Da.” Njena lepota, sad kad sam je video svojim očima, dosta je odgovarala moći njene aure. A meni kao da Eros prostrela srce. Zaboga, tresao sam se.

Mislim da je slika Erosa koji me probada svojom strelom dovoljno odgovarala. Bilo je u njoj nečeg od nekog mitskog stvorenja kao da bih mogao da nađem kopita i rep umesto stopala i gole stražnjice ispod crnih pamučnih pantalona i vojničkih čizama. Pokušao sam da sednem.

„Ostanite mirni neko vreme”, blago reče ona, položivši dlan na moje grudi pa i tu osetih čudnu neku toplotu. „Još uvek prezdravljate. Bolno sam bio svestan da ona svakog časa može da mi zarije nož u srce. Istina bol je nestao, ali me obuze nekakav umor kakav ranije nisam poznao. Mala je razlika između slabosti i bespomoćnosti.

„Bol je još uvek tu, uveravam vas”, reče Minako. „Samo ga vaše telo savladava na drugi efikasniji način.”

Ja oblizah usne. „Da li sam zato tako slab?”

„Da.”

„To mi se ne sviđa.”

Ona se nasmeja. „Da li biste radije opet bili slepi?”

Razmišljao sam časak o tome i shvatio da sam je iznenadio time što nisam automatski rekao „ne”. Najzad joj odgovorih: „Ima nečeg u slepilu što mi se sviđa.”

„A to je?”

Ona mi nije govorila sve što sam hteo da znam pa zašto da joj ne vratim milo za drago. „Ko ste Vi?”, upitah. „Šta radite ovde?”

Lice Minako skamenilo se i postalo kao slika. Nije mi delovala baš stvarno. Kao da sam je gledao kroz um nekog umetnika pa je njeno lice postalo simbol njene duše.

„Vaš prijatelj ima oštro oko. Već je zaključio da nisam ni Vijetnamka ni Kmer. Niti sam Kineskinja, Tajlandanka ili Burmanka.”

„Onda ostaje Japanka”, rekoh. „Rekao bih da je to dosta nemoguće. Na vijetnamskom vojištu nema Japanaca.”

„U tom slučaju niste me videli i ja ne postojim.”

Ja sedoh oslonivši se na laktove, ali me savlada ošamućenost pa sam morao ponovo da legnem. Pošto sam nekoliko puta duboko udahnuo, rekoh: „Pomenuste eksperimente.”

„Zato ste došli, zar ne, da saznate šta ovde radimo?”

„Došao sam reagujući na izvesne izviđačke izveštaje Južnih Vijetnamaca i naših snaga.”

„To baš nije istina, zar ne, gospodine Konrad?”

Svakako da nije, ali otkud je zaboga to mogla da zna? Da li je naslutila? Ako nije, sledih se kao od iznenadnog naleta jesenjeg vetra, šta onda? „Koliko mi je poznato, jeste.”

Pre šest nedelja preduzimljivi general Kros poslao je helikopter-topovnjaču preko granice. On se spustio na jedno od opustošenih mesta i posada je pokupila jedan leš, zapečatila ga u vreću i po povratku u bazu prebacili u Vašington. Tu je najzad dospeo u laboratoriju doktora Ričarda Holbertona jednog od najistaknutijih patologa koji rade za Ministarstvo odbrane. Igrom slučaja doktor Holberton bio je brat Dagleasa Holbertona mog advokata. Bili smo bliski prijatelji, zapravo mnogo godina kasnije, on je radio kao moj savetnik u formiranju osoblja klinike Grin brenčis.

U svakom slučaju, Dik Holberton me je obavestio o svom neobičnom „štićeniku” kako ga je nazvao kao da je još živ. Tih dana Holberton i ja imali smo žarku želju da otkrijemo tajne života, smrti i prirode starenja.

„Vrlo čudno”, reče Dik i uvede me u svoju laboratoriju, „ova moja štice nica nije ubijena u borbi. Istina, izgorela je kao da ju je pogodio napalm, pa ipak u patologiji nema indikacija napalma.”

Već sam bio veoma uzdrman tim otkrićem. „Pa kako je onda umrla?”, upitah.

„Kao naučnik rekao bih da još ne znam. Ali kao intuitivni patolog reći ću ti da zasad izgleda daje umrla od preterane doze.”

„Preterane doze droge koja je u stanju da te šatre?”

Dik Holberton zatrese glavom. „Ne, nipošto. Testovi koje sam dosad obavio ukazuju da njen sistem sadrži preteranu količinu nekog složenog enzima. Doista je čudno što verujem da se ova supstanca, u ovom ili onom obliku prirodno stvara u ljudskom organizmu. Ipak, možda zbog količine moja štice nica nije mogla sve da apsorbuje pa sam pronašao određenu količinu enzima pohranjenu u njenoj jetri, slezini, bubrezima i debelom crevu.” Dik prekinu i zureći u mene kroz sitne naočari reče: „Čini mi se da ju je ovaj složeni enzim živu pojeo.”

„Još nisi izolovao enzim?”

„O, da, to je bilo lako”, uzvratila Dik. „Kao što ti rekoh, uzeo sam uzorke njenih organa. Najveći problem je analiza ove supstance. To će veoma dugo potrajati, možda i godinama.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

„Ovaj enzim je nestabilan što znači da izvan živog tkiva počinje da se raspada. Može se reći da ima neku vrstu poluživota.” Dik se okrenu i prođe do pocinkovanog stola na kome su se nalazila tri žična kaveza. Unutra je bila čitava lepeza laboratorijskih pacova. „Pogledaj ovde”, reče Dik. „Dao sam manju količinu enzima ovom paru koji pati od smrtonosnih tumora koje smo im ubacili prilikom jednog ranijeg eksperimenta.” On slegnu ramenima. „Zaključio sam da je to najbezbolnije kod pacova.”

Neko vreme pomno sam proučavao pacove. „Ne izgledaju mi bolesno.”

„Upravo to”, reče Dik uz zagonetan osmeh, „više i nisu”.

Gledao sam čas u njega, čas u pacove. „Pa, šta je zaboga?”

„U ovom trenutku ne znam tačno”, reče Djik Holberton. On zabi ruke u džepove laboratorijskog mantila. „Šta je bilo ono što se nalazilo u Svetom gralu? Hristova krv?”

Minako sede i okrenuvši se poče da greje vodu na kerozinskom rešou. U vrijuću vodu baci pregršt crnih aromatičnih listova čaja. Požudno sam posmatrao liniju njenog vrata tamo gde se rastvorila njena gusta sjajna kosa. Mogao sam da brojim sitna ispupčenja njene kičme koja su bila izuzetno erotična.

„Fini čaj iz Kine”, reče. „Veoma jak, veoma dobar.”

Ona mi pomaže da sednem polako jer je videla da imam vrtoglavicu koja ju je upozoravala na opasnost. Leđima se naslonih na srušeni betonski zid.

Vazduh je bio zasićen česticama prašine koje su mi sa svakim udisajem ulazile duboko u grlo. Bio sam joj zahvalan za čaj. Oštar, trpak ukus natera me da zaškrgućem zubima, ali sam joj svejedno zahvalio.

„Gde je Mateson?”

„Nepovređen je”, odgovori Minako kao da oseća moju teskobu, mada sam bio siguran da sam obzirno postavio pitanje. Oči je na trenutak zatvorila, a onda ih opet otvorila i pogledala me. „U stvari sada spava.”

„Želeo bih da mogu da vam verujem”, počeh, „ali se plašim da mi niste pružili dovoljno razloga za to.”

„Došli ste ovde slepi”, naglasi ona. „A sada...”

„Šta krijete?”

„Šta oboje krijemo?”, upita me Minako. „Vi niste stigli ovde na podsticaj američke vojske. Da su bili dovoljno radoznali poslali bi vojnu ekipu. To smo zapravo očekivali. Vi i gospodin Mateson ste nešto sasvim drugo.”

„Kako?”

Minako se namršti kao da postaje nestrpljiva. „Vi ste civil sa civilnim interesima i civilnim nezvaničnim statusom ovde. Štaviše, ovo je opasna teritorija i ne mogu da zamislim kako vam je vojska ovde dozvolila pristup.”

„Pretpostavljam da ne mare hoću li biti živ ili mrtav.”

Minako zabaci glavu. „Čak i da je to istina u najmanju ruku očekivala bih da brinu za svoje ljude koji su vam dodeljeni. Još je živ samo jedan od njih.”

Ja slegnuh ramenima i trznuh se od još jednog napada vrtoglavice. „Rat je rizik. Ovi ljudi su znali to kad su prihvatili zadatak.”

„Pitam se.” Minako nahi glavu. „Ali to, naravno, nije važno, zar ne, gospodine Konrad, jer mi ne govorimo o ratu.” Oklevala je na trenutak. „Za mene je od životne važnosti da saznam da li vaša vlada ovo razume... ili samo Vi.”

Zurio sam u njene bezdane oči. Prvi instinkt nalagao mi je da lažem iz bezbednosnih razloga, ali oklevao sam. Ona je očigledno napravila prvi korak koji moram da shvatim kao jedan vid primirja. Znao sam da je sad na meni da prihvatim to primirje i tako uspostavim dijalog. Nisam mislio da imam mnogo izbora. Druga alternativa bila je da nastavim verbalna prepucavanja sa njom što bi u izvesnom smislu moglo biti zabavno, ali što me sigurno ne bi nikud odvelo, a najmanje natrag preko granice.

„Da bih dovde stigao povukao sam neke veze na visokim mestima”, reko. „Iako je vojska, kao što reko, svesna čudnovate prirode razaranja u ovom delu Kambodže, istina je da su toliko zaokupljeni vođenjem rata da nemaju vremena za istragu koja se ne tiče života američkih vojnika. Mislim da su mi tajno bili zahvalni što se interesujem.” Proučavao sam je neko vreme dok sam ispijao čaj. „Znate li šta u američkom žargonu znači reč snaja?” A kad ona odrečno odmahnu glavom, reko: „To je vojnički akronim nastao tokom II svetskog rata, ali se podjednako može primeniti na bilo koju armiju u ratu. Znači situacija normalna, a jebena.”

Minako se nasmeja. „Engleski je toliko slikovitiji od japanskog.” Ona mu uze praznu šoljicu iz ruku. „Uživali ste u čaju?”

„Osećam se bolje.” Nagnuh se i dodirnuh glavu sa strane. Tu je bio otok, ali krvi nije bilo. U stvari, osetio sam kao da imam ožiljak a ne ranu. „Kako ste me izvidali?”

„Reko vam, udružila sam elemente u vašem telu koji su se uhvatili u koštac sa povredom.”

„To mi je sumnjivo kao mambo-džambo”

„Izvinite?”

„Fraza. Zvuči dobro, a ne znači ništa.” Osvrnuh se oko sebe. „Ima li u okolini neke radijacije?”

„Zašto to pitate?”

„Jer je naša izviđačka oprema izgleda otkrila trag radijacije na nekim mestima.”

„Uveravam vas da ovde nema radijacije”, reče Minako.

„Reći ću vam šta mi se dopalo kod mog slepila”, najednom reko. Postadoh svestan da nisam u stanju da skinem pogled sa nje, njena slika mi se urezala u pamet. „Na izvestan način, ne pitajte me kako, mogao sam da vas ‚vidim’ ili da vidim nešto u vama. Hteo bih da znam kako to.” Sačekah samo sekund. „Takođe bih voleo da znam kako ste sigurni da su drugi iz moje ekipe poginuli. Čak ni ja ne znam gde su trojica Kmera Sereja pod mojom komandom.”

„Mrtvi su, gospodine Konrad, uveravam vas. Svi su mrtvi izuzev vas i gospodina Matesona.”

„Ko ste Vi?”, prošaptah. „Moram da znam.”

Minako se opet nasmeja. „Ja sam vojnik, gospodine Konrad, baš kao i Vi. A kao Vi i ja sam civil što se moje vlade tiče.”

„To mi ne govori dovoljno.” Naslonih se unazad na betonski zid. Osećao sam jaku klonulost, ali borio sam se protiv iscrpljenosti.

Minako sede blizu mene na ivicu poljskog kreveta pa me zapahnu njen miris. Svakako da nije mogla biti vojnik, pomislih neodređeno. Taj parfem...

„Kakav parfem, gospodine Konrad? Nemam na sebi parfem.”

„Miris je...” Zatvorih oči i zasпах.

Kad sam se probudio napolju je pao mrak. Jedna jedina kerozinska lampa slabo je gorela osvetljavajući unutrašnjost jezivim žarom. S druge strane šatora ugledah Minako kako spava svijena na zemlji. Dugo sam tu ležao posmatrajući je sa usiljenim mirom. Ništa se nije kretalo izuzev mog srca. Kao da sam video na trenutak zaustavljeno vreme. Zvučalo je apsurdno, ali znao sam sigurno da bih da sam izašao iz šatora i pogledao u zvezdano nebo video da je mesec stao, da su se zvezde zaustavile. Godinama neću zaboraviti taj trenutak niti osećanje da sam van vremena. A u izvesnom smislu moj život posle toga postade potraga za takvim trenutkom.

Najzad prebacih noge preko ivice poljskog kreveta i ustadoh. Bio sam ošamućen i morao da se oslanjam dok sam išao šatorom. Činilo mi se da to traje tako dugo kao da je svaki korak jedan život.

Najzad stadoh iznad skvrčenog tela Minako. Proučavao sam čak i lukove njenih rebara. Dobro sam se osećao u tom položaju znajući da sad ako poželim mogu da joj zabijem nož u srce.

Svejedno, nisam imao takvu želju. Daleko od toga dragocenu zagonetku koja je u srcu krila tajnu zanimljiviju od svega što sam mogao da zamislim.

Činilo mi se da drži život u ruci, da može da manipuliše vremenom lako kao što vajar oblikuje glinu. Shvatio sam da se opet tresem, ali ne znam da li od želje za njom ili za znanjem koje je posedovala. I nije li to pitanje besmisleno? Jer je jedno nerazmrsivo bilo vezano s drugim kao tama i svetlo koji su se večito jurili na točku postojanja. Misao mi je gorela. Uspevao sam da razmišljam samo o tome kako da je imam i pošto to postignem, dokučim njenu tajnu.

Sagnuh se ka njoj i ona otvori oči. Ne, njene oči su još uvek bile zatvorene, video sam to uz mali šok koji mi je prošao niz kičmu. Nešto se otvorilo u meni tamo gde je ranije vladala tama. Nešto se u meni kretalo, mračno, svetlucavo i teško od života koji sam samo mogao da naslutim. Koncentrisalo je svoju moć kao sočivo. Da lije ovo bila Minako ili njena tajna za kojom sam čeznuo? Nikako nisam mogao znati.

Da sam mogao da brojim udare svog srca, trebalo bi mi čitav život da prikupim više od šačice. Spoticao sam se, klizio kroz čeljust vremena. Tonuo sam u večnost.

Prestao sam da dišem. Znao sam, ni krv mi nije tekla venama. Možda sam prestao da osećam jer je osećanje bilo dokaz toka vremena, a vreme je ovde bilo nepoznato. Dok su prsti Minako otkopčavali moju krvlju i znojem natopljenu odeću bacih pogled u stranu. Zidovi šatora činili su mi se dalekim kao Vašington.

Uniforma Minako mi se kao voda odvajala pod rukama. Zgrabih je za gola ramena. Koža joj je bila čista i bez bora, čvrste grudi kao u 18-godišnje devojke. Posmatrao sam je kako se gola spušta na stomak i klizi unapred.

Talasi njene kičme i mišići na lopaticama podsećali su na sneno udaranje okeana. Uzbudujuća crna lepeza njene guste kose koju je sada pustila kao rašireno gavranovo krilo padala joj je preko ruku od kojih su se videli samo prsti zauzeti između mojih nogu.

Čeznuo sam da zatvorim oči u zanosu, ali nisam mogao da podnesem da se izbriše slika nje nagnute i razgolićene preda mnom. Čak i dok je zadovoljstvo raslo, ja se pružih, raširih joj butine, savih ruku dole u toplu, vlažnu tamu.

Poželeo sam da njen usne ostanu zauvek na meni i glasno dahtao dok su klizile niz moje telo. Protestovao bih, ali me ona prostreli pogledom i diže se. Dok je podvlačila moje kukove pod svoje, osetih da sam u njoj i uz stenjanje skliznuh do kraja.

Njen miris je svuda prodirao. Miomiris koji sam osetio pre nego što sam zaspao ponovo me zapahnu nadirući od nje kao otvaranje misterioznog sočiva koje je teralo vreme u progonstvo. Tako duboko u njoj osećao sam se blizu tajne vremena, starenja, života koji se vraćao u život umesto da se raspada u trulež smrti. Bilo je bolno biti tako blizu.

Da sam samo uspeo da mislima doprem do kraja ščepam tajnu iz njenog jezgra, proučim je da ona ne sazna da je nestala.

Međutim, prebrzo se završilo i tajna se povlačila natrag u tamu dok sam sve manji lagano skliznuo iz nje...

...Odmah posle Tornberg je želeo da me drži za ruku, ne iz spontanog pokazivanja naklonosti, mada nema sumnje daje bio zaljubljen, nego zbog toga što nije uspeo da seksualnim odnosima sa mnom izvuče ono stoje najviše želeo pa je morao da proba na drugi način.

Naravno, beskrajno je uživao, tako su se uvek ponašali mušakrci koje sam odvodila u krevet. Nisu mogli da odole. Baš kao što ni ja nisam mogla da ne osećam ništa. Možda je to moj pakao. Ironija sudbine je da ja od koje je sudbina htela da nosi u stomaku ono jedno dete ne mogu da izvučem barem uživanje iz čina koji vodi rađanju. Imala sam tada gotovo 60 godina prema onome kako drugi ljudi računaju vreme, a ipak mi menstruacije nisu prestale i još uvek sam mogla da zanesem kao da mi je 20.

Naravno, njegov um je intuitivno osetio u meni tu tajnu za koju bi ubio. Tek posle snošaja kad je on poput guje već klizio iz mene, razumeh prirodu greške koju sam napravila.

Sve vreme sam mislila da je on taj, da on ima moć koja me je ovde pronašla, koji je naslutio moju prirodu, da je on taj iz kog moram posisati seme života.

Sve sam to učinila. Sparila se s neprijateljem jer je to bila moja sudbina. Ali prevarila sam se. Oslonila sam se isključivo na makura no hiruma, zanemarivši upozorenje moje bake. Kabuto mi je rekla da će biti praznina, lažnih budućnosti, onih koji će mi se prikazati a nikad se neće zbiti, a ovo je bilo nešto od toga.

Prekasno sam shvatila da nije trebalo da zatrudnim od semena Tornberga Konrada III. Obmanulo me je Tornbergovo slepilo i njegova proročka sposobnost da pročita moju auru. (Nisam osetila baš ništa od njegovog pratioca Volfa Matesona). U stvari, u njega nisam sumnjala i mada je ovo bio nagoveštaj da zaista poseduje neku vrstu makura no hiruma, posle našeg seksualnog sjedinjenja kada je duh otvoren i ranjiv kao u času smrti, izmerila sam njegovu moć i videla da je latentna i da mi ne može koristiti.

Ipak, zatrudnela sam od njegovog semena. To je bilo vreme mog ciklusa, a svoje telo poznavala sam dovoljno dobro da razumem koliko me moja moć čini plodnom. Onda nisam sumnjala da ću ostati trudna, da ću nositi njegovo dete.

I tako, dok je pritiskao svoj dlan o moj trudeći se da pronađe ključ za moju suštinsku zagonetku, za makura no hiruma, želela sam samo da se dignem i prstima nalik na kandže iskopam neprijatelju oči.

Ipak, nisam učinila ništa. Umesto toga, nasmeših se, tom velikom, snažnom čoveku i pritisnuli usne u njegov potiljak. „Nisam tvoj neprijatelj”, slagah. „Vidiš li sad da tebi i tvom prijatelju ne želim zlo?”

„Ipak, uzela si mi ranac”, uzvрати on. „Kao da si znala šta je u njemu.”

Kakav god da je, glup nije bio. Zapravo, pokazao je da je izuzetno pametan i domišljat muškarac zahvaljujući klici makura no hiruma koja je pritajena u njemu. „Nije bilo teško zaključiti šta nosiš”, rekoх ljupko. „Ovo su naši eksperimenti i ne mogu nikome dopustiti da razvodni rezultate.”

„Rezultati su da ljude spaljujete žive”, reče on.

Naravno, imao je pravo, ali ne bi bilo vajde da mu to kažem. „Minako, došao sam ovde da otkrijem šta se zbiva. Već znam nešto, ali treba da saznam sve. A ti ne moraš da brineš. Kao što si zaključila, ovo nije zvanična istraga, isključivo je privatna stvar koju nadzirem ja i samo ja.”

Pogledah ga na onaj svoj način poluzatvorenih usana i rekoх: „Nema veze. Ne mogu ti dopustiti da se vratiš s dokazima.”

„Sad kad sam te sreo nije mi stalo do dokaza”, reče on šćepavši me. „Sve što želim jeste da budem deo tebe, da saznam tvoju tajnu. Zar misliš da bih bio dovoljno lud da bilo kome kažem šta sam otkrio?” Bila sam uverena da će me svakog časa baciti na pod i uzeti još jednom. Muškarcima je smešno lako manipulirati, pomislih. Kad im jednom staviš ruku između nogu možeš da činiš s njima šta ti je volja. Zar je onda čudo što gledam na njih s takvim prezirom.

Verujem da ga je samo njegova opsesivna želja da sazna tajnu moje moći sprečila da me siluje. Ne da ga nisam aktivno podsticala na to. Nijedan muškarac me nikad nije silovao bez mog podsticaja i nikad neće.

„Sve što želim si ti. Znam šta si. Ti si eliksir života.”

Nasmejah mu se razdvojenih usana i osetih da drhti. Ima nečeg jako veselog u tome da se snažan čovek obori na kolena, a da čak ne zna šta se dešava. Muškarci nemaju realnu predstavu o razgranatosti moći. Ali onda, njihova definicija skoro svega što je važno u ovom svetu kruta je, dvodimenzionalna i potpuno pogrešna.

Poljubih ga. Izvukla sam iz njega makar jedan odgovor. Ovo je bio njegov krstaški rat. Dodir njegove makura no hiruma probudio je u njemu mogućnosti produženog života, a ta ista sila navela ga je na ono što smo se trudili da obavimo ovde pod štitom rata između Vijetnama i Sjedinjenih Država. Ne radi se o tome da uopšte nije nagađao u šta se doista upetljao.

Uostalom, sve je to prošlo jer su naši eksperimenti bili neuspeh. Koristili smo radioaktivne kratkotrajne izotope da bismo veštački ubacili hemijske reagense za koje smo verovali da su odgovorni za aktiviranje makura no hiruma. Jedinii rezultat bila je smrt i to, kao što su Tornberg i njegov pratilac videli, jeziva smrt. Zaista je zvučalo ironično, pomislih onda kad spustih njegovu glavu na grudi, što je došao da njuška oko naše tajne u času našeg najvećeg neuspeha.

Iscrpljenost je dostigla alarmantni nivo. Godinama je opadao broj dece rođene sa makura no hiruma. Niko od nas nije znao zašto, ali je bilo jasno da ako nekako ne preokrenemo tu tendenciju jednoga dana naša moć će nestati, a naši potomci će postati jednaki ostalim ljudima, to jest slepi gluvi i oštećenog mozga.

Tako su otpočeli eksperimenti. Naši zamorci bili su Severni Vijetnamci — komunisti, ateisti, varvari ispranih mozgova koji su se odrekli i svoje sabraće i Bude. Njihove patnje i smrt nisu nas se ticali.

Jedino preostalo pitanje imalo je veze s dvojicom Amerikanaca. S radošću bih ubila Konrada, ali on će jednog dana postati otac mog deteta, a nisam bila sposobna na toliko zlo.

Makura no hiruma mi je pokazala kakav je on čovek, za kakve je bestidnosti sposoban pod izvesnim uslovima, pa sam smatrala da ga ne mogu pustiti mirne savesti a da mu ne očitam lekciju. Ova odluka bila je prvi primer onoga što me Kabuto upozorila da ne činim.

Tako se rađaju lažne budućnosti, tako staza kojom neko kroči sa samopouzdanjem može da ga skrene sa određenog puta bez nekog otvorenog znaka.

Ironija mi nije promakla. U jednom smislu makura no hiruma je srodna katoličkom konceptu greha. Čovek je stajno u iskušenju na koje ga stavlja mračnija strana njegove moći. Što je veća sila, to je čovek više u iskušenju. I tako su lažne budućnosti koje iskrsavaju da bi zbunile često proizvod samih sebe. Tako je bilo i sa Kabuto, tako je i sa mnom.

Kabuto služi na čast što je probala da me upozori, ali danas takva upozorenja često ne dopiru do gluvih ušiju mladih koji ne žele da prave istu grešku kao stariji.

Imala sam viši motiv u preuzimanju zapovedništva nad eksperimentom u Kambodži. Iako je bio pun opasnosti, Severni Vijetnamci bi nas svakako ubili da su imali prilike, kao i Kambodžanci da ih nismo strahom naterali u mrtvilo, shvatila sam ga kao priliku koju ne mogu da propustim. Godinama sam koristila svoju moć kao svetionik nadajući se da ću privući muškarce koji će ubaciti seme u moj stomak i napraviti dete sa izuzetnom makura no hiruma. Sada sam shvatila da ovaj eksperiment pojačava moć svetionika hiljadu puta. A tu me je moja makura no hiruma pogrešno obavestila o događaju koji će početi da se odvija.

Otuda moje uzbuđenje u početku kad se pojavio Tornberg Konrad III i moje potonje razočarenje. Osećala sam se izigrana što sam imala snošaj sa stvorenjem čiji je duh očajnički osećao potrebu za pročišćenjem. A ipak u isto vreme ne mogu poreći da je bilo onih sićušnih vibracija koje čovek oseti u zabranjenim zadovoljstvima.

Rekla sam ranije da je moj pakao bio što ne osećam ništa tokom čina koji je vekovima donosio ekstazu. U satima posle prvog seksualnog sjedinjenja sa Tornbergom uočila sam prazninu poput probadanja koje se oseća u stomaku kad je prazan. Na svoj užas postepeno mi je dopiralo do mozga da je ovaj nedostatak direktna posledica seksualnog odnosa sa ovim stranim muškarcem. U stvari, osetila sam nešto dok je razuzdano prodirao u mene i sada sam žudela da se to iskustvo ponovi.

Nisam tome mogla da se otmem. Povedoh ga u krevet i uzeh u sebe opet dok se nije zasitio. Na moju sramotu, ja nisam. Nikad ranije nisam doživljavala seksualni čin drukčije nego kao neophodno oružje u mom impresivnom arsenalu.

Kao drogu poželela sam ovog čoveka, ovog stranca, ovog neprijatelja koji bi mi, mada opijen požudom, svejedno, izvadio utrobu da je bio uveren da će se time domoći tajne za kojom je izgarao.

A ja sam sada izgarala za njim. Gotovo se glasno nasmejah u sparnoj tami dok sam ležala pored njegovog pospanog tela. Rukom sam obujmila oruđe koje se pre nekoliko trenutaka gorljivo žarilo u mene uzbudivši me. Dlan mi je bio vlažan od njegove sperme, a ova sluzava esencija života ubrza rad mog srca.

Kakva je misterija život! Ako sam išta naučila tokom 85 godina onda je to ovo. Baš kad ljudi pomisle da su dešifrovali životne poruke, dođe neko ili nešto da okrene naglavce sve vaše brižljivo izvedene zaključke.

Zora je najzad stigla a sa njom i moja dilema. Znala sam da ne mogu dozvoliti da još jednu noć provedem blizu njega. Već sam se delom predala osećanju koje je izazivao u meni. Pošto sam tolike decenije proživela bez ovog blaženstva, snaga njegovog neočekivanog i okasnelog dolaska imala je duboko dejstvo na mene. Dugo nisam bila u stanju jasno da razmišljam, a jedanput ili dvaput uhvatila sam sebe da razmišljam o raspuštanju misije da bih bila sa njim. Zatim bih se stresla kao besan pas kome teče pena iz crnih usta i pokušala duboko da udahnem ne bi li mi se misao vratila na uobičajeni nivo mira.

Dok se on povratio iz omamljenosti ja sam izabrala svoj put i znala da, ma šta se desilo, neću skrenuti sa njega. Naravno, makure no hiruma omogućila mi je da naslutim bes koji ću izazvati u njemu. Nije me bilo briga, a danas verujem da čak i da mi je pokazao da sam postala centar mržnje koja je upravljala njegovim životom, ne bih ništa promenila. U daljim događajima imaću osećaj galvanizujućih sila, konvergencije ranije potpuno različitih života u tački presecanja u životu i prostoru.

Naravno, mogla sam da naredim da pogube Tornberga i Volfa. Jedna moja reč i moji ljudi bi im prosvirali metak kroz potiljak. Možda je trebalo da izdam takvo naređenje. Ali u to doba podsmevala sam se takvom varvarskom ponašanju, verujući više u makure no hiruma nego danas. Morate razumeti, makar vam neko rekao suprotno, ogromna je radost imati moć nad životom i smrću drugog ljudskog bića. A otkrila sam da najveće ushićenje ne donosi upražnjavanje te moći, već da vaš neprijatelj ostane živ sa saznanjem da imate vlast nad njim.

Elem, imao je neku čudnu prijatnost trenutak kad je Tornberg otvorio zakrvavljene oči i osetio ivicu mog nokta duž bočne strane vrata.

„Mogla bih da naredim da te ubiju ili još bolje da to sama učinim zato što si pokušao da ukradeš tajne našeg eksperimenta”, prošaptah mu na uvo.

Fascinirano sam posmatrala kako je hitro i instinktivno posegnuo za nožem koji sam ostavila na zemlji, kako je zamahnuo njime ka nežnoj koži na mom grlu. Pa takvi su muškarci. Oni su instinktivne životinje, uvek sam to znala, ne obaziru se na materijalnu štetu koju nanose drugima.

Ja ne napravih nikakav pokret osim što palcem i kažiprstom uhvatih snop nerava tik ispod njegovog desnog uva. Krv odmah nesta s njegovog lica, a usta se otvoriše uvlačeći vazduh kao starac u samrtnom času. Mlitaost ovlada njegovim rukama i nogama kad mišići ostadoše bez kiseonika. Nož zveknu o pod.

Ivicu nokta ponovo naslonih na njegovu srčanu arteriju koja je lagano udarala. „Treba samo da raspam kožu, otvorim arteriju i iskrvarićeš”, prošaptah mu na uvo. „Mogu to da učinim sad, za pet minuta ili kasnije, kako mi je volja, a ti ničim ne možeš da me sprečiš.”

Pa tada sam bila mlada i poluhisterična zbog toga što je probudio u meni osećanja nečistote i uzbuđenja u isto vreme. Mrzela sam ga kao nikog u svom životu. Te emocije su mi stajale tako gorke u ustima da sam pomislila da ću da povratim. Tek mnogo kasnije razumela sam da sam u tom času mrzela sebe koliko i njega.

Elem, bila sam poluluda, a to je dalo maha mojoj prirodnoj aroganciji. Ah, trebalo je onda da ga ubijem, ali sam se strašno zabavljala igrajući se divljaka, idući protiv svoje

prirode da bih prestala. Osim toga, ova situacija imala je u sebi nešto strašno divno. Da je samo znao sve tajne koje sam ja znala.

Ironija koja se prirodno događa previše je dragocena da bi se tek tako odbacila s nesmotrene dve-tri reci. A ja sam uživala u vlasti nad njim još više jer sam potpuno razumela bes koji će to izazvati u njemu.

Nisam ga pogrešno procenila. Nikad ga nisam pogrešno procenjivala. Samo me je Volf i dalje zbunjivao.

„Postoji samo jedan način na koji možeš da spaseš život”, prošaptah kao što šapuće ljubavnik ljubavniku, „a to je da ubiješ svog pratioca.”

On me pogleda u neverici koja je momentalno nadjačala bes. „Hoćeš da ubijem Volfa?”

„Pucaj u njega”, klimnuh, „pred mojim ljudima.”

Nije me razočarao. „Ubij me sad”, reče on kroz stisnute zube. „Nisam izdajica svoje zemlje.”

Ja se ćutke nasmejah što nije pomenuo izdaju druga. Znala sam ako mu dam pušku i kažem mu da ubije jednog od mojih ljudi da bi spasao život učiniće to s radošću. Nisam ga krivila za to, ali upoznavala sam ga bolje no što će on ikad upoznati sebe. U pitanju je mehanizam samoodbrane. Takvi ljudi nikad sebe ne mogu da upoznaju. Kad bi se upoznali bez sumnje bi sebi razneli mozak.

„Ne”, prošaptah. „Mi sada ne razgovaramo samo o tvom životu već i o njegovom produženju.” Pritisnuh usne na njegove i oduševljeno osetih da drhti. „Zar nije to tajna koju si došao ovde da ukradeš?” Odmakoh glavu od njega da bih proučila izraz njegovog lica. „Jedini način da dođeš do nje jeste da ubiješ svog pratioca”, nasmejah se. „U čemu je problem? Šta je još jedna smrt za nekog poput tebe?” Široko je otvorio oči, a mene zapahnu zadah njegovog straha. „Da, da, znam. Ah, kako to želiš.”

„Ne dovoljno da bih prodao dušu.”

Ja se blago nasmejah, a moj dah okrznu njegov obraz crn od čekinjaste brade. „Time što si ovde došao već si to učinio, samo još to ne znaš.”

Bila sam sigurna da mogu da ga namamim da ubije svog prijatelja iskušavajući ga onim što je najviše želeo. Ja sam to imala i on je znao za to. Ali nekako, samo u ovome prevario me je. Posle izvesnog vremena osetila sam u njemu nešto što nisam mogla da definišem i znala sam da neće ubiti Matesona. To me je istovremeno zbunilo i uznemirilo. Moja vidovitost već me je uputila u to da je Tornberg amoralan do srži, ali sada se nije ponašao tipično. Za mene Mateson nije značio ništa, crna rupa iz koje nisam primala nikakve signale. Šta je Tornberg mogao da vidi u njemu? Trebalo mi je mnogo godina da pronađem odgovor na to pitanje.

Tornberg me je posmatrao poluzatvorenih očiju. On opet leže naizgled opušten kad je zatvorio oči. Znala sam šta radi. Razmišljao je može li da me dovoljno razljuti da napravim grešku a on je iskoristi da osvoji prevlast. Bio je veoma pametan i osećao da će mu trebati samo trenutak da se oseti njegova superiorna snaga. Nije znao ništa o makure no hiruma i otuda moja istinska prednost nad njim.

„Hoćeš opet da spavaš?”, upitah ga nevino. On izvi usne u samozadovoljni osmeh koji mi se gadio. „Mogao bih ako budem raspoložen. Znam da me nećeš ubiti. To bi ti pokvarilo zadovoljstvo. Dok god misliš da ti mogu obezbediti neku zabavu nećeš ništa učiniti.”

Posegnula sam tada za makura no hiruma, obavijajući mu oko srca vrežu tamne sile. A onda stisnuh, nikad tako nežno.

On iskolači oči i sede uz trzaj. Pogledom me potraži, a ja mu zalepih poljubac i zatim obrisah znoj s njegove gornje usne.

Otvaram je i zatvaram usne nekoliko puta a kad je progovorio znala sam koliko ga je napora to koštalo. „Ubiću te zbog ovoga”. Mislio je na poniženje. Samo sam mogla da se čudim bolu koji sam mu nanela ja, u njegovim očima inferiorno biće. Dahtao je ali nije odustajao. „Videću te mrtvu pod nogama bilo kad.” Ne, ne bolom, ispravih se. Ovo je čovek koji može da izdrži ogroman fizički i duhovni bol a da ne popusti ni milimetar. Biti pod čizmom jedne žene koja je raspalila bes koji se nikad neće stišati značilo je degradaciju. A sve vreme zabavljalo me je kako je reagovao.

A kakva je bila moja reakcija na njegove pretnje? Uzverala sam se na njega. Njegov bes je bio tako blizak želji da sam poželela da pređe liniju. Osetio je moju vrelinu na sebi i odmah narastao. Naravno, kako je i moglo biti drukčije. Da mu se nije digao na moj neizreciv izazov činilo bi mu se da je impotentan i bespomoćan.

Sav je ušao u mene. Dozvolila sam mu da me povredi znajući da će mi ostati masnica i da ću ga se sutra kad ode bolje sećati.

Bilo je nešto mračnije što se krišom uvuklo u naš seksualni odnos. Bolje na neki način povećavao ekstatičko zadovoljstvo. Ne mogu to da objasnim, ali oštrica bola pojačavala je ushićenje tako naglo da sam dvaput svršila tako da izgubim kontrolu nad njim.

On nije ništa pokušavao, samo je tu ležao izvijenih leđa uda tvrdog kao stena u meni, naizgled ravnodušan kao da je hteo da dokaže da je bar u ovom nadmoćniji.

Znala sam onda da ga volim onako kao što nisam verovala da sam u stanju da volim nekog čoveka. U tom času ništa nisam želela više nego da ga nateram da izgubi kontrolu, da svrši u meni i pokrene još jedan talas totalnog blaženstva.

Znao je šta najviše želim tako ranjiva kakva sam bila. On me odgurnu od sebe i rukom prezrivo proli seme na zemlju kod moj ih nogu.

Teško sam dahtala. Oči sam raširila i iskolačila. Na trenutak nisam mogla da poverujem šta mi je učinio. Ustadoh. Već sam osećala nehotično širenje makura no hiruma koja se zlobno izvijala ka njemu. Onda ugledah njegov superiorni osmeh i shvatih da ako ga ubijem sad kad sam izgarala da to učinim, on će me zaista pobediti u mentalnom dvoboju jer će me naterati da iskoristim svoju moć kad nisam želela.

Ipak, gorela sam od želje, želje koju je samo on mogao da zadovolji. Htela sam da protegnem makura no hiruma i oborim ga na kolena, ali znala sam da bi to značilo njegovu pobedu. Ako sada uopšte budem morala da pribegnem makura no hiruma, biće to znak njegove snage.

Zato se nagnuh ka njemu, pružih ruku i obgrlih ga oko vrata. Privukoh ga. Prišao je. Pretpostavila sam da je znao koliko je velika pobjeda koju je izvojevao, a došao je trenutak da uživa u svakoj njenoj sekundi.

Zatvorenih očiju osećala sam grčenje stomačnih mišića dok su se njegova usta primicala mojoj vlažnoj unutrašnjosti. Od dodira njegovog jezika prođe me snažna drhtavica, dah se otimao iz mene kao šištanje guje. Mišići na bedrima su mi vibrirali i ja se skljojah preko njegovih leđa, grudi pritisnutih o njegovu kožu kriknuvši poslednji put.

Između nas nije bilo ničeg osim poročnog uzimanja i davanja. Previše i nikad dovoljno, oboje smo znali to ma šta osećali jedno prema drugom.

Shvatila sam da će pokušati da ispuni svoju pretnju ako mu dozvolim. Dozvoliću mu. Naravno, on to neće znati. Misliće da me je pametno obmanuo navodno pristajući da ubije Volta Matesona u zamenu za tajnu o produženju života. Vidite, nije mi verovao, ali zaista bih mu odala tajnu onoga što je već bilo u njemu. Prizvala njegovu makura no hiruma onog časa kad prosvira metak Voltu kroz čelo. Kako bi bilo zabavno ostaviti mu tolike godine mučenja jer nikad ne bi uspeo da izbriše iz sećanja ono što je učinio.

Ne, to se neće desiti. Umesto toga vratiću mu njegov napunjeni pištolj a jedan od mojih ljudi će držati pušku uz njegovu glavu. Ali on neće okrenuti pištolj ka Volfu već ka svom stražaru, a onda će on i Volf pobeći. Sve sam znala, makura no hiruma mi je to otkrila. Neću ih onda zaustaviti. Želela sam da živi, tada nisam umela da kažem zašto, osim da je to deo budućnosti koju sam nameravala da izgradim.

Treća knjiga

ZABRANJENI SNOVI

Uvek će postojati još jedna realnost da od istine do koje smo došli napravi maštu.
KRISTOFER FRAJ

XV

Tokio/Vašington

Odavno je prošla ponoć kad je Šoto Vakare doveo Judžija u Zabranjene snove. Dotle su se obojica jako podnapili i to iz istog razloga. Plašili su se. Izadoše iz velikog BMW i brzo predoše pločnik.

Spoljašnjost je bila neobična po tome što je kombinovala simbole starog i novog Japana u jedinstvenu celinu. Masivni stubovi od rukom tesanog kedra bili su usečeni u fasadu od zrnastog sivog armiranog betona odajući utisak da je iscureo iz nekog iskusnog šinto okvira. Opšti utisak je da je ono što je nekad bio drevni hram danas oteto od vremena i prirode.

Unutra je bilo puno dima i muzike. Teški elektronski bas odzvanjao je Judžiju u slepoočnicama, a jedan muški glas pevao je o hrizantemama i seksu. Salon je mirisao na nešto slatko, nešto zabranjeno i drevno kao opijum.

„Imamo sastanak sa Naoharu Nišicuom”, reče Vakare patuljastoj ženi u sjajno skrojenom muškom odelu.

Majušna žena ništa ne odgovori, samo se nakloni i provede ih pored kafea i glavnih salona od kojih je svaki bio u drukčijem stilu.

Ona ih onda provede kroz dug hodnik. Kad su ga prošli zvuci muzike i graja potpuno su nestali. Oni prodoše pored prozora koji je gledao na malu baštu sjajnog izgleda čak i u kasnu zimu. Patuljasta žena ih provede još jednim kraćim hodnikom na kome je bilo šest vrata. Ona pokaza ka poslednjim i reče: „Izvolite.”

Vakare se okrenu Judžiju. Bio je lako pognut. „Moram da se pomokrim.” On pokaza na klizna vrata od pirinčanog papira sođi. „Samo napred, Nišicu-san ne treba da čeka. Pridružiću vam se čim završim.”

Judži je oklevao, a onda krenu do kraja hodnika. On odgurnu sođi u stranu, izu se i uđe u sobu. Patuljasta žena pažljivo zatvori sođi za njim. Judži je čuo njene korake kako odmiču hodnikom.

Miris limuna i ruže ispunjavao je sobu. Bila je jedva osvetljena, zidovi su bili od rasečenog bambusa i ugljeno-sive tkanine, pod od tatami strunjača, zidovi obrubljeni paprati, ružičastim i koralno crvenim orhidejama, zimzelenim bonsajjem. Vazduh je bio vlažan kao da su biljke upravo poprskane. Dve metalne stolice, hibači, okrugli jastučići razbacani u jednom ćošku. Na hibačiju spirala kao krv crvenog užeta.

Jedna mlada, prelepa žena obilazila ga je. Bila je vitka, dugokosa, zaobljenih usana, nežnih ruku i četvrtastih ramena kakva ima igračica ili gejša. Bilo je jasno da je vežbala.

„Zovem se Ivan”, reče ona.

Judži se predstavi iako je imao izraziti osećaj da je već znala njegovo ime.

Ivan ne reče ništa više. Oči su joj bile svetle i veoma jasne kao bela kafa. Nosila je kratku crnu svilenu suknju, belu košulju od istog materijala. Nije na sebi imala nikakvu šminku.

Jedna jedina gravirana alka vrtela se oko golog gležnja. „Šta misliš o meni?”

„Mislim da je prerano za zaključke”, reče Judži.

„Zar ne? Čudim ti se.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

Ivan naheri glavu. „Da li bi odabrao da spavam sa tobom ja ili tvoj prijatelj Vakare?”

„Drsko pitanje.”

„Vakare te želi.”

„Da. Znam.”

„Znaš?”

„Iznenadena?”

Ona ga je i dalje netremice posmatrala.

On upita: „A gde je Nišicu-san? Došao sam da ga vidim.”

„Došao si u Zabranjene snove”, reče Ivan. „Uz to, pijan si. Radije bi sada bio sa mnom nego sa Nišicuom, zar ne?” Ona pusti da joj padne košulja s ramena i pride mu gola do pasa. Raširi noge i pope se uz njega tako da mu usne prisloni uz uvo. „Volim kad ne mogu da se mičem, kad su mi ruke čvrsto vezane preko glave.”

Judži nije verovao. Ona je bila u pravu. Bio je pijan i u takvom stanju da nije mogao da izađe pred Nišicua. Lud je što je pristao na Vakareov sumanut plan da se ubaci u Društvo crne oštrice. Ali zvučalo je tako jednostavno kad su pričali o tome, čak pomalo uzbudljivo. Sada, međutim, stvarnost mu je kao teško breme nalegla na grudi. Plašio se Nišicua i Tošin Kuro Kosaia. Sada kad je bio u Zabranjenim snovima ni trenutak nije verovao da su on i Vakare u stanju da svrgnu Nišicua i sadašnji režim.

„Volim kad mi prestaje cirkulacija u gležnjevima a noge mi obamru, kad je jedini pokret dizanje i spuštanje mojih grudi i tebe.” Ona se trljala o njega.

Uprkos sebi Judži je postajao uzbuđen. Možda od sakea i piva koje je pio ili je to njegov strah, izgledi da će odgoditi svoju kapitulaciju pred Nišicu. U svakom slučaju, bio je tvrd kao kamen.

Ivan ovo oseti i zapeva duboko iz grla. Ona zakoluta očima. „Ah, ovo najviše volim. Možemo sve zajedno da mirišemo, možemo svega zajedno da se sećamo.” Ona mu razdera košulju i otvrdlim bradavicama očeša njegove grudi. „I zbog ovog si došao.” Oštre bele zube zari mu u vrat.

Da li je preterani strah izazivao nesmotrenost? Judži nije znao, znao je samo da želi da se zarije u nju. On joj svuču suknu. Kao krv crvenu najlonsku vrpcu obmota oko njenog tela dok tako osvetljena odozgo nije ličila na sliku ili skulpturu. On steže vrpcu a ona raširi ruke preko naslona metalne stolice dok su joj se butine izdigle iznad tatami strunjača.

„Ohhhhh”, ote joj se, ali nije mogla ni da makne osim što su joj se grudi grčevito dizale i spuštale. Na slaboj svetlosti znoj se presijavao na njenom telu.

Judži je bio toliko tvrd da nije mogao da hoda. Izvio se nad Ivan, mišići mu iskočiše jasno se ocrtavajući, napetost je pevala u njemu kao složena arija. Zapahnuo ga je njen miris, miris velikog zgnječenog cveta čije je rosne latice otkidao.

Lako je skliznuo u njenu vrelinu i osetio podrhtavanje bedara, talasanje donjeg stomaka. Zapljusnu ga pobedonosni talas kao retko kad uspalivši mu kožu, zapalivši mu um.

Dok je zadovoljstvo raslo, spopadale su ga vizije. Video je sebe kao marionetu sa klovnovskom tupoglavom maskom kako igra na kraju konaca. Iznad njega stajao je Nišicu povlačeći konce, ali kad je Judži pažljivije pogledao video je da konci prolaze pravo kroz Nišicupve prste i mada ih je Nišicu pokretao da bi naterao Judžija da igra, neko drugi ga je stvarno terao da igra, vireći mračno odnekud. Koje to bio?

Judži proštenja jako razapet na krstu ženskog tela, utonuo u njega, a zanos, izlivanje, zapenušanost savladaše ga i on ugrize Ivan za rame osetivši ukus soli njenog znoja i sladunjav ukus krvi.

Posle odnosa neobično zadovoljstvo bilo je odmotavati vrpcu sa nje videti bele tragove na njenoj uspaljenoj koži koji su lagano bledeli i, sliku Judžija marionete koji igra kao budala, koga ne kontroliše Naoharu Nišicu već... Minako, njegova majka.

Judži je zurio Ivan u oči boje čokolade. Krv mu se sledi u žilama, koža se iznenada naježi. Prođe ga drhtavica. „Šta se zbiva?”, prošapta.

„Ne boj se.”

„Ne bojim se.” Ali je video da ona to zna. „Imam tako uznemiravajuće vizije.”

„Pokazujem ti svet kakav jeste.”

On se trže. Iako je Ivan sedela savršeno mirna kao da je iznenada izvukla nož i podmetnula mu pod grlo.

Ivan ga pomilova po obrazu. „Ti tražiš istinu”, reče, „i ja sam ti poklonila dar istine. Tvoja majka već godinama vuče konce svog života.”

„Tvoja vidovitost je kao Hanina”, reče on gotovo sam za sebe. „Ali ne postoji razlog da ti verujem. Ubacila si ove vizije u moj um. To ne garantuje istinu”. On sede. „U stvari, pošto je sve ovo nameštaljka, Vakare me napija, dovodi me sad ovde, ostavlja me u poslednjem trenutku, rekao bih da je ono što si mi pokazala najverovatnije laž, deo Nišicuvog plana da me pridobije.”

Ivan se skrušeno nasmeja. „Kako se događaji budu odmotavali sam ćeš se uveriti da sam ti pokazala istinu. Znam da ništa što ti mogu reći nije kadro da te ubedi. Samo molim da ne zaboraviš šta sam ti pokazala.”

„Moram da idem”, reče Judži. Nesumnjivo se osećao nelagodno zbog vlastite neopreznosti, ali je Ivan očigledno pogrešno razumela prirodu njegove muke.

„Ti si kao svi ostali”, tužno će ona. „Zašto moram da budem sama, zašto moram ostati ovde u skrovištu? Ko bi pozeleo da bude sa mnom čim sazna da sam u stanju da mu se uvučem u glavu?”

Judži je navlačio odeću, ali sada stade. „Grešiš”, reče. „Znam kako je biti zatvorenik. Moja polusestra Hana uhvaćena je u klopku svoje vidovistosti isto kao što si ti ovde uhvaćena u klopku Zabranjenih snova. On je uze za ruku. Razumem sve što se tebe tiče.”

Ivan kleknu pred njega sa rukom lakom kao pero u njegovoj. Najzad reče: „Sad moram da te okupam. Imaš sastanak sa Nišicu-sanom, da?”

Ona povuče u stranu paravane sođi na suprotnu stranu sobe otkrivajući raskošnu kadu urezanu u goloj steni. Sledećih 40 minuta provela je opslužujući ga. Kad se obukao ona ga lagano obiđe proučavajući ga kao narednik koji sprema svoj vod za smotru. Zatim klimnu sama sebi i povede ga niz betonski hodnik osvetljen mesinganim fenjerima. Naposletku stigoše do još jedne grupe paravana. Ona ih odgurnu u stranu.

„Nišicu-san.” Judži se nakloni.

Naoharu Nišicu odeven u bakreno crni kimono sedeo je u udaljenom kraju sobe sa 12 tatamija. Na zidovima ove prostrane sobe napravljenim od bambusa i kedera visila su antička kimona feudalnih vlastelina koji su, ako je Judži mogao da veruje svojim očima, ratovali među sobom pre nego što ih je ovako ili onako porazio Jejasu Tokugava, prvi šogun. Ovi eksponati s početka 17. veka bili su nacionalne dragocenosti kojima je bilo mesto u nekom muzeju. Ipak, visili su u ovoj sobi u zadnjem delu noćnog kluba. Neobično, pomisli Judži dok ga je Ivan bosog uvodila u sobu. Ništa oko Zabranjenih snova nije bilo uobičajeno.

„Ah, prepoznajete ove kacige”, reče Nišicu. Delovao je zadovoljno. „Sva ova kimona pripadala su vojnim zapovednicima onog doba a vise kao stalno podsećanje da je moć kao pesak curi kroz prste ma kako čvrsto čovek stezao pesnicu.” On pokaza Judžiju da sedne preko puta njega na tatami. „Poniznost je kao gorak čaj. Zar ne? Bljutav je ali ipak zdrav.”

Nišicu klimnu glavom. „To će biti sve, Ivan”, reče. On nije bio sam u sobi. Jedna mlada žena veličanstvenog lica, odevena u crnobeli svileni kimono, klečala je pored vrata od pirinčanog papira koja su vodila u malu baštu koja je Judžiju ranije zapala za oko. Bila je to najpotpunija i stoga najlepša bašta koju je ikada video. Žena je izgleda spavala.

„Izvinjavam se što ste čekali”, počeo Nišicu, „ali odlaganje je bilo neminovno”.

„Možda sam stigao prerano”, reče Judži. Osvrtao se po sobi. „Vakare-san nam se neće pridružiti?”

Nišicuov osmeh, obično stezanje usana, bio je tako slab da mu se nisu videli zubi. „Avaj, ne.”

„Nema veze. Dosad sam dobro proveo vreme.”

Nišicu nagnu glavu. „Zar?” Oči je držao poluotvorene. „Kako?”

„Oprostite”, reče Judži. „Govorio sam o Ivan.”

Nišicu zadržao suzdržan izraz. „Sviđa vam se Ivan?”

Sad je na Judžija bio red da uputi slabašan osmeh. „To je izgleda neminovno kao i ovaj sastanak.”

On vide da je Nišicu nespreman za ovakav tok razgovora pa postade malo nervozan. On shvati da je ovde jako važno razlučiti istinu od mašte. Da li je vizija koju mu je Ivan „pokazala” stvarna? Da li je njegova majka njime manipulisala ili je to bio neki trik koji je Nišicu smislio?

„Molim vas objasnite mi šta mislite, Šijansan”, reče sad Nišicu.

„Mislite na Ivan? Ona je izuzetna žena. Podseća me na moju polusestru Hanu. Njihov dar, mislim.” Nišicu klimnu i Judži nastavi. „Pošto sam proveo s njom neko vreme čini mi se prirodnim da ste nam Vi omogućili da se sastanemo da bismo, kako bih rekao, istražili jedno drugo.” Judžijeve inače normalno otvorene oči bile su poluzatvorene. „Ona je dragocenost. Činjenica da ste mi je pokazali mora da znači da vam je moja pomoć doista preko potrebna.”

Nišicu dovrši čaj i prede na vreli šake. „Grubo ste otvoreni, Šijan-san. Cenim to. O kokori, srži svih stvari, mora se stalno govoriti. Dobro ste prosudili da je ovo jedno od takvih vremena.”

Stajao je tako mirno da se činilo da jedva diše, a oko njega je vladalo ono zapanjujuće osećanje da čitava zgrada počiva na njegovim ramenima. „Ono što vam je Ivan pokazala nije samo prošlost. To je budućnost. I najzad došli ste ovde večeras da saznate budućnost.”

Žena prelepog lica se pokrenu, a postoje čučala blizu bašte, Judžiju se učinilo da je oživela stena.

Nišicu je netremice posmatrao Judžija hladnom svetlošću svog opalnog oka. „Poznajete me kao političara ali istina je da sam mnogo više.” On ispruži ruku a onda je spusti u krilo. „Ja sam takode jakuza.” On se polako i pažljivo osvrnu po sobi kao da je primećuje prvi put. „Ovo mesto je sagradio Tošin Kuro Kosai.”

„Društvo crne oštrice.”

Nišicu nagnu glavu. „Ja predstavljam Tošin Kuro Kosai u izvesnim pitanjima.” Njegovo opalno oko imalo je prodornu snagu, kao udica. „Ivan vam je otkrila brižljivo čuvanu tajnu i time sve nas dovela u opasnost. Siguran sam da bi mnogi debelo platili za nagoveštaj budućnosti koje ona nosi u glavi.”

„Moja majka ima istu sposobnost.”

„Mmmm. Možda ne baš istu.”

Bilo je nečeg čudnog u načinu na koji je ona žena držala glavu koncentrišući veličanstveno lice kao da osluškuje neki dalek razgovor.

„Šta Tošin Kuro Kosai želi od mene?”, najzad upita Judži.

Nišicu se nasmeja bez srdačnosti. Bio je to zlurad osmeh. „Kao što mislite, isto što vaša majka želi od vas. Tajnu Orakla.”

Neko vreme vladala je tišina. „Ne razumem šta hoćete da kažete.”

Žena prelepog lica pokrenula je glavu tako da joj svetlost pade na obraz. Nišicu najednom reče: „Ma hajde, Šijan-san, zar se nismo složili oko toga? Znamo da vam je vaša majka sugerirala put kojim treba da krenete u konstruisanju Orakla. Jesam li u pravu? Zar nije postojalo mnoštvo drugih puteva kojima ste mogli krenuti osim reprogramiranja DNK u čoveku?”

Judži klimnu pomalo nesigurno. „Moja majka je to predložila. Reprogramiranje DNK se slučajno poklopilo s mojim interesovanjem za biogenetiku.”

„Ah, da, upravo njen posao”, reče Nišicu oduševljeno klimnuvši. „A odakle potiče ovo interesovanje? Jeste li ikad postavljali to pitanje? Ne. Po vašem izrazu vidim da niste.” Nišicu spusti jake zalupaste ruke na sto. „Ono potiče od nas, Šijan-san.”

„Nas?” Judži je bio zbunjen.

„Da”, reče Nišicu. „Nas. Društva crne oštrice.”

Između njih opet zavlada tišina.

„Ne verujem vam”, reče najzad Judži.

„Naravno da mi ne verujete”, uzvratila Nišicu.

„Ni ja ne bih verovao da sam na vašem mestu.” On slegnu ramenima. „To je ipak istina. Pre više decenija poverili smo vašoj majci jedan zadatak. Vidite, već neko vreme znamo da lagano izumiremo. Iz još neotkrivenih razloga sve manje dece rađa se sa makure no hiruma vidovitošću. Danas nema nijednog. Mi moramo pronaći način da našu vrstu učinimo besmrtnom. Otud „interesovanje” vaše majke za ono što se zove biogenetika. Zato je poslata u Kambodžu pre 20 godina. Zato vas je podsticala da izgradite Orakla.” On je držao svoje ruke. „Ne traćite snagu nazivajući me lažljivcem. Razmislite o tome što sam rekao a onda mi recite zar se to ne poklapa sa vašim sećanjem na protekle događaje.”

Judži nije žurio. Imao je malo izbora.

Nišicu je posmatrao kako preko Judžijevog lica preleću tek začete emocije i u tom trenutku oseti istinsko sažaljenje prema njemu. „A ako još imate neke sumnje, razmislite o tome odakle smo toliko upućeni u vaš najtajanstveniji projekat. Znamo čak naziv vaše prve probe — Lorens Moravija. Vaša majka ga je dovela u skladište gde držite biokompjuter. Da vam navedem vreme i datum kad gaje tamo odvela?”

Ispod stola Judžijeve pesnice se čvrsto stisnuše. „Kako znate za ovo?”, upita on glupo.

„Bio sam deo toga”, progundala Nišicu. „Ona vas je stalno lagala.”

Judži ne mrdnu. Kao da se zamrzao u vremenu lebdeći između svetova, lutajući u ogromnoj tami bez kraja.

„Kako što rekoš, ovde smo da razmotrimo budućnost”, reče Nišicu poprimivši poslovni ton. „Ne ono što će se desiti sutra ili sledeće nedelje, već u budućnosti. Razumete sad, Šijan-san?”

U tom času Judži je mrzeo život i ulogu u koju je manipulacijama uvučen. On klimnu glavom.

Nišicu malo okrenu glavu kao da nešto osluškuje, a Judži se seti lepe žene koja je sada sedela zatvorenih očiju i vrhova prstiju stisnutih kao da meditira.

„Sada smatram da mi je dužnost da vam nešto pokažem.”

On izvuče iz džepa na grudima pravougaoni predmet ne duži od sedam santimetara. Bio je obmotan slojevima prozirnog pirinčanog papira i zapečaćen njegovim grbom. On ga preko stola gurnu Judžiju.

Bio je veoma lep dok je ležao na crnom stolu. Ali za Judžija je njegova lepota imala zloslutan kvalitet.

Zureći u paket Judži oseti da će mu mozak svakog trenutka prsnuti. Osećao se kao ronilac koji je predugo u dubini, koga hvata zanos od dubina pa više ne zna šta je gore a šta dole. Izgubio je svu sposobnost da prepozna normalne putokaze na koje se ljudi oslanjaju da ih vode kroz život.

S neakvom morbidnom, gotovo opsesivnom fascinacijom s kojom ljudi gledaju sudare ili javna pogubljenja posmatrao je kako njegovi prsti brižljivo odmotavaju paket.

Ote mu se krik. Zurio je u odsečen prst. Na njemu je bio prsten koji je prepoznao da pripada njegovom zetu Hirotu.

„Avaj, Hiroto je mrtav”, reče Nišicu. „Vaša majka je saznala da je otkrio da je ona Tošin Kuro Kosai. On je hteo da vam kaže, a da vam ne bi rekao ona ga je ubila.”

Judži naglo diže glavu. „Moja majka ne bi nikad...”

Nišicu ispusti grleni zvuk i paravan sodi se otvori.

„Majko!”

Minako je klečala na ivici sobe iza paravana. Pogla je glavu i povila ramena. „Oprosti mi, Judži-san”, reče. „Nisam htela da ubijem Hirota, ali nije mi ostavio izbora. Hteo je da ti kaže za mene.” Glavu je okretala levo-desno i Judžija obuže uznemirujuće stanje već viđenog. „Moraš da razumeš da nisam imala izbora. Judži-san, tvoja sudbina je sada u Nišicuovim rukama. Slušaj šta ima da ti kaže.”

Jedna ruka se pruži, zatvori oči zaklanjajući je od Judžija.

On napravi pokret kao da će ustati, ali Nišicu ga zaustavi. „Ona je sad u našim rukama. Mi ćemo je štititi kao i uvek.”

Njegov glas je imao umirujuće dejstvo. „Moraš razumeti, Šijan-san, da je tvoja majka luda. To se dešava ponekad kad makura no hiruma postane previše jaka ili um previše slab da bi izdržao vidovitost.” Nišicu gurnu Judžiju preko stola malo sakea. Nekoliko kapljica se preli na Hirotov prst. „Možemo joj pomoći. Istini za volju, mi jedini to možemo sada.” On pokaza ka prstu. „Pogledajte šta je učinila. Ovo nije delo razumne osobe.”

Nišicuovo opalno oko bilo je zaslepljujuće. „U budućnosti koju vam je Ivan pokazala videli ste da površina nije sve što postoji. Ali tu je još više. Neko drugi je umešan. Veoma pametna osoba manipuliše i vama i mnome pothranjujući naše neprijateljstvo, gurajući nas u rat koji ja ne želim. Ovaj čovek, Amerikanac po imenu Tornberg Konrad III, sreo se sa vašom majkom u Kambodži. Među njima je zavlada mržnja, mržnja koja danas pretili svima nama.”

Judži se uhvati za glavu. Osećao je da ima čelične okove oko grudi.

„Saosećam s vama, Šijan-san jer kao što sad vidite, svi smo mi u nekoj vrsti lavirinta”, reče Nišicu. „Vi i ja moramo pronaći izlaz ili će ovaj Amerikanac uspeti sve da nas uništi.”

Džejson Jošida se spusti u garažu u podrumu Hemove kancelarije, uze jedna kola iz voznog parka, odveze ih do hotela Četiri godišnja doba u Džordž Taunu gde je navodno imao sastanak sa predstavnikom Interesne grupe za vojne kontakte.

Dao je momku da mu parkira kola nagradivši ga dobrom napojnicom, rekavši da želi odabrano mesto, samo da bi bio siguran da ga se dečko seća. Ušao je u hladno tiho predvorje, prošao pored elegantnog nameštaja i pojeo lak obrok u kafeu pod vedrim nebom dok su mu grane drveća šuštale iznad glave a vrapci lepršali kroz lisnate senice. Opet je dao preveliku napojnicu u gotovini i proveo nekoliko minuta ispričavši kelneru šalu o ženi kongresmenu i lobisti asocijacije za nacionalni oporavak.

Četrdeset minuta pošto je ušao u predvorje hotela on ustade, zaputi se do javne govornice i nazva taksi službu. Za deset minuta taksi se parkirao ispred jedne radnje muške odeće tri bloka od hotela i Jošida koji ga je čekao ude. Pre nekoliko časaka nezapažen je napustio hotel kroz službeni ulaz. Taksista ga poveze duž izrovane Sedme ulice u Kineskoj

četvrti. Čekajući da taksi nestane u saobraćaju on se okrenu i požuri štraftom kineskih ekspres-restorana ulicom H.

Marion Star Sent Džejms čekala ga je u zadnjem delu restorana Feniks u Kineskoj četvrti, starom i dobro poznatom sastajalištu.

On skliznu niz polivinilski pod u njen separe. Ona je jela kuvanu svinjetinu pa mu ponudi malo, ali on se premišljao. U ovo vreme nikog nije bilo. Osoblje je posedalo po restoranu ručajući. Niko nije obraćao na njih nimalo pažnje.

„Kako sam obavila posao?“, upita ona.

„Savršeno. On je sad na tragu Grin brenčiz.“

Marion mu se nasmeši. „Rekoh ti da ja to mogu, dragi.“

„Da, ali moram priznati da sam neko vreme sumnjao. Teško je okrenuti ga protiv oca. Hem toliko želi da bude dobro dete.“

„Ljubav deteta prema ocu može biti neprijatna.“

„Ljubav seže toliko duboko da ju je lako izokrenuti“, reče Jošida. „Nikad nisam poznavao svog oca, ali sam voleo tvog.“

„Bolje ti nego ja“, reče Marion. „Umeo je da bude pravo kopile kad reši. Smišljao je kazne koje nije mogao ni Markiz de Sad.“

„On te je stvorio takvu.“

„Moj otac bi se složio s tobom.“

„Ne krivim ga“, reče Jošida. „Krijumčari oružja imaju vremena da smišljaju otkačene kazne u dugim nervoznim noćima na putu do odredišta.“ Posmatrao ju je kako koristi štapiće trpajući svinjetinu u usta iz male porcelanske zdelice za pirinač i bio impresioniran što jede kao da je Azijatkinja. Takođe ga je potajno impresionirala što je imala petlju da preuzme očevo nepouzdanost, ali u suštini trećerazredno preduzeće za krijumčarenje oružja i pretvori ga u multinacionalni legalan konglomerat.

„Nemoj da misliš da ne znam zašto si voleo mog oca, dragiđ, reče Marion. „On se nije time bavio radi novca. Ušao je u krijumčarenje oružja radi jednog drugara Irca čijeg su brata nasmrtno pretukli engleski vojnici u Belfastu. To je radio iz principa. Prezirao je koncept „imperije“ uveren da sve sadašnje ekonomske boljke koje muče Britaniju proističu iz toga što se ona održava. Rimljani to nisu uspeali, obično je govorio, a oni su bili mnogo pametniji od nas. Drži me za reč, devojčice moja, očuvanje istočnog bloka značiće pad Rusije.“ Marion zali svoju svinjetinu s malo kineskog čaja. Sjajan um je moj otac imao.“

„A ipak ne možeš sebe naterati da ga ne mrziš“, reče Jošida. „Ta podvojenost me fascinira.“

„Kladim se da je tako, dragi. Reci mi, šta misliš o ocu i sinu?“

„Tornberg se nadmeno ponaša prema Hemu“, reče Jošida. „To je zato što zna da može da ga zgazi kao bubaš vabu. On ne ceni dovoljno Hema.“ On se nasmeja. „Još uvek sebe smatra neranjivim.“ Usne se razvukoše u još širi osmeh. „Još nije ukapirao da će ga upropastiti rođeni sin.“

Marion se nasmeši. „Vidiš? Sve u tebi je podvojeno. To me privlači. Mislim da voliš da živiš dobro, ali ti se zaista fućka ako zaradiš dva centa. Zar mi nisi rekla da para vrti gde burgija neće. Tera te da želiš stvari koje nisu važne, a zanemaruješ one koje jesu. Novac uništava principe.“ Ona nali još čaja. „Reći ću ti jedno, dragi, istinu o tome možeš da

sagledaš u Tornbergu Konradu III.” Prođe je laka drhtavica. „Ah, ne bi me naterao u krevet s tim stvorenjem za svo oružje američke vlade. Njegov sin je druga priča.”

„Da, Hem se više razlikuje od svog oca nego što misli”, složi se Jošida. „Trik je bio u tome da se podstakne njegova iluzija da su on i stari skrojeni od istog materijala. Onda kad naiđe trenutak suočavanja sa tim šta njegov otac doista smjera, otkačiče. Obuzeće ga strašan bes. Postaće nalik na neku od tvojih raketa ispaljenu na njegovog oca koga tajno mrzi što je majku gurnuo u ruke ljubavniku i uzeo je Hemu. A kad svojim očima vidi spisak grehova Tornberga Konrada III, sin će ubiti oca.”

„Ta misao te zaista baca u ushićenje, zar ne?”

Jošidin pogled je počivao na njoj. On ne reče ništa.

Marion odgurnu tanjir kao da je najednom izgubila apetit. „Svi ratovi su u suštini umobolni, zar ne dragi”, reče, „ali neki su ljudi od drugih. Tako ja mislim to je stvar principa.” Ona izvuče pudrijeru i pogleda se u ogledalce dok se karminisala. „Reci mi, kako si dozvolio da Odri Simons sazna da Tornberg i ja poslujemo?”

„Ne samo poslujete. Tucate se.” Jošida diže ruke i povuče manžetne jakne. „Vidi, nemam ništa u rukavima.” On joj uputi osmeh tvrd kao beton. „Hokusi pokusi nisu rezervisani samo za mađioničare. Imam pristup kompjuterima koji su u stanju da nekoliko fotografija pretvore u jednu koja bezazlenu publiku može da ubedi u sve.” On progunda. „Što se tiče poslovnog dela, naterao sam Harisa Petersona da obavi moj prljavi posao. Peterson je bio nevaljalac, vidiš, pozajmljivao je povremeno sa računa svojih klijenata da bi tu i tamo napravio neki poslić. Takvo ponašanje bi mu oduzelo advokatsku praksu kad bi izbilo na videlo.” Uživao je u divljenju koje se ogledalo u njenim očima. „U svakom slučaju, poznajem ljude kao što su Odri Simons. Kao većina ljudi tog soja ona obožava tračeve, a i pali se na Hema. Obezbedio sam da se nađe u restoranu da vas vidi zajedno. Bila je emotivno pripremljena da poveruje u ono što sam joj pokazao. To ti je kao samohipnoza, stvarno.”

Marion zatvori svoj karmin, zalupi pudrijeru. „Mislim da će mi Hem malo nedostajati. On nije kao drugi, vlada ga još nije iskvarila.”

„To je samo pitanje vremena”, reče Jošida razmišljajući o tome kako je ona prepametna.

„Moram na jedno mesto”, reče ona. „Zašto ne platiš račun dok čekaš.” Ona uze torbicu i uputi se u zadnji deo restorana.

Jošida sačeka dok nije skrenula u ženski WC, onda izvuče na sto novčanicu od 20 dolara, izađe iz separea i uputi se ka WC-u.

On otvori vrata muškog WC-a i prođe dalje. Nije bilo nikog u okolini, samo se na kraju tesnog hodnika videla kuhinja i odmah uz nju vrata koja su vodila na sporednu uličicu.

On navuče na ruke napuderisane hirurške gumene rukavice, izvuče iz džepa sitno savijeno parče metala, ubaci ga u vrata ženskog WC-a. Petljao je nešto oko toga dok brava ne škljocnu. Ude unutra pažljivo zatvorivši vrata za sobom.

Tornberg je insistirao da bude prisutan na pokopu Tifani Konrad. Doktori su se tome oštro protivili pošto su prethodnih 16 sati proveli secirajući je ne bi li prikupili još podataka o tome gde su pogrešili. Ali na kraju Tornberg je pobedio kao što je i moralo biti pošto im je davao visoke plate.

Ono što je ostalo od tela njegove žene trebalo je da se kremira kao i svi ostaci neuspelih eksperimenata koji su koristili klonirane varijante „donatora” faktore rasta-1 sličnog insulinu.

Preplavila su ga mnoga nežna sećanja na Tifani dok je netremice posmatrao kako je proždire vrela plamen. Razmišljao je o smrti, saznanju koje je uvek bilo s njim, sada njegovom jedinom pratiocu. Smrt je bilo jedino što je Tornberg mrzeo i čega se plašio.

On se pokrenu kad oseti da se za njim otvaraju i zatvaraju vrata. Zatim kraj njega stade Hem.

„Stigao sam što sam brže mogao”, reče Hem. „Lepo od tebe.”

Međutim u Tornbergovom glasu nije bilo nikakvih emocija i Hem to primeti. Veoma je bio svestan starosti svog oca i tražio je tragove onog oblika senilnosti koji bi ugrozio plan da se Društvo crne oštrice spreči u preuzimanju ekonomske vlasti nad Amerikom. Doista, osećao je sve veći jaz između sebe i svog oca i po prvi put postao svestan besa koji je toliko dugo potiskivao, ali koji nikad nije prestao da tinja ispod površine. Ma šta Tornberg učinio, njegovo totalno zamenarivanje Hemove majke bilo je neoprostivo. Prvo ju je njegova bezosećajnost gurnula u vezu s drugim, a onda ju je osudio što je čovek. Naravno, bogovima su dozvoljeni takvi sitni gresi, a Hem je bio previše svestan da je upravo tako uvek doživljavao svog oca — kao boga. Ali najzad, Tornberg je bio smrtan kao svaki čovek, što je značilo da je pravio greške iako ih nikad ne bi priznao. Hemu su se otvorile oči zahvaljujući Jošovoj pronicljivosti, morao je da prizna. Ako je Tornbergu nedostajalo moralne časti da sudi o sebi, onda će Hem to morati da učini umesto njega.

„Kad si već ovde”, reče Tornberg, zureći u pročišćujuću vatru, „mogao bi da me brzo odvedeš do Matesona.”

Ovo je bio čas istine. Hem je na trenutak razmišljao da odustane od svoje rešenosti da laže oca i kaže mu da sve ide svojim tokom. A onda se u njemu opet rasplamsa bes i on pomisli: „Jebem ga, dosta mi je njegovih laži.”

„Mateson se oteo s omče”, reče on. „Otišao je sa Japankom Čikom, a ona je poznati član Društva crne oštrice. Ne znamo njegov trenutni status. Da li je zarobljen, da li je regrutovan, ko zna? Uz to, umešan je u ubistvo jednog od svojih ljudi, kao i u mučenje i ubistvo komesara njujorške policije. Pokušali su da ga uhvate u Njujorku, ali im se nekako izmigoljio.” Tornberg načas ućuta, a Hem je zadržavao dah. „Na izvestan način, više nije važno kakva si budala bio”, najzad prozbori Tornberg. „Mateson je baš tamo gde ja želim da bude.”

„Hoćeš li zaboraviti Matesona”, reče Hem s neprikrivenom razdraženošću. „Već ti rekoh da se otrgo s omče. Jošida i ja. ...”

„Nemaš pojma šta se stvarno zbiva”, prekide ga Tornberg. Znao je da je prekoračio granice koje je sam sebi nametnuo, ali shvati da ga nije briga. Tifani više nema, a kako se ispostavilo, njegova jedina uteha, sin Hempton nije ništa bolji od njegove druge dece. Sva su mu ona donela razočaranje, nijedno nije bilo vredno da ga nasledi. „Nasamario sam te baš kao što sam nasamario generale u Pentagonu, predsednika, sve.” Oči su mu gorele odražavajući plamen sa moderne lomače za Tifani. „Pametniji sam od svih vas zajedno. Ne trebaš mi, ne treba mi tvoja makijavelistička senka. Mateson je sve što mi treba. Usmeren je kako valja u srce Društva crne oštrice. On će ih zaustaviti i doneti mi ono što najviše želim.” Hem je piljio u oca i razmišljao da je Još u pravu, otkao se, misli samo o Matesonu. Šire posledice

onoga što radi Društvo crne oštrice za njega su gotovo irelevantne. „Kontroliši se”, reče on oštro. „Otvoreno priznajem tvoje razloge u podsticanju naše odbrane od Društva crne oštrice, ali moraš shvatiti da je tvoje vreme na izmaku. Sve do čega ti je stalo jeste Volf Mateson dok je preuzimanje ekonomske vlasti nad Amerikom nadohvat ruke. To je iracionalno ponašanje i dovešće u opasnost našu operaciju. Ne mogu to dozvoliti. Idi kući. Oplakuj svoju mladu-dete, ako to želiš. Odsad pa nadalje razrešavam te odgovornosti. Uбудućе Još i ja vodimo operaciju.”

Tornbergu je ozbiljan govor njegovog sina zvučao tako naivno da nije mogao odoleti da ne prasne u smeh. „Bože moj”, najzad je uspeo da izusti. „Učini šta moraš, nema veze. Događaji su već mimo tvoje kontrole.”

Hem je sebao pogledom na svog oca, a u ušima mu je još odzvanjao ponižavajući smeh starca. Međutim, odbijao je da dozvoli Tornbergu da ga obori na kolena. Viđao je kako njegov otac upravo to radi mnogim ljudima s nekoliko dobro odabranih reci. „Samo se drži dalje od aktivnih operacija”, osorno reče. „Više te se ne tiču.”

Tornberg je posmatrao kako njegov sin kočoperno izlazi iz sobe. Ponosio se nekako Hemom što je uspeo da podnese poniženje kojem ga je namerno izložio. Ali bio je i zabrinut.

Pretpostavljao je da pogrešno razumevanje ukupne situacije koje je njegov sin pokazao proističe iz čuvanja previše tajni. Tornberg je znao da će uskoro morati nešto da učini oko Hema i Jošide ili bi njihove mahinacije mogle doći u suprotnost sa Tornbergovim privatnim planom.

A na izvestan način Hem je bio u pravu, razmišljao je on: Bio je opsednut Volfom Matesonom, ali iz veoma važnog razloga. Jednog koji mladi Konrad ne bi nikad pogodio.

Vrlo rano Tornberg je postao čovek koji je napredovao zahvaljujući izazovima — što je teže i nemogućnije bilo, to bolje. Kakvo su mu istinsko zadovoljstvo koje je izvlačio iz života pružali trenuci pobede kad su svi oko njega bili sigurni da će doživeti fijasko.

„U svetu ne postoji osećanje nalik onom kad vidiš poraz koji čini starijim lice tvog neprijatelja”, rekao mu je jednom njegov otac. „Ta radost sigurno je žestoka kao kad izadeš živ i čitav iz nečeg što je trebalo da ti donese smrt.”

Nije umeo da kaže kad se Tornberg posvetio izvrđavanju smrti. Njegov nerazumni zadatak proveo ga je kroz hodnike mnogih slojeva društva, visokih i niskih i svih slojeva između. U početku ogorčeno je ustao protiv nekih moćnih nastranih pojedinaca sa čijim se idejama o životu i smrti većina ljudi sprdala. U svojoj potrazi Tornberg ih je sve isprobao duhovne, kvazi-religiozne i na kraju su mu sve smrdele na zmijski otrov.

Sudbina nije nudila neku održivu alternativu dok nije naišao na prve prodore u biohemijskim naukama u povelju koje, barem u to doba, još nisu imale imena. A onda su mu nekim čudom tri kruga rata u Vijetnamu nesmotreno i uzgred, barem s vojne tačke gledišta, dali nagoveštaj da njegov cilj izvrđavanja smrti možda najzad uopšte nije nemoguć.

Mislio je da će sa ovih nekoliko dragocenih tragova uspeti sam da reši zagonetku večnog života. Ali kao što je saznao, neumorni rad njegovog osoblja na rekombinatoričkom faktoru rasta-1 sličnom insulinu imao je manu poluživota koja se nije dala ispraviti dok se mešavini ne doda još jedan potpuno nepoznat element. Njegovi istraživači nisu umeli da ga definišu, a kamoli da sintetizuju u svojim laboratorijama.

Sad dok je Tornberg posmatrao kako plamen liže oko ostataka Tifani Konrad znao je da njegova jedina šansa da izvrda smrt zavisi od njegove procene ličnosti i sposobnosti Volfa

Matesona. A sada mu se činilo opravdanim i ispravnim što je spasao Volfu život u Kambodži pre više od dve decenije. Život je, međutim, često bio takav, sve ima svoj cilj, otkrio je Tornberg. Kako Japanci vole da kažu — karmu.

Dok je zatvarao vrata za plamičcima pitao se da li gleda svoju smrt. Koliko puta ju je doživeo? Nije znao, nema sumnje, ali ona je bila van domašaja čak i njegove duge senke. Umesto njenog dragocenog saznanja, on je i dalje ubrizgavao jednu varijantu droga koja je Tifani učinila mladom i najzad je ubila.

Ali možda bi bez te droge on već bio mrtav. Već neko vreme sumnjao je da je preživeo određeni trenutak svoje smrti. U izvesnom smislu dobio je šta je najviše želeo. Sad je zaista izvrđavao smrt, ali je znao da je to u najboljem slučaju Pirova pobeda koja, kako ga je naučio otac, uopšte nije pobeda.

Jednostavna činjenica je bila da sadašnje preokretanje tendencije starenja u kome uživa ne može dugo da traje i da će se završiti, ako su raniji primeri nešto govorili, u jezivim bolovima koje su u stanju da ublaže samo ogromne doze morfijuma. Čovek ne treba tako da umre, ali će mu se to nesumnjivo desiti ako Volf Mateson ne uspe da razreši zagonetku na koju je naišao odavno u džungli Kambodže.

Marion je bila sama u wc-u pitajući se zašto joj je Džejson Jošida toliko ispričao o svom planu, kad začu otvaranje spoljnih vrata. Znala je da je zaključala vrata i sedela je vrlo mirna. Napregnuto je piljila u vrata pregrade kao da želi da vidi kroz njih. Istovremeno je prstima pretraživala sadržaj torbice koja joj je ležala u krilu u potrazi za bilo čim što bi mogla da iskoristi kao oružje. Bože, gde je ona metalna turpijica za nokte? Na uzak kraj natakla je jedan šiljak zaključivši da nikad ne znaš kad ti može zatrebati.

Ruka joj se primakla turpijici u trenutku kad se vrata pregrade silovito otvoriše i pred njom se ukaza lice Džejsona Jošide koje se cerilo. Ona ustuknu u nekom šoku pred ogoljenom mržnjom koja mu je iskrivila lice. Bila je to mržnja utoliko više vredna prezira što je bila potpuno bezlična. Nju momentalno obuze osećaj da gleda u smrdljivo dno izvora dokoga je retko dopirala svetlost. Kratak letimičan pogled na dušu Džejsona Jošide sledi joj krv u žilama.

Jošida joj pocepa spreda haljinu, strže joj bolno brushalter s grudi. Ona je dotle prebrodila prvi šok i trudila se da izvuče turpijicu iz tašnice. Ali ona se poprečila i zapela o drugi predmet, a onda o ivicu.

Sad se traka od likre i čipke nade oko njenog grla i uz visok, grleni glas koji ispuštaju ulični psi kada nađu ostatke hrane Jošida snažno tržnu oba kraja tako da se Marion izdiže na noge. Ona htela da povrati, oči su joj suzile dok se borila za dah.

Turpijica se oslobodi kad se njena torbica našla na prijavom popločanom podu, ali Marion više nije imala dovoljno snage i Jošida samo nemarno slegnu ramenima na patetični pokušaj odbrane.

Nađoše se obraz uz obraz i Marion oseti da je njegova vrelna usijana kao sunce dok je izvlačio toplotu iz nje. Jedino je još osećala neizmernu hladnoću. A onda postepeno i to nestade. Na časak je lebdela kao u bestežinskom stanju, a zatim zamre čak i osećaj težine.

Tokio/Vašington

Ovo je sjajno mesto, pomisli Volf kad on i Čika izadoše na zbunjujuće gusto naseljene ulice Tokija. Podsećalo je na tehnološku tvrđavu napravljenu od silikona i čelika. Svugde su se videli potpisi modernog sveta: ogromne vertikalne neonske reklame koje su oglašavale milione sitnih firmi načičkanih jedna preko druge u ovoj vertikalnoj metropoli.

„Većinu stranaca ovaj grad zbunjuje” reče Čika. „Ali to je lako razumeti.” Ona podiže ruke. „Tokio je hade”, reče. „Hade je najbolje prevesti kao izobilje mada znači takode kao lep i blještav.” Ona pokaza glavom na znake. „Vidiš one boje na sve strane: ljeskavo zlatno naspram blistavo skerletnog. A tamo stubovi od nerđajućeg čelika svetlucaju na suncu do raskošnog ornamentalnog žutog i narandžastog svetilišta. Tu leži suština Tokija, hade koji je vatromet oblika i boja. Ako to razumeš, znaš sve što treba o Tokiju.”

Stojeći na ulici koja je vonjala na ribu i obližnju reku Sumida pojeli su s nogu rezance soba sa fileima palamide* (*vrsta ribe*) u bljutavom soja-sosu i sve to zalili zelenim čajem.

Volf je spavao tokom leta, ali je cele noći osećao da mu se nešto teško i zloslutno navalilo na pleća. Zatvoren u kabinu od čelika i aluminijuma sanjao je snove kroz koje su se kao eho provlačili najgori polubudni košmari o Čiki i Sumi, navodnim neprijateljima, a zapravo saveznicima koji su vešto manipulisali njime u smrtonosnoj igri koju nije mogao da razume.

„Nemoj da te zavara ultramoderan izgled Japana. Po mnogo čemu ovo je još uvek feudalno društvo”, reče Čika dok su se probijali kroz krcate ulice. „Ne baš onako kako vi zapadnjaci shvatate tu reč, već na čisto istočnjački način. Postoje načela poslušnosti i girija — obaveze koja još uvek važe baš kao što su važila vekovima.

Informacije, unutrašnje, poverljive, ključne za napredovanje u karijeri i profitu slobodno razmenjuju isprepletane mreže ljudi koji su povezani zato što potiču iz istog kraja, diplomirali su u istoj školi ili su se oženili iz iste porodice. U ovom smislu još postoje feudalni vlastelini i njihovi vazali baš kao krajem petstotih godina pre nego stoje Ijejasu Tokugava navodno likvidirao ove daimjo, ujedinivši Japan pod barjakom svog šogunata.”

Ona pozva taksu, zadnja vrata se automatski otvoriše i oni udoše unutra. Zastajkivanje i vožnja kroz grad nisu se mogli brzo obaviti. Ali Čika je očigledno htela da mu pokaže Tokio zgusnut i živopisan kao ribe nabijene u konzervi.

Jedna ogromna vesela reklama pričvršćena za poslovni neboder od čelika i stakla prikazivala je uz zapanjujuće detaljnosti doktore u operacionoj sali, a zatim se pojavljivao snimak jedne lepe mlade žene koja je uz osmeh i sijajući od zadravlja izgovarala reči na japanskom. Na trenutak te reči bi se pojavile u balonu kao u stripu prvo na japanskom kandiju, a onda na engleskom. Sijan kogaku: uvek smo sa vama.

Taksi najzad stade ispred veličanstvenog drvenog hrama, jedva vidljivog iznad zastrašujuće visokih kamenih stepenica. Naokolo se izdizao iznenađujuće gust pojas drveća prošaran, kako mu je Čika rekla, ambasadama na rubu četvrti Akasaka. Nalazili su se nadomak Dijeta, japanskog parlamenta, najbliže moguće sedištu moći zemlje. Čika plati vozaču i oni izadoše.

„Ovo je Haje Jindža, šinto svetilište”, reče Čika dok su prolazili ispod lepršave lake kapije tori i počeli da se penju ka samom hramu. „Prvobitno je sagrađeno 1478. a služilo je

kao svetište — stražara starog Edozamka”, objasni Čika. „Od tada je, međutim, rušeno i obnovljano nekoliko puta.”

Oni stigoše do prostranog pošljunčanog dvorišta, okruženog zgradama, kapelicom hajden i ulaznom molionicom hajden. „Sve zgrade koje ovde vidiš sagrađene su 1967. Ali u Japanu takva svetišta tradicionalno imaju istoriju rušenja i obnavljanja, pa kad čovek ovde uđe uopšte nema osećaj da su zgrade relativno skoro podignute.”

Volf se uverio da je ona u pravu. Usred žive metropole ovde je vladala vedra tišina koja inače podseća na planinske šume gde spokoj remeti samo vetar u granju i povremeni divlji krik nekog grabljivca. Ne bi se reklo da nisu dopirali tutnjava saobraćaja ili žamor glasova, već pre da su zvuči meditacije hrama, duboka zvona pod nazivom kami, duhovi, pilanje drvodelje hrama, tanušna disonanca tradicionalnih instrumenata, imali daleko veću težinu. Uveravali su posetioca u konačni značaj istorije.

„Veoma je lepo ovde”, reče Volf. „Mirno.”

Čika se zadovoljno nasmeši. Ali u njoj je bilo i neke oštine.

„Dovela sam te ovde da se sretneš s nekim”, počeo Čika. Ona okrenu lice ka njemu. „Obećaj mi da ćeš saslušati šta ima da ti kaže.”

Volf vide koliko joj je to važno. „U redu.” Šta je imao da izgubi?

Ona ga povede preko dvorišta ka hramu. Iza ograde svetlucaje par crnih limuzina koje su čekale sa livrejisanim vozačima i dok je posmatrao, svadbena povorka navalila iz jedne od zgrada svetišta.

S obe strane ulaza u Haje Jindža stajale su staklene vitrine sa svetim monasima u odori i kraljevskog izgleda koji su predstavljali svetište. On ugleda nečiju figuru ispred jedne vitrine. Dok su se primicali Volf vide da je u pitanju žena i da je glavu okrenula u njihovom pravcu mnogo pre nego što je mogla da čuje da se približavaju.

„Seti se šta sam ti pričala o giriju, obavezi i odanosti”, reče Čika tonom koji je zvučao kao upozorenje. „Njoj dugujem takvu odanost.”

U trenutku kad ju je prepoznao, i vratio se dvadeset godina unazad u Kambodžu on začu Čikin glas: „Minako je moja majka, Volfe.”

„Odavno se nismo videli, a lepo je što smo se opet sreli, Volfe-san”, reče Minako baš kao da su stari prijatelji.

Prvo što je Volf uočio na njoj bilo je da nije ni dana ostarila otkad ju je poslednji put video. U stvari, ako se uopšte promenila, izgledala je bolje. Očigledno posedovala je makura no hiruma.

Imala je na sebi zapadnjačku odeću, crnu suknju, belu bluzu, zlatni pojas i ogrlicu i sva se umotala u crni kaput do gležanja. Uprkos strogim bojama, njena kontura imala je nežan obris, izvesnu profinjenost, bila je oličenje ženstvenosti. Ovo i dvojstvo crnog i belog Volf je shvatio kao vizuelne putokaze. Ona se obukla za njega u mislima da bi tom mekoćom ublažila njegova sećanja na nju kao ženu-ratnika, a crnobelim podsetila na dvojstvo grubog i nežnog u svim ljudima.

„Zamolila sam svoju ćerku da te dovede ovde u Haje Jindža”, počeo Minako, „jer sam se plašila da ćeš pasti u iskušenje da me gledaš kroz prizmu rata.”

„Najzad, to nije bio tvoj rat”, reče Volf.

„O da, bio je”, uzvratila Minako. „Barem rat koji ste ti i Tornberg tražili.”

Tornberg Konrad III. Bilo je nemoguće videti ponovo Minako a ne setiti se njega. Avet nad avetima. Čitav lanac komande KVPV igrao je kako on svira ili mu je onda tako izgledalo u Vijetnamu. Sad se Volf vratio tamo gde je stao pre više od dvadeset godina. Činilo mu se da nije koincidencija što je u lancu njegovog novog života Minako stajala tu čekajući ga strpljivo kao pauk.

Minako i Tornberg Konrad III, dve senke skrivene tako duboko u ilegali da čak ni aveti CIA nisu ništa znali za njihove aktivnosti. On pomisli na Šiplija, avet Ministarstva odbrane koji ga je regrutovao, a onda pokušao da ga likvidira. Zašto? To se desilo baš pošto se spetljao s Čikom. Da li je Šipli radio za Tornberga Konrada III? Da li se sve vrtelo oko toga — laži, verolomstva, ubistva, izdaje počinjene protiv zemlje i logike? Privatni rat između Minako i Tornberga koji se na ovaj ili onaj način vodi preko dve decenije?

U tom času sve laži koje su mu napričane, sve obmane koje je trpeo, stopile su se u jedan jedini momenat. On se okrenu ka Čiki. „Sve je ovo bila smrtonosna igra, zar ne?” upita. Pokušao je da se kontroliše, ali nije mogao. Drhtao je od snage otkrovenja koja su mu nadolazila prebrzo da bi se izborio sa njima. „Iskoristili ste me Tornberg i ti. Mogu samo da nagađam da je on hteo da me na neki način iskoristi protiv tvoje majke.” Opet se okrenu ka Minako. „A ti, šta ti hoćeš od mene? Sve što je tvoja ćerka uspela jeste da me dosta efikasno odvoji od ranijeg života, moja devojka, moja ekipa, čak i moj posao nestali su u jednom kolutiću dima.”

„Moja ćerka mi kaže da si ti već bio raskrstio sa ovim životom”, mirno uzvratila Minako.

Volf ne reče ništa. Zurio je u Čiku. Pogledi su im bili prikovani u nekoj vrsti duhovne borbe. Vazduh se najednom napuni bogatim zvucima zvona koja su vernike pozivala u kami svetišta.

U nekakvom očajanju Čika prozbori: „Obećao si da ćeš saslušati šta moja majka ima da ti kaže.”

Izabrala je pogrešni trenutak da to kaže. On odgovori: „Kad sam iz tvojih odgovora na svoja pitanja zaključio da je Suma tvoja suprotnost u neprijateljskom taboru grdno sam pogrešio, zar ne?”

Na njeno ćutanje, on nastavi dalje. „Nisam uspeo da ukapiram šta mi nedostaje u deličirna slagalice, ali to je zato što si me tako vešto navodila na pogrešan put. Rat unutar Društva crne oštrice lako se definisao, zar ne? Ti kao predstavnik dobrih momaka s jedne strane i Suma, emisar zla, s druge. Ali uopšte nije tako. One noći u tvom stanu u Šestoj ulici pratio sam te. Video sam da se penješ u zadnji deo mrtvačkih kola dok su kretala. Ko je vozio mrtvačka kola, Čika? Ne, nemoj mi reći jer već znam. Bio je to Suma. Vi uopšte niste na suprotnim stranama, niste neprijatelji.”

„Volf, nisam te lagala za rat unutar Tošin Kuro Kosaija.”

„Umukni”, zarezala on. „Kako očekuješ od mene da ti sad bilo šta verujem?”

„Priznajem da sam te ranije lagala, ali...”

Ona stade, zaprepašćena onim što je osetila. Bez ikakvog upozorenja, čak i za nju. Snaga njegovog besa, njegova makura no hiruma, pogodili su je kao munja. Ona je baci unazad, vrtoglavo je tresnuvši o ivicu vitrine. Unutra se sveti monah zaljulja na svom tronu.

„Smesta prekinite!” uzbuđeno prozbori Minako.

Zapanjen onim što je učinio, onim što je kadar da učini, Volf je mogao samo da posmatra zanemio kao pred prizorom katastrofe.

Čika je pala na kolena. Nije imala vremena da se brani, a i sad kad je imala priliku nije to učinila. Glavu je oborila na grudi i plakala. U magnovenju ustade i ne osvrćući se ni na Volf ni na majku pobeže preko dvorišta niz kamene stepenice do ulice gde je iščezla u hađu grada.

Stojeći tako blizu leša Marion Star Sent Džejms Jošida je osećao da hladnoća ulazi u nju i zatvori oči. Čekao je brojeći udare njenog srca kao što neko broji sate.

Zatim se okrenu od nje zabacivši je preko ramena. Nije joj ponovo gledao lice jer nije imalo šta da se vidi. On priđe vratima i proviri napolje. Hodnik je bio pust. Čulo se osoblje restorana koje se najelo i napilo Džoni Vokera, kako se prepire oko toga da li da zakupodavcu plate veću kiriju ili da promene lokal. On skliznu u hodnik tržnu sporedna vrata i izlazeći na ulicu usput izruči svoj teret u smeće brižljivo ga pokrivši gomilicama otpadaka.

Posle petnaest minuta vratio se u predvorje hotela „Četiri godišnja doba” i okrenuo Hemov broj.

„Loše vesti”, reče. „Marion Star Sent Džejms je mrtva.”

Nastade pauza tokom koje se pitao šta je Hemu prošlo kroz glavu. Kad je opet progovorio Hemov glas je podrhtavao. „Šta se desilo?”

„Neminovno”, uzvratu Jošida, prislonivši usta na slušalicu.

„Ah Bože, bila je to ženska i po.” Jošida začu njegov isprekidan dah dok se borio da se kontroliše. „Da”. Pročistio je grlo od nadošlih emocija. „Bavila se poslom u kome je proketo lako steći neprijatelje.”

„Ili to ili je znala previše”, reče Jošida. On sačeka trenutak. „Zar ti nije sumnjivo što je ukokana odmah pošto ti je izbrbljala sve o tom starom i Grin brenčis?”

Hem ne reče ništa, ali Jošida nije ni mislio da će reći.

Čikino odsustvo Volf je osetio kao amputaciju dela tela. Neprirodna tišina svetilišta više nije bila spokojna, srce ga je bolelo na način koji nije mogao da razume. Za njega je bila duboka misterija da mu je toliko stalo do nekog koji ga je više puta prevario. „Ovo je potpuno moja krivica”, reče Minako. „Nije trebalo da požurujem ovaj sastanak, ali ostalo je tako malo vremena, a ja sam baš stigla sa sahrane svog zeta koji je svakako umro pre vremena.” Iznad njene glave jedna grana prvih šljivinih pupoljaka sipala je boje u vazduh. Povetarac ih zanjihao i Minako zadrhta zabivši ruke u džepove kaputa i navlačeći ga oko sebe.

Doživljavajući je kao majku žene koja ga je razbijala u delove Volf jezivo oseti da je sve ovo, čak i pupoljke na šljivi, ona priredila.

Bio je rešen da joj ne dozvoli da i njega stavi pod svoje. „Šta onda hoćeš od nas”, reče joj nemilosrdnim glasom.

„Sve si pogrešno razumeo”, uzvratu ona. „Ti i Tornberg ste mene pratili. Tornberg sa svojim eksperimentima usporavanja procesa starenja.”

„A šta je sa tvojim eksperimentima?”

Ona ga pogleda bez reči.

„Ti i Tornberg”, reče on. „Medu vama nema mnogo razlike.”

Nije mogao dublje da je povredi. Minako se ponosno uspravi. „Ti nikad nisi znao mnogo o njemu i pretpostavljam da je dobro što je tako. On je čovek koji zatruje sve što dodirne.” Ona se okrenu. „Skoro sve.”

„Očekuješ da ti verujem da si ga poznavala bolje od mene?”

Ona se opet okrenu. „One noći dok si spavao dopustila sam mu da me zavede. Imala sam svoje razloge, ali oni nisu imali veze sa mojim eksperimentima. Pričali smo mnogo i naravno sa svojom makura no hiruma uspela sam da saznam više o njemu no što bi on poverovao.” Ona spusti glavu. Još jedan vernik zvonio je zvoncem potencirajući tišinu svetišta. „Možda sam čak videla ovaj trenutak jer je to bio početak svega ovoga. Da sam tad obojicu ubila, možda bi život ovaj sadašnji, bio jednostavniji. Ali u tom slučaju svakako bih bila mrtva, a Prečasna Majka sada slobodna da nastavi svoje ludačke planove.”

„Ko je Prečasna Majka?”

„Ona upravlja Tošin Kuro Kosajem.”

„Moje informacije kažu da je na čelu Društva crne oštrice čovek po imenu Naoharu Nišicu.”

Minako zatrese glavom. „Dosta uobičajena greška. Premda se čini da Nišicu upravlja Tošin Kuro Kosajem, pravi vođa je Prečasna Majka. Taj privid je koristan. On joj omogućava da se pojavljuje na sastancima i razgovorima sa onima van Društva a da ostane neprimećena. Iz toga se mnogo može naučiti.”

„A Prečasna Majka je tvoj neprijatelj.”

„Da”, uzvratila Minako. „Ona je takode Čikina kuma.”

Volf sede. Sav bes se rasplinuo, ostavivši mu samo nekakav ukus bakra u ustima. „Bolje to objasni tako da neko sa strane može da razume.”

„Prečasna Majka i ja smo odrasle zajedno. Prijateljice smo celog života i veći deo tog dugog, dugog perioda služila sam joj kao desna ruka. Međutim, tokom decenija, tako lagano da isprva nisam primetila, ona je počela da se menja. Postala je iskvarena i čudna odajući se svim vrstama poroka i izopačenosti. A trudila se da iskvare sve oko sebe.

Prekasno sam shvatila da je Čiku izabrala da joj bude kumče i čuvar ne samo zbog snage Čikine makura no hiruma, već i zato što je ona moja ćerka. Vidiš, Prečasna Majka je jalova. Mislim da ju je zabavljalo da od Čike napravi svoje kumče, da uzme deo nečeg što mi je bilo tako drgoceno. Ali ja sam imala četvero dece, a ona nijedno. Tako je iskoristila Čiku, baš kao što sam i ja morala da je iskoristim da ode po tebe i dovede te ovde.”

„Šta je sa girijem?” upita Volf. „Zar ne duguješ poslušnost Prečasnoj Majci?”

Minako mu uputi ironičan osmeh. „Reci mi, Volfe-san, da li bi slepo sledio naređenja neke luđače?”

„Jesi li sigurna da je luda?”

„Ona namerava da Društvo crne oštrice preuzme kontrolu nad svetom. Postići će to ekonomski, baš kao što su manipulirali japanskom privredom posle rata na Pacifiku. Pre više godina ona je poslala u Sjedinjene Države jednog od svojih ubica, čoveka po imenu Džejson Jošida. On tamo potkopava političke snage koje formulišu američku ekonomsku politiku u međunarodnoj trgovini. Sama Prečasna Majka obučila je Jošidu. U poslednje vreme zauzet je sistematskim ubijanjem političkih ličnosti koje su podržale pogrešne zakone u Kongresu tako da njihova smrt deluje kao nesrećan slučaj ili samoubistvo, što je manijaku poput Jošide lako.

Ona teško zatrese glavom. „Svoj život i živote svoje dece stavila sam na kocku ludila Prečasne Majke.” Oči su joj bile neprirodno svetle. „A sad imam tebe.”

U želji da dobije nezavisnu potvrdu onog što mu je Šipli ispričao Volf ipak reče: „Mislim da si dobila pogrešnu osobu.”

„Znam šta mi moja vidovitost kaže”, uzvratila Minako. „Moja i tvoja budućnost neraskidivo su isprepletane.”

Zvučala je sigurno kao historičar koji secira prošlost „Došao si dovde; učinićeš ono što sam videla da ćeš učiniti.”

„Zašto si me ovde dovela?” pitao je on.

„Zato što si ostao poslednje oružje u ratu koji će se svakako voditi na život i na smrt”, reče ona.

Jeka zvona ostajala je u pucketavom vazduhu.

„Ne smeš preoštro da osuđuješ moju ćerku”, reče ona pre nego što je on imao šanse da povрати ravnotežu. „Ako te je obmanula, činila je to po mojoj komadni.”

„Ali ja sam je čuo, osetio je sa Sumom.”

„Ah, Suma.” Minako se lagano odmaknu od šljivinog drveća i stade u okvir ulaza u samo svetilište. Volfu je izgledalo da tu pripada, ali kao sveštenica, a ne kao vernik. On joj se približi udaljavajući se od gužve na ivici pošljunčanog dvorišta. Sveti monasi su mu se cerili kao da znaju neku njegovu tajnu.

Kad joj opet priđe, Minako reče: „Čika i Suma su nekad bili ljubavnici. Kao čuvar Prečasne Majke ona je imala prilika napretek da se sreće sa ovim ubicom koji je dolazio na poziv Prečasne Majke. Međutim, čak i da nije, slutim da bi Prečasna Majka smislila neki način da ih spoji. Opet je njenu izopačenu prirodu zadovoljavalo da vidi Čiku sa ovom ‚stvari’ koju je stvorila.” Ona skrsti ruke. „A mislim da je nameravala da iskvvari Čiku, da je povede putem koji je za nju zacrtala dalje od mene.”

„Samo to što su bili zajedno ne znači da su morali da zvrše u krevetu.”

„Ne?” Minako nateri glavu. „Moraš mnogo da saznaš o specifičnim moćima Prečasne Majke.”

„Ali ti reče da su Čika i Suma bili ljubavnici”, uzvratila Volf. „Šta sad radi s njim?”

Minako se pokrenu kao nošena povetarcem. „Moraš razumeti izuzetnu opasnost u koju sam dovela sebe i Čiku. Moramo biti apsolutno uverljive. Prečasna Majka i njoj lojalni krug ne smeju naslutiti da planiramo da je svrgnemo. To ona radi sa Sumom, uverava ga da je još uvek lojalna.”

Volf se pitao da li može da joj veruje. Nije imao pravog razloga za to. Već mu je rekla da ga je dovela ovde da bi porazila neprijatelja u Društvu crne oštrice i da su ona i njena ćerka stigle dovde uz pomoć izdaje i obmane. Ali onda opet kome verovati? Ne Šipliju, revnosnoj aveti, koji je potom pokušao da naloži da ga ubiju, a svakako ne čoveku za koga gotovo sigurno radi. Tornbergu Konradu III. Da li je Prečasna Majka bila zaista luda ili su to svi drugi? Volf je shvatio da se nalazi u areni bez vidljivog izlaza. U tom slučaju moraće sam da ga napravi.

Moraće takode da se pomiri sa svojim osećanjima prema Čiki, pomisli. Ona ga je tako snažno privukla da se pored nje osećao gotovo zaslepljen. Da li je to ljubav ili nešto potpuno drugo?

Posle dužeg ćutanja on reče: „Jesi li znala da posedujem makura no hiruma?Č

_Minako zatrese glavom. „Ne donedavno. Za mene si uvek bio Čovek bez lica jer uopšte nisi isijavao auru. Kao da te nema. Ali nešto mi je zapelo u mislima. Stavila sam Tornberga na probu. Rekla sam mu da ću mu odati tajnu usporavanja procesa starenja ako te ubije.”

„Molim?”

Minako se nasmeja prvi put iskreno otkad je on oterao Čiku. „Rekoh ti da je bila proba. I iznenadio me je. Odbio je. To se kosilo sa svim što sam spoznala svojom vidovitošću. Koji bio je razlog? Posle više godina palo mi je na pamet da je on razumeo nešto u tebi što ja u svojoj aroganciji nisam. Osetio je tvoju posebnost. Nije imao pojma šta je osetio, ali unatrag gledano shvatam daje verovao da je siguran dok god je s tobom.”

„Pa si nas pustila da odemo.”

„Da.”

„Pretpostavljam da bi trebalo da ti zahvalim, a i njemu”, reče Volf. „A pod ovim okolnostima neću da se mučim.”

Iz skrivene ulice ispod njih jedan motocikla krenuo je uz disonantno metalno „rrrr!” remeteći duboku tišinu svetilišta.

Minako se opet nasmeja. „Nezgodan si ti momak”, reče ona. „Mi imamo naziv za ljude poput tebe: ti si koha. Pretpostavljam da je bilo neminovno da se moja ćerka zaljubi u tebe.”

„Čika...”

„Govori za sebe”, reče Minako. „Ne veruješ šta kažem. Zašto bi?”

„Ako još uvek bude govorila sa mnom.”

„Moraćeš da pronađeš prave reči”, uzvratila Minako. „Istina, povredio si je, ali nju takođe muči krivica što je morala da te obmane.”

„Moraću prvo da je nađem.”

„To nije problem. Otišla je mojoj kući. Napisaću uputstva za tebe.”

„Ti ne dolaziš?”

„Ne odmah”, odgovori ona. „Imam sastanak sa Prečasnom Majkom na koji se ne usuđujem da ne odem. U ovoj atmosferi čak i najblaže odstupanje od mog uobičajenog ponašanja bilo bi sumnjivo.”

„I sad u suštini dolazimo na Prečasnju Majku i tebe”, reče Volf.

„Da. Ovo je put kojim nas je povelu njeno ludilo.” Minako na trenutak skrenu pogled pa ga opet vrati na Volfovo lice. „A sad se sve promenilo. Čak ni Čika to još ne zna. Prečasnja Majka ubija jednog po jednog člana unutrašnjeg saveta.”

„Ali zašto?”

„Njena apsolutna moć pothranila je neku vrstu apsolutnog ludila. Njena žeđ za ličnom moći nadmašila je sve druge razloge. Istina je da su ona i Nišicu sastavili plan da se domognu ekonomske kontrole nad Sjedinjenim Državama i da ova zamisao ulazi u konačnu fazu. Takođe je istina da bi naprosto iz ovog razloga ona i Nišicu morali biti zaustavljeni. Ali pre svega i iznad svega, ona je pronašla neki način da izvuče makura no hiruma iz drugih i pridoda je svojoj.”

On uspe da se nasmeje. „Ma hajde, šta pričaš planira da isecka vaše mozgove i pojede ih za večeru?”

„U metaforičnom smislu upravo to mislim”, reče ona. Pogled joj je netremice počivao na njemu, kao da je mogla da prodre u njegovo jezgro. „Tvoj takode.” Smisao njenih reči ga pogodi toliko da mu se krv sledi u žilama.

Prišla mu je veoma blizu govoreći blago, a svaka reč je odjekivala. „Ne mogu dopustiti da se to desi, Volfe-san. Vidiš, ti si veoma poseban. Kad je tvoj deda umro bio je jako star, zaista prastar.”

„Otkud ti to znaš? Čak ni ja ne znam koliko je godina imao kad je umro.”

„Naravno da ne znaš”, reče ona. „i da ti je rekao ti ne bi razumeo. Ali nama je bio poznat. Svi stariji poznati su u izvesnom krugu ljudi. A kad je umro bili smo sigurni da nikad nećemo sresti njemu sličnog. Ali ti si tu, a ja znam šta mi moja makura no hiruma kazuje. Ti imaš njegovu moć i mnogo, mnogo više.”

XVII

Vašington/Tokio

„Kažem ti sigurno kao što ovde sedim”, reče Jošida. „On ju je ubio.”

Sedeći preko puta stola u restoranu pod vedrim nebom na vrhu hotela „Vašington”, Hem Konrad je prazno zurio u Belu kuću. Brutalno ubistvo Marion bacilo je u zasenak Bredardov poziv koji je u glavnim crtama priznao svoj neuspeh da se pobrine za Volfa Matesona. Jebeš Matesona, pomisli sad Hem, imamo neposrednije probleme.

Jošida nastavi: „Uopšte ne sumnjam da je tvoj otac naručio ubistvo Marion Star Sent Džejms, a ti vrlo dobro znaš zašto: previše je znala o njemu i pričala ti je o tome.”

„Klinika Grin brenčis.”

„Da, zaista.”

„Gde je Marion rekla da se Tornbergu isporučuju ljudi.” Hem je govorio s nekom vrstom mehaničke monotonije koja se sreće kod ljudi u prvim fazama šoka.

„Dobro.” Jošida je proučavao Hemovo lice ali Hem na to nije obraćao pažnju. „Ona ti je rekla, ako me sećanje ne vara, da je on unajmio njenu kompaniju da prebaci usamljene likove bez korena koji nikome neće nedostajati na ovo mesto koje je kupio pre izvesnog vremena Grin brenčis nadomak Arlingotona.” Jošida zastade na čas dok im je naručivao drugu turu pića iako Hem nije završio ni prvu. Potom reče: „Pretpostavljaš li šta će mu živi ljudi?”

„Za eksperimente”, reče Hem istim bezbojnim glasom. „Vidiš, Tornberg je opsednut starošću. On veruje da je u stanju da je preokrene. Zato je kupio Grin brenčis i doveo svoje osoblje za bionauke.” Hem je još uvek zurio u prazno u pravcu Bele kuće koja je u ovo doba bila osvetljena reflektorima. „Pretpostavljam da koristi one koji stignu pošiljkama kao zamorce.”

„Ljudska bića?”

Hem okrenu glavu. „Na čemu drugom da se eksperimentiše? Tornbergu ističe vreme.”

U to stiže piće. Jošida srknu svoje, gurnu drugu čašu Hemu u ruke. „On je skroz amoralan. Slušaj, video sam Marionino telo i mogu ti reći da ne izgleda baš najlepše. Mislim da se dosta namučila pre nego što je izdahnula. Kao da je hteo da ona zna da je kažnjava. A u toj klinici ubija ljude kako stigne.”

Hem reče: „Ne sumnjam da bi ti rekao da je sve to u ime nauke.”

„A ja ne sumnjam da on veruje u to sranje.”

Jošida zamišljeno promeša led u piću. Počutavši malo, prozbori: „Moraćemo nešto da učinimo oko toga.”

Hem klimnu glavom: „Znam.”

„Nemamo izbora.”

Hem ispi pola svoje čaše. Razmišljao je o svom ocu, o tome koliko mu se divio, koliko mu je bila potrebna njegova pohvala. Ali po prvi put postao je svestan drugih, mračnih osećanja koja je u fanatičnoj želji da se izbori za očevu pohvalu izbegavao trošeći toliko vremena i energije.

Poslednji događaji počeli su da otkrivaju ove emocije i on se tek tada, kao arheolog koji prosejava gornje slojeve davno zakopanog grada, našao licem u lice sa istinom da oca, ma koliko ga voleo i divio mu se, takode mrzi što je isterao majku iz kuće i iz Hemovog života.

„U pravu si”, reče najzad Jošidi, „uopšte nemamo izbora.”

Hana je već bila prikopčana za Orakla kad je Judži ušao u laboratoriju u skladištu nadomak riblje pijace Cukidži. Tražio ju je na Hirotovoj sahrani, ali nje nije bilo.

„Šta radiš?” upita on, ali nije bilo jasno da li se obraćao Hani ili Oraklu.

Na Haninom licu vladao je spokoj koji je delovao u isto vreme obično i uznemirajuće. Njene oči su ga pratile, ali na njegova pitanja, umiljavanja i najzad naređenja ona je ostala nema. Još jednom je video ovakav izraz na njenom licu...

Bilo je to u vreme Hacugacua kad se slavi leto tako što se jede prva palamida u sezoni. Judži i Hana spustili su se na dokove kod Koea. Nemilosrdno sunce sušilo je znoj koji im je orosio kožu. Gusta vlaga otežavala je disanje. Hana ga je odvela u jednu malu radnju koja je imala minijaturnu verandu sa pogledom na luku.

Za nju je ovo bio vrlo važan ritual kao i svi koji su govorili o kretanjima prirode. Vlasnik, koju ju je dobro poznavao, napravio im je lončić svog zelenog čaja umutivši tečnost u bledu penu na stolu. Sirova palamida prozirna kao paučina poslužena je na tamnozelenom bambusovom lišću. Što se ukusa tiče, ovo nije bila najbolja palamida leta, ali je bila najcenjenija.

Vlažan vazduh jedva se kretao. Čak je i za galebove u luci vazduh bio pretežak da bi leteli. Iz senke ispod suncobrana Judži je video zardale rafinerije nafte Oto, koja se izdizala kao neki čir duž keja. Na njenim zidovima ispisan je slogan: Sijan kogaku: uvek smo sa vama. Posmatrali su brodove u luci koji su dolazili i odlazili, ali preko u rafineriji Oto nisu se videli radnici. Džinovske dizalice visile su ćutke i napuštene iznad reda ružnih zardalih metalnih konstrukcija.

„Jednoga dana palamida će prestati da zalazi u naše zagađene vode. Šta će onda biti sa nama? Pitam se ima li smisla u životu u kome smo osuđeni da uništavamo naša tela milimetar po milimetar? Često sanjam o životu u kome neću biti vezana fizičkim zakonima vremena i prostora”, reče Hana. Posmatrala ga je. „U kome se od mene neće tražiti da predem preko puta da bih stigla na drugu stranu.”

Sada dok mu je pogled počivao na Hani on se pruži i isključi struju.

Nije se desilo ništa. To jest, Orakle nije prestao da radi.

„Moraš prihvatiti ono što se događa, Judži-san.”

Judži zinuivši reče: „Kako ovo uspevaš? Isključio sam ti struju.”

Orakle nije odgovorio. Koncentrisao se na druga pitanja. Prošlo je tačno četiri minuta dok svetlo nije iščilelo iz Haninih očiju. Njeni kapci lagano se sklopiše, puls joj se sveo skoro na nulu.

„Ne!”

Judži mahnitno strgnu s nje jastučice osetljive na pritisak i kako je jedan po jedan odvajao od nje učini mu se da čuje tanko pištanje.

Ona mu se skljoka u naručje. Malo je potrajalo dok nije iskopčao žice pričvršćene za njene čeone režnjeve i za potiljak. Usne su joj poplavele, a grudi stajale nepomično. On opet pritisnu njenu srčanu arteriju — ništa.

Orakle neće dozvoliti da mi se desi bilo šta loše, rekla mu je kad ju je prvi put prikopčao za zver.

„Proklet da si!” vrisnu Judži. „Šta si joj uradio?”

„Šta je moralo da se uradi”, reče bez oklevanja Orakle. „Uradio sam ono što si ti želeo da uradim.”

Judži klečeći, ljuljajući Hanu u naručju poče da plače. „Molim te, reci mi šta se desilo. Otkud sam ja mogao da želim da joj ovo uradiš? Pa ona je mrtva.”

„Samo njeno telo, Judži-san. Inače, Hana je poprilično živa. U stvari, više je živa nego ikad ranije.”

Judži je piljio Oraklu u lice. Da li je gledao u stvar ili je on počeo da poprima opšte karakteristike ljudske glave. „O čemu pričaš?”

„Hana je ovde u meni”, uzvratila Orakle strpljivo kao profesor sa tupoglavim, ali dobronamernim učenikom.

„Ne verujem ti.”

„Pre jedan sat ne bi verovao da mogu da radim na vlastiti izvor energije.”

Judži razmisli na trenutak o tome. „Jasno je da ti više ne treba struja da te napaja”, reče. „Šta koristiš?”

„Makuranohiruma.”

„Molim?”

„Zašto si iznenađen, Judži-san? To je tako logično. Ostvario sam pristup potrebnim elementima iz tvojih molekula DNK. Zar to nije deo moje prvobitne funkcije?”

Judži je verovao u mnogo više stvari od običnog naučnika, posebno posle rođenja Orakla, ali je čak i njegova neortodoksnost imala svoje granice. Ni pod kakvim okolnostima ne bi mogao da zamisli da elektronska kola Orakla mogu da steknu nešto tako neopipljivo kao što je makura no hiruma. A ipak on tu stoji nudeći dokaz o suprotnom.

„Plašim se da ništa od ovog ne razumem”, tužno će Judži. Odbijao je da pusti svoju voljenu polusestru. „Hana je mrtva.”

„Reaguješ na njeno telo. Uveravam te da joj ono ne nedostaje. Ona je ovde zadovoljna.”

Judži je malo porazmislio o ovome. „Može li ona sa mnom neposredno da govori?”

„Ja to činim, Judži-san.”

„Mislim sama Hana.”

„Ja sam sama Hana.”

Judži zatrese glavom. „Ne razumem.”

„Tu ne mogu ništa.”

Judži progunda, pa opet pokuša. „Šta hoću da kažem...” On još malo promisli, trudeći se da to tako sroči da Orakle razume. „Ti si obrazovao jednu sadržinu ličnosti. To nije Hanina ličnost kojoj sam veoma blizak.”

„Naravno”, uzvratila Orakle. „Razumem. Ali Hana se promenila, to moraš da shvatiš, Judži-san. Čini mi se da je ljudima teško da razumeju metamorfoze bilo koje vrste, a to je ljudska priroda.”

Judži se nasmeja. „Gde si stekao takvo osećanje za humor?”

„Pronašao sam ga u Hani.”

„Hani?” Bio je zapanjen. „Hana nije nikad imala osećanje za humor koje bih otkrio.”

„Hana ima mnogo stvari koje ti nisu u stanju da otkriješ, Judži-san. Ali sad je kucnuo čas da resiš njenu misteriju. Ona ti je bliža sada nego što je ikad bila u svom telu.”

„Pričaj mi još.”

„U svom ljudskom telu Hana je bila nekompletna. Naravno, ona to nije znala, sve što je znala jeste da je duboko nesrećna. Ipak, ja sam je privukao na neki instinktivni način. Onda nije razumela, ali sad razume. Ja nemam telo, kao što znaš, nemam materijalnu vezu sa poznatim univerzumom. U unutrašnjosti ja sam čista misao. Nisam ograničen bezbrojnim okovima ljudskog uma.” Orakle začuta na časak i Judži opet postade svestan neke promene.

On nežno spusti Hanino telo i priđe bliže Oraklu. A sada je bio siguran da oseća njegovo prisustvo u svojim mislima kao polje ili auru koju zrači neko biće sa makura no hiruma.

„Osećam da koristiš energetska polja.”

„Makura no hiruma, da. Uvek je sa mnom”, reče Orakle bezizražajnim tonom nekog hemičara.

Judži je sumnjičavo piljio u Orakla. „Jesi li zato uzeo Hanu unutra?”

„Uopšte ne zato, Judži-san. Kako ti reko, ostvario sam pristup energetskom polju iz DNK koju si ti ubacio u mene. Uzeo sam Hanu unutra da bih je zaštitio.”

„Zaštitio? Od čega?”

„Od koga. Hiroto je ovde doveo nekog. Mislio je da mogu da pomognem njenom mužu koji je, kako mu je rekla, jako bolestan. Pogrešio je. Ova osoba slagala je Hirota. Nameravala je da me ukrade, ali će čekati da me ti i Hana dovršite, da uspešno izmenim normalnu ljudsku DNK modelima makura no hiruma. Ova žena ubila je Hirota, a nema sumnje da bi pokušala da ubije i Hanu ne bi li se domogla onog što želi. Nisam smeo da dozvolim da se to desi.”

Judžiju se usta osušise. „Grešiš!” povika on. „Znaš li da govoriš o mojoj majci?”

„Otkud ti ta ideja? Njeno ime je Ivan. Ona izgleda mlada, ali jako je stara. Možda čak starija od Prečasne Majke.”

Izgledalo je da će se Judži skljojati na pod. „Ja je znam”, reče on zaprepašćenim glasom. „Ili barem, upoznao sam je.”

„Ona je veoma opasna, Judži-san. Njeno energetska polja izuzetno je jaka.”

„Kako ti sve ovo znaš?”

„Ja, Hana, znam to”, reče Orakle-Hana.

Judži je gledao čas Orakla, čas Hanu. Činilo se da ona spava. Pretpostavio je da bi svaki normalan čovek sada pozvao hitnu pomoć ili barem lekara Sijan kogakua. On, međutim, i dalje nije ništa preduzimao. „Ne znam ko je Prečasna Majka”, reče on najzad.

„Upoznao si Nišicua u Zabranjenim snovima?”

„Da.”

„Onda si video Prečasnju Majku. Ona upravlja Društvom crne oštrice.”

Judži se seti veličanstvene žene koja je bila sa Nišicuom. Ostala je mirna za sve vreme sastanka, nenametljivo kao paravan od pirinčanog papira, a opet kakvi su joj nečujni glasovi ispunili misli? „Nišicu mi je rekao da je moja majka ubila Hirota zato što je otkrio njenu tajnu da je ona član Društva crne oštrice.”

„Laži su daleko efikasnije kad su servirane uz istinu”, reče Orakle-Hana. „Minako je zaista Tošin Kuro Kosaji i možda je ranije radila sumnjive stvari, ali u ovom slučaju njeni motivi su čisti. Ona želi da okonča iskvarenu vlast Prečasne Majke. U tom cilju potražila je pomoć prvo od mene, a onda od Čike. A sad je morala da je potraži i od tebe.”

„Ali majka je bila tamo. Video sam je. Priznala je da je ubila Hirota.”

„Ne. Ono što si video bila je projekcija makura no hiruma. Minako nije bila ni blizu Zabranjenim snovima kad si ti bio tamo.”

Judži se zatim seti čudnog efekta već viđenog. Slika njegove majke nije bila baš dobra i podsetila ga je na marionetu Bunraku koju je jednom video nepomičnu odmah posle predstave. Delovala je začuđujuće živo, a opet jezivo bez unutrašnjeg sadržaja i duha. Orakle je bio u pravu. Nišicu i Ivan su ga obmanuli. „Zašto se trude da me okrenu protiv nje, Orakle?”. „Prečasna Majka nije ostavila Minako drugog izbora već da tebe i mene Orakla izruči Društvu crne oštrice. Planirala je da ostane uz Prečasnju Majku i Nišicua do trenutka kad uspe da oslobodi poslednje oružje protiv njih”, reče Orakle-Hana. „Ali oni su sad izgleda otkrili da ona namerava da preduzme korake protiv njih.”

„O Bože.”

„Judži-san, plašim se za tebe i za nju.”

„Šta da radim?” upita Judži. Bio je vidljivo užasnut. „Uhvaćen sam u klopku između Nišicua i svoje majke.”

Broznijanu Lenfantu, bivšem senatoru iz Luizijane i čelnoj ličnosti „Lenfanta i Lenfanta”, trebalo je jedan dan da nabavi potpunu dokumentaciju planova klinike „Grin brenčis”. Dobio ih je po nalogu Džejsona Jošide koji je radio prema naređenjima Hema Konrada.

Lenfant nije izgubio nijedan od važnih kontakata koje je uspostavio tokom svog mandata na Kapitolu, niti mu je ugled opao u zajednici pokretanoj harizmom i uticajem. Za mnoge u Vašingtonu definicija uticaja jeste da se stvari završe, a Lenfant je svakako ispunjavao te kriterijume.

Arhitektonski planovi Grin brenčis nabavljeni su od Arlintonškog vodovoda pošto se od svih poslovnih struktura tražilo da nabave takve planove od ovog poznatog birokratskog tela. Slučajno je rođak Broznijana Lenfanta radio u susednoj kancelariji pa nije imao teškoća da ispuni Lenfantov zahtev.

Mildred je bio svestan pa je Lenfant uručio Hemu i Jošidi ne samo najnovije planove koji su podneti kad je Tornberg renovirao zgradu, već i onaj prvi.

Kasno tog dana on se vratio kući na Aveniji Katedra na brdu Vesli u severozapadnom Vašingtonu. Svukao je kaput i šešir, prešao preko antičkog obusonskog tepiha do bara da sipa žestok viski sa sladom. Ljubav prema skoču razvio se još prilikom jednog istraživačkog putovanja za London.

Kroz prozore od neprozirnog stakla video je neku pticu, možda zebu, prvog vesnika proleća. Vratio se na zvanični ulaz s mermernim podom i kristalnim lusterom i popeo uz široke, zavojite stepenice do spavaće sobe. Seo je na ivicu kreveta, izuo cipele cupkajući prstima raskošan tapison. Povukao je još jedan gutljaj pića, odložio čašu na noćni stočić i posegao za telefonom čiji broj i linija zvanično nisu postojali. Skupo je platio ovu privilegiju.

Stade da okreće Tornbergov broj da bi ga izvestio o pojedinostima posla koji je upravo obavio za Jošidu kad začu neki zvuk iz hodnika. On odloži slušalicu i izađe iz spavaće sobe. Osetio je prisustvo neke senke ili nečeg sličnog senci, nečeg bezobličnog, teškog kao hladan peškir na potiljku. Zatim je poleteo kroz vazduh odbijajući se o ogradu i padajući niz stepenice. On tresnu i teško jeknu pa opet udari o nešto, a onda ponovo polete preko ograde, pa preko stepenica do podnožja. Naglo se zaustavi kad obrazom i ramenom tresnu o mermerni pod.

Lenfant je tu ležao ošamućen i zbog šoka nije osećao bol. Znao je da je jako teško povređen, jer je video da su mu ruka i noga slomljeni. Teško je disao. U ustima je osećao ukus krvi.

Nije mogao da se osvesti izgubivši osećaj za vreme.

Osetio je da mu se ježi koža. Učini mu se da se neko kreće s leve strane i ugleda da neko silazi niz stepenice. Tada se setio sile koja ga je zavitlala preko ograde sa drugog sprata.

„Krv svud naokolo”, reče Džejson Jošida stojeći iznad Lenfanta. „Senatore, kakav haos.”

Lenfant pokuša da pokrene ruku, ali je Jošida pritisnu petom. „Ne, ne, neće ići, senatore.” On se nagnu, izvuče minijaturni bodež koji je Lenfant uvek nosio. „Nećete moći da zovete svog gazdu. Ne želim da on zna da dolazimo.”

Lenfant nije mogao da govori. Trpeo je prevelik bol i bio je na ivici agonije. Ali mozak mu je bio nepovređen i odmah je shvatio ko tako pametno i hladno šalje senatore na drugi svet.

Sad nije imao od toga ništa.

„I naravno, moram da budem siguran da mu nećete reći. Nikad.”

Na te reči nešto ščepa Lenfantovo srce u opaki stisak. On poskoči kao žaba na stolu za seciranje, oči mu iskočiše, a krv napuni usta.

„Blagi Bože, senatore”, reče Jošida, saginjući se, „izgledate kao smrt.”

„Koliko godišnje plaćamo Lenfantu”, upita Hem dok su on i Džejson Jošida mozgali nad detaljnim planovima.

„Sto hiljada plus, ako zatreba, upotreba opreme u kancelariji u ulici K”, odgovori Jošida.

Ovo se događalo iste večeri, a Jošida je otišao da se nade sa Hemom pošto se ratosiljao Lenfantovog leša. Postojala je mala verovatnoća da će bivšeg senatora ikad naći, ukoliko neki komad njegovog tela ne opaze aligatori u vašingtonskom zoo vrtu.

„Podigni na sto pedeset i reci mu da dodajemo i kola po njegovom izboru, američka, naravno”, reče Hem. „Ovaj momak vredan je koliko je težak pa ne želim da mu ikad padne na pamet da ode od nas.”

Planovi renoviranja bili su potrebni da bi se dobio nacrt klinike Grin brenčis. To je naoko bio stari projekat na tri sprata iznad zemlje i četiri ispod. Očigledno je pod prvobitnog temelja izbijen i izvršena su dalja iskopavanja tokom sveobuhvatnog renoviranja po Tornbergovom nalogu.

Ali posle izvesnog vremena plan je počeo da dobija smisao. Sa svom futurističkom tehnologijom koja je Tornbergu stajala na raspolaganju nametao se imperativ da njegovo osoblje ima mnogo laboratorijskog prostora. Laboratorije bi se mogle hermetički odvojiti od svetlosti, prašine i nehotične zaraze. Najbolji način da se ovo obezbedi bio je da se laboratorije ukopaju što bi omogućilo da se administrativni i drugi poslovi obavljaju na spratovima iznad zemlje, podalje od istraživača.

Zamisao je bila da se prodre u kliniku Grin brenčis i dođe do fotografije, flopi-diska ili drugog čvrstog dokaza o prirodi istraživanja koja se ovde obavljaju na kidnapovanim i drogiranim stranim državljanima.

„Hoću svog oca da izbacim iz stroja”, reče Hem Jošidi. „Ne da ga ubijem.”

Planovi renoviranja bili su specifični. Pokazivali su Hemu i Jošidi koje kancelarije koristi administracija, knjigovodstvo, gde su smešteni pacijenti, bolničarke, rentgen i druga javna medicinska ispitivanja, a gde se izvode tajna biomedicinska istraživanja i eksperimentalne procene.

Međutim, Hem je bio taj koji je pronašao put. Jedan stari električni vod tri ulice dalje napušten je nedavno kad je renovirana klinika. Zbog povećanih potreba za električnom energijom klinika je prikopčana na tek završenu obližnju podstanicu. Vod ih je vodio u unutrašnjost klinike na prvi nivo ispod zemlje.

Jošida je konsultovao novije planove, ali nije pronašao dokaz da je bilo šta izmenjeno u prvobitnom temelju. Tu su se nalazili objekti za odlaganje medicinskog otpada koji nisu napušteni ni preseljeni.

Ostatak popodneva proveli su proučavajući po ko zna koji put plan upada sve dok nisu uključili svaki detalj i obuhvatili svaku slučajnost koje su mogli da se sete. Trebalo im je još sat i po da skupe opremu, a zatim krenuše na večeru u Oksidental gril.

Penjući se stepenicama tržnog centra ka restoranu Hem se seti onog popodneva kad je sreo Marion baš na ovom mestu i opet oseti bol. Ako je išta naučio iz veze sa njom, onda je to da nisu sve žene kao potrošni materijal. To je došlo kao neko otkrovenje nateravši ga da uvidi kako je nezreo i lud momak bio kad se zavetovao da će ostatak svog života provesti sa ženom sjajnog izgleda ali prazne glave kakva je bila njegova žena.

Prvi put je spoznao vlastitu odgovornost za neuspeh svog privatnog života, a ubistvo Marion ga je podstaklo na to. Hem Konrad ništa više nije mrzeo od smrti osim licemerja.

Njegovo setno raspoloženje nije promaklo Jošidi koji ga posle drugog piva upita: „Staje, Hem?”

Hem je staklenom čašom pravio krugove na ploči-drvenog stola, ali ne reče ništa.

„Radimo pravu stvar”, reče Jošida. „Bez obzira na to što je tvoj otac jedan od nosećih stubova zajednice, imamo opravdanje da zatvorimo Grin brenčis.”

„Stvar je u tome”, lagano poče Hem, „što Tornberg jeste stub zajednice. A to nije bilo koja zajednica. To je Vašington gde stubove poštuju kao cezare.”

Kad bolje razmislim o tome, šta se može očekivati od nekog koje živeo tako dugo. Ne kažem ovo da nije opravdala, ja sam poslednja koja bi to učinila nego samo da bi je defmisala.

Što je Čika postajala bliža Prečasnoj Majci, bila je bliža uništenju. Osećala je da je krađu polako ali sigurno, i nije mogla da poveruje u to kako je Prečasna Majka znala šta se događa.

Čika je bila njen lični čuvar dok je odlazila u krevet sa brojnim ljubavnicima. Prečasna Majka je slala po svoje ljubavnike po mraku i u mraku se pela na njih nabijajući se na njihove faluse. Ponekad bi Čika ugledala sjaj njene besprekorne kože na ljeskavoj mesečini koji bi probio kroz prozirne paravane od pirinčanog papira na prozorima spavaće sobe. Pa možda je i imala zmijske zube koji su se uklapali u gipko, mišićavo telo i roktanje životinje u strasti.

Apetit Prečasne Majke prema seksu legendaran je među njenim ljudima, a upravo kroz snažno zadovoljstvo koje poklanja ona izopačuje psihe muškarcima koji legnu na znojem natopljene svilene čaršave njenog kreveta. Poslednji od njih bio je američki milijarder Lorens Moravija koji je doveden u Zabranjene snove pošto ga je Prečasna Majka videla u jednom noćnom klubu u Ginzi i poželega ga.

Nije ona poželega samo njegov polni organ ili seme koje je na njenu komandu provalilo iz njega. Poželega je njegovu dušu.

Čika, dobri budista, ne veruje u duše kao ni Prečasna Majka. Možda duša nije prava reč. Šta onda? Duh, suština? Čika je jednom pročitala da plemena lovaca na ljudske glave iz Nove Gvineje veruju da ako neko pojede mozak neprijatelja biva obogaćen njegovom snagom. Zar se na to ne svodi filozofija Prečasne Majke? Iako nije imala načina da to dokaže, Čika je bila sigurna da je tako. Ne radi se o tome da Prečasna Majka bukvalno jede njihove mozgove, ona to ne mora. Koristi makura no hiruma.

„Sad znam šta hoćeš”, reče Volf. „Očekuješ od mene da ubijem Prečasnju Majku”. On se okrenu od nje. „Ja to ne želim.”

„Ne!” ozbiljno će Minako. „Sudbina je predodredila da budeš moje oružje, moj smrtonosni udarac. Zato sam prihvatila tako veliki rizik, ugrozila svoj život i živote svoje dece. Svi drugi pokušaji da prikupim dovoljno moći da je uništim propali su. Imala sam pravo što sam poslala svoju ćerku po tebe. I moj instikt o razmerama tvoje makura no hiruma siguran je. Samo ti si sada u stanju da poraziš Prečasnju Majku.”

„A opet moraš biti spremna na to da ću doživeti neuspeh”, uzvratila Volf. „Ma kako se manifestovala moja moć, znaj da još nemam potpunu kontrolu nad njom i možda neću imati još neko vreme.”

„Ne, ne mogu da čekam”, reče Minako. „Naše vreme ističe. Ludilo Prečasne Majke ušlo je u poslednju fazu. Ona je već progutala toliko makura no hiruma i imaćeš samo jednu šansu da se suočiš sa njom. U suprotnom, biće kasno. Ona će imati dovoljno moći da nas sve uništi.”

Iznad glave Minako šuštale su grane drveća, a lice su joj šarale njihove senke. „Moraš učiniti ono što sam videla da ćeš učiniti. Iseći ćeš srce Prečasne Majke crnom oštricom svoje makura no hiruma.”

Vakare se još nalazio u Zabranjenim snovima i to se moglo pretvoriti u pakao. A veče je tako lepo počelo. Pošto je Judžija izručio nežnom milosrđu Nišicua zabavljao ga je niz mladića, svi nevinog izgleda, ali nijedan nevin duhom onako kao njegov najbolji prijatelj. S vremena na vreme, posle prve flaše skoča Santori počeo je da oseća duboku grižu savesti zbog saznanja da je izdao Judžija, da je time što ga je doveo Nišicuu na neki način postao oruđe Judžijevog padanja u nemilost.

Najzad je skoč ublažio njegove bojazni. A onda se pojavila Ivan i gotovo ga ubila na licu mesta.

Trgnuo se kad je osetio njen zlobni zmijski stisak oko uma. Izmigoljio se znajući instinktivno da je jači, ali da ona ima manje da izgubi pa ne bi mogla da pobeđi.

On se otrgnu iz stiska Ivan i krenu posrćući niz hodnik. Osetio je da ga ona prati svojom makura no hiruma. Crne munje udarale su ga u leđa probijajući kroz njegovu kožu i telo. Ali on ju je sprečio da pretvori njegovo srce u kašu. On skrenu za ugao i pade na kolena kad ga stiže još jedna strela tmine.

Ona je dolazila, a on je osećao da njena snaga raste. Činilo se da što mu je bliže, to su veće njene rezerve moći i prvi put Vakare posumnja da će preživeti. Budućnost je za njega bila zatvorena knjiga, njegova makura no hiruma više žezlo nego ogledalo. Dugovao je život Minako Sijan, a ovaj giri je od njega napravio sve što danas jeste.

Viknuo je dok ga je prosecalo bol. Strese se, okrenu sablju tame ka njoj i požuri joj u susret. Više nije osećao noge. Činilo mu se kao da trči kroz močvaru koja preti da ga odvuče na dno. Znao je da ga ona stiže.

Shvati da je blizu Ivan i skrenu kroz jedna otvorena vrata spotakavši se preko tatamija.

Vakare zabaci glavu i vrisnu dok mu je snaga nestajala iz udova. Svom silom pogodi ga Ivanina makura no hiruma i on se licem nadole pruči na tatami. Sklupča se i bacivši se udari refleksno se braneći.

Ivan uhvati njegovu pesnicu između dve ruke. Petom mu snažno zdrobi ramenu čašicu i on prostenja osećajući oštro pucketanje ramena koje iskače.

Ležao je bespomoćan, dahćući. Bol je postao gotovo nesnošljiv. Njegovi preopterećeni nervi počеше da gore terajući mišiće, zategnute čvrsto kao kablovi, da poiskaču i poprskaju. Zatim patetično ljosnu pod neraskidivim stiskom Ivan.

„Kao riba bez vode.” S izvesnim naporom okrenu glavu i ugleda Prečasnju Majku.

„I kao kod ribe poješću samo najukusniji deo tebe.”

Vakare ranije nikad nije osetio pravi užas, ali mu se sada utroba pretvorila u vodu. Poželeo je da povrati, ali mu je čak i za to nedostajalo snage. Umesto toga posmatrao je u samrtnom strahu kako Prečasnja Majka kleknu pored njega. Bila je tako, tako poželjna. Čovek joj nije mogao gledati u lice a da ne oseti kretanje u slabinama. Ona spusti na njega ruke hladne kao alabaster i pomazi ga po vilici i obrazima.

A onda njeni palčevi predoše preko njegovih očnih kapaka.

„Ne!” povika Vakare.

Pritisak njenih palčeva nije jačao i na trenutak Vakareu prolete kroz glavu da je dobio pomilovanje. Tada oseti nešto kao dva koplja probodena kroz njegove očne duplje.

„Ne!”

On pokuša da se izmigolji, ali ga Ivan čvršće uhvati. Prečasna Majka dodirujući svojim čelom njegovo nije pritiskala palčevima. Sve što je bilo potrebno jeste fizički kontakt. Njena makura no hiruma učiniće ostalo. Ona će razrezati njegove optičke nerve, slediti one dvostruke kanale do mozga i tu na misteriozni način izvući iz njega sve što ga čini posebnim. Ona će zgrabiti svojim crnim rukama njegovu makura no hiruma i pridodati je svojoj.

„Ne!”

Proces je bio u toku i ni čovek ni bog ne bi mogli da ga zaustave. Vakare se izvi u luk uprkos stisku Ivan. Njegovi kičmeni pršljenovi pucali su od jake napregnutosti. On opet nalegnu na tatami dok mu se telo neravnomerno trzalo u nekoordinisanim pokretima i najmanje ličilo na ljudsko. Kao da je Prečasna Majka isisala iz njega uz vidovitost i ljudskost.

„Gotovo je”, najzad reče Prečasna Majka. U ustima joj je ostao ukus krvi i žive, manifestacija makura no hiruma.

Malo je bila ošamućena kao da je brzo popila mnogo alkohola. Ona ustade i u isti mah dade ćutke znak Ivan koja se brzo savi. Ivan zabi palčeve Vakareu u oči. Njena makura no hiruma dala joj je ogromnu snagu tako da njegov vrat krenu unazad prepolovivši kičmu.

Tornberg nije otišao kući posle poslednje serije ispitivanja. Prvo, crkao je glavni aparat za centrifugu priključen za kompjuter, pa je nekoliko njegovih najvažnijih ispitivanja moralo da se obavi starovremenskim pomoćnim mašinama ručno. Zbog toga su tražili od njega da ostane u Grin brenčis četiri sata umesto uobičajena dva.

Takođe je bio nenormalno depresivan. Dvostruki šok od izdaje sina i smrti Tifani dosta je uticao na njega. Možda je stario, zapadao u onu vrstu sentimentalnosti koju je viđao i prezirao kod svog oca. Bože, starost je depresivna. Saznanjem da je star i da živi u iščekivanju čovek je hteo ne hteo morao da oseti neku nostalgiju za životom kakav se vodio pre nekoliko vekova. Bilo je nečeg slavnog u tome da te poseku u cvetu mladosti kao Aleksandra Velikog, da znaš samo za nizanje pobeđe za pobedom. . . a onda zaborav.

Nema gubljenja snage, usporenog razmišljanja, gašenja vatre u krvi, lagane izdaje tela. Nema nikakve koristi od snažnog tela ako je um oslabio. Bože moj, ako je ikad postojala definicija pakla, to bi bilo ovo.

Mladi po godinama, ali umoran kao da nosi teret vekova, Tornberg se povukao u svoju kancelariju u jugozapadnom krilu trećeg sprata.

Baš dobro što je ovde, pomisli. Više ne bi mogao da podnese prazninu svoje ogromne kuće. Štivi je u Vašingtonu očekujući da ga opet vidi, ali on nema želju da se suoči s njom dok ga ne prođe sadašnja bura emocija.

Zapanjilo ga je koliko mu nedostaje Tifani. Ali možda mu nije Tifani nedostajala. Tornberg je imao samo jednu ljubav u životu, ženu za koju bi nekad dao život da je imao prilike.

On leže na tamnozelenu kožnu sofu, podmetnu ispod glave jastuk ukrašen goblenom i zagleda se u šare koje je spoljna svetlost pravila na tavanici. Ličile su na kaleidoskop kroz koji je opet mogao da posmatra događaje iz prošlosti kao da su se desili juče umesto pre više od dvadeset godina.

On zatvori oči i poče da sanja o Minako Sijan.

Volf i Čika utonuše u tišinu dok su stajali jedno naspram drugog u sobi. Toliko je toga bilo između njih, toliko toga neizgovorenog, tama i svetlost, pitanja i odgovori i pitanja bez odgovora. Pitao se hoće li između njih postojati taj bolan jaz.

Nalazili su se u jednoj od spoljnih soba kuće Minako u predgrađu Tokija. Velika debela stesanog drveta pravila su neku vrstu ogromne lepezaste šare na tavanici praveći čudno intiman enterijer. On je ostavljao utisak smernosti na svakog ko bi ušao u sobu, podsećajući na strašni zamah prirode i čovekovu sićušnost u poredenju s njom.

„Iznenadena sam što si se mučio da dolaziš.”

Čika mu okrenu leđa.

„Ne, nisi.”

On se borio sa vlastitom istinom. Šokiralo ga je ono što mu je Minako otkrila o Čikinim osećanjima prema njemu posebno u svetlu podmukle sumnje koju nije baš mogao da drži pod kontrolom.

„Da li je istina da me voliš?” On napravi korak ka njoj. „Ili si samo vršila svoju dužnost kad si me štitila?”

Na njeno oklevanje on dodade: „Reci mi istinu, ne ono što želim da čujem. U tome si se dobro pokazala.”

On je stajao u nakrivljenoj senci koju su bacali štitnici od bambusa koji su zaklanjali gornju polovinu prozora. „Istina je da sam te zavolela kad sam te prvi put videla.”

„Misliš, poželela si me”, reče on, setivši se noći kad je upao u njen stan u Šestoj ulici.

„I to. Ali lako je nekog poželeli a teško voleti ga.”

„Grešiš. Ljubav je najlakše osećanje jer ne treba da se uči. Moraš da učiš kako da mrziš.”

Najzad ga podmukla sumnja napusti. On joj lagano priđe, a srce mu je tuklo jer još nije znao šta će otkriti kad dođe do nje.

„Još uvek si za mene misterija, ma koliko vremena provodio s tobom.”

Ona se nasmeja istežući se da mu dodirne obraz. „Ah, Volf, srce me boli za tobom.” Ona zakorači ka njemu, spusti mu glavu na grudi. On oseti njen dah i kratko dodirnu puls u udubljenju ispod njenog grla. Ona se priljubi uz njega skoro kao dete.

„Shvataš li sada zašto ti nisam mogla reći sve kad sam te srela, zašto si morao to da saznaješ malo po malo?”

Rekla je to tako blago da je Volf gotovo poverovao da čuje šapat u svojim mislima.

„Žao mi je što sam te povredio.” Rekoše to u isti mah i nesumnjivo su to i mislili.

Čudio se promeni u njoj. U Njujorku je bila snažna, odvažna, okretnija od većine muškaraca koje je poznavao, a opet ovde u Japanu osećao je da je zahvata komešanje užasa nalik na jato jegulja.

„Čega se toliko plašiš?”

„Ti ne znaš Prečasnu Majku.”

„Ona ne može da me čuje ni da oseti moje prisustvo”, blago reče on. Ona je bila još uvek u nekakvom očajanju. On prizva makura no hiruma kao zaštitu oko njih. Čika oseti da ta sila raste i najzad počne da se opušta.

„Gorko mi je u ustima.”

„Sećanja imaju svoju vlastitu moć”, počeo on razmišljajući o vremenu kad je ona bila vezana za Prečasnju Majku. „Ali njihova moć nad tobom često slabi kad ih podeliš s nekim.” Kakvih je monstruoznih stvari bila svedok ili još gore, primorana da učestvuje u njima?

Nju prođe drhtavica. „Volela bih da mogu da verujem u to.”

„Veruj u mene”, uzvratila ona. Ona uzdahnu. „Nikad nisam umela da verujem u čuda. Vidiš, ljuto sam se borila protiv ljubavi prema tebi jer je ona tako čudna. Kao da sam te čarolijama prizvala iz sna i sad se plašim da ćeš svakog časa nestati u oblačku dima.”

Njen užas je kidao srce. „Reci mi šta te najviše plaši”, podsticao ju je.

Čika je dugo stajala nepomično. Disanje joj je bilo tako sporo i ravnomerno da Volf načas pomisli da mu je zaspala u naručju. Najzad prošapta: „Kad sam bila jako mala majka me je odvela u Zabranjene snove. Izgledali su kao danas. Vreme tamo izgleda nema pristupa.

Majka me je odvela na sam vrh Zabranjenih snova kroz vrata s ucrtana dva feniksa skrivena iza crnog tancua na rasklapanje. Majka nekako povuče u stranu ovu drvenu vitrinu. Iza vrata se nalazila soba u kojoj je živela jedna lepa žena. Bila je to Prečasnja Majka koja me je posmatrala manje-više kao danas. Prečasnja Majka me s ljubavlju poljubi u oba obraza. „Stavi svoju ćerku na tatami ispred mene”, reče ona. Majka učini što joj je zapovedeno. „Sada uzmi ovaj nož”, reče Prečasnja Majka. „Znam šta ti Čika znači, ali ja takođe moram znati kolika je tvoja lojalnost prema meni. Ima ljudi koji bi želeli da me vide mrtvu, a moram biti sigurna da ti nisi jedna od njih. Uzmi ovaj nož i ubij svoju ćerku. Učiniti to zato što ti ja kažem da učiniš.”

Sećam se da sam onda počela da vrištim i da me je moja majka svojom makura no hiruma učutkala. Moj užas se višestruko pojačao. Ugledala sam uzdignutu oštricu noža i majku kako mi je zariva u grudi.

Zatvorila sam oči ali bola nije bilo. Digoh pogled i ugledah ruku Prečasnje Majke stisnutu oko zglavka moje majke. Vrh noža se nalazio samo nekoliko milimetara od mojih grudi.

„Sad znam da je tvoje srce čisto”, reče Prečasnja Majka. „Ma kakva bila tvoja odluka, život tvoje kćeri nikad nije bio u opasnosti. Ona je moje kumče i ja je volim koliko i ti. Ali njen život sada pripada meni i naređujem ti da joj nikad ne dozvoliš da to zaboravi.”

Tek posle više godina nakon prizivanja moje makura no hiruma majka mi je rekla da sam u jedinstvenom položaju zato što je moj život obećan Prečasnoj Majci. Kazala mi je da će me Prečasnja Majka na kraju iskoristiti da ispunjavam njene zapovesti i da će mi to otkriti dosta o njoj. Naravno, bila je u pravu što mi je dozvolila da sama otkrijem istinu o Prečasnoj Majci. Posle mnogo godina rekla mi je kako se desilo da omrzne Prečasnju Majku i da je se boji. Dogle sam već bila upućena u mahinacije i ambicije Prečasnje Majke. Već sam mrzela ono što čini ljudima kvareći ih radi sopstvenih ciljeva.

Tada mi je Minako otkrila svoju odluku da uništi Prečasnju Majku. Ako nisi Japanac ne možeš da znaš koliko bola mora da ju je koštala ta odluka. Kao što sam ja za nju vezana girijem, tako je ona vezana za Prečasnju Majku.”

„Znam”, reče Volf. „Minako mi je ispričala kako su ona i Prečasnja Majka odrasle zajedno.”

„Ah, ima i više od toga”, reče Čika. „Prečasnja Majka je spasila Minako život kad su bile deca. Minako se skoro udavila u jednom jezeru kad je voda nadošla. Prečasnja Majka je zaronila sto stopa da bi je pronašla i izvukla na površinu. Dole se ništa nije videlo, samo je

vidovitost omogućila Prečasnoj Majci da locira Minako." Čikine oči su potamnele dok je pričala fascinantnu priču. „Većini Japanaca nezamislivo je da zaborave ovo. Ali Minako ima jači osećaj za pravdu od osećanja dužnosti.”

Neko vreme vladala je tišina. „Pa je tebe ubacila u igru”, reče Volf.

Čika je sada plakala, suze su joj lagano tekle. „Da, postala sam dvostruki agent špijunirajući Prečasnju Majku za Minako.”

Volf ju je čvrsto držao kad je rekla: „Bila sam uhvaćena u procep između Minako i Prečasnje Majke. Ponekad sam pomišljala da između njih nema razlike. Vidovitost je upravljala njihovim životom, ne Društvo crne oštrice, ne izgradnja novog Japana u ekonomski moloh, već moć, čista i jednostavna.

Tu sam naučila da mrzim, Volfe. Pokraj kolena moje majke. Nekad su ona i Prečasnja Majka bile bliže nego sestre po krvi. Njihova ljubav bila je spona. Ali kako su vreme i događaji išli drugim tokom, ta spona je otkrila svoju tamnu stranu. Sada Minako mrzi Prečasnju Majku onoliko koliko ju je nekad volela.” Oklevala je. „A najgore od svega je što ne mogu znati šta je ta mržnja učinila Minako.”

Ona opet zadrhta. „Ah, Volfe, izgubila sam svaku nadu. Užasava me činjenica da sam uhvaćena između ove dve goleme sile. Mrzim Prečasnju Majku i dugujem život svojoj majci. Ali sada je sve što osećam mržnja čiji mi se ukus kao otrov povlači po ustima.”

„Mržnja će te izjesti, Čika”, reče on. „Ako je to obeležje vaše vrste, žalim vas.”

„Ali vidiš, ti si drukčiji od svih nas”, uzvratila ona dižući glavu. „Na to sam mislila kad sam rekla da sam te prizvala čarolijom. Mržnja me iscrpljuje. Znam da je iscrpela Kazuki, moju polusestru, i ispunila je očajanjem.”

„Možda mogu da isteram tvoju mržnju. To bi imalo smisla koji mogu da razumem.” Čvrsto ju je držao uz sebe. „Celog života tražim neki smisao u njemu, ne metafizički već ličnu poruku. Prvo sam verovao da moram da živim prema slici svog oca teksaškog rendžera. Godinama sam se mučio ne nad vizijom svog života.

Postao sam policajac zbog svog oca. Primenjivao sam metodologiju kojom me je naučio i neobuzdanost koju je prihvatio u zemlji iznad zakona. Ali došla si ti i prizivanje moje makura no hiruma pokazalo mi je koliko sam samo slep bio.

Odricao sam se najvažnijeg elementa svog života šamanizma svog dede. On me je mnogo čime plašio onoliko koliko Prečasnja Majka plaši tebe. Al' ja sad vidim da je to bilo samo zato što ga nikad nisam potpuno razumeo. Kako sam i mogao? Bio sam dečarac kad je on umro. A prerano me je ubacio u igru. Radio sam stvari koje bi samo odrasli trebali da čine, prešao sam s druge strane. Video sam smrt i borio se protiv nje.” Volf se neko vreme izgubio u razmišljanjima. „Danas razumem da moj deda nije imao izbora, da je znao da umire i da je trebalo da izvede čin prizivanja pre nego što izdahne. Ali učinio je to prerano i uplašio me. Šta sam ja onda znao o smrti? Suočavanje s njom primoralo me je da prebrzo odrastem, da izgubim oca i dedu pre nego što sam bio spreman da stanem na vlastite noge. Dugo vremena proveo sam potiskujući sećanja na dedu jer su bila previše bolna da bih podneo.” On zatrese glavom. „Bože moj, ljudi su takva misterija!”

„Oh, bože, kako te volim.” Čika se pruži ka njemu.

Dok se uvijala oko njega osetio je kao da ga trese groznica. On joj skinu kratku suknju i ona izađe iz nje dok joj je povlačio košulju nagore otkrivši joj grudi. Bradavice su joj se stvrdle, a između bedara osećao je njenu vlažnost. Ona prostenja otkopčavajući mu kaiš.

On zatim ude u nju do kraja. Drhtala je. Skopčala ga je nogama i zagrizla mu rame. Osećao je da je vrela kao peć, da joj bradavice gore, jezik ga liže. Pribio ju je uza zid i zabio se u nju. Mišići na njenom stomaku zatalasaše se i ona se pope uz njega dahćući. Onda oboje izgubiše ritam slušajući bubnjanje krvi i adrenalina.

Čika vrisnu, zgrabi ga dok je svišavala osećajući da se on izliva u nju.

„Pažljivo”, prošapta Jošida. „Svuda su kontejneri sa medicinskim otpadom.”

„Možda su zato pacovi tako veliki”, uzvratila Hem. „Kao u „Njima”, samo tamo su bili mravi.” On baci pogled na etikete sa upozorenjem prilepljene na bačve. „Misliš li da ovo ovde ima poluzivot kao radioaktivni otpad?”

„Trebalo da molimo boga da je tako”, reče Jošida skliznuvši pored poslednjih kontejnera. On zaustavi Hema na pragu podruma dajući mu mig da bude miran dok je tražio elektronske oči, detektore kretanja ili bilo koji drugi oblik alarmnog sistema da ga demontira. Ali ovaj deo podruma nikad nije renoviran pa nisu našli ništa. Nosili su skijaške maske za slučaj da prođu pored neke video-kamere interne televizije.

Zapamtili su nacrt zgrade i znali da je odeljenje obezbeđenja u prizemlju, jedan nivo više. Administrativne prostorije koje su zauzimale većinu drugog sprata ne bi im bile od koristi, nagađao je Hem. Poznavao je svog oca dovoljno dobro da bude siguran da ne bi dopustio da bilo koji dokaz koji bi mogao da ga tereti stoji drugima na raspolaganju, pa je isključio i drugi sprat. Doduše, Tornbergove kancelarije nalazile su se na najvišem spratu, ali Hem je tu opet imao prednost i bio siguran da njegov otac neće sakriti nikakva važna dokumenta u svojoj kancelariji koja bi, ako dođe do toga, bila prvo mesto koje bi vlasti pretražile.

Tako su, u stvari, ostali najniži nivoi gde se izvodila većina osetljivih istraživačkih radova i koje bi, prema Hemovoj pretpostavci, bilo najlakše izolovati u vanrednim okolnostima. Zato se spustiše u utrobu Grin brenčis.

Prošvrljali su nižim spratovima relativno lako. Većina istraživača je u ovo doba otišla kako je Hem predvideo, a u blizini nije bilo ljudi iz obezbeđenja. Njihovo prisustvo samo bi unervozilo osoblje i pomutilo im koncentraciju. Nisu pronašli nikakav dokaz da je neka vrsta sigurnosnih video-kamera montirana u vidokrugu zgrade.

Prolazili su iz laboratorije u laboratoriju ne pronasavši nijedan pravi trag prirode eksperimenata koji se ovde izvode. Jedina druga prostorija koju su pronašli služila je kao foaje za osoblje, topao i prijatan iako nije imao prozore. Ta soba je iz nekog razloga ostala Hemu urezana u sećanje i on na kraju povuče Jošidu da se vrata u nju. Pod je bio prekriven luksuznim itisonom, a u nepravilnim grupama stajale su udobne tapacirane stolice i sofe sa niskim stočićima i stolovima sa strane na kojima su gorele orijentalne lampe šireći prijatno rumenilo. Jedna polica za knjige bila je puna stručnih časopisa iz oblasti različitih ezoteričnih bionauka. Tu je stajao frižider, sudopera i električni štednjak. Bilo je dovoljno prostora da se pripremi čitav obrok. U blizini se svetlucao okrugli sto od kruškovog drveta sa osam odgovarajućih stolica.

Hem je sve ovo proučavao izvežbanim okom. Ipak, osećao je da nedostaje nešto važno.

„Ovo mesto izgleda nevino kao bebina guza”, reče Jošida.

Hem se blago nasmeja. „Svakako. Da Tornberg ima bilo šta od osetljivog materijala ne bi ga sakrio kod kuće niti negde na očiglednom mestu. Isto tako ne bi koristio neki sef jer bi mu u izvesnom trenutku mogao hitno zatrebati materijal. Ali morao je negde da ga sakrije.

Hem se osvrnu po sobi. Da li bi se iko setio da pogleda u foaje za osoblje? Mala je verovatnoća. Hem je zamislio Tornberga kako dolazi ovde sa dokumentima koje treba čuvati. Gde bi ih sakrio? Na mesto gde je najmanje verovatno da će ih tražiti. Ne iza frižidera, ne ispod tepiha, ne u zidovima. To su prva mesta na koja bi profesionalac pogledao. On prođe po sobi do mesta gde su stajali složeni stručni časopisi i skloni jednu gomilu. Ništa osim praznog prostora i leđa police. On skloni drugu. Isto. Pretražio je tako sve do dna. Stigao je do kraja druge police kad skloni jednu gomilu i naiđe na još jedan red časopisa. On se pruži i pomeri ih u stranu. Iza njih je bilo mračno, a on nije hteo da koristi bateriju u delovima klinike gde ima ljudi. On primaknu glavu bliže da bi bolje osmotrio i pronađe sef.

„Još”, tiho reče.

Srce mu je divlje tuklo kad je prošao do vrata da bi Jošida mogao da radi na bravi. Jošidi je trebalo pet minuta da probije niz osigurača na bravi, a Hem se dotle samo znojio. Prvo je netremice posmatrao vrata, ali je Jošida imao dovoljno vremena, pa zato prođe na drugu stranu foajea da bi osmotrio prilaz spoljnim hodnikom. On začu brujanje centralnog klima-uređaja, isprekidano pulsiranjem medicinske opreme u susednim laboratorijama, ali to je bilo sve. Ipak je i dalje motrio čekajući da Jošida otvori sef.

U stvari, Jošidi je trebalo tri i po minuta da provali kombinaciju sefa. Trebalo mu je minut manje, ali zbog skrivene kamere morao je da se odmakne nekih pola metra ulevo od sefa prema ćošku sobe u dubokoj senci.

Pre nego što je pozvao Hema on brzo i spretno prelista dokumenta koja je sakrio Tornberg. Video je da tu ima više nego dovoljno dokaza da se Tornberg tereti na osnovu niza ozbiljnih optužbi. Ali Hem mu je rekao „Hoću da svog oca izbacim iz stroja a ne da ga ubijem.” To nije bilo ono što je Jošida želeo ni iz daleka, te on grubo pregleda materijal, a onda nade šta mu je trebalo. On izvadi neku prepisku, ostatak dokumenata ugura natrag u sef. Tada tiho pozva Hema koji zahvalno napusti svoj položaj i kad mu Jošida dade mig rukom, stade ispred sefa i skrivene kamere i dignuvši skijašku masku izvuče dokaz koji će njegovog oca osuditi na propast.

„Judži-san, ne napuštaj me”

„Moram da idem”, ležerno reče Judži Oraklu-Hani. „Moram da razgovaram sa majkom, da joj kažem da mi mora pomoći da se oslobodim iz zatvora u koji me je stavila.”

„Opasnost je u životu. Ne u smrti.”

On stade i okrenu se. „Šta hoćeš da kažeš?”

„Ne znam. Ali ja se menjam.”

Judži klimnu glavom. „Rekao si mi da se stalno menjaš.”

„Da, ali to je moje delo. Ovo je drukčije. Menjam se na način koji nisam predvideo i ne mogu da razumem.”

Kratka kosa na Judžijevom potiljku nakostreši se i njega obuze panika. „Šta se dešava?”

„Osećam kao da ludim”, reče Orakle tonom koji Judžija jezivo podseti na neko izgubljeno dete. „Muče me teški snovi, iracionalne misli i...”

„Jesu li kola LAPID-a umešana u to?“ upita Judži uključujući tastaturu kontrolne opreme.

„Molim te reci mi.“

Judži pregleda jedan po jedan uređaj. „Sva čitanja deluju normalno. Ne mogu da otkrijem grešku u elektronskim kolima.“

„Da. U pitanju je nešto sasvim drugo. Judži-san, hoćeš li da me utešiš?“

Judži nemirno pogleda u crno lice svoje tvorevine. „Molim?“

„Opasnost je u životu. Ne u smrti.“

Judži priđe do Orakla kao da blizina može nekako da ublaži zebnju. On spusti ruku na njega osećajući njegovu toplotu i blage vibracije njegovih elektronskih kola. „Govoriš besmislice.“

„Znam da u tome što kažem ima smisla, ali nisam u stanju da ga protumačim.“

„Ne mogu ti pomoći.“

„Molim te. Ono što kažem jako je važno, Judži-san.“

„E najzad si postao pravi prorok“, reče Judži. „Stari Grci koji su se često oslanjali na proroke tražili su usluge posrednika u tumačenju proricanja. Verovali su da njihovi proroci izražavaju želje bogova.“

„Opasnost je u životu. Ne u smrti“, ponavljao je Orakle. „Odgovor je skriven u meni. Osećam ga. Nepoznatog. Pliva poput ajkule u dubini.“

„Hana...“

„Hana tone. Veoma je uplašena, Judži-san. Spopale su nas užasne, zagonetne misli. Odvajamo se od realnosti. Postupak. Ne razumem. Ah. Dole se odvaja. Staze pod vodom. Iracionalno...“

„Hana, primeni svoju makura no hiruma“, zatraži Judži.

„Primenjujemo je. Ali raste... Judži-san, mi umiremo.“

Strepnja zveri sada je bila jasna. Kao da je hiljade insekata milelo Judžiju po telu i on se nehotice strese. „Hana!“

„Treba nam hirurk, Judži-san. Ili medijum. Pomozi nam. Molimo te.“

„G-dine Konrad?“

Tornberg otvori oči. Opet je bio u svojoj kancelariji u Grin brenčis. San mu se kao lenjost sklupio u očima i odmah ga obuze bes što tako lako klizi u prošlost, što prošlost u stvari postaje življa od sadašnjosti. To je siguran znak starosti, pobeda njegovog omraženog neprijatelja, vremena.

„G-dine Konrad?“

Gledao je lice smrti, svog ćutljivog pratioca i panično bio ubeden da je, bez obzira na lekove, kucnuo njegov čas. Ali onda se slika razbistri i on shvati da pilji u lice Dona Greja, šefe svog obezbeđenja. Grej je bio krupan čovek, oštro stesanog lica, odvažan, snažnih ruku. Tornberg ga je jednom video da svojim prevelikim rukama lomi granu debelu kao njegova butina. Tornberg ga je ugrabio iz vašingtonske policije gde se sukobio sa svojim kapetanom zbog žalbi nekih klevetnika da „previše usrdno koristi silu protiv osumnjičenih“. Grej je bio od Tornbergove fele.

„Da?“ Tornbergu su usta bila suva. „Šta je?“ Još je osećao miris njenog prokletog mošusa.

„Žao mi je što vas uznemiravam, ser”, poče Grej, „ali jedan od mojih ljudi uhvatio je par lica u skijaškim maskama, pa sam pomislio...”

Tornberg ustade. „Gde?”

„Biblioteka na donjem nivou”, reče Grej.

„Profesionalci?”

„Najvišeg ranga.”

„Jesu li još uvek u zgradi?”

Grej zatrese glavom. „Lično sam obavio pretres čim sam dobio vest, ali otišli su. Pročešljao sam prizemlje, ali nisam našao ništa.”

„Prokletstvo.” Tornberg ustade. „Zašto tvoji ljudi nisu brže uhvatili uljeze?”

„Prvo, nekako su zaobišli sve alarme. Drugo, unutrašnja televizija koju imamo nadzire se svakih dvadesetak minuta. To im je bilo dovoljno. Mora da su poznavali nacrt.”

Tornberg klimnu glavom.

„Ipak, ima dobrih vesti”, reče Grej. „Da li biste pogledali snimak?”

On povede šefa u hodnik pa niz prizemlje i krilo obezbeđenja. Pritisnu par dugmadi na svojoj konzoli i pojavi se crno-bela slika. U dnu je bio odštampan datum i vreme rastavljeno digitalno na sate, minute i sekunde.

„Evo”, reče Grej pokazujući tupim kažiprstom, „vidite ga kako sad ulazi u kadar.”

Tornberg je posmatrao kako jedna spodoba ulazi u kadar krećući se levo-desno u vidokrugu kamere skrivene u zidu biblioteke. Srećom, lice se nalazilo direktno ispred objektiva.

Dok se čovek naginjao nad policu za knjige on povuče masku da bi bolje pogledao tako da njegovo lice izroni iz tame kao varnica u lenjoj letnjoj noći.

Grej ispravi kažiprst zadržavajući kadar i Tornberg ugleda uljeza. Krupan plan lica njegovog sina Hemptona Konrada.

Dugo pošto se vratio u stvarnost Volf je stajao nepokretan kao statua, još uvek uzbuđen osećajući da im je koža kliska od znoja. On otvori oči i ugleda njih dvoje u ogledalu. Kroz misli mu prođe slika njene statue koju je video u Moravijinoj tajnoj sobi i sad je znao zašto ga je toliko uznemirila. Ona je tajanstveno iskoristila svoju vidovitost da uhvati ovaj trenutak kad je dvoje ljubavnika skoro jedno, kad tek počinje proces odvajanja. Bio je to najstroženiji i najmisteriozniji trenutak koji se da zamisliti. Njegovo zaprepašćenje njenom sposobnošću da tako precizno otelotvori ovakvu intimnost nadvladalo je uvređenost koju je možda osetio zbog toga.

Lagano, još uvek uživajući jedno u drugom skliznuli su niz zid. Čika ga poljubi, usne su joj bile meke kao baršun. „Ti i ja smo slični. Ne pripadamo ovde, Volfe. Gde pripadamo?”

Krenuše bosu u kupatilo. Tamo nije bilo tuša, već kada napravljena od kamena i metalna pipa iz koje je na jedan zaokret potekla vrela voda. Iza kade nalazio se veliki prozor s pogledom na baštu koja je sa svih strana okruživala kuću. Volf zakorači u kamenu kadu i zagleda se kroz prozor.

„Šta je?” upita Čika.

Razaznao je kretanje u senci para ogromnih stena. „Neko je napolju.” Osetio je da se napetost zateže u njoj kao pištolj. On je projektovao svoju makura no hiruma i naišao na nekog koga nije mogao da identifikuje. Trenutak kasnije iz senke se pojavi jedan čovek i

zaputi ka kući. Sad kad je video njegove crte Volf ga prepoznade sa jedne fotografije koju mu je Šipli pokazao. „To je tvoj brat Judži”, reče on.

„Judži?” Čika priđe prozoru. „Zašto bi on dolazio ovde usred dana?”

Oni izadoše do sporednih vrata. Posle pozdravljanja između brata i sestre koji se toliko dugo nisu videli, kako se Volfu učini dosta zvaničnog ali ne potpuno bez osećanja, Judži im reče da je tražio Minako i pošto je nije našao žurno im ispriča da je saznao da Prečasna Majka zna za izdaju Minako.

„Gde je sad Minako?” upita Čika. „Volf, je li ti rekla?” „Kazala je da ima sastanak sa Prečasnom Majkom”, uzvratila Volf.

Čika poblede. „Oh, bože moj!” Judži je stajao obamro kao u košmaru.

Naravno, Volf je znao šta se dešava. Prečasna Majka je pozvala Minako u Zabranjene snove poslednji put pošto je saznala za njenu izdaju. Htela je ili da je odmah ubije ili da na svoj luđački način posisa makura no hiruma iz mozga Minako.

XVIII

Tokio/Vašington

„Bila si u pravu u izvesnim stvarima, a slutim da si u pravu i u drugim”, reče Suma.

Posmatrao je Prečasnju Majku koja je sedela na steni u bašti u zadnjem delu Zabranjenih snova. Svaki put bi ga podsetila na neku primitivnu i opasnu životinju zato što je nepredvidiva. Činilo se da oživljava sam kamen ispunjavajući ga kao neka vrsta mezomorfa koji menja oblik lako kao ljudi odeću.

Gledajući je nije bilo moguće reći da li ga sluša. Suma pročisti grlo: „Na primer, kad sam ga sreo neodređeno je razumevao svoju makura no hiruma. U stvari, da mi nisi rekla šta slutiš u njemu kladio bih se da nema nikakvu moć. Od njega nisam osetio ništa, apsolutno ništa, a kao što dobro znaš jedna od mojih veština je pronalaženje aura moći.”

Sunčevi zraci propušteni kroz maglu, industrijska isparenja i sam grad padali su na lice Prečasnne Majke. Koža joj je bila čista kao u devojčice, kosa duga i sjajna dignuta sa širokog čela u rep tako gust daje ličio na oružje.

„Misliš da je kao tabula raza?” upita Prečasna Majka.

„Prazna tabla. Tačno.”

„Onda je on čovek kog mi je Minako opisala prošlog meseca kad se vratila iz misije u Kambodži.”

„Prečasna Majko”, obzirno će Suma, „Minako je došla iz Kambodže pre više od dvadeset godina.”

„Dvadeset godina. Dvadeset minuta”, na to će Prečasna Majka. „Za mene nema razlike.”

Ona otvori oči i Suma se skameni. Kao da je gledao u sunce. Blještanje njene aure pretilo je da ga zaslepi. Možda ne fizički, ali sigurno metafizički kad bi samo htela. Uvek je postojalo nešto što bi čovek želeo a ona mu lukavo oduzela. Verovao je da se tu krije njena najveća moć. Bila je đavolski sjajan psiholog.

„Prečasna Majko, iako si mi naložila da prizovem Matesonovu makura no hiruma neprestanim podsticanjem njegovih najelementarnijih osećanja, ne mogu reći kakav će biti

ishod. Premda je njegova moć sada aktivna, još uvek ne mogu znati ništa o njoj. Budući da se opire prodiranju, nemoguće je suditi o razmerama njegove moći."

„Onda je verovatno buđenje ovog čoveka izazvalo budućnost koju niko od nas ne može da prognozira.”

„Moguće.”

„Više nego moguće, Suma-san”, uzvratila Prečasna Majka. „Otkad si otišao na svoje putovanje u Njujork budućnost je zatvorena za mene kao pesnica.”

Suma je strpljivo čekao da Prečasna Majka nastavi.

„Onda može biti da je dovoljno jak da me porazi.”

„Da, Prečasna Majko.”

„Ili da porazi Minako čija je makura no hiruma donedavno bila jača od moje.”

Suma klimnu glavom. „I Minako.”

„Moja vidovitost mi je rekla. On je jedini.” Ona okrenu glavu u senku. „Toliko mogu da vidim, Suma-san. On će doći ovde da me potraži. Moramo biti spremni.”

„Ali kako, Prečasna Majko? Nećemo moći da osetimo njegovo približavanje. On će nas uništiti.”

„Ne, grešiš.” Ona pokaza jezik crven i neobičan. „Za nas je ovo savršena situacija.”

Štivi Pauers je volela hotel Vilard u Vašingtonu ne samo zato što je bio najvažniji za njen posao u gradu i ne samo zato što ga je blizina Bele kuće činila mestom moći u gradu moći, već i zato što ju je predvorje podsećalo na raskošnu unutrašnjost voza kada je železnica bila najpoželjniji način razgledanja znamenitosti u društvu.

Ako je Amanda bila opsednuta starenjem, Štivi je bila opsednuta društvom. Porazan je bio dan kad je otkrila da udaja za bogatog čoveka ne znači istovremeno ulazak u visoko društvo. Porodica Mortona Danahera možda je bila imućna, ali je poticala s pogrešne strane filadelfijske pruge te su za nju vrata visokog društva bila zatvorena, a samim tim i za Štivi. To je bilo dosta surovo otkriće, ali to što ju je još više bolelo jeste što je toliko daleko od društvenog života da nije znala koliko će je koštati da je prihvate Amerikanci plave krvi.

Ako ćemo pravo, Štivi je privukla psihijatrija jer je pomažući drugima koji su izgubili identitet na neki način pomagala i sebi.

Tornberga je upoznala preko Amande koja ga je izgleda poznavala sa univerziteta Kolumbija gde je bezbroj puta predavao na pravnom fakultetu kao znak poštovanja rukovodećeg tima univerziteta zbog sredstava koja je prikupio.

Nije bilo teško shvatiti šta ju je privuklo u njemu. Čovek je bio šarmantan, briljantan i imao pristup svetu blještave moći koji je bio neodoljiv. Tornberg je bio neprocenjiv za uzdizanje Mortonove reputacije u Vašingtonu. To što je ovo podrazumevalo da Morton radi svega toga živi u Vašingtonu poslednje dve godine Štivi je značilo manje nego što je pretpostavljala.

Ona je bila obučena da se pragmatično suoči sa istinom, a istina je bila da ga više nije volela. U stvari, sumnjala je da joj se ikad mnogo sviđao. Teško joj je bilo da dokuči jesu li se ona i Morton promenili u poslednjih nekoliko godina.

U svakom slučaju, Tornberg joj je obezbedio veličanstven ulazak u svet za kojim je oduvek žudela i još više, naučio ju je kako da se kreće visokim društvom da bi je prihvatilo. Stoga se ona s gorljivim očekivanjem radovala svakom putovanju u Vašington.

Razmišljala je o svom još uvek novom statusu kad je krajem tog dana zakoračila u raskošno predvorje Vilarda. Bila je natovarena kesama pošto je veći deo dana provela u kupovini pa se spremala za dugu vrelu kupku pre oblačenja i pića u Oksidental grilu, odlaska u pozorište i kasne večere sa Tornbergom.

"DrPauers?"

Ona se okrenu i nade licem u lice sa mršavim zgodnim muškarcem orijentalnog porekla koji je mogao imati tridesetak ili možda četrdesetak godina.

„Da?"

„Zovem se Džejson Jošida”, reče on ne pokazujući zube dok se osmehivao. „Ja znam za vas ali vi ne znate za mene. Pitam se da li biste mi poklonili trenutak vašeg vremena.”

Štivi se nasmeja. „To bi svakako bilo lepo, ali zauzeta sam večeras, a već kasnim.”

„Neće dugo trajati, uveravam vas”, reče Jošida.

Štivi se još šire nasmeja. „Žao mi je, ali ako mi ostavite broj kod vratara biće mi drago da...”

Ona spusti pogled kad je čovek zgrabi za lakat i odlučno povede ka liftu.

„U vašem je najboljem interesu da što pre čujete šta imam da vam kažem, doktore”, reče. Vrata lifta se otvoriše i on je ugura u kabinu. „Tiče se vašeg prijatelja Tornberga Konrada III.” On pritisnu dugme za zatvaranje pre nego što je ma ko drugi imao šanse da uđe unutra.

„Šta se tiče Tornberga?” upita Štivi. Počelo je daje nervira ovo neželjeno naturanje. Videla je daje čovek pritisnuo dugme za šesti sprat pa joj sad pade na pamet otkud je znao gde je odsela i na kom je spratu njena soba.

Jošida nije skidao čudan osmeh sa lica. „Raspoložem informacijama u vezi sa Tornbergom koje će vam nesumnjivo biti zanimljive.”

„Šta ste vi, ucenjivač?” Ona zatrese glavom. „Ne nasedam na vaše trikove.” Ona skloni njegovu ruku s lakta. „Nisam zainteresovana.”

Jošida se namršti. „Pogrešno ste ocenili moje namere, doktore. Ja ništa ne prodajem.” Lift stiže na šesti sprat i vrata se otvoriše. „Možda je trebalo da kažem da se moje informacije tiču takode vaše mrtve sestre Amande.” On klimnu i zadovoljan izraz vrati mu se na lice. „Vaš sprat, doktore. Želite da izađem sa vama?”

„Šta imate?” upita ona kad se nađoše u njenoj sobi. Namerno je stajala kod ulaza ne pozivajući ga u sobu. Ona spusti kese kod garderobera na ulazu.

Jošida izvuče niz običnih koverata iz unutrašnjeg džepa i predade joj jedan.

Štivi ga je proučavala sa svih strana ne gledajući unutra.

„Prepoznajete li rukopis, doktore?”

„Da. Amandin je.”

„Nimalo ne sumnjate?”

„Bila mi je sestra. Mislim da sam u stanju da prepoznam nešto tako lično.” Ona učuta svesna kako je strastveno odgovorila.

Jošida samo klimnu glavom. Nije rekao više ništa niti je napravio neki pokret.

Štivi izvuče pismo iz otvorenog koverta, otvori ga i stade da čita. Odmah diže pogled pun prezira. Ona gurnu papire natrag Jošidi. „Ako smerate da dokažete da je moja sestra imala vezu sa Tornbergom...”

Jošida blago uzvratila: „Nije mi stalo do toga, doktore, a pretpostavljam ni vama.” On joj vrati pismo zajedno sa drugima. „Morate ih sve pročitati da biste razumeli o čemu se radi.”

Štivi ga je neko vreme proučavala s otvorenim neprijateljstvom, ali mu nije vratila pisma. Trenutak kasnije ostavila ga je kod ulaza i prišla malom pisaćem stolu ispod prozora zastrtog zavesama i sela. Otvorila je prvo pismo i počela da čita. Kad je završila prešla je na sledeće.

To je potrajalo neko vreme. Svetlost u sobi počela je da bledi i Jošida je išao paleći sijalice kao da je njen sluga. Štivi ga je ignorisala. Usredsredila se na reči koje je napisala njena sestra kao da je svaka bila smrtonosna. One su to i bile.

Pisma koja je napisala Amanda predstavljala su neku vrstu istorije njene veze sa Tornbergom Konradom III, ako bi se to moglo nazvati vezom. Tokom prakse Štivi je otkrila onoliko definicija reči veza koliko je imala pacijenata, ali ništa u njenom poslu nije podsećalo na ovo.

Ona spusti ruku na glavu i shvati da drhti. U uglu desnog oka proradio joj je tik koji nije mogla da zaustavi. Bože dragi, pomisli ona. Ovo je košmar.

Amanda je očigledno bila neka vrsta ogleda u eksperimentu koji je Tornberg finansirao. Više od godinu dana pre ubistva tri puta nedeljno davala je sebi injekcije opasnog eksperimentalnog seruma koji je Tornberg koristio u pokušaju da zaustavi proces starenja. Tornberg joj je nabavljao ovaj eliksir kao neki Svengali* (*prema pripovesti Morijea osoba koja pokušava da dominira drugom, obično zla ili sebična*) ili đavo. Štivi je htela da se otrgne od pisama, ali nije mogla. Hipnotisala su je morbidno i fascinantno. Kroz prizmu tužne i nemoguće opsesije svoje sestre videla je Tornberga onakvog kakvog pre sat vremena nije mogla ni da zamisli.

Iz onog što je Amanda pisala bilo je jasno da je delila Tornbergovu opsesiju. U stvari, činilo se kao da je ova čežnja pretvorila obično poznanstvo na koktelu rukovodećih ljudi univerziteta u...šta? U šta se izvrgao njihov odnos? Simbioza je možda bila reč koja bi uspela da opiše savez u koji je zapala Amanda.

Ona i Tornberg pothranjivali su svoju maniju za večnim životom ne dopuštajući joj da izbije na površinu. Štivi je prekorevala sebe što nije bila dovoljno pronicljiva da dublje prodre ispod Amandine naizgled mirne psihe. Setila se sada mnogih slučajeva kad je njena sestra bila utonula u depresiju za koju je ona pretpostavljala da je prolazna i trivijalna. Štivi, tako vešta u psihološkom seciranju svojih pacijenata ignorisala je unutrašnji bol svoje sestre.

Štivi se setila šta joj je jednom rekao jedan od njenih psihijatara kad je započinjala praksu: „Nikad se ne zavaravaj razmišljanjem da si tako dobro prozrela svoje pacijente da ne mogu da te iznenade”, rečeno joj je. „Prvi put kad nekog izgubiš zbog samoubistva, ubistva, bilo čega drugog, pomislićeš da ti je nešto promaklo. Da si nešto mogla da učiniš a nisi. I veruj mi, Štivi, ne postoji odgovor na ovo pitanje.”

Štivi otvori poslednje pismo i kao vrhunac neke arhetipske tragedije ukazaše joj se osvetljene poslednje nedelje života njene sestre.

Kažeš mi da sam dobro, da eksperiment napreduje po planu, ali telo mi daje drukčiju poruku, čitala je Štivi. Bojim se, ne samo zbog onoga što znam da se dešava u meni, već i zbog onoga što sumnjam da je tvoja moralna slabost. Ne možeš da se suočiš sa mnom što se toga tiče, čak ni da razgovaraš sa mnom.

Znam da sam dala svečanu zakletvu da nikad nikom neću reći u šta sam pristala da uđem, ali sad kad sam sama više ne mogu da podnesem agoniju tišine iz koje, htela ne htela, znam da jedini izlaz vodi u pakao.

U svakom slučaju, pišem ti (pošto nisi odgovorio na moje telefonske pozive) da ti kažem da moram prekršiti zakletvu. Odlučila sam da ispričam Volfu o ovom sramnom delu pre nego što potpuno istrunem iznutra. Trebaće mi nesumnjivo neko vreme da smognem hrabrosti koje ovih dana imam vrlo malo. Ipak ću mu reći, to je najmanje što mogu da učinim za sebe, a najverovatnije i najviše.

Ja te zapravo ne krivim. Lebdim ovde između života i smrti zbog vlastite slepe opsesije. To što si ti prihvatio moju ruku kad sam ti je ispružila verujem da je u najmanju ruku greh.

Zbogom, Konrade.

Štivi zatvori oči i oseti da joj suze peku kožu kao kiselina. Smučilo joj se kao da joj je neko zabio pesnicu u grlo. Borila se da ne povrati.

„Tornberg je ubio vašu sestru, doktore.”

Ona zinu na te reci i ćutke se okrenu ka Jošidi. Njegovo lice je lebdelo izobličeno od suza.

„Ah, ne mislim da je to sam učinio. Previše je pametan da bi se direktno kompromitovao. Ali sigurno je to naredio.”

„Zašto?” s naporom uspe da procedi ona ovu jednu reč.

„Njeno poslednje pismo sve govori, zar ne?” reče Jošida. „Nameravala je da svom momku ispriča šta joj Tornberg radi. On je policajac, zar ne? Pa šta mislite kakav bi bio njegov odgovor? Krenuo bi na Tornberga svim raspoloživim sredstvima. Tornberg nije mogao da dozvoli da se to desi. Imao je samo jedan izbor — da učutka vašu sestru zauvek.”

Štivi spusti glavu. Njen znoj i suze umrljaše neke Amandine poslednje reci i ona vrlo pažljivo skloni listove sa stola ispravljajući ih jedan po jedan.

„Želim da ih zadržim.”

On klimnu. „Pa naravno.”

Štivi je možda bila svesna svog disanja, ali joj je svaki drugi osećaj realnosti izmicao. Očajnički je želela da zaspi i kad se uštine da se probudi u prostijoj, manje užasnoj stvarnosti.

„Šta vi želite?” upita posle izvesnog vremena.

„Ma šta da želim”, reče Jošida prolazeći do vrata, „već sam dobio.”

Pošto je otišao, u sobi zavlada samrtna tišina. Štivi je dugo sedela zgurena za stolom. Truba nekih kola oglasi se u blizini probijajući se kao nož kroz zvučnu izolaciju prozora i ona se trže. A onda opet zavlada tišina kao bolestan zadah gomile cveća pored otvorenog groba.

„Postoji jedna drevna japanska legenda, možda je i kineska, o demonu-ljudožderu”, poče Čika. „Kao svi demoni i ovaj je bio i muško i žensko, ali kako je više voleo da se pred ljudima pojavljuje kao žena, postao je poznat kao ženski demon.

Demon je izbačen iz trinaestog kruga podzemnog sveta, pretpostavljam da biste vi zapadnjaci to shvatili kao pakao, mada mi ne verujemo u pakao, zbog svoje nesposobnosti. Ona je tako tamarala svetom ljudi dok nije otkrila način da poveća svoju demonsku moć.

Prvo je jela srca žrtava, pila njihovu krv uživajući u svojim zlodelima, ali sve bez uspeha. Zatim je želeći da ide dalje proždrala njihov mozak osećajući komešanje u stomaku nastavljala sa svojom jezivom praksom.

Naravno, nikad nije uspela u svom traganju. Ali neprestani neuspesi nisu je omeli da stalno pokušava da isisa srž iz svojih žrtava. Dosad si možda naslutio da ona nije bila u stanju da zaustavi svoj beskrvni pokolj kao što ti ili ja ne možemo prestati da dišemo.

To je u stvari, postala Prečasna Majka. Ona oponaša mitskog demona i tako postaje legenda koja se ostvaruje sama od sebe. Jedina razlika jeste u tome što je suprotno od našeg demona ona uspešna u izvlačenju srži makura no hiruma iz drugih i prebacivanju u sebe. A reći ću ti da ma kakvu masku navukla pred tobom ispod nje se krije lice demona-ljudoždera. Ona ne može da dozvoli postojanje nekog čija je makura no hiruma tako moćna.

Ako ti popusti pažnja ona će te uništiti, raskomadati tvoj mozak, izvući ono što je za nju korisno, a ostalo odbaciti.

Stajali su u senci zgrade od armiranog betona duž uske ulice u četvrti Šibuja. Čulo se tako snažno bubnjanje da je izazivalo treperenje magličastog vazduha. Iza njih je udaralo mehaničko srce jednog džinovskog generatora. Iznad glava obrušavao se veliki luk uzdignutog autoputa koji je presecao četvrt napola. Volf je iz ranije Čikine priče znao da su takvi generatori u stanju da blokiraju duhovna zračenja i tako ih sakriju od Prečasne Majke i njenih ljudi. Ipak, Volf je zaogrnuo svoj makura no hiruma oko njih kao zaštitni plašt.

„Sad kad Prečasna Majka zna da ju je Minako izdala, nikad je neće pustiti iz Zabranjenih snova”, reče Čika.

„Tvoja majka je možda već mrtva.”

„Ne. To ne bi ličilo na Prečasnju Majku. Za nju nema zadovoljstva u brznoj smrti. Ali ono što ti planiraš da učiniš tako je opasno. I dalje mislim da treba da krenem s tobom.”

„To ne bi bilo mudro”, uzvratil Volf. „Osetiće da dolaziš i biće spremnija. Suma ne može da me otkrije, pa ni Prečasna Majka. Ja sam jedina šansa koju imamo da izvučemo Minako živu iz Zabranjenih snova.”

„Da bi to učinio moraćeš da uništiš Prečasnju Majku.” Čika pognu glavu i rukom dodirnu čelo. „Moja majka je bila u pravu. To je tvoja sudbina.”

A njegova sudbina bila je da uništi nezamislivo zlo koje je izrastalo preko svih razmera u ovom delu sveta.

Jedna patuljasta žena, neskladno odevena u pedantno skrojeno muško poslovno odelo dočekala ga je na ulazu u Zabranjene snove.

„Zovem se Dejvid Voren”, reče Volf. „Ja sam poslovni prijatelj Lorensa Moravije. On mi je dao ovu adresu i rekao da vodite najbolji klub u Japanu.”

Patuljasta žena ga na trenutak odmeri pogledom, a onda se duboko nakloni dajući mu mig da uđe.

Volf je bio svestan neprijatnog bockanja u kosi dok je prelazio preko praga a vrata se zalupila za njim. Tek što je prošlo podne i mesto je bilo krcato.

Kod bara je naručio pivo Kirin, postojao neko vreme rame uz rame sa Japancem u tamnom odelu. Čim se usudio pitao je gde je toalet i izvukao se iz gomile.

Sledeći Čikina uputstva brzo se spustio hodnikom popločanim kamenom. Činilo mu se da je dugo išao. Najzad je prošao kroz jedan veliki antre. Zidovi su bili prekriveni litografijama koje su prikazivale samuraje u oklopima u samrtnoj borbi ne samo međusobnoj,

već i borbi sa životinjama kao što su tigrovi, divlji vepar i džinovske zmije. Njihova surova, iskrivljena lica pravila su čudan i upadljiv kontrast sa stojičkim izrazom životinja.

Drugi izlaz iz sobe vodio je kroz staklena vrata iza kojih se prostirala izuzetno uređena bašta. On prođe na drugi kraj sobe, otvori vrata i izađe u baštu. Iznad njega pomaljali su se neboderi Tokija. U izmaglici su ličili na džinovski japanski kedar na kosinama prefekture Nara. Volfa obuze neodređeni osećaj da vreme ovde nema pristupa i seti se da je upravo tako Čika opisala Zabranjene snove.

U bašti se nalazila jedna žena. Klečala je na smeđoj mahovini okruglog lica uzdignutog prema izmaglici, zatvorenih očiju kao da je odlutala u neprirodno spokojan san koji je obavijao ovaj prostor. Bio je sasvim drukčiji od mira hrama gde je sreo Minako.

Žena je imala gustu crnu kosu, sjajnu kao šlem, dignutu sa visokog čela. Pun luk njenih usana bio je šokantno crven na bledom licu. To je podsećalo na spoj erotike sa časnom sestrom. Nosila je crni kimono sa belim paspulom oko kragne, manžetni i poruba. Kad je Volf ušao u baštu ugleda crnu šaru na crnoj pozadini koja je ostavljala utisak reke u noćnoj oluji.

Žena je bila mirna i naizgled nenaoružana. Bila je to Prečasna Majka.

Zatim žena otvori oči. Imale su žutosmeđu boju tako svetlu kao da su napravljene od zlata, tako bistru da su bile prozirne.

„Prazna tabla. Nikakav utisak. Ipak, ti imaš moć.”

Izuzetne oči Prečasnne Majke široko se otvoriše kad se okrenu licem ka Volfu. Da li je to bila igra svetlosti ili je boja njenih očiju potamnela od neke jasnožute vatre.

Kraj Volfa skliznu neka težina.

„Ili sam slepa ili ti ne postojiš”, reče ona. Nije skidala pogled sa Volfa. „Nisam slepa i ti postojiš. Onda sam bila u pravu.” Ona se nasmeja sa razoružavajućim izrazom koji Volfa podseti na Aboridžanku u Lajting ridžu. „Reci mi kako to da moje kumče Čika može da oseti tvoju moć?”

„Ne znam”, odgovori Volf.

„Ah budućnost je stigla”, reče Prečasna Majka. „Neverovatno, budućnost koja je nepoznata svima nama.”

„Koje ubio Lorensa Moraviju?” upita Volf. „Koje ubio Amandu Pauers? Da li je to bio Suma? On je ovde. Znam to. Osećam njegovu auru.”

„Da li si zato ovde došao?”

On uperi svoju makura no hiruma ka njoj kao crni prst koji je drhtao od snage.

„Odgovori mi!”

„Da imam šta želiš svakako bih ti dala”, reče Prečasna Majka. „Budi strpljiv.”

Ona zatvori oči, pa i on zatvori svoje. Osećao je otopljivo dislociranje vremena i prostora i bilo mu je strašno što su njih dvoje u tandemu, pa ga preplavi nemir.

Oči Prečasnne Majke naglo se otvoriše u isti mah kad i Volfove i ona prozbori izuzetno blago: „Čika te voli. Umrta bi za tebe. Zbog toga se pojačala njena osetljivost. Tako je uspela da vidi u tebi ono što mi nismo u stanju. Ah, Čika. Njen sud je uvek bio nepobitan.”

Volf ju je proučavao tražeći znake ludila koje mu je Minako detaljno opisala.

Prečasna Majka ustade, stade lagano da šeta između ledenih stena. „Da, dobro me pogledaj, tabula raso, moja prazna tablo”, reče ona. „Onda pomisli na svoju voljenu Čiku. Rođena je 1972. ali izgledaće isto kao danas još barem pedesetak godina.” Uglovi njenih

usana izviše se u zagonetan osmeh, uživala je u njegovom izrazu. „Iako bismo Čika i ja mogle da prodemo kao sestre, ja sam rođena poslednjeg dana poslednje godine prošlog veka.“

Uprkos onom što mu je Cika ispričala o efektu dugovečnosti makura no hiruma, Volfa podiđe jeza. „Rođena si 1899? Bože blagi!“

„Reci mi, tabula razo, kad si ti rođen?“ upita Prečasna Majka.

„Pre četrdeset tri godine.“

„Jesi li svestan da ne izgledaš stariji od trideset pet?“

Volf nehotice spusti ruku na obraz. „Koliko ću dugo živeti?“

Prečasna Majka slegnu ramenima. „Moja makura no hiruma ne može mi reći ništa o tebi.“

Dok je šetala dalje njena senka skliznu preko stena gipka kao mačka. Tada mu iskrсну s druge strane i Volf opet oseti da je neka velika težina kliznula pored njega toliko blizu da je mogao da počne s procenom njene moći.

Zagonetni osmeh se gasio i Prečasna Majka reče Voltu: „Da li uopšte sanjaš koliko si izmenio ravnotežu moći, tabula razo? Ja sam jalova. Čika je moje kumče. Volim je više nego bilo kog drugog, više nego bilo kog muškarca kog sam odvela u krevet.“ Dok ju je posmatrao činilo se da se njena lepota povećava. „Razumeš li šta se ovde zbiva? Možeš li da zamisliš novu budućnost koja sad postaje naša sadašnjost zbog tebe? Njena majka mi preti. Čika je bila moj čuvar. Ali sada će svakako i ona predstavljati pretnju za mene, a sve zbog tebe.“

„Ja sam sad ovde sa njom“, reče Volf.

Svetlost, difuzna i nadzemaljska od izmaglice padala je indirektno odbijajući se od viših spratova ogromnih nebodera svuda pa su bašta i Prečasna Majka utonuli u senzualno, bronzano rumenilo.

„Ti si kao zabludeli sin“, reče Prečasna Majka. Pribrala se. „I kao zabludeli sin nosiš u sebi moć da budeš spasilac ili uništitelj.“ Ona malo otvori crvene usne. „Već si iskusio kako bi to bilo. Razmisli o nama kao o tandemu. Seti se moći naše makura no hiruma, motora koji bi mogao da postigne sve.“

Osetivši zamamnu privlačnost njene aure, Volf se najednom okrenu u stranu. „Ne trebaš mi. Mogu sam da nađem Sumu.“

Prečasna Majka se nasmeja. „Ali šta je sa Minako? Misliš li da ćeš i nju lako naći?“

On se opet okrenu ka njoj. „Šta si joj učinila?“

„Radoznala sam.“ Prečasna Majka naheri glavu. „Zašto ti je stalo do nje? Ona je poprilično luda. Dovala sam je za njeno dobro i radi zaštite drugih.“

„Lažeš“

„Zašto bih? Minako je moja najbolja prijateljica. Bliže smo nego krvni rođaci. Naša bliskost je posebna...jedinstvena. Ona je brinula o meni kad niko drugi ne bi brinuo. Negovala me je. Misliš li da bih je napustila sad kad sam joj potrebna?“

„Sam ću proceniti. Dozvoli mi da je vidim.“

Prečasna Majka klimnu glavom. „Svakako. Pođi sa mnom.“

Izađoše iz bašte na suprotnu stranu od one s koje je Volf ušao izbivši u jednu malu prostoriju sa zidovima od grubo stesanog kedra ispoliranog do visokog sjaja. Vazduh je prožimao oštar složen vonj, možda od voska i smole.

Volf primeti da je Prečasna Majka zatvorila staklena klizna vrata, zaključala ih pre nego što mu je skrenula pažnju na drugu ženu u sobi. Bila je to Minako. Klečala je na podu s rukama u krilu. Nabori njenog kimona stvarali su oko nje vatromet boja.

„Minako?”

„Da, Volf-san.”

Zurio joj je u lice. Nije bilo sumnje koje ona.

„Jesi li ovde zatvorenik?” upita on.

„Nije mi dobro”, uzvratila Minako. „U trenucima lucidnosti ja to sad shvatam.”

„Ali ono što si mi ispričala u hramu...”

„Bolesna sam, Volf-san. Kroz glavu mi prolaze mnoge iracionalne misli i često ne mogu da kontrolišem šta pričam.”

Bilo je nečeg u njoj, neki jezivi osećaj već viđenog koji nije odmah uspeo da prepozna. Projektovao je svoju makura no hiruma.

Naišao je na čudnu nepravilnost. Tu je bila fasada, mrtva kao odbačena zmijska koža. Ali ispod toga pomaljala se aura koju je i ranije osetio,.. u skladištu Njujorka... u vodama Masačusetsa...

Suma!

Ispod auto - puta u Šihuji Čika je stajala sleđena. Rukama je obujmila telo, ali je to nije zagrejalo, nije joj bilo lakše. Volf joj je izričito naredio da se ne približava Zabranjenim snovima. Razumela je potrebu za izuzetnim oprezom. Ako je Judžijeva informacija bila tačna i Prečasna Majka zna za pobunu Minako, onda je sve izgubljeno. Naravno, to nije rekla Volfu. Prvo, ne bi joj poverovao, ali to je naprosto zato što nije znao Prečasnju Majku niti bio njen čuvar. Čika opet zadrhta.

Verolomna je i sama pomisao na ovo, ali nije mogla da shvati kako je Minako imala srca da je dovede u tako nepodnošljivu situaciju. Dvostruki agent kao desna ruka Prečasne Majke, ali po koju cenu! Čika je znala da je više puta gotovo podlegla auri Prečasne Majke.

Znam, pomisli ona, mada me Prečasna Majka voli, da bi joj predstavljalo izuzetno zadovoljstvo da me iskvari. Tako bi jedino uspela da me odvoji od Minako. A ona to naravno želi. Nije mogla da ima svoje dece. Minako je rodila četvoro, prava mašina za rađanje.

Ponovo je podiđe drhtavica, a onda misao: pustila sam Volfa da ode tamo sam, nenaoružan, da se suoči s njom. S tom misli koja ju je progonila ona uđe u kola i zaputi se u Zabranjene snove ne mareći sada za to ko joj je uzeo auru.

A neko svakako jeste. Ali to nije bio niko od osumnjičenih iz Društva crne oštrice kao što je Čika pretpostavljala. To je bila Minako.

„Kud to ideš?”

Čika stade zablenuvši se u svoju majku. Minako ju je presrela kad se zaustavila jedan blok dalje od Zabranjenih snova. Sada Minako izvuče ćerku iz kola i uvede je u predvorje jedne zgrade.

„Majko, Volf je rekao da si na putu da se vidiš sa Prečasnju Majkom.”

„Naravno”, uzvratila Minako. „To sam mu rekla.”

„Ali ti si ovde.” Čika je stajala zaprepašćena. „Pošto nam je Judži rekao da Prečasna Majka zna...”

„Svakako da zna", oštro će Minako. „Znala sam da će saznati. Bilo je samo pitanje vremena. Ona ume da nanjuši zaveru, a ludilo ju je samo učinilo pametnijom.”

Čika je nepomično stajala trudeći se da sve to shvati. „Onda je sve ovo varka kojom si nas navela da poverujemo da si zarobljena u Zabranjenim snovima kad je Prečasna Majka otkrila tvoj plan, deo tvog plana.”

„Da.” Minako se nasmeja. „Plana unutar planova. Znaš, čovek mora biti beskrajno domišljat kad krene protiv prijatelja.” Ona uzdahnu. „Isprva sam htela da iskoristim Kazuki protiv Prečasne Majke.”

„Ali Kazuki je bolesna i ne poseduje makura no hiruma.”

„U tome grešiš”, uzvratila Minako. „Upravo je njena makura no hiruma sad iznutra uništava. Vidiš, bila je toliko moćna da nije uspela da je kontroliše. Pokušala sam da joj pomognem, da je naučim, ali nije dovoljno brzo učila pa je poput nuklearne elektrane koja se otela kontroli počela da je nagriza. Sad se taj proces ne može zaustaviti.”

„Bože moj.” Čika se uhvati za glavu. „Ali Kazuki je već dugo bolesna. Mislila sam da je tvoja borba protiv Prečasne Majke...”

„Počela tek nedavno? Ah, ne.” Minako se još šire nasmeja. „Moja antipatija prema njoj javila se pre više decenija. Videla sam šta makura no hiruma Prečasne Majke čini Kazuki gurajući je u teško duševno oboljenje. Vidiš, ona je bila jača od Kazuki pa je uspela da je drži pod kontrolom duže vreme. Ali na kraju je premašila čak i nju.”

„Pa si me poslala da pronađem Volfa.”

„Da. Pošto Kazuki nije uspela, znala sam da moram pronaći drugog saveznika da mi pomogne da svrgnem Prečasnju Majku. Mateson je bio pokušaj sa slabim izgledima na uspeh. Najzad, ja sam rodila Kazuki, vaspitavala je. Poznavala sam njen potencijal kao oružje protiv Prečasne Majke. Ali Volf Mateson, bio je zagonetka. On je bio jedino unučje Belog Luka te je stoga trebalo da poseduje moć. A opet, sve uobičajene spoljne manifestacije izostale su. Zaboravili smo na njega. Tek mnogo kasnije intuicija mi je rekla da će njegova makura no hiruma biti veoma moćna.

Ali kako da ga kontrolišem? Kako da ga uvučem u bitku kao saveznika?

Učinila sam jedino što sam mogla: tajno sam doturila informaciju Prečasnoj Majci. Znala sam da će ona pozvati Sumu, a kad je to učinila shvataš da nisam imala izbora nego da pošaljem tebe da zaštitiš Matesona.”

Čika je bila u stanju sličnom šoku. „Ali majko, to je bilo tako opasno. Zašto da se uopšte rizikuje sa uplitanjem Sume? Zašto me nisi naprosto poslala da dovedem Volfa?”

„Nisam mogla da rizikujem, dete.” Ona zatrese glavom. „Čak ni ti ne poznaješ Prečasnju Majku kao ja. Njeno ludilo gurnulo ju je u neku vrstu duhovnog kanibalizma. Isisavajući makura no hiruma iz svojih žrtava ona svakim danom stiče veću snagu. Nije bilo smisla gubiti vreme šaljući te po Matesona ako se njegova makura no hiruma pokaže neadekvatnom. On je morao biti stavljen na probu i to pod najnapornijim uslovima. I naravno, ti si bila zrela da se zaljubiš.”

„Znala si šta će se desiti?”

„Manje-više.”

„I tek tako pustila da se desi?”

„Požurivala sam to da se desi. Morala sam. Bio mi je potreban. Svima nama.”

Čak i kroz šok i užas Čika je bila svesna da njena majka nijednom nije pomenula plan Društva crne oštrice o ekonomskoj dominaciji.

A onda je shvatila sve: zavera njene majke da uništi Prečasnú Majku nije imala ništa sa altruizmom. Oduvek je to bilo isprobavanje moći i snage volje između njih. Pobjeda je značila sve. Sa užasom Čika je shvatila da je njena majka sistematski koristila svoju decu, jedno po jedno, regrutujući ih svesno ili nesvesno u borbi za vlast sa Prečasnú Majkom.

„A sad se Volf sam suočava sa Prečasnú Majkom.”

„Naravno”, uzvratí Minako. „Tako je predodređeno da bude.”

„Ali on je ne poznaje, ne može čak ni da zamisli sve njene trikove.”

„On će pobediti.”

„Ali šta ako ne pobedi, majko? Jesi li videla budućnost?” Minako je ćutala.

„Ne.” Čika ju je posmatrala kao da je prvi put vidi. „Nisi u stanju da vidiš ovu budućnost. Ona je za sve nas prazna.”

„Znam...”

„Ne znaš ti ništa”, reče Čika otrgnuvši se i pojurivši ka zadnjim zidovima Zabranjenih snova.

Volf napravi jedan korak ka Minako i njena slika rasprši se kao odraz na vodi. Beskrajno sitan trzaj kao kad operater menja rolnu u bioskopu, i Volf nalete na Sumu bacajući ga unazad na zid od kedrovine.

Međutim Suma je bio spreman i ne mičući se uopšte odbi udarac tamom svoje aure zbacivši Volfa sa sebe. Volf primi duhovni udarac i čvrsto stojeći na zemlji okrenu se u levo. On zamahnu u letu u nivou grudi, zatim usmeri atemi ka Suminim rebrima.

Oba udarca pogodiše cilj, ali su izgleda slabo uzdrмали Sumu. Volf oseti snažan udarac u levo rame, brz prodoran bol i prostenja. Suma je u levoj ruci držao malu mlatilicu sa držaljom od kosti u sredini oblikovanu kao kičma i sa dvostrukom oštricom povijenom kao kljun ptice grabljivice. Time je zasekao Volfovo rame.

Suma nije gubio vreme šibajući rukom, naglo zamahujući unapred tako da oštrica mlatilice proizvodi oštar zvižduk dok je mlatila po vazduhu u plitkom luku. Volf napravi blokadu zgrabivši ga za zglavak kad je proleteo pored njega i napravi hitar kružni korak udesno pa unazad. Zatim mu pusti zglavak simulirajući atemi u pravcu grbe Suminog nosa levom rukom, ali umesto toga skliznu ispod Sumine leve ruke podignute da odbije fantomski udarac. I dalje je gurao Suminu levu ruku naviše dok je nije potpuno istegao, a onda opet zaokrenuo dok se nije našao iza Sume pružajući se da mu ščepa glavu desnom rukom i, prislanjajući telo o Sumino trudio se da mu slomi vrat.

Suma posustade, zabi debeli tupi kraj mlatilice u isturenu ivicu Volfovog najnižeg rebra. Bol sevnu ispred Volfovih očiju i njegov stisak nad Sumom popusti.

To je bilo sve što je Sumi trebalo. On zabi petu Volfu u desno koleno, okrenu se u stranu dok je Volf posrtao. Mlatilica šibnu kroz vazduh i Volfu, koji je još uvek hvatao dah od udarca u rebro jedva pođe za rukom da blokira sečivo koje je letelo ka njegovim grudima.

Nije ni stigao da uhvati dah kad Suma opet zamahnu mlatilicom, a Volf napravi iskorak u lučni udarac. Levom rukom odbi mlatilicu u stranu i uputi snažan atemi u pravcu Suminih bubrega. Udarac pogodi cilj, ali opet sa malo efekta.

Volf je projektovao svoju makura no hiruma i dokučio što je najvažnije u Suminim mislima: droga kojom je bilo namazano sečivo mlatilice. Otrovao me je, pomisli Volf. Nije ni čudo što ne pokušava da zada smrtonosni udarac, sve što treba, jeste da čeka da kolabiram.

On opet pokuša da napadne, ali Suma se žustro izmače. Ovo se još dvaput ponovilo kad Volf zatrese glavom trudeći se da je razbistri i pade na jedno koleno. S očiglednim naporom opet stade na noge, nezgrapno opet napravi iskorak. I opet je Suma uzmakao, ovoga puta s podrugljivim osmehom na licu dok je sečivo mlatilice seklo vazduh pored njega.

Volf naglo zamahnu levom rukom i prstima uhvati sečivo. Ote mu se vrisak kad dvostruka ivica zaseče meso, tržnu ruku unazad povukavši Sumu ka sebi. Suma razrogači oči od zaprepašćenja. Pogled mu se i dalje prikovao za krv koja je šikljala iz Volfove rasečene ruke šokiran onom stoje Volf učinio.

Arogancija je bila Sumina slabost i Volf je to iskoristio. Suma se i previše oslonio na svoje oružje i sad će ga ta greška ubiti.

Volf se zatim nade licem u lice s njim i crno sečivo Volfove makura no hiruma probi sve njegove odbrambene mehanizme. Suma nikad nije osetio takav bol. Kao da svaka ćelija u njegovom telu eksplodira u lančanoj reakciji koja je preopteretila njegove nervne sinapse, sledila mu mozak. U žurbi srce mu je eksplodiralo u grudima, a svetlost zgasnula u njegovim očima.

Užasan smrad raširio se u skućenom prostoru sobe kad je Suma udario o krvavi pod od kedrovine i skljojao se kao gromom ošinut. Volf oseti zanos i bol u isti mah. Otrov je kolao njegovim sistemom. On pade na kolena, boreći se da se ponovo uspravi, ali bez uspeha. Pluća su odbijala da rade, ali njegov um još nenačet, vratio se na Prečasnu Majku. Gde je ona?

Osvrtao se tražeći je kad se začu iznenadni urlik. Vrisak kao u najgoroj oluji napuni mu uši. Od vibriranja zubi su mu cvokotali.

Zatim kao da je sav vazduh isisan iz sobe i debeli zidovi od kedrovine sručiše se uz strahovito „tras!”, udarivši ga s takvom snagom da ga je zalepila za suprotni zid gde je ostao zatrpan ispod lavine od drveta i kamena.

XIX

Vašington/Tokio

„Moram da odem iz grada”, reče Džejson Jošida.

„Ne sad.” Hem Konrad meškoljio se u stolici dok je opet proučavao fotografije materijala iz očevog sefa iz Grin brenčis.

„Ova stvar je pravi eksploziv, više nego što sam mogao da sanjam. U stvari, moj otac je kriv za kidnapovanje, trgovinu robljem, medicinsko sakaćenje i ubistvo. Ne, ne možeš me sad napustiti. Biće mi potrebna tvoja pomoć kad mu se suprotstavim.”

Jošida je zurio kroz prozor iza Hema u grmove ruža oko kojih su u magličastoj zbrci zujali bumbari. „Soto Vakare propustio je da podnese poslednja tri zakazana izveštaja telefaksom.”

„Da li je to čudno?” upita Hem ne dižući glavu pažljivo proučavajući fotografije koje je razvio u ranim jutarnjim satima. „Nagovestio nam je da dovodi Judžija Sijana u

Zabranjene snove. Ne brini toliko. Dok je Vakare tamo ne može da rizikuje da stupi u kontakt sa nama.”

„Plašim se da je situacija prevazišla takva nagađanja”, obazrivo reče Jošida. „Vakare je nestao.” On sačeka da Hem digne glavu. „Možda je mrtav.”

„Mrtav?” Hem se momentalno zbuni.

„Nemam izbora osim da sam odem tamo i ustanovim šta je krenulo kako ne treba”, reče Jošida.

Hem je malo razmišljao pa klimnu: „O-kej, ali neka bude brzo. Ne možemo sebi priuštiti da nešto uprskamo kad smo dovde stigli.” On odsečno zamahnu. „Hvataj prvi avion i obaveštavaj me o svakom koraku na putu.”

Jošida ustade. „Da, ser”, reče najboljim vojničkim tonom. Hem se nije osvrtao na njega, sav utonuo u proučavanje dokaza o perfidnosti njegovog oca. Previše je bio zaokupljen pretresanjem užasne istine: Tornberg je prihvatio svoju ljubav prema Sjedinjenim Državama i mržnju prema Japancima kao motiv da krene silovito protiv Društva crne oštrice. Hem je bio tu. Čuo je svog oca koji se zalagao za ova altruistička načela pred generalima u Pentagonu, pred samim predsednikom. A sve vreme je gledao kroz prste na kidnapovanje ljudi, eksperimentisanje na njima, njihovo ubijanje, a sve ovo zbog potrage za serumom u Svetom Gralu. Totalno licemerje! U Hemu je vladala pustoš. Jedva je primetio Jošidin odlazak.

Kad je Jošida napustio Hemovu kancelariju, odmah je izašao iz zgrade. Nije otišao u svoju kancelariju odmah do Hemove niti s bilo kim govorio. Pozvao je taksi, vratio se u stan i dajući taksisti deset dolara zamolio ga da ga sačeka. Tek što je prošlo jedanaest pre podne, dan posle upada u „Grin brenčis”.

Gore je obišao tri manje sobe u kojima sada nije bilo nameštaja, slika, posteljine, posuda ili ličnih stvari. Zapravo u čitavom stanu nije ostlao ništa osim dva pedantno spakovana kofera koja su ga čekala kao mali dobri vojnici tik uz ulazna vrata.

Naravno, ostalo je još nešto. Jošida odšeta do kuhinje uređene u brodskom stilu koji je on lično prezirao i otvorivši frižider pogleda u mrtvog pacova kog je tu ostavio. Svejedno bi voleo da vidi izraz na licu Hema Konrada kad dođe da traži Jošidu i nade glodara. Pa ne može se sve imati.

Razlog koji je Jošida naveo Hemu za iznenadni odlazak u Japan bio je samo izgovor. Ustvari Jošidu nije bilo briga gde je Šoto Vakare niti šta se s njim desilo. Vakare je odslužio svoje kao i Hem. Jošidine mahinacije pokrenule su složen skup emocionalnih reakcija koje će neminovno dovesti do odgovarajuće akcije. Vraćao se u Japan na pozive Prečasne Majke.

Jošida obiđe stan da baci još jedan poslednji pogled kako bi bio siguran da ništa nije ostavio. Nije. Vratio se u predsoblje i uzevši svoje kofere izašao. Za sobom je brižljivo zatvorio i zaključao vrata.

Četrdeset pet minuta kasnije nalazio se na međunarodnom terminalu aerodroma Dalas. Letimično je pogledao sat iznad vrata i prijavio se na šalteru prve klase aviokompanije JAL.

„Treba da imate etiketu na torbama”, reče mu već rutinski zgodna mlada službenica dok je pokazivao kartu.

Jošida pažljivo ispisa na dve etikete kompanije JAL koje mu je dala g-din Džen Fukuda.

Ispod je napisao adresu jedne velike kartografske kompanije u Tokiju. Ime i adresa slagali su se sa onima u pasošu, na kreditnim karticama, vozačkoj dozvoli i drugim ličnim dokumentima koje je nosio u novčaniku.

Sad je bilo 12.20 i ostalo mu je možda nešto više od sat vremena pre ukrcavanja u direktni avion za Tokio u 2.20. Prošao je obezbeđenje i budući da je putovao kao japanski državljanin imigracionu kontrolu. Udariše mu štambilj u pasoš i ostade mu baš toliko vremena da kupi primerak časopisa „Forbs" i pročita dva fascinantna članka o daljem slabljenju američke automobilske industrije, da pojede dva osrednja hot-doga i popije šoljicu bljutave kafe.

Počelo je ukrcavanje za njegov let i pedeset mjnuta kasnije posle neminovnog odlaganja zbog gužve ili nesposobnosti kontrolora leta, boing 747 uzleteo je ostavljajući za sobom dugi trag dima iz mlaznih motora. Hvala bogu, pomisli Jošida, naslanjajući glavu na sedište i pujuckajući zamišljeno šampanjac koji mu je donela stjuardesa u prvoj klasi.

Konstrukcija boinga 747 malo je podrhtavala dok se motori nisu stabilizovali i digli avion kroz slojeve smoga i turbulencije. Kad su se našli iznad oblaka on zatvori oči. Već je sa njega počela da se ljušti prljavština Vašingtona i stalni kontakti sa zapadnjacima kao suva ljuštura stare zmijske kože. Kako je lepo naći se opet u Tokiju, šetati među svojim narodom, govoriti svoj jezik. Kakvo olakšanje vratiti se u Zabranjene snove gde je život za njega počinjao i završavao se.

Iako je još uvek izgledala kao tinejdžerka, Ivan je bila kudikamo starija mada niko, pa čak ni Prečasna Majka nisu znali kad je rođena.

Jošida naravno mora da je imao oca, ali nije imao pojma ko je to budući da je bio rezultat eksperimenta u vezi sa problemom dugovečnosti koji je vršila Prečasna Majka. Ona je sama ubacila ručno uzetu spermiju u matericu Ivan. Prečasna Majka je nadgledala svaki momenat trudnoće Ivan i Jošidinog rođenja. Posle toga Ivan se jako razbolela i teško da je bila spremna za napore prve mesece materinstva. Prečasna Majka je mogla da uradi sve osim da ga podoji.

Ustvari iz malih dojki Ivan mleko nije ni poteklo, a osim toga stisak njenog mada bezubog čeda za njene bradavice bio je jači nego što je mogla da podnese, pa je radije trpela Jošidino drečanje dotle dok mu lice ne pocrveni nego da mu dozvoli da završi na njenim dojkama.

Prečasna Majka je najzad razumela situaciju i obezbedila toplo mleko i veštačke bradavice za dete dok je u drugoj sobi kažnjavala Ivan.

Jošida je to saznao posle više godina, ustvari je verovatno slušao bolni vrisak svoje majke dok je ležao sit. Jošida je bio neka vrsta mazohiste i kao mnogi mazohisti, izuzetno pazio da ovu tendenciju svoje privatne ličnosti uskladi sa jednako okrutnim udublivanjem u sadizam.

Međutim, po svemu drugom Jošida se razlikovao od svih ostalih. Prvo, odrastao je u Zabranjenim snovima stoje značilo da vlasti nisu znale za njega. Nije imao krštenicu, nije postojao nikakav dokaz da je upisan u školu jer je njegovo školovanje kao i njegova verska i filozofska uverenja iskovano u topioničarskom loncu te herrnetički zatvorene sredine. Drugo, kao stoje Prečasna Majka odmah zapazila, rođenje kao jedinstven.

Ako ništa drugo, Prečasna Majka je bila pohlepna. Njena drska ambicija učinila ju je gramzivom, a Jošida je naučio kako da živi sa tom gramzivošću, a da Prečasna Majka to ne sazna. Izvežbao je ovaj talenat da bi preživeo. I preživeo je.

Njihov odnos bio je neka čudna simbioza. Možda je ova simbioza nastala zato što su sami po sebi bili nekompletni. Uspeli su nekako da žive život jedno drugog kao što su živeli svoj. Čak ni onda se nisu osećali kompletni ovako duhovno izranjavljeni, ali to je najbolje što su uspeli.

Ličili su na preživele iz neke nezamislive bitke u kojoj su svi drugi učesnici pretvoreni u pepeo. Ožiljci od ovog sukoba zadirali su tako duboko da su pogađali sve u šta su verovali, šta su govorili ili uradili.

Moglo bi se reći da je Prečasna Majka namerno osakatila Jošidu na isti način kao što je obogaljila druge da bi imala društvo sebi sličnih. Ili je možda samo bila primorana da učini nekom šta su učinili njoj.

Šta mu je ona učinila? U prefekturi Nara, najdalje od gradske civilizacije što je moguće u Japanu ona je umotala njegovo mišićavo telo parcelom platna oko bokova, navukla belu odoru šinto sveštenice i povelu ga u noć. Mnoštvo božanskih zvezda gorelo je sa hladnom strašću na pruži neba vidljivoj kroz granje. Bila je kasna jesen i u vazduhu se osećala izvesna hladnoća koja je u sebi imala gorak ukus suvog lišća i tišinu prvog zimskog snega.

Klečali su kod drevnog kamena i drevnog svetilišta, bronzana zvona odjekivala su u noći kao razgovor svitaca. Ona zapali vatru u kutiji od bronzne spaljujući prošlogodišnje lepeze od pirinčanog papira da bi brojni bogovi koji su obitavali u ovoj gustoj šumi džinovskih japanskih kedrova znali da oni nameravaju da podnesu žrtvu. Prečasna Majka otpeva prvu bajalicu. Činilo se da se reči lepe za kamen, da sagorevaju među drvećem.

Tada ustadoše, sidoše niz kosinu do vrha na kome se smestio šinto hram koji je i dalje postojao i radio zahvaljujući dobročinstvu i darežljivim godišnjim prilozima Prečasne Majke.

Donji kraj šume bio je osvetljen svećama, čiji su se plamičci izdizali pravo uvis kao da je sama noć zadržavala dah. Mladi Jošida (bilo mu je tada jedva jedanaest) čuo je žubor vode koji je ječao dok su odmicali levim ogrankom blatnjavog puta posutog borovim iglicama. On baci pogled na dole i zamisli da pri svetlosti sveca može videti otiske desetina hiljada geta iz ranijih hodočašća do vodopada.

Na ivici planinskog jezera stadoše, zbacise drvena geta i pamučne tabije. Prečasna Majka skliznu u jezero na čijem se udaljenom kraju zapenušao sveti vodopad prelivajući se preko zupčastih crnih stena visoko iznad njihovih glava. Ona se zatim okrenu ka njemu i pruži mu ruku. On je prihvati krećući se u korak sa njom preko ravnog mahovinom obraslog rečnog kamenja do spoljnog oboda vodopada.

Bio je zapanjen jarošću nabijenom snagom koju ima takav jedan važan element kao što je voda.

S rukama na njegovim ramenima Prečasna Majka ga je vodila dok nije leđima okrenut stigao do siktavog stuba vode. Ona diže ruke stegnuvši mu glavu. Zatim ga naglo gurnu unazad ka vodopadu.

Snaga vode obori ga na kolena. Nije mogao da diše. A ipak su ga njene ruke držale na mestu tako da je mogao da oseti ogromnu moć vode i da njome bude pročišćen kako je nalagao šinto običaj.

Najzad ga je povela dalje u vrtlog gde su povremeno nakratko hvatali vazduh, taman i gust od pene koju je on uvlačio u pluća.

On vide da mu je žestina vodopada odrešila platno oko bedara i svukla ga. Ili je možda Prečasna Majka tu umešala prste jer je postao svestan da su se njene ruke u izvesnom trenutku sklonile s njegovog lica i uhvatile ga za kukove.

Bila mu je vrlo blizu. Video je da su mlazevi vode zalepili tanku pamučnu odoru za njeno telo. Ispod se ocrtavala svaka njena linija, udubljenje i oblina. Bilo je nečeg naglašeno erotičnog u njenoj golotinji koja se ukazivala kroz ovaj tanak veo, čistoj, čednoj, nalik na nošnju bogova koji su prožimali ovu šumu svojom prirodnom moći i primitivnom veličanstvenošću.

Prečasna Majka uze Jošidine ruke u svoje i položi ih na svoje dojke, zabi svoje prste u njegove ruke tako da je osetio gipkost njene puti. Ona zatim rastavi njegove ruke i mokra haljina spade za njima.

Jošida je osećao čvrstinu svog polnog organa i gotovo neizreciv bol u grudima koji mu je stezao srce. Njene oči su svetlucale. Znao je da je nemoguće, ali činilo mu se kao da je u njima mogao da vidi iza belog vela vode sliku crnih grana japanskog kedra ispod božanske svetlosti zvezda koje su sijale na pošumljene obronke i njegove bezbrojne drevne duhove.

„Ja sam zimski sneg, letnji cvrčak“, šaputala je Prečasna Majka prelazeći rukama preko njegovog tela. „Ja sam jutarnja lepota proleća, severni vetar jeseni.“ Ona je klečala licem prema njemu. „Ja sam lisica koja proždire utrobu zeca, ja sam lane koje se trza na svaki zvuk. Ja ću te negovati, paziti te, gajiti, progutati.“ Vodopad je prštao oko njih, na njih, ali između njih bio je samo vazduh ispunjen svetlim iskrama koje su prštale.

„Volećeš me i plašićeš me se i zato što me se plašiš volećeš me još dublje.“ Rekavši to ona ga uze u sebe, pomerajući kukove napred nazad vrteći ih gore-dole, a onda njišući ih dok se Jošidine oči ne zatvoriše, a usne otvoriše.

Prečasna Majka je zurila u mreškanje mišića koje je izbrazdalo njegov zategnuti donji stomak smešeći se sama za sebe dok su se grčevi ubrzavali. Osećala je njegove ruke na dojkama, osećala je da je on ispunjava, a Jošida je sve ovo osećao kupajući se u njenoj auri i njihovo zadovoljstvo višestruko se pojačavalo sve dok on ne prostenja izlivajući se u nju i pobeđen sruči u njen spremni zagrljaj.

Probudio se pri svetlosti zvezda na kosini. Načas je verovao da se preselio u magično carstvo koje je zamišljao da je tako blizu zvezda da može da se ispruži i dotakne ih. Tada je postao svestan da Prečasna Majka kleči pored njega milujući mu čelo. On posegnu za njom. Opet se uzbudio. „Želim te.“

Prečasna Majka ga tako jako ošamari da su mu otisci njenih prstiju ostali na obrazu. „Ovo je noć za obred i ritual. Noć za žrtvu i umirivanje bogova koji su svuda. Želiš, želiš. Tvoj život sa mnom neće se svoditi na to šta želiš. Želiš me ali me više nikad nećeš imati.“

Videći da je još uvek uzbuden ona je nastavljala da ga šamara. Posle izvesnog vremena on je eksplodirao, ali se odmah okrenuo na stomak i zaplakao.

Kasnije ga je povela preko planina, pokazujući mu ovu pečurku i onu travu, ovu mahovinu i onaj lišaj, ovu paprat i onaj koren koji je izvlačila iz zemlje. Naučila ga je svim prirodnim otrovima koji su ili rasli ovde prirodno ili zato što ih je ona posadila pre više godina. Pokazala mu je otrove spore ili brze, one koji se teško otkrivaju i one koji će svojim simptomima služiti kao nepogrešiva upozorenja potencijalnim neprijateljima. Tada je prešla

na protivotrove i parališuće agense koji su u stanju da spasu život žrtvi, da je vrate u normalno funkcionisanje.

Tako se završila njihova noć.

U Kjotu, gradu sa desetine hiljada hramova, sa ljutom zimom koja je kucala na prozorska okna nahranila ga je ovim otrovima jednim po jednim koje je svojeručno samleo, procedio, izmešao i zavarao da bi u budućnosti bolje mogao da za žrtvu odredi odgovarajući otrov.

Tako je Džejson Jošida umirao i previše, hiljadu puta, osećajući da njegova suština žurno ističe iz njega kao kad se preseče neka arterija ali mu se polako izmiče kao proces starenja. I tako ga je Prečasna Majka opet i iznova vraćala u život.

Tako je Džejson Jošida neopozivo vezan za Prečasnú Majku; tako je ona uobličila lik koji mu je dosudila koji je toliko bio srodan njenom...

Japan.

Prespavao je šesnaest sati i hiljade milja. Vrata kabine boinga 747 još se nisu otvorila, ali je Jošida kroz prozore aviona sada mogao da vidi kroz smog koji je miljama okruživao Tokio sam vrh Fudžijame, velike planine koja je posmatrala s visina njegovu zemlju kao Bog i iznenada shvati zašto ga je Prečasna Majka pozvala kući. Kucnuo je čas konačnog okršaja. Ona će ovde sada zauzeti busiju protiv neprijatelja, a Jošida znao sigurno kao što je sigurno da će Fudžijama preživeti da će on biti sastavni deo te busije.

„Doveo si mi posrednika.”

„Ne,” reče Judži dok je pomagao Čiki da unese Volfovo telo u sobu na najvišem spratu skladišta nadomak Cukidžija." Ovaj čovek je veoma bolestan."

„Ipak on je posrednik."

„Tišina", ućutkivao je Judži Orakla. Bacao je nervozne poglede na svoju polusestru.

Čika je ćutala unezverena. Takva je bila otkad se zadnji zid Zabranjenih snova skoro sručio na nju. Videla je kroz izmaglicu uskovitlanu zagušljivu kamenu i betonsku prašinu, oštro povijeno sečivo mlatilice kojaje vitlala oko krhotina i usred toga krvave prste ljudske ruke, Volfove ruke.

Kratko je vrisnula i projektujući svoju makura no hiruma stala da raščišćava put kroz mrtve predmete koji su sami od sebe počeli da se kreću.

U očajanju, osećajući nevidljivu auru Prečasnú Majke u zloćudnim pokretima drveta i kamena koncentrisala se probijajući naokolo svojom crnom vidovitošću kroz gomile oštrih ivica i krhotina daščane oplata. Osećala je takođe crne grozničave vreže makura no hiruma Prečasnú Majke, pitala se prvo zašto nije locirala Volfa, a onda je osetila da dolazi pod zaštitu duhovne tvrđave koju je on podigao u poslednjem trenutku.

Udvostručila je svoje mahnite pokušaje i najzad otkrila Volfovo telo koje je ležalo ne osećajući ništa. Zapanjila se kad je ustanovila da je njegova tvrđava još uvek netaknuta mada je on sam bez svesti. Koristeći svu svoju snagu uspela je da ga izvuče iz loma koji je Prečasna Majka napravila, ali tek pošto je videla Sumin skvrčen les s druge strane sobe. Taj prizor je u njoj izazvao samo olakšanje.

Dovela je Volfa ovde u skladište koje je Judži uredio kao Oraklovu laboratoriju pošto je to sad bilo jedino sigurno mesto koje joj je padalo na pamet. Nije videla svoju majku u okolini Zabranjenih snova, nije je ni tražila. U svakom slučaju nije dolazilo u obzir da Volfa opet odvede u kuću Minako, ne posle poslednjeg susreta sa majkom. Osluškujući puls, bilo kakav dah života u Volfu Čika se trudila da ne misli na užas koji se uvlačio u nju na pomisao o tom razgovoru. Svojom makura no hiruma pokušala je da prodre ispod kome. Trudila se neumorno bez ikakvog uspeha, svaki put bio je blokiran.

Ona diže glavu i reče Judžiju: „Ne znam šta mu je Prečasna Majka uradila, ali on umire.”

„Opasnost je u životu. Ne u smrti”, zapevao je Orakle.

Ne osvrćući se na zver Judži reče Čiki: „Možemo li da učinimo bilo šta da ga spasemo?”

„Da”, ponavljao je Orakle. „On je posjednik.”

Čika okrenu glavu u pravcu Orakla. „Šta hoće da kaže?”

„Ne osvrći se”, tužno će Judži. „Nešto mu se desilo. Mislim da ludi.”

„Gluposti”, uzvratila Čika. „Mašine ne mogu da polude.”

„Ti ne znaš Orakla.”

„Šta si mu uradio? Njegovo lice gotovo liči na ljudsko.”

Uz uzdah Judži joj ispriča o tome kako je Hana insistirala da uspostavi interakciju sa Oraklom i šta joj se desilo zbog toga. „Nikom nisam rekao”, zaključila on i učula, otvoreno zaplakavši. „Ne bih znao šta da kažem. Ali znao sam da ćeš ti shvatiti. Ti od svih ljudi mora da si najbolje razumela Haninu nesreću. Kao i od Hane, i od tebe je tvoja makura no hiruma napravila nešto što nisi želela da postaneš.”

Čika učula na trenutak, a onda upita: „Gde je njeno telo?”

„Uradio sam ono što me je Orakle, što me je Hana zamolila da uradim sa njim. Ono je na dnu reke Sumida.”

Nije bilo vreme za sećanja na sve trenutke koje je provela sa svojom polusestrom, ali Čika nije mogla da se obuzda. Pomisao da Hane više nema zvučala je nepojmljivo. Osećala je da joj vrele suze teku niz obraze. Htela je da pruži ruke i zagrlila Judžija u obostranom bolu, ali tradicija ne bi dozvolila tako otvoreno pokazivanje ličnih osećanja. Za to bi morali biti ko zemlja pijani.

„Ah, Hana!”

U mislima je vrisnula. Volf umire! Učini nešto! Moraš da ga spaseš! Ali kako, pitala se. Pokušala je sve što zna. Ako njena makura no hiruma nije mogla da ga spase, šta bi moglo? Šta mu je Prečasna Majka učinila?

Pojma nije imala, ali šta god da je svedočilo je o ludilu.

„Šta je istina?” upita ona. „Da li je Hana živa ili mrtva?”

„To zavisi od tvoje definicije života ili smrti”, odgovori Orakle. „Čika-san, moraš nam pomoći. Hana je ovde u meni. Ali ona tone. Oboje nas guta vrtlog iracionalnih misli koje ne mogu ni da protumačim ni da kontrolišem. Neophodan je posrednik. Ako hoćeš, neurohirurg da okonča naše patnje.”

Čika pogleda svog polubrata. „Judži...”

„Takav jedan posrednik je tu, osećam ga. Molim da se uspostavi interakcija.”

„Ne osvrći se”, reče Judži. „Taj postupak je krajnje eksperimentalan. Previše opasan. Vidi šta je uradio Hani.”

„Ali ona nije htela da se vrati.”

„Posrednik umire, Judži-san. Možemo da sačuvamo njegov život.”

„Ali u kom obliku”, gorko će Judži.

„Opasnost je u životu. Ne u smrti. Molimo te da uspostaviš interakciju.”

Čika s rukom na Volfovim grudima pređe pogledom sa njegovog bezizražajnog lica na Oraklov crni lik i odluči se. „Učini to”, reče.

„Šta?”

„Ono što Orakle traži, Judži. Poveži Volfa sa mašinom.”

„Ali ne možemo znati kakve će posledice imati...”

„On umire i ni ti ni ja sami ne možemo ništa da učinimo”, reče Čika. „Interakcija je sada njegova jedina šansa.”

Naravno, imala je pravo. Zaključivši da je najbolje da o tome sada ne razmišlja, Judži stade da prikopčava Volfa za Orakla baš kao sto je radio sa Hanom.

„Nećeš zažaliti zbog ovoga”, reče Orakle.

„Zašto bih zbog bilo čega žalio?” upita Judži brižljivo pričvršćujući jastučice osetljive na pritisak za vrhove Volfovih prstiju.

„Ti si pun žaljenja, Judži-san. Povodom Hane, povodom mene. Naročito povodom tvoje majke.”

„Umišljaš stvari”, uzvratu Judži, započinjući posao oko složene mreže žica koje će prodreti kroz Volfovu glavu.

„Ja ne mogu da umišljam, Judži-san, barem ne u smislu te reči koji ti koristiš. Ne grešim.”

„Ono što ti zaista misliš jeste da nikad ne grešiš”, reče Judži, zabijajući jednu po jednu elektrodu. „Nemoj da dobiješ kompleks više vrednosti. To je gadno ljudsko zastranjivanje od kog treba da budeš zaštićen.”

„Misliš da sam neurotičan, Judži-san?”

„Ono o čemu mislim više spada u oblast psihoza”, uzvratu Judži, ubacujući poslednju elektrodu.

„Psihoze su opasne, Judži-san.”

„Da, često”, reče Judži aktivirajući prekidač koji je počeo povezivanje.

„Jesam li ja opasan?”

Judži sede prateći napredovanje interakcije čovek-Orakle, trenutno previše zauzet da bi odgovorio. Dosta je naučio o ovom procesu kad ga je prolazio sa Hanom pa je posmatrao električne šiljke, neuobičajenu aktivnost EEG, strujna preopterećenja koja bi mogla da ometu protok podataka. Nije se dešavalo ništa neuobičajeno, svi važni nivoi bili su taman tamo gde treba da se nalaze.

A onda se sve desilo iznenada. U ušima odjeknu zujanje električnog preopterećenja, igle za EEG iskočiše sa grafikona. Judžijevi prsti leteli su preko kontrolnih tabli, ali šta god da se dešavalo bilo je van kontrole čak i njegove najsavremenije opreme.

„Judži, šta se zbiva?” povika Čika.

Širio se prodoran miris ozona. Volf široko razjapi usta, ispusti nekakav vrisak od kog Judžija podiđoše trnci.

Zatim se sva svetla na Oraklu odjednom pogasiše.

Hem Konrad zakorači na škunu svog oca „Uticaj II”. Bio je lep rani prolećni dan sa visokim nabreklih nagomilanim oblacima i lakim neprestanim lahorom sa mora. Savršen dan za jedrenje.

Čudno kako su se stvari sklopile, pomisli on dok je polazio. Tek što je hteo da digne slušalicu i nazove starog kad je Tornberg njemu telefonirao pozivajući ga da se sastanu u jaht-klubu na popodnevnom jedrenju. Savršeno, pomisli Hem dvaput proverivši da nije zaboravio da ponese fotografije o perfidnosti njegovog oca.

Hem je znao da nije lako suprotstaviti se Tornbergu, ali otkrića koja je krio u sefu klinike Grin brenčis nisu mu ostavila da bira. Još je sve vreme bio u pravu o njegovom ocu. Bila je to bolna istina, ali opet ni on nije imao izbora. Još uvek ga je držala nada da će pretnjama naterati oca da prizna grehe, pokaje se, možda nekako da odštetu za ljude koji su umrli na klinici, one koji su još živi vrati u domovinu i raspusti Grin brenčis. U njegovoj je prirodi bilo da bude optimista.

Hem se vratio u kormilarnicu kad je njegov otac upravo izvlačio škunu iz sidrišta. Posada je dobila slobodan dan, reče mu Tornberg. „Ponekad umeju da budu prokleta dosadni. Uvek ti se nadu ispred nosa baš kad najviše želiš privatnost.” A onda se Hem setio da je Tornberg uvek smatrao da je posluga propast za bogataše.

Oko njih je lebdeo snažan miris dizela iz marine nadjačavši na trenutak miris slane vode. Kad su izašli iz luke, Hem je razvio i digao glavno jedro, a onda prešao na prečku i letno jedro jer je bilo neizrecive lepote u škuni pod punim jedrima. Radio je metodično, zadovoljno, odvajajući se na trenutak od briga koje izgleda nikad nisu bile deo mora. Tornberg gaje naučio da voli jedrenje. Kad bi porazmislio, možda bi shvatio da je ovo bila jedna od stvari koje su istinski zajedničke njemu i njegovom ocu.

Tornberg je vodio „Uticaj II” kroz Čizapi pazeći na bove i uskoro ostade za njima razvučeni Vašington. Oko podneva Hem sklopi jedra i oni se usidriše u zavetrini malog ostrva. Tornberg izvuče hranu, ribu s koje se cedilo maslinovo ulje, crvene paprike i sir, nekoliko vrsti salata i Rikotin kolač od sira i šest pakovanja ledenog Sapiro piva koje su obojica zavoleli u Japanu.

Sedeći za brodskim stočićem koji je postavljen blizu otvorenih vrata za palubu Tornberg je posmatrao svog sina kako krčka veliku ribu dok je preturao po tanjiru neki zeleniš i srkutao pivo. Njegov godinama problematični apetit poslednjih dana potpuno ga je napustio.

Pričali su o svemu i svačemu, ničemu naročitom, govoreći lagano i lenjo dok ih odbijanje sunčeve svetlosti sa vode nije učinilo pospanim. Tornberg je delovao opušteno, ako ne baš srećno, ali to se i očekivalo posle smrti Tifani, pomisli Hem.

Pomisao na žalost povodom smrti Tifani sugerirala mu je prvi potez koji je očajnički tražio.

„Razmišljao sam”, počeo on brišući ruke o salvetu, „vidim tumaraš po Vašingtonu, ne želiš čak ni da budeš u svojoj kući pa mi pade na pamet da bi možda bio zadovoljan naprosto da odeš.”

„Da odem?” začudi se Tornberg kao da mu je sin predlagao da se penzionise.

„Svakako. Recimo u Aspen ili čak u Evropu”, insistirao je Hem s preteranim oduševljenjem. „Da izbaciš sve iz glave, počistiš paučinu, podmladiš dušu.”

Tornberg ga je posmatrao s čudnom upornošću. „U Aspenu nema šta da se radi osim da se troši novac i gledaju lepe žene koje trče za skijašima.” On hladno odmeri Hema. „Imaš još neku sjajnu ideju?”

Hem obori pogled, tapkajući viljuškom o veliko parče kolača od sira.

„Osim toga”, reče Tornberg pošto je sačekao tačno određeno vreme, „ne želim da se mrdam odavde. Previše toga može da krene kako ne treba.” I dalje je prodorno proučavao Hema očekujući kad će njegov sin da dignu glavu. „Uzmi, na primer, moja istraživanja iz oblasti bionauka.” Hem prestade da kucka po kolaču. „Pre neku noć dogodio se upad u Grin brenčis. Možeš da zamisliš? Šta bi iko tražio u klinici?”

„Industrijska špijunaža”, primeti Hem, odloživši viljušku.

Dobar je, pomisli Tornberg. Ponekad ga je Hem zaista impresionirao. „Naravno, na to smo prvo pomislili, ali čudna stvar da ništa nije ni taknuto.” Činilo se da Tornbergove oči gore. „Tada smo ustanovili da smo uhvatili lopova na video snimku.” Hem diže glavu i Tornberg čestita sebi na dobijenoj opkladi. „Da li bi voleo da vidiš traku? Imam ovde kopiju.”

„Isuse, ne.”

„Isuse, ne” oponašao gaje Tornberg. „Je li to sve što imaš da kažeš?”

„Bože, zašto bih smatrao da ti dugujem objašnjenje?” eksplodirao je Hem. „Ti meni imaš mnogo šta da objasniš!”

Tornberg je s nekom hladnom nezainteresovanošću gledao kako se njegov sin ispetljava iz situacije. „Ne treba nikom da objašnjavam bilo koji svoj postupak”, namerno reče on. „Vreme, novac i privilegije pobirunili su se za to dosta zadovoljavajuće.

Ono što zaista treba da znam u ovom času jeste šta moj sin smera provaljujući u moj objekat i moju bezbednost.”

„Hoću da znam...”

„Prestani s tim, sinko!” reče Tornberg tako oštro da Hem uprkos svemu poskoči. „Da sam mislio da treba da znaš šta se događa u Grin brenčis valjda bih ti rekao. Nisam ti rekao jer te se to ne tiče.”

„Učinio sam da me se tiče.”

Vidi, vidi, pomisli Tornberg, šta je ovo? Više odlučnosti nego što sam mislio da ima?

„Moramo da razgovaramo o onom što se događa u klinici”, počeo Hem.

„Moramo li?”

„Da. Zaboga miloga, kriv si za kidnapovanje, mučenje, ubistvo. Ti nisi ništa drugo nego prokleti kriminalac. Za čitav život ne mogu da razumem kako si uspeo da okupiš grupu najsajnijih bionaučnika pod ovakvim okolnostima.”

Tornberg je trenutak razmišljao da li da nastavi u ovom smeru sa svojim sinom. Onda pomisli jebi ga, kad hoće, daću mu, iz sve snage. „Bože moj, za vojnika umeš da budeš prokleta naivan”, grmeo je. „Prihvatili su sa zadovoljstvom za novac i odrešene ruke u istraživanjima koja ne mogu da vrše nigde drugde. Šta misliš, da su ljudi anđeli? Ne, sinko, ljudi su ljudi sa svim svojim slabostima i manama svojstvenim ljudskoj rasi koje se mogu iskoristiti. Daj ljudima šta stvarno hoće i nikad neće primetiti koliko ih to košta.”

„Zvuči kao moto vredan đavola.”

Tornberg se nasmeja, ali njegov smeh samo još više razbesne Hema. Mrzeo je kad ga zove sinko, ali još je više mrzeo kad se stari sprda s njim.

„Ne shvataš, je li?” reče, mašući kopijama fotografija dokumenata iz sefa u Grin brenčis. „Tvoj i dani svemoći su završeni. Pronašao sam tvoju Ahilovu petu i neću odustati dok ne pristaneš na moje uslove.”

Tornberg je bio gotovo paralizovan od besa. „Nikad mi niko nije s uspehom nametao uslove, pa neće ni sad.”

Hemu je krv navalila u uši i on oseti kao da će svakog časa dobiti srčani napad. Smučilo mu se da sluša naređenja starog licemera. Više nije mogao da živi sa saznanjem šta je Tornberg uradio, šta i dalje radi. „Prihvatanje mojih uslova lakši je put iz ćorsokaka u koji si se uvalio”, reče. „Prekršio si tolike zakone da sam odustao da ih brojim. Imaš li pojma šta bi javni tužilac dao da ima ovaj materijal u rukama?”

„A kako bi to moglo da se desi, sinko?”

„Ja bih mu ga dao!” vikao je sada Hem, uprkos rešenosti da ovo sredi što hladno-krvnije. „I prestani da me zoveš sinko!”

„Kad prestaneš da se ponašaš kao desetogodišnji skaut zvaću te po imenu koje sam ti dao na rođenju. Ko ti je dao pravo da budeš moj sudija, porota i izvršilac kazne? Zar misliš da je svet tako proketo lep i sređen da nam samo ostaje da se držimo tvog tvrdokornog obrasca ponašanja? Besmislica. Zakon današnjice je u haosu. Zakon univerzuma.”

„Nisam ja izmislio koncept morala”, vatreno reče Hem. Već je bio svestan da je njegov otac uspeo da preotme prednost terajući ga da opravdava svoj stav visokim načelima. „Ako je nešto zajedničko svim kulturama čovečanstva onda je to moralnost.”

„Reci to Arapima”, reče Tornberg, „ili Japancima. Niko od njih nije ni čuo za moralnost.”

„Grešiš”, uzvratila Hem očajnički se trudeći da se vrati na temu očeve perfidnosti. „Možda se njihova moralnost ne podudara u svemu sa našom, ali...”

„Tričarije! Gubiš vreme braneći one koji to ne zaslužuju. Ne bih to očekivao od svog sina.”

„Zaboga miloga, zvučiš kao da sam ja samo tvoj sin i ništa više.”

„Baš kao što sam ja bio sin svog oca dok nije umro.”

„Ne, ne!” Hem poskoči. „Ja sam više nego samo tvoj sin, mnogo više!”

Tornberg diže pogled ka Hemu ispod štitnika svoje kape. „A gde bi bio bez mene? Imaš li uopšte pojma. Iskoristio sam svoj uticaj da te upišem u osnovnu školu, koledž. Isti uticaj iskoristio sam da bih ti izradio nameštenje u Tokuju, lepo i lagodno, da bi mogao da obaviš neka posla za mene u inostranstvu, a onda sam te povukao iz armije u Ministarstvo odbrane. Šta si ti sam uradio? Oženio se lepom, ali beskorisnom ženom koja ti ne donosi nikakvo zadovoljstvo, ne ceni život koji si joj pružio i tako malo mari za brak da te pušta da juriš naokolo kao mačak u vreme parenja. Pa i zašto bi? Onaj instruktor tenisa da je joj onu vrstu lekcija koje čak i meni deluju osvežavajuće.”

„Nije istina!” povika Hem, iako u podsvesti nije bio iznenađen ovom vešću.

„Svakako da jeste”, bezbrižno uzvratila Tornberg. „I ja imam fotografije, sinko. Hoćeš da ih vidiš?” On se opet nasmeja budeći u Hemu nervozu. Hem se seti svađa sličnih ovoj između svojih roditelja koje je slušao kao dete i još uvek je osećao bol od noktiju zabijenih u dlanove ruke.

„Hriste, to je zlo! To je više nego zlo!”

„Dosta!” Tornberg lupi rukom o sto, od čega poskoči escajg i aluminijumske konzerve. Crno pivo proli se na površinu cvrčeći kao kiselina. „Domogao si se mojih tajni i hoću ih natrag. Prestanimo da fantaziramo i pređimo na stvar.”

„Na koju stvar?”

„Na nagodbu, neznalice”, reče Tornberg sevajući očima. „Trebalo bi da ti slomim ruku što si provalio u moje svetište, ali za to treba imati muda. Iskreno govoreći veća nego što sam mislio da imaš. Utoliko bolje za tebe. Ti imaš robu koja mi treba, a ja imam uticaj koji ti želiš. Zvuči kao solidna osnova za nagodbu pa onda da zaboravimo ta moralna sranja, sednemo i obavimo to.” Hemu tada sinu da je čitav ovaj gambit izveo pogrešno od prvog poteza. Zurio je u svog oca kao da ga vidi prvi put što je na neki način bilo istina. Budala je bio kad je verovao da nekom mudrolijom može da natera svog oca na kakav-takav kompromis. Umesto toga desilo se neminovno. Tornberg ga tera na nagodbu koja neće ostaviti prostora za moralnosti. Shvatio je sada da je za njegovog oca moralnost luksuz koji sebi ne može priuštiti i pored sveg svog novca i uticaja. A možda je razlog upravo bio novac i uticaj koji su se gomilali na način koji je isključivao mogućnost za moralnost.

Ovo otkrovenje je bilo tako duboko da mu se učini kao da ga između očiju pogodi grom. Bože, pomisli on, šta sam radio kad sam rastao u njegovoj kući? Kako ga je majka trpela? Ali naravno, znao je. Tornberg Konrad III zračio je onu vrstu harizme kojoj je bilo teško odoleti čak i kad bi čovek počeo da sumnja da je izvor te privlačnosti mračan i smrtonosan.

A sad je s užasnom izvesnošću shvatio ono što je trebalo odavno da shvati — da za njega postoji samo jedna alternativa. U trenutku kad bude seo za sto sa Tornbergom da sroči parametre kompromisa biće izgubljen, samo još jedna muva namamljena u svetlucavu mrežu u kojoj su završili toliki drugi.

„Ne”, reče sada Hem. Sunčevi zraci dizali su se kao talasi sa stola omamljujući ga. Trudio se da ne ustukne pred tamnim upornim pogledom svog oca. „Nema kompromisa, nema nagodbe. Postoji samo jedan način da te zaustavim. Otići ću javnom tužiocu sa dokazima.”

„Ne budi idiot, Hem. Nikud ti ne ideš s tim fotografijama. Originali su spaljeni, a kad mi daš negative i sve otiske koje si napravio dokazi više neće postojati.”

Hem tresnu pesnicom o sto. „Isuse Hriste, samo te slušam. Naravno da će dokazi postojati i dalje. Oni su u opticaju svakog dana dok postoji ta mračna klinika!”

„Nemoj sad da padaš u vatru, sinko, Od toga nema vajde.”

„Dosta sranja!” obrecnu se Hem. „Serviraj to nekom sličnom sebi, ali meni nećeš. Ne više.” On se okrenu na peti pojurivši ka elektronskom vitlu. „Vreme je da se vratimo u luku.”

„Nikud mi ne idemo dok ovo ne sredimo na za mene zadovoljavajući način”, reče Tornberg.

„Više nemaš nikakvo pravo glasa po tom pitanju”, dobaci mu Hem preko ramena.

„Ako se približiš vitlu primeniću ovo.”

Hem se obrnu, škiljeći u senku vrata otvorene kabine, gde je Tornberg i dalje sedeo za brodskim stočićem.

„Šta je ovo dovraga?”

„Na šta ti liči?” upita Tornberg. „To je harpun koji držim da mi se nade ako naletim na koju ajkulu.”

„Zar ćeš ovo da primeniš?”

„Samo ako me ti nateraš.”

Hem ne reče ništa piljeći u opaki bodljikavi vrh čelične strele koji bi smesta probio ajkulinu tvrdu kožu. Tornberg ga je kočio celog života, ako misli da će pretnje sada odvratiti Hema, doživće iznenađenje.

„A sad dođi ovamo i sedi da popričamo...”

Hem zatrese glavom. „Samo ćemo završiti time što ćemo napraviti još jednu od tvojih nagodbi tako da ja mislim da sam dobio šta hoću, a ti ćeš nastaviti po starom. Ne, čitav taj krug zla mora ovde da se završi.”

„Ništa se neće završiti”, reče Tornberg. „Neću odustati od Grin brenčis, ali ti obećavam da neću više uvoziti pacijente, završiću posao sa onima koje već...”

Hema obuze takav bes kakav nikad nije doživeo, čak ni u jeku rata. „Kako uopšte možeš da kažeš tako nešto? Kakva neverovatna arogancija! Zlo se ne meri polovično. Ne možeš da kažeš: napraviću kompromis tako što ću ubiti šestoro umesto dvanaestoro i očekivati da ćeš se time iskupiti.”

„Zašto da ne? Ja sam spreman na kompromis, Hem. Ti si taj koji je nepopustljiv.”

„Ne možeš ovo da obrneš”, uzvratil Hem. „Radi se o tebi, ne o meni. Idemo na sve ili ništa.”

„Stvarno to hoćeš?”

„Spusti prokleti harpun.”

„Sve ili ništa nije prihvatljiv predlog.”

„Uzmi ili ostavi”, reče Hem, zaputivši se ka vitlu.

„Dalje ruke!”

„Jebi se!” procedi Hem, otpočinjući operaciju dizanja sidra. „Neću te više zvati i neću primati naređenja od tebe.”

Strela harpuna pogodi ga između lopatica gotovo pod pravim uglom. To samo po sebi nije bilo fatalno, ali snaga udarca odbaci ga unapred. On udari strukom o ogradu i, izgubivši ravnotežu, prevrnu se.

Tornberg je već spustio harpun i pojurio preko palube. On nalete na ogradu, nagnu se preko zureći u vodu. Na vodi je video mrlju od krvi koja se širila kao mrtvački pokrov, a onda izroniše Hemova leđa iz kojih je štrcao kraj strele kao slomljena zastava.

„Svemoćni Hriste”, prošapta on dok je posmatrao krajeve sinovljeve kose koja je blago vijorila tamo-amo kao vreže anemone.

U mislima su mu kao vojni marš odzvanjali stihovi iz jedne pesme V. B. Jejtisa, koja mu je bila omiljena otkad je naišao na nju kao mladić: „Soko ne može da čuje sokolara...”

Krenula je od krvi potamnela plima, i svuda Svečana nevinost tone u svima.”

Volf je stajao sam na dugom rtu ravnog kopna koje je štrcalo u ogromnom moru. Iznad glave su opaki i preteći oblaci leteli nošeni sve jačim vetrom.

Ne, ne sam. Video je neku figuru, ocrtanu na grimiznom nebu. Pošao je ka njoj. Kako je išao, rt se izgleda izduživao iza njega kao jezik neke džinovske zveri. Pored olovno-sivog

mora, uzburkanog neba i bezličnog rta nije se ništa drugo videlo i Volf je nekako imao osećaj da je ovaj rt poslednji komadić kopna koji je preostao u ovom ludom univerzumu.

Tu je, međutim, stajala ta figura.

Dok je žurio ka njoj shvati da je u pitanju čovek, žena, Japanka, veoma lepa. Stajala je na samoj ivici rta, zureći pretpostavljao je, u more. Video je njen profil i zapanji ga koliko je podsećala na Minako.

Ona okrenu glavu ka njemu dok joj se primicao mada je bio siguran da nije pravio buku. U njoj je bilo neke neizrecive tuge koja ga je terala da zaplače, a opet je posedovala retki spokoj kao kamen nepomičan u jezeru ili ptica u trenutku pred uzletanje.

„Ja sam Hana” reče ona. „Ćerka Minako, Čikina polusestra.”

Šta je to bilo u njoj što je u njemu probudilo osećaj kao da je zna celog svog života, pitao se.

„Gde sam? Jesam li mrtav?”

„Tvoj um je povezan sa biokompjuterom poznatim kao Orakle.” Ona ga dodirnu u predelu srca. „U tebi je otrov. Budi miran dok ga ne izvučem.”

Volf htede da postavi neko pitanje, ali se umesto toga seti kako je Beli Luk na sličan način izlečio njegovog oca.

„Evo, gotovo je.” Njeno blede lice pobele. Ona ga stisnu. „Da li čuješ ovo?”

„Šta? Diže se vetar.”

„Ne, ne vetar.” Ona je zurila u more. „Nešto drugo.”

Volf okrenu glavu prateći njen netremičan pogled. Iza zvuka vetra začu nešto kao tužbalicu ili lament, tek rođeni krik koji ga sledi.

„Dolazi”, reče Hana.

Duboko ispod vela olovno-sive vode čulo se komešanje, izvijanje i usisavanje, talas tako širok da oko nije moglo sasvim da ga obuhvati.

„Šta je to?” upita Volf osećajući život neke vrste kako udara laganim teškim pulsom.

„Nešto što čeka da bude rođeno”, uzvratila Hana.

Strah u njenom glasu nagovestio je prisustvo nekog trećeg na rtu.

„Volfe, pažljivo me slušaj. U trenutku zanesenosti došla sam ovde svojevolejno jer nisam stvorena da živim u svetu ljudi. Bilo mi je nelagodno u mom ljudskom obličju, bila sam nesrećna u zagađenom svetu koji je nesmotreno čovečanstvo stvorilo za sebe.

Došla sam ovde da nađem utočište, da istražim beskraj, da živim na mestu imunom na zagađenje da bih shvatila da zagađenje nosim u sebi i od trenutka kad sam ovde stigla inficiram ovo mesto tim virusom.”

„Hana, ja moram da znam...”

„Ne, ne”, molila je ona, „dozvoli mi da završim dok sam još u periodu lucidnosti. Ostalo je sada tako malo vremena. Orakle i ja smo jedno i oboje ludimo.”

U centru olovno-sivog mora pomoli se daleka grba. A sama voda bila je bez talasa kao da je ispod ležao levijatan tako nezamislivo ogroman da je zatezao samo tkivo okeana.

Ona je govorila brzo, ali razgovetno da je svaka reč odzvanjala istinom, potkrepljenom njegovim zapažanjima, istinom tako zastrašujućom da se Volfov um momentalno paralisao njenom veličinom. Ipak je slušao, upijajući sve više i više Hanino objašnjenje onoga što mu se desilo i što bi mu se moglo desiti. Kroz nju je video budućnost iz koje je ona spremno,

rekla mu je, gotovo sebično pobjegla. „Vidiš kako se pomalja crtež”, najzad reče ona. „Vidiš budućnost i šta moraš da uradiš.”

Hana potom vrisnu, ali taj zvuk zamre kad ju je odneo sve jači vetar, a onda se iz dubina pojavi levijatan.

Koliko izbora mora da je imao, koliko načina da se pojavi. Trebalo ga je izlečiti, trebalo je da zna ono što se ne da saznati. A za to se obratio Volfu, posredniku, neurohirurgu.

Ali Hana je znala bolje. Razumela je ono što Orakle nije bio u stanju: da je sama njegova matrica ono što ga tera u ludilo. To je bila konačna tuga njenog novog sveta i konačna ironija. Spoznala je da, barem za nju, nema izlaza, da za Orakla neće biti egzistencijalne katarze. Smisao koji je tako očajnički tražio izmicao je moćima njegovog saznanja. Opasnost je u životu, ne u smrti.

Volf je sada znao šta to znači jer je Hana u poslednjim trenucima svoje lucidnosti znala i rekla mu.

Levijatan koji se pomaljao iz dubina imao je mnogo glava. Lepe i gadne, sve su se okretale u jednom pravcu da ga odmah prouče. Tolike glave da ih ne bi prebrojao čak i da u ovom ludom univerzumu ostane godinu dana. Glave lepe i gadne, upile su u sebe čitav svet.

Volf zatvori oči, prizva makura no hiruma, projektujući dug, suvonjav prst kroz mastiljavi okean. Prodro je kroz Orakla i uspeo da „vidi” neku vrstu šeme njegovih LAPID kola. U njima nije video nikakvog smisla pa ga na trenutak obuze panika. „Ja sam izlečio tebe. Sad ti pomози meni da živim, da razumem.”

Zanemario je kola, osluškivao je, gledao, dodirivao i osećao udare njegovog srca ili onog što je pulsiralo životom pošto on nije imao srce. Međutim, poput svih bića, i on je imao srž bez koje ne bi preživao i Volf sada shvati zašlo mu se ovaj univerzum prikazao kao ogromni okean, kao plima, osećao je puls, talase energije s jasnim ritmom i koncentrišući se prepoznao kadencu iz svog uma i uma svih ljudskih bića talasastu sinapsu koja se stvara kad neko sanja.

Makura no hiruma, koju je dobio u zaostavštinu od Judžijeve DNK i onog što je ostalo od Hanine psihe, navela ga je da sanja lude snove. Levijatan ispod olovno-sivog okeana bio je lud kako to samo može da bude neko biće. Užasna moć makura no hiruma otvorila je tolike mogućnosti da je „mozak” koji se tek formirao oterala u ludilo. Iako je bio samo kvaziorganski, Oraklov mozak je bio gotovo podjednako složen kao i ljudski organ, i zastrašujuće u mnogo čemu efikasniji, usredsređeniji, superiorniji.

Bio je tek u povoju. Um koji sanja prerano sazreo, ali ranjiv, potpuno nesposoban da asimiluje talente iz Judžijeve DNK, iz Hanine psihe. Kao što je njegov moćni um nadjačao ono što je ostalo od Hane, tako je njega preplavila njena makura no hiruma.

Glasovi ludnice. On oseti navalu iracionalnih misli kad je počeo da se vezuje za Oraklovu matricu. U jednom vrtoglavom trenutku postao je lice. Visio je lebdeći, skoro izgubljen, maltene rastvoren u ludom univerzumu, i sam polulud.

Međutim, u tom konačnom času usredsredio se podsetivši se kakofonije glasova koju je slušao kad je dodirivao umove višestrukih ubica koje je izveo pred sud pravde. Još jedan život, ali iskustvo mu je tu dobro poslužilo.

Zanemarivši dezorijentišući haos projektovao je svoju makura no hiruma dublje u matricu i tako presekao Oraklovu osnovnu kadencu, izvrnuo vrh talasa udara njegovog srca,

uspostavio interakciju sa modelom njegove sinapse. „Ovako jedino mogu da ti pomognem.” I time ga je oslobodio patnji; time gaje pogubio.

Kada se Tornberg Konrad III vratio u svoju vilu u seoskom klubu „Terase Magnolija” osetio je kao da je pretrpeo radioaktivne opekotine. Ukus izdaje njegovog sina povlačio mu se po ustima, virus izdaje stegao mu je stomak.

Bes i agonija tresli su ga kao drvo u oluji. Sručio se u tapaciranu stolicu uhvativši se za glavu. Nije se pružio da upali svetio. U ovom trenutku više mu je godila hladna tama vile.

Zašto se od svih ljudi na njega okomio onaj na kog se najviše oslanjao? Davno je otpisao drugu decu kao beskorisnu, kao balast koji je izgurao iz gnezda u realan svet da bi otkrio da mora da ih vadi iz sosa kao što je biti uhvaćen sa šefovom ženom ili oženiti se pogrešnom ženom koja je pretila preko advokata da će ih opelješiti.

Nijedno od njih nije vredelo prebijene pare osim Hema. Zato je Tornberg pomogao Hemu da napravi karijeru koristeći svoju mrežu starih drugara u Vašingtonu da bi svom sinu ljubimcu obezbedio sve prednosti koje je garantovala njegova inteligencija i moralna snaga.

Tornberg se izvuče iz stolice, pređe preko zastrtog poda do bara gde uze tešku kristalnu čašu i priredi sebi žestok viski sa sodom. On sruči tri odjednom kao da su lek, što su u ovom slučaju i bili.

Poslednjih nekoliko nedelja privikao se na život u ovoj vili okružen spokojem terena za golf i šumskim stvorenjima. Ogromna kamena kuća usred imanja u Virdžiniji kad je Tifani bila živa više mu nije delovala primamljivo. Beskrajne sobe, blago tapkanje posluge koju je sumnjičio da ga špijunira, da priča tračeve o njemu po mračnim ćoškovima, sada zastrašujuća pošumljena brda postala su nepodnošljivo breme za njegovu dušu.

U mislima su mu opet odzvanjali stihovi iz Jejtsove pesme: „Stvari se raspadaju, centar ne može da opstane... Najboljima nedostaje vera, a najgori su puni vatrene žestine.”

Bože, kao da je smak sveta. On povuče još jedan velik gutljaj viskija sa sodom. Šta je Hem mislio da će postići provaljivanjem u sef Grin brenčis, fotografisanjem tajnih dokumenata koji su beležili tok kliničkih eksperimenata. Svakako, eksperimenti su sadržali i nelegalne momente. Ali ko je pravio ove zakone? Tornberg je imao previše posla sa idiotima na Kapitolu da bi prema njima osećao bilo šta drugo osim prezira. Oni čije žile kucavice nisu već dovoljno otvrdle da preseku dovod kiseonika do mozga bili su toliko podmitljivi da nikad nisu uspevali da opstanu na površini bez mita koje im je iz godine u godinu donosio određeni prihod za njihove privilegovane sinekure.

Hemova glavna mana bila je nesposobnost da gleda van okvira arbitrarnih zakona nametnutih čovečanstvu. Ako je Tornberg nešto naučio, onda je to da se ne može dugo zavoditi veslački red u haosu univerzuma.

On otpi još jedan gutljaj pića tresući se kad se setio kako je izvadio leš svog sina iz vode, umotao ga u rezervno jedro koje je izvukao iz potpalublja, čvrsto ga vezao, prikačivši na paket pomoćno sidro koje je otkao s lanca. Tek pošto ga je skotrljao s ivice čamca za spašavanje shvatio je da je zaboravio da očita molitvu. Pokušao je nešto da promrmlja, ali mu reči nisu dolazile u misli.

On sad tiho prostenja i sa ukusom krvi u ustima i spotičući se prođe do spavaće sobe gde je serum koji mu je trebao ležao skriven ispod lažnog dna ladice noćnog stočića.

Stajao je kraj kreveta kad postade svestan da neko sedi u lakoj stolici odmah s leve strane noćnog stočića.

„Koje tamo?“ upita on glasom uplašenog starca.

„Zar ne prepoznaješ moj parfem?“

Tornberg je okretao glavu tamo-amo a nozdrve su mu se širile. „Štivi?“ upita nesigurno. „Kad si otkazala večeru rekla si da moraš da se vratiš za Njujork. Šta radiš ovde?“

„Čekam te.“

Neka oštrina u njenom glasu naterala ga na oprez. Šta se desilo, pitao se. Odmah ga probode koplje panike. Da li je Hem pokazao Štivi dokaz koji je ukrao iz sefa „Grin brenčis“? Ne, ne, to je nemoguće. Hem čak nije znao za njegov odnos sa Štivi. Svakim danom postajao je sve više paranoičan. Bila mu je potrebna injekcija seruma, ali još više rezultat Volfvog infitiranja u svet sporog starenja i izuzetne moći one kučke Minako.

„Drago mi je što si tu“, reče naposletku.

„Možda ti neće biti drago kad čuješ šta imam da ti kažem.“

„Ne razumem.“

„Volela bih da mi objasniš zašto mi nikad nisi rekao da ste ti i moja sestra imali odnos.“

„Štivi“, počeo on, napravivši jedan oprezan korak i sedajući na ivicu kreveta. „Tvoja sestra izgleda nije mogla da se uhvati u koštac sa starenjem, znaš to. Kad je otkrila da vršim eksperimente u suzbijanju posledica starenja molila me je da postane deo eksperimenata.“

„Svojevoljno je postala zamorče.“

„Da.“

„I znala je sve unapred?“

„Svakako. Pokušao sam da je odgovorim, ali...“

„Imam tvoju prepisku s Amandom.“

„Ah.“ Video je liniju njenog obraza i obrve, ocrtane na spoljnoj svetlosti koja je probijala kroz drvene kapke i prozirne zavese. Tek je sad dobro osmotrio gde se nalazi, koliko daleko od njega.

On zatrese glavom. „Trebalo mi injekcija“, reče odlazeći čašu na noćni stočić i otvarajući donju ladicu.

Štivi ga pusti da odgurne lažno dno i zavuče ruku duboko u ladicu pa da upali lampu pored kreveta.

Tornberg zatrepta trudeći se da prilagodi oko iznenadnoj svetlosti u neposrednoj okolini.

„Ovo tražiš?“

Sad je ugledao Štivi poželjnu u džinsu kaki boje, bež košulji ispod jakne od kože i vune u bejzbol stilu otvorenu spreda. Obično bi se divio njenim dugim nogama, oblinama njenih grudi, ali u ovom trenutku više su ga interesovale tanke rukavice od jagnjeće kože koje je nosila, zato što je u jakoj desnoj ruci držala kolt 45, pištolj američke armije, uperivši ga u njega iz gotovo neposredne blizine.

„Jesi li sigurna da je napunjen?“

Štivi mu uputi ledeni osmeh. „Svojeručno sam napunila svako kućište.“

„Svakako nećeš da upotrebiš ovo oružje, Štivi“, reče on. „Ti si psihijatar. Znaš posledice takvog jednog čina, ne samo pred sudom, već i u potonjim godinama u tvojoj glavi. Uz to nisam učinio ništa da zaslužim da u mene uperiš pištolj.“

„Naložio si da se ubije Amanda.“

Tornberg je zurio u nju. „Potpuno si luda. Zašto bih zaboga...“

„Ona je umirala od tretmana koje si joj ti davao. Umukni! Ne poriči.“ Klimnu glavom. „Baš kao što je Tifani umrla. Samo Amanda je bila drugi slučaj. Nad Tifani si imao potpunu kontrolu. Gde je sad njeno telo, Konrade? U mrtvačnici? Ne, nije bilo sahrane, ničeg. Kladam se da si dao svojim lešinarima u klinici da izvrše obdukciju radi naučnih istraživanja, a onda si je kremirao. Lepo i pedantno i bez neprijatnih pitanja koja bi postavljao sudski veštak. Samo je jedan od tvojih doktora mezimaca na klinici potpisao smrtovnicu.“

Ali s Amandom to nisi mogao. Ona je živela u stvarnom svetu van tvog domašaja. Kad si saznao da umire nisi mogao da je tajanstveno otpremiš na kliniku. Postavljala bi se važna pitanja da li je dopušteno da umre od droge koju si ubrizgavao u nju pa si zato naložio da se ubije. I da bi slika bila potpuna, učinio si tako da izgleda da je žrtva sitnog lopova, što je tako uobičajeno u Njujorku, naročito tamo gde je živela, pa si znao da to neće izazvati mnogo komentara ni radoznalosti.“

„Jesi li završila?“ upita Tornberg. „To je prilično pametna priča, ali garantujem ti da je samo to, priča. Ne znam ko ti je poturio ovu bolesnu izmišljotinu, ali uveravam te...“

„Umukni!“ reče Štivi ovog puta oštrije. Ona ustade, kao da se u njoj nakupilo toliko zatamljenog besa da više nije mogla da podnese da sedi mirno. „Videla sam lično tvoju sjajnu makijavelističku ruku. Samo jedno ne mogu da dokučim. Kako sam ti se nekad divila što ljude, važne, moćne ljude, vrtiš oko malog prsta. Izgrado si tako Mortonovu karijeru i obezbedio mi ulazak u visoko društvo o kome sam oduvek sanjala. Bio si tako moćan, kao sunce, a ja sam ti bila blizu, upijajući tvoju vrelinu, grejući se na reflektovanom sjaju tvoje moći. Bila sam tvoj prijatelj, izgovorila bih tvoje ime i pozlaćena vrata su mi se otvarala.“

Bože moj, kako sam se nekad tresla od očekivanja. Zamišljala sam sebe kao glumca na Brodveju koji izlazi na pozornicu. Kako sam se upetljala u tvoje laži? Ja jesam bila glumac, ali ne na dobroćudan način kako sam isprva zamišljala. Živela sam u laži, svaki dan, svaku noć, a poslednja kap u čaši bila je kako sam se prostituisala sa Volfom zbog tebe. Sad gledam unazad na tu epizodu s nekakvim strahom i gnušanjem koje sumnjam da možeš i da sanjaš. Jer ja se bojim i gnušam sebe kad razmišljam o tome kako sam stekla Volfovo poverenje, a onda ga zbog tebe zloupotrebila.

U jednom si bio u pravu: zaista volim Volfa. I verujem da bi i on mene vremenom zavoleo. Ali vidiš, to nikad ne može da bude jer je naš odnos lažan, umrljan obmanom koju sam zbog tebe napravila. Nikad pošteno neće moći da se opet suočim sa njim s tim saznanjem i nikad se neću usuditi da mu kažem šta sam uradila.“

„Ma hajde, Štivi“, reče on. „Umeš ti bolje. Voleo sam Amandu. Bila je prijatelj. Žao mi je nje. Ako sam grešio, to je bila samo momentalna slabost prijateljstva. Žao mi je zbog nje, ali sad vidim da nije trebalo nikad da joj dopustim da me nagovori da ude u program klinike. Užasno se osećam zbog njene smrti, ali je život zaista lutrija. Grad ju je ubio. Njujork. To je tragično, ali ne treba nikog kriviti, a ponajmanje mene.“

„Ne interesuje me više na koliko načina umeš da izokreneš istinu, Konrade.“

„Ti od svih ljudi najbolje treba da razumeš da si u ovom času previše obuzeta emocijama da bi bila u stanju da razlučiš istinu od izmišljotine.”

„Rekoh ti da umukneš i to sam i mislila.” Štivi je čvrsto držala kolt uperivši ga pravo Tornbergu u srce i on shvati da je u ovom trenutku prevelik rizik da pokuša da je razoruža. Ona je zaista počela da ga nervira. Trebalo mu je vremena da se izbori s onim što se desilo na palubi škune. Bilo je životno važno da se nagodba...

„Čitajući ova Amandina pisma najednom sam shvatila da nemam ništa vredno”, nastavila je Štivi. „Moj brak je lakrdija potpuno bez ljubavi i pravih osećanja. Postao je čist interes, mada sad sumnjam da je manje-više tako od samog početka. Sve sam više odvojena od svojih pacijenata, a moj društveni život je šupalj, tako lažan da me tera u plač.

Volf je probudio jedino pravo osećanje u meni za više godina, izuzev žaljenja zbog Amandine smrti, a sad je taj put okaljan mojom izdajom.

Nisi ti taj koji je zao Konrade. Zlo se krije u nama samima kao klopka koja samo čeka da škljocne i zatvori nas u tamu ljudske duše. Vidiš, krivim sebe koliko i tebe.”

Ona gurnu kolt još više ka njemu, ruku ispruži i toliko zategnu da Tornberg najednom shvati da ju je pogrešno procenio, da se sprema da povuče obarač. Prekasno je spoznao zašto joj je bilo potrebno da priča. Postavila je sebi gvozdeno načelo koje će joj štititi dušu od traume neminovno izazvane ubistvom drugog ljudskog bića.

„Imam pisma, ali ona ne bi prošla na sudu”, reče Štivi. „Ne raspoložem objektivnim dokazima da si ti naručio ubistvo moje sestre, a ipak znam da si odgovoran. Ne mogu te mirne savesti pustiti da ti to jeftino prođe, nemam izbora niti šta da izgubim.” Trenutak pre nego što je povukla obarač Tornberg zamahnu desnom rukom udarivši teškom kristalnom čašom koja je stajala na noćnom stočiću. On pogodi Štivi u rame kad grmnu eksplozija.

Tornberg je silovito odbačen preko kreveta, a metak se zabio u rebra tik ispod srca. Štivi vrisnu zureći u krv koja je obilno tekla iz rane cureći na prekrivač. On je razrogačio oči a ona nije mogla da odvoji pogled od njih.

Ona poče da drhti nekontrolisano plačući. Toliko ju je užasnula krv koja se slivala preko kreveta da je izjurila iz vile. Trčala je kroz šumu na ivici terena za golf tek tada shvativši da još uvek steže pištolj u ruci. Grčevitim zamahom zavitla ga u žbunje spotičući se dok nije ušla u iznajmljena kola.

Misli su joj obamrle pa je morala da veoma jako da stegne volan, ali je imala dovoljno kontrole da vozi pažljivo poštujući sva ograničenja brzine i signalizaciju. Ona stade kod prve telefonske govornice, napipa nešto sitnine i nazva policiju. Kazala im je za leš ne identifikujući ni Tornberga ni sebe. Spustila je slušalicu dok je glas s druge strane žice uporno postavljao pitanja.

Kad je izašla iz govornice ona pade na kolena i povrati. Ošamućena i slaba spotičući se dođe do kola i sede labavo držeći volan zagledana u beskraj neba. Čula je brujanje zagrejanog motora i ništa drugo.

Misli su počele opet da joj naviru i razbistrilo joj se u glavi. Jedno je bilo razmišljati o ubistvu, biti siguran da je opravdano, a sasvim drugo kad odeš i poćiniš ga. Ubistvo je ubistvo i kao što je Štivi upravo shvatila, uvek nosi sa sobom posledice.

Tokio

Noć i metropola.

Moderni Tokio bio je metropola s onom vrstom sumračne melanholije moguće samo u vaskrsnutim društvima još uvek prožetim dubokim nihilizmom poraza. To je takođe bilo društvo koje je nesmotreno prihvatilo koncept šupljeg fanatičnog potrošačkog mentaliteta ili idolizaciju praznoglavih ljupkih lica pop-zvezda koji su davali nekakav nakazan izgled modernim fasadama.

Dok se šetao krišom Tokijom noću, Volfa je zapanjilo koliko je tuđa i u isti mah uporna arhitektura ove vrste. Uopšte nije dopuštala nikakva tumačenja, ukrase, mogućnost kompromisa. Bila je nepopustljiva i odlučna kao namera samuraja.

Nalazio se daleko od ludog, izopačenog univerzuma Orakla. Pokojnog Orakla. Kasnije mu je u misli došla Hana, najzad slobodna.

Nikad nije bio tako srećan što se kreće po mraku ostavljajući daleko za sobom svetlucave vertikalne neonske reklame Ginze, bisernu lažnu zoru ili večni sumrak nalik na oreol.

Melanholično je tugovao nad lepotom koja je upravo prošla vrhunac, nad srećom koja nestaje, nad truljenjem koje neminovno dolazi iza ponoći mladosti.

Misleći na ovo on se seti Hane, tužne i tako same, uhvaćene u klopku modernog pakla delimično svojom zaslugom. Imao je osećaj da bi ona razumela kako je on te noći doživeo Tokio.

Svetlost i Čikina silueta.

Sa pogodnog mesta u dubokoj senci motrio je na ulaz u Zabranjene snove kad je patuljasta žena u muškom odelu uvela Čiku unutra. Vrata se zatvoriše i ulica bi osvetljena zracima farova koji su se primicali. Kola potom prodoše i opet pade tama. Bleda svetlost Ginze nije dopirala do ove strane ulice, pa je ona delovala kao da je s drugog sveta. Na ulici nije bilo nikog, iako je Volf čuo muške glasove koji su se dizali i spuštali isprekidani napadima zbunjenog smeha, zvucima teško shvatljivog tv-šou programa koji su dopirali kroz prozor negde u blizini.

Stiglo se dovde do poslednjeg plana tako opasnog da ih je samo očaj nagovorio da ga isprobaju.

Volf je označio vreme kad je Čika ušla u Zabranjene snove i sad su minuti predugi umotavajući se tu oko tame, povlačeći čvrsto senke uz fasade zgrada.

Prvo lice koje je ugledao kad se probudio kao iz dubokog sna bilo je Čikino. Nikad nije bio tako srećan što nekog vidi. Kako ju je voleo. I sad se pitao da li je šalje u smrt.

Vreme.

Brojčanik na njegovom satu svetlucao je žuto u tami. Volf osmotri. On proveru ulicu, sačeka da prođu još jedna kola čiji farovi ga osvetliše pročešljavajući zgrade kao u starim filmovima crnog talasa s obaveznom scenom upada u zatvor.

On pođe držeći se najdublje senke pre nego što pređe ulicu do Zabranjenih snova. Potom brzo skrenu iza čoška i kao što su se on i Čika nadugačko i naširoko izdogovarali kretao se niz ulicu skrenuvši iza drugog čoška oborene glave i zgrbljenih ramena. Hodao je

brzo, odrešito, ispravljenih laktova kao Japanci. Premda je bio previsok da bi prošao kao da je ove gore list, ne bi se pomislilo ni da je turista.

Prošao je pored onog dela zadnjeg zida koji je Prečasna Majka digla u vazduh u pokušaju da ga uništi i ugledao bodljikavu žicu zabijenu u armirani beton koji se sušio. On požuri mudro prolazeći dalje.

Našao se u još jednoj staroj uskoj ulici Tokija tako anonimnoj da nije ni imala ime. Čak i dugogodišnji žitelji ovog grada često su se pitali kako se ide do ulice kakva je ova. Kad je stigao do bezizražajne fasade druge zgrade Zabranjenih snova još jednom se osvrnu. Nadomak zgrade vodio je uski prolaz nadole. Volf skliznu u njega.

On odmota zavoje sa razderane leve ruke, svoju makura no hiruma opet uperi ka ranama koje su već zaceljivale fenomenalnom brzinom. Još su se videli samo crveni podlivi. Savi ruku i ne oseti nikakav bol, samo momentalnu ukočenost koja je nestajala posle nekoliko stisaka. Ipak, da bi bio siguran da je neće povrediti navukao je kožnu rukavicu dovoljno mekanu da mu omogući neometano kretanje, a opet dovoljno čvrstu da ga zaštiti.

Koncentrišući se pružio se da dohvati prvi ispust od armiranog betona za koji ga je Čika uveravala daje tu.

Druga zgrada u kojoj su smeštene prostorije Prečasne Majke, bila je povezana sa prvom u kojoj se nalazio sam klub sa dva hodnika između kojih se protezala prelepa bašta u kojoj ga je ispitivala Prečasna Majka. Imala je grubo stesanu teksturu za razliku od fasade sa strane kluba i bila barem upola više postavljena.

Volf je sada uspeo da se uhvati za ispust. Istegao se naviše tražeći još jedan od ispusta gde su štrčali betonski blokovi. Nije bilo nijednog.

Istegnuvši se pažljivo unazad on odmota najlonski konopac, pričvrsti ga za jedan kraj račvaste čakije od lake legure titanijuma i čelika. Zabaci je naviše i iz drugog pokušaja oseti da se čakija zakačila s unutrašnje strane krovnog zida. Tržnu nekoliko puta da bi bio siguran da se čakija zabila u armirani beton. Zatim se izvuče na krov.

Tu je neko vreme čučao i nehotice se seti krova u Njujorku tako dalekog, a opet tako živog u njegovim mislima, pljuska, dodira s nepoznatim, ubistvenog besa u sebi, nejednake borbe s Amandinim ubicom, pada kroz krovni prozor...

On zatvori oči načas ošamućen. Šta mu se dešavalo? Hana mu je ponešto objasnila, ali čak ni ona nije znala sve. Najzad, ko zna koliko je dugo ostao u unutrašnjosti Oraklovog biouma. Po Judžijevim rečima, sve je trajalo ne više od nekoliko minuta, ali su oni kao u snu ličili na sate.

Šta mu se zaista desilo dok su on i Orakle bili povezani. To je ostala misterija. Je li izvršen transfer podataka, da li je deo biouma stopljen s njegovim?

Sada se tresao, bez snage da dalje sledi tok ovih misli. Usredsredi se na posao koji ti predstoji, reče sebi. U suprotnom, nećeš poživeti dovoljno dugo da otkriješ odgovor.

Iznad njega štrčali su džinovski tornjevi tokijskog Šinta, zaštitnog znaka koji je objavljivao ekonomsko čudo postmodernog Japana. Ispod njega videli su se prirodni elementi bašte koji su negirali prirodu oponašajući je na tako stilizovan način.

A negde između krila se žena koja će postati vladarka sveta.

„Iznenadena sam koliko si mi nedostajao." Prečasna Majka savi jedan dugi nokat i ogreba ga po golim grudima. „Je l' dobro biti kod kuće?"

„Nedostajće mi vašingtonski hamburgeri”, uzvratu Jošida. „Tamo sam zavoleo meso. Otkrio sam da niko ne pravi hamburgere kao crnac.”

Stajali su u jednoj od soba s tatamijem u prizemlju druge zgrade okrenute ka bašti. Rumena svetlost iz soba oko bašte iz više pravaca davala joj je nezemaljski izgled. Obod je bio nejasno osvetljen, dok je centar ostajao u apsolutnom mraku kao srce uspavanog pupoljka. Prečasna Majka je bila protiv postavljanja svetla u bašti; ona su remetila ki — unutrašnju energiju koju su tako brižljivo gomilale stene, mahovina, paprat, drvo i šljunak, prirodni elementi bašte.

„A Konradi, otac i sin?”

Jošida se nasmeja. „Kao planete zahvaćene entropijom, nijedan neće preživeti blizak susret.”

„Sjajno!” Prečasna Majka pljesnu rukama kao petogodišnja devojčica. Ona se nagnu, poljubi Jošidu u ključnu kost. Ona otkri svoje bele zube, ujede ga, držeći dok nije potekla krv. Zubi Prečasne Majke zabiše se još dublje u njegovo meso i Jošida zatvori oči.

„Povredila sam te”, reče ona.

„Ništa nisam osetio.”

On je zagrlu i poljupcem skinu krv s njenih usana.

U ovome je bilo nečeg ritualnog. To je bio deo njihovog odnosa. Kao između majke i sina, gurua i bogoslova, biskupa i sveštenika, ispitivanje i odgovor diktirao je ne samo pojedinac, već i širi kontekst uloge koju je svako igrao.

„Ali ovo osećaš?”

On ne trenu. „Da”, procedi kroz malo otvorene usne.

Prečasna Majka začu blagi zvižduk i soptanje njegovog daha spuštajući ruku ka centru njegovih grudi da bi opipala vlažan sjaj koji je proizvela.

„Kad bih nekog drugog tako povredila pao bi na kolena.”

On raširi nozdrve, što je bio jedini znak mučnog bola koji mu je zadala. „Uključujući Nišicua.”

„Da”. Prečasna Majka je s hladnom radoznalošću posmatrala njegovu kontrolu disanja. „Izdržljivost mu nikad nije bila jača strana.”

Izduženim prstima uhvati ga za ruke, klizeći zadivljeno preko glatkih mišića. Zatim se okrenu. „Kad govorimo o Nišicuu, trebalo bi da je ovde. Pozvala sam ga pre deset minuta.”

„Možda je neki od dečaka u klubu skrenuo njegovu pažnju”, reče Jošida.

Prečasna Majka se zakikotala kao šiparica. „Voleo bi da provedeš sat vremena nasamo sa Nišicuom, zar ne?”

„Hoću njegovo oko.”

Sad se Prečasna Majka zaista nasmeja. „Misliš da ćeš dobiti njegovu moć ako ga pojedeš?”

„Zar me nisi tome učila?”

Prečasna Majka zatvori na trenutak oči. „Dosta bih dala da vidim kako radiš na njemu. Možda bi trebalo da ti dopustim.”

Jošida ju je posmatrao dok je razmišljao o ovome. „Nišicu koordinira svu aktivnost Tošin Kuro Kosaija pred svetom. Ne možeš to sebi priuštiti.”

„Greška je oslanjati se toliko na jednu osobu”, reče Prečasna Majka. „To te udaljava od onoga što moraš učiniti, a drugima pruža lažan osećaj njegove moći. Sa Nišicuom sam možda u ovoj fazi.”

„Međutim, iako si Prečasna Majka ti si ipak žena. Nišicu ti je potreban da održava funkcionisanje svih kanala Tošin Kuro Kosajja. . .”

On proštenja kad ga preplavi bol s toliko zaslepljujućom snagom da je posrnuo. Suženje krvnih sudova koje je ona izazvala na zadnjem delu vrata prouzrokovalo je grčenje koje je poslalo u mozak probadanje kao da je pao na slomljeno staklo.

„Molim te prihvati moje izvinjenje”, reče on kad je došao sebi. „Samo sam hteo da ukazem na moguće posledice odustajanja od Nišicua.”

„Ludost je propitivati me”, prozbori Prečasna Majka s izrazom mačke koja liže pavlaku. „Već sam zabila svoje kandže duboko u Nišicuov mozak. Isisavam iz dana u dan njegovu makura no hiruma. Dobar je samo da me hrani. Za ostalo ću se pobrinuti kad kucne čas.”

Jošida se upravo spremao da joj ukaže na potrebu za drugom reprezentativnom ličnošću ako hoće i dalje da kontroliše članove Društva crne oštrice postavljene u džinovske konglomerate širom zemljine kugle kad ona savi prste oko podlaktice i diže glavu ka tavanici.

„Na krovu je neka životinja.”

Jošida se okrenu prateći njen pogled i nakrivi glavu. „Ništa ne osećam.”

„Ni ja. Ipak, tamo je. To mi kaže poslednji tračak budućnosti koji sam u stanju da sagledam. Dovedi mi životinju u sobu pet senki”, tiho naredi ona.

Volf se diže iz čučućeg stava, ponovo namota najlonski konopac i brzo prede preko katranisanog krova. Televizijske i savremene satelitske antene za digitalnu transmisiju štrčale su kao izobličena flora zajedno sa niskim rešetkastim postrojenjima koja su činila složen sistem za prečišćavanje vazduha.

Skoro je stigao do druge strane krova ispod kog se nalazila bašta kad oseti momentalno zamračenje koje mu je reklo da je naišao na drugu aura makura no hiruma. Ova je imala poznat ukus koji nije uspeo odmah da prepozna.

On skliznu na stomaku ka ivici krova, pažljivo se povuče napred da bi mogao da pogleda dole.

Video je tamne obrise stenja i drveća, lepeze paprati, gomilice mahovine. Svetlost je puzala preko minijaturnog pejzaža bašte kao sirup proliven na šanku. Osećao je kretanje poznate aure trudeći se da je prepozna.

Zabacio je čakiju od titanijuma i čelika, obazrivo se spustio niz najlonski konopac na raskvašeno tlo bašte. Pribivši se leđima uz najveću stenu motrio je siluete koje su se kretale iza staklenih vrata za prostorije s pogledom na baštu. Zatvorio je oči i raširio makura no hiruma u koncentričnim krugovima dok nije precizno odredio poznatu auru.

U mislima je video plan druge zgrade kako mu ga je Čika opisala. Video je da kretanje aure ima cilj. Iako ga njen vlasnik nije mogao osetiti, on ili ona mogli su da ga nagađaju koji je njegov cilj. I tako dok se približavao osećao je kretanje druge osobe ka prostorijama Prečasne Majke.

Kao da je igrao partiju šaha u mraku.

Volf prođe kroz delimično otvorena vrata u pustu sobu. Bila je tipična za prizemlje druge zgrade — tatami strunjače, zidovi sa štukaturom, male tamne drvene vitrinice, teška

građa i sa gvozdenim bravicama u japanskom minimalističkom stilu koji je veoma star i nikad nije izašao iz mode. Dok je išao počeo je da se sve više oslanja na makura no hiruma. Sada mu se više nego ikad nametalo kao imperativ da se kreće što brže i što tiše.

Dok Čika drži podalje opasnog Nišicua, Volf će vešto da izvuče ludu Prečasnju Majku iz svog okruženja. Naizgled nemoguć zadatak. Najzad, već ga je jednom porazila. Ali on je sada imao dodatnu prednost. Vrativši ga iz mrtvih, biokompjuter je jedva primetno izmenio njegovu makura no hiruma. Kako? Hana nije znala, a i za samog Volfa to je još uvek predstavljao misteriju.

Činjenica je da Prečasnja Majka mora biti uništena. Talas ubistava senatora, usvajanje restriktivnog trgovinskog zakona, demontiranje američke ekonomske superstrukture nastaviće se nesmanjenom žestinom dok ona ne bude zaustavljena. A ko bi drugi to pokušao osim njega?

Ovaj plan imao je onoliko šansi na uspeh koliko svaki drugi koji su on i Čika smislili. On bi, u stvari, na kraju mogao da se svede na samoubistveni napad. Rizik je bio ogroman.

Ali njemu je rizik bio u krvi. Šta vredi život bez njega, rekao mu je Piter Mateson jedne noći u Novom Južnom Velsu. Rizik je bio pokretačka snaga u Piterovom životu. Još mu se priviđao čudan divlji žar u očima njegovog oca za vreme koje je proveo sa njim i Aboridžankom u Lajtning Ridžu. Nije ni čudo što je pobjegao za Australiju.

A na kraju, da li je sin Pitera Matesona toliko drukčiji? Dok se obazrivo probijao kroz lavirint spojenih hodnika i prostorija Volf pomisli da nije. Imao je svoj Lajtning Ridž, mesto gde su se zakoni civilizacije ili ignorisali, ili namerno izvrgavali ruglu.

Ovi velikaši Tošin Kuro Kosajja doneli su svesno odluku da se izdignu iznad svakog zakona koje je čovečanstvo stvorilo za preko dve hiljade godina. Nije li ih to sve na neki način oteralo u ludilo?

On prestade sa traženjem i okrenu se. Odras druge aure sa makura no hiruma premestio se pa i Volf sa njom vrativši se putem koji je došao, pobijajući se uz niše ispunjene senkama.

Naposletku stiže do sobe u kojoj je taj drugi sedeo, stajao ili čučao. Načas je oklevao s rukom na vratima fusuma. Da nije klopka? Ali ne, znao je da ovi ljudi ne mogu da pročitaju njegovu auru pa nema načina da znaju da je tu. Drugi se nalazio tamo i nije imao pojma da je Volf tu.

On otvori fusumu dovoljno da vidi da je jedna lampa osvetljavala zamračenu sobu. Iz ugla senki duž tatami strunjača on vide da lampa stoji u najdaljem levom ćošku. On još malo otvori vrata i shvati da je ovo jedna od unutrašnjih soba sa samo jednim ulazom. To je značilo da će morati da ude brzo, koristeći šok prepoznavanja kao prednost.

Čučao je pored fusume, dišući u talasima, osećajući krv kako mu kola venama, čudnu crnu moć koja se i dalje raspetljavala u njemu i talase ovog novog osećanja koje bi mu tu i tamo preplavilo svest otkad se vratio iz Oraklovog unutrašnjeg univerzuma. Brojao je sekunde.

Nogom otvori fusumu i uskoči u sobu kotrljajući se kao lopta duž strunjača tatami, dolazeći u čučućem položaju, spreman za svakog koje vrebao unutra.

Ali unutra nije bilo nikog osim njega. U centru sobe nalazilo se samo sjajno bronzano ogledalo. On mu priđe bliže da osmotri svoj lik na izuzetno uglačanom metalu. A opet je osećao da iz njega zrači druga aura.

Projekcija, pomisli. Kučkin sin je nekako projektovao svoju auru, ali kako. . . ?

Volf je osećao nešto, ali digavši pogled ugleda samo senku kad ga nečija stopala zgrabiše s obe strane vrata. Kopile se krilo na tavanici!

Tanka traka svetlosti osvetlila je Jošidino lice i Volf prepoznađe čoveka kog je sreo u restoranu u vašingtonskoj Kineskoj četvrti koji ga je odveo do aveti Šiplija. A i sad kao da je povučen obarač u Volfovim mislima, on prepoznađe auru. Bila je to aura spodobe s kojom se borio one noći na krovu Amandine zgrade. Spodoba koja ga je gotovo ubila, koja je ubila Amandu. Bože, pomisli on, dakle to nije bio Kamivara ni Suma. Bio je to Džejson Jošida!

Udarac Jošidine leve pete pogodi ga tik ispod uva, juka, kako ga zovu poznavaooci ratničkih veština. Čitava Volfova leva strana utrnu, a noge kao da se pretvoriše u gumu.

Skljokao bi se na pod da ga nije čvrsto držao Jošidin smrtonosni stisak. Jošidina stopala visila su mu kao omča oko vrata stežući sve jače, presecajući priliv krvi i kiseonika u mozak. Staloženo i efikasno gušio je Volfa.

Nije bilo vajde što je shvatao da oslanjajući se toliko na novostečenu moć zanemario osnovna načela policijske obuke. Trebalo je da proveri tavanicu onog časa kad ga je prvi utisak naveo da poveruje da je soba prazna. Njegova makura no hiruma nije bila nepogrešiva, a on još nije postao Bog. Dobro naučena lekcija, ali kakve vajde od nje ako je mrtav? On zaječa dok je Jošidin žestoki stisak jačao i povlačio ga naviše odigavši ga od poda. Trzao se tamo-amo kao podivljala marioneta. Slika mu se mutila i više nije mogao suvislo da razmišlja. Brzo je treptao, a usta mu se razjapiše hvatajući vazduh. Htede da digne ruke ka vratu, da učini nešto da razbije smrtonosni stisak, ali one kao da su se skamenile odvojivši se od ostatka tela. U glavi mu je zujalo kao da se roj muva diže i pada oko neke strvine. Znao je da umire. Zamišljao je svoje lice beskrvno belo, smrtni grč usana koji je već počinjao. Toliko je takvih lica video na noćnim ulicama Njujorka.

„Isisaj krv iz kamena”.

Molim? Je l' se to čuo glas u njegovoj glavi. Uz zujanje muva nije mogao biti siguran.

„Isisaj krv iz kamena”.

Čuo je. Svest se trza kao da je neko vreme spavao. Probudi se! Opet zujanje. Preko njega počinje da se navlači crnocrveni pokrov.

Kamen je bilo njegovo telo. Da, njegovo telo. Prestani da se boriš. Šta? Da prestanem da se borim? Umreću. Sad umireš.

On prestade da se bori, olabavi telo i postade elastičan. I sad sva životna snaga, unutrašnja energija navali u centar njegovog bića. Makura no hiruma izdiže se u stubu kroz centar njegove kičme do korena mozga. Tada naokolo poleteše crne iskre. Dizao se crni vetar, pomaljalo se mračna zver uvijajući se oko Jošidinih nogu, kopajući dugim, povijenim kandžama. Prštala je fontana ki tako da vazduh u sobi potamne, zgusnu se pretvarajući se u vodu.

Jošida se snažno zakašlja, povrati i izgubi oslonac na tavanici. Pade na pod zajedno sa Volfom. Dok se to dešavalo popustio je njegov stisak oko Volfovog vrata.

Volf leže na pod nepokretan. Diši, naredi sebi, diši! Pomagala mu je krv energije koju je isisao iz kamena svog tela. Disao je iz hare, donjeg stomaka, kako ga je naučio njegov aikido sensei. Ali obnavljanje života donelo je jak bol. Osećao je trostruko natekli vrat, kožu u masnicama i mišiće u snažnom grču. Disanje opet prestade.

Opet mu se primicao, i on je isukao svoju makura no hiruma. Sobom se širio neprijatan miris otvorene kanalizacije.

Volfu je pošlo za rukom da ustane na kolena. Dotle je Jošida stigao do njega. Volf zgrabi njegovu ispruženu desnu ruku svojom, naglo je tržnu zavrćući je udesno. Jošidin zamah izbací ga iz ravnoteže. Ivicom desne ruke Volf snažno zamahnu ka unutrašnjoj strani Jošidinog lakatnog zgloba.

Kost puče u isti mah kad Jošida čelom tresnu o tatami strunjače. Zavrćući i dalje, Volf povuče koristeći levu ruku na slomljenom zglobu kao oslonac oborivši Jošidu na leda.

Volf poče da dahće. Mišići ruku su mu podrhtavali, a toliko je žudeo za kiseonikom da je celim telom počeo da se trese. Znao je da je gotov, propao. Jošidin prvi napad oduzeo mu je krv i energiju. Ako sad ustane, Volf je znao da je mrtav.

Jošida se prevrnu i s mukom diže na jedno koleno. Volf je trpeo gotovo nepodnošljiv bol u vratu. Spremajući se da krikne Jošida polete ka njemu. Volf nije uspeo da dignu glavu ali umesto toga prikova Jošidu crnom pesnicom o zemlju.

Jošida se trudio da je blokira svojom makura no hiruma, ali je prekasno shvatio da je posredi simuliranje. Volf je koristeći Jošidin trik projekcije upotrebio bronzano ogledalo da reflektuje njegovu auru pripremajući se istovremeno na pravi napad s Jošidine oslabljene desne strane.

Crna pesnica Volfove makura no hiruma pogodi Jošidu s desne strane. Imao je dovoljno vremena da ispusti kratak krik očajanja. Kao da ga je udario voz u punoj brzini. Njegovo telo polete preko sobe i zabi se punom snagom u zid u štukaturi. Krv prsnu kao iz vodovodne cevi, poprska zidove, tatami strunjače, fusumu i odlete u hodnik. Krv se cedila sa tavanice na kojoj je Jošida bio čekajući Volfa.

Volf se ispruži, zatvori načas oči osluškujući neprirodnu kišu.

„Nikad ne mogu da shvatim zašto Prečasna Majka nije tebe iskoristila da kontrolišiš svog polubrata“, reče Naoharu Nišicu.

Jer je pametnija od tebe, pomisli Čika, ali se nasmeja i reče: „Judži nije od onih koji primaju savet od ženskih članova porodice.”

Nišicu se nasmeja. "Osim od svoje majke.”

Ona ga je vrebala dok je žurno prolazio kroz skoro pust kafanski deo Zabranjenih snova. Očigledno je krenuo u drugu zgradu gde je sedela Prečasna Majka kao veliki pauk usred svoje mreže.

Bilo je neophodno da i dalje skreće njegovu pažnju s onog što će se za nekoliko minuta dešavati s one strane bašte. Nije zavidela Volfu što će se sukobiti sa Prečasnom Majkom, ali je znala da, bez obzira na ishod, mora to prepustiti njima dvoma.

„Judži nikada ni od koga nije primao savete”, reče sad Nišicu. „Šta je tom čoveku. Maltene je postao Amerikanac u besomučnoj težnji ka individualizmu. Kako može da bude naklonjen Amerikancima. Na svakom koraku pokušavaju da nas iskvare.”

„Zaboravljaš da su Amerikanci od nas napravili ono što smo danas, Nišicu-san”, uzvratí Čika.

„Ništa ne zaboravljam o Amerikancima”, ljutito će Nišicu. „Zar misliš da mogu da zaboravim šta su nam učinili? Moja porodica je iz Hirošime. Oni koji su preživeli tu kataklizmu još nose u sebi američke ožiljke. Ja nikad nisam mogao da imam dece. To su mi uradili američki atomski fizičari, nemoj da mi hvališ Amerikance.”

„Vreme Hirošime i Nagasakija odavno je prošlo, Nišicu-san, kao i brojna zverstva koja su počinili naši komandiri i vojnici. Zar da provedemo ostatak života zatrovani gresima prošlosti?”

„Prošlost čini sadašnjost”, kratko uzvрати Nišicu. „Nemoguće je odbaciti je.”

„Ali ne i pokopati je”, reče Čika.

Nišicu ju je neko vreme posmatrao. Imala je utisak da njegovo opalno oko vidi kroz nju. Kao da je naslutio, on reče: „Oprosti, Čika-san. Moram da idem. Kasnim na sastanak.”

Morala je nešto da učini. „Zar uvek bežiš od poraza Nišicu-san?”

„Molim? Šta si rekla?”

Sad se stvarno naljutio, ali je barem imala njegovu punu pažnju. „Znaš da sam u pravu”, uporno će ona. Previše si tvrdoglav da to priznaš. Vreme je da počneš da živiš u svetu onakvom kakav jeste umesto da ga menjaš na svoju ruku.”

Nišicu je zgrabi povukavši je ka sebi. Njegovo opalno oko gorelo je od besa. „Šta ti je učinio boravak u Americi, Čika-san?” On je povuče unapred ka fusimiju u hodnik. „Mislim da je bolje da kreneš sa mnom. Prečasna Majka treba da čuje iz tvojih usta ovu jeres.” On grubo gurnu Čiku kroz otvorena vrata, zgrabi je za ruku gvozdenim stiskom dok ju je vodio niz hodnik. Prodoše baštu i Čika je znala da ulaze u drugu zgradu. Morala je nešto da učini da bi ga zaustavila.

Ona vide jedna klizna vrata, ukopa se petama i otrgnu od njega. Skoro u isti mah ona skliznu ka vratima i baci se kroz njih.

Spremište. Ona se okrenu u pravi čas i nalete na police duž uskog zadnjeg zida. Konzerve boje, sredstva za čišćenje, razređivač sručili su se na nju zajedno sa četkicama, platnom za prekrivanje, šmirgl-papirom i papirnatim džakovima peska. Ona baci jedan od njih na Nišicua, ali se ovaj izmaknu. Stiže je i diže na noge. Brzo je udari nekoliko puta. „Ako digneš ruku na mene”, reče u po glasa, „ubiću te bez oklevanja.” On se isceri. „Misliš da ne znam za tvoju izdaju? Tvoju i tvoje lude majke?” Crna sablast njegove makura no hiruma ispuni sobu kao duh pušten iz boce. „Sad ćeš da pođeš sa mnom kod Prečasne Majke.đ Škiljio je u nju udarajući je sve jače, počeo je da uživa u njenom bolnom jecanju. „Ti i tvoj prokleti polubrat Judži, nikad vam nisam verovao. Zašto bih? Ja sam rekao Prečasnoj Majci da treba da drži na oku Minako i bio sam u pravu. Treba istrebiti porodicu Sijan. Tako će i biti.”

On je udari još jednom poslednji put, a ona zakoluta očima i sruči se na njega.

Volf je tražio Prečasnju Majku ali nije uspeo da je nađe ni u jednoj sobi u prizemlju. On zastade na trenutak. Prvo je iskoristio makura no hiruma da suzbije bol, ali to mu nije pomoglo da diše. Nije ga oslabio samo bol, već povreda koju je Jošidin napad zadao mišićima, tetivama i krvnim sudovima na vratu. Zato je prepipavajući rukom počeo da se služi s makura no hiruma da bi se izlečio. Međutim, to je iziskivalo dosta truda i mada je bol skoro nestao, a otok se dosta smanjio, njegova snaga je opadala. Znao je da mu treba odmor, ali nije imao pojma koliko je dugo Čika uspela da zadrži Nišicua. Morao je da pronađe Prečasnju Majku i obračuna se s njom pre nego što se uzbuni čitava zgrada i Društvo crne oštrice punom snagom ne navali na njega i Čiku.

Gde je ona? Osluškuj, reče glas u njegovim mislima.

Na samom vrhu Zabranjenih snova začu Čikine reči.

On žurno krenu niz hodnik sagrađen sa brojnim uglovima od devedeset stepeni što treba da spreči pristup zlim duhovima u prostorije s one strane vrata. Pronađe stepenice i pope se preskačući tri odjednom.

Drugi sprat, treći, četvrti. Iznad se nalazio krov. Tu je vladala tišina gusta kao katran. Iako su prozori stajali otvoreni da bi se sobe rashladile nije se čuo poj noćnih ptica. Ni dašak vazduha nije pokretao granje nežnih patuljastih javora u bašti.

Melodično je pretraživao svaku sobu uzgred osluškujući svojom makura no hiruma. Sobe su ovde bile veće, luksuznije. Živa savremena zapadna umetnost izmešana sa impresivnim rezbarijama od kamena, nežnim ručno tkanim svilenim tepisima i drugim tajanstvenim rukotvorinama iz nekog drugog doba. Ovde je izloženo neizrecivo bogatstvo. Pretražio je najviši sprat kao nekad apartman Lorensa Moravije. Ovo je bio drugi Volf Mateson, a opet je i ovo bio Volf Mateson.

Stepenica tansu crna kao noć, govorila je Čika.

Volf snimi sav inventar u sobi koja je nečim podsećala na predsoblje. Nije imala prozore, a svetlost je dopirala iz fluorescentnih cevi montiranih na gole betonske zidove. Ispod su stajali antički kineski stolovi od nekog teškog tamnog drveta.

Svaki pedalj stočića bio je prekriven minijaturnim igračkama robotima ofarbanim u svetle boje. Na osnovu njihove starosti čovek bi pomislio da bi postigle popriličnu cenu u bilo kojoj aukcijskoj kući u Japanu. Svi roboti imali su ljudsko obličje. Nijedan nije ličio na Robija, robota iz Zabranjene planete koji je bio skalamerija sa dve pedale.

Bilo je nečeg jezivog u ovoj izložbi mehaničkih igračaka, možda zato što su podsećali na ljude. Njihova lica delovala su prazno kao da čekaju komandu svog generala. Njihove boje poprimale su oštrinu drečavog tehnikolora od hladne fluorescentne svetlosti. Kao da će se svakog časa začuti bajalica i minijaturna armija oživeti.

On prođe preko sterilnih crnobelih podnih pločica do stepenice tansu crne kao noć. Sećajući se da mu je Čika rekla kako je Minako pomerila škrinju naizgled s lakoćom, on iza nje potraži i pronade dugme. Pritiskom na dugme tansu se ukloni u stranu i ukazaše se vrata s urezanim dvostrukim feniksima. On spusti ruke na njihove pernate grudi i snažno gurnu. Vrata se otvoriše.

Volf ude u sobu pet senki.

Ugleda Čiku. Visila je vezana u vidu zvezde. Jedna zastava se vijorila sa debelih grubo stesanih greda tavanice. Bila je gola, uokvirena velikim staklenim oknima uglavljenim u udaljenom zidu. Glava joj je klonula na grudi, kosa visila splepljena od znoja, a krv se cedila iz mnoštva sitnih posekotina na njenom telu.

Volf šokiran kriknu.

Prečasna Majka je, naravno, htela da on pretrpi šok. Šok je blokirao senzorski sistem, modifikovao do neprepoznavanja sinapsu mozga, omeo protok podataka iz okoline. Na sve je ovo računala i sve je to dobila.

Volfa oduva nazad vreli udar crnog vetra zalepivši ga o zid obložen kedrovinom.

„Mozak je tako misteriozan”, reče Prečasna Majka. „Pobedila sam život i smrt, ali kakve me još misterije čekaju u ljudskom umu.”

Volf ju je sada video, ali ga je toliko obuzeo užas koji je lebdeo iznad nje da je jedva obratio pažnju na nju. Ona je to i planirala.

„Moram priznati da me je prenerazilo kad si uspeo da se odupreš Jošidi. Ja sam ga odnegovala i obučila. On i Čika bili su mi najbliži. Ubio si Jošidu, a bićeš odgovoran i za Čikinu smrt.

Ona priđe bliže i on vide da nosi kimono od zlatnih niti. Bio je protkan crveno-crnim mitskim životinjama. „Neki u Tošin Kuro Kosaiju bi te smatrali pretnjom.” Pakosno se nasmeja. „Ali ja te shvatam kao priliku koja se ukazuje samo jednom u životu. Neću te ubiti.”

„O čemu pričaš? Već si dala sve od sebe da me ubiješ.”

„Misliš na drogu u koju sam umočila Suminu mlatilicu. Ah, tu grešiš. Samo sam nameravala da te ukrotim, da umirim tvoje ratničko srce dok te ne uzmem pod svoje. Ali tad si zgrabio oštricu rukom i uneo previše droge.” Ona zatrese glavom ne skrećući pogled od njegovog. „Ne, prava pretnja ti dolazi od Minako. Misliš da lažem, ali reći ću ti da će te ona potražiti i uništiti ako nekako odeš odavde. To je jedino logično, zaista. Jedini način da odeš živ odavde jeste ako ja budem mrtva. Ona će onda steći jasnu sliku o tvojoj moći. Zar još ne shvataš, Tabula raza, bićeš moćniji od nje, a ona to neće trpeti.”

Opasnost je u životu, ne u smrti, dosta tačno je predvideo Orakle.

Proučavajući njegovo lice s pažljivom ljubavlju, Prečasna Majka se sve šire osmehivala i on oseti da uspostavlja sve čvršću kontrolu nad njim. Trudio se da razmišlja, ali povezivanje misli bilo mu je kao kretanje u živom pesku.

A možda i tako smrtonosno, reče onaj glas u mislima.

„Naravno, postoji samo jedan siguran način da otkrijemo koliko je zaista jaka tvoja vidovitost.” Ona stade ispred njega. Vladala je takva tišina da se čulo tromo isticanje krvi iz mnoštva rana koje je zadala Čiki. Da li je Čika živa ili mrtva, tupo se pitao.

„Samo jedan način.”

U sobi se uskomeša crni, vreli vrtlog ispred njegovog lica i on ugleda u mislima crnu oštricu, tanku i zlokobnu kao skalpel.

„Tačno”, reče Prečasna Majka, „to jeste skalpel. A njim ću secirati tvoj um izvlačeći iz jezgra misteriju tvoje jedinstvene makura no hiruma. Ja to mogu. Mnogo godina sam usavršavala tehniku ove duhovne hirurgije. Da ti pokažem kosti onih koji su otišli pre tebe čija je makura no hiruma sada pohranjena u meni? Mogu, znaš, svi su oni ovde. Pratioci u noći.”

I dalje mu se primicala s osmehom nežnim kao u ljubavnice. „Gledaj me, Tabula raza, i videćeš ogromni motor koji nikad neće stati, koji postaje sve moćniji kako raste moja glad. Uskoro ću se zasititi. U Japanu će nestati svi drugi sa ovakvom moći. Neće postojati mogući otpor mojoj vlasti. A onda ću samo ja izdavati naloge članovima Tošin Kuro Kosaija u najvećim svetskim konglomeratima. Imaću ono o čemu nijedna druga žena u istoriji sveta nije čak mogla da sanja, a kamoli da dobije. Moć nad svim ljudima svugde. Konačnu moć.”

Ludilo je zračilo iz njenih očiju, navirale joj iz usana. Lučila ga je kao nekakav poguban mošus. Vonj truleži cvetao je u sobi s takvom snagom da se Volfu okretao stomak.

„Vreme je da se počne.”

On zatvori oči i ugleda crni skalpel koji je opako svetlucao u njegovim mislima. Ne zatvaraj oči, reče glas njegovim mislima. Ali oštrica...

On otvori oči, ugleda ruke Prečasne Majke dugih prstiju trenutak pre nego što mu stisnuše glavu. Pokušao je da se pokrene, ali nije mogao.

Ne zatvaraj oči.

Još jedna poruka iz dubine njegovog bića. Odakle dolazi. Kako ju je uopšte čuo? Na momenat ga uhvati panika, bio je siguran daje lud koliko i Prečasna Majka.

Tada se sabra setivši se kako mu je misteriozni glas dao putokaz kako da porazi Jošidu. Ne zatvaraj oči. Šta bi to moglo da znači?

Duhovni skalpel se spremao da povuče prvi rez. On se trudio da prizove svoju makura no hiruma, ali se nekako izgubio. Živi pesak u koji ga je Prečasna Majka bacila lagano ga je gutao. Njegov um je osećao da je zarobljen u ćilibaru, njegovo rasuđivanje lebdelo je kao jadna Čika.

Čika!

Ne zatvaraj oči.

On se misleno trže kad ga preplavi bol na dodir duhovne oštrice.

Gledaj Čiku. Nije to želeo, prizor je jeziv i oboje tako bespomoćni. Njegov mozak razrezan...

Ne zatvaraj oči.

On pogleda iza crnog skalpela, iza iscerenog lica Prečasne Majke na zverstvo koje je počinila Čiki. Krv se cedila, mora da se dosad napravila lokvica, mora da je mrtva, pogled pade na tatami strunjače ispod nje, a tu nije bilo krvi.

Nije bilo krvi!

Crni skalpel reže dublje...

Nema krvi! Kako to?

Ne zatvaraj oči.

A onda shvati. On opet pogleda mesto gde je okačena Čika koncentrišući se kroz strašan bol, usredsredivši se na nju i ni na šta drugo.

Čika je nestala!

Naravno da je nestala. Nikad ni nije bila tamo. Prečasna Majka ga je zarobila slikom koju je napravila od energije makura no hiruma.

Šok i bol ove slike vezali su ga ovde, učinili bespomoćnim, dali joj onu desetinku sekunde koja joj je bila potrebna da napravi pukotinu u svim njegovim odbrambenim mehanizmima i uspostavi kontrolu nad njim. Kakav podmukli monstrum!

Taman htede da krene u akciju kad oživeše crvenocrne mitske zveri na kimonu Prečasne Majke. Oživeše zmajevi, krilate zmije, sve vrste himera. Njihove opake glave se kao jedna okrenuše ka njemu bljujući mlazeve vatre, otrova, kiseline. Potom se iz senki iza njih pomoli figura od koje se sledio.

Bio je to njegov otac!

Piter Mateson preplanuo i zgodan, sa značkom teksaškog rendžera pričvršćenom za izbledelu košulju od grubog platna skinu kaubojski šešir s glave koji je kao i uvek koristio da strese prašinu sa isflekanih kožnih pantalona. Cerio se svom sinu dok se desnom rukom mašio za kuk. Izvukao je kolt i svih šest metaka sručio u stvorenja koja su oživela.

Preskočivši preko grotesknh leševa on vrati pištolj u korice i pruži suhu žuljevitu ruku. „Lepo je što te opet vidim, sine”, reče. „Vidim da si postao neko.”

Bila je to automatska reakcija. Volf prihvati očevu ruku. Mučan bol prostreli ga kroz ruku izazivajući drhtavicu i cvokotanje zuba. On pokuša da oslobodi ruku i ugleda u užasu kako očeva koža poče da se ljušti otkrivajući hiljadu belih insekata koji su živo mileli po

natrulom telu. A onda i oni nestadoše i ostade da se ružno presijava samo gola lobanja oštarih ivica. Vilice se otvoriše i najednom zatvoriše uz škljocanje.

On tržnu ruku i nestade utvara njegovog oca izvučena iz njegovog sećanja. Groteskni leševi su takode nestali. Samo je ostala Prečasna Majka i njena crna oštrica spremna da nastavi rez.

On pade na kolena s mukom hvatajući dah. Glava ga je žestoko bolela. Znao je da ona ubacuje u bitku protiv njega sav svoj impresivni arsenal. Ali sad poče da shvata da se kroz sve taktičke manevre provlačila zajednička nit-šok. Paralisala je svoje žrtve ovom vrstom otrova pre nego što bi ih progutala.

On izbrisa iz misli Čiku, ona stvorenja i svog oca. Sve te likove ona je stvorila u nameri da ga spreči da jasno razmišlja. Ovo nije bio lak zadatak. Ali ona je vladala umećem da prodre u psihi i izvuče komadiće koji će proizvesti maksimalni efekat. A njemu je ostalo vrlo malo vremena. Još jedan lik je počeo da se uobličava jezivo trepereći ispred njega. Ovaj možda neće uspeti da preživi.

On se sabra koncentrišući se samo na izvor moći u sebi.

Oslobođena njegova makura no hiruma diže se iz njegovog jezgra kao crna munja. Njena dužina i širina ispuniše njegov um, telo, sobu. Ona zaleći njegove rane dok je letela pored njega. Zatim ščepa crnu oštricu Prečasnne Majke, srž njene makura no hiruma ogoljenu da bi izvela gnusni hirurški zahvat i smrvi je u hiljade iskričavih komadića.

Volf je osećao da makura no hiruma Prečasnne Majke pokušava da se oporavi, da se pribere ne bi li odbila napad. Vatrena svetlost ispuni njegov um desetine hiljada razbesnelih osa povrveše u sobu. Ali bilo je prekasno. Njena crna oštrica uništena je, sad je maska njenog ljudskog obličja spadala i Volf se suoči s onim što se krilo ispod nje — ludilom bez kože i kostiju.

Ono se karatko grčilo i stenjalo, a Volfu se letimično ukaza budućnost u kojoj bi dobilo odrešene ruke. Zlatom protkani kimono buknu u plamenu, a stvorenja na njemu jaukala su dok su gorela.

A onda se njegova makura no hiruma pojavi u punoj snazi, on se pruži, dohvati njeno srce i besno ga stisnu. Prečasna Majka vrisnu leteći preko sobe i strmoglavi se kroz prozor.

Volf otrča do razbijenog prozora i pogleda dole. Telo Prečasnne Majke visilo je preko najveće stene u bašti. U tami je ovaj prizor podsećao na nekakvu nadrealnu sliku. A onda se rog meseca pojavi iza gustih oblaka i otkri njen mučan prizor leđa slomljenih o najviši vrh stene, karlice zdrobljene o drugi betonski ispust. Kamenje bio taman od njene krvi.

Volf se uhvati za smrskano prozorsko staklo iscrpljen do besvesti. Glava mu klonu.

Ne zatvaraj oči, ponavljao je misteriozni glas u njegovim mislima kao mantru.

XXI

Tokio/Vašington

Čika je donela Volfa u kuću Minako na nosilima. Nije mu potrebna hospitalizacija, reče majci, samo totalni odmor.

Minako je bila oduševljena što ih oboje vidi. Naravno, znala je kad je Prečasna Majka prestala da postoji. Osećala je da joj prestaje zavijanje u utrobi. Naložila im je da se Volf smesti u njenu spavaću sobu i insistirala da mu sama pruži sve udobnosti.

Kad se probudio polako ga je nahranila vrelom supom mizo, kuvanim pirinčem i zelenim Čajem. Dok je spavao strpljivo mu je sedela uz uzglavlje, a kad bi ih Čika pogledala smešila se svojoj ćerki.

Dok ga je hranila često mu je pričala. „Dakle, najzad si postao moja velika crna oštrica”, rekla mu je. „Vidiš, Volfe-san, to je tvoja karma, put kojim si morao da kreneš. Znam, jednom zapadnjaku teško je da tako nešto prihvati, ali ti sad znaš kako deluje karma.”

On je ćutke slušao posmatrajući je kroz poluspuštene, pospane kapke.

„Karma te je dovela meni. Kad sam te prvi put srela bila sam previše zaokupljena sobom da bih razumela ko si. Trebalo mi je neko vreme da sklopim mozaik. Prilikom prvog susreta u Kambodži ništa mi nisi značio. Priznajem da sam bila opsednuta Tornbergom Konradom III. Trudila sam se da ga iskoristim da mi da ono što je predodređeno da imam — još jedno dete s izuzetnom vidovitošću, još jednog ratnika u mojoj bici s Prečasnom Majkom. Za uzvrat mi je obećao osvetu.”

Strpljivo ga je hranila sa još supe mizo. „Ali iz onog što mi je Čika ispričala sada izgleda da sam sve vreme potcenjivala Konrada. Vidiš, Volfe-san, on te je koristio kao trojanskog konja da se uvučeš u Tošin Kuro Kosai, da stigneš do mene, da utoliš njegovu glad za produženjem života onako kao što su produženi tvoj, moj i Čikin, kako bi bio produžen i život Prečasnne Majke da je nisi uništio.”

Smešila se dok mu je brisala bradu. „Ironija u svemu ovome jeste što smo ti i ja još uvek živi a on će uskoro umreti. A umreće, Volfe-san, ne znajući da u sebi poseduje jedan oblik nečeg što odavno traži. Ne sumnjam da njegova makura no hiruma, ma kako slaba bila, može da ga spase od smrti, ali to se neće desiti. Nema nikog da je prizove u njemu kao što su je tvoj deda i Čika prizvali u tebi.”

Mutila je zeleni čaj jakim, izvežbanim prstima. „Lepota života, Volfe-san, često se krije u izvesnoj dozi ironije, je l' da?”

Kasnije se probudio i zatekao je kako mu namešta prekrivače oko grla. „Ah, budan si.” Ona mu uputi poznati osmeh. „Nesumnjivo ćeš mi biti zahvalan da znaš da s Jošidinom smrću nestaje pretnja od novih političkih ubistava u tvojoj zemlji. Što se tiče trgovinskog zakona, neka Amerikanci rade kako im je volja. Ako su dovoljno ljudi da dopuste da se usvoji s takvom većinom da predsednik ne može da stavi veto, platiće žestoku cenu. Tu ne mogu ništa.”

Minako zatvori oči kao u ekstazi. „Sijan kogaku — uvek smo sa vama.” Zadovoljno se nasmeja. „Zar ne misliš da je to sad pravi izraz više nego ikad? Moja kompanija je na dobrom putu da postane dominantna u privredi Japana i utiče na privredu svake zemlje na planeti.”

Pogled joj se žario od unutrašnjeg zadovoljstva. Nepotrebno se brinula o prekrivačima. Njeno divno lice lebdelo je iznad njega tako da ga na momenat neobjašnjivo podseti na poslednjih nekoliko sekundi u Oraklovom univerzumu.

„Vidiš, Volfe-san, istina je često skrivena ispod toliko slojeva opsene da na kraju čak i opsenar zaboravlja gde ona leži. A istina u mojoj porodici je da mi je svako od moje dece na svoj način koristilo. Judži mi je napravio Orakla, Kazuki, jadnica osuđena na propast, poslužila mi je kao uzor. Slabi geni njenog oca nagrizli su je pa je njena makura no hiruma

živu izjede. Nesrećna Hana bila je moj pas čuvar. Jedina osoba za koju sam zaista marila bio je Judži, a znala sam da će ga ona štiti od Društva crne oštrice dok ga ja ne iskoristim. I Čika — moja ćerka ratnica. Ona je moj trijumf, rezultat lekcije koju sam naučila sa Kazuki.”

Minako se nagnu nad njega blagonaklono se smešeći. „Pretpostavljam da se sad pitaš zašto ti sve ovo priznajem. Pa ti si gaidžin, stranac. Pretpostavljam da što je čovek stariji više utehe nalazi u ispovedanju. Problem je pronaći nekog vrednog da mu se ispovediš, nekog ko će razumeti, nekog ko će ceniti ono što si učinio.”

Ona se nagnu nad njim. „Došao si i ostvario svoj cilj. Ali sad kad je gotovo, šta ću s tobom? Ah, ne plaši se, neću razmišljati o sramnom činu koji je Prečasna Majka praktikovala. Njena makura no hiruma oterala ju je u totalno ludilo. Vidiš, Volfe-san, tvoje dalje prisustvo bilo bi veoma nezgodno za mene.”

Ona mu prisloni usne na uvo. „Previše znaš, a ono što ne znaš tvoja izuzetna moć će na kraju iščeprkati. Imaš srce moje kćeri, pa više ne mogu da računam na njenu lojalnost. Sve u svemu, previše si moćan. Ne mogu to da dozvolim.”

Iznenadno manifestovanje njene makura no hiruma pretvorilo je dan u noć. Velika lisica njene mašte prišunjala se preko sobe crna i neprijateljska, a nene grabljive čeljusti razjapiše se nasrnivši na Volfovo grlo.

„Postoji razlika između moći i vlasti koju je tako lako zaboraviti”, reče Volf.

Minako se lecnu, tržnu glavom u pravcu vrata, ispusti zapanjeni krik kad ugleda Volfa kako stoji u otvorenim vratima. Velika tamna lisica oklevala je. Uz još jedan krik ona se okrenu ka svom pacijentu. Lice joj pobebe, ona zgrabi prekrivače i trznu ih otkrivajući telo.

„Čika! Šta...”

Lisica je nestala.

„Moć je zloćudna i nepromišljena zver”, reče Volf ulazeći u sobu. „Prvo stvara od nas ljude neosetljive na tuđ bol, a onda čini da bol postane nužna da bi nas podsećao da još uvek imamo nadmoć nad njima. Vlast je smišljena i razborita, uravnotežena primena ki, životne energije — samilosti.”

Ako ga je Minako čula nije to pokazivala. Umesto toga pade na kolena iskolačivši oči u svoju ćerku. „Šta si mi učinio?”

Volf je znao da se njemu obraća. „Ovde sam dosta naučio za kratko vreme, a sa makura no hiruma što više znanja imaš bićeš spremnija.”

„Spremnija za šta?” upita Minako.

„Za ludilo”, uzvratila Volf. „Vidiš, to sam naučio, Minako. Opasnost je u životu, ne u smrti. To je bilo Oraklovo konačno predskazanje, misterija koju je žudeo da mi protumači, a koju nikad nije uspeo da asimiluje. Sama moć ga je terala u ludilo.”

Približavao joj se a ona je stajala nepomično. „Samo je Hana dokučila suštinsku prirodu makura no hiruma. Tajna je stara kao vreme, Minako, a glasi — moć kviri. Apsolutna moć apsolutno kviri. Makura no hiruma je apsolutna moć, a priroda apsolutne iskvarivosti je ludilo. To je neminovna posledica u svakom ko je poseduje.”

„Ne! Ne, ne, ne!”

„Da.” On čučnu kraj nje. „A verujem da si i ti u ovo počela da sumnjaš.”

„Ja nika...”

„Vidiš, Minako, otkad je Čika počela da odgoneta misteriju borbe između dve frakcije Tošin Kuro Kosajja nešto me je stalno mučilo. Postojali su dobri momci i zli momci, ali

nisam uspevao tačno da razlučim dve strane. Je li Prečasna Majka bila luda? Tako se činilo dok mi nije do tančina opisala tvoje ludilo. Svakako, možda je lagala. Ali nije. Sama Čika mi je to potvrdila kad smo pričali u Zabranjenim snovima pošto sam uništio Prečasnju Majku.

Kao himera, realnost se neprestano menja. Suštinski oblik borbe izmicao mi je dok nisam dokučio istinu koja je u tome da su dobro i zlo izgubili svoje značenje. Svi vi polako ludite. U suštini, Minako, ti se ne razlikuješ od Prečasnje Majke. Vreme će to dokazati to što potvrđuje i tvoja ispovest.

Svi ste vi izgubili sposobnost da razlikujete dobro od zla, zakon od haosa. Uspostavili ste svoj poredak zanemarujući živote drugih. Vi ste bolest koja se mora iščistiti. Uništenje je vaša jedina nagrada za put koji ste izabrali.”

„Čika...” Bio je to patetični jauk koji ispušta starica kad zna da umire.

Čika zatrese glavom. Na njenom licu nisu se videle emocije, ali je Volf osećao očajanje koje je pretilo da joj raspukne srce. „Svojim rečima osudila si sebe na propast. Naučila si da lažeš od trenutka svog prizivanja. Kako je Volf rekao, sama si izabrala ovaj put i sada vidiš posledice. Odsečena si od svakog ko te je možda voleo. Sama si sa svojom uzvišenom moći, a tako si živela celog svog života. Već si luda. Ti i Prečasna Majka uhvatile ste se u bolesnu bitku za nadmoć. Ali šta bi uradila kad pobediš? Možeš li da mi kažeš? Ne, mislim da je cilj svih manipulacija, užasa i pokolja bilo naprosto da uništite jedna drugu, cilj je bio da se osvoji vrhovna vlast.”

Ona pogleda Minako u oči progonjene zveri. „Ako uopšte nešto osećam prema tebi, onda je to sažaljenje. Ali u stvari ne osećam ništa.”

Minako ispusti sitan jauk i pade napred na okruglo jastuče gde je ležala njena ćerka koju je Volf naterao da vidi kao njega. Volf se okrenu; njeno lice je toliko pobledelo da je imalo plavu nijansu. Čika je stajala nepomična, kao da je isklesana od kamena.

Volf reče: „Puklo je nešto što je jačalo decenijama.”

Minako je provela život kujući zavere, rađajući, kako je rekla, vojnike za sveti rat protiv Prečasnje Majke. I radi čega? Radi vizije budućnosti koju je verovala da stvara lako kao arhitekta zgradu.

„Čini mi se”, počeo Čika zureći u skvrčenu Minako, „da je problem moje majke oduvek bio što je sebe brkala sa Bogom.”

Posle izvesnog vremena, kad je hladni dan ranog proleća bio na izmaku Volf i Čika prošetale po bašti oko kuće Minako. Prvi nežni pupoljci oštrolistih javora i ginka virili su kao pilići iz dugoga zimskog sna. Visoki tamnozeleni japanski kedrovi šuštalili su na vetru, a vazduhom se širio bogat miris ilovače nedavno prekopane zemlje. Međutim, visoko gore plašt zagađenja, gust kao đuveč, terao je čoveka da razmišlja o mogućnosti da se više nikad neće videti do kraja horizonta.

Bio je zadovoljan što je s njom, što zna ko joj je otac i koliko zaista ima godina, što nije stara kao ostali.

„Kaži mi šta se desilo između tebe i Nišicua.”

Čika mu se nasmeši. „Već sam ti dvaput ispričala.”

„Hoću opet da čujem”, reče Volf.

Došao je trenutak kad je shvatila da mu ne može parirati svojom makura no hiruma, pa je pribegla lukavstvu. Pretvarala se da ju je uhvatila nesvestica padajući mu iznenada u naručje. On počeo da je vuče hodnikom i u tom joj njena kratka suknja spade s kukova.

Muškarci su tako predvidljivi. Nišicu se zaustavi da pogleda ono što je otkriveno i čitavo njegovo ponašanje se izmeni. Ona je osetila popuštanje duhovnog stiska koji ju je paralisao pa zamahnu crnom gvozdenom pesnicom.

Nišicu teško pade i dalje nije s njim imala problema.

Na kraju, osetivši drhtaj kao znak smrti Prečasne Majke ona se probi do orlovske gnezda sobe pet senki. Zagrlila Volf s takvom strašću o kojoj je ranije samo sanjala. A dok ga je držala, plakala je ne samo od sreće što je bezbedan već i zbog očajanja nad predstojećom budućnošću koja je lebdela u vazduhu kao senka posle smrti Prečasne Majke.

Tada joj je Volf rekao u šta je počeo da sumnja.

Oslanjao se na ono što mu je Hana rekla. To će morati da dokažu. Tako su radi Minako smislili varku s njegovim oporavljenjem. „Znam da zvuči kao surova šala”, rekao joj je, „ali ako sam u pravu ovako ćemo imati šansu da je uhvatimo u klopku.”

Dobro je znao šta traži od nje. Najzad, Minako je bila njena majka bez obzira na pomešana osećanja koja je prema njoj gajila. Međutim, Čika se složila bez suprotstavljanja i Volf samo slegnu ramenima pretpostavljajući da je njen pristanak nepokolebljivo verovanje u karmu.

Završila je priču o tome kako je pobegla od Nišicua i on je uze za ruku.

„Nikad joj neću oprostiti što nas je sve iskoristila. Pa mi smo njena deca. Kako je mogla?”

„Nikad je dugo vreme”, uzvratila Volf.

„Posebno za moju majku.”

Čitala je a on je bio svestan da nerado govori o svojoj majci. Možda je sad tako bilo bolje. Proći će mnoge gorke godine pre nego što se ona i Judži pomire s tim ko je bila njihova majka i šta je uradila.

Suze su joj blistale u očima. „Uhvaćena u procep između njih dve od kojih me hvata užas sigurno nikad ne bih uspela da preživim posledice njihovog ludog plana. Tada mi je majka ispričala za tebe i ja pomislih da li je istina da sve ovo možeš da okončaš.”

„Sve ovo liči na san.”

„Možda zato što znaš da postoji realnost”. Ona ga stisnu za ruku.

Prodoše deo kuće Minako koji je štrčao u baštu. Kroz staklena vrata videli su Judžija. Stajao je ocrtavajući se na jasnožutoj svetlosti jedne lampe. Kao crna figura s rukama u džepovima, piljeći u njih ili u japanski kedar iza njih, ali u svakom slučaju ne videći ništa.

„Moj jadni brat”, prozbori Čika. „On je kao laser. On je zrak svetlosti koji osvetljava jedan kutak budućnosti gde njegov brilijantni um može da reši naučne misterije. Šteta što je ostatak života uvek bio misterija koju nije uspevao da reši.”

Ona se odvoji od Volfa, pređe preko trave i otvori staklena vrata. Koračajući za njom Volf je čuo njihov razgovor.

„Jesi li dobro, Judži-san?”

„Pokušavao sam da nađem Vakarea”, uzvratila on. „Ali on je nestao.”

„Mrtav je, Judži”, nežno će Čika. „Pronašla sam ga u Zabranjenim snovima.”

Judži nije okrenuo glavu u njenom pravcu, ali se u njegovim očima video odblesak svetlosti lampe.

„Kako je umro?”

„Policija nema pojma. Ako ga se dokopala Prečasnica Majka, neće nikad saznati.”

On stojički klimnu glavom, a ona reče: „Jadni Judži, izdao te je život.” Trudila se da mu vidi lice, ali joj on ne bi dozvolio. „Ostani ovde koliko god želiš.” Očajnički je želela da kaže toliko toga, da mu ponudi pomoć kako god je umela. Ali nije mogla da ga ponizi na ovaj način. Već su ga izdali majka i najbolji prijatelj. Njena je dužnost bila da mu ostavi neki tračak dostojanstva, da mu pokaže da smatra da je dovoljno jak da se sam uhvati u koštac s ovom strašnom tragedijom.

Njim prostruja slaba drhtavica. „Ne. Osećam se kod kuće samo u Sijan kogakuu. Tako je oduvek bilo. U svakom slučaju, imam dosta posla. Imam da postavim novog operativnog potpredsednika i moram nastaviti pripreme za svoju turneju predavanja po Sjedinjenim Državama. Sada je najvažnije da Amerikanci saznaju za nas. A onda tu je i Kazuki. Imam ideju. Možda ćemo moći da joj pomognemo i možda će onda Orakle dobiti smisao.”

Čika ga je gledala dok je odlazio iz kuće. Nije pitao za Minako, nije svratio da je vidi. Eto njene zaostavštine.

Bila je zamišljena kad se vratila do mesta u bašti gde ju je Volf čekao. „Šta ćemo sad?” upita ga. „Još uvek postoji Tošin Kuro Kosai rasejan širom sveta. Ali moć ovog tajnog udruženja oduvek je bila takva da će bez vođe brzo izgubiti zamah i zapasti u stagnaciju.”

„Možemo da provedemo život loveći članove i hvatajući ih u klopku kao besne pse”, reče on. „Ili ih možemo prepustiti njihovoj sudbini.”

Oboje su znali šta to znači. Razmišljanje o tome nametnulo je čitav niz problema. Nijedno od njih još nije bilo spremno da se s njim uhvati u koštac.

I dalje su se držali za ruke dok su šetali stazama šarenim od senki. Tu i tamo pesma ptica lepršala je s drveta na drvo, mameći u suton. Oni stadoše kod betonske klupe bez naslona koja je Volfu delovala neudobno. Ipak sedošu uživajući u plavoj večeri koja je prozirnim velom prekrivala drveće, stenje i mahovinu.

„Imamo jedno drugo, Volfe”, reče ona veoma blago.

„Da, tako je.”

Ali neizrečeno je ostalo — koliko dugo? Užas onoga što se desilo Prečasnoj Majci i Minako lebdeo je u vazduhu kao mrtvački pokrov jer su oboje sada znali da će ista sudbina i njih zadesiti jednog dana. Zar nije bilo bega od zloćudnih posledica makura no hiruma? Jesu li osuđeni na lagano zapadanje u ludilo?

Volf protrlja slepoočnicu čekajući da se onaj glas pojavi u njemu. Znao je čiji je — Hanin. Ona je nekako pronašla izlaz iz svog zatvora. Nije bila pokopana s Oraklom. Možda bi ona znala izlaz za njih, ali ne, pomisli on, nije uspela ni sebe da spase.

„Mora postojati izlaz za nas, Volfe.”

„Možda” uzvрати on. „Ali oboje vidimo prazninu u budućnosti.”

„Mi smo takode napravili sporazum da ovo bude poslednji put kad koristimo svoju vidovitost. Nije predviđeno da ljudi vide budućnost.”

„Postojaće veoma jako iskušenje da prekršimo ovaj sporazum. Misliš da ćemo uspeli da mu se odupremo?”

„Da”, reče ona tonom koji nije ostavljao mesta za sumnju.

„Naravno da hoćemo”, reče on stežući joj ruku.

Volf je bio svestan da konstrukcija života spada s njega kao lešina džinovske zveri. Shvatao je takode koliko je lažno čovekovo viđenje univerzuma. Vreme, vek i sekunda

predstavljali su linearan oblik razmišljanja, sirov pokušaj da se stvori okvir logičnog izlaza iz beskrajnog haosa, da se učini razumljivim ono što je u suštini izmicalo logici.

Razumeo je da je Hana imala pravo. Ne postoji nešto kao što je „jedan jedini trenutak”. Svaki časak vremena ima brojne slojeve. Zapravo, postojala su samo račvanja. Koncept jednog puta bio je iluzija. S tog stanovišta možda za njih postoji izlaz.

Čika ga pogleda. „O čemu razmišljaš?”

„O svojoj dužnosti.”

Čika mu se opet slabo nasmeja. „Pravi si Japanac.”

Dugo su ćutali. Treptave pesme ptica divno su odzvanjale. Postajalo je tamnije. Povremeno bi neki svilac uleteo u njihov vidokrug. Činilo se da ih okružuje noć.

Volf diže glavu i pogleda u zvezdano nebo. „Ma kakav novi put izabrali, Čika, postoji još jedna stvar koju moram da uradim pre nego što ovaj napustimo. Ostaje mi da rešim još jednu misteriju.”

„Znam”, reče ona. „Želim da budem s tobom kad to budeš radio.”

„Jesi li sigurna?”

Ona klimnu glavom i on oseti njenu uznemirenost. „Već sam se obračunala s majkom. Šta može biti gore?”

Volf je veoma dugo stajao pored nje u noći.

Kiša je stvarala armiju zaogrnutu grmljavinom, slivajući se u more, zvoneći o ulične svetiljke, bubnjajući o krovove, povremeno zaklanjajući vrhove drveća.

A sa njom magla, gusta, biserna, nisko uz zemlju.

Volf se probudio s vonjem ove čudne magle u nozdrvama. Mirisala je na otvoren grob i tada ga prostreli misao da njegov posao u Japanu još nije završen.

Kuća je bila mirna i tiha a opet je osećao u izmaglici strepnju nekog ko odlazi ili ko se nikad neće vratiti tamo gde je rođen. Beli Luk mu je ponekad govorio o takvim osećanjima. Često su se javljala, rekao je mrtvima čije duše još nisu kročile stazom smrti. Možda ih osećaju oni koji će uskoro umreti.

Volf se ćutke i brzo obukao i izvukao iz kuće. Uzeo je jedna od kola parkiranih ispred kuće Minako, ključevi su ležali na drvenoj vitrini kod ulaza.

Iako je morao da vozi levom stranom i nije umeo da čita ulične znake probijao se ka srcu Tokija osvetljenom neonskim reklamama tako sugestivnim da bi čak i samuraji Iejasua Tokugave bili impresionirani.

Vodila ga je makura no hiruma koja ga je i probudila upozoravajući ga na opasnost. Neonske boje svetlucale su preko glatkog uličnog asfalta isprane mlazevima kiše iz oluka. Kakva je opasnost postojala? Još nije mogao da kaže, samo je znao da mu je stvarala gorčinu u ustima, kao otrov koji je gotovo progutao.

Jedan panker na kavasakiju, sa kožnom jaknom punom vode preseče Volfu put, prođe kroz svetlo dok su iskre letele sa zadnjeg točka. Volfa to podseti na Sumin elektra-glajd koji se cerio kao glava smrti.

On diže pogled ka neonskom nebu. Sijan kogaku — uvek smo sa vama. Čak ni silovita kiša nije mogla da zakloni džinovsku kao krv crvenu reklamu. Žurio je kroz široke bulevare Tokija u noć.

Kakva je opasnost postojala? Opasnost je u životu. Ne u smrti.

On ostavi kola nadomak riblje pijace Čukidži. Riba se praćakala na vlažnom betonu, a krljuštjoj se prelivala na svetlosti koja je lebdela. Isparenja živih bića stvarala su oblak u vazduhu i dok je prolazio zapahnu ga miris otvorenog groba.

Zatim ostade iza njega žamor pijace i povišeni glasovi ljudi u poslu, smeh drugarstva, toplina i prijatni mirisi teži sa hranom, pijanac koji je pišao u senci. Život.

U tami je čekala smrt. Volf ju je osećao čak i kad mu se lagana izmaglica uvijala oko gležnjeva. Obična zver, pametna stvar, da nije ljudskog porekla? Disonanca njene makura no hiruma pogodi njegove bubne opne, skrivena struja kao okretanje dinama nepoznatih razmera skrivena duboko ispod zemlje.

I najzad je došao do čiste fasade skladišta nadomak pokojnog Orakla. Jedna usamljena sijalica zujala je i cvrčala povremeno na kiši, a njen metalni štitnik divlje je udarao tamo amo pod žestokim naletom vetra sa reke Sumida. Nepostojani trougao svetlosti padao je na metalna vrata bez pločice ili urezanog naziva koji bi govorio koje gazda.

Volf je to znao.

Vrata su bila otključana, a kad im se približio iznenada se otvoriše s treskom i opet zalupiše divlje rotirajući po zapovesti vetra koji se dizao.

Volf ih otvori i uđe unutra. Šta je drugo mogao? Njegova makura no hiruma nepogrešivo ga je dovela ovde i, znao je, s određenim ciljem.

Opasnost je u životu. Ne u smrti.

Oraklovo upozorenje.

Skladište je imalo izgled napuštenih mesta ili mesta koje će biti napušteno u bliskoj budućnosti. Osećao je bockanje duž kičme i pitao se da li mu njegova vidovitost pokazuje vlastitu smrt.

U podnožju okna lifta on diže pogled u tamu. Šta god da ga je čekalo, bilo je u laboratoriji gde su stajali ostaci Orakla.

On se pope otvorenim liftom. Cvilenje mašine odzvanjalo je kroz skladište kao zimski vetar u borovoj šumi. Na najvišem spratu on zakorači na stari drveni parket koji je pucketao dok se kretao. S leve strane na kraju hodnika bio je Oraklov dom. On krenu ka njemu.

Tama je postala vodenkasta, zgusnula se do čvrstoće blata. A sad je mogao da kaže zašto ga je njegova vidovitost ovde dovela. Neko ili nešto pokušavao je da digne Orakla iz mrtvih. On stade u hodnik projektujući svoju makura no hiruma.

I ude u Oraklovu laboratoriju. Video je crnu zver i poređanu tastaturu Judžijeve opreme za testiranje i kontrolu. Zujanje kola u stabilnom stanju ispunjavalo je vazduh kao muve koje saleću leš. Orakle je čučao usred šume žica, silikonskih vodova, kablova od optičkih vlakana, stubova od grafita i bora. Lice mu je bilo mračno, srce mirno. Na rubu slike Volf opazi pokret nalik na skok čvoraka. On okrenu glavu a pokret ostade na margini. Osećao ga je ali nije ga video.

Onda udari crna ruka makura no hiruma tako snažna da uzdrma zgradu iz temelja i Volfovo telo je sprženo.

Dim i varnice ispuniše ulaz u laboratoriju, a onda su se slegle, ali miris sprženog mesa nije bio jasan.

Manifestovanje vidovitosti trajalo je samo koliko jedan udar srca, ali je Volf za to vreme stojeći u vodnjikavoj senci hodnika uspeo nešto da nauči o prirodi svog suparnika. Makura no hiruma koju je osetio projektujući sebe u laboratoriju nije bila samo jaka, već i

drevna, starija čak od Prečasne Majke nekoliko vekova. Shvatio je takođe da je njen vlasnik majka Džejsona Jošide.

Volf je stajao veoma miran. Mogao je da kontroliše disanje, ali ne i lupanje srca. Bio je veoma uplašen, jer se sreo sa zlom tako starim da nije imalo imena. Znao je da bi to zlo prepoznao Beli Luk. Pitao se da li ovo zlo može da ga oseti iako drugi nisu mogli.

Prizvao je Jošidin lik i poslao ga u laboratoriju. Ovog puta stajao je tik iza projekcije. Video je nešto što je ličilo na električnu struju u vazduhu, stapanje svitaca. I Ivan se pojavi iz senke.

Volf je bio potpuno nepripremljen za to koliko je izgledala mlada. Zapanjen je izgubio kontrolu nad Jošidinim likom i on zatrepta kao plamen svece na vetru.

Taman je toliko vremena trebalo Ivan. Ona skrenu pažnju sa šupljeg lika njenog sina na Volfa.

Volf se pribra i laboratorija zasvetluca. On ugleda svog dedu. Duh Belog Luka diže ruku pozdravljajući ga.

„Čekao sam da me prizoveš”, reče. Mirisao je na kožu i gusenice, a lice mu je izbrazdala briga. „Zlo je ovde i ti se moraš boriti protiv njega, Volf. Ali biće ti potrebna moja pomoć.”

„Reci mi šta moram da radim”, uzvratila Volf.

„Dođi ovamo. Stani kraj mene gde si još uvek delom u zemlji živih. Moraš sići skroz dole, u zemlju mrtvih.”

„Ali umreću.”

„Ne”, reče Beli Luk. „Ti si šaman. Lično sam te obučio. Neće ti ništa biti. Treba mi tvoja moć da me digne iz zemlje mrtvih za ovaj poslednji okršaj.”

Poverovavši mu, Volf napravi jedan korak ka njemu i oseti da mu se tlo otvara pod nogama. Padao je nesposoban da kontroliše...

Prekasno je shvatio kakvom je lukavstvu pribegla Ivan. Prekasno je razumeo da bi duh Belog Luka sišao s neba a ne bi bio zarobljen pod zemljom.

Prekasno je otvorio oči i zagledao se u lepo lice Ivan. Njena ruka ščepa ga za grlo i sad je stezala kao što je njena makura no hiruma stezala njegovo srce.

„Ubio si mog sina”, reče Ivan. „Uništio si masku lažne hijerarhije koja je vekovima stvarana...” Ona mu zabi nokte u meso puštajući da poteče krv. „Ljudi su verovali da je Nišicu vođa Društva crne oštrice, drugi su potajno znali da je vođa bila Prečasna Majka.” Ona razvuče lice u sablasan osmeh. „A opet drugi su verovali da će vođa postati Minako Sijan.” Plava vatra pokušavala je da se zapali u Volfu i on se borio da je spreči da plane jer je znao da bi onda on sagoreo kao i njegova projekcija.

„Istina je da je uvek postojao samo jedan vođa Društva crne oštrice, a to sam ja. Ja sam kontrolisala sve i svakog. Moja makura no hiruma bila je takva da sam to mogla čak i kao dete. Rođena sam sa sposobnošću da kad zaželim prizovem vidovitost. Društvo crne oštrice bilo je moja tvorevina i neću ti dozvoliti da ga uništiš.”

Plava vatra se primicala, Volf ju je sad osećao, temperatura mu je rasla do kritičnog nivoa. U mislima je video sliku Ketu u plamenu i Bobija Konora kako gori, Hejza Volкера, Džonsona i njegovu ženu i Amandu mrtvu u lokvi krvi.

S monstroznom naporom udari rukama Ivan u grudi. Njeni kandžasti nokti strgoše kožu i meso kad polete unazad.

Ona se samo nasmeja dolazeći ponovo.

Pritisak u njemu koji je načas popustio vraćao se snažniji nego ikad, Volf se trudio da upregne svoju makura no hiruma usmerivši crnu palicu Ivan u lice. Ona se zatetura dolazeći ponovo.

Brutalna sila nije imala efekta. Pokušao je da se projektuje u njenu glavu, ali haos koji je to izazvalo skoro ga natera da vrisne. Zujanje desetine hiljada insekata čulo se u vazduhu, u njegovim mislima, omamljujući ga.

I ona se opet nađe na njemu zarivajući nokte a plavi plamen prvim plamičkom liznu mu uz ruku. Gnusan zadah sprženog mesa...

U času smrti pozvao je dedu moleći ga da mu da njegovu snagu i slepo prizvao i poslednju trunčicu svoje makura no hiruma.

On zbaci sa sebe Ivan i ona odlete unazad na Orakla. Opet se diže, nasmeši se osećajući da je to kraj Volfove odbrane i stade da se primiče.

Najednom promeni izraz. Stade usred koraka i spusti pogled dole. Oko nogu su joj se umotali kablovi, a kad ih ona šutnu iskre zaigraše u vazduhu.

Ivan je bukvalno lebdela. Snaga navale električne energije u kablovima udari je kao pesnica s neba. Ona iskolači oči, kosa joj polete na sve strane kao meduzina zmijska griva. Njeno telo igralo je galvansku gavotu. Ona razjapi usta u nemom kriku dok je pucketanje nesputane energije pržilo njeno telo.

Najzad leš pade na pod gde njegovi ekstremiteti pljesnuše i udariše o pod u silovitim grčevima.

Ustajući na noge, Volf lagano priđe Oraklu. Na njegovom licu kao da se videlo blago rumenilo. Da li od zadovoljstva, pitao se Volf. Nemoguće. Orakle je mrtav, on se lično pobrinuo za to.

Ali ipak...

On položi ruku preko rana na vratu trudeći se da zaustavi krvarenje. Pogled mu pade na kablove, obmotane u labavim čvorovima oko nogu Ivan. Kako se tako zapetljala u njih? On se sagnu da bolje pogleda.

„Zdravo, Volfe-san”, prošapta Orakle.

Volf diže pogled ka njegovom licu. Da li je ugledao neki izraz? Da li je čuo zadovoljni uzdah?

„Vreme je za spavanje...”

Na sve strane nagomilane tastature mašinerije svetla su se polako gasila.

Odvajanje

Sneg koji smo nas dvoje

Zajedno gledali ove godine

Da li je opet pao?

Macuo Bašo

Vašington

Soba privatne bolnice bila je ispunjena zvucima i pokretima neobičnih aparata. Ovi neobični aparati pravili su neku vrstu enklave oko jednog čoveka za koga se nije moglo reći da li živi ili egzistira.

Doktori koji su ga pratili u ovom predvorju pakla slagali su se da je zaista živ. Drugi koji nisu imali dovoljno medicinsko znanje da bi o takvim stvarima sudili, otpisali su ga. Čak ni bolničarke koje su istrenirane da saosećaju nisu ga smatrale živim.

Sudbina Tornberga Konrada III bila je da dobije metak kao kaznu za mnoge grehove, ali da ne umre. Da postoji u ovom paklu u kom se ne kreće, ne govori, ali misli. Jedino ta funkcija mu je preostala dok su mašine napajale njegovo srce, pumpale pluća, ubrizgavale hranljive sastojke u krvne sudove, izvlače izlučevine.

Je li to život? Ne prema njegovoj definiciji. Ali to je bila kazna, u to je bio siguran. Ali nije to bila kazna za prezir koji je osećao prema prvoj ženi, majci njegove dece, za njegovo bezočno ponašanje prema drugoj ženi, savršenoj Tifani Konrad, za njegovu slepu strast prema životu koja ga je navela da pravda mnoga ubistva, za odbacivanje dece zato što nisu postala ljudi kakve je želeo. Ne, ovo je kazna za jedini greh koji je bio kadar da prizna — ubistvo sina.

Da je bio religiozan čovek, obratio bi se bogu pokajao i dobio oprostaj. Ali Hrist je za njega bila samo reč koja se često upotrebljava i zloupotrebljava bez razmišljanja. Setio se očevih bombastičnih reci: „Neću da mi niko, naročito ne sveštenik, govori šta mogu a šta ne mogu da radim. Šta sveštenici uopšte znaju o životu.” Lepo bi bilo, pomisli on, imati sveštenika uz sebe da mahne rukom i zvanično objavi oprostaj za težak zločin. Ali to je nemoguće. Osim toga, nije trebalo Bog da mu oprost, već Hem. A Hem je otpremljen na onaj svet njegovom rukom.

Zatim ga očajanje preplavi tako jako da je pozeleo da na trenutak prestane paraliza kako bi mogao da strgne cevi sa svog tela i umre na miru. I još jedan veštački udisaj bio je teško podnošljiv. Zasluživao je da umre, sad je to znao, i uskoro će umreti. Čuo je šta su rekli doktori kad su govorili uz njegovu uzglavlje. Čak ni aparati ne mogu dugo da održe funkcionisanje njegovog tela.

Uskoro. Ali ne dovoljno brzo.

Osetio je da se otvaraju vrata. To su bili novi doktori, idioti koji diskutuju o spornim pitanjima. Kako je mrzeo doktore, kako su mu delovali glupo praveći se da znaju više nego što su znali. Znali su tako malo o životu i ništa o smrti koja je jedina uteha koja mu je preostala.

Kako je žudeo za zaboravom! Pošto se toliko dugo borio u tami života s dubokim olakšanjem je shvatio da je kraj njegovih muka na domak ruke.

Ali ne, vide sad ovo mu nisu doktori dolazili u posetu niti neko od gomile advokata koji su redovno lebdeli nad njim kao lešinari jureći visoke honorare. Bože blagi! To je Volf Mateson, a kraj njega divna mlada Japanka. Pomisli — nadao sam se tome. Kao da mi dolazi anđeo smrti. Zna šta sam mu učinio i sad je došao da dovrši ono stoje Štivi počela.

„Konrade”, počeo Volf, „znam da me prepoznaješ. Odavno te nisam video, ali ni ti mene. Ti si me pomno pratio, moglo bi se reći jurio me. E pa uradio sam što si želeo. Ubacio sam se u Tošin Kuro Kosai i sreću Minako. Sigurno se sećaš Minako. Kako bi mogao da zaboraviš?”

Volf spusti ruku Japanki na rame. „Ovo je Čika. Ona je ćerka Minako. Rođena je otprilike devet meseci pošto smo ti i ja pobegli iz Kambodže. Sećaš se, Konrade? Seti se šta se tamo desilo? Ti i Minako. Ovo je tvoja ćerka, Konrade. Šta kažeš za nju?”

Volf se naginjao zagonetno se smešeci, ali Tornberg je bio toliko zapanjen ovim otkrićem da se paralisao. Napravio je toj veštici Minako dete? Bože blagi! Duša mu se stisnu. Susret sa ćerkom za koju nije znao da postoji, koja je mogla da mu uđe u misli i lako vidi šta je uradio, bilo je previše za njega. A ona je znala! Video je gnušanje i prezir u njenim očima. Vodi je odavde, molio je. Za boga miloga, vodi je odavde!

Ali ako ga je Volf čuo nije to pokazao. „Jurio si me kao pacova u lavirintu, Konrade. Onda si se trudio iz petnih žila da me ubiju. Zašto? Uvek sam bio tvoj srećni talisman. Zar nisi tako mislio o meni u Kambodži? Ovo je misterija koju, mada sam dobar detektiv, ne mogu da resim. A naravno, ti ne možeš da mi kažeš? Ironija sudbine, zar ne?”

Sada sam uradio ono što si hteo. Pronašao sam tajnu koju si tako dugo tražio. Za uzvrat, moj život je nepovratno izmenjen. Ti si mi to uradio, Konrade, i tvoja opsednutost da pobediš smrt. Ali opraštam ti. Dobro, možda ne baš opraštam, ali voljan sam da zaboravim jer si mi ti spasao život u Kambodži. Tako nešto ne zaboravljam.”

Volfov zagonetni osmeh postade još širi. „Vidiš, tu moć koju je Minako imala Japanci zovu mahura no hiruma. Znači tama u podne i tako je nazvana. Znam to zato što je ja imam. Ima je i Čika. A imaš je i ti.”

On vide da Volf proučava njegove oči tražeći trunčicu neke reakcije. „Da, Konrade, istina je, tajna na koju si utrošio čitav život tražeći je bila ti je sve vreme pred nosom. U tebi. Samo je treba prizvati, što ću ja sad da uradim.”

Ne, ćutke je molio Tornberg.

„To je moja zahvalnost za to što si mi davno spasao život.” Ne. Ne razumeš. Ako želiš da mi se odužiš za to što sam ti spasao život oduzmi mi ga sad.

Zatim je gurnut u bezvremenost. Našao se u ogromnoj senovitoj klisuri između divovskih planina. Uz užasnu tutnjavu jedna litica se rastvori od podzemne erupcije i sruči se na njega. Ali da ga ne zatrpa on se izdiže nad klisuru. Tada postade svestan daljih promena u opažajima. Planine se rastvoriše u sirovu magmu i čudna tama pomaljalo se iz haosa svetlucajući od života koji se rađa, leno mu prilazeći uz uzglavlje. On se zagleda u nju i učini mu se nepodnošljivo poznata.

„Sad ćeš imati dug život, Konrade”, govorio je Volf. „Ko zna koliko dug? Možda nećeš moći da se krećeš, ali ti neće trebati ovi aparati da te održavaju u životu. Tvoja makura no hiruma radiće to za tebe.”

Ne, ne, ne! Ne ostavljaj me ovako! Čekaj, molim te! Moram da ti kažem! Hoću da umrem! Hoću...!

„Zbogom, Konrade.” Bili su kod vrata i onaj zagonetni osmeh još mu je goreo u očima. Da li je to bio osmeh prijatelja ili neprijatelja? „Verujem da ćeš uživati u svom novom životu.”